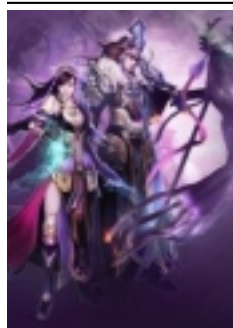

Thiên Thủ Song Tôn

Contents

Thiên Thủ Song Tôn	1
1. Chương 1: Nhật Nguyệt Song Luân Thất Khổng Thần Địch	1
2. Chương 2: Nga Mi Kim Đỉnh Đoạt Hồn Sách Mệnh	27
3. Chương 3: Mai Chưởng Tản Nhân Thông Thiên Hiệu Địa	51
4. Chương 4: Hoàng Sơn Tầm Địch Song Hồ Tương Đấu	74
5. Chương 5: Anh Hùng Ngộ Nạn Thư Muội Trùng Phùng	97
6. Chương 6: Động Trung Kỳ Sự Lãng Ba Nhất Yên	119
7. Chương 7: Thiên Ngoại Cô Tăng Càn Khôn Nhất Mẫu	146
8. Chương 8: Âm Phong Chưởng	171
9. Chương 9: Thiên Đài Sơn Lưu Kim Khương	196
10. Chương 10: Phi Phi Cổ Động Tùng Trúc Trang	219
11. Chương 11: Tam Đại Môn Chủ	246
12. Chương 12: Hỗn Chiến Tuyệt Mệnh Nhai	269
13. Chương 13: Phù Dung Phi Tử	294
14. Chương 14: Phong Vân Tế Hội	317
15. Chương 15: Phong Vân Tế Hội	342
16. Chương 16: Kỳ Nhân Dị Sĩ	367

Thiên Thủ Song Tôn

Giới thiệu

Truyện được dẫn dắt khúc dạo đầu nhẹ nhàng tình cảm với một nữ chính xinh đẹp, tài sắc vẹn toàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thu-song-ton>

1. Chương 1: Nhật Nguyệt Song Luân Thất Khổng Thần Địch

Sợi mây ai vắt ngang trời.

Phi tinh truyền hận biết đời nào tan.

Ngân Hà một dải miên man.

Gió thu hiu hắt như mang mối sầu.

Tình ta như nước sông sâu.

Mong ngày tái ngộ ngõ hầu hàn huyên.

Kìa ai trong đêm thất tịch mừng bảy tháng bảy ngâm nga mấy câu thơ ứng tiết...

Thanh âm như xuân giang lưu thủy, trong trẻo dịu dàng, giọng điệu ngân nga bất tuyệt, tuy nhỏ nhẹ nhưng nghe rõ từng lời.

Đêm thu hiu hắt, cảnh vật trầm lắng, dải Ngân Hà vắt ngang trời, sao lấp lánh trên đỉnh núi... Tiếng ngâm thơ không biết của ai vọng đến từ đâu?

Sườn núi lá phong đỏ rực, đỉnh núi trúc xanh xen với tùng bách, hồng lục hai dải kề nhau. Một dòng suối nước chảy bằng bằng, gặp chỗ dốc, nước bắn thành bức màn trắng xóa, xa xa các ngọn núi trập trùng chìa lên trời xanh.

Đây chính là Tầm Dương Khuông Lư, một địa danh kỳ tú trong thiên hạ.

Tầm Dương Khuông Lư ba mặt là nước, phía tây là đất liền, núi non trùng trùng điệp điệp, không có ngọn nào cao vọt lên. Dãy núi phía bắc là Hương Lô phong, có hai ngôi chùa là Di Ái tự và Giới Phong tự là cảnh sắc mỹ lệ hơn cả, chúng cách nhau bởi một đỉnh núi, được hai vị Vô Lâm song tôn: Vô Tướng thiền sư và Tuyết Trần thần ni đề danh là Lăng Tiêu Thiên Oan.

Sườn núi nhìn ra Dương Tử giang ở phía đông. Giữa rừng phong đỏ rực, thấp thoáng một tòa thụy lâu. Mảnh trăng lưỡi liềm treo trên góc lầu, thấp thoáng qua màn lá liễu mảnh như nét mày của thiếu nữ.

Mùi hương quê thoang thoang trong gió, trúc xanh đung đưa, cây lá chập chờn.

Tòa lầu nhỏ có hai tầng, trước mặt có dương đài, ba phía trồng đầy ngọc lan, trên cành ngọc lan treo mười hai chiếc giỏ hoa tử vi nở rộ những cánh hoa màu tím.

Chính giữa dương đài kê một chiếc kỷ, trên bày tám đĩa thức ăn ở nơi sơn dã, một hồ rượu, hai chiếc chung và hai đôi đĩa chỉnh tề, hiển nhiên bàn ăn chưa ai đụng tới.

Nhìn về hướng tây, phía cuối dương đài, một thiếu nữ đẹp như tiên sa, mặc áo lụa mỏng màu tím, tựa mình vào góc ngọc lan, vừa ngâm xong bài thơ “Thước Kiều Tiên”.

Ngón tay búp măng trắng hồng của nàng bắt giắc mân mê tà áo, đầu hơi ngẩng, đôi mắt to tròn và sáng đăm đăm nhìn dải Ngân Hà. Khuôn mặt phù dung kiều diễm dưới ánh trăng sao lộ vẻ buồn man mác.

Nàng mấp má môi lẩm bẩm :

- Kìa là chòm sao Chức Nữ, này là chòm Ngưu Lang, hai chòm sao này đã làm rung động bao nhiêu tình xuân nhi nữ. Mối tình của Ngưu Lang, Chức Nữ lưu truyền đã bao đời nay vẫn được nhiều người nhắc đến. Mỗi năm, họ chỉ được gặp nhau có một lần, nào ai hiểu nỗi tâm tình của họ sau lúc biệt ly...

Lời nàng nhỏ dần, tựa hồ trong lúc lẩm bẩm, có hình ảnh ai đó hiện lên trong ký ức của nàng.

- Ôi!

Cuối cùng, nàng thở dài nhẹ nhẹ.

Nàng vịn cành ngọc lan thong thả đứng thẳng dậy, ánh thu ba đăm đăm nhìn ra xa xa.

Lúc này tứ bề tịch liêu dưới ánh trăng sao. Nàng chau mày, cảm thấy bồn chồn, lại lẩm bẩm :

- Lúc thì dễ gặp, sao lần này khó thế? Anh ca, chẳng lẽ đêm nay chàng không đến hay sao? Mỗi năm gặp gỡ chỉ một lần, vì lẽ gì chàng nỡ lòng thất ước?

Ôi, từ cổ si tình đa phiền não!

Nàng vừa thở dài vừa nóng ruột đi đi lại lại, đang định bước ra cửa lầu, bỗng nghe vọng tới một tiếng “hự”. Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng nàng nghe rất rõ.

Nàng lập tức nhún chân, thân hình đã bay vọt lên không, thi triển diệu thức “Phụng Hoàng Song Thi Vũ” như một lưu tinh bay xa hơn mười trượng, đáp xuống con đường nhỏ bên ngoài.

Một vị hòa thượng nằm bất động trên đường, vô thanh vô tức. Thiếu nữ nhẹ nhàng đáp xuống bên vị hòa thượng, hỏi nhỏ :

- Là ai vậy?

Nàng nhắc lại câu hỏi hai lần, vẫn không có lời hồi đáp. Nàng phẩy nhẹ tay áo, thân hình vị hòa thượng đang nằm kia đã lật lại, nhưng tứ chi cứng nhắc, ngực không hề thoi thóp.

Thiếu nữ bèn cúi xuống, giơ hai ngón tay đến gần mũi vị hòa thượng thì mới biết người ấy đã tắt thở.

Nàng bắt giác kinh hãi nghĩ thầm: “Từ lúc y kêu lên đến lúc ta ra đây, bất quá chỉ là một khoảnh khắc, dù là chứng bệnh cấp tính thế nào đi nữa, hoặc bị người ám toán thì cũng không thể chết nhanh như vậy được”.

Thiếu nữ sinh nghi, không kịp nhìn diện mạo vị hòa thượng đó, vội xem đến Huyền Quan đại huyệt, kỳ kinh bát mạch trên châu thân vị hòa thượng ấy một lượt. Kết quả là không thấy vết thương, cũng không có hiện tượng trúng độc, càng không có gì chứng tỏ là bị tập kích. Vậy mà y lại chết, một cái chết thật kỳ quái.

Bỗng nàng phát hiện trên má hòa thượng có viết hai chữ số “mười ba” màu hồng, to bằng trái táo.

Thiếu nữ cúi gần hơn, thấy hai chữ số phát quang dưới ánh trăng, màu son đỏ chưa kịp khô, hiển nhiên là vừa mới được viết xong.

Mười ba! Mười ba! Thiếu nữ lẩm bẩm mấy lần rồi mới đứng dậy nhìn tứ phía, định tìm kẻ lưu lại hai chữ số ấy, bỗng nghe tiếng gọi :

- Vi muội, muội đếm cái gì vậy?

Lời chưa dứt, một bóng người đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh thiếu nữ. Đó là một trang thiếu niên anh tuấn, nhanh nhẹn.

Thiếu nữ vui mừng reo lên :

- Anh ca!

Đoạn, nàng đặt hai bàn tay ngà ngọc vào hai bàn tay nóng hổi có lực của chàng thiếu niên đó.

Đôi mắt long lanh sáng rực của chàng thiếu niên sớm đã nhìn thấy vị hòa thượng, chàng nắm nhẹ mười ngón tay búp măng của nàng, khiêm nhường nói :

- Vi muội, để muội phải chờ lâu...

Thiếu nữ sung sướng trong lòng, nhưng e thẹn, vội ngắt lời :

- Nhị vị lão nhân gia vẫn mạnh giỏi chứ?

Thiếu niên gật đầu, đáp :

- Mạnh giỏi, Vi muội khỏi lo.

Hai đạo mục quang tinh anh của chàng ngoảnh nhìn thi thể của vị hòa thượng kia, hỏi :

- Người ấy chết rồi ư?

Chàng buông tay nàng rồi cùng nàng bước tới bên thi thể người kia. Nào ngờ chàng vừa nhìn mặt hòa thượng thì đã hốt hoảng kêu lên :

- Ô kia, hình như là Ngũ sư huynh!

Chàng cúi xuống, lật thi thể lại, thấy cái xác đã lạnh, biết không còn hy vọng cứu sống. Chàng ngược nhìn thiếu nữ nói :

- Vi muội, chúng ta vào trong dương đài đi.

Đoạn ôm thi thể hòa thượng chạy thẳng vào lầu.

Thiếu nữ chưa hiểu ra sao, nhưng không kịp hỏi, vội nhún vai vọt theo chàng.

Thiếu niên đặt thi thể hòa thượng lên hai chiếc ghế, đang định hỏi thiếu nữ thì nàng đã tự thuật lại những điều vừa chứng kiến, cuối cùng nàng hỏi :

- Anh ca, ca ca có biết hai chữ số “mười ba” là có dụng ý gì chăng?

Thiếu niên nhìn kỹ hai chữ số viết bằng son trên má hòa thượng, đoạn ngẩng mặt lên trời nói nhỏ :

- Mười ba! Mười ba...

Thiếu nữ hỏi :

- Anh ca, ngũ sư huynh có phải là đệ tử sở truyền của sư bá Vô Tướng thiền sư hay chăng?

Thiếu niên gật đầu :

- Đúng thế, là đệ tử sở truyền và cũng là sư huynh của huynh.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Thế thì võ công của Ngũ sư huynh siêu việt lắm phải không?

Thiếu niên đáp :

- Ân sư của huynh với sư phụ của muội, tức Tuyết Trần thần ni, được tôn là Vô Lâm Thiên Thủ song tôn. Muội thử nghĩ xem, đệ tử do sư phụ đích thân dưỡng dục thì làm sao lại không siêu việt?

Ngừng một chút, đoạn chàng tiếp :

- Đệ tử của ân sư thì nhiều lắm, nhưng được người đích thân truyền dạy thì ngoài huynh là đệ tử ruột, chỉ có năm người thôi. Cả năm vị sư huynh ấy đều xuất gia, hơn nữa đều ở Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh. Vị Ngũ sư huynh này pháp danh là Hư Không...

Thiếu nữ vừa nghe vừa trầm tư, nghĩ: “Thân pháp của mình mau lẹ như thế mà không nhìn thấy kẻ tập kích và lưu tự. Ngũ sư huynh võ công cao cường mà còn bị người ám toán, không biết tại sao phải chết? Xem ra kẻ tập kích có võ công inh không thể xem thường”.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, nàng nói :

- Nga Mi Kim Đỉnh cách Lư Sơn này mấy ngàn dặm. Hư Không sư huynh chẳng quản dặm trường từ xa tới đây ắt có yếu sự. Anh ca, ca ca hãy tìm kỹ trên người Ngũ sư huynh xem có thư hay chăng?

Thiếu nữ còn trẻ mà tâm linh thật sâu sắc, chàng thiếu niên lập tức nghe theo, vội sờ nắn khắp người hòa thượng, hồi lâu vẫn không thấy gì, bèn cởi áo cà sa của thi thể thì thấy túi áo trong đã bị xé rách. Lúc này quyển sách quý là Đạt Ma Kinh rơi ra.

Thiếu nữ thấy vậy, cúi xuống nhìn cho rõ cái túi áo bị xé rách, trầm ngâm nói nhỏ :

- Anh ca, tiểu muội nghĩ rằng Hư Không sư huynh mang theo thư, tất giấu trong túi áo cà sa, nhất định là đã bị kẻ tập kích lấy đi mất rồi.

Thiếu niên đáp :

- Huynh cũng nghĩ vậy. Không biết có chuyện gì khẩn cấp mà phải để Ngũ sư huynh chuyển thư?

Thiếu nữ nói :

- Tình hình này xem ra hoàn toàn không bình thường, giữa đường bị người hãm hại và cướp thư đi, tất có quái sự.

Lời nàng vừa dứt, bỗng từ rừng phong vẳng lại tiếng cười lạnh lẽo. Đôi thiếu niên nam nữ giạt mình, không nghĩ ngợi gì, lập tức búng người như hai mũi tên lao vút về phía phát ra thanh âm.

Hai người đồng thời lao tới rừng phong, thi triển khinh công thượng thừa “Dị Hình Dị Vị”, trong thoáng chốc đã rà soát khắp rừng phong mấy lượt, nhưng không bắt gặp bóng ma hình quỷ nào hết. Kẻ tập kích kia có thân pháp quả bất phàm.

Chàng thiếu niên định truy tìm ở bên ngoài cánh rừng, nhưng thiếu nữ ngăn lại :

- Hãy khoan, thi thể của Hư Không sư huynh không có ai coi giữ.

Hai người vội trở lại dương đài. Từ lúc rời khỏi đây cho tới lúc trở lại, chỉ trong thoáng chốc, nhưng hai hùng thay, hai mắt Hư Không hòa thượng đã bị khoét đi, để lại hai hố mắt sâu hoắm, thật khiến người không nỡ nhìn lâu.

Chàng thiếu niên thấy thảm trạng ấy thì lửa giận bùng bùng, gầm lên một tiếng làm rung chuyển cả tòa thủy lâu, lá phong rơi lả tả. Đoạn chàng dùng thức “Hán Địa Bạt Hốt”, đùi bất động, thân không lắc, búng mình lên cao hơn bốn trượng, đề tiếp chân khí, lưng hơi cong, hai chân hơi duỗi, theo thức “Đăng Vân Bộ Nguyệt” lại vọt lên cao bốn trượng nữa.

Chàng treo mình lơ lửng trên cao tám trượng, thi triển tuyệt học “Vạn Tượng Ngọc Trụ Huyền Thiên” là một phép khinh công thượng thừa. Đôi mắt sáng như sao của chàng soi mói nhìn từ phía bên dưới, chỉ cần phát hiện bóng người là sẽ tức khắc đáp xuống truy đuổi.

Nhưng chàng thất vọng. Bốn bề tĩnh lặng, vạn vật tịch liêu như đang chìm đắm trong giấc ngủ. Chàng đang do dự, chưa biết truy tìm theo hướng nào. Bỗng thấy có luồng gió quạt tới phía sau, vội ngoảnh lại thì đã thấy thiếu nữ được gọi là Vi muội đang ở bên cạnh.

Thiếu niên ngạc nhiên nghĩ thầm: “Mới một năm không gặp mà khinh công của nàng đã tiến bộ nhanh đến thế”. Chàng chưa kịp hỏi thì thiếu nữ đã nắm lấy cánh tay chàng, dịu dàng nói :

- Dịch nhân đã đi mất, đừng tìm nữa, xuống thôi.

Chàng thiếu niên đối với thiếu nữ này rất chịu nghe lời, vội gật đầu, hai người sánh vai như một dải cầu vồng, nhẹ nhàng đáp xuống dương đài.

Thiếu niên lại nhìn thi thể Hư Không hòa thượng, bất giác lệ rơi lã chã. Tuy “anh hùng không dễ rơi lệ”, nhưng chàng với sư huynh tình như cốt nhục, huống hồ hai người vốn ở bên nhau từ nhỏ.

Thiếu niên cất giọng sang sảng :

- Sát nhân một cách ám muội là đã vi phạm luật lệ của võ lâm, đã thế lại còn khoét mắt nạn nhân, đó là điều tối kỵ trong giang hồ. Giết người kiểu này thật là khiến thần nhân phẫn nộ, thiên hạ bất dung. Đường Chấn Anh này nếu không báo được thù này cho sư huynh, thề chẳng làm người.

Chàng giơ tay hữu, hướng về phía cây cổ tùng cách xa năm trượng ở mé tả thủy lâu, phách không một chữ. Chỉ nghe rắc rắc hai tiếng, rồi một tiếng “sầm”. Một cành tùng cực lớn bị gãy, đổ sầm xuống, cành lá rớt như mưa, bầy chim xung quanh nháo nhác bay loạn lên. Đường Chấn Anh chưa ngời giận, định phóng thêm một chưởng nữa, nhưng thiếu nữ đã ngăn lại :

- Anh ca, hiện tại có giận dữ cũng vô ích, điều cần làm ngay là giải quyết thi thể của Hư Không sư huynh, ca ca định thế nào? Mai táng ở đâu?

Đường Chấn Anh vừa rồi quá bị thương giận dữ, chưa nghĩ cách an bài, nghe thiếu nữ hỏi thì mới hỏi lại :

- Vi muội, muội thấy nên mai táng thế nào cho chu đáo?

Thiếu nữ lườm chàng một cái rồi nói :

- Muội nghĩ rằng nhất định phải để sư bá biết việc này. Nhưng sư bá và sư phụ chính đang bế quan tu luyện, thời hạn ba năm chỉ còn ba tháng là xong. Nếu báo hung tin của Hư Không sư huynh với sư bá, e có phương hại gì chẳng?

Đường Chấn Anh nghe nàng nói vậy thì sực tỉnh, liền đáp :

- Ngũ sư huynh bị người ám hại là đại sự của bốn phái, nhất định phải để cho sư phụ biết, nếu không chẳng những hai ta bị quở trách, mà còn đắc tội không nhỏ nữa. Huống hồ kỳ hạn bế quan tu luyện sắp hết, nhị

vị lão nhân gia mỗi lần thấy huynh mang cơm đến, thường thích thú bảo huynh kể chuyện cho nghe, chứ không khấn trương và nghiêm nghị như hồi đầu. Cho nên lúc này mang Hư Không sư huynh đến Lăng Tiêu Thiên Oan gặp nhị vị lão nhân gia hoàn toàn không phượng hại đến kết quả tu luyện.

Hai người bàn với nhau xong rồi ngồi xuống ăn vội một chút. Sau đó, thiếu nữ vào trong lầu chuẩn bị chút hành trang, đeo túi lên lưng. Lúc nàng bước ra, Đường Chấn Anh đã xốc thi thể Hư Không hòa thượng lên lưng rồi nói nhỏ :

- Vi muội, chúng ta nên đi mau một chút, nếu giờ dần tới Lăng Tiêu Thiên Oan thì còn kịp thấy nhị vị lão nhân gia luyện tập tuyệt học võ lâm đó.

Lời chưa dứt, chàng đã vọt đi mấy trượng.

Thiếu nữ “dạ” một tiếng rồi cũng lao theo như mũi tên, xuyên qua rừng phong, thi triển bộ pháp “Lưu Tinh Cẩn Nguyệt”, chỉ lát sau đã sánh vai bên cạnh Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh thầm khen thân pháp uyển chuyển mau lẹ của Vi muội. Nhưng người trẻ tuổi bao giờ cũng hiếu thắng, chàng bất giác đề chân khí ở đan điền, đầu chân tả hích mạnh vào lòng bàn chân hữu, thân hình vọt đi hơn mười trượng, chưa chạm đất đã lại hích bàn chân hữu vào lòng bàn chân tả mà vút đi. Cứ thế sáu lần liên tiếp, chàng đã bay trên không ngót trăm trượng như một lần chớp. Quả là thân pháp khinh linh hiếm thấy. Đây chính là “Bích Đào Vạn Khoảnh Bất Lạc Cước”, một tuyệt học kỳ diệu của võ lâm.

Chàng hoàn toàn không định trở tài, cũng chẳng có ý gây khó dễ với Vi muội, bất quá vì trong nhất thời bị tính hiếu thắng kích động. Sau vài dặm, chàng chợt cảm thấy không đúng nên tự hỏi: “Ồ hay, sao ta lại đi thi cước bộ với Vi muội nhỉ?”.

Chàng vội hơi chùng người xuống, dừng lại và quay người ngoảnh nhìn về phía sau.

- Ối!

Một tiếng kêu hốt hoảng vang lên, tiếp theo đó là thân hình kiều diễm mềm mại của Vi muội đã nằm gọn trong lòng chàng.

Đường Chấn Anh theo phản xạ tự nhiên, đưa tay hữu ra ôm lấy eo lưng nàng, và thầm kinh ngạc vì không thể ngờ nàng lại có thể theo sát mình như hình với bóng vậy.

Chàng còn đang sững sờ thì thiếu nữ đẩy nhẹ chàng ra, lùi lại ba bước, then thùng nói trong giọng giận dỗi :

- Anh ca, muội chẳng đi nữa đâu, ca ca học thói gì mà làm như thế?

Nàng cúi mặt, quay nghiêng người, tay tả đặt lên ngực, tay hữu vén vén tóc mai, dáng e thẹn trông rất dễ thương.

Đường Chấn Anh bẽn lẽn mắc cỡ, nhưng chàng thừa biết Vi muội hoàn toàn không giận dỗi thật sự, chỉ bằng không giải thích gì cả cho rắc rối, liền nhẹ nhàng kéo tay áo nàng, nói :

- Đi thôi, Vi muội.

Thế là cả hai lại sánh vai nhau lao về phía Lăng Tiêu Thiên Oan.

Họ đi đường thẳng chứ không theo đường mòn, cứ băng qua rừng rậm, vực sâu, vách núi dựng đứng mà đi, đầy nguy hiểm, song đôi thiếu niên nam nữ võ công cao cường này cứ coi như đi trên bình địa. Lên tới Lăng Tiêu Thiên Oan, ngẩng mặt nhìn sắc trời, vị trí tinh đầu thì vừa vặn ở giữa giờ dần.

Lăng Tiêu Thiên Oan rộng mấy chục dặm, xung quanh là núi ọc đầy cỏ tùng, thanh trúc, phức mộc dị thảo, sắc màu đa dạng. Sườn núi phía đông của Hương Lô phong có hai thạch động, đó là nơi Vô Lâm Thiên Thủ song tôn, Vô Tướng thiên sư và Tuyết Trần thần ni bế quan tu luyện. Chân núi có ba gian thảo thất, là nơi Đường Chấn Anh cư trú để lo việc cơm nước. Mé bên tả có suối phun, mé bên hữu có hồ cá. Từ dòng suối có ống máng dẫn nước tới hồ cá và ra nhiều phía, tới đây như lạc vào một thế giới khác.

Đôi nam nữ thiếu niên bước vào thảo thất, Đường Chấn Anh đặt thi thể Hư Không hòa thượng xuống, chợt nghe một tiếng thét lớn như từ trên trời vọng xuống, thiếu nữ vội chuẩn bị đối phó thì Đường Chấn Anh nói :

- Nhị vị lão nhân gia bắt đầu diễn tập đó, chúng ta mau ra ngoài xem đi.

Hai người bước ra khỏi thảo thất. Thiếu nữ theo ngón tay chỉ của Đường Chấn Anh nhìn lên đỉnh núi ấy chục trượng, thấy một tầng một ni. Lão tăng chính là sư bá Vô Tướng thiền sư, lão ni chính là sư phụ Tuyết Trần thần ni. Nàng vội quỳ xuống vái hai lần.

Bỗng nghe vọng xuống hai thanh âm :

- Tử Vi sư diệt, miễn lễ. Hãy cùng sư huynh đứng đó mà xem.

- Vi nhi, đứng dậy đi.

Thanh âm không cao, nhưng nghe rõ mồn một, lại rất thanh tình. Đây chính là một tuyệt học của võ lâm, gọi là Văn Thanh Nghĩ Ngữ Thiên Lý Truyền Âm. Tử Vi nghe tiếng, biết người lên tiếng trước là sư bá, người lên tiếng sau là sư phụ, bèn vâng lệnh đứng dậy, vui sướng bước đến bên cạnh Đường Chấn Anh.

Lúc này trăng lên giữa đỉnh trời, sao lấp lánh, đỉnh Hương Lô phong tựa hồ được dát bạc.

Võ Lâm song tôn đứng sững trên đỉnh núi như hai bức tượng Phật, đang vận hành công lực.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ngồi xuống một tảng đá, ngẩng lên xem hai nhân vật lừng danh võ lâm đang chuẩn bị diễn tập kỳ học kinh thế hải tục.

Gió thu thổi nhẹ vào mặt, không gian trầm lắng hoàn toàn.

Võ Lâm song tôn vốn cùng được một sư phụ sở truyền. Vô Tướng thiền sư là sư huynh, trụ trì Không Tĩnh tự ở Nga Mi Kim Đỉnh. Tuyết Trần thần ni là sư muội, trụ trì Ngộ Thần am ở Tiên Hà Lãnh. Sư huynh sư muội đều là người nửa đời xuất gia tu hành, từ sau khi xuất gia đến nay thấm thoát đã ba mươi năm không hề gặp mặt.

Mãi đến ba năm về trước, vào tiết Trung Thu, Tuyết Trần thần ni bỗng nhận được một phong mật thư của Vô Tướng thiền sư, hẹn vào tiết Trùng Dương ngày chín tháng chín năm đó tới gặp nhau tại Hương Lô phong. Đồng thời trong mật thư có kể sơ lược về kiếp nạn phúc họa hệ trọng của võ lâm. Tuyết Trần thần ni xem xong cả kinh, liền thu xếp mọi việc trong am giao lại cho người khác, đoạn đem theo ái đồ là Đường Tử Vi gấp đến Hương Lô phong để gặp sư huynh.

Hai sư đồ tới nơi thì Vô Tướng thiền sư và đệ tử ruột là Đường Chấn Anh đã chờ sẵn.

Sư huynh sư muội đã ba mươi năm mới gặp lại, nhan sắc đã phai, râu tóc đã bạc, nghĩ đến ngày xưa, chẳng thể kéo lùi thời gian, cả hai nhìn nhau ngậm ngùi thở dài.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tuy mới gặp nhau lần đầu mà như đã quen từ lâu. Một bên là thiếu niên anh tuấn, một đằng là thiếu nữ diễm lệ, chẳng những dung mạo hơn người, lại cùng một họ Đường. Vì thế chưa quá nửa ngày, đôi thiếu niên nam nữ đã sinh lòng ái mộ, quấn quýt với nhau.

Ba ngày sau, không hiểu vì sao, một tầng một ni lại bắt ái đồ tách ra hai phía, khiến hai người trẻ tuổi không còn được tự do du hí danh sơn thắng cảnh trong núi nữa.

Hai người tuy buồn bã, nhưng chẳng dám nói ra. Cho đến buổi chiều ngày một tháng mười, trước khi Song Tôn bế quan luyện công, Tuyết Trần thần ni lệnh cho ái đồ Đường Tử Vi xuống tòa thủy lâu cư trú một mình, nếu không được lệnh hoặc không có yếu sự đặc biệt, tuyệt đối không được lên núi làm phiền sư phụ trong thời hạn ba năm. Đường Tử Vi khóc lóc một hồi, nhưng cũng chẳng ích gì.

Đồng thời, Vô Tướng thiền sư cũng lệnh cho Đường Chấn Anh không được tự tiện rời khỏi Hương Lô phong một bước. Sau đó, lão tăng và lão ni thấy vẻ mặt đau khổ của đôi thiếu niên nam nữ, biết là họ đã có tình ý với nhau, nên mới đặc biệt chuẩn y ối năm một lần, vào chiều ngày thất tịch (mùng bảy tháng bảy) thì Đường Chấn Anh mới được xuống núi thăm Đường Tử Vi.

Vì lẽ gì Võ Lâm song tôn lại xử sự như vậy? Việc này còn là bí mật.

Song nhị vị cũng đã nói rõ rằng hai người tuổi còn nhỏ, nghệ nghiệp chưa thành, nếu không xa nhau thì tất võ công của cả hai sẽ không tiến bộ.

Đây có phải là kinh nghiệm của chính Vô Lâm song tôn hay chẳng? Ngoài hai vị ấy ra, không ai biết được.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, song họ cũng không đoán biết được vì lẽ gì mà hai vị sư trưởng lại bắt họ phải xa nhau?

Song đôi thiếu niên nam nữ đều hiểu rằng họ được ân sư hết mực sủng ái, nên từ khi hai vị sư trưởng gặp nhau ở Hương Lô phong này, họ đều nghiêm túc và khấn trương tự tập luyện.

Còn Vô Lâm song tôn bế quan tu luyện môn kỳ công tuyệt học gì? Không ai hay biết cả, và đó cũng là một bí mật.

Trước khi bế quan tu luyện, nhị vị tăng ni đã truyền thụ cho ái đồ của mình nhiều môn công phu, nếu trong ba năm mà họ chuyên cần tự luyện, thì khả dĩ sẽ luyện thành, còn nếu họ bỏ phí thời gian thì đó là lỗi của họ.

Đôi thiếu niên nam nữ đã được ân sư truyền thụ những công phu gì? Đó cũng là một bí mật.

Bí mật... bí mật... bí mật. Cuối cùng rồi cũng dần dần vén mở.

Hai vị Vô Lâm song tôn ở trên đỉnh núi đã xong giai đoạn điều tức hành công.

Chỉ thấy Vô Tướng thiền sư chân bất động, thân không lắc, từ từ giơ hai tay, song chưởng âm dương giao nhau, mười ngón tay gầy guộc lần lượt bung ra. Lập tức từ mười ngón tay có mười tia tử quang phóng ra, những tia tử quang mỏng manh, nhưng sáng chói mắt, và phát lên những tiếng “bụp” “bụp” giòn giã.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi từ dưới chân núi nhìn lên vô cùng ngạc nhiên.

Thoáng chốc, các tia tử quang bỗng xòe ra như những chiếc dù sáng rực, trông thật trắng lệt.

Mười chiếc dù cứ nở bung ra, thành mười chiếc cột trụ lớn màu tím dựng đứng lên trời. Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi chỉ cảm thấy đất trời rung chuyển, đỉnh núi lắc lư, tai ù mắt hoa.

Nội công của đôi nam nữ thiếu niên chẳng tầm thường, họ vội đề khí bảo hộ các huyết đạo khắp châu thân nên mới tránh khỏi bị thụ thương.

Hai người định thần xong, mở mắt nhìn, bắt giác cả kinh.

Vừa rồi ánh trăng sao vằng vặc như dát bạc xuống đỉnh núi, vậy mà trong phút chốc tất cả đã biến thành hôn ám, toàn bộ Hương Lô phong như bị một tấm màn màu tím dày đặc bao trùm, cây cối đất đá mờ mờ ảo ảo, hóa thành những hình thù quái dị và đáng sợ, trong như ma quỷ, hổ báo, long xà gớm ghiếc.

Đường Chấn Anh bắt giác thu người lại. Đường Tử Vi thì nép hẳn vào bên người chàng.

Đúng là trong biến có đổi, càng đổi càng kỳ. Đột nhiên Vô Tướng thiền sư hú lên một tiếng nghe như tiếng sấm vang rền, đất đá từ trên đỉnh núi lăn xuống rào rào, tiếp đến là tiếng Vô Tướng thiền sư nói :

- Sư muội, chuẩn bị nghe!

Tiếp đó, một phiến đá lớn bay bỗng lên trời, xuyên vào trong mây thành một điểm đen đen.

Thanh âm của Tuyệt Trần thần ni vang lên lạnh lạnh :

- Sư huynh, tiểu muội xuất thủ đây.

Lời vừa dứt, chỉ thấy từ miệng lão ni phun ra một đạo thủy tiễn như chiếc cầu vòng trắng xuyên qua lớp màn tử quang, bắn thẳng tới khối đá lớn trên mây.

Đường Tử Vi và Đường Chấn Anh tròn mắt nhìn như xuất thần.

Phiến đá đã bay nhanh, đạo thủy tiễn còn nhanh hơn, trong như con bạch long đang vờn hắc châu. Nói thì chậm, sự việc diễn biến cực nhanh. “Bụp” một tiếng, phiến đá đã bị đạo thủy tiễn bắn trúng, xuyên qua tâm, vỡ tan ra thành nhiều mảnh vụn tung tóe.

- Khá khen công lực của sư muội, đây là tuyệt học của võ lâm thất truyền từ lâu. Thủy Tiên Xuyên Vân thập tam tầng cuối cùng đã được sư muội luyện thành.

- Sư huynh lại chế giễu tiểu muội rồi, một chút kỹ năng tầm thường ấy của tiểu muội làm sao dám sánh với Tử Dương Trung Khí trường của sư huynh.

Lời chưa dứt, đã nghe mấy tiếng “bình, bình, bình”. Mười ba phiến đá lớn liên tiếp nối đuôi nhau sầm sập phá không bay vọt lên trời cao.

“Chúu, chúu, chúu” một dải cầu vồng màu trắng vút theo, lần này còn nhanh hơn lần trước.

Trông thoáng chốc, đạo thủy tiên đã đuổi kịp mười ba phiến đá, chỉ nghe nhiều tiếng “bụp, bụp, bụp” liên tiếp, cả mười ba phiến đá đều lần lượt bị bắn trúng và vỡ vụn.

Đôi thiếu niên nam nữ há miệng, ngây người kinh ngạc không thôi.

Lúc này màn tử quang đã tan dần, đỉnh Hương Lô phong trầm tịch vô thanh. Đã không thấy bóng Vô Tướng thiên sư và Tuyết Trần thần ni đâu cả. Đã sang giờ mảo, mảnh trăng lưỡi liềm và tinh tú đã nhạt nhòa, trời bắt đầu tang tảng sáng.

Đường Chấn Anh cầm tay Tử Vi, nói nhỏ :

- Sương thu ướt cả áo muội rồi. Chúng ta hãy vào trong thảo thất chờ đón nhị vị lão nhân gia.

Tử Vi gật đầu, thế là hai người nắm tay nhau cùng bước vào trong thảo thất.

Nào ngờ, lão tăng và lão ni sớm đã ở trong đó. Đôi thiếu niên nam nữ vội vái lạy rồi tách ra đứng hai bên. Đường Chấn Anh chưa kịp lên tiếng thưa chuyện thì Vô Tướng thiên sư đã hỏi :

- Anh nhi, ngũ sư huynh của con bị sát hại tại đâu?

Đường Chấn Anh đáp :

- Cạnh thủy lâu của sư muội...

Vô Tướng thiên sư thốt một tiếng “ồ”, sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Đoạn nhướng mày, mục quang sáng quắc nhìn Đường Tử Vi.

Đường Tử Vi thông minh lanh lợi, thấy vậy thì không chờ bị hỏi, vội cung thân nói :

- Bẩm sư bá, ngũ sư huynh bị sát hại là vào khoảng đầu canh hai.

Đoạn nàng thuật lại chi tiết từ đầu tới đuôi một lượt.

Tuyết Trần thần ni nghe xong, bỗng nói xen vào :

- Ngũ sư huynh của ngươi bị sát hại, ngươi đã chẳng báo thù, lại còn để cho kẻ ám toán khoét mắt sư huynh mà không nhìn thấy gì hết. Ôi...

Đường Tử Vi nghe quả trách thì đỏ mặt, mắt rưng rưng lệ, cúi đầu hổ thẹn vạn phần.

Đường Chấn Anh nghe sư thúc quả trách sư muội, thật ra chàng cũng có lỗi nên đành cúi mặt lúng túng.

Không khí trong thảo thất trầm lắng, hai thiếu niên nam nữ nghe rõ tiếng trống ngực của mình.

Lát sau, Vô Tướng thiên sư thở dài, vừa như nói với Tuyết Trần thần ni, vừa như nói với chính mình :

- Là y thị... nhất định là y thị. Muộn rồi... cuối cùng chúng ta cũng đã chậm hơn y thị một bước.

Tuyết Trần thần ni trầm giọng hỏi :

- Làm sao sư huynh biết là y thị? Chẳng lẽ không thể là kẻ khác ư?

Vô Tướng thiên sư quả quyết :

- Nhất định là y thị, tuyệt đối không phải kẻ khác. Bởi vì y thị đã từng nói, trước khi quyết chiến với ta, y thị sẽ sát hại một trăm đệ tử của ta trước.

Đôi thiếu niên nam nữ nghe lão tăng nói, không biết y thị là ai và có cừu hận gì với phái Nga Mi mà lại giở thủ đoạn ác độc đến như vậy?

Vô Tướng thiền sư tiếp tục nói :

- Hơn nữa, y thị vẫn có thói quen đánh số thứ tự trên mặt nạn nhân. Trên má Hư Không ghi số mười ba, nếu ta đoán không lầm, chỉ e tại bốn viện trên Nga Mi Kim Đỉnh đã có mười hai đệ tử bị giết hại trước Hư Không rồi.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi nghe thấy vậy thì cảm thấy lạnh gáy và bủn rủn chân tay. Ngay như Tuyết Trần thần ni là một người tu luyện cao siêu mà nghe đến chuyện ấy cũng phải động dung. Lão ni hơi chau mày nói :

- Cứ theo lời sư huynh thì chắc là đại sư diệt Hư Văn của chúng ta e rằng không có cách phòng bị Kim Đỉnh bốn viện chống địch nhân tập kích nên mới phái Hư Không sư diệt mang thư đến...

Vô Tướng thiền sư gật đầu :

- Sư muội đoán rất đúng.

Tuyết Trần thần ni vội tiếp :

- Nhưng thi thể của Hư Không sư diệt vừa được muội kiểm tra kỹ lưỡng, không hề thấy có vết tích thương thế, hoàn toàn không phải do chân lực nội gia đả thương, cũng chẳng phải do ám khí dị thường sát hại. Cứ theo hiện trạng mà luận, thì tựa hồ không phải là thủ pháp của y thị...

Vô Tướng thiền sư trầm ngâm một lát, rồi thông thả nói :

- Sư muội nói cũng có lý.

Lão tăng nhìn lão ni hỏi :

- Sư muội có nhận ra Hư Không bị đòn trí mạng ở chỗ nào không?

Tuyết Trần thần ni lắc đầu.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi thấy lão ni không nhận ra ngũ sư huynh bị đòn trí mạng ở chỗ nào thì bất giác kinh hồn, nghĩ đến sự lợi hại của kẻ ám toán kia.

Vô Tướng thiền sư nói :

- Chẳng trách sư muội không biết, bởi đó là một loại bí học vô song của võ lâm. Hồi ân sư còn sống, đã từng nói qua với huynh, rằng võ lâm đương kim chỉ có một người duy nhất là nắm được bí học ấy.

Tuyết Trần thần ni vội hỏi :

- Ai vậy?

Vô Tướng thiền sư giơ một ngón tay lên đáp :

- Là Càn Khôn Nhất Mẫu, xuất thần nhập hóa vô cùng.

Tuyết Trần thần ni sững sờ, lẩm bẩm :

- Càn Khôn Nhất Mẫu? Càn Khôn Nhất Mẫu...

Chợt sực nhớ ra điều gì, thần sắc của lão ni lộ vẻ hồ nghi, nói tiếp :

- Chẳng phải Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa trên đỉnh Hoàng Sơn trong tiết Đoan Ngọ vào ba năm về trước hay sao?

Vô Tướng thiền sư đáp :

- Sư muội nhớ không sai. Điều khiến huynh thấy kỳ quái là ngoài Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa ra, còn ai có thể nắm được bí học ấy kia chứ?

Tuyết Trần thần ni lại hỏi :

- Hay là Càn Khôn Nhất Mẫu có truyền nhân?

Vô Tướng thiền sư mỉm cười đáp :

- Càn Khôn Nhất Mẫu là đệ nhất kỳ nhân, không ai biết tông tích của bà ta, và bà ta có truyền nhân hay không cũng chẳng ai hay biết.

Dừng một chút, lão tăng nói tiếp :

- Dù Càn Khôn Nhất Mẫu có truyền nhân hay không thì phái Nga Mi chúng ta với bà ta vô oán vô cừu, vì sao truyền nhân của bà ta, nếu có, lại hành ác với bốn phái như vậy?

Tuyệt Trần thần ni nói :

- Mong sư huynh nói qua về môn bí học kia để tiểu muội được mở rộng kiến văn một chút, may ra có thể hiểu được Hư Không sư diệt đã bị sát hại như thế nào.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Đường Chấn Anh bưng trà lên, Vô Tướng thiền sư nhấp một ngụm trà, rồi nói :

- Môn bí học ấy gọi là...

Bỗng lão tăng và lão ni gần như đồng thốt lên :

- Có người đến!

Đường Tử Vi và Đường Chấn Anh đang tập trung tinh thần lắng nghe Vô Tướng thiền sư kể về môn bí học, đều mong hiểu được ngũ sư huynh bị sát hại như thế nào. Ai ngờ tên gọi của môn bí học chưa được nói ra, bỗng nghe hai vị sư trưởng cùng kêu “có người đến” thì giật mình, không kịp nghĩ ngợi gì, đôi nam nữ thiếu niên liền vọt người lao ra khỏi căn thảo thất.

Kiểm chân đưa mắt nhìn tứ phía, họ nào có thấy bóng ai? Cả hai cùng có cảm giác kỳ quái, bỗng nghe tiếng nói của Vô Tướng thiền sư từ trong thảo thất vọng ra :

- Đi về phía nam quan sát tình hình trong vòng năm dặm, mau lên.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đáp “ạ” một tiếng, lập tức rời Lăng Tiêu Thiên Oan và lao về phía nam.

Chẳng mấy chốc, đã vượt gần năm dặm.

Hồng rồi, bên một tảng đá lớn, họ phát hiện có hai vị hòa thượng đã chết.

Đường Chấn Anh cúi xuống nhìn, bất giác rơi lệ, nói :

- Hư Thanh, Hư Minh, nhị vị sư huynh hãy thứ cho tiểu đệ đến chậm một bước.

Lời chưa dứt, chàng đã khóc nức lên.

Đường Tử Vi lướt tới, thấy trên mặt hai người chết có hai chữ số mười bốn và mười lăm viết bằng son đỏ chưa khô hẳn.

Hai người phi thân đi khắp nơi xem xét chung quanh một lượt, nhưng không thấy gì, bèn xốc thi thể hai vị hòa thượng lên lưng, và hỏa tốc trở về thảo thất.

Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni nhìn thấy hai thi thể, thì đồng niệm Phật hiệu, giọng run run, lông mày nhíu lại.

Vô Tướng thiền sư kiểm tra thi thể hai đệ tử một lượt thật kỹ. Kết quả y hệt như với Hư Không. Nhìn chữ viết trên mặt thi thể, biết là cùng một tên hung thủ.

Lão tăng nghiêm nghị nói với lão ni :

- Y đã bất chấp tình xưa, triển khai ám sát đệ tử bốn phái, mới vài ngày mà đã giết chết mười lăm người. Hơn nữa, sát cơ xem chừng chưa nguội lạnh, không biết rồi đây sẽ đến lượt ai nữa. Nếu huynh không sớm xuất quan đích thân ngăn trở, tất đệ tử bốn phái sẽ lâm vào thế cá nằm trên thớt, muôn phần nguy hiểm...

Tuyệt Trần thần ni nghe sư huynh nói đến việc xuất quan, vội nhắc :

- Bé quan ba năm, đến tháng mười này là mãn hạn. Từ nay đến ngày khai quan chỉ còn hai tháng hai mươi ba ngày. Hơn nữa, bí quyết sở luyện chỉ còn một điểm tối hậu là xong toàn bộ, nếu sư huynh xuất quan sớm, há chẳng uổng phí bao công sức?

Vô Tướng thiên sư thở dài :

- Không phải huynh không biết như sư muội, nhưng chẳng thể ngồi khoanh tay nhìn chúng đệ tử bị sát hại.

Tuyết Trần thần ni nghĩ cũng đúng, đành cúi đầu im lặng.

Đôi nam nữ thiếu niên nghe Vô Lâm song tôn đối thoại, tuy chưa biết toàn bộ sự việc, nhưng cũng biết tình thế rất nghiêm trọng.

Nhất là Đường Chấn Anh, nghe sư phụ nói buộc phải xuất quan thì trong lòng bất an, nghĩ thầm việc bế quan lần này không phải dễ dàng, nay đã đến chín phần mười mà phải bỏ dở thì thật đáng tiếc. Chàng vốn có tính hiệp nghĩa, lúc này hào khí bừng dậy, tự nhủ thầm: “Đường Chấn Anh hỡi Đường Chấn Anh, người bị mất phụ mẫu từ thuở ấu thơ, may nhờ ân sư tương cứu nên mới sống sót đến ngày nay. Hai mươi năm qua, không ngày nào là không thọ ân dưỡng dục của ân sư, không lúc nào là không được các vị sư huynh chiếu cố, ái hộ. Ân tình ấy vô cùng sâu nặng. Nay các sư huynh bị lâm kiếp nạn, mười mấy người phải ôm hận dưới cửu tuyền. Ân sư buộc phải xuất quan, lỡ vỡ việc tu luyện. Vào lúc này và tại đây, nếu ta không báo thù cho sư huynh, làm theo mệnh lệnh của ân sư, thì chẳng hóa ra ta là kẻ bất nhân bất nghĩa, sống cũng bằng thừa. Dù kẻ ám sát các sư huynh có ba đầu sáu tay gì, thì Đường Chấn Anh ta há lại e sợ?”.

Đường Tử Vi đứng ở phía đối diện cũng có ý nghĩ giống chàng. Đúng như tục ngữ nói: “Trẻ con không biết sợ”. Nàng không tin rằng kẻ giết người khoét mắt kia quả thực có đủ khả năng dễ dàng sát nhân đoạt mạng bất cứ ai.

Đôi nam nữ thiếu niên nghĩ đến đây thì không hẹn mà gần như cùng lúc cất tiếng :

- Sư phụ!

Một sự trùng hợp vừa vặn như vậy khiến cho cả hai cùng ngạc nhiên. Họ nhìn nhau, rồi cùng nhường cho người kia lên tiếng trước, thành thử không ai nói tiếp sau hai tiếng gọi “sư phụ” vừa rồi.

Lão tăng và lão ni ngẩng đầu, vốn định nghe xem hai đệ tử muốn nói gì, nào ngờ thấy cả hai cứ đứng ngẩn ra mà không nói gì cả.

Tuyết Trần thần ni mỉm cười :

- Hai đứa người đứng là hai hài tử, sao không nói tiếp đi?

Vô Tướng thiên sư cũng cười :

- Anh nhi, nhường cho sư muội nói trước.

Đường Tử Vi mấp máy môi, khe lờm Chấn Anh một cái, rồi nghiêm trang cúi mình thưa :

- Bẩm sư bá, sư phụ, đệ tử từng nghe vô lâm có câu danh ngôn: “Bế quan lúc đầu không dễ, về cuối càng khó”. Hiện tại chỉ còn vài chục ngày nữa là đến lúc khai quan. Nếu sư bá bỏ dở việc tu luyện trong lúc này, chẳng những là thiệt hại cho phái Nga Mi chúng ta một môn tuyệt học, mà còn là tổn thất cho vô lâm nói chung, chỉ e các phái sẽ có lời ra tiếng vào. Cho nên đệ tử nguyện mạo muội dẫn thân mạo hiểm đến Nga Mi Kim Đỉnh bốn viện, nếu đệ tử không thể ngăn chặn nổi tên sát nhân thì lúc bấy giờ sư bá hãy xuất quan cũng chưa muộn...

Nàng đang định nói tiếp thì Tuyết Trần thần ni đã giơ tay ngăn lại :

- Con nha đầu này ba năm không gặp mà cứ thao thao bất tuyệt, không nhường lời cho sư huynh hay sao?

Đoạn lão ni nhướn mày, mỉm cười nói tiếp :

- Lời lẽ huyền thuyên, lẽ ra phải phạt, nhưng thể tình cho người có động cơ lương thiện mà tha cho người lần này. Từ nay phải ăn nói cẩn thận.

Lão ni tuy ngoài miệng quở trách, nhưng trong lòng rất cao hứng khi nghe nữ đệ tử tình như cốt nhục nói ra những lời lẽ hào hùng. Có một ái đồ như nàng kể ra cũng hài lòng.

Vô Tướng thiên sư càng tươi cười hơn :

- Khá khen, khá khen! Vi nhi nói đúng lắm. Không ngờ người lại có dũng khí như thế. Ta làm sư bá của người thấy được an ủi rất nhiều.

Đường Tử Vi thiên bẩm thông minh, nói năng luôn có chừng mực, nhân vừa rồi xúc động mà hào khí trỗi dậy, nghĩ sao nói vậy, nên cũng có chút nhiều lời. Lúc bị sư phụ trách cứ thì vô cùng hổ thẹn, nhưng bù lại, được sư bá khen ngợi nên cũng thấy nhẹ cả người.

Vô Tướng thiên sư quay sang giục Đường Chấn Anh :

- Đến lượt Anh nhi nói thử xem.

Đường Chấn Anh đáp :

- Điều đồ nhi muốn nói thì sư muội đã nói mất rồi. Song sư muội là phận nữ nhi, đi đường xa bất tiện, huống hồ sư muội chưa hề biết đến Kim Đỉnh bổn viện. Vậy đồ nhi xin được đi thay...

Chữ “thay” vừa dứt, Đường Tử Vi đã nói luôn :

- Nữ nhi thì sao? Chẳng lẽ nữ nhi thì chỉ được ru rú ở xó nhà? Muội tuy chưa đến Kim Đỉnh bổn viện, nhưng có miệng chẳng lẽ lại không biết hỏi đường hay sao?

Tuyệt Trần thần ni vội quát :

- Sư huynh có lòng quan tâm đến người, tại sao người nặng lời với sư huynh như vậy?

Đường Chấn Anh lờ lờ, không ngờ sư muội lại bốp chát như thế, đang định nói thì Vô Tướng thiên sư can :

- Thôi, các người không phải đấu khẩu với nhau nữa. Ta biết tấm lòng hiếu thảo của các người, vậy chuẩn y cho cả hai cùng đi Kim Đỉnh xác minh là được.

Đôi thiếu niên nam nữ nghe vậy thì quá mừng, vội quỳ xuống vái.

Vô Tướng thiên sư phẩy ống tay áo phóng ra một luồng tiềm lực ngăn cản thế quỳ của họ, rồi mỉm cười nói :

- Đừng vội cao hứng. Trong thời gian ta bề quan, muốn các người luyện Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần dịch (sáo thần bảy lỗ), không biết kết quả thế đến đâu rồi? Hôm nay ta muốn kiểm chứng các người trước, rồi mới quyết định...

Tuyệt Trần thần ni bỗng xen vào nói :

- Sư huynh, sao lại để cho Anh nhi và Vi nhi cùng đi với nhau? Sư huynh quên rằng...

Lão ni nhìn đôi nam nữ thiếu niên, tựa hồ như đang nghi ngại điều gì đó, nhưng chợt dừng bật.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đang hớn hở, nay nghe vậy đều bất giác nhìn lão ni với vẻ ngạc nhiên.

Vô Tướng thiên sư thở dài nhẹ nhàng nói :

- Người ta vẫn bảo rằng “anh hùng khí đoản, nữ nhi tình trường”. Khi sự tình còn chưa rõ, cũng đừng đề phòng quá nghiêm. Nước lũ chưa dâng thì khỏi cần đắp đê. Sư muội cứ yên tâm, huynh đã có chủ ý.

Nói xong, thân hình ông bất động, vẫn giữ tư thế ngồi mà người đã di chuyển nhẹ nhàng như bay ra ngoài cửa thất. Nhìn trời thấy vầng thái dương đã lên ột con sào, bèn ngoảnh lại nói :

- Thời gian gấp rút không nên để chậm, sư muội hãy mang hai hài tử đến ngay.

Lời chưa dứt, hai ống tay áo đã phất mạnh, thân hình ông bay vọt lên đỉnh núi.

Tuyệt Trần thần ni ứng thanh, phẩy tay ra hiệu cho hai đệ tử rồi cũng vọt ra khỏi thảo thất. Chân bà không chạm đất, uốn lưng đảo thân lao vút lên theo sau Vô Tướng thiên sư.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi hiểu ý, vội vã ra khỏi thảo thất thì đã không thấy hình bóng nhị vị sư trưởng đâu nữa, nên nào dám chậm trễ, vội sánh vai nhau búng mình liên tiếp mấy lần thì cũng đã mau chóng lên tới đỉnh núi.

Đường Chấn Anh thông thuộc địa hình, dẫn Đường Tử Vi vọt qua khóm trúc mà đáp xuống một khoảng trống có hàng cổ tùng bao quanh.

- Khá lắm, chưa đầy ba năm mà kinh công của hai hài tử đã tiến bộ khá nhiều.

- Khen quá hóa kiêu, sư huynh hơi dễ dãi với chúng nó rồi đấy.

Đôi nam nữ thiếu niên nghe tiếng vội ngẩng lên, thấy lão tăng và lão ni đã ngồi trên hai cây cổ tùng đối diện hai phía nam bắc.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi cúi mình thi lễ. Lão tăng nói trước :

- Thời gian không nhiều, ta vốn muốn các người diễn tập riêng, rồi sẽ giao đấu để kiểm chứng, nhưng thôi, các người hãy giao đấu luôn. Có điều là phải thi triển toàn lực, không được nhân nhượng. Hãy thi thố hết tinh hoa, tận thi chiêu số, càng mạnh càng tốt, càng xảo diệu càng hay, để ta kiểm chứng. Nhớ không được làm trái lời ta.

Đoạn vén tay áo ra hiệu cho đôi nam nữ thiếu niên bắt đầu.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi biết nhị vị lão nhân gia ngồi trên hai cây cổ tùng là có dụng ý đề phòng có kẻ xem lén. Nên biết Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần dịch là hai môn tuyệt kỹ mà Vô Tướng thiền sư và Tuyết Trần thần ni luyện thành từ trước khi nhập môn, đã sử dụng hai binh khí độc môn ấy mà thành danh trong võ lâm. Chiêu số kỳ diệu huyền ảo, bao la muôn vẻ, không truyền ra ngoài phái Nga Mi. Buổi chiều trước ngày bế quan luyện công cách đây ba năm, họ mới quyết định đem bí kíp Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần dịch đã giữ kín hơn bốn mươi năm truyền riêng cho ái đồ của mình. Họ chỉ truyền bí kíp chứ chưa giảng giải, để ái đồ tự nghiên cứu luyện tập, hạn trong ba năm phải thông thạo. Lần này là lần thứ nhất kiểm chứng, nên lão tăng và lão ni đặc biệt cẩn thận, vừa lo hai hài tử có thể ngộ thương, vừa đề phòng ngoại nhân xem lén, nên chia nhau ngồi trên hai cây cổ tùng như thế.

Đôi nam nữ thiếu niên vâng lệnh, tách ra đứng đối diện, thi lễ với nhau, cùng nói :

- Thỉnh!

Đường Chấn Anh rút từ sau lưng ra đôi Nhật Nguyệt song luân, còn Đường Tử Vi thì lấy Thất Khổng thần dịch ra.

Cả hai thứ binh khí đều sáng lòa mắt, vừa rút ra và di động, hàn khí đã lan tỏa lạnh ngắt.

Đây là hai món bảo vật của võ lâm, luân chế bằng bạc trắng, dịch đúc bằng kim loại màu tím (tử kim), kinh qua gia cố Bát Nhã thần công của Phật môn, nên đủ bền vững, không sợ bảo đao bảo kiếm.

Thất Khổng thần dịch dài một thước rưỡi, đường kính một tấc, có bảy lỗ nhỏ như hạt đậu. Toàn bộ cây dịch một màu tím ngắt, bên tả đúc bằng kim chung thảo, bên hữu đúc bằng thiết bổ sam, qua mười ba lần tôi luyện, chuyên dùng để điểm ba mươi sáu đại huyệt, bảy mươi hai Ma huyệt trên châu thân. Ngoài ra, nó có thể phát xuất bảy thứ thanh âm trừ tà, truy hồn đoạt mạng, lợi hại vô cùng.

Nhật Nguyệt song luân hình dáng như hai vầng Nhật, Nguyệt. Nhật luân thuộc dương, Nguyệt luân thuộc âm. Song luân tương kích có thể phát ra âm thanh như tiếng sấm nổ, chấn động rất xa, âm ba (sóng âm) đủ để đả thương địch thủ. Trên chiếc Nhật luân có gắn năm đôi kê trảo (cựa gà) chuyên dùng để móc, câu, kéo, xoay, đoạt binh khí của đối phương. Trên Nguyệt luân thì có ba cặp chùy tiêm (mũi dùi), bảy phiến đao nhãn, có thể chọc, đâm, chặt, chém tùy ý. Song luân có tác dụng như một thứ binh khí tổng hợp, chẳng phải tầm thường.

Sau khi đôi bên đã rút binh khí ra, Đường Chấn Anh nói :

- Sư muội tiến chiêu.

Tử Vi cũng không khách khí, đáp luôn :

- Tiểu muội xin mạn phép.

Lời vừa dứt, thân hình đã như Phi Yến xuyên lảng, hai tay cầm cây địch xuất chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương”, cây địch hợp với thân hình thành một đường thẳng lao nhanh tới trung bàn của Đường Chấn Anh.

Tuyệt Trần thần ni gật đầu tán thưởng khi thấy ái đồ đúng là đang thi triển chiêu thứ nhất trong “Thần Địch Cửu Phiên”.

Đường Chấn Anh thấy mũi địch phóng tới thì nghĩ rằng hãy né tránh rồi tái xuất chiêu cũng không muộn. Thế là hạ bàn bất động, chỉ ngã nửa người phía trên né tránh. Hổng rồi, chàng không ngờ chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương” rất kỳ ảo huyền diệu, vượt qua khỏi dự liệu của mọi người.

Chỉ nghe Tử Vi nói :

- Sư huynh, cẩn thận.

Chân tả của nàng vừa chạm đất, nửa người phía trên đã lật nghiêng, cây địch chuyển từ thế đâm sang thế quét với chiêu “Hoàn Thôi Ngũ Nhạc”, tiếng gió ù ù đã quét tới trước ngực Đường Chấn Anh.

Chàng cả kinh, vì cự ly đã quá gần, không thể né tránh, chàng vội gấp mình và nhảy lùi lại nhanh như chớp. Chỉ nghe “vút” một cái, cây địch quét sát ngực, nguy hiểm muôn phần.

Bước lùi của chàng cũng có bài bản hẳn hoi, đó là “Phụ Lãng Tùy Phong”, một thức né tránh thượng thừa trong phép khinh công.

Đường Chấn Anh tuy đã tránh hai đòn, nhưng “Thần Địch Cửu Phiên” một khi đã thi triển thì dừng hòng dừng nghỉ. Chân chàng chưa ổn trụ thì Tử Vi đã lướt tới như bóng theo hình, cổ tay xoay một cái, cây địch đã đánh xéo tới lưng chàng theo chiêu “Thương Long Xuất Hải”. Chiêu này chưa tận, đã liên tiếp thêm hai chiêu nữa là “Sĩ Ngưu Vọng Nguyệt” và “Chỉ Lộ Kim Thăng”. Cả ba chiêu xuất thủ nhanh hết chỗ nói, thật khó biết chiêu nào trước, chiêu nào sau.

Đường Chấn Anh toàn thân bị địch ảnh của ba chiêu này bao vây, trên nhắm vào huyệt “Đỉnh Lương”, dưới nhắm vào yếu huyệt “Phụng Vĩ”, quả là mất mạng như chơi. Thật là chỉ sai một nước đã mất hết tiên cơ.

Thời gian không cho phép suy nghĩ nhiều, Đường Chấn Anh đành liều mạng vùng hai tay nhân lúc chuyển thân mà thi triển chiêu thứ nhất của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”, gọi là “Lưỡng Nghi Hồn Nguyên”. Hai chiếc Âm Dương luân trong tay lập tức hướng thượng hạ tả hữu đánh chữ thập, tiếp đến chiêu “Dương Thăng Âm Giáng”, Dương luân hướng lên, Nguyệt luân hạ xuống.

Hóa giải xong địch ảnh, chàng tức thời sử chiêu “Tử Tượng Thần Hồi” trả đòn nhanh như lần chớp.

Nhưng đồng thời, cây địch của Đường Tử Vi đã loang loáng bủa vây chàng theo chiêu “Phong Khởi Vân Thông”.

Chàng nhanh, nàng còn nhanh hơn, song phương cùng xuất kỳ chiêu, cùng là công thế, một khi đụng nhau thì nguy hiểm hết chỗ nói.

Vô Tướng thiên sư và Tuyệt Trần thần ni ngồi trên cây bất giác cả kinh, định song song xuất thủ để hóa giải, bỗng nghe :

- Sư muội, cẩn thận!

- Sư huynh thận trọng!

Cơ hồ cả hai cùng lên tiếng nên khó phân được trước sau.

Đường Chấn Anh lật nhanh Song luân và bước sang một bên. Tử Vi thì trầm mạnh cổ tay, đẩy cây địch vào khoảng trống để tán chiêu trong lúc nguy cấp.

Thấy đôi đệ tử hóa hiểm thành an, Vô Lâm song tôn cùng niệm Phật hiệu :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Các ngươi phải thận trọng.

Lời hai vị sư trưởng chưa dứt, một luân một địch của hai đệ tử đã lại xuất chiêu. Vì Vô Tướng thiên sư đã dặn ngay từ đầu, nên đệ tử không dám có ý nhường nhịn nhau trong khi giao đấu kiểm chứng.

Sau mười chiêu, Nhật Nguyệt song luân của Đồng Chấn Anh đã xoay tít, phong vũ chẳng thể lọt qua, gió rít âm âm như long ngâm hổ tiếu, uy thế kinh nhân. Còn Thất Khổng thần địch của Đường Tử Vi thì lồng lộng như long xà phiêu đảng, thiên biến vạn hóa kỳ diệu vô cùng.

Cả hai đều xuất kỳ chiêu, cùng muốn chiếm tiên cơ, thu sắc bình phân, trông đẹp mắt muôn phần.

Bổng Vô Tướng thiên sư nói :

- Dừng phần một, chuyển sang phần hai.

Tử Vi phải thi triển tiếp “Thần Địch Cửu Phiên”, còn Đường Chấn Anh thì khai triển “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Nên biết, “Thần Địch Cửu Phiên” gồm tám mươi một chiêu, trừ chín tuyệt chiêu, còn bảy mươi hai chiêu, chia thành hai phần, mỗi phần ba mươi sáu chiêu.

Thời Tuyệt Trần thần ni còn bốn tẩu giang hồ, đừng nói chín tuyệt chiêu chưa hề sử dụng đến, ngay cả ba mươi sáu chiêu thuộc phần hai cũng rất ít sử dụng, chỉ cần ba mươi sáu chiêu đầu đã uy chấn giang hồ, danh dương vô lâm, chưa từng gặp đối thủ.

Còn “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” có chín mươi chín chiêu, trừ chín tuyệt chiêu, còn chín mươi chiêu chia làm hai phần, mỗi phần bốn mươi lăm chiêu. Luân là thực luân, chiêu là kỳ chiêu. Trước khi xuất gia tu hành, Vô Tướng thiên sư chỉ dùng bốn mươi lăm chiêu đầu đã lừng lẫy vô lâm, các đối thủ đã phải bái phục, cam chịu hạ phong. Chín tuyệt chiêu cuối cùng chưa khi nào dùng đến.

Lại nói đôi nam nữ thiếu niên chuyển sang biểu diễn phần hai.

Đường Chấn Anh lập tức thi triển ba kỳ chiêu “Long Bàn Hổ Cứ”, “Kim Kê Đẩu Linh”, “Đại Bàng Triển Xí”.

Đường Tử Vi liên tiếp chọc chọc cây địch, thi triển liên tiếp ba kỳ chiêu “Nữ Xúc Bô Thiên”, “Đan Phụng Triều Dương”, “Bạch Xà Thổ Tín”.

Luân chiêu tuyệt diệu, địch thức thần kỳ, công lực song phương lại tương đương, thật là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, chỉ e đấu đến ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại, cao thấp.

Đôi bên mới thi triển được chừng một nửa số chiêu thức của phần hai thì Vô Tướng thiên sư liền nói :

- Bây giờ đến lúc kiểm chứng chín tuyệt chiêu cuối cùng, khi xuất chiêu và hóa giải phải nhanh chóng và liên tục, không được gián đoạn.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vâng dạ, tách xa nhau một trượng, đứng đối diện nhau, nghỉ một chút rồi Tử Vi hai tay giơ cây địch thẳng đứng như cây nhang trước mặt, nói :

- Thỉnh sư huynh tiến chiêu.

Đường Chấn Anh cũng không khách khí, đáp luôn :

- Sư muội lưu ý!

Lời vừa dứt đã xông tới, tay hữu cầm Nhật luân sử chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, tay tả cầm Nguyệt luân sử chiêu “Uy Chấn Hà Ngục”, đồng thời thân hình thi triển thân pháp thượng thừa “Phi Phụng Diệu Chuyển” nhanh như lưu tinh, nhẹ như cánh bướm.

Tử Vi nhìn Chấn Anh vừa thi triển hai tuyệt chiêu đã thấy Nhật ảnh Nguyệt hình mù mịt loang loáng âm âm ù ù tràn đến, nên buột miệng thốt lên :

- “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” quả nhiên phi phạm!

Nàng không dám chậm trễ, cổ tay xoay nhanh, cây Thất Khổng thần địch cuộn gió nghênh tiếp, chỉ thấy tử quang chớp chớp, một dải cầu vồng xanh lưu động bảo hộ thân mình. Đây không phải tuyệt chiêu, mà là kỳ thức thượng thừa để hộ thân.

Tiếp đó, cổ tay ngọc ngà lật lên lật xuống mau lẹ, cây Thất Khổng thần địch thi triển hai tuyệt chiêu “Nghệ Cung Xạ Nhật” (Hậu Nghệ bắn cung mặt trời) và “Điểm Thạch Thành Kim”, trên thì nhắm tới vai hữu,

dưới thì nhắm vào mạch huyết ở đùi tả của Đường Chấn Anh, tránh thực kích hư, đã nhanh lại độc, khinh linh xảo diệu vô cùng.

Vô Tướng thiên sư ngồi trên cây buông lời tán thưởng :

- Khá lắm, phá chiêu được lắm!

Tuyệt Trần thần ni nói :

- Đừng khen Vi nhi, kéo nó phồng mũi...

Đoạn hai lão tăng ni cùng cười vui vẻ.

Lại nói Đường Chấn Anh thấy Vi muội của mình xuất hai tuyệt chiêu quá lợi hại, không sớm không muộn một tích tắc, hoàn toàn đúng lúc, tuyệt đối chuẩn xác, lại hiểm độc, thì bất giác thốt lên :

- Hảo!

Chàng rùn lưng lắc vai, hai cán Nhật Nguyệt luân bắt chéo nhau theo chiêu “Xảo Chế Thiên Môn”, hóa giải địch chiêu, tiếp đó lại thi triển tuyệt chiêu thứ ba “Ngọc Liên Hành Không” xeo xéo công tới.

Đường Tử Vi uốn mình, cổ tay thuận thế phát xuất hai tuyệt chiêu “Xảo Nữ Nhấn Châm” (thợ giỏi khâu kim) và “Linh Xà Cửu Khúc”, hóa giải Nhật Nguyệt song luân, tiếp đó điểm tới năm huyền quan đại huyết của Đường Chấn Anh là Ấn Đường, Lư Giác, Tướng Đài, Kỳ Môn, và Đan Điền. Chiêu thức vi diệu, quỷ thần khiếp vía.

Vù vù vù... thần địch thiên biến vạn hóa, chúu chúu chúu, Song luân ảo diệu thông huyền. Trong thoáng chốc, đôi bên đã biểu diễn xong cả chín tuyệt chiêu của mình.

Đôi trẻ dừng tay, chỉ nghe hai tiếng niệm Phật hiệu, tiếp đến lời nói :

- Vi nhi, không biết ngươi đã luyện “Chấn tà trừ ma thánh âm” của Thất Khổng thần địch tới đâu rồi? Hãy cho ta và sư bá nghe thử.

- Anh nhi, hãy tận lực tấu “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” xem chân khí nội gia của ngươi đạt tới cảnh giới nào rồi.

Đôi nam nữ thiếu niên đồng thanh đáp :

- Tuân lệnh sư phụ!

Tử Vi cô nương giơ ngang cây thần địch, ngưng thần tụ khí, tận trừ tạp niệm, đoạn đưa đầu cây địch lên môi, các ngón tay điểm nhẹ vào các lỗ địch. Đột nhiên địch âm phát xuất, nhiều tia tử quang vọt lên mây rồi lại vòng xuống, lúc trước nhanh, lúc sau chậm, khi nhẹ khi nặng. Tiếng địch có lúc như bách điệu cùng hót, thánh thót ngân nga, khiến người nghe lâng lâng như đang cưỡi gió xuân, nhập vào tiên cảnh.

Võ Lâm song tôn úp bàn tay lên ngực, gật gật đầu im lặng.

Đường Chấn Anh nghe tiếng địch thì nghĩ thầm :

- Âm thanh thật mỹ diệu, chân lực thật thâm hậu.

Bỗng u u u ba tiếng, rì rì rít như thu phong, rồi tiếng địch đột ngột nghe như tiếng xé vải, thế dồn dập sầm sập như vạn mã bồn đằng, thiết kỵ tung hoành, làm cho cây tùng lớn lắc mạnh không thôi, lá tùng rơi rào rào, chấn động cả nhân tâm.

Đường Chấn Anh bất giác kinh hãi tâm thần, công lực thâm hậu mà cũng cảm thấy rung động xương cốt.

Chàng không dám chậm trễ, liền giơ Song luân Nhật Nguyệt đập mạnh vào nhau.

“Oang”! Một tiếng nổ chấn động thâm sơn, dư âm rền vang hồi lâu.

Đường Chấn Anh đã dồn chân lực, vận khí hành công dồn vào hai tay, đập Song luân vào nhau liền ba cái, chỉ nghe từng đợt voi rống hổ gầm, núi rừng lắc lư, mặt đất chao đảo, cát chạy đá bay, lá rụng rào rào. “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” quả nhiên uy chấn võ lâm.

Vô Tướng thiền sư chấp hai bàn tay trước ngực, nhắm mắt niệm Phật hiệu, rồi nói :

- A di đà Phật! A di đà Phật! Vạn vật sinh linh không biết bao nhiêu thứ đã bị tử thương bởi địch âm và luân thanh? Tội lỗi! Tội lỗi!

Tuyệt Trần thần ni cũng biến sắc, niệm Phật hiệu, rồi lên tiếng :

- Sinh linh ngộ nạn, đức Phật từ bi, các người mau quỳ xuống tạ tội với thiên địa!

Lão tăng và lão ni đã từ trên cây nhảy xuống.

Đôi nam nữ thiếu niên vội cùng quỳ xuống vái đất trời.

Lão tăng và lão ni mỉm cười, tựa hồ rất hài lòng về kết quả luyện tập gần ba năm qua của đôi trẻ.

Thế là mỗi vị dẫn ái đồ của mình đến một gốc cây mà chỉ điểm những khiếm khuyết hoặc những điểm mà ái đồ chưa thấu hiểu qua cuộc kiểm chứng “Thần Địch Cứu Phiên” và “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” vừa qua.

Điều này chẳng khác gì “Họa long điểm nhãn”, Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi được nghe chỉ điểm tường tận, lập tức lĩnh hội, thông hiểu hoàn toàn hai môn võ bí truyền của phái Nga Mi.

Lúc này, trời đã ngã về chiều.

Vô Tướng thiền sư nhìn hai đệ tử mỉm cười hỏi :

- Các người đã thấy mệt chưa?

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tươi tỉnh lắc đầu.

Vô Tướng thiền sư lại nói :

- Các người hãy trở về thảo thất chuẩn bị hành trang, cơm nước. Ăn xong chúng ta sẽ tiễn các người đi luôn.

Lời chưa dứt, lão tăng đã kéo áo Tuyệt Trần thần ni chạy xuống thạch động ở lưng chừng núi.

Đường Chấn Anh cung tay mỉm cười với Tử Vi :

- Vi muội đơn độc ba năm mà khổ luyện “Thất Khổng thần địch” tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, vừa rồi trong lúc biểu diễn, Vi muội thi triển không sai một điểm, ngu huynh thật khó theo kịp.

Tử Vi nhướng mày, cười rất hồn nhiên, đáp :

- Muội không đến đây, huynh còn dám chế giễu muội nữa không?

Nói đoạn, nàng phụng phịu quay mặt đi.

Đường Chấn Anh không lạ gì tính nết của sư muội, song lần này chàng sợ nàng giận dữ thật sự, vội bước quanh ra trước mặt nàng, rồi thi lễ nói :

- Ngu huynh nghĩ sao nói vậy, mong Vi muội đừng để tâm.

Đoạn vái dài một cái.

Tử Vi thấy chàng thật tâm lo lắng, vội mỉm cười thỏa mãn nói :

- Ai thêm để tâm giận huynh. Thôi, chúng ta mau về chuẩn bị.

Thế là đôi nam nữ thiếu niên sánh vai nhau thi triển kinh công thân pháp mà trở xuống thảo thất.

Bước vào thảo thất, Đường Chấn Anh nhìn thi thể ba vị sư huynh Hư Không, Hư Minh, Hư Thanh, bắt giác lại sứt sùi róm rã.

Tử Vi vội an ủi chàng :

- Người chết chẳng thể phục sinh, huynh đừng khóc nữa. Ba vị sư huynh đằng nào cũng đã viên tịch. Chúng ta mau chuẩn bị khởi hành, ngày báo cừu chẳng còn bao xa.

Đoạn nàng giục Đường Chấn Anh chuẩn bị hành trang, còn nàng thì lo cơm nước.

Một giờ sau, cơm nước đã xong. Vô Tướng thiền sư và Tuyết Trần thần ni cũng đã về tới. Bốn người cùng dùng bữa, nhưng Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi sắp từ biệt sư phụ nên khó nuốt trôi cơm, dũa cầm tay mà chẳng động. Về tới tỉnh hăng hái đã biến đâu mất.

Vô Tướng thiền sư nhìn đôi trẻ, bất giác mỉm cười :

- Sao các người cứ im như thóc vậy, hay là hối hận rồi? Nếu không muốn đi cũng được.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Thưa không phải Anh nhi hối hận, chỉ vì Anh nhi và sư muội đi rồi thì không còn ai hầu hạ và lo cơm nước cho nhị vị lão nhân gia. Vì vậy đệ tử thật cảm thấy không được yên tâm...

Tuyết Trần thần ni hiền từ thở dài :

- Người có lòng hiếu thảo như vậy là tốt. Song các người cứ yên tâm mà đi.

Vô Tướng thiền sư lại cười :

- Hiện tại tuy còn ở thời kỳ bế quan, nhưng đã qua giai đoạn tu thần ngộ đạo hệ trọng nhất, khỏi cần người lo chuyện sinh hoạt. Việc cơm nước bắt tất để tâm, ta còn có “Ty sắt đơn” đủ dùng trong ba tháng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Còn thi thể ba vị sư huynh?

Vô Tướng thiền sư xua tay :

- Trước hết cứ tạm để ở đây, ta và sư thúc đã có chủ ý, các người hãy yên tâm.

Tuyết Trần thần ni thấy Tử Vi không động chén dũa, cúi đầu chẳng ăn, trông vẻ mặt rất đáng thương, thì gấp thức ăn đưa lên miệng nàng, nói :

- Con nha đầu này còn chưa chịu ăn, thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Lão ni không nói còn hơn, nào ngờ vừa nói thế thì Tử Vi ngả ngay vào ngực lão ni mà khóc thốn thức.

Nên biết Tử Vi mất phụ mẫu từ sớm, đang bơ vơ thì gặp lão ni, được lão ni trải bao vất vả dưỡng dục nên người. Cho nên nàng không hề có ấn tượng gì về phụ mẫu, còn đối với Tuyết Trần thần ni, tuy danh nghĩa là sư đồ, nhưng tình thâm hơn cả tình mẫu tử. Lão ni sủng ái nàng hết mực, chẳng nói nặng nàng một câu, nàng quen được chiều chuộng nên sinh ra kiêu ngạo hay vùi vĩnh, giận dỗi.

Đến khi lão ni mang nàng đến Lư Sơn này, trước mặt Vô Tướng thiền sư, nàng phải cố chịu đựng, không dám bộc lộ tính nhõng nhẽo. Đối với sư huynh Đường Chấn Anh, tuy mới gặp nhau ít ngày, nàng đã đem lòng yêu thương.

Rồi không biết vì lẽ gì, nhị vị sư trưởng ra lệnh cho nàng phải ở một mình tại tiểu thúy lâu. Nàng hoàn toàn không muốn như thế, nhưng trước mặt sư bá, nàng chẳng dám nhõng nhẽo với lão ni, chỉ đành ầm ức vâng lệnh. Gần ba năm, nỗi ầm ức dồn nén trong lòng, chỉ chờ dịp bái kiến lão ni thì sẽ bùng ra, nào ngờ lại gặp biến cố này, nàng sắp phải biệt ly với lão ni, bảo làm sao một thiếu nữ ủy mỵ như nàng lại không bịn rịn, lưu luyến?

Chỉ thấy Tử Vi cô nường mặt ửng mầu châu, nước mắt chan hòa, nép vào lòng lão ni mà sụt sùi thốn thức.

Tình cảm dễ lây, Đường Chấn Anh vốn đang bịn rịn với lão tăng, nay nghe Vi muội khóc tằm tức, thì cũng bi thương chớp chớp mắt, nước mắt tự ứa ra, chảy dài trên má.

Bỗng Vô Tướng thiền sư cười ha hả nói với lão ni :

- Thôi thôi vậy, hai tên hài tử này không nỡ bỏ chúng ta ở đây, vậy thì để huynh khai quan sớm một chút vậy...

Đường Chấn Anh nghe thế, vội lau nước mắt. Đường Tử Vi cũng tức thời ngừng khóc ngay.

Tuyết Trần thần ni nhân đó đỡ nàng ngồi thẳng dậy, rồi nói :

- Anh nhi, sư muội của người kém người một tuổi, chưa hề tiếp xúc với nhân thế. Lần này đi Nga Mi Kim Đỉnh, ta giao Vi muội cho người...

Vô Tướng thiên sư không nhịn được cười, nói :

- Anh nhi còn chưa già dặn bằng Vi nhi đâu. Tuy hần từng theo huynh đi du lãm mấy lần, nhưng cũng chưa hề một mình thiệp hiểm giang hồ. Theo huynh nhận xét thì Vi nhi có tâm cơ hơn Anh nhi đó. Nửa ngày kiểm chứng hai đứa chúng nó xuất thủ quá chiêu, huynh thấy Vi nhi ứng biến linh hoạt hơn.

Lão tăng ngừng một chút, nhìn Tử Vi lại bồi thêm một câu :

- Vi nhi, sư huynh của người lòng dạ nhân hậu, ứng biến không linh hoạt, người hãy chiếu cố cho hần cẩn thận đó.

Tử Vi nghe vậy thì đỏ mặt, hết cả ầm ức.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Sư phụ và sư thúc cứ yên tâm, sư muội cùng đi với Anh nhi, Anh nhi nhất định sẽ chiếu cố cho sư muội, gặp chuyện gì tất cũng nghe lời sư muội...

Vừa nói tới đó thì đã biết lỡ lời, vội vàng sửa lại :

- Gặp chuyện gì Anh nhi tất sẽ thương lượng với sư muội là được.

Khuôn mặt tuấn tú của chàng đã đỏ bừng.

Chàng vừa nói hớ đã phải sửa lại, khiến Vô Lâm song tôn cười ha hả một hồi. Tử Vi cũng không nhịn được, cười rung cả người, lườm chàng một cái, đoạn quay mặt đi, về e lệ thẹn thùng.

Ăn xong, đôi nam nữ thiếu niên lập tức khởi hành. Lão tăng và lão ni tiến chân họ khoảng trăm bước đầy thân thiết, rồi Vô Tướng thiên sư dừng lại nói :

- Lần này nhập Xuyên, đi đường thủy tiện hơn, các người có thể đáp thuyền. Nếu theo đường bộ, phải ngày đi đêm nghỉ, ăn uống cẩn thận. Các người nên nhớ “dục tốc bất đạt”, đừng có vội vã, tốt nhất là thuê một chiếc thuyền mà ngược dòng.

Trầm ngâm một lát, ông lại nghiêm nghị tiếp :

- Điều hệ trọng cuối cùng các người phải nhớ kỹ: phạm gặp người nàng mang Kim Mai Hạc Chưởng (một loại binh khí có cán, ở đầu tẽ ra ba cái móc như chân hạc) thì cố gắng tránh né, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu. Nhớ đây!

Đoạn kéo Đường Chấn Anh sang một bên, giúi vào tay chàng một tờ giấy gấp tư, nói :

- Chờ khi nào nhàn rồi hãy mở ra xem.

Đường Chấn Anh không hiểu đó là cái gì, liền cất vào túi, rồi cùng sư phụ quay trở lại.

Tuyệt Trần thần ni cũng đang căn dặn Đường Tử Vi điều gì đó, thấy hai người quay lại, bỗng ngừng bật.

Tuyệt Trần thần ni nói với đôi nam nữ thiếu niên :

- Các người đi chuyến này chỉ cần nắm được tình hình cụ thể, hoàn toàn không phải để giải nguy. Vậy cố đi sớm về sớm, đừng tính chuyện ở lại đó. Ngoài ra, hai người đã nắm được tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi chúng ta, hãy cố gắng càng ít để lộ võ học càng tốt, chớ kiêu ngạo khiến người đổ kỵ.

Đôi nam nữ thiếu niên vâng dạ, ngẩng lên đã không thấy nhị vị lão tăng lão ni đâu nữa. Họ nhìn lên đỉnh Hương Lô phong, bất giác lưu luyến băng khuâng.

Bỗng có tiếng Vô Tướng thiên sư dùng phép Thiên Lý Truyền Âm vọng tới :

- Các người nên nhân lúc trời chưa tối, hãy mau xuống núi, sao cứ đứng ngây ra đó, hay là hối hận rồi?

Đôi trẻ nhìn trời, thấy vầng dương đã sắp lặn, Tử Vi vội kéo áo Chấn Anh, nói :

- Đi thôi, kéo trời tối mất.

Hai bóng người đi vùn vụt xuống núi, trông như hai cánh chim, xuyên rừng vượt động, tới vùng chân núi thì trời đã đầy sao, nhà nhà đã lên đèn.

Từ Lư Sơn đến thành Tầm Dương ở phía nam ước chừng năm mươi dặm, Đường Chấn Anh lo Tử Vi quá mệt, muốn tìm một lữ điểm nghỉ lại, sớm mai sẽ lên đường.

Nhưng Tử Vi muốn nhân lúc tối trời mà đi gấp đến phủ thành. Đường Chấn Anh chưa kịp lên tiếng, nàng đã nói :

- Tối nay nhất định phải đến Tầm Dương, huynh nên nhớ lời sư bá dặn muội chiều cố đến huynh đó. Huynh phải nghe lời muội mới được.

Vi cô nương này vừa xuống núi đã muốn thực thi chủ ý của mình.

Nàng nháy nháy mắt mỉm cười với chàng, rồi nhún chân một cái, người đã lao vút đi mấy trượng.

Đường Chấn Anh trông dáng dấp nàng uyển chuyển, lại được cái nháy mắt tinh nghịch khích lệ thì vô cùng cao hứng, lập tức lao vút theo.

Với cước bộ khinh linh của họ, chẳng đường năm mươi dặm chẳng là bao. Không bao lâu, họ đã tới phía ngoài thành, vượt qua chiếc cầu treo, qua cửa Nam vào trong thành. Chỉ thấy đường phố rộng thoáng, thương điểm san sát, đèn đuốc sáng trưng, người đông như hội. Tầm Dương thành thật không hổ là một đầu mối giao thông thủy bộ.

Đôi nam nữ thiếu niên đã bao năm ở chốn thâm sơn, hôm nay tới phủ thành náo nhiệt, cái gì cũng thấy tân kỳ. Họ không tìm lữ điểm, cứ mãi mê xem hết chỗ này chỗ nọ, đến lúc đã mỏi cả chân, tính tìm nơi nghỉ thì các lữ điểm lớn đã hết cả phòng trống.

Các lữ điểm nhỏ còn vài phòng trống, nhưng Tử Vi cô nương tìm mãi vẫn chẳng ưa chỗ nào.

Đường Chấn Anh thấy đêm đã khuya mà cứ dửng dăng mãi, bèn nói :

- Chúng ta trú tạm một đêm, đâu cần cầu kỳ chọn lựa.

Tử Vi lườm chàng, nói :

- Anh ca ca cứ yên tâm. Vi muội muội sẽ chiều cố đến ca ca thật chu đáo. Nào, hãy đi theo muội nhé.

Nàng ra phố, sang bên kia đường, rồi nhắm hướng bắc mà đi như bay. Đường Chấn Anh theo sau, chưa hiểu ý của nàng như thế nào, song cũng không muốn làm cho nàng phật ý.

Một hồi sau, hai người ra khỏi cửa Bắc, vượt qua chiếc cầu treo chừng độ một trăm bước, bỗng nghe có tiếng sóng vỗ ì ọp và bờ sông. Đường Chấn Anh ngạc nhiên ngẩng nhìn, thấy dòng Trường Giang chảy băng băng về phía đông, tuy trong đêm khuya nhưng thuyền bè qua lại khá nhộn nhịp, ven bờ sông có nhiều loại thuyền to nhỏ ghé đầu lên bờ, chiếc nào cũng treo đèn cao cao đăng mui. Nhiều chiếc thuyền đã có khách ngồi sẵn. Đây là một bến sông, đủ nơi ăn nghỉ, trà dư tửu hậu, nhộn nhịp dị thường, có phong vị riêng độc đáo so với trong nội thành.

Đường Chấn Anh chợt hiểu ra, hỏi :

- Có phải Vi muội định thuê thuyền chuẩn bị dạ hành?

Tử Vi gật đầu.

Đường Chấn Anh vỗ tay cười :

- Vi muội quả là sáng ý hơn người.

Tử Vi đáp :

- Anh ca quá khen, không phải muội nghĩ ra được, mà là lần trước theo sư phụ đến Lư Sơn, muội cũng đã dạ hành như thế này.

Hai người vừa nói vừa đến gần một khóm thuyền cho thuê, có chủ thuyền sớm nghênh đón, hỏi :

- Công tử, cô nương, phải chăng muốn thuê thuyền?

Đường Chấn Anh bước lên trước, nói :

- Chúng ta cần một chiếc thuyền nhập Xuyên ở thượng du, có hai khoang riêng biệt, nhiều thủy thủ để chèo cho nhanh. Ta sẽ trả thêm tiền.

Chủ thuyền vàng dạ, mời hai người ngồi chờ.

Chừng nửa tuần trà, hai người được mời lên một chiếc thuyền hai khoang, cột buồm cao cao. Hôm nay thuận gió, buồm căng phồng.

Thủy thủ có tổng cộng sáu người, ai nấy đều sẵn sàng. Một người hỏi :

- Quý khách cần dùng những món gì đêm nay?

Đường Chấn Anh ngó ra nhìn Tử Vi, nàng liền đáp :

- Bốn đĩa thức nhắm, một hồ rượu ngon, hoa quả, một bếp lò đun nước, một bột đồ trà, còn cần gì thêm sẽ báo sau.

Người kia bỏ đi, Đường Chấn Anh mỉm cười hỏi :

- Muội kêu nhiều món thế, đêm nay không định ngủ hay sao?

Tử Vi nhướng mày đáp :

- Trước và sau thất tịch là mấy đêm trời đầy sao, đi thuyền ngắm cảnh sông nước sẽ rất thú vị. Muội muốn đối ẩm suốt đêm với Anh ca mà trò chuyện. Anh ca không thích thế sao?

Đường Chấn Anh thấy nàng cao hứng như vậy, vội đáp :

- Vi muội có nhã hứng như thế, huynh sẵn sàng trợ hứng.

Mọi thứ đã xong, Tử Vi lệnh cho thuyền rời bến. Một lát sau, thuyền lao nhanh về phía thượng du.

Tuy chạy ngược dòng, nhưng thuận gió, mặt sông lại rộng, nên không cần tay chèo, thuyền vẫn lướt rất nhanh.

Hai người ngồi sánh vai nhau ở đằng mũi thuyền, đưa mắt nhìn tứ phía, dưới ánh trăng sao, lớp lớp sóng dồi, đỉnh sóng trắng bạc, hai bờ sông có nhiều đốm lửa đèn, ngư dân đối ca với nhau trên mặt nước. Đôi nam nữ thiếu niên chăm chú ngắm cảnh sông nước dưới ánh trăng sao.

Bỗng gió thổi mạnh, sóng lớn bắn nước tung tóe vào mặt Tử Vi cô nương. Nàng giật mình, định thần lưu ý, thuyền đã đi được mấy chục dặm. Nàng hí hục vào vai Đường Chấn Anh, nói :

- Anh ca, uống đi chứ.

Thế là hai người ngồi xích vào gần cửa khoang. Tử Vi đặt hai chiếc chén lên bàn, Đường Chấn Anh vội rót rượu, cả hai nâng chung rượu cụng vào nhau, mỉm cười uống cạn.

Rượu đã cạn mấy chung, đôi nam nữ thiếu niên vô cùng cao hứng. Đường Chấn Anh bất giác thò tay vào túi, lấy tờ giấy mà sư phụ đưa cho chàng trước khi đi. Vừa đưa ra, bỗng thấy bên ngoài đề mấy chữ: “Không để ngoại nhân đọc”.

Chàng không thể trái lời sư phụ, vội quay người sang một bên để Tử Vi cô nương khỏi nhìn thấy, mới mở tờ giấy gấp tư, chỉ có bốn dòng văn tắt:

“Đối xử thuận hòa,

Lời lẽ chừng mực,

Tình là đồng môn,

Tránh dây oan nghiệt”.

Đường Chấn Anh đọc xong thì sững sờ ngây người, nửa hiểu nửa chưa, lấy làm kỳ quái. Bèn vo tròn mảnh giấy, ném xuống dòng sông.

Chàng quay người lại. Thật vừa khéo, Tử Vi cô nương cũng đang cầm một mảnh giấy như chàng, vẻ mặt thất thần. Chàng buột miệng hỏi :

- Sao? Muội cũng nhận một mảnh giấy à?

Tử Vi nghe hỏi thì giật mình, vội vo tròn tờ giấy, cũng ném xuống sông nhưng chưa đáp nay, sắc diện ngưng trọng.

Nguyên lúc họ xuống núi, Tuyết Trần thần ni cũng trao cho nàng một mảnh giấy gấp tư. Vừa rồi thấy Chấn Anh nổi hứng mở giấy ra coi, lại quay người đi xem lên một mình, nàng hồ nghi và chợt nhớ đến mảnh giấy của mình, bèn lấy ra coi. Nào ngờ thấy vắn vẹn bốn câu (y hệt như trong mảnh giấy của Đường Chấn Anh), thì nàng hiểu ngay đó là nói về nàng và Chấn Anh, rằng quan hệ giữa nàng với chàng chỉ được ở mức tình sư huynh muội, không được phát triển thêm một bước. Bốn câu vắn tắt ấy chẳng khác gì giới luật cho cả đời nàng, trong khi nàng vừa gặp Chấn Anh lần đầu thì đã đem lòng hỷ ái, nguyện sẽ gá nghĩa trăm năm. Thử hỏi, làm sao sắc diện của nàng không ngưng trọng?

Đường Chấn Anh hoàn toàn chưa lĩnh hội được ngay như nàng. Đúng là tâm tư thiếu nữ sâu sắc hơn hẳn thiếu niên, hướng hồ chi, đối với Vi muội, chàng chân thành ái mộ từ đáy lòng, hoàn toàn không tơ tưởng đến sắc dục, nên chưa thể hiểu hết được ngay.

Lúc này chàng thấy Vi muội mặt ử mây chau thì lo lắng, dịu dàng hỏi :

- Vi muội muội, muội sao vậy? Trong giấy viết những gì thế?

Tử Vi làm sao có thể nói rõ với chàng? Nhưng nếu không nói thì lại sợ chàng lo lắng, đành vội vã trở lại tươi tỉnh, đáp :

- Có gì đâu, huynh cũng có mảnh giấy dặn dò ư? Từ nay, huynh nói năng hành động đều phải thành thực với muội đấy nhé.

Vừa đáp xong, nàng biết đã giấu đầu hở đuôi, liền đỏ bừng cả mặt, vội đứng dậy đi vào trong khoang thuyền.

Người nói vô tình, nhưng người nghe lại hữu ý. Đường Chấn Anh chợt hiểu ngay, “thì ra trong giấy cũng viết y hệt như của mình”. Liền thở dài buồn bã.

Tử Vi đã từ trong khoang bước ra, vai khoác thêm tấm áo choàng, tay cầm tấm áo choàng thứ hai của Đường Chấn Anh. Chàng giờ tay đón, nhưng Tử Vi dịu dàng nói :

- Để muội khoác lên cho huynh, kéo gió thổi mạnh, huynh bị lạnh, khi trở về sư bá lại quở trách muội không săn sóc cho huynh cẩn thận.

Đoạn nàng khoác áo lên người chàng, miệng cố cười thật tươi.

Đường Chấn Anh thấy nàng đã vui vẻ như cũ thì nỗi buồn bã trong lòng cũng tan biến. Thế là hai người lại tiếp tục vừa uống rượu vừa chuyện trò.

Lúc này trăng lưỡi liềm đã ở trên đỉnh đầu, sương mù giăng trắng mặt sông.

Tử Vi rút từ trong ống tay áo ra một ống trúc màu xanh, nàng mở nút rút từ trong ống ra một gói nhỏ bọc lụa. Khi mở gói, một mùi hương dễ chịu thoang thoảng tỏa lan ra ngoài.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Muội có thứ hương liệu gì mà thơm thế?

Tử Vi mỉm cười :

- Đây là Bách Hoa hương trà đó.

Đoạn, nàng cho trà vào ấm rồi rót nước sôi.

Lát sau, nàng rót trà ra chung, cầm hai tay đưa mời Đường Chấn Anh :

- Đây là Bách Hoa hương trà do chính tay muội ướp, thỉnh huynh bình phẩm.

Đường Chấn Anh thốt lời đa tạ rồi cúi mình tiếp lấy, nhấp nhấp một ngụm, cảm thấy hương vị đậm đà, thanh thoát khó tả, có Hương Nhài, Liên Tâm, Đan Quế, Đinh Hương, hơn cả trà Long Tĩnh, Kỳ Thương, thật khó xác định. Bèn nói :

- Ngu huynh bắt tài, sư phụ mới đúng là người am tường “trà đạo”. Ngu huynh từng theo sư phụ, được thưởng thức không ít các loại trà thượng hảo hạng, nhưng huynh chả hiểu gì. Không rõ loại trà này Vi muội ướp thế nào, mong Vi muội mở rộng tầm mắt cho ngu huynh.

Tử Vi mỉm cười, đáp :

- Có thực đặc biệt như huynh nói không đấy? Thực ra chuẩn bị loại trà này không khó, chỉ cần nhẫn nại. Trước hết, phải sấy búp trà cho khô, rồi trong một năm, mỗi tháng tìm một loài hoa mà ướp. Gọi Bách Hoa hương trà là vì lẽ đó.

Đường Chấn Anh tấm tắc :

- Ai ngờ một chén trà mà lại chứa đựng ngần ấy công phu, quả là phải vô cùng nhẫn nại.

Tử Vi nói :

- Muội chuẩn bị nó để mời huynh thưởng thức vào đêm thất tịch, không ngờ lại xảy ra chuyện nọ, thật đáng tiếc.

Câu nói sau cùng hoàn toàn bộc lộ nhi nữ tình trường.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Vi muội có lòng như thế, ngu huynh thật áy náy.

Sau một tuần trà, cả hai chẳng những không buồn ngủ, mà còn tỉnh táo, phấn chấn hơn trước. Lúc này dòng sông căng rộng, gió thổi căng buồm, thuyền tự trôi vùn vụt, đám thủy thủ dồn cả ở đằng đuôi thuyền nghỉ ngơi.

Không gian vắng lặng yên tĩnh, Đường Tử Vi nhìn tứ phía, không thấy một chiếc thuyền nào khác. Cảm hứng dâng lên, nàng rút cây địch ra cầm tay, mắt phượng long lanh, mỉm cười nói :

- Cảnh sông nước trắng sao đêm nay khó bề gặp lại, nhân lúc vắng vẻ yên tĩnh, muội thổi một khúc địch đệm cho huynh ca hát được chăng?

- Thần địch của Vi muội thanh điệu tuyệt vời, ngu huynh mà ca thì e không ăn ý, vậy muội cứ dạo trước một khúc đi đã.

Tử Vi dịu dàng đáp :

- Anh ca chớ quá khiêm nhường.

Đoạn nàng đưa cây địch lên ngang môi mà thổi, âm thanh luyến láy bổng trầm, chính là khúc “Niệm Nô Kiều”.

Luận chuyện nay chẳng bằng thuật chuyện xưa, Đường Chấn Anh tức cảnh sinh tình, bèn mượn điệu “Xích Bích Hoài Cổ” của Tô Đông Pha mà ngâm:

“Đại giang đông khứ, lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật, nhân đạo thị Tam Quốc Chu Lang Xích Bích.

Loạn thạch băng vân, kính đào liệt ngạn, quyền khởi thiên tuyết. Giang sơn như họa, nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên, Tiểu Kiều sơ giá liễu, hùng anh phát, vũ phiến luân cân đàm tiểu gian, cương lỗ khô phi yên diệt.

Cổ quốc thân du, đa tình ứng tiểu ngã, tảo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn loại giang nguyệt”.

(Đại giang chảy về đông, nhân vật phong lưu có từ thiên cổ,

Thành lũy phía trời tây, người người nhắc đến Chu Du Xích Bích đời Tam Quốc.

Đá bay xuyên mây, sóng lớn vỗ bờ tung bọt trắng.

Giang sơn như họa, một thời chẳng thiếu bậc anh hùng,

Nhớ khi Công Cẩn kết duyên với Tiểu Kiều, anh hoa cả hai cùng rực rỡ, tay quạt miệng cười bàn việc quân.

Ngày sau hồn bay về cố quốc, khách đa tình vui đùa cười nói, đời người như mộng, một bình rượu dưới ánh trăng).

Tiếng địch đệm lời ca, nhạc và lời quán quít, đôi trẻ ca xướng thật vô cùng ăn ý. Khúc “Niệm Nô Kiều” vừa dứt, mặt sông trở lại trầm tịch, hai người gật gù nhìn nhau, tâm trạng băng khuâng.

Bỗng từ đâu đó, qua các lớp sóng vắng tới một tiếng hú dài, rồi có tiếng người nói như ngâm:

“Đôi ả tửu tại mũi thuyền,

Nhấp trà ngon, nhả hứng cao.

Tiếng địch lời ca ngọt ngào như mật,

Mà sao nghe phiền não lặng người.

Thần địch lộ rồi tông tích,

Song luân còn ở trong bao”.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vừa nghe đều giật mình chột dạ. Kỳ quái thay, vừa rồi nào thấy bóng người. Cả hai vội đứng bật dậy, bước ra mép thuyền nhìn tứ phía. Bốn bề không có một ai. Bỗng nghe sau lưng có tiếng lịch kịch, họ cùng ngoảnh lại, thốt lên một tiếng “ối” kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào đã có một người đứng sau lưng họ. Một lão nhân tóc bạc phơ phơ xoa ai, râu dài tới ngực, lông mày dài thướt. Tóc, lông mày và râu nối liền với nhau khó nhìn rõ diện mục. Bộ y phục cấm đầy lông chim sắc sỡ, trông thật kỳ quái. Lối trang phục không ra tăng đạo, cũng chẳng phải thương nhân.

Quái lão ngồi ngay xuống, tay hữu cầm hồ rượu lên mà tu ừng ực, dáng điệu tự nhiên như không.

Đôi trẻ định hỏi nhưng quái lão giơ tay tả xua lia xua lựa, ra ý bảo im lặng, tiếp đó lại chỉ sang bên tả hữu, ngụ ý bảo hai người hãy ngồi xuống đó. Thật là cuồng ngạo.

Đôi trẻ ngại lão kinh động gia đình chủ thuyền nên không nói gì, nhưng rất bất mãn trước thái độ cuồng ngạo của quái lão, bèn phân làm hai phía tả hữu mà tiến tới gần. Đường Tử Vi muốn đoạt lại bình rượu, bèn nhặt một chiếc đĩa rồi xoay cổ tay điểm nhanh về phía bình rượu.

Quái lão vẫn kè hồ rượu vào miệng không hề né tránh, tay tả chụp một chiếc đĩa khác rồi hất ngược lên, trúng ngay vào chiếc đĩa của Tử Vi.

Tử Vi thâm kinh ngạc, đang định biến chiêu thì quái lão đã xoay đĩa chọc tới trước ngực, chính là chiêu thứ nhất “Thần Tiên Xuyên Dương” của “Thần Địch Cửu Phiến”.

Tử Vi thấy vậy càng kinh ngạc thêm, không dám nghĩ lâu, vội quét chiếc đĩa một nửa vòng theo chiêu “Nghênh Phong Phá Lãng”.

Quái lão tiếp tục tu rượu, gật gật đầu, xoay bên tả một vòng công kích về phía Đường Chấn Anh, chính là chiêu thứ nhất “Lưỡng Nghi Hỗn Nguyên” của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Đường Chấn Anh vội cầm đôi đĩa lên, coi như Nhật Nguyệt song luân, thi triển chiêu “Dương Thăng Âm Giáng”.

Tử Vi thấy quái lão thông thạo cả địch lẫn luân thì nghĩ thầm rằng “Thần Địch Cửu Phiến” và “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” vốn là tuyệt học bí truyền của bốn môn, trừ sư bá, sư phụ, Đường Chấn Anh và nàng ra, e rằng đương kim võ lâm không thể có người thứ năm biết được, không ngờ quái lão này cũng thông thạo.

Còn đang suy nghĩ, thì quái lão đã công kích nàng liên tiếp ba chiêu “Sĩ Ngưu Vọng Nguyệt”, “Thương Long Xuất Hải” và “Chỉ Lộ Kim Thăng”, là các kỳ chiêu của Thần địch.

Nàng không dám chậm trễ, chiếc đũa trong tay vội gạt, chọc, hất thật chính xác.

Quái lão lại chuyển sang công kích Đường Chấn Anh theo ba chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, “Uy Chấn Hà Ngục”, “Tứ Tượng Thần Hội”, công thế vô cùng uy mãnh.

Nói thì dài, kỳ thực bốn chiếc đũa trong tay ba người di chuyển nhanh như những lần chớp. Đường Chấn Anh thấy quái lão xuất chiêu liên tiếp công kích, thì bất giác cả giận nghĩ thầm: “Không biết lão quái này học lên được ở đâu các tuyệt chiêu sử dụng luân địch của phái Nga Mi ta. Hôm nay nếu không thu phục lão quái này thì há chẳng làm tổn hại đến uy danh của sư phụ ư?”.

Nghĩ vậy, sau khi hóa giải ba chiêu của quái lão, chàng không để cho lão thu chiêu, liền đề tụ chân khí từ đan điền truyền ra đôi đũa mà thi triển hai tuyệt chiêu “Đại Bàng Triển Xí” và “Ngọc Liên Hành Không” là hai trong chín tuyệt chiêu bí truyền.

Quái lão đã tu hết rượu, đặt bình xuống, đánh lười “tắc tắc tắc”, cũng không rõ dùng thân pháp gì, hạ bàn bất động, nửa trên thân mình lắc lư vài cái đã dễ dàng né tránh hai tuyệt chiêu của Đường Chấn Anh.

Đường Tử Vi đã đề tụ chân khí, cổ tay xoay lật mau lẹ, công kích liền một hơi ba tuyệt chiêu của “Thần Địch Cửu Phiên”, chỉ nghe cây đũa xé gió “vút, vút, vút”.

Quái lão vẫn ung dung như không, cây đũa trong tay tả vừa giờ nhẹ đã nghe ba tiếng “tích, tích, tích”, cánh tay hữu của nàng bỗng tê dại, buông rơi cây đũa.

Đường Chấn Anh cùng giờ hai chiếc đũa chọc mạnh tới bụng quái lão theo chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”, kinh lực đủ mạnh để đũa trúc chọc thủng sắt đá.

Lần này quái lão không né tránh, mà giờ chiếc đũa quét ngang trước bụng. “Tạch” một tiếng, Đường Chấn Anh bị lực gạt đẩy giạt sang hai bước.

Đôi nam nữ thiếu niên tuy vẫn liên tục xuất chiêu, nhưng dần dần không còn có ý khinh địch như lúc đầu. Đồng thời họ ngẫm quan sát chiêu số của quái lão, chẳng những thấy toàn là các tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” và “Thần Địch Cửu Phiên”, mà xem ra cách diễn xuất của quái lão có đôi chút khác biệt, những khác biệt ấy lại chính là những điểm mà họ chưa hiểu thấu được tinh hoa của luân, địch.

Cả hai đều trầm tư, càng muốn biết lai lịch của quái lão.

Nếu bảo quái lão là bậc tiền bối đồng môn của phái Nga Mi thì không ổn, vì đương kim Chủ môn là Vô Tướng thiên sư kia mà.

Nếu bảo lão là không có quan hệ gì với phái Nga Mi, thì làm sao quái lão lại nắm được tuyệt học bí truyền chính tông của phái Nga Mi?

Về thân phận của một phái, lão ăn mặc kiểu này, hai người chưa hề nghe ân sư nói qua.

Đôi nam nữ thiếu niên càng nghĩ càng lấy làm kỳ quái. Bụng nghĩ vậy nhưng tay tả ứng phó một cách ung dung tự tại. Tay hữu thì chốc chốc lại thò vào đĩa trái cây lấy đưa lên miệng mà ăn, một loáng đã sạch trơn cả đĩa.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vừa giận vừa buồn cười, nhưng cũng không cách gì ngăn cản quái lão ăn mất các thứ của mình. Bỗng quái lão “hừ” nhẹ một tiếng, chiếc đũa xoay một vòng điểm ngay vào đầu vai bên hữu của Tử Vi. Chiêu này quá mau lẹ, Tử Vi chưa hiểu là chiêu thức gì, không biết cách hóa giải, vội vã thoái lui thì đã chậm nửa bước, chỉ thấy vai bị tê đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng bị trúng đòn, liền xuất chiêu tương cứu, hai cây đũa điểm nhanh tới huyệt Uyển Mạch ở cổ tay bên tả của quái lão.

Quái lão mặt hướng về phía Tử Vi, nhe răng cười, cổ tay xoay nhẹ hóa giải đôi đũa của Đường Chấn Anh, rồi chọc xéo lên, đầu đũa đã chạm tới sườn hữu của chàng, lão lại nhe răng ra cười.

Quái lão rút tay về, đôi nam nữ thiếu niên nhìn nhau, mặt đều lộ vẻ hổ thẹn.

Hai người đang định tiếp tục xuất thủ, nhưng quái lão giơ tay hữu xua xua, cây đũa trong tay tả đã phóng vút xuống sông.

Cử động này quá ư thần tốc, hai người kinh ngạc, không hện mà cùng nhìn xuống sông, chỉ nghe một tiếng quẫy mạnh, nước bắn tung tóe, rồi từ dưới sông có một bóng trắng bay vọt qua mũi thuyền.

2. Chương 2: Nga Mi Kim Đỉnh Đoạt Hồn Sách Mệnh

Quái lão không chờ bóng trắng rớt xuống, đã vung một tấm lưới nhỏ ra, một luồng tiềm lực hút chặt lấy bóng trắng vào lưới, cái bóng trắng chỉ còn giãy đành đạch.

Thì ra đó là một con cá chép lớn, dài khoảng năm thước, đang nằm đập đuôi bình bịch xuống ván thuyền. Chiếc đũa tre cắm sâu một nửa vào lưng nó.

Người ta bảo “ra đường thấy lắm chuyện lạ”. Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi thuộc hàng đệ tử thông minh, vừa nhìn đã biết quái lão vừa sử dụng hai thủ pháp. Khi phóng chiếc đũa xuống nước là thủ pháp “Kim Châm Xuyên Lăng Thâm Hải”, sau đó là thủ pháp “Hấp Môn Tiếp Dẫn”. Cả hai thủ pháp ấy đều là tuyệt học của võ lâm, nhất là thủ pháp “Hấp Môn Tiếp Dẫn” sớm đã thất truyền, chỉ nghe truyền thuyết kể lại. Nay hai người vừa chính mắt chứng kiến người sử dụng, thật là cơ duyên hiếm thấy.

Căn cứ vào thân thủ của quái lão mà đoán, người này hẳn phải là đệ nhất kiếm thủ.

Đôi nam nữ thiếu niên thông tuệ vội vàng cúi mình mà vái, chỉ nghe quái lão nói nhỏ nhẹ :

- Lão phu xưa nay không muốn chiếm tiện nghi của người khác. Lão phu ăn hết phần tiệc còn lại của các người, nay lấy cá để trả, vậy là sòng phẳng.

Đôi bạn trẻ ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng quái lão đâu nữa. Nhìn tứ phía, chỉ còn gió đêm hiu hiu, sóng nước dập dềnh. Quái lão đến vô ảnh, đi vô hình, chuyện vừa xảy ra tưởng một giấc mơ.

Hai người cứ đứng ngây ra hồi lâu, nhớ lại cuộc giao thủ vừa rồi bằng đũa, quả ích lợi không ít.

Tử Vi nói :

- Vừa rồi quái lão điểm trúng vào đầu vai của muội chính là dùng tuyệt chiêu thứ tám “Linh Dương Chương Giác”, một chiêu khó luyện nhất. Muội đã học được ở quái lão cách vận dụng rồi.

Đường Chấn Anh nói :

- Huynh bị quái lão điểm trúng bên sườn lại không phải tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”, mà là chiêu “Luân Hành Trung Chuyển”. Quái lão sử dụng quá ư xảo diệu.

Tử Vi nói :

- Quái lão không có ý động thủ với chúng ta, mà dường như chỉ định khảo nghiệm một chút thôi.

Đường Chấn Anh gật đầu, tiếp :

- Huynh cũng có cảm giác như vậy. Nếu không, chỉ e hai ta đã bị đả thương rồi.

Hai người đàm luận một hồi rồi nhìn trời sao, thấy đã sang giờ Dần, mới chui vào trong khoang. Qua một đêm đầy hứng khởi, họ vừa nằm xuống thì đã ngủ một giấc say sưa. Tỉnh dậy thì đã quá giờ Ngọ ngày hôm sau. Rửa mặt xong, họ bước ra ngoài khoang.

Đám thủy thủ đang bàn luận rôm rả về chuyện con cá chép khổng lồ. Hai người chỉ nhìn nhau mỉm cười, nghĩ rằng cuộc giao đấu bằng đũa đêm qua nhà thuyền không hề hay biết.

Chủ thuyền vừa thấy hai người bước ra, vội bước tới cúi mình nói :

- Chúc công tử và cô nương an khang.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi sống lâu trên núi, không quen với nghi thức thế tục, thấy vậy vội đáp lễ.

Chủ thuyền thấy hai vị khách khiêm nhường như vậy thì càng kính mến, mới nói :

- Đêm qua chắc nhị vị đi nghỉ quá muộn, tiểu nhân thấy trà rượu hết cả. Con cá chép lớn này nhị vị bắt được, thật quá tài tình. Không rõ nhị vị muốn ăn món gì, để tiểu nhân còn chuẩn bị.

Đường Chấn Anh gật đầu đáp :

- Tại hạ muốn đổi con cá này với các vị lấy một hồ rượu.

Chủ thuyền và đám thủy thủ vui vẻ cảm tạ, rồi họ dốc sức chèo gáp. Thuyền trôi mau lẹ, hai bên bờ có nhiều núi non, cảnh vật trầm tịch. Chiều hôm sau thuyền đã tới địa phận Tứ Xuyên.

Từ đây đến Nga Mi sơn có thể đi bằng đường thủy, nhưng phải vòng vèo khá xa. Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi nghĩ đến sự an nguy của Kim Đỉnh bốn viện, bèn bỏ thuyền đi đường bộ cho nhanh. Họ mua hai con ngựa, rồi nhăm Nga Mi Kim Đỉnh mà đi suốt ngày đêm.

Trời thu xanh ngắt, gió thu hiu hắt, ngựa phi nước đại đến chiều tối ngày hôm sau thì họ đã tới bên ngoài huyện thành gần dãy Nga Mi sơn.

Họ dừng ngựa trên con đường lớn. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn trời, thấy mặt trời đã lặn, bèn hỏi Tử Vi :

- Vi muội mệt rồi thì phải? Đêm nay chúng ta có nên nghỉ lại trong huyện thành chăng?

Tử Vi hỏi :

- Từ đây đến Kim Đỉnh bốn viện còn bao xa?

Đường Chấn Anh đáp :

- Ở phía Tây nam thành, từ đây tới đó khoảng sáu bảy chục dặm.

Tử Vi nhìn về phía Tây nam, quả thấy núi non trùng trùng điệp điệp, con đường lớn này chạy về chính hướng đó, bèn nói :

- Sáu bảy chục dặm có gì là xa, hà tất phải nghỉ lại trong huyện thành.

- Không nghỉ lại cũng được, nhưng phải tìm một phạn điểm mà ăn uống chút đã. Huống hồ lên tới Kim Đỉnh đòi hỏi nhiều sức lực. Dầu sao đêm nay chúng ta cũng tới đó thôi.

Tử Vi nghĩ một chút, nói :

- Vào phạn điểm ăn uống cũng mất thời giờ, và lại muội chưa thấy đói lắm. Huynh hãy đi mua vài cái bánh bao, ta vừa đi vừa ăn cũng được.

Đường Chấn Anh nhất nhất chiều theo nàng, thấy nàng không muốn vào huyện thành, chàng cũng không nài ép, bèn đáp :

- Vậy để huynh đi mua bánh. Muội cứ ở đây chờ huynh.

Đoạn thúc ngựa chạy vào trong huyện thành mờ mờ sương khói.

Ngay ở cửa thành đã có một phạn điểm, chàng ghé vào mua bánh bao rồi trở lại ngay. Cả đi lẫn về chỉ một lát, nhưng đã không thấy Tử Vi ở chỗ cũ nữa.

Tưởng nàng chỉ đi quanh quần đầu đấy một chút, nào ngờ mãi vẫn chẳng thấy nàng đâu. Đường Chấn Anh mới biết là đã có chuyện nghiêm trọng. Chàng vội ngó nghiêng tứ phía, bỗng thấy trên một cây lớn ở ven đường có ba điểm sáng màu lam chao động như ma trời. Trong cảnh nhập nhoạng tối, cảnh tượng này giữa cánh rừng âm u thật khiến người ta sởn gai ốc.

Đường Chấn Anh giục ngựa lại gần để nhìn cho rõ, thì ra đó là ba bông hoa mai màu lam to bằng hạt đậu xanh. Chàng nghĩ đây hẳn là thứ ám khí có độc, bèn đeo bao tay vào rồi mới gỡ ba bông mai quái dị xuống.

Rút bông mai ra, trên cành còn lưu lại một lỗ hồng nhỏ bằng lỗ chân kim, ba tia nước màu đen nhỏ xíu phụt ra, may mà Đường Chấn Anh né tránh nhanh như cắt. Quả nhiên đó là chất độc.

Chàng xem kỹ mặt sau bông mai, thấy có một cái châm dài khoảng một tấc, rất cứng và tinh xảo. Không rõ người sử dụng loại ám khí này thuộc môn phái nào?

Chàng chưa có thời giờ suy nghĩ, bèn cẩn thận gói ba bông mai lại, cất vào túi đồ. Bỗng dưng mất tích Tử Vi, chẳng hiểu việc ấy có liên quan gì tới ba bông mai này chẳng? Chàng đoán rằng nhất định nàng đã phát hiện có kẻ khả nghi nên mới đuổi theo, vì vội vã mà không thể đợi chàng.

Con đường này về đêm quá vắng bóng người đi lại. Không thấy hai bên đường có động tĩnh gì, chàng bèn phóng ngựa giữa đường lớn mà tiến về phía trước.

Chàng lo cho sự an nguy của Tử Vi, cứ ra roi liên tiếp. Con ngựa phóng như bay, chân tựa hồ không chạm đất. Không bao lâu đã tới Nga Mi sơn khẩu.

Đường lớn tới đây vừa vắng có ngã ba. Đường Chấn Anh đang do dự, không biết có nên truy đuổi tiếp theo đường lớn, hay rẽ lên phía Kim Đỉnh bốn viện. Bỗng thấy trên đỉnh có ba ngọn hỏa tiễn bay vọt lên trời. Đó chính là tín hiệu khẩn cấp của phái Nga Mi.

Chàng giật mình, không suy nghĩ gì nữa, vội quay ngựa, bỏ đường lớn, phóng về phía sơn khẩu.

Điều kỳ quái là từ lúc phi ngựa như bay vào đây, chàng không hề gặp một ai canh phòng, trái hẳn lẽ thường, khiến chàng hết sức lo lắng.

Đến lưng chừng núi, sơn thế dốc đứng, từ đây lên Kim Đỉnh khó bề cưỡi ngựa, Đường Chấn Anh bèn xuống ngựa và dắt ngựa quẹo sang mé tả mà đi. Một lát sau tới cánh rừng dày, ở đây có mấy gian tịnh xá do phái Nga Mi thiết kế, rất tao nhã và tiện lợi, dùng làm nơi dừng ngựa cho thiện nam tín nữ lên thắp hương trên chùa hoặc làm nơi nghỉ chân cho du khách muốn tìm thăm thắng cảnh. Phái Nga Mi luôn phái người trông nom và tiếp khách ở đây.

Đường Chấn Anh dắt ngựa vào khu vực tịnh xá. Cảnh tượng vắng lặng rợn người. Không một ánh đèn, tịnh xá tối om. Chàng bèn buộc ngựa bên ngoài, bước nhanh vào trong tịnh thất, châm bùi nhùi lên, thấy bên trong trần thiết vẫn như cũ, nhưng không có một ai. Bàn ghế phủ một lớp bụi dày, rõ ràng từ lâu không người lai vãng.

Cảnh tượng này chứng tỏ Nga Mi phái đã xảy ra biến cố chưa từng có. Đường Chấn Anh nhớ rằng mười mấy năm nay ở phái Nga Mi không hề thấy hiện tượng như thế này.

Chàng không dám dừng lâu, vội búng mình vọt ra ngoài, bỗng nghe tiếng kim khí va chạm nhau dồn dập từ phía triển núi vọng xuống.

Chàng vội dùng thân pháp khinh công vọt lên. Được vài chục trượng thì thấy có mấy bóng đen đang giao chiến ác liệt với nhau.

Chỉ nghe một thanh âm thiếu nữ luôn miệng nói :

- Các vị nhận lầm người rồi, chúng ta là đồng môn đồng phái với nhau.

Lời của thiếu nữ vừa dứt, đã bị tiếng niệm Phật hiệu cắt ngang :

- Cô nương chớ huyền thuyên mà đánh lừa bản tăng. Nga Mi phái ở đây không có cô nương nào hết.

- Hãy tiếp chiêu kiếm này.

Keng, keng... lại một chập binh khí va chạm vào nhau. Binh khí của mấy vị hòa thượng đều bị văng đi cả.

Đường Chấn Anh đã nhận ra thanh âm của thiếu nữ chính là Tử Vi, thì vừa mừng vừa ngạc nhiên, vội cao giọng nói :

- Vi muội, toàn là người nhà cả, đừng giận họ. Tại hạ là Đường Chấn Anh đây.

Lời chưa dứt, chàng đã bay vọt lên chỗ họ.

Mười mấy vị hòa thượng nhất tề lùi lại, miệng niệm Phật hiệu, hạ binh khí, chấp tay trước ngực nói :

- Thì ra là sư thúc trở về, chúng đệ tử không biết để nghênh tiếp, xin nhận lỗi ở đây.

Đoạn cả nhóm định quỳ xuống.

Đường Chấn Anh vội ngăn lại :

- Nga Mi phái chúng ta đang lâm cảnh nguy khốn, miễn lễ.

Đoạn nhìn Tử Vi mỉm cười hỏi :

- Sao Vi muội lại bỏ đi một mình thế? Để huynh lo quá.

Rồi chàng quay sang nói với các vị hòa thượng :

- Làm sao người mình lại đánh lẫn nhau như vậy? Nàng là đệ tử của nhị sư tổ Tuyệt Trần thần ni đó.

Đám hòa thượng chợt hiểu ra, nói :

- Thì ra nữ thí chủ là sư thúc của chúng đệ tử, hèn chi sư thúc quá am tường Nga Mi trấn sơn kiếm pháp. Mười mấy người chúng đệ tử liên thủ mà không địch nổi sư thúc. Xin sư thúc nhận một vái mà lượng thứ cho hành động lỗ mãng của chúng đệ tử.

Tử Vi đỏ mặt, nàng vốn là một thiếu nữ, nay mười mấy vị hòa thượng cứ một điều kêu nàng bằng sư thúc, hai điều sư thúc, lại còn cúi mình để vái lạy, thì bèn kéo tay áo Đường Chấn Anh rồi hai người vội ngăn đám hòa thượng lại, không cho làm như vậy.

Bỗng một tiếng niệm Phật hiệu vọng lại, tiếp đến là có tiếng người gần giọng :

- Kẻ nào liên tiếp sát hại người của bốn phái? Lần này bắt được hán rồi phải không?

Giọng nói như tiếng chuông, chứng tỏ công lực nội gia thâm hậu.

Đường Chấn Anh nghe giọng, nhận ra nhị sư huynh Hư Tiêu, bèn ngẩng lên gọi :

- Nhị sư huynh, tiểu đệ Đường Chấn Anh tới đây mà.

Lời chàng chưa dứt, một bóng đen đã vọt tới, đáp xuống trước mặt chàng. Đám hòa thượng luôn miệng kêu sư phụ, sư thúc, rồi kính cẩn vái lạy.

Đường Chấn Anh và Tử Vi quỳ xuống thi lễ. Hư Tiêu bước tới ngăn Đường Chấn Anh, rồi nhìn Tử Vi chăm chú và hỏi :

- Vị này...

Đường Chấn Anh đáp :

- Là Tử Vi sư muội, đệ tử của nhị sư thúc.

Nên biết Tuyệt Trần thần ni sau khi nhận nuôi Tử Vi, đã hai chục năm nay chưa hề đến Kim Đỉnh tự của phái Nga Mi, nên quần tăng chưa biết mặt. Nay Hư Tiêu hòa thượng nghe bảo Tử Vi là sư muội, thì bất giác vuốt chòm râu bạc, vui vẻ nói :

- Không ngờ bản tăng đã ngoài năm mươi tuổi mà còn có một vị sư muội thanh tú thoát tục như thế này. Quả là hỷ hữu, hỷ hữu.

Đoạn hỏi thăm sư phụ Vô Tướng thiên sư. Đường Chấn Anh đáp rằng sư phụ chưa hết thời hạn bế quan, nên tạm phái hai người đến đây nắm bắt tình hình trước đã.

Hư Tiêu hòa thượng nói :

- Hồng rồi! Hồng rồi! Chẳng lẽ ba vị sư huynh của hiền đệ mang thư đến cho sư phụ mà sư phụ chưa gặp hay sao?

Đường Chấn Anh thở dài đáp :

- Ba vị sư huynh đều đã tới Lư Sơn, nhưng chưa gặp sư phụ thì đã ngộ nạn. Khi tiểu đệ và sư muội phát hiện thì thể thì mật thư đã bị lấy mất.

Hư Tiêu chưa nghe Đường Chấn Anh nói hết thì sắc mặt đã tái đi, người run run, vội hỏi :

- Trên thi thể có đặc điểm gì không?

Đường Chấn Anh đáp :

- Không thấy thương tích, trên mặt có đánh số bằng mực son.

Hư Tiêu hỏi luôn :

- Số bao nhiêu?

Đường Chấn Anh đáp :

- Mười ba, mười bốn, và mười lăm.

Nghe đến đó, nước mắt của Hư Tiêu đã chảy ròng ròng trên mặt, giọng ông đầy xúc động :

- Đức Phật từ bi, thiện tai, thiện tai. Quả nhiên không ngoài dự liệu của mọi người ở đây.

Đường Chấn Anh bèn hỏi :

- Thỉnh vãn nhị sư huynh, chẳng lẽ ở đây có sự biến?

Hư Tiêu nắc lên một tiếng thê thảm, lệ tuôn lã chã :

- Ở đây không tiện nói, sư đệ và sư muội hãy theo ta.

Chỉ thấy tay áo cà sa của Hư Tiêu vẩy vẩy như hai cánh hạc, thân hình bay nhanh lên phía đỉnh núi. Đôi nam nữ thiếu niên vội nhún mình đẩy chân lao theo. Đám hòa thượng thấy Tử Vi cô nương có thân pháp khinh linh mỹ diệu không thua gì Hư Tiêu và Đường Chấn Anh, thì đều tấm tắc tán thưởng :

- Vị nữ sư thúc này tuy ít tuổi nhưng công phu thâm hậu, hèn chi chúng ta không địch nổi.

Đoạn họ cũng nhất tề thi triển phép khinh công mà theo lên.

Chừng nửa giờ sau, họ đã tới Kim Đỉnh.

Nga Mi Kim Đỉnh cao chót vót, quanh năm mây mù che phủ. Tử Vi mới đến đây lần đầu, lại vào ban đêm, nhưng cũng thấy đây là một kỳ quan. Mây trắng lớp lớp bay qua, gió núi thổi từng chập, khiến mây trời tụ tán thất thường, khi dày khi mỏng, lúc nhanh lúc chậm, trăng sao lúc ẩn lúc hiện, khi bị mây nuốt chửng, lúc được mây nhả ra, ngẩng mặt chạm đỉnh trời, giờ tay chạm tinh tú. Thật vô cùng kỳ thú.

Đường Chấn Anh thấy Tử Vi mãi ngẩn cảnh sắc, bèn kéo tay áo nàng, nói :

- Vi muội, làm gì có thời gian ngẩn cảnh, chúng ta mau vào trong bái kiến đại sư huynh.

Tử Vi gật đầu, sánh bước cùng Đường Chấn Anh đi nhanh hơn, thoáng chốc đã thấy sừng sững Không Tĩnh tự uy chấn vô lâm, nức tiếng xa gần.

Đường Tử Vi không kịp nhìn kỹ đã bị Đường Chấn Anh kéo áo bước qua sơn môn.

Trong ngoài sơn môn đều có các vị hòa thượng canh giữ, người nào người nấy tay lăm lăm binh khí, sắc diện ngưng trọng dị thường, như thể sắp lâm trận, thoáng hiện vẻ kinh hoàng. Họ cúi mình chào hỏi Đường Chấn Anh, thì ra toàn là hàng đệ tử.

Bỗng nghe một tiếng niệm Phật hiệu, rồi tiếp theo là một giọng nói vang lên :

- Xa nhau ba năm, hôm nay sư đệ trở về, ngu huynh rất mừng. Nhị vị lão nhân gia sư phụ và sư thúc vẫn mạnh giỏi chứ?

Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, nhật ra tứ sư huynh Hư Chấn, chưa kịp đáp thì Hư Chấn đã chỉ Tử Vi hỏi :

- Vị này là sư muội phải không?

Đường Tử Vi cúi mình đáp :

- Tiểu muội Đường Tử Vi, khấu đầu ra mắt sư huynh.

Đoạn cùng Đường Chấn Anh song song quỳ xuống.

Hư Chấn hòa thượng vội bước tới đỡ họ dậy, nói :

- Sư muội mới gặp lần đầu, chưa biết tính xấu của ngu huynh. Anh sư đệ nên nhớ ngu huynh rất ngại tục lễ. Từ nay nếu các vị còn giữ lễ thể này thì ngu huynh sẽ không khách khí với các vị nữa đâu.

Thật là một vị hòa thượng hào phóng.

Hư Chấn dẫn hai người vào bên trong một quãng, nói :

- Ngu huynh phụng mệnh trần thủ sơn môn, không dám rời khỏi nửa bước, chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đã biết tính của tứ sư huynh, cũng không đáp thoại, liền bước lên bậc thềm, xuyên qua đại điện mà đi vào phía trong. Tử Vi nói nhỏ với Đường Chấn Anh :

- Khu vực này canh phòng nghiêm mật, tới mấy trăm người, sao còn phải để tứ sư huynh đích thân trấn giữ sơn môn?

Đường Chấn Anh đáp :

- Xem ra đã có biến cố đáng sợ xảy ra.

Hai người để ý thấy trong nội tự toàn bộ tăng lữ người người đều ở vào vị trí của mình, binh khí lăm lăm, việc bố trí phòng thủ đâu ra đấy, cực kỳ nghiêm ngặt.

Tòa Không Tĩnh tự rộng mênh mông lúc này không một ánh đèn, ngay ở các thông đạo cũng tối mờ mờ. Mấy trăm vị tăng lữ tuy đều sẵn sàng hành động, nhưng khung cảnh hoàn toàn trầm tịch vô thanh.

Hết thấy những người mà Đường Chấn Anh gặp ngày trước thường rất vui vẻ cười nói với chàng, đêm nay thấy chàng tới chỉ lặng lẽ giơ tay biểu ý, rất ít ai lên tiếng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nhìn quang cảnh này mà rung mình. Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Còn đâu Không Tĩnh tự uy chấn vô lâm, còn đâu danh sơn thắng cảnh? Một Kim Đỉnh lừng lẫy nay có khác gì cái hang chuột?”.

Chàng đau đớn nhớ lại uy phong năm xưa của phái Nga Mi.

Tử Vi thấy Không Tĩnh tự quả là một công trình kiến trúc đồ sộ phi phàm. Đại điện dài rộng mênh mông. Nàng theo Đường Chấn Anh đi hồi lâu mới đến tự viện, xung quanh tre trúc mọc đầy, tiếp đến một hàng tùng bách. Tự viện có năm gian quay thành vòng tròn, cao thấp khác nhau đến mấy tầng, cửa sổ thông ra tứ phía, toàn do thợ khéo chạm trổ tinh vi. Trên cửa treo một tấm biển viết bốn chữ đại tự thếp vàng “Vô Tướng Tịnh Xá”. Đây chính là nơi Vô Tướng thiền sư bao năm tu luyện.

Hai người vừa bước vào trong Vô Tướng tịnh xá thì có tiếng niệm Phật hiệu vang lên sang sảng, rồi hàng loạt tiếng bước chân, bảy vị cao tăng đã dàn thành hàng ngang đứng ở thềm đá chờ sẵn.

Tử Vi liếc qua một lượt, thấy cả bảy vị cao tăng đều đã ngoài ngũ tuần, chỉ có một vị trẻ râu chính là Hư Tiêu sư huynh. Vị cao tăng đứng giữa cao lớn, tướng mạo trang nghiêm, mặc áo cà sa màu hồng không giống sáu vị còn lại, nàng đoán chắc hẳn đó là đại sư huynh.

Đường Chấn Anh đưa mắt cho Tử Vi, thế là hai người cùng quỳ xuống nói :

- Sư đệ Đường Chấn Anh, sư muội Đường Tử Vi khấu đầu trước đại sư huynh và các vị sư huynh.

Vị mặc áo cà sa màu hồng là Hư Vân hòa thượng, nói :

- Sư đệ, sư muội, miễn lễ, hãy mau đứng dậy vào trong tự thất.

Đoạn cùng sáu vị kia quay mình bước vào trước.

Hai người đứng dậy bước lên thềm đá, vén màn trúc bước vào, vừa ngẩng nhìn, chợt cùng kêu lên kinh hoàng, và chạy bổ tới một chiếc giường tre cực lớn.

Trên giường đặt ba thi thể, trên mặt có đánh dấu son số mười sáu, mười bảy, mười tám. Bút tích giống hệt như trên mặt ba vị sư huynh bị giết ở Lư Sơn, hiển nhiên là do cùng một hung thủ.

Đường Chấn Anh vội quay sang sư huynh Hư Vân hỏi :

- Ba vị sư đệ này không biết bị sát hại khi nào?

Hư Vân buồn bã đáp :

- Cách đây chưa lâu.

Đường Chấn Anh kinh ngạc :

- Tiểu đệ và sư muội phụng mệnh về đây, đi mãi miết suốt ngày đêm, không ngờ tên sát nhân ấy lại có thể đến trước thế này.

Tử Vi tiếp lời :

- Đại sư huynh, khi tiểu muội sắp vào núi, đã truy đuổi theo một bóng đen.

Hư Vân kinh ngạc vội hỏi :

- Sư muội có nhìn rõ bóng đen ấy là kẻ như thế nào hay không?

Tử Vi đáp :

- Tiểu muội đang đứng ở cửa nam tại Nga Mi huyện thành, trên đường lớn để chờ Chấn Anh sư huynh đi mua bánh. Lúc ấy trời vừa sập tối, bỗng thấy từ phía sau có một bóng đen phóng tới cực nhanh. Tiểu muội không lưu tâm, bóng đen kia chẳng nói một lời, phóng liền ba đạo lam quang về phía tiểu muội. Muội chưa biết là thứ ám khí gì nên không dám tiếp, phải vội né tránh. Thừa dịp đó, bóng đen kia đã chạy đi mấy trượng, tiểu muội liền phóng ngựa đuổi theo, đến tận sơn khẩu vẫn không kịp, bèn xuống ngựa và dùng phép khinh công. Nhưng đến lưng chừng núi thì bất ngờ bị mười mấy vị sư diệt ngộ nhận tiểu muội là địch nhân, cho nên bóng đen kia đã chạy thoát. Song, tiểu muội nhìn đằng sau lưng thì biết hẳn là nam nhân.

Hư Vân trầm ngâm nói :

- Thế thì không phải rồi, sau khi người của bốn phái bị sát hại, những ngày qua tìm kiếm ở vùng phụ cận, chúng ta chỉ phát hiện vết tích của nữ nhân, mà nay bóng đen kia lại là nam nhân. Trong lúc sư muội đang truy đuổi bóng đen, ba vị sư diệt lại bị giết chết, do đó, có thể đoán rằng bọn chúng khủng bố phái ta hoàn toàn không chỉ có một tên.

Đường Chấn Anh rút ba bông mai ra đưa cho đại sư huynh coi.

Hư Vân nhìn thấy bông mai, thấy chúng được chế tác hết sức tinh xảo, ánh lam quang lóng lánh, biết ngay là thứ ám khí đặc biệt, kẻ sử dụng hoàn toàn không thuộc hạng tầm thường. Hư Vân nhìn Đường Chấn Anh dò hỏi, chàng hiểu ý, liền đem việc phát hiện mấy bông mai kể lại.

Tử Vi bước lại gần quan sát, rồi nói :

- Nhất định đây là thứ ám khí mà bóng đen nọ đã phóng vào tiểu muội...

Lời còn chưa dứt, bỗng nàng ngừng bật, quát lên một tiếng, đoạn quay người, phách không một chưởng thật mạnh về phía cửa sổ, song cửa gãy vụn văng đi. Tử Vi búng mình vọt qua cửa sổ ra ngoài, động tác xuất thủ cực kỳ thần tốc, mọi người đều thán phục.

Đường Chấn Anh lập tức búng người ra khỏi tự thất, chân chưa chạm đất đã dùng thức Vân Lý Phiêu Thân vọt lên mái hiên, sau đó nhún chân vượt qua hai dãy đại điện, để ý tìm Tử Vi, nhưng không thấy bóng nàng đâu.

Lại nói Tử Vi cô nương vọt ra ngoài xong, thấy một bóng người chéch lên phía đại điện, nàng liền đề khí, thân hình khinh linh lao đuổi theo.

Nàng đặt chân lên mái điện, thì bóng đen kia đã lao xuống phía sau điện. Nàng bèn vọt lên cao hơn hai trượng, thấy hẳn đã chạy sang một gian khác.

Kẻ kia chưa kịp đứng vững trên mái hiên đó, bỗng có hai hòa thượng xuất hiện từ phía sau. Chúi chúi... hai hòa thượng vung tay phóng liền sáu viên thiết đảm, nhắm tới thượng, trung, và hạ bàn của hắn.

Hắn không hề né tránh, mà khoát tay quét một nửa vòng tròn, cạch cạch cạch, cả sáu viên thiết đảm đều văng đi, tiếp đó, hắn sẵn người tới, vung hai tay công kích hai hòa thượng.

Hai hòa thượng thấy hấn hung hăng xông tới thì không dám kinh suất, bèn triển khai Nga Mi chưởng pháp, một người sử chiêu “La Hán Cử Đỉnh”, người kia sử chiêu “Kim Ẩn Phục Ma” nghênh tiếp đòn thế của hấn.

Hấn tựa hồ không ham chiến, hai hòa thượng vừa xuất chiêu, hấn liền xoay người lao chếch đi. Tử Vi cô nương vừa vịn đuối tới, cây Thất Khổng thần địch đã thủ sẵn trong tay, cổ tay nàng xoay nhẹ, cây Thần địch phóng ra chiêu “Thái Công Điều Kim”.

Kẻ kia tuy mặt hướng về phía trước, nhưng tai nghe thấy tiếng gió sau lưng, biết có đòn công kích, hấn đang ở thế lao đi, bèn rùn người xuống, một chân làm trụ, xoay ngang người lại, chân kia tung lên một cước. Động tác đặc biệt xảo diệu.

Cây Thần địch của Tử Vi bị lạc vào khoảng không. Nàng chẳng ngờ đối phương lại khôn khéo dùng chiêu “Ngọa Ngưu Thân Thoái”, nàng đang ở thế lao nhanh, muốn dừng lại cũng không kịp, mắt thấy bụng dưới của mình sắp bị dính đòn cước của đối phương, nhưng lâm nguy không hoảng loạn, nàng lập tức đẩy mạnh mũi chân xuống mái điện, hai vai ưỡn rộng, bay vọt theo thế nằm ngang qua đầu tên kia. Thật là hú vía.

Hai hòa thượng toát mồ hôi lo cho nàng, miệng kêu :

- A di đà Phật!

Ngay kẻ kia cũng phải thốt lên :

- Khá khen!

Đoạn hấn bật dậy, thân hình lắc lư, dùng chiêu “Bát Bộ Đẳng Không” chạy vọt ra khỏi tự.

Phàm những chỗ hấn lao qua, các tầng lầu đều xuất thủ ngăn lại, nhưng thấy đều vô hiệu.

Tử Vi thi triển thuật khinh công, quyết bám theo hấn, không chịu buông tha.

Hai người, một trước một sau ra khỏi Không Tĩnh tự, tai nghe khắp nơi trên Nga Mi Kim Đỉnh nhốn nháo cả lên. Hai như hai cánh chim đêm, bay xuyên qua mây.

Cước bộ của Tử Vi và kẻ kia tương đương nhau, khó phân hơn kém. Kẻ kia muốn dứt khỏi sự truy đuổi của Tử Vi không dễ, nhưng Tử Vi muốn đuổi kịp hấn cũng khó lòng.

Nàng nghĩ thầm: “Người trong võ lâm rất ngại nghe mạ lỵ, tại sao mình không chửi bới hấn vài câu, khích cho hấn đứng lại?”

Nghĩ vậy, nàng bèn cất tiếng :

- Lén lén lút lút còn gì là kẻ anh hùng? Người có giỏi thì đứng lại đấu với lão bà bà trăm hiệp.

Kẻ kia đại khái cũng biết nếu chỉ dựa vào cước trình thì khó bề thoát khỏi sự truy đuổi, bèn vọt chéo sang một bên rồi đứng lại. Nhưng không chịu quay mặt về phía Tử Vi cô nương.

Tử Vi dừng chân cách kẻ kia một trượng, dùng Thất Khổng thần địch hộ thân, rồi mới quan sát kẻ kia. Thân hình hấn vào loại trung bình, y phục màu đen, trên lưng đeo hai thứ binh khí cổ quái, một là Kim mai, một là Hạc chưởng, dài chừng hai thước, bắt chéo trên lưng.

Tử Vi bất giác giật mình, nhớ lúc rời Lư Sơn, sư bá từng căn dặn “phàm những người nào mang loại binh khí Kim Mai Hạc Chưởng, thì cố gắng né tránh, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu...”.

Nàng còn đang do dự, thì người kia đã cất giọng bực bội :

- Người muốn ta đứng lại, thì ta đã đứng lại rồi. Tại sao còn chưa xuất thủ?

Thanh âm của hấn rất khó nghe.

Tử Vi đáp :

- Ngay cả lễ giáo tối thiểu mà người cũng không hiểu, tại sao quay lưng lại mà đối thoại với người khác? Hãy mau quay mặt lại coi.

Kẻ kia cười nhạt nói :

- Muốn đánh thì cứ đánh, hà tất phải nhiều lời. Ta chỉ đối diện với bậc cao thủ, còn hạng nha đầu ti tiện như ngươi, ta không thèm ngó cho bẩn mắt.

Ngôn từ thật cuồng ngạo, bức người.

Từ nhỏ đến giờ, Tử Vi cô nương chưa hề bị ai kêu là con nha đầu ti tiện, bèn nổi giận quát :

- Ngươi cuồng ngạo không dám quay mặt lại, có phải phụ mẫu ngươi sinh ra ngươi không có mặt mũi hay chăng?

Câu này mạt sát quá nặng, đến ngớm còn chẳng chịu nổi nữa là một người có sĩ diện. Kẻ kia lập tức quay ngược lại thét to :

- Thì ta ngoảnh mặt đây, ngươi muốn gì?

Tử Vi thấy kẻ kia đầu bịt vải đen sụp xuống che kín trán, cặp mắt sáng đảo qua đảo lại, bộ râu quai nón màu vàng rậm rì, rối bung như một đám cỏ. Nàng hỏi :

- Ở bên ngoài Nga Mi huyện thành, có phải ngươi đã dùng ám khí đánh lên bốn cô nương?

Hắn ngạo mạn đáp :

- Không sai, là ta đó!

Tử Vi gần giọng :

- Bốn cô nương và ngươi không hề quen biết, vì sao ngươi lại lên hạ độc thủ?

- Ta thích thì làm như thế!

- Ngươi là ai?

- Không cho ngươi biết.

- Vì có gì ban đêm ngươi lại lén lút đến Không Tĩnh tự?

- Ta thích thế, ngươi làm gì nổi ta?

- Đệ tử của bốn phái bị sát hại, có phải bởi tay ngươi?

Kẻ kia quát lớn :

- Ai hơi đâu mà đàm thoại với hạng nha đầu nhà ngươi, hãy tiếp chiêu.

Đoạn xông tới, hai tay dùng chiêu “Hoàng Long Thám Qua” chụp xuống đầu Tử Vi.

Kẻ kia lời lẽ xấc xược, hiềm nỗi Tử Vi nhớ lời dặn của sư bá, phải né tránh kẻ mang binh khí Kim Mai Hạc Chuông. Nay thấy hắn đã xông tới xuất chiêu, đã định sử dụng Thất Khổng thần dịch, nhưng thấy hắn chưa dùng binh khí, vội nhảy xéo sang hai bước nói :

- Ngươi dùng tay không, bốn cô nương chẳng muốn chiếm tiện nghi làm gì. Hãy mau rút Kim Mai Hạc Chuông ra đi.

Kẻ kia chột dạ, buột miệng hỏi :

- Tại sao ngươi biết danh xưng binh khí của ta?

Tử Vi biết đã gọi đúng, bèn cười khẩy đáp :

- Thứ binh khí tầm thường ấy có gì lạ mà bốn cô nương chẳng nhận ra?

Kẻ kia bất giác nhìn kỹ cây Thần dịch trong tay nàng, như chợt hiểu, vội hỏi :

- Nha đầu ti tiện, có phải ngươi đang cầm Thất Khổng thần dịch?

Tử Vi ngạc nhiên, hóa ra hắn đã nhận biết bảo vật của võ lâm, bèn gật đầu :

- Xem chừng ngươi không đến nỗi ngốc.

Kể kia hỏi luôn :

- Tuyệt Trần lão cô tử là thế nào với người?

Tử Vi thấy đối phương kêu đúng pháp danh của sư phụ bằng từ ngữ xác xược, thì nổi giận quát :

- Tuyệt Trần thần ni là bậc võ lâm chi thánh, người dám mở miệng xúc phạm?

Kể kia giờ mới biết đã gặp đối thủ, nên không dám chậm trễ, vội rút hai thứ binh khí ra, tay tả cầm Kim mai, tay hữu cầm Hạc chưởng, nói :

- Hôm nay ta kết liễu con nha đầu nhãi ranh này trước, sau đó sẽ trừng trị sư phụ của nhà ngươi.

- Câm họng!

Tử Vi quát lớn, hai tay cầm địch, cây địch với thân hình thành một đường thẳng, lao như một mũi tên bất khỏi dây cung, nhắm tới gốc mũi của kẻ kia. Đó chính là chiêu đầu tiên “Thần Tiên Xuyên Dương” của “Thần Địch Cửu Phiên”.

Kể kia thấy thế thần tốc của nàng, vội sử chiêu “Chi Đạn Hỉ Thước”, gơ Kim mai lên chống đỡ.

Tử Vi ngằm đề chân khí, chân không chạm đất, xoay cổ tay, hạ thấp cây Thần địch nhắm tới hai yếu huyệt Tương Đài và Kỳ Môn ở trung bàn của đối phương.

Kể kia thấy nàng biến chiêu quá lạ, thăm thán phục, vội sử chiêu “Phát Hoa Phân Liễu” quét ngang Hạc chưởng để tiếp công thế.

Tử Vi sớm dự đoán hấn se xuất chiêu này, lập tức rút cây Thần địch, chân hữu phóng một cước với chiêu “Khôi Tinh Thích Đầu”, đá mạnh và bụng dưới của hấn.

Kể kia bị lạc không một đòn Hạc chưởng, thấy nàng có thể đang ở trên không mà phóng cước như vậy, vội nhảy lùi lại hai bước.

Tử Vi đã dùng hai đòn Thần địch và một đòn cước nhanh như lần chớp, buộc đối phương thoái lui, chân nàng vừa chạm đất đã thừa thế xoay cổ tay, cây Thất Khổng thần địch lại liên tiếp công kích ba chiêu chiếm lấy tiên cơ. Chỉ nghe mấy tiếng “chúu chúu chúu”, lợi hại vô cùng.

Kể kia sau một hồi loạn cước đã không còn dám coi thường đối phương nữa. Kim Mai Hạc Chưởng trong tay hấn phối hợp nhuần nhuyễn, sau mười chiêu đã mút tít lên, phong vũ không thể lọt qua, kỹ xảo khôn lường, công lực thâm hậu. Điều khó hiểu là hấn tựa hồ am hiểu rất tường tận các chiêu thức của Thần địch, nên hóa giải khá dễ dàng, khiến Tử Vi cả kinh.

Kể kia càng đấu càng hăng, mai quang chưởng ảnh càng diễn càng kỳ. Tử Vi muốn dùng các chiêu đầu của Thần địch để thủ thắng, e còn khó hơn thắng thiên. Nàng bèn quyết định chuyển sang phần hai của “Thần Địch Cửu Phiên”. Cây Thất Khổng thần địch vừa hất ngược đón gió đã phát xuất một chuỗi âm thanh nghe như tiếng ngọc vỡ, tử quang đột nhiên vượn dài.

Kể kia giật mình, thấy cây Thần Địch đã thay đổi hấn chiêu thức.

Tử Vi thấy hấn hóa giải dễ dàng ba mươi sáu chiêu của phần thứ nhất, nhưng xem ra không biết các chiêu thức của phần thứ hai, hấn có vẻ ngỡ ngàng trước chiêu thức mới của nàng.

Song, hấn cũng chẳng thuộc hạng tầm thường. Hấn cười ngạo, cũng đổi ngay chiêu thức. Ngọn Kim mai đâm thẳng tới huyệt Huyền Cơ của Tử Vi.

Tử Vi quét ngang cây Thần địch, “keng” một tiếng, hai loại binh khí va vào nhau tóe lửa. Cả hai người cùng bật ngược trở lại, thấy binh khí của mình không bị sứt mẻ thì mới yên tâm đôi phần.

Động tác của Tử Vi rất khinh linh, nàng sẵn sàng tới, nhưng thấy kẻ kia vung tay hữu, một đạo lam quang vô thanh vô tức bay vút tới chỗ nàng.

Tử Vi biết ngay là ám khí lam mai, vội quét cây Thần địch đánh rớt bông mai, rồi tiện thể sử chiêu “Linh Xà Cửu Khúc”, chính là một trong chín tuyệt chiêu của “Thần Địch Cửu Phiên”.

Kể kia ngưng thần chú mục, thấy cây địch như long xà uốn lượn bất định, ngang dọc trên dưới, chọc tả đâm hữu, nhử dưới thích trên, trong chớp mắt đã biến hóa diệu kỳ, không thể đoán biết cây địch sẽ đánh vào chỗ nào.

Hắn chưa biết hóa giải cách nào, đành nghiêng rằng dùng Kim mai sử chiêu “Phong Vân Tế Hội”, Hạc chưởng sử chiêu “Phát Lăng Kích Chu” vừa công vừa thủ, nửa thực nửa hư để đối phó, liền đó dựa thế “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” mà bung thân về phía sau. Hắn biết rõ không thể thoát thân, nhưng thừa hiểu “Linh Xà Cửu Khúc” hoàn toàn không phải là chiêu thức tầm thường, nếu không hóa giải được yếu lĩnh, thì công vô ích, mà thủ cũng vô dụng.

Tử Vi thì như bóng với hình, bám sát lấy hắn, thấy hắn sắp bị thân địch của nàng đả thương, bỗng có tiếng ai đó quát to :

- Coi chừng!

Hai đạo lam quang theo tiếng quát mà lao đến, nhắm vào cổ tay hữu cầm địch của Tử Vi.

Biến cố đột ngột khiến Tử Vi không kịp suy nghĩ, vội rút cây địch lại, gạt ngang “tinh tinh” hai tiếng, hai bóng lam mai đã văng đi.

Đối phương như cá mắc lưới nay được thoát hiểm, vội thoái lui liền một trượng, toát mồ hôi hột.

Tử Vi cô nường cả giận, nhìn về phía vừa phát ra tiếng quát, thấy một kẻ đứng cách hai trượng, trang phục y như tên thứ nhất, chỉ khác là sắc râu quai nón lông bông của tên này màu đỏ. Nàng bèn hỏi :

- Người là ai, dùng ám khí hại người há là bậc anh hùng?

Gã râu đỏ làm như không nghe thấy, quay sang nói với gã râu vàng :

- Sư đệ thật hồ đồ, tại sao lại trái lời sư phụ, để lộ chân tướng...

Gã râu vàng đã biết tội, vội van nài :

- Thỉnh sư huynh lượng thứ cho tiểu đệ nhất thời lỗ mãng, nay sư thể đã vậy, mong sư huynh giúp tiểu đệ một tay giết chết con nha đầu này để diệt khẩu.

Đoạn vung Kim Mai Hạc Chưởng xông về phía Tử Vi.

Tên râu đỏ cũng tức thời rút Kim Mai Hạc Chưởng sẵn tới công kích nàng.

Tử Vi xoay cổ tay, Thất Khổng thần địch tạo nên một màn tử quang bảo hộ thân mình rồi hỏi :

- Các người định liên thủ với nhau ư?

Gã râu vàng gằn giọng :

- Liên thủ thì sao?

Gã râu đỏ cười gằn :

- Hôm nay không phải là cuộc giao đấu tầm thường. Hai ta phải lấy mạng người để diệt khẩu, khỏi cần nói đến quy củ võ lâm lời thôi.

Tử Vi biết tình hình bất ổn, nhưng tính tình cao ngạo, lá gan không nhỏ, nên thản nhiên cười nói :

- Hạng trời gà không chặt như các người đừng nói là hai tên, dù hai mươi tên liên thủ thì lão bà bà ta cũng coi như cỏ rác.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong bụng không dám khinh suất, thủ thế chu đáo để lấy tịnh chế động.

Gã râu đỏ vừa định xuất thủ, chỉ thấy Tử Vi mắt phượng lim dim, tia mắt vẫn sáng rực, tịnh khí ngưng tức, hai vai hơi doảng, mười ngón tay cầm đứng cây Thần địch, chính là chiêu “Triều Thiên Nhất Trụ Hương”, văn phong bất động, biết chính là một danh gia cao thủ đang vận khí hành công trước khi lâm chiến với địch thủ thường sử dụng tâm pháp thượng thừa này. Cho nên hắn không dám tùy tiện xuất chiêu, mà đưa mắt cho gã sư đệ râu vàng, ra ý bảo tên kia xuất chiêu trước để thử đối phương.

Gã râu vàng hiểu ý, giờ Kim Mai Hạc Chưởng, chẳng nói chẳng rằng, bỏ ngay xuống đầu Tử Vi.

Chiêu này chỉ là để thử, nếu đối phương xuất thủ thì thôi, nếu đối phương không xuất thủ thì dĩ nhiên sẽ bị vỡ đầu.

Tử Vi há không hiểu điều đó. Chỉ thấy thân hình nàng vẫn bất động như Thái Sơn, không tránh né, không hốt hoảng, đợi hai cánh tay gã kia hạ gần xuống, bỗng nàng đột ngột chọc cây Thần địch đánh lên hai huyết Khúc Trì của hắn.

Động tác của nàng quá ư thần tốc, từ thế tịnh mà phát chiêu, nên ám kinh cực lớn, gã râu vàng chỉ thấy hai tay tê dại rồi bị đẩy lùi ba bước.

Gã râu đỏ thét lên một tiếng “đả”, cây Kim mai chọc tới huyết Huyền Cơ, còn Hạc chưởng thì phạt ngang vào eo lưng Tử Vi.

Một mai một chưởng phối hợp thật ảo diệu.

Tử Vi dùng Thần địch đánh bật Kim mai, đoạn xoay cổ tay đâm tới huyết Khoa Bàng của đối phương.

Gã râu đỏ dùng Hạc chưởng chống đỡ.

Tử Vi rút tay lại, đang định biến chiêu, bỗng thấy gió tạt sau lưng, vội lách mình tránh cơn thế từ phía sau của gã tóc vàng.

Hai tên kia quyết sát nhân diệt khẩu, nên dồn toàn lực để hạ độc thủ, toàn nhắm vào các huyền quan yếu huyết của nàng mà ra đòn.

Cây Thất Khổng thần địch của Tử Vi tuy thiên biến vạn hóa, nhưng một mình nàng khó bề đối phó với hai đối thủ lợi hại, sau năm chiêu, nàng đã lâm vào tình thế bại vong.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng quát lớn :

- Vi muội hãy yên tâm, tiểu huynh đã đến đây.

Thanh âm như tiếng chuông, vang động một vùng.

Chính là giọng nói của Đường Chấn Anh. Chàng vọt tới bên cạnh Tử Vi, Nhật Nguyệt song luân trong tay múa tít, tả xung hữu đột xé gió vù vù, chớp mắt đã công kích liền năm chiêu.

Hai gã kia chưa kịp đối phó, bị bức phải thoái lui liên tục.

Tử Vi thấy Đường Chấn Anh đến tiếp cứu thì phần chấn tinh thần, nói to :

- Anh ca ca, đừng để chúng chạy thoát, kẻ dùng lam mai ám toán muội chính là hai tên này.

Đường Chấn Anh xông tới, Nhật Nguyệt song luân sử chiêu “Dương Thổ Âm Hấp” công kích hai gã kia.

Tử Vi nhún chân theo sát bên chàng. Cây Thần địch dùng chiêu “Khổng Tước Bình” phối hợp với Đường Chấn Anh mà đánh tới.

Hai gã kia thấy tình thế nguy cấp, đưa mắt cho nhau, Mai chưởng cùng vung lên, ngăm đe chân chí, bay vọt ra xa mấy trượng, rồi bỏ chạy về phía cánh rừng bên cạnh.

Bỗng từ trong rừng loáng lên hai ánh kiếm quang, rồi có tiếng quát :

- Tiếp chiêu!

Hai đường kiếm như hai dải cầu vồng mà trắng đâm tới ngực hai gã, những tưởng phen này chúng khó bề toàn mạng.

Nhưng hai gã trong khoảnh khắc sinh tử, lâm nguy không hề bắn loạn, vội dùng Hạc chưởng xuất chiêu “Phất Hoa Phân Liễu”. Chỉ nghe “keng keng” hai tiếng, trường kiếm đã bị gạt đi, người sử kiếm phải thoái lui mấy bước.

Hai cây Hạc chưởng đập mạnh vào kiếm, bị gãy làm đôi, rút văng đi bịch bịch. Hai gã thất kinh, vội vả đào thoát về hai hướng khác nhau, thân hình bay vọt đi nhanh hơn lần chớp.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nhìn kỹ, thấy hai người vừa xuất kiếm là nhị sư huynh Hư Tiêu và tam sư huynh Hư Lôi.

Bốn người đang định bằng mình truy đuổi, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng nói :

- A di đà Phật! Họ đã đào tẩu, không cần truy đuổi nữa, sư đệ, sư muội, hãy chuẩn bị hồi tự thì hơn.

Bốn người quay lại, thấy đại sư huynh Hư Vân đứng cách họ năm trượng, hai bên có bốn vị hoàng y hòa thượng theo hầu, họ chính là các vị Hộ pháp Kim Cương của Chưởng môn phái Nga Mi.

Nên biết Vô Tướng thiền sư khi đi Lư Sơn bế quan tu luyện, có chỉ định Hư Vân hòa thượng tạm thay chức Chưởng môn, chủ trì Không Tĩnh tự, hết thấy mọi người đều răm rắp tuân theo mệnh lệnh của vị hòa thượng này.

Gần ba năm đảm nhiệm trọng trách, Hư Vân hòa thượng không hề rời khỏi bổn tự, dù có yếu sự cũng chỉ phái sư đệ đi thay. Hôm nay Hư Vân hòa thượng phá lệ xuất tự, hoàn toàn là vì lo cho Đường Chấn Anh và Tử Vi.

Đường Chấn Anh từng được Hư Vân hòa thượng truyền thụ nhiều môn võ công, được cùng ăn uống với đại sư huynh nên đôi bên có quan hệ tối thân cận. Hư Vân hòa thượng ái hộ chàng hết mực. Huống hồ, chàng lại là đệ tử ruột của Vô Tướng thiền sư, nên càng được đại sư huynh quý trọng. Còn sư muội Tử Vi thì tuy mới gặp lần đầu, đại sư huynh cũng biết nàng là đệ tử được sủng ái nhất của sư thúc Tuyết Trần thần ni. Hai vị sư đệ và sư muội này từ ngàn dặm xa xôi tới đây, nếu gặp chuyện bất trắc, thì đại sư huynh sẽ đắc tội với nhị vị sư trưởng.

Bởi vậy, khi thấy Tử Vi và Đường Chấn Anh lao qua cửa sổ ra ngoài, Hư Vân hòa thượng vội ra lệnh cho hai sư đệ Hư Tiêu và Hư Lôi lập tức đuổi theo tiếp ứng.

Bản thân Hư Vân hòa thượng cũng chưa yên tâm, bèn đích thân dẫn bốn Kim Cương hộ pháp rượt theo tới đây.

Vừa đến, thấy hai vị tiểu sư đệ sư muội đang công kích hai kẻ lạ mặt, xuất chiêu rất có uy lực, bức đối phương phải đào tẩu. Hư Vân hòa thượng sợ họ truy đuổi lỡ có thiếu sót, bèn kêu họ dừng lại.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nghe tiếng gọi của đại sư huynh, vội chạy tới cúi mình thưa :

- Tiểu đệ, tiểu muội bất tài, để đại sư huynh phải thân chinh tiếp cứu.

Hư Vân hòa thượng tươi cười nói :

- Cách biệt ba năm, hiền đệ được ân sư sở truyền, ngu huynh phải mừng hiền đệ mới phải. Còn cây Thất Khổng thần địch của sư muội thật là đáng đường nhập ảnh, cứ y như sư thúc hồi trẻ vậy.

Nói đoạn thì bật cười ha hả, đoạn kéo tiểu sư đệ và sư muội sang một bên nói :

- Lưu ý này, ngu huynh muốn thi cược trình với nhị vị...

Lời vừa dứt, một tăng hai tiểu đã cầm tay nhau sóng vai lao đi như ba cánh chim về phía Không Tĩnh tự.

Những người còn lại đều vui vẻ thi triển khinh công thân pháp về theo.

Tới Không Tĩnh tự, vừa vào trong Vô Tướng tịnh xá, chưa kịp ngồi xuống, bỗng thấy một hòa thượng trung niên hốt hoảng chạy vào, mặt trắng bệch, quỳ xuống, thở không ra hơi, toàn thân run bần bật.

Đường Chấn Anh nhận ra đó là đại đệ tử của Hư Vân hòa thượng, pháp danh Ngô Huyền, là kẻ đứng thứ nhất hàng chữ Ngô của phái Nga Mi. Đường Chấn Anh cảm thấy quái lạ, không hiểu vì lý do gì mà gã lại biến thành một kẻ thảm hại như thế này?

Chàng đang suy nghĩ, thì Ngô Huyền hai tay dâng một vật trình lên Hư Vân hòa thượng.

Hư Vân nhận lấy, cau mày, sắc diện sa sầm, quăng vật kia xuống bàn nghe cạch một tiếng. Các vị hòa thượng nhìn vật trên bàn, thấy đều thốt lên tiếng “ối”.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ngơ ngác, nhìn thấy đó là một chiếc ngân bài đầu hổ, đề bốn chữ “Đoạt Hồn Sách Mệnh”.

Tử Vi nhặt chiếc ngân bài lên, lật mặt sau, thấy có hai hàng chữ nhỏ:

“Diêm Vương bảo canh ba người chết,
Ai dám lưu người đến canh năm”.

Đường Chấn Anh và Tử Vi đọc xong cùng thấy sởn gai ốc.

Hư Vân hòa thượng nhìn Ngô Huyền, hỏi :

- Cái vật tẻ hại này, người nhặt nó lúc nào?

Ngô Huyền đáp :

- Bẩm vừa mới đây.

Hư Vân lại hỏi :

- Ở chỗ nào?

Ngô Huyền đáp :

- Đệ tử phụng mệnh trấn giữ hậu đại diện, đột nhiên thấy chiếc ngân bài này được ném tới chân đệ tử...

Hư Vân quát mắt ngắt lời :

- Thật là đồ vô dụng, xem ra có khi người bị địch nhân đánh vào đầu cũng không hay biết.

Ngô Huyền hổ thẹn cúi đầu.

Lúc này không khí trong Vô Tướng tịnh xá trầm lắng, im phăng phắc, rõ ràng mọi người đều bị chiếc ngân bài kim lệnh làm cho kinh sợ. Ai nấy đều căng thẳng và khẩn trương như sắp sa xuống vực sâu, như đang ở giới hạn của sự sinh tử, cảm giác nặng nề khôn tả.

Đường Chấn Anh là người đầu tiên cất tiếng phá tan không khí trầm lắng, giọng chàng sang sảng :

- Không hiểu chiếc ngân bài này có lai lịch thế nào? Tại sao lại làm ọi người kinh sợ? Thỉnh đại sư huynh cho tiểu đệ được biết nội tình.

Hư Vân hòa thượng thông thả quay sang phía Đường Chấn Anh, sắc diện ngưng trọng, thở dài đáp :

- Chuyện này phải kể từ đầu mới rõ. Gần ba năm nay, sau ngày Anh đệ theo sư phụ đi Lư Sơn, nhờ uy danh của sư phụ, lại được chúng sư đệ đồng tâm hiệp lực nên phái Nga Mi chúng ta vẫn bình yên vô sự, mọi việc đâu ra đó, nào ngờ tai họa bất ngờ ập xuống...

Hư Vân nói đến đây, hai bàn tay chấp lại trước ngực, mắt lim dim, trầm ngâm một lát rồi mới tiếp :

- Ấy là vào ngày mồng ba tháng trước, sau cơn mưa tầm tã, vừa xong buổi kinh sáng, bỗng sư đệ Hư Lượng tới gặp huynh và mang theo một vật...

Tử Vi cô nương đã hiểu vài phần, bèn hỏi :

- Chắc là Hư Lượng sư huynh mang đến trình một chiếc ngân bài như thế này?

Hư Vân gật đầu :

- Đúng vậy, huynh xem qua chưa rõ chiếc ngân bài ấy có dụng ý gì, chỉ bảo Hư Lượng sư đệ hãy lưu tâm phòng bị cẩn thận. Ai ngờ sáng hôm sau thì Hư Lượng sư đệ đã... ôi... đã ngộ nạn mà viên tịch.

Câu cuối cùng Hư Vân nói bằng giọng nghẹn ngào.

Tử Vi hỏi luôn :

- Đại sư huynh có kiểm tra kỹ thi thể của Hư Lượng sư huynh chứ?

Hư Vân đáp :

- Dĩ nhiên, nhưng không phát hiện được gì cả, không một vết thương, cũng chẳng phải trúng độc, không biết vì sao mà chết.

Ngừng một chút, mới kể tiếp :

- Sau đó tai họa tiếp tục giáng xuống, trong thời gian chưa quá hai mươi ngày, Không Tĩnh tự của chúng ta bị chết mất mười hai người mà toàn thuộc vào hàng chữ Hư, mà ai cũng bị sát hại giống như Hư Lượng sư đệ.

Tử Vi hỏi :

- Những người bị hại, trước khi ngộ nạn, đều nhận được loại ngân bài thế này ư?

Hư Vân đáp :

- Đúng vậy, phạm ai phát hiện ngân bài này thì trong vòng một giờ tất sẽ bị sát hại.

Đường Chấn Anh nói :

- Đã thế thì tại sao không đề phòng?

Hư Vân cười buồn bã, đáp :

- Đã dùng đủ cách, nhưng đều vô ích.

Hư Tiêu nói :

- Sư đệ và sư muội mới đến nên chưa biết, nói ra thật kinh hoàng khó tin, những người phát hiện ngân bài đều được bảo vệ bốn phía, nhưng vẫn không thoát chết.

- Ôi, có chuyện quái dị như vậy sao?

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng thốt lên.

Hư Vân thở dài, nói :

- Huynh thấy địch nhân xem chừng còn muốn giết hại nhiều người nữa, lại chưa có cách gì ngăn trở, hàng ngàn đệ tử của Không Tĩnh tự như cá nằm trên thớt, sinh mạng bị đe dọa bất cứ lúc nào. Huynh đã lệnh cho hết thầy đệ tử phòng bị, bỗng tự hóa thành một cái bẫy, từng lá cây ngọn cỏ cũng trở thành binh khí. Vạn bất đắc dĩ mới phái ngũ sư đệ Hư Không đến Lư Sơn trấn tình với sư phụ, lại sợ Hư Không sư đệ đơn thân độc mã, bèn phái hai sư đệ Hư Thanh, Hư Minh đi sau tiếp ứng, nào ngờ cả ba sư đệ đều tử nạn. Ôi, đến nay số bị hại đã lên tới mười tám người. Ngộ Huyền vừa phát hiện ngân bài...

Đoạn Hư Vân đưa mắt nhìn Ngộ Huyền.

Ngộ Huyền biết mọi người lo lắng ình, lại nhìn sắc diện rầu rĩ của sư phụ Hư Vân, thì bèn quỳ xuống, nói :

- Kiếp nạn không thể tránh, đệ tử đã phát hiện ngân bài, ắt số mệnh đã tận, không muốn để bị địch nhân sát hại, chỉ bằng đệ tử tự sát cho xong, thỉnh sư phụ cùng các vị sư thúc bảo trọng quý thể, đệ tử xin vĩnh biệt...

Nói xong vái ba lần, đoạn đứng dậy, rút từ bên đùi ra một chiết giới châm, đâm thẳng vào ngực mình.

Động tác của gã quá mau lẹ, mọi người muốn cứu cũng chẳng kịp, ngay Hư Vân cũng không ngờ đệ tử làm như vậy, bỗng một bóng người vọt tới nhanh hơn tia chớp, một tiếng “keng” khê vang lên, cây giới châm đã bị rút xuống đất.

Người vừa xuất thủ chính là Đường Chấn Anh, thân pháp thật quá khinh linh.

Đường Chấn Anh nắm cổ tay Ngộ Huyền, nói với giọng sang sảng hào hùng :

- Phật tổ đã dạy: “Thân này không dễ có”. Sao đại sư diệt lại coi rẻ mạng sống như vậy? Sinh tử tùy duyên, sư diệt chớ vội lo. Từ lúc này trở đi, ta sẽ ăn cùng mâm, nằm cùng giường với sư diệt, quyết không rời xa nửa bước, để coi kẻ muốn đoạt hồn sách mệnh sẽ giở trò quái quỷ gì.

Tử Vi cô nương cũng bước lại bên cạnh, nói :

- Tiểu muội sẽ góp phần với Anh sư huynh.

Giọng nàng kiên quyết như đao chém đá.

- A di đà Phật!

Những tiếng niệm Phật hiệu liên tục vang lên trong Vô Tướng tịnh xá. Mọi người thấy hào khí của hai nam nữ thiếu niên đều vô cùng xúc động.

Nhất là Hư Vân hòa thượng. Nghe sư đệ và sư muội nói đầy khí khái, can đảm, thì thốt lên tán thưởng :

- Nga Mi phái chúng ta có được hai bậc anh hoa thế này cũng đủ hùng thị võ lâm, trừ diệt quần ma. Vừa là phúc cho phái chúng ta, vừa là hạnh cho toàn thể võ lâm.

* * * * *

Boong boong boong... chuông báo canh giống giả cất lên. Đã sang giờ Mão, trời sắp sáng.

Bình nhật, đây chính là lúc bắt đầu tụng kinh buổi sáng, nhưng từ khi tai họa giáng xuống, Hư Vân đã lệnh cho chúng tăng ở nguyên vị trí phòng thủ mà vận khí hành công, tạm miễn nghi thức tập trung trước đại điện.

Bữa thảo trai được bùng lên, Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng dùng điểm tâm với các vị sư huynh. Ngô Huyền không rời Đường Chấn Anh nửa bước.

Ăn xong, Hư Vân hòa thượng lo sư đệ, sư muội mệt mỏi nên bảo họ đi nghỉ một chút, nhưng hai người bị chiếc ngân bài Đoạt Hồn Sách Mệnh kinh động, đầu còn bụng dạ nằm nghỉ. Sau khi mấy người thương lượng, do phát hiện ngân bài ở trong hậu đại điện, hai người quyết định sẽ cùng Ngô Huyền sư diệt ngồi điều tức tại đó, chờ kẻ đoạt hồn sách mệnh mò tới.

Hào khí của Đường Chấn Anh và Tử Vi quyết khiêu chiến với kẻ ám sát, phút chốc đã lan truyền ra khắp Không Tĩnh tự, gần một ngàn đệ tử bỗng phần chấn tinh thần, can đảm thêm bội phần. Sau gần một thoáng kinh hoàng trầm tịch, giá lạnh, lúc này không khí sống động hẳn lên.

Hậu đại điện là một tòa điện hùng vĩ nhất của Không Tĩnh tự. Trước điện có lát gạch đỏ, hai phía đông tây có bồi điện. Đằng sau là cánh rừng già và rừng trúc, một khe suối sâu bao quanh, cách biệt với ngoại giới.

Các cửa bên và cửa sổ cửa hậu đại điện đều đóng kín, chỉ để ngỏ một cửa chính cho người ra vào.

Trước bàn thờ, ở cửa chính có kê ba tấm bồ đoàn. Đường Chấn Anh và Tử Vi ngồi ở đó, nhìn ra thềm, Ngô Huyền ngồi ngay bên cạnh.

Ba người điều tức hành công, nhưng ngằm ở tư thế cảnh giới, nếu có tiếng gió thổi lay ngọn cỏ sẽ lập tức xuất thủ.

Toàn bộ Không Tĩnh tự bước vào tình thế cực kỳ khẩn trương. Vì sự việc Ngô Huyền, phải bố trí lại việc phòng thủ, chỉ thấy chúng tăng đi lại như con thoi, áo cà sa thấp thoáng, nhưng không phát ra tiếng nói hoặc âm thanh gì.

Quần tăng hành động chớp nhoáng, thân pháp khinh linh, ứng biến cơ động, đủ thấy võ công của phái Nga Mi thực chẳng phải hư danh.

Chưởng môn tạm thời là Hư Vân hòa thượng có bốn Kim Cương hộ pháp tháp tùng, đang đích thân kiểm tra việc bố trí phòng thủ ngoài bắc thềm của hậu đại điện.

Trên đại điện và hai bên bồi điện, mỗi nơi đều có năm người. Tại đại điện, đứng đầu là nhị sư đệ Hư Tiêu, tại đông bồi điện là do tam sư đệ Hư Lôi chỉ huy, còn ở tây bồi điện thì do tứ sư đệ Hư Chấn thống lĩnh. Tổng cộng mười lăm vị hòa thượng đều ai ở vị trí người nấy.

Bốn phía ngoài thềm có tám đệ tử thuộc hàng pháp danh chữ Ngô cầm giới đao canh chừng.

Ngoài xa năm bước, lại có chín đệ tử hàng chữ Ngô cầm trượng hoặc ôm đao phòng bị.

Hai vòng vây này hợp thành “Bát Quái Cửu Cung Liên Hoàn trận pháp” của phái Nga Mi, mỗi người đứng theo vị trí nhất định, theo sự bố trí chặt chẽ.

Hư Vân hòa thượng kiểm tra một lượt, thấy không có gì sơ hở thì mới ra hiệu ười lăm hòa thượng ở khu vực tiền điện ẩn thân. Sau đó quay ra đứng ngoài thềm phát tay, thế là mười bảy đệ tử lập tức chuyển động trận thế Bát Quái Cửu Cung.

Tiếp đó, bốn Kim Cương hộ pháp theo Hư Vân hòa thượng vòng về phía tiền điện. Tiền điện này có cửa sau. Họ mở cửa sau, cửa này đối diện với hậu đại điện. Hư Vân hòa thượng ngồi ngay xuống giữa cửa sau, bốn Hộ pháp ngồi ở hai bên.

Trong hậu đại điện có mấy chục cây nến lớn, nhưng chỉ được thắp khi có đại sự, bình nhật thì không đốt để khỏi tốn kém. Vì thế, trong điện tối mờ mờ, nhất là đêm nay trăng bị mây dày che phủ, nên càng tối hơn, trông vào điện thấy ghê ghê.

Chỉ có ở hành lang thắp mấy cây đèn gió chiếu sáng ra ngoài bậc thềm.

Mới đầu giờ Mão, trời vẫn còn là đêm tối.

Nga Mi Kim Đỉnh sát cơ trùng trùng.

Tăng lữ trong Không Tĩnh tự thấy đều khẩn trương.

Gió thu hiu hắt, thỉnh thoảng điểm vài tiếng chim ăn đêm, toàn bộ tòa danh sơn căng thẳng chờ đợi.

Tòa hậu điện như một thành đồng vách sắt, trước sau tả hữu, trong ngoài đều được phòng thủ tướng chừng một con chuột cũng chẳng thể chạy qua, gần như toàn bộ cao thủ của Không Tĩnh tự đã tập trung ở đây, vậy mà Ngô Huyền hòa thượng vẫn thấy khiếp hãi.

Gã vốn chẳng phải là kẻ nhát gan, nhưng vì ngót một tháng nay người của Không Tĩnh tự liên tục bị tử vong, gã lại nhận ngân bài coi như là bản án tử hình, gã đang đứng dưới máy chém, hoặc ở cửa xuống địa ngục, bảo làm sao gã không khiếp hãi?

Chết hoàn toàn chưa đáng sợ, nhưng khủng khiếp nhất là biết mình sắp chết đến nơi, một cái chết phi tự nhiên, vô lý và khó hiểu, mà mình lại hoàn toàn bất lực.

Ngô Huyền chính là đang ở vào tâm trạng đó, gã hận không chết ngay được để tâm linh khỏi phải chịu cái cảnh khủng bố như thế này.

Mục quang của Đường Chấn Anh sáng quắc, chàng như nhìn thấu được tâm trạng của Ngô Huyền, bèn nói :

- Sư diệt hầy ngồi sát lại bên ta.

Ngô Huyền liền xê dịch bồ đoàn, ngồi sát vào bên chàng.

Tử Vi cảm thấy nóng ruột, bèn kéo tay áo Đường Chấn Anh, nói nhỏ :

- Kẻ đoạt hồn sách mệnh nhất định sẽ tới chứ?

Ngô Huyền nói :

- Căn cứ vào những lần trước mà đoán, phàm những người phát hiện ngân bài thì chưa một ai sống thêm được một giờ. Văn bối phát hiện ngân bài vào lúc canh ba, hiện tại đã là canh tư rồi.

Bỗng một trận cuồng phong nổi lên, đất cát mù mịt, phụp phụp hai tiếng, hai cây đèn gió ở hành lang ứng thanh tắt phụt, đại điện chìm vào bóng tối.

Mười bảy tăng lữ cả kinh, vội di động phương vị, Bát Quái Cửu Cung Liên Hoàn trận lập tức được triển khai trên bậc thềm.

Động tác và thân pháp của mười bảy tăng lữ này có thể coi là thần tốc, nhưng khi họ đang di động trận thế, bỗng có một vật gì bay nhẹ tới, hao hao giống bóng người, song cũng không phải người mà tựa tựa mũi tên, khiến mắt người chẳng phân biệt nổi. Trong lúc hoảng hốt, cái bóng kia đã vọt vào trong điện.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ở bên trong có đủ can đảm, công phu, và trí tuệ, nhưng còn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Hai người vừa thấy cát bụi mù mịt thì biết là thứ cuồng phong nhân tạo. Nhưng kỳ quái là ở chỗ trận thế bên ngoài điện chẳng khác gì thiên la địa võng, vậy mà lại không thấy một ai xuất thủ.

Họ còn đang nghĩ thế thì địch nhân đã tới, không thể để cho hắn xông vào điện, hai người lập tức lao ra. Chân họ chưa chạm đất mà lại thấy bóng địch nhân đã lướt qua đầu họ mà họ không kịp xuất thủ.

- Hồng rồi!

Cả hai cùng thét lên một tiếng, xoay mình định quay trở vào, thì bốn đèn kia đã từ bên trong bay vọt ra.

Hai người vội phóng ra hai chưởng, nhưng bóng đèn kia như long xà uốn lượn trên không mà thoát ra ngoài.

Bóng đèn xuất nhập chỉ trong chớp mắt, động tác chớp nhoáng tới mức khó tin.

Đường Chấn Anh và Tử Vi không ham truy đuổi bóng đèn, mà búng mình vọt về chỗ cũ, thì đã thấy Ngô Huyền nằm thẳng cẳng dưới đất.

Thật là ghê rợn, hai người vội kêu to :

- Mau tắt đèn.

Mấy chục cây nến lớn lập tức được đốt lên, hậu đại điện bừng sáng như ban ngày. Hai người vốn ở trong bóng tối quá lâu, nay bị lóa mắt, lúc định thần nhìn lại thì không thấy Ngô Huyền đâu nữa.

Ngô Huyền bị đánh ngã đã nhanh, nay biến đâu mất lại còn nhanh hơn.

Hai người còn đang ngơ ngác thì đại sư huynh cùng bốn Kim Cương hộ pháp đã chạy tới.

Hư Vân hỏi :

- Sư diệt thế nào rồi?

Đường Chấn Anh bị bất ngờ, líu cả lưỡi :

- Vừa nằm đây... mất tích... không thấy nữa...

Tử Vi sợ đại sư huynh không hiểu, bèn thuật lại sự việc một lượt.

Lúc này mười bảy hòa thượng từ bên ngoài cũng kéo vào, nghe Tử Vi kể xong, ai nấy đều cả kinh. Không thấy có kẻ nào xông vào, tại sao Ngô Huyền lại mất xác?

Hư Vân hòa thượng vội nhìn về phía hậu đại điện và hai bồi điện, tịnh không có động tĩnh gì, chẳng thấy hòa thượng nào chạy tới, thì lấy làm kỳ, bèn gọi to :

- Ba vị sư đệ chỉ huy đâu cả?

Gọi liên mấy lần, chẳng ai hồi đáp, Hư Vân hòa thượng bèn tung mình vọt vào hậu đại điện.

Bốn Hộ pháp và Đường Chấn Anh, Tử Vi cùng vọt theo.

Trên nóc hậu đại điện, họ phát hiện Hư Tiêu hòa thượng và bốn đệ tử đã bị điểm huyết nằm ngay đó.

Hư Vân hòa thượng lệnh cho bốn Hộ pháp đưa năm người xuống dưới, rồi cùng Đường Chấn Anh và Tử Vi lao sang phía bồi điện ở hướng tây. Nhóm Hư Chấn hòa thượng ở đây cũng bị điểm huyết ngất lịm. Năm người thuộc nhóm Hư Lôi hòa thượng bên bồi điện phía đông cũng thế nốt.

Mười lăm người được đặt nằm trên bậc thềm. Hư Vân hòa thượng lệnh cho những người có công lực thâm hậu mau thi triển cách giải cứu cho các nạn nhân.

Lần này, toàn bộ công sức bố trí phòng thủ suốt nửa đêm của Không Tĩnh tự hoàn toàn uống phí. Chẳng những không bảo hộ được tính mạng của Ngô Huyền, mà ngay cả thi thể của gã cũng bị mất, tựa hồ không cánh mà bay, đã vậy còn thêm mười lăm người bị điểm huyết ngất lịm.

Sự việc lập tức lan truyền khắp tự, gần một ngàn tăng lữ thấy đều rung mình lạnh gáy. Không Tĩnh tự như một con thuyền nhỏ chòng chành giữa cuồng phong bạo vũ trên đại dương, sinh cơ quá mỏng manh.

Hư Vân hòa thượng phải thân chinh đến từng nơi truyền dụ cho tăng lữ kiên trì phòng thủ, không được kinh hoảng, nhờ vậy thì không khí mới dần dần trở lại bình thường.

Lúc này, mười lăm người bị ngất đã được cứu tỉnh.

Hư Vân hỏi họ, ai nấy đều vô cùng hồ thẹn, ba vị sư đệ chỉ huy là Hư Tiêu, Hư Chấn và Hư Lôi kể rằng trong lúc hốt hoảng, chợt có bóng đen vọt qua, họ chưa kịp xuất thủ thì đã bị điểm huyết ngất đi.

Phương Đông hừng sáng, hết thấy mọi người trong Không Tĩnh tự mới thở phào nhẹ nhõm sau một đêm căng thẳng.

Hư Vân hòa thượng chẳng vì trời sáng mà bớt lo lắng, vội phái ba vị sư đệ cùng mấy chục người nữa ra bên ngoài tìm thi thể của Ngô Huyền.

Cất đặt xong mọi việc, Hư Vân mới chợt nhớ đến Đường Chấn Anh và Tử Vi nên sai người đi gọi, mãi chẳng thấy đâu, có người báo lúc trời vừa rạng, thấy hai người đã đi ra phía sau tự. Hư Vân nghe vậy thì giật mình, rất lo cho sư đệ và sư muội, vội phóng ra khỏi Không Tĩnh tự, rà soát một vòng xung quanh mà tìm kiếm.

Lại nói Đường Chấn Anh và Tử Vi cô nương để Ngô Huyền bị mất tích thì cảm thấy mất uy tín với sư môn, nên bàn với nhau rằng dù Ngô Huyền còn sống hay đã chết thì cũng phải đưa cho được gã về tự.

Nhân lúc đại sư huynh bận lo trấn an các tăng lữ, Đường Chấn Anh và Tử Vi phán đoán rằng địch nhân có hai tên. Một tên sát hại Ngô Huyền, và một tên mang xác gã đi. Hơn nữa, mỗi tên tựa hồ đi một hướng khác nhau, không chừng kẻ mang thi thể Ngô Huyền đi là có dụng ý gì khác cũng nên.

Khi mười lăm người kia đã tỉnh lại, Đường Chấn Anh và Tử Vi mới lặng lẽ không nói cho ai biết, rời khỏi Không Tĩnh tự.

Phía sau tự là rừng xanh và cỏ rậm. Hai người xuyên rừng, đạp cỏ mà đi, đến gần một khe suối rộng mấy chục trượng. Không thể vọt qua, họ bèn men theo bờ khe mà đi về hướng tây.

Lát sau, họ đã chạy được mấy dặm, nhưng vẫn chưa phát hiện vết tích gì. Giờ đây, trời đã sáng tỏ.

Trước mắt họ là mấy cây tùng cổ thụ cao chót vót, bên dưới là một bãi cỏ hoang rộng vài mẫu, cỏ cao năm sáu thước, dày rậm dị thường, mấy chục tảng đá hình dạng như mảnh thú bố trí rải rác trên bãi cỏ.

Tùng cổ thụ, cỏ dày rậm, đá dị kỳ, hợp thành một bức họa đặc biệt, gợi nên một cảm giác hoang sơ, hoài cổ.

Tử Vi cô nương nhìn qua cảnh vật, xem chừng rất hấp dẫn nàng, bất giác dừng bước và kéo tay Đường Chấn Anh, nói :

- Chỗ này thanh tịnh siêu nhiên, dường như phẳng phất hơi hướm bậc quân tử.

Đường Chấn Anh nghe nàng nói thế, bỗng nổi hứng, cười đáp :

- Tự cổ chí kim, các bậc tao nhân mặc khách đều có thể tức cảnh sinh tình, xuất khẩu thành chương. Ngay nghe Vi muội nói, ta thấy quả đúng như vậy.

Tử Vi nói :

- Nhưng muội không phải văn nhân, chưa có khả năng cảm nhận như Anh ca...

- Tránh mau!

Đường Chấn Anh bỗng kêu lên, một tay đẩy Tử Vi sang một bên, đồng thời giơ tay chụp hai chiếc ngân bài đang vù vù bay tới.

Tử Vi nhìn thấy trong tay Đường Chấn Anh là hai chiếc ngân bài thì thất kinh.

Đường Chấn Anh lắc vai, người sớm đã lao đi, còn đang lơ lửng trên cao thì đã phóng ra một chưởng. Một luồng tử quang ù ù quạt xuống bãi cỏ, bốc tung tận gốc một vạt cỏ dài mấy trượng.

Đây chính là Tử Quang Trung Khí chưởng, một tuyệt kỹ kinh nhân của phái Nga Mi.

Bình! Bình! Thêm hai chưởng nữa của Tử Vi phóng ra liên tiếp, cỏ đất tung tóe đầy trời, vẫn không thấy một bóng người.

Bỗng từ mé tả có tiếng động lạ, Đường Chấn Anh không chút do dự, phóng ngay một chưởng về phía đó, đoạn búng mình vọt tới, nhưng không thấy ai.

Chàng nổi giận quát lớn :

- Đã ném ngân bài, tuy lén lút nhưng giấu đầu hở đuôi thì sao đáng mặt anh hùng? Nếu là hào kiệt, hãy dẫn xác tới đây phân cao thấp với ta.

Chàng giận dữ nói to, thanh âm vang động hồi lâu, nhưng hoàn toàn vẫn không thấy có phản ứng gì.

Đường Chấn Anh cả giận, nghĩ rằng kẻ kia không thể có tài thăng thiên, bèn liên tiếp phóng thêm mấy Tử Quang Trung Khí chưởng, khiến bãi cỏ rậm tan nát tơi bời.

Tử Vi tung mình vọt lên một cây tùng, nhìn tứ phía một lượt, chỉ toàn là cỏ rậm lút đầu. Đừng nói là người, ngay dù có một đàn lạc đà đi qua cũng khó mà phát hiện.

Thế là nàng bèn gọi Đường Chấn Anh :

- Anh ca ca, đừng tiến xa nữa, cỏ rậm mênh mông tứ bề, quay lại thôi.

Đường Chấn Anh định tiếp tục tìm xem kẻ ném ngân bài mặt mũi thế nào, nhưng sợ Tử Vi lo lắng cho chàng, bèn quay trở lại.

Tử Vi bảo Đường Chấn Anh đưa cho nàng xem hai chiếc ngân bài, coi kỹ một chút, thấy chẳng khác nào chiếc ngân bài mà Ngộ Huyền đã nhận.

Bỗng có tiếng cước bộ rậm rịch phía sau lưng, hai người ngoảnh lại, thấy đó là Hư Vân hòa thượng.

Đại sư huynh thở phào, tựa hồ nửa mừng nửa giận, nói :

- Đức Phật từ bi, thế là huynh đã tìm được sư đệ và sư muội. Tại sao đi mà chẳng bảo một tiếng, để huynh tìm muốn chết...

Chợt Hư Vân hòa thượng ngừng bật, ngạc nhiên hỏi :

- Sư muội cầm cái gì vậy?

Lời chưa dứt, Hư Vân hòa thượng đã vọt tới sát bên đôi trẻ.

Đường Chấn Anh và Tử Vi đưa mắt cho nhau, Tử Vi vội giấu tay ra sau lưng, nói :

- Không có gì, đại sư huynh...

Hư Vân vội nói :

- Huynh thấy rồi, đừng giấu nữa.

Hai người vốn định giấu việc phát hiện ngân bài, để mọi người khỏi lo lắng cho họ, nay thấy đại sư huynh đã biết đành gờ ngân bài ra.

Hư Vân hòa thượng hiểu rằng hiển nhiên địch nhân muốn đoạt mệnh sư đệ và sư muội, thì sắc diện rầu rĩ, trán vã mồ hôi.

Hư Vân hòa thượng đã ngoài ngũ tuần, sớm đã ngộ lẽ sinh tử trên thế gian, nhưng hiện tại trước mặt hòa thượng là một đôi nam nữ thiếu niên tài hoa sắp phải từ giã cõi đời, thật không nở chút nào.

Đôi trẻ thấy đại sư huynh chấn động như vậy, bèn bước tới đỡ hai bên vai sư huynh. Đường Chấn Anh hào hùng nói :

- Sinh tử là tiền định, thần quỷ không thể can thiệp. Thứ ngân bài “Đoạt Hồn Sách Mệnh” này đã cướp mất mười tám người của Nga Mi phái chúng ta, Ngộ Huyền sư diệt chưa biết sống chết thế nào. Hôm nay đến lượt tiểu đệ và sư muội. Tiểu đệ rất muốn xem thủ pháp của kẻ đoạt mạng kia thế nào.

Tử Vi cũng an ủi Hư Vân hòa thượng :

- Đại sư huynh cứ an tâm. Tiểu muội và Anh sư huynh cũng có chút võ nghệ. Hiện tại chính là dịp để báo đáp ơn dưỡng dục của sư môn. Anh sư huynh có Nhật Nguyệt song luân, tiểu muội có Thất Không thần

địch là hai tuyệt học bí truyền của phái chúng ta. Dịch nhân không đến thì thôi, nếu đến thì tiểu muội cùng Anh sư huynh sẽ hiệp lực đối phó.

Hư Vân hòa thượng thấy đôi trẻ còn ít tuổi, nhưng hoàn toàn không có ý khiếp sợ thì dường như cũng bị lây hào khí của họ, đột nhiên ngẩng mặt hú lớn một tiếng vang rền như sấm, tựa hồ muốn trút lên mây toàn bộ sự kinh hoàng, lo lắng và buồn bã.

Đoạn hòa thượng nhướn mày, mắt sáng quắc lên, hào sảng nói :

- Tuy sư đệ và sư muội có can đảm siêu nhiên như thế, trước mắt ân sư lại không thể tiếp cứu, vậy ngu huynh quyết cùng sư đệ và sư muội tử chiến với địch nhân. Ngu huynh sẵn sàng phạm sát giới một lần.

Ba người quay về tự, bỗng có tiếng gọi :

- Sư phụ! Sư thúc!

Ba người cùng ngoảnh nhìn, thấy từ phía bên hông có một bóng người chạy tới, chính là Ngô Huyền hòa thượng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng kêu lên kinh ngạc, cả mừng chạy tới nắm lấy cánh tay Ngô Huyền.

Tình sư đồ khác gì tình phụ tử. Hư Vân hòa thượng không ngờ đệ tử của mình hoàn toàn bình yên vô sự thì ngậy ra, hai giọt lệ bất giác lăn dài trên má...

Ngô Huyền thấy ba người biểu lộ tình cảm như vậy thì ngẩn ra ngơ ngác, không hiểu vì sao.

Đường Chấn Anh hỏi trước :

- Sao sư diệt lại ở đây?

Ngô Huyền lắc lắc đầu mấy cái.

Tử Vi cũng hỏi :

- Không phải đêm qua sư diệt thụ thương hay sao? Hiện tại khỏe mạnh rồi ư?

Ngô Huyền sững sờ, suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Thụ thương à? Đệ tử không nhớ... chỉ nhớ là lúc đèn bị tắt, hai vị sư thúc lao ra, đệ tử thấy mắt hoa lên, rồi không biết gì nữa.

Gã đưa mắt nhìn sư phụ Hư Vân, vẫn ngơ ngác hỏi :

- Kỳ quái thật, tại sao đệ tử lại nằm một mình cả đêm ở bên kia...

Gã giơ tay chỉ xéo về một gốc cây cách đó vài trượng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Sư diệt có thấy ai không?

Ngô Huyền đáp :

- Không. Đệ tử dường như ngủ một giấc đầy ác mộng, vừa mới tỉnh dậy thì trông thấy sư phụ và nhị vị sư thúc.

Hư Vân hòa thượng có kiến thức sâu rộng, kinh nghiệm phong phú, trông vẻ mặt ngơ ngác của Ngô Huyền thì đã hiểu được bảy tám phần, nhất định là sau khi gã bị địch nhân đả thương, đã được một vị cao nhân mang đi cứu chữa. Vậy vị cao nhân ấy là ai?

Nhìn kỹ lại, thấy trên má Ngô Huyền còn mờ mờ chữ số mười chín màu hồng, rõ ràng là đã được ai đó chui đi, có điều là chui chưa sạch hẳn.

Hư Vân hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Đức Phật từ bi! Ngô Huyền ngộ tử hồi sinh, lâm nạn được cứu, mạng người như vậy là độc nhất thoát chết. Vậy từ nay trở đi cũng đỡ lo.

Hư Vân hòa thượng bước lại, dùng tay chùi sạch má của Ngô Huyền rồi nói :

- Mấy chục vị sư thúc của người đang đi tìm người, chúng ta mau trở về tự để mọi người an tâm.

Đoạn vén tay áo vọt đi trước. Ba người vội phóng theo sau.

Bốn người về đến Không Tĩnh tự, vừa hay những tăng lữ đi tìm cũng về tới. Quần tăng thấy Ngô Huyền bình an vô sự thì hoan hỷ dị thường, ai nấy cùng quay quần chúc mừng tíu tít.

Tối hôm ấy, khi trăng đã lên, Không Tĩnh tự nhìn bề ngoài tựa hồ không còn khấn trương như đêm qua, nhưng thật ra không khí ở trong Vô Tướng tịnh xá còn căng thẳng, khấn trương gấp mấy lần đêm trước.

Ba đại đệ tử hàng chữ Hư của phái Nga Mi là Hư Tiêu, Hư Lôi, Hư Chấn cùng bốn Kim Cương hộ pháp ngồi trấn thủ ở ngay cửa chính. Người nào cũng lăm lăm binh khí trong tay, sẵn sàng xuất thủ khi có gió lay cỏ động.

Trong gian thất ở phía tây có đặt ba tấm bồ đoàn. Hư Vân hòa thượng ngồi giữa, Đường Chấn Anh ngồi bên tả, Đường Tử Vi ngồi bên hữu.

Đường Chấn Anh cầm Nhật Nguyệt song luân hộ thân trước ngực, Đường Tử Vi thì giơ ngang cây Thất Khổng thần địch. Hư Vân hòa thượng đã cởi bộ tăng bào rộng thùng thình, chỉ mặc áo cà sa, tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Một sự chờ đợi căng thẳng.

Hoặc sinh tồn, hoặc tử vong!

Khấn trương và căng thẳng đến nghẹt thở.

Thiên Thủ song tôn tốn bao tâm huyết dưỡng dục mấy vị ái đồ này, chẳng hiểu sự sinh tử tồn vong của họ sẽ ra sao đây, một khi kẻ sát nhân đoạt mạng kia mò tới?

Ba người này đã quyết tâm cùng sống chết một phen. Địch nhân không tới thì thôi, nếu tới, cuộc quyết đấu sinh tử tất sẽ vô cùng ác liệt.

Thời gian chờ đợi căng thẳng trôi qua chậm chạp, càng chậm chạp càng khiến ba người nóng lòng sốt ruột.

Chuông vừa điểm canh hai, Tử Vi nói nhỏ :

- Sự tình đêm qua xảy ra chính là sau giờ này.

Lời chưa dứt, bỗng nghe một tiếng “cạch” ở bên ngoài. Hiển nhiên là dạ hành nhân ném đá thăm dò tình hình.

Đôi trẻ sốt ruột định xông ra, Hư Vân hòa thượng giơ tay ngăn lại, nói nhỏ :

- Đứng, để huynh ra trước coi xem sao.

Hư Vân hòa thượng vừa ra khỏi phòng, bỗng có tiếng nói từ ngoài cửa sổ vọng vào :

- Luân, địch hộ thân cũng chẳng tránh được ám khí, có khác gì ngồi đó chờ chết...

Thanh âm rất nhỏ, như tiếng muỗi vo ve bên tai, rõ ràng là đã dùng phép Truyền Âm Nhập Mật.

Đôi trẻ nghe khẩu âm có vẻ quen quen, nhưng chưa nhớ ra là của ai.

Đôi trẻ đứng bật dậy, lao ngang cửa sổ ra ngoài.

Động tác cực kỳ thần tốc, nhưng cả hai không nhìn thấy người vừa dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đâu hết.

Đôi trẻ đang ngạc nhiên, bỗng thấy dưới gốc cây cách họ mấy trượng có một người vẩy tay, nói :

- Sao ngờ người ra vậy, mau lại đây.

Đoạn bóng đen kia búng mình lên ấy trượng, lao nhanh ra khỏi tự.

Đường Chấn Anh và Tử Vi tuy tinh mắt hơn người, nhưng không sao nhìn rõ bộ dạng của người kia, chỉ thoáng thấy tóc bay như cước.

Người có võ nghệ cao cường thì to gan, trâu non không sợ hổ già, đôi trẻ lập tức phi thân đuổi theo bóng người kia.

Người kia lao về hướng nam, không thấy chân, vai cử động vậy mà sao thần tốc dị thường. Tư thế của y cứ như hành vân lưu thủy, đôi trẻ phải thi triển hết sức bình sinh mà vẫn không sao đuổi kịp.

Lạ một điều là người ấy cũng không có ý thoát khỏi hai người, trước sau vẫn giữ một cự ly nhất định, họ đuổi nhanh thì người ấy chạy nhanh, họ chậm lại thì người ấy cũng chậm lại. Họ không đuổi kịp, nhưng lại chẳng thể không đuổi.

Đôi trẻ thì nóng ruột, người kia thì cứ nhẩn nha lúc xa lúc gần như thể sắp bị chộp, khiến họ nổi giận.

Nên biết cao thủ danh gia trong võ lâm tối kỵ hai chữ nóng giận. Khi giận bốc lên, kinh mạch sẽ lưu chuyển ngược lại, hàng trăm huyết bị ngăn trở, chân lực nội gia không thể thu phát tùy tâm. Do đó, sau nửa giờ truy đuổi, đôi trẻ nóng giận đã đầm đìa mồ hôi, thở hỗn hà hỗn hển.

Tử Vi chợt thấy bất ổn, nếu cứ đuổi tiếp thế này, đừng nói đến chuyện xuất thủ tiếp chiêu, ngay công lực cũng hao kiệt, nên mới bảo Đường Chấn Anh mau thi triển phép ngưng thần điều tức của sư môn, bỗng người kia lác mình một cái đã biến mất tăm.

Tử Vi chợt kêu lên :

- Anh ca ca, cẩn thận!

Đoạn, lời chưa dứt thì nàng đã dùng chiêu “Nhược Liễu Nghênh Phong”, đang ở thế xông tới mà bật người trở lại.

Đường Chấn Anh cũng đã bật trở lui, và thốt lên một tiếng kinh hoàng :

- Hú vía!

Nguyên cách họ một bước ở đằng trước là miệng vực, vực sâu hun hút không thấy đáy, nếu rơi xuống đó, ắt thịt nát xương tan.

Đêm nay trời trong trăng sáng không một gợn mây, hai người nhìn bốn phía chẳng thấy có việc gì, hay có chỗ nào để ẩn thân ngoài cỏ, vậy người kia đã biến đi đâu?

Chẳng lẽ y là ma quỷ?

Ha ha ha... ha ha... Bỗng một trận cười như từ trên trời vọng xuống, lúc cao lúc thấp, khi gần khi xa, kéo dài liên miên bất tuyệt.

Đôi trẻ giật mình, nhìn về phía mé tả, có một cây trơ trụi, một cành dài chừng ba trượng chìa chéo chéo lên trời.

Gió thu lay động cành cây, rồi bất ngờ cành đó gãy ngã ngay xuống miệng vực.

Một người ngồi ngay cạnh mép vực, trên cành cây vừa gãy.

Đôi trẻ men theo mép vực lại gần.

Chỉ thấy người kia tóc bạc phơ phơ, râu dài tới ngực, râu tóc lòa xòa nhìn không rõ mặt, mình khoác chiếc áo choàng cắm đầy lông vũ sắc sỡ, trông thật kỳ cục. Trang phục quái dị, không phải tăng đạo, cũng chẳng phải thường dân.

Đôi trẻ nhất tề quỳ xuống.

Thì ra đó chính là lão quái nhân đã uống hết rượu và ăn hết trái cây của họ ở trên thuyền đêm nọ.

Quái lão vuốt chòm râu bạc, cười ha hả :

- Ta là ai, các ngươi không hỏi đầu đuôi mà đã khấu đầu sụp lạy?

Đường Chấn Anh nói :

- Tiên bối nhất định là bậc cao nhân, kiếm khách ẩn dật.

Tử Vi tiếp :

- Xem chừng lão tiên bối có uyên nguyên gì đây với phái Nga Mi của chúng vân bối. Nếu không thì tại sao lão tiên bối lại hiểu tường tận chiêu số luân, địch của chúng vân bối đến như vậy.

Quái lão lại cười ha hả :

- Hai oa nhi này quả nhiên khôn ngoan, nhưng lão phu là chúa ghét những kẻ tăng bốc lão phu, do đó, lần này lão phu phải phạt các ngươi mới được...

Quái lão phẩy tay rất nhẹ, trông vô lực, vô thanh, vô phong, nhưng đôi trẻ cùng cảm thấy một luồng ám kinh tràn tới.

Họ chưa hề kinh qua loại chưởng thế vô thanh vô tức này, khi phát giác ám kinh thì căn bản đã không thể né tránh hoặc phản kích. “Uỵch uỵch” hai tiếng, cả hai đã ngã lộn ra.

Nhưng kỳ quái là ở chỗ họ không hề thụ thương, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lực thấm nhập Đan Điền và lưu chuyển trong kinh mạch.

Hai người vừa định đứng dậy, quái lão đã cười nói :

- Lại đòi dậy ư? Nằm xuống ta coi.

Đoạn cùng giờ hai tay liệng hai viên sỏi tới, nói :

- Huyệt “Huyền Cơ” này.

Huyền Cơ là một trong ba mươi sáu đại huyệt, liên quan đến sinh mạng, không phải chuyện đùa. Đôi trẻ vội giơ tay chụp bắt, nhưng đường bay của viên sỏi rất xảo diệu, dường như biết tránh tay họ và rơi trúng vào huyệt Huyền Cơ của họ, song lại không đoạt mạng, họ chỉ cảm thấy tê tê mà thôi.

Đôi trẻ chưa kịp lên tiếng, quái lão lại liệng tới hai viên sỏi nữa, miệng nói :

- “Tai Giác” huyệt.

“Bộp, bộp” hai tiếng nhẹ, Đường Chấn Anh và Tử Vi lại không tránh nổi.

- “Tướng Đài” huyệt.

Quái lão xuất thủ lần thứ ba.

Quái lão liên tiếp liệng sỏi, trong chớp mắt đã phóng liền mỗi tay ba mươi lăm viên sỏi, thấy đều trúng vào ba mươi lăm yếu huyệt sinh tử của đôi trẻ, mặc dù họ lắc mình sang hai bên, giơ tay chụp bắt, cố mà né tránh, nhưng thấy đều vô ích. Chỉ còn mỗi một huyệt Thiên Linh là chưa bị trúng đòn.

Các yếu huyệt sinh tử đều ở chỗ huyền quan, bên trong thông với kỳ kinh bát mạch, nếu bị trúng đòn thì mất mạng như chơi.

Nhưng thủ pháp của quái lão và lực đạo rất chính xác về chừng mực.

Bộ vị của ba mươi lăm yếu huyệt sinh tử không giống nhau, mỗi lần trúng đòn, đôi trẻ có cảm giác khác hẳn nhau.

Kỳ kinh bát mạch bị hàng loạt đòn, tức thời phát xuất bản năng phản chấn, tổng hợp với tác dụng của luồng nhiệt lưu, ám kinh, chân khí phát sinh từ ba mươi lăm yếu huyệt bị trúng đòn mà hòa vào nhau, khiến Đường Chấn Anh và Tử Vi bất giác cả kinh, chỉ thấy huyết dịch hùng hực, nhộn nhạo trong cơ thể.

Họ vội đề tụ chân khí vào Đan Điền để trục xuất các luồng nhiệt lưu ra ngoài, nào ngờ chân khí từ Đan Điền vừa vận hành tiến ra, gặp luồng nhiệt lưu lại lập tức quay ngược và phân tán đi khắp châu thân. Lúc này mồ hôi đã đầm đìa cả người họ, hô hấp dồn dập, toàn thân như đang ở trong một cái chảo nóng nực đến khủng khiếp.

Đôi trẻ không hiểu thế nào, chỉ biết các yếu huyết đã bị phong bế, nhiệt khí tụ ở Đan Điền đột nhiên bốc lên huyết “Thiên Linh”.

Đúng lúc ấy, quái lão quát :

- Thiên Linh huyết.

“Bộp bộp”, hai viên sỏi đã liệng tới trúng vào huyết Thiên Linh của họ.

Đòn này không phải thường, đôi trẻ thấy choáng váng, kêu lên một tiếng “ôi”, rồi ngất lịm. Quái lão bắt đầu lầm rầm đếm từ một đến số tám mươi mốt thì vọt tới, không buồn nhìn họ, tay tả cấp Tử Vi, tay hữu cấp Đường Chấn Anh, chạy như bay, một hồi sau mới dừng chân.

Hai tay cấp hai người, quái lão chạy trở lại đường cũ, lần đi tới đây tốn nửa giờ, lần này quay lại chỉ mất non nửa thời gian thì đã tới cửa sổ gian phòng phía tây của Vô Tướng tịnh xá.

Quái lão quăng ngay đôi trẻ qua cửa sổ vào trong phòng rồi biến mất tăm.

Kỳ quái thay, đúng lúc ấy thì Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi chợt tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, không biết mình đang ở đâu, chỉ thấy đang lửng lơ trong không trung, vội thi triển “Tiếp Địa Pháp” mà đáp xuống mặt đất.

Họ chưa kịp nhìn tứ phía, bỗng nghe tiếng quát lớn :

- Ai?

Một luồng chưởng phong liền đổ ập tới.

Đôi trẻ nghe tiếng quát, vội tránh chưởng phong, đồng thời đáp :

- Nhị sư huynh, là tiểu đệ và sư muội đây mà.

Đường Chấn Anh vừa đáp xong thì bên ngoài phòng đã vang lên nhiều tiếng thốt kinh ngạc. Hai người chạy ra cửa phòng, thấy ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp đều ngẩn cả ra.

Đường Chấn Anh không thấy đại sư huynh, đang định hỏi thì Hư Vân hòa thường bước tới.

Hư Vân hòa thượng có vẻ rất khẩn trương, nhìn đôi trẻ với vẻ bất ngờ, đang định hỏi, bỗng quay trở lại bảo mọi người :

- Chúng ta mau trở lại vị trí cũ, có người tới đó.

Đoạn cùng đôi trẻ bước vào trong phòng, ngồi xuống bồ đoàn như lúc đầu, sẵn sàng chờ địch.

Lúc này sắp hết canh ba, là lúc vạn vật yên tĩnh nhất. Bỗng có một bóng đen lướt trên mái điện từ phía cửa chính tới thẳng Vô Tướng tịnh xá. Thân pháp khinh công quá mức thượng thừa, mặc dù dưới ánh trăng vàng vạc mà vẫn che được tai mắt của bao nhiêu tăng lữ đang canh phòng tại Không Tĩnh tự.

Bóng đen tựa hồ rất thông thuộc địa hình của Không Tĩnh tự, loáng một cái thì hần đã tới ngoài cửa sổ gian phòng phía tây, len lén ngó vào bên trong rồi vung tay phóng vào một chưởng. Hần không phải ai khác mà chính là kẻ đã sát hại mười tám nhân mạng của phái Nga Mi trong những ngày qua. Hôm nay hần muốn đoạt mạng Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi...

3. Chương 3: Mai Chưởng Tẩn Nhân Thông Thiên Hiểu Địa

Bóng đen sau khi phóng chưởng, thấy trong phòng không có phản ứng gì, thì kinh ngạc khẽ thốt lên :

- Kỳ quái!

Thanh âm rất nhỏ, nếu không đồng tai chú ý thì khó bề nghe được.

Nhưng ngồi trong phòng là Hư Vân hòa thượng và đôi trẻ, họ là những người mất tinh, tai thính, lại đang sẵn sàng chuẩn bị, nên lời kia vừa thốt, họ đã hỏi ngay :

- Ngoài song là ai đó?

Lời chưa dứt, một tăng hai tiểu đã bay vọt qua cửa sổ ra ngoài, nhưng nhìn bốn phía, dưới ánh trăng sao sáng vàng vạc, chỉ có gió thu se sắt và những lùm cây, không có một bóng người.

Loáng một cái, lại thêm bóng người chạy tới, là ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp.

Mười người rà soát xung quanh Không Tĩnh tự một vòng, tuyệt không phát hiện được điều gì khả nghi.

Đường Chấn Anh và Tử Vi có ý truy tìm rộng ra, nhưng Hư Vân hòa thượng sợ mắc mưu địch nhân, không cần giết địch, chỉ cần tự bảo vệ, thế là tất cả cùng trở vào Vô Tướng tịnh xá.

Vừa rồi đôi trẻ đột nhiên đi ra ngoài hàng giờ, Hư Vân nóng lòng muốn hỏi xem họ đi đâu. Lúc này đã có dịp, bèn nhìn họ, chỉ thấy mặt họ bừng bừng hồng quang, đôi mắt sáng quắc, anh khí phát lộ khác hẳn bình thường.

Không riêng Hư Vân hòa thượng, ngay cả ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp cũng phát hiện đôi trẻ có điểm dị thường. Ai cũng chăm chú quan sát họ, sắc diện lộ vẻ kinh ngạc.

Đường Chấn Anh và Tử Vi thì không cảm thấy mình có gì khác lạ, thấy tám người kia cứ ngạc nhiên ngăm nhìn mình như thế, đang định hỏi tại sao, bỗng đại sư huynh kêu lên :

- Dừng cử động.

Đoạn cầm một ngọn đèn soi lại gần ngực hai người và hỏi :

- Cái này là vật gì vậy?

Mọi người giật mình quay quần cả lại.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cúi xuống nhìn, thoạt đầu chưa thấy gì, nhìn kỹ mới phát hiện trên ngực áo có cắm một chiếc châm mảnh như sợi tóc, dài khoảng hai phân không màu sắc.

Chỗ cắm châm chính là huyệt Tướng Đài, một trong ba mươi sáu yếu huyệt sinh tử của con người.

Kim châm cắm vào đó mà đôi trẻ không chết, mọi người cùng ồ lên kinh ngạc, bản thân đôi trẻ cũng nổi da gà.

Kỳ quái hơn là sau khi rút châm ra khỏi áo, huyệt Tướng Đài hoàn toàn không có dấu vết hằn gì.

Hư Vân hòa thượng xem kỹ hai cây châm, thấy đầu nó nhọn hoắt, sắc vô cùng, thân châm thì dẻo, trong nhu có cương, không rõ được chế từ thứ kim loại gì.

Đệ tử thuộc hàng chữ Hư của phái Nga Mi từng theo Vô Tướng thiền sư trên ba mươi năm, nay đã vào tuổi ngũ tuần, chẳng những võ nghệ cao cường, mà còn kiến đa thức quảng, đã gặp vô số loại ám khí, nhưng thứ kim châm như sợi tóc này thì họ chưa thấy bao giờ.

Hư Tiêu hòa thượng hỏi đôi trẻ :

- Châm cắm vào áo từ lúc nào, sư đệ và sư muội cũng không biết ư?

Đường Chấn Anh và Tử Vi lắc đầu.

Hư Vân trầm ngâm một hồi, đoạn nghiêm trang nói :

- Tuy không nhìn thấy kẻ phóng ám khí, nhưng căn cứ vào sự tinh xảo của thứ châm này thì hẳn phải thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, đã tu luyện xong “Bát Nhã thần công” của Phật môn nên mới đủ khả năng sử dụng loại ám khí này. Đệ tử hàng chữ Ngộ làm sao đối địch nổi...

Ngừng một chút, hai mắt lim dim nói tiếp :

- Mấy vị tiền bối của đương kim võ lâm cũng chưa nghe nói thứ ám khí này của môn phái nào...

Mọi người xem đi ngó lại hai cây châm một hồi.

Hư Vân hòa thượng như chợt nhớ ra điều gì, nói :

- Kỳ quái! Loại châm này sắc nhọn vô tỉ, phóng trúng huyết là nạn nhân tử thương ngay, có lẽ mười tám người của bốn phái đều bị chết vì loại ám khí này, thế nhưng... tại sao cây châm lại không cắm được vào huyết Tướng Đài của sư đệ và sư muội?

Hư Vân hòa thượng nhìn Đường Chấn Anh, nói :

- Sư đệ, hãy cởi áo ra để huynh coi chỗ huyết ấy có gì lạ hay không?

Đường Chấn Anh cũng tự cảm thấy kỳ quái, bèn cởi áo ngoài, lộ ngực ra.

Mọi người ghé lại gần quan sát, chỗ huyết Tướng Đài hoàn toàn không có biểu hiện gì lạ thường.

Hư Chấn hòa thượng tính tình phóng túng, ngộ sự ít suy tính, bèn giơ ngón tay ấn nhẹ vào huyết Tướng Đài của Đường Chấn Anh.

Không thấy có gì lạ, Hư Chấn nghĩ thầm: “Cây châm kia hiển nhiên đã cắm vào huyết này, tại sao không làm hại sư đệ nổi?”.

Bất giác Hư Chấn dụng lực, ấn tay vào mạnh hơn một chút.

Bỗng Hư Chấn rút bắn ngay tay về như chạm phải lửa, miệng kêu ối một tiếng, thân hình khô vỹ loạn choạng thoái lui bốn, năm bước.

Ai nấy kinh ngạc nhìn Đường Chấn Anh.

Riêng chàng vẫn ngồi bất động, mặt ngơ ngác.

Hư Vân thốt lên :

- Ô, xem ra Anh sư đệ đã luyện được “Bát Nhã Khí Công” của Phật môn rồi, nên mới có lực phản chấn mạnh như vậy. Hèn chi cây châm sắc nhọn thế kia mà không thể cắm vào nổi huyết Tướng Đài của Anh sư đệ.

Đường Chấn Anh lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ có được học “Bát Nhã Khí Công” khi nào đâu?

Đường Tử Vi lúc này đã hiểu ra, bèn đem kể lại toàn bộ sự việc hai người bị lão quái nhân liệng sỏi trúng vào ba mươi sáu đại huyết cách đây một giờ ở bên miệng vực.

Mọi người nghe có quái sự như thế đều rất ngạc nhiên.

Hư Vân chấp tay trước ngực, nói :

- A di đà Phật! Đức Phật từ bi, thế thì hay quá, hèn chi sư đệ và sư muội phát hiện ngân bài mà vẫn bình an vô sự, thì ra là có cao nhân tương trợ. Nếu huynh đoán không lầm, kẻ vừa phóng ám khí chính là hung thủ đã sát hại mười tám người của chúng ta, nhưng sư đệ và sư muội đã được “Bát Nhã Khí Công” hộ thân, nên ám khí của hung thủ phóng tới trở thành vô dụng.

Mọi người vô cùng hoan hỷ và kinh ngạc. Kinh ngạc vì hung thủ chẳng những có thể vô thanh vô tức đột nhập Vô Tướng tịnh xá mà còn ở trong bóng tối vẫn nhận diện đúng nạn nhân hẳn muốn đoạt mạng để phóng châm đả huyết rất chính xác. Hơn nữa, thứ ám khí này quá ảo diệu, ngay danh xưng là gì mà cũng chưa ai được biết. Hoan hỷ là vì sư đệ và sư muội đã gặp được kỳ nhân cứu giúp mà thoát chết.

Hư Vân hòa thượng lại tiếp :

- Phật môn có môn “Bát Nhã Bể Huyết Kinh”, là tuyệt học hộ thân tối thượng trong võ lâm, có tác dụng như áo giáp sắt (Thiết Bô Sam). Nghe nói người nào luyện được môn tuyệt học ấy, chẳng những có thể tránh mọi thứ đòn tập kích từ bên ngoài, mà chân lực càng lớn, đủ sức đả thương địch nhân một cách vô hình.

Ngừng một lát, Hư Vân hòa thượng trầm ngâm nói tiếp :

- Có điều... có điều không biết quái lão là vị cao nhân nào của võ lâm đã ửn danh mà lại xuất thủ tiếp cứu phái Nga Mi chúng ta?

Mọi người xôn xao bàn luận và chúc mừng đôi trẻ hữu duyên kỳ ngộ với bậc tiên trưởng, không để ý trời đã sáng.

Hư Vân hòa thượng nhận thấy đôi trẻ cả đêm không chợp mắt, mới bảo hai người ngồi một chỗ mà tĩnh tọa, điều tức hành công.

Hư Vân hòa thượng cùng các vị khác cũng có định lực thâm hậu, lập tức loại trừ tạp niệm, nhập vào cảnh giới vô giác.

Đường Chấn Anh cảm thấy tinh thần phấn chấn, cứ nghĩ đến chuyện hồi đêm, khó trừ được tạp niệm mà hành công nhập định. Chàng muốn dạo chơi một lúc ở vùng phụ cận Không Tĩnh tự, nhân thể ngắm lại kỳ quan của Nga Mi Kim Đỉnh.

Tính từ ba năm trở về trước, Đường Chấn Anh sống ở Không Tĩnh tự, chàng rất thích chạy nhảy vào buổi ban mai, bởi cho rằng đây là thời điểm siêu nhiên thoát tục. Bởi vậy, sáng sáng chàng vẫn một mình tung hoành giữa chốn mây mù trên đỉnh núi, suốt mười mấy năm, ngày nào cũng như ngày nào. Thuật khinh công của chàng chính nhờ qua đó mà luyện thành.

Hôm nay chàng muốn tìm lại cảm giác thích thú ngày xưa, muốn đắm mình trong cảnh mộng như cũ. Chủ ý đã định, chàng nhẹ nhàng rời bỏ đoàn đứng dậy, muốn rủ Tử Vi, nhưng thấy nàng đầu hơi cúi, mắt lim dim, tựa hồ đã nhập định, chàng bèn rời tịnh xá một mình và rảo bước ra khỏi Không Tĩnh tự.

Mây mù phủ xuống Kim Đỉnh như một tấm lụa trắng choàng lên thân hình tân giai nhân.

Kim Đỉnh ấy ngàn trượng, càng cao càng lạnh, Đường Chấn Anh phải chạy nhảy thật nhanh cho ấm người.

Lá phong đỏ rực, liễu mềm lả lướt, sương trắng phiêu lãng, phong cảnh thật hữu tình. Đường Chấn Anh gặp lại cảnh xưa, cảm thấy thân thiết bội phần, lại như người đang ở trong mộng, băng khuâng man mác.

Chàng đã chậm bước, đi ngang đi dọc không biết bao xa, hồi tưởng cảnh cũ năm xưa.

Bỗng “cạch” một tiếng ở phía trước, chàng giật mình bước tới, thì thấy một chiếc bình nhỏ bằng bạch ngọc đang nằm trên cỏ.

Chàng nhặt chiếc bình ngọc lên, thấy trên bình đề năm chữ nhỏ: “Hàn Sương Giải Dục Hương”. Không rõ là dược vật gì, chàng mở nút bình, lập tức một mùi thanh hương lạnh ngắt xộc lên mũi.

Đường Chấn Anh có cảm giác như nuốt phải một cục băng lạnh thấu xương, nhưng đồng thời đầu óc lại nhẹ bỗng, sáng láng vô tỉ.

Dược vật trong bình là thứ bột màu trắng, không rõ trị liệu gì, nhưng chắc chắn là hảo dược, căn cứ vào màu sắc và tên đề bên ngoài bình.

Hàn Sương Giải Dục Hương hiển nhiên không phải là dược vật của phái Nga Mi. Tại sao ở vùng phụ cận của Không Tĩnh tự lại có người đánh rơi chiếc bình này?

Đường Chấn Anh cất nó vào trong túi, tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng đâu đó có tiếng người rên rỉ đứt quãng vắng vắng vọng lại. Đường Chấn Anh dừng sững, thầm nghĩ: “Tại sao lại có người rên rỉ ở đây?”.

Chàng dừng chân, ngưng thần nghe xem tiếng rên phát xuất từ phía nào. Nhưng xung quanh im lặng, một lát sau tiếng rên lại vọng đến, lần này nghe rõ hơn, chàng lập tức phát hiện nó từ phía trước, mé tả vọng tới.

Chàng vội nín thở, phi thân về phía đó, vô thanh vô tức, không để người kia nhận biết.

Tới nơi, Đường Chấn Anh thấy một Hắc Y Nữ đang nằm run rẩy, thở hổn hển, ngực phập phồng, tựa hồ thụ trọng thương, mắt nhắm nghiền.

Chàng vội đỡ nàng ngồi dậy, dùng nội lực xoa bóp cấp cứu.

Một hồi sau, Hắc Y Nữ đã ngừng rên, mở mắt ra, khi thấy chàng bèn nghiêng răng nói với giọng yếu ớt :

- Ai bảo người lại gần ta? Muốn chết hay sao?

Về mặt Hắc Y Nữ hằm hằm giận dữ, vừa nhăn nhó cổ nén đau.

Đường Chấn Anh biết nàng hiểu lầm, vội phân biện :

- Cô nương chớ lo, tại hạ cấp cứu cho cô nương đó thôi, cô nương có thể cho tại hạ biết là thụ bệnh gì chẳng...

Hắc Y Nữ tựa hồ cũng nhận ra là chàng có thiện ý, nên dịu giọng đáp :

- Bệnh của ta vô phương cứu chữa, người có lòng tốt thì hãy giết ta đi.

Đường Chấn Anh kinh ngạc hỏi :

- Có bệnh ắt có phép trị bệnh, tuyệt chứng còn có thể trị, con kiến còn muốn sống, tại sao cô nương lại nói thế?

Lời chàng chưa dứt, Hắc Y Nữ lại rên rỉ, hai mắt nhắm nghiền, nhưng cổ phều phào nói :

- Ta vốn có giải được, nhưng... lỡ... đánh rơi... mất rồi.

Hiển nhiên nàng ta phải tốn nhiều sức lực cũng khó khắc phục nỗi đau đớn thể xác.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Không biết giải được ấy có tên là gì?

Hắc Y Nữ rên rỉ đáp ngắt quãng :

- Hàn Sương... Giải Dục... Hương.

Chữ hương cuối cùng chỉ còn nghe phều phào, nói xong lại trở về trạng thái như lúc Đường Chấn Anh mới tới.

Đường Chấn Anh đoán rằng chiếc bình ngọc nhật được ban nãy chính là của nàng, bèn thò tay vào túi lấy ra.

Chàng đang định hỏi Hắc Y Nữ xem có phải thứ giải được này chẳng, nhưng lúc đó nàng đau đớn như điên dại, quên cả nữ tính, hai tay giật phăng cả áo, để lộ bộ ngực trắng ngần và đôi nhũ hoa hồng hồng.

Đường Chấn Anh thấy tình cảnh này, vội mở nút bình, một tay cạy miệng nàng, tiếp đó hai tay vót sương đọng trên cây cỏ cho vào miệng để nàng nuốt xuống.

Động tác của chàng cực kỳ mau lẹ, không kịp suy tính gì hết, chỉ lo cấp cứu người bệnh.

Hàn Sương Giải Dục Hương quả là thần diệu, chỉ một lát sau thì Hắc Y Nữ đã ngừng rên, đôi mắt phượng tuyệt đẹp lại mở to, rồi bất chợt đứng bật dậy.

Đường Chấn Anh bị bất ngờ, vội lùi lại một bước, vui mừng hỏi :

- Cô nương khỏe lại rồi ư?

Hắc Y Nữ kinh ngạc :

- Thì ra là người, người không hận ta ư?

Hai câu hỏi không có lời đáp, vì kẻ đối thoại chưa hiểu sự việc thế nào.

Hắc Y Nữ đã định thần lại nên hỏi :

- Tại sao người muốn cứu ta?

Đường Chấn Anh định đáp, bỗng ngừng bật, ngoảnh mặt ra chỗ khác.

Hắc Y Nữ thấy lạ, mới nhìn xuống, thì phát hiện ngực mình hở hang, dây thắt lưng cũng bung ra, thì xấu hổ quay lưng lại.

Sửa xong y phục, nàng ta quay phắt lại, quắc mắt nhìn chàng thiếu niên bằng mục quang nảy lửa, tựa hồ muốn soi tận lực phủ ngũ tạng của chàng.

Nàng giậm chân nói :

- Nhà ngươi dám... dám...

Nàng định nói nhà ngươi dám cởi áo, tháo dây lưng, nhưng dấu sao nàng cũng là nữ nhi, đâu có thể thốt ra những lời đó, thành thử cứ ấp a ấp úng mãi.

Đường Chấn Anh có thừa thông minh, biết nàng ta hồ nghi mình có tà ý, bèn chấp tay vái nàng :

- Tại hạ là bề quan đệ tử của đương kim Chương môn phái Nga Mi, Vô Tướng thiền sư, tuyệt đối không dám có ý vọng động, thỉnh cô nương chờ hồ nghi.

Hắc Y Nữ trầm ngâm một lát, tựa hồ đã tin lời chàng, nàng đưa tay sửa lại mảnh vải đen bịt kín già nữa khuôn mặt, hỏi :

- Ngươi tháo vải bịt mặt của ta phải không?

Đường Chấn Anh lắc đầu :

- Nam nữ thụ thụ bất thân, lời giáo huấn của cổ nhân như thế, tại hạ lẽ nào không biết đạo lý?

Hắc Y Nữ ngạc nhiên lắm lắm :

-Ồ, thế gian còn có bậc quân tử như vậy sao...

Nàng nói rất nhỏ, Đường Chấn Anh không nghe rõ nàng nói gì.

Hắc Y Nữ như chợt nhớ ra điều gì nên chỉ vào chiếc bình bạch ngọc trong tay chàng, nói :

- Ngươi nhặt được nó ở đâu? Mau trả lại cho ta!

Đường Chấn Anh tung chiếc bình cho nàng rồi đáp :

- Tại hạ nhặt được ở đằng kia, cách đây không xa. Xin hỏi cô nương là người từ đâu tới, sao lại bị ám toán ở vùng núi này?

Hắc Y Nữ chụp chiếc bình, thấy chỉ còn là chiếc bình không thì sợ hãi, kêu “ôi” một tiếng rồi nói :

- Hồng to rồi!

Đường Chấn Anh hỏi :

- Cô nương bảo sao?

Hắc Y Nữ tựa hồ giận dữ, đáp :

- Giải dược của ta cực quý, không dễ kiếm, chỗ bột dược ấy lẽ ra dùng đủ ba lần, vậy mà ngươi lại dốc hết vào miệng ta...

Bỗng nàng ta cảm thấy lỗ lời, bèn ngừng bật.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương vẫn thường phải dùng đến Hàn Sương Giải Độc Hương ư?

Hắc Y Nữ vốn sợ câu hỏi ấy, Đường Chấn Anh lại nhè đúng nó mà hỏi, bèn lúng túng ngượng nghịu quay mặt đi, tránh ánh mắt của chàng, cố lấy giọng lạnh lùng đáp :

- Cái gì không nên hỏi thì đừng có đa vấn.

Đường Chấn Anh nghe giọng lạnh lẽo cay độc của Hắc Y Nữ, bỗng chợt dạ.

Hắc Y Nữ quay người lại, chỉ tay vào mặt chàng nói :

- Ngươi nên nhớ, hôm nay ngươi gặp ta ở đây, lẽ ra ta phải giết ngươi, nhưng ngươi lại cứu mạng ta, nên lần này ta tha cho ngươi, song lần sau sẽ không có chuyện đó...

Lời chưa dứt, nàng đã nhún chân phóng đi mấy trượng. Đường Chấn Anh còn đang ngơ ngác, bên tai văng lại phần cuối câu nói của nàng :

- Sự việc hôm nay coi như hòa, không ai chịu ơn ai...

Thanh âm lạnh lẽo giữa buổi ban mai, nghe còn lạnh hơn cả sương mùa thu ở chốn cao sơn.

Đường Chấn Anh ngậy người, đầu óc chàng mông lung y như chứa đầy sương mù trắng đục buổi sớm đang bao trùm xung quanh.

Một làn gió thu thổi qua, hai chiếc lá phong đỏ ối rớt xuống vai chàng mà chàng chẳng hay.

Lúc ấy, dưới hai gốc cây phong cách chàng khoảng ba trượng phía sau lưng, có bốn người bịt mặt đang rình rập.

Chúng không hiểu tại sao chàng đứng một mình xuất thần như vậy, bởi chúng vừa mò đến, không thấy cái cảnh chàng ra tay cứu Hắc Y Nữ vừa rồi.

Bốn gã bịt mặt giơ tay ra hiệu cho nhau, một gã râu vàng tiến lên một bước, xoay cổ tay, hai bông lam mai vô thanh vô tức bay thẳng tới huyết Mệnh Môn ở sau lưng Đường Chấn Anh.

Mệnh Môn là một tử huyết, nếu bị trúng thương, sẽ lập tức vong mạng.

Đường Chấn Anh còn đang mãi suy nghĩ đến mấy câu nói cuối cùng của Hắc Y Nữ, ám khí lam mai lại vô thanh vô tức bay tới sau lưng, nên chàng không hề phòng bị.

Hai đạo lam quang như hai lần chớp bay tới, phen này Đường Chấn Anh chắc chắn vong mạng, ngay vào khoảnh khắc sinh tử ấy, đột nhiên có hai viên hàn tinh phóng ngang qua, trúng ngay hai bông lam mai khiến chúng rớt xuống đất, thật là vô cùng chuẩn xác.

Đường Chấn Anh giật mình, vội né người, vung hai tay hộ thân, miệng quát :

- Kẻ nào?

Gần như đồng thời vang lên tiếng nói :

- Tên khốn kiếp nào dám ngăm phá ám khí của ta đó?

Đường Chấn Anh sững sờ, ngoảnh về phía tiếng nói, thấy bốn kẻ kia dưới gốc phong, nhưng vì sương mù quá dày, nên không nhìn rõ mặt, chàng vừa định lao về phía đó, bỗng mé bên hữu vang lên thanh âm trong trẻo của thiếu nữ :

- Chẳng lẽ có thể để các người lén lút phóng ám khí hại người? Hãy coi ta có dám...

Lời chưa dứt, một bóng người đã xuyên rừng lao thẳng về phía gốc cây phong tựa như một tia chớp.

Đường Chấn Anh vội kêu :

- Vi muội cẩn thận...

Lời vừa xuất, chân đã nhún, thân hình bay vút đi như mũi tên, vượt qua Tử Vi, đáp xuống trước mặt bốn người kia. Thân pháp đi sau mà đến trước của chàng quá ư xảo diệu.

Chàng lúc này đã nhìn rõ bốn người kia. Cả bốn đều bịt mặt, chỉ để lộ cặp mắt, râu quai nón thì dài và mỗi gã một sắc râu khác nhau: đỏ, vàng, lam, tím.

Hai gã râu vàng và râu đỏ, hôm trước từng giao chiến với Đường Chấn Anh và Tử Vi. Hai gã còn lại hôm nay mới gặp. Sau lưng bốn gã đều lấp ló hai thứ binh khí là Hạc chưởng và Kim mai.

Tử Vi đã tới đứng sánh vai bên chàng, cất tiếng :

- Cây có vỏ, người có mặt. Các người chẳng hiểu là người hay ngợm, mà lại lén lút tập kích người ta. Các người thuộc môn phái nào, danh tính ra sao, vì lẽ gì lại muốn ám toán chúng ta? Nếu không nói mau, thì nơi này lúc này sẽ là nơi táng mạng của các người.

Bốn gã kia nghe Tử Vi lăng mạ một hồi thì đã hầm hầm tức giận, nghiêng răng trợn mắt, gã râu đỏ bước lên trước một bước, tay tả vuốt râu, tay hữu chỉ Tử Vi, gần giọng nói :

- Con nha đầu già mồm kia, ngay sư huynh, sư phụ của người người cũng không dám vô lễ với ta như vậy. Hôm nay nếu không lấy thủ cấp của người, hóa ra vô lâm thừa một con nha đầu già mồm hay sao?

“Chúu, chúu, chúu”, tay hữu của Tử Vi đã rút cây Thất Khổng thần địch ra.

Bốn gã bịt mặt cũng đồng thời rút ra Kim Mai Hạc Chưởng.

Đường Chấn Anh vốn muốn hỏi inh bạch, nhưng hiện tại tình thế đã đến lúc kiếm tuốt cung giường, ác chiến sẽ xảy ra trong chớp mắt, chàng nào dám chậm trễ, vội rút phăng Nhật Nguyệt song luân, thuận thế đập mạnh nhị luân vào nhau một cái, một tiếng nổ “đoành” như sấm, kinh thiên động địa vang lên. Vung nước gần đó văng tung tóe đến ba thước, lá phong rụng lá tả.

Tử Vi nhanh mắt, thấy Chấn Anh đã vung luân, đoán biết dụng ý của chàng là muốn bất ngờ gây kinh hoàng cho đối phương, sợ chân lực của mình không chịu nổi luân thanh, bèn múa thần địch hộ thân.

Bốn gã kia không phòng bị, bị luân thanh trấn áp thì ù tai hoa mắt, vội nhảy lùi một trượng, khua Kim Mai Hạc Chưởng ầm ĩ để đối phó với luân thanh, nhưng làm sao át nổi tiếng rền như sấm. Bốn gã vội vận khí điều tức để bình ổn huyết khí đang nhộn nhạo trong người, sau đó mới phân thành hai cặp, nhất tề sấn tới phía đối phương.

Đường Chấn Anh đã hiểu đối phương muốn dùng hai địch một, liền sang sảng nói :

- Hôm nay ta quyết tìm ra lai lịch các người, có bản lĩnh gì thì hãy thi triển bằng hết để phân cao thấp.

Chàng đã quyết trận này chưa phân thắng bại thì chưa dừng tay. Dù một địch hai, chàng cũng chẳng để tâm.

Bốn gã bịt mặt thì sát cơ đằng đằng, muốn giết chết hai người đối phương càng sớm càng hay. Nay nghe Đường Chấn Anh nói vậy thì còn gì hơn, liền cười hì hì, rồi gã râu vàng gần giọng nói :

- Tiểu oa nhi, đừng có nuốt lời, chớ trách bọn ta nhất tề xuất thủ đấy.

Gã vừa dứt lời thì liền xuất chiêu, bỗng nghe truyền tới hai tiếng niệm Phật hiệu, thanh âm vang dội như tiếng chuông ngân, rồi hai bóng người bay tới, đáp xuống hiện trường.

Hai người vừa đến mặc áo bào đen bên trong áo cà sa, râu tóc đều bạc, từ mi thiên mục, trông như hai vị la hán. Chính là tam sư huynh Hư Lô và tứ sư huynh Hư Chấn của Đường Chấn Anh.

Đôi trẻ cùng kêu hai tiếng “sư huynh”, rồi cúi mình thi lễ, nói :

- Bốn người kia hành tung khả nghi, mấy ngày qua liên tục xâm phạm Nga Mi Kim Đỉnh, ám toán người của chúng ta, hẳn là có ẩn ý. Hôm nay không thể không truy xét cho ra thân phận của họ.

Hư Lô hòa thượng quát mắt soi mói nhìn bốn gã kia, nói :

- Dĩ nhiên, lời sư đệ rất hợp ý huynh.

Lời Hư Lô chưa dứt, Hư Chấn hòa thượng đã rút phăng trường kiếm. Tính vị sư huynh này nôn nóng, miệng niệm Phật hiệu, tay múa kiếm, nói :

- Sư huynh, sư muội, khỏi phí lời với chúng. Cứ bắt sống vài tên là sẽ rõ nguyên do thôi.

Vừa nói, Hư Chấn vừa múa tít trường kiếm, dùng thức “Nam Hải Phiếm Hồ” công kích một trong bốn gã bịt mặt.

Ba người Hư Lô, Tử Vi, Đường Chấn Anh tức thời xông lên.

Tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng, trong thoáng chốc đôi bên đã phân thành bốn cặp, song song giao chiến.

Gã râu đỏ đấu với Đường Chấn Anh, gã râu vàng đấu với Tử Vi cô nương, gã râu lam đấu với Hư Lô, còn gã râu tím thì giao tranh với Hư Chấn hòa thượng trước tiên.

Một bên là Kim Mai Hạc Chưởng màu xanh, bên kia là Song luân, Thần địch, và hai thanh trường kiếm. Trừ trường kiếm, các thứ khác đều là loại binh khí kỳ xảo đặc sắc, có chiêu số bí truyền, xuất quỷ nhập thần.

Hãy nói về cặp thứ nhất. Hư Chấn hòa thượng xuất chiêu, gã râu tím tiếp một kiếm bằng Kim mai ở tay tả, rồi tay hữu đâm xéo Hạc chưởng lên nách Hư Chấn. Hư Chấn liền sử chiêu “Kim Kê Tích Vũ” nghênh tiếp. “Keng” một tiếng, sắt thép đập vào nhau tóe lửa.

Tử Vi cô nương tính khí cao ngạo, đã giao chiến một lần với gã râu vàng, biết hắn có võ công không kém, nếu chỉ dùng thần địch với hắn thì khó thắng, nên lần này nàng muốn bắt sống, liền sử chiêu “Thần Hưởng Cửu Phiên” là một trong chín tuyệt chiêu.

Nàng nghiêng rằng, xoay cổ tay, cây Thất Khổng thần địch tỏa hàn khí cuộn cuộn, một đạo tử quang uốn lượn như có hàng chục cây thần địch chụp xuống đầu gã râu vàng.

Gã này trong lần giao chiến trước đã suýt bị nàng đả thương, nên lần này có ý khiếp sợ, không dám khinh suất, sớm đã đề khí chuẩn bị đối phó.

Thấy Tử Vi xông tới xuất chiêu, địch ảnh lớp lớp vây bọc trên đầu, phả hàn phong cuộn cuộn, hắn không dám chậm trễ, lập tức thi triển tuyệt kỹ “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên”.

Hắn cười khẩy, rùn mình bước xéo lên một bước, cây Kim mai trong tay tả lắc lắc theo chiêu “Nghênh Phong Loạn Vũ” loang loáng như phi tinh, đồng thời tay hữu cầm Hạc Chưởng phóng thẳng vào hai yếu huyệt “Huyền Cơ” và “Tướng Đài” của đối phương.

Đây chính là tuyệt chiêu trong Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên, nửa hư nửa thực, vô cùng lợi hại.

Tử Vi cô nương biết là hắn chỉ đánh dứ, nửa hư nửa thực, nửa công nửa thủ, ẩn tàng vô số biến hóa, trùng trùng huyền cơ. Nàng thấy hắn hộ thân nghiêm cẩn, xuất chiêu lợi hại, Kim Mai Hạc Chưởng song song xuất thủ, phong thái bất loạn, phối hợp ăn ý nhịp nhàng, thì biết là lần giao chiến trước hắn chưa sử dụng tuyệt chiêu.

Nhân thấy Hạc chưởng nhắm vào bộ vị hiểm yếu của nữ nhân, nên nàng đã định né tránh, song ngẫm nổi giận, liền quát một tiếng, cổ tay xoay úp, thi triển liên tiếp hai chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà” và “Thần Tiên Chỉ Lộ”.

“Keng” một tiếng, Thất Khổng thần địch đã đánh bật Hạc chưởng, rồi đầu địch chọc thẳng ngang tới huyệt “Thái Dương” mé tả của gã râu vàng.

Hắn thấy đối phương vừa phá chiêu của hắn đã tức thời công kích quá mau lẹ, vội né mình tránh Thất Khổng thần địch và quét ngang cây Kim mai vào bên sườn nàng.

Bỗng nghe :

- A di đà Phật!

Đó là tiếng của Hư Lôi hòa thượng đang giao đấu với gã râu lam.

Hư Lôi công kích liền năm kiếm, một đạo bạch quang loang loáng lạnh ngắt, năm chiêu kiếm mà bao hàm cả trượng, đao, thương, côn, vô cùng xảo diệu. Chính là kiếm chiêu mà võ lâm gọi là Túc Loại Bàng Thông.

Gã râu tím không hiểu lộ số kiếm thức của Hư Lôi hòa thượng, buộc phải thoái lui liền năm bước.

Nhưng hắn cũng chẳng phải hạng tầm thường. Sau khi nhận biết, hắn liền quát lên một tiếng, Kim Mai Hạc Chưởng cùng phối hợp công kích vô cùng lợi hại, khiến Hư Lôi hòa thượng cũng phải thoái lui năm bước.

Cuộc giao chiến ác liệt nhất là giữa Đường Chấn Anh và gã râu đỏ.

Trong bốn gã bịt mặt, gã râu đỏ đứng đầu. Tuyệt chiêu Kim Mai Hạc Chưởng của hắn toàn nhắm vào các huyệt quan yếu huyệt, uy mãnh phi phạm, hiểm độc vô tỉ.

Đường Chấn Anh chỉ muốn lột mặt nạ của đối phương để xem hắn là ai. Nhật luân của chàng sử chiêu “Ngọc Liên Hành Không”, Nguyệt luân dùng chiêu “Uy Chấn Hà Ngục” trên nhắm đầu, dưới đánh tới ngực, hai chiêu cùng phát, vô cùng lợi hại.

Gã râu đỏ vội bước chân tả lên một bước, tay hữu quét Kim mai bảo hộ thượng bàn, tay tả dùng chiêu “Vụ Mê Vân Phong” gạt Hạc chưởng nghênh tiếp Nguyệt luân của đối phương.

Luân, Chưởng đập vào nhau vang lên một tiếng “keng” trầm trọng.

Đường Chấn Anh cảm thấy tay tả tê dại, gã râu đỏ thì chấn động tâm thần, biết là gặp cường địch hiểm có, cả hai cùng hự một tiếng, thoái lui hai bước.

Gã râu đỏ nhân cơ hội đó nhìn lướt qua cuộc diện, thấy ba cặp kia đang xung sát ác chiến đến hồi sinh tử thì nghĩ: “Cuộc chiến này một chọi một khó phân thắng bại, nếu tiếp diễn lâu chỉ e lộ chân tướng thì hỏng. Chi bằng mau thu quân...”.

Nghĩ vậy, hắc bèn cao giọng nói :

- Hôm nay tạm tha mạng cho bọn người, các huynh đệ, ta đi thôi.

Đường Chấn Anh quát :

- Ai cho phép người đào tẩu?

Song luân của chàng cùng vung lên công kích gã râu đỏ.

Hắn lập tức thi triển hai chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” và “Thiên Chưởng Phục Ma” trong tuyệt học Mai Hoa Đóa Đóa Mãn Thiên.

Trong chớp mắt, Kim mai như tuyết bay, Hạc chưởng như sóng vỗ trùng trùng điệp điệp, gió không lọt, thật là diệu kỳ, hiếm có.

Đường Chấn Anh bị Kim Mai Hạc Chưởng ngăn cản, chưa nghĩ ra cách hóa giải để tiến chiêu, bất giác cả kinh.

Gã râu đỏ nhân đó bung người vọt về phía sau năm trượng.

Cùng lúc đó, sắt thép va nhau loảng xoảng, rồi hai bóng người nữa cũng vọt ra khỏi vòng chiến, là gã râu lam và gã râu vàng.

Đường Chấn Anh nhún chân, đang định vọt đuổi theo, bỗng nghe một tiếng quát lớn của Hư Chấn hòa thượng :

- Chặn hắc lại, không cho chạy thoát.

Đường Chấn Anh bất giác ngoảnh lại, vừa hay thấy gã râu tím lao ngang qua ngay bên cạnh chàng.

Chàng vung Nguyệt luân, hét :

- Rớt xuống!

Gã râu tím đang lơ lửng ở trên không, chẳng ngờ Đường Chấn Anh ra đón, hắn không thể kịp ứng biến, bị trúng ngay Nguyệt luân vào đùi bên hữu.

“Huych” một tiếng, gã râu tím đã rơi xuống đất.

Hắn nghiêng rằng dùng chân tả làm điểm tựa, định vùng dậy trước khi Đường Chấn Anh xông tới, nhưng Tử Vi đã vút đến, cây Thần địch điểm trúng ngay ma huyết của hắn, khiến hắn hết bề cựa quậy.

Tử Vi nôn nóng, muốn giơ tay lột mảnh vải bịt mắt của hắn, bỗng chợt nghe :

- Vi mau tránh ra!

Tiếp đó là “tách, tách, tách” liên ba tiếng.

Tử Vi nghe tiếng kêu đã trượt đi ba bước, chỉ thấy ba bông lam mai đã bị Đường Chấn Anh đánh rớt xuống đất. Thật là hú vía!

Hai người ngẩng lên nhìn thì thấy ba gã bịt mắt ở ngoài vòng chiến đang phóng liên tiếp mỗi gã ba bông mai thành hình chữ phẩm để tập kích Tử Vi, Đường Chấn Anh, và gã râu tím.

Động tác liên hoàn của chúng thần tốc dị thường, Tử Vi và Đường Chấn Anh vốn biết lam mai có độc, vội vung Thần địch và Song luân đánh rớt ba bông mai tập kích mình.

Cùng lúc ấy, họ nghe gã râu tím rú lên, người giãy mạnh một cái rồi khí tuyệt thân vong.

- A di đà Phật!

Hư Chấn, Hư Lô cùng lao đến nhưng gã râu tím đã chết tươi. Ba bông lam mai toàn nhắm vào yếu huyệt sinh tử của hắn, không còn hy vọng gì cứu chữa.

Khi nhìn lại thì ba gã bịt mắt đã biến mất tăm.

Đường Chấn Anh vốn nhân hậu, thấy tử thi nằm đó thì lắc đầu thở dài :

- Bọn chúng quả thật độc ác, giết chết cả người của chúng.

Tử Vi nói :

- Đúng là chúng muốn diệt khẩu, chúng sợ ta bắt sống tên này sẽ bị lộ nội tình.

Nàng chưa nói hết, bỗng có tiếng niệm Phật hiệu vang lên, rồi tiếp theo là một giọng trầm trầm :

- Thì ra các vị ở đây, để huynh tìm mỗi mắt, tưởng đã gặp chuyện gì.

Tiếng vừa dứt người đã đến, thì ra là Hư Vân hòa thượng.

Theo sau ông là bốn Kim Cương hộ pháp.

Nhị tăng lưỡng tiểu thi lễ với đại sư huynh, đoạn Hư Lô thuật lại vắn tắt sự việc vừa rồi.

Tử Vi cô nương nôn nóng, dùng Thần dịch hất mảnh vải bịt mắt của gã râu tím, cả bộ râu quai nón vì là râu giả nên cũng văng ra theo.

Mọi người quay lại nhìn, ai ngờ tất cả mọi, trừ Đường Chấn Anh và Tử Vi, thì đều cùng thốt lên kinh ngạc :

- Thì ra là hắn!

Hư Lô kêu :

- Thật là không ngờ!

Hư Chấn nói :

- Hèn chi trong lúc giao đấu, hắn có vẻ rất am hiểu kiếm pháp trấn sơn của phái Nga Mi chúng ta.

Hư Vân hòa thượng nhìn tử thi, đoạn quay sang phía mọi người, gật đầu nghiêm trang nói :

- Hôm trước, khi sư đệ và sư muội giao đấu với hai gã râu đỏ và râu vàng, huynh đã đoán là bọn ấy giả trang. Hôm nay đã được chứng thực là đúng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nghe các vị sư huynh đàm luận mà chẳng hiểu ra sao, nghĩ thầm: “Hóa ra các vị sư huynh đều biết kẻ chết này. Vậy hắn là ai, và “bọn ấy” là ai? Chẳng lẽ bọn chúng từng là đệ tử bốn môn?”.

Hai người định hỏi ỉn bạch thì Hư Vân hòa thượng cúi xuống nhìn kỹ tử thi, thấy ba chỗ bị trúng lam mai đã bầm tím một vùng bằng bàn tay, chảy nước ra và bốc mùi rất khó ngửi.

Hư Chấn hòa thượng dùng mũi kiểm xé rách ngực áo của tử thi, từ vết thương bỗng bốc lên một cuộn khói, chỗ ấy thịt đã nát rữa.

Hư Vân hòa thượng nói :

- Kẻ này bị huynh đệ của chúng sát hại, chúng ta hãy mai táng hắn dưới gốc cây phong, để xác chết khỏi gây di họa cho kẻ khác.

Mọi người thấy đúng lý nên làm như vậy, bèn cùng động thủ dùng kiếm, luân đào một cái huyệt chôn cất tử thi đâu ra đó.

Xong việc, Đường Chấn Anh không nhịn được, hỏi đại sư huynh :

- Ban này đại sư huynh nhắc đến bọn ấy là ai vậy? Mong đại sư huynh kể cho tiểu đệ và sư muội cùng biết để khỏi bị hồ đồ.

Hư Vân hòa thượng chợt nhớ ra, nói :

- Phải đó, chắc là sư phụ chưa kể cho sư đệ và sư muội nghe, hèn chi sư đệ và sư muội không hay biết. Sự việc này kể ra thì dài dòng lắm, chúng ta hãy trở về tự, để hai vị sư huynh của đệ đỡ lo lắng đã.

Thế là tất cả mọi người cùng theo Hư Vân hòa thượng quay trở về tự.

Đường Chấn Anh và Tử Vi sánh vai nhau, hồi lâu không trao đổi với nhau một lời. Đường Chấn Anh bèn quay sang nói nhỏ với nàng :

- Vi muội, sao muội biết huynh ở đây?

Ai ngờ Tử Vi làm như không nghe thấy, cũng chẳng buồn nhìn chàng, cứ cúi mặt mà đi.

Đường Chấn Anh đưa tay kéo tay áo nàng, liền bị nàng gạt phắt ra, hừ một tiếng rồi nói :

- Lúc này mới gọi người ta làm gì, đi chơi một mình cho thích thì cứ đi.

Nói đoạn, nàng vọt lên trước hai bước.

Đường Chấn Anh lúc này mới hiểu, hóa ra nàng giận chàng lúc đi không gọi nàng, đâu biết rằng chàng muốn để nàng có thời gian nghỉ ngơi.

Sự ngộ nhận này nhất định phải làm cho sáng tỏ, chàng bèn rảo bước theo cho kịp nàng và nói :

- Vi muội, đừng giận huynh, huynh chỉ...

Tử Vi không để chàng nói hết, cắt lời luôn :

- Vì huynh đã có ước hẹn, sợ ai đó chờ lâu chứ gì? Tưởng người ta không biết chăng?

Đường Chấn Anh càng nghe càng hồ đồ, vội hỏi :

- Ai chờ lâu?

Tử Vi liếc chàng một cái rồi nói :

- Hắc Y Nữ chứ ai, còn giả bộ nữa thôi?

Đường Chấn Anh nghe vậy mới hiểu rằng việc chàng cứu giúp Hắc Y Nữ đã bị nàng nhìn thấy hết, cho nên mới có sự ngộ nhận như vậy, chàng vội phân bua :

- Trời ơi, oan cho huynh quá, oan quá...

Tử Vi lạnh lùng ngắt lời chàng :

- Còn oan nổi gì? Thân thuộc đầm thắm như thế, người ta thấy hết cả rồi.

Đôi trẻ trò chuyện với nhau, chàng phân bua, nàng thì dăm dăng, cứ ngắt lời chàng giữa chừng, không cho giải thích.

Hai vị sư huynh Hư Lô và Hư Chấn đi trước nghe lôm bôm, ngoảnh nhìn đôi trẻ rồi đưa mắt cho nhau mỉm cười, vọt nhanh lên trước họ ba trượng để họ được tự nhiên.

Lát sau, mọi người đã về tới Không Tĩnh tự.

Chính Ngọ hôm ấy, trong Vô Tướng tịnh xá có một bữa tiệc, nhưng là bữa tiệc chay, khác hẳn thế tục, hương trà thay rượu, hoa quả trợ hứng.

Đường Chấn Anh, Tử Vi cùng bốn vị sư huynh ngồi quanh bàn. Sau khi lễ Phật, đại sư huynh Hư Vân nâng chung trà mời mọi người dùng bữa, sau đó câu chuyện bắt đầu rôm rả.

Tử Vi cô nương cũng vui vẻ tham gia cười nói, song không hề nhìn Đường Chấn Anh, hiển nhiên là nàng vẫn giận chàng.

Đường Chấn Anh thấy nàng cứ khẳng khẳng không để cho chàng giải thích, càng cảm thấy khó xử, chưa biết nên làm thế nào mới ổn.

Bỗng chàng chợt nghĩ, hay là đem kể lại việc gặp Hắc Y Nữ vừa để mọi người cùng biết, vừa để Vi muội hiểu rõ chân tướng sự việc, nhất cử lưỡng tiện, có gì mà không nên?

Thế là chàng bèn kể lại đầu đuôi việc đó.

Hư Chấn hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Xung quanh Không Tĩnh tự ở trên đỉnh Nga Mi của chúng ta xưa nay không hề có thích khách, không hiểu tại sao nay lại phát hiện, ngoài bốn gã kia, còn thêm Hắc Y Nữ. Không chừng những người thuộc bốn phái ngộ nạn có quan hệ gì đó tới ả cũng nên.

Hư Chấn hòa thượng quả là người nôn nóng, nhanh mồm nhanh miệng :

(Thiếu trang 53 và 54)

Hư Vân nhấp một hớp trà, thấy Tử Vi mấp máy môi định nói, bèn hỏi nàng :

- Sư muội, khi sư đệ và sư muội rời Lư Sơn, nhị vị lão nhân gia có dặn dò gì không?

Tử Vi thấy Hư Vân hỏi đích danh nàng, bèn cúi mình đáp :

- Bẩm các vị sư huynh, khi tiểu muội cùng Anh sư huynh rời Lư Sơn, nhị vị lão nhân gia có lệnh dụ “phàm gặp người nào mang loại binh khí Kim Mai Hạc Chưởng thì cố gắng né tránh, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu, không được trái lời”. Nhưng lý do tại sao thì nhị vị lão nhân gia không nói. Những mong đại sư huynh cho tiểu muội biết rõ nội tình.

Hư Chấn hòa thượng vỗ tay :

- Ô, thì ra sư phụ của chúng ta đã dự liệu được “bọn ấy” gây nên kiếp nạn này.

Sau đó Hư Vân hòa thượng đem chuyện ủy khuất (vướng mắc) ba mươi năm về trước của phái Nga Mi ra mà kể lại.

Đó cũng là vụ tranh chấp ái tình chấn động võ lâm xảy ra ba mươi năm về trước.

* * * * *

Ba mươi năm trước, võ lâm yên thái bình, các phái hầu như không có sự phân tranh.

Nhân tài, anh hùng xuất hiện hàng loạt, mở đầu một giai đoạn hưng thịnh chưa từng thấy của võ lâm.

Nhưng kể về võ công, đạo đức, nhân phẩm, kết hợp tới mức cao nhất, phải nói là Nga Mi tam kiếm.

Nga Mi tam kiếm là ba đệ tử đắc ý của Chưởng môn phái Nga Mi Tịch Hóa trưởng lão, gồm hai nam một nữ, đại sư huynh Hách Quang Vũ chuyên sử dụng một đôi Nhật Nguyệt song luân, được tôn xưng là Song Luân Thiên Thủ. Nhị sư huynh Lã Chí Viễn chuyên sử dụng Kim Mai Hạc Chưởng, nổi danh võ lâm, có ngoại hiệu là Mai Chưởng Tản Nhân. Tam sư muội họ Mai, tên Phụng Quyên, sử dụng Thất Khổng thần địch, thiên biến vạn hóa, diệu khả thông huyền. Nhất là chân tà trừ ma thánh âm của nàng là độc nhất vô nhị trong võ lâm, hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ nghe thấy đã kinh hồn khiếp vía, do đó đã tôn xưng nàng là Thần Địch Thiên Âm.

Ba sư huynh muội ấy, nam thì mặt đẹp như ngọc, tuấn tú dị thường, nữ thì thiên kiều bá mỵ, dung mạo như hoa, cực kỳ mỹ lệ.

Nhưng lưỡng nam nhất nữ khó bề thành đôi, dương thịnh âm khuyết, chỉ có thể hợp thành tấm vóc ba góc mà thôi.

Ái mỹ là thiên tính bẩm sinh của con người, cổ nhân có câu “yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu”. Hai vị sư huynh, Song Luân Thiên Thủ Hách Quang Vũ và Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, đều ôm ấp bao hy vọng đối với vị sư muội có dung mạo chim sa cá lặn Thần Địch Thiên Âm Mai Phụng Quyên.

Hai vị sư huynh đều muốn độc chiếm hoa khôi, rắp ranh bắn sỏ, để cùng vị sư muội song song hành đạo giang hồ, kết nghĩa trăm năm.

Trước dụng tâm của hai vị sư huynh, Mai Phụng Quyên thông minh tài trí lẽ nào không biết, nàng không biết lựa chọn ai vì cả hai vị sư huynh đều có võ nghệ cao cường, đạo cao đức dày, nhân phẩm tài hoa, dù Phật bà ngàn mắt cũng khó biết ai hơn ai kém.

Đồng thời nàng cũng không nỡ chọn một bỏ một. Nàng hiểu rằng nếu làm như thế, hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Không thể chọn cả hai, nàng cứ như người đứng hai chân trên hai chiếc thuyền, chưa biết làm thế nào cho ổn, trong khi cả ba ngấm ngấm đau khổ trong lòng mà chẳng nói ra.

Cuối cùng, Mai Phụng Quyên đủ dũng khí cắt đứt tơ tình, quyết định chung thân bất giá (suốt đời không lấy chồng), vĩnh viễn giữ tình huynh muội với hai vị sư huynh, để ba người mãi mãi sánh vai nhau trong giang hồ mà chỉ giữ lễ cho chọn ba bề.

Thấm thoát đã hai mươi năm, ba người kề vai sát cánh trong giang hồ như hình với bóng, cùng tới cùng lui. Khi đó sư huynh muội đều đã ngoại tứ tuần, có người đã nghĩ đến lúc mãn chiêu xế bóng.

Đại sư huynh Song Luân Thiên Thủ Hách Quang Vũ thấy sư muội Mai Phụng Quyên vì mình và sư đệ Lã Chí Viễn mà chung thân bất giá, một sự hy sinh quá lớn, nay đã sắp hết tuổi thanh xuân, hồng nhan đã giảm, nếu cứ tiếp tục thế này, ắt uống phí cả một bậc tuyệt thế giai nhân.

Sau mấy ngày đắn đo với nội tâm, cuối cùng Hách Quang Vũ tuyên bố thoái lui, để cho sư đệ Lã Chí Viễn cùng sư muội Mai Phụng Quyên kết thành phu phụ, còn Hách Quang Vũ thì để biểu thị chân tâm, muốn đền đáp sự hy sinh lớn lao của sư muội, sẽ kiên quyết trở về Không Tỉnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh mà xuống tóc quy y.

Sư phụ Tịch Hóa trưởng lão thấy đệ tử nửa đường xuất gia tu hành, từng có duyên nợ, nên lấy pháp danh Vô Tướng đặt cho để đoạn tuyệt với duyên nợ ngày trước.

Hách Quang Vũ tuy đã nhập cửa không, nhưng sư đệ và sư muội vẫn chưa thành phu phụ.

Chỉ bởi lẽ Mai Phụng Quyên từng thề chung thân bất giá, không vì đại sư huynh xuất gia tu hành mà nàng nuốt lời thề cũ.

Nhị sư huynh Lã Chí Viễn tuy ra sức bày tỏ ái tình, hết lời thề thốt, nhưng Mai Phụng Quyên như giếng nước đã cạn, cành khô trụi lá, nhất mực khước từ lời cầu hôn của Lã Chí Viễn.

Nàng kiên quyết nói rõ với nhị sư huynh, kiếp này chỉ giới hạn ở tình huynh muội, ngoài ra không có ý tơ tưởng gì khác.

Lã Chí Viễn nghe sư muội tìm cách khước từ, nghĩ rằng sẽ có ngày nàng nghĩ lại mà ưng thuận, nào ngờ trước sau nàng vẫn khăng khăng giữ ý, thế là bao hy vọng của Lã Chí Viễn hóa thành băng giá.

Phàm một người cố đạt mục đích mà hứng lấy thất bại, thì hy vọng càng cao, thất vọng càng lớn, công sức bỏ ra càng nhiều, nỗi hận càng sâu, thành hai thứ cực đoan dễ sa vào con đường sai trái mà không hay biết. Trước tốt, sau xấu, trước hiền sau ác, xưa nay phần lớn đều do nguyên nhân trên mà ra.

Hiện tại Lã Chí Viễn chính đang lâm vào tình cảnh đó. Hấn ngót nghét ngũ tuần, hỷ ái Mai Phụng Quyên đã hơn hai mươi năm, ôm ấp bao mộng ảo, nhiệt tình, đến lúc bùng ra, chẳng khác gì hỏa diệm sơn bùng nổ, đại dương nổi phong ba, không cách gì ngăn trở, quyết chiếm đoạt giai nhân cho bằng được.

Trong khi đó, Mai Phụng Quyên vẫn kiên trì giữ lời thề cũ, thế nào cũng chẳng lay chuyển. Lã Chí Viễn thấy giấc mộng khó thành, bèn từ ái sinh hận, từ hận sinh kỵ, từ kỵ sinh tà, từ tà hóa dâm.

Một ngày nọ, Lã Chí Viễn và Mai Phụng Quyên nghỉ đêm tại một lữ điếm, hấn bèn lập mưu hòa xuân được vào rượu cho nàng uống, hy vọng kích thích dục tính của nàng để cùng nàng gian dâm, chờ khi nàng tỉnh rượu thì sự đã rồi, xem nàng có chịu gả cho hấn hay không.

Nhưng sự đời chẳng được như sở nguyện, Mai Phụng Quyên biết hấn có gian tình, thế là sư huynh sư muội cùng nổi giận mà động thủ. Đôi bên giao đấu hơn một trăm hiệp bất phân thắng bại. Mai Phụng Quyên

giận hết chịu nổi, liền một mình bỏ về Không Tĩnh tự ở Nga Mi Kim Đỉnh. Nàng muốn đem sự việc thưa lại với sư phụ Tịch Hóa trưởng lão để sư phụ giải quyết.

Ai ngờ khi nàng về đến Không Tĩnh tự thì Tịch Hóa trưởng lão đã viên tịch. Chức vị Chưởng môn phái Nga Mi đương nhiên là do đại sư huynh Vô Tướng thiền sư đảm nhiệm.

Vô Tướng thiền sư thấy sư muội trở về, bèn thăm hỏi nguyên do, Mai Phụng Quyên đem chuyện Lã Chí Viễn ngấm hòa xuân được vào rượu kể lại đầu đuôi, Vô Tướng thiền sư cả giận, định lập tức đi tìm Lã Chí Viễn để giáo huấn cho hắn một trận.

Nào hay sư huynh sư muội chưa đi tìm Lã Chí Viễn thì hắn đã tự dẫn xác đến Không Tĩnh tự, chẳng đợi Vô Tướng thiền sư mở miệng quở trách, hắn đã nói chặn trước, rằng đại sư huynh đã xuất gia tu hành, chớ nên vương vấn tơ lòng vẩn vẩn... Cuối cùng hắn tuyên bố: ngày nay mà hắn không được kết thành phu phụ với Mai Phụng Quyên thì hoàn toàn là do tội của Vô Tướng thiền sư.

Vô Tướng thiền sư nghĩ đến tình sư huynh đệ, cố nén giận, đem lời lẽ phải trái khuyên giải Lã Chí Viễn, rằng hôn nhân đại sự phải do đôi bên tình nguyện, không nên cưỡng bức sư muội, càng không được dùng thủ đoạn hèn hạ.

Lã Chí Viễn chẳng những không nghe những lời nhân nghĩa, mà còn thẹn quá hóa giận, tức thời rút binh khí đòi quyết đấu sinh tử một phen với Vô Tướng thiền sư.

Hắn không nể mặt Chưởng môn, bất chấp gần một ngàn tăng lữ của Không Tĩnh tự, cứ lu loa ầm ĩ. Vô Tướng thiền sư đường đường ở chức vị Chưởng môn tôn nghiêm, bắt đắc dĩ đành gạt lệ, chiếu theo môn quy giới luật, tuyên bố trục xuất Lã Chí Viễn ra khỏi môn phái, từ nay hắn không còn là đệ tử của phái Nga Mi nữa.

Lã Chí Viễn không biết thân, liền rút Kim Mai Hạc Chưởng mà công kích Vô Tướng thiền sư một cách hung hãn.

Sư huynh đệ hai người này vốn võ công tương đương, nên trận đấu kéo dài liên tục hai ngày một đêm. Lã Chí Viễn thi triển hết mọi chiêu số Kim Mai Hạc Chưởng, Vô Tướng thiền sư cũng sử dụng toàn bộ uy thế của Nhật Nguyệt song luân.

Trận chiến này thật hiếm thấy trong võ lâm, cực kỳ ác liệt. Mai Phụng Quyên đứng ngoài quan chiến mà giật mình thon thót, lo toát mồ hôi cho cả vị sư huynh, nhất là lo cho đại sư huynh Vô Tướng thiền sư. Tay nàng nắm chặt Thất Khổng thần địch, chuẩn bị tùy thời tùy lúc mà xuất thủ, đề phòng tình huống lưỡng bại câu thương.

Cuối cùng, Lã Chí Viễn bị chậm nửa chiêu, thụ thương bởi Song luân của Vô Tướng thiền sư, nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

Vô Tướng thiền sư lượng tình sư huynh đệ, không nỡ giết hại Lã Chí Viễn, nhưng hắn lại chẳng lãnh tình, sau khi băng bó vết thương, còn muốn mang Mai Phụng Quyên đi theo. Sự đến nước này, Mai Phụng Quyên càng kiên quyết cự tuyệt.

Lã Chí Viễn đành hậm hằm rời khỏi Không Tĩnh tự. Trước khi đi, hắn gằn giọng nói :

- Kiếp này nếu không lấy được sư muội khi còn sống, thì cũng thế phải lấy cho được xác Phụng Quyên. Dù còn một hơi thở, cũng quyết không quên mối thẹn này. Cừu hận hôm nay, ắt có ngày báo. Phàm là người của phái Nga Mi, ta đều coi như cừu nhân.

Mai Chưởng Tẩn Nhân ôm hận mà đi, Nga Mi tam kiếm từ đấy tan rã. Cuộc tình tranh chấp giữa ba người lập tức lan truyền khắp võ lâm.

Thế là không biết bao nhiêu người từng ngưỡng mộ Thần Địch Thánh Âm Mai Phụng Quyên, nay chẳng quản đường xa ngàn dặm, sớm chiều kéo tới Nga Mi Kim Đỉnh, coi việc được chiêm ngưỡng dung nhan của nàng là một niềm vinh hạnh.

Không Tĩnh tự trở thành nơi tập trung vô vàn cao thủ võ lâm, họ cứ lui lui tới tới như một chốn quá giang, liên miên bất tuyệt, khiến Mai Phụng Quyên tiếp cũng đỡ mà không tiếp cũng chẳng xong.

Vũ trụ vốn vô sự, người đời hay vẽ chuyện, Mai Phụng Quyên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ngộ ra lẽ sắc sắc không không của Phật môn, nhân sinh là bể khổ mê mờ, nhưng ngoảnh lại lập tức thấy bờ.

Nàng liền giải bày tâm ý với đại sư huynh, rồi giả từ Nga Mi Kim Đỉnh, mua thuyền xuôi dòng, đến Tiên Hà linh, thấy phong cảnh u mỹ, siêu trần thoát tục, liền dừng Ty Thiên am, xuống tóc làm ni cô. Nhân muốn rũ bỏ vạ niệm, mới chọn pháp danh Tuyết Trần. Sau đó thu nhận đệ tử, truyền thụ võ công, thành một dòng tu độc đáo, được chúng nhân tôn nàng là Thần ni.

Vô lâm thiên hạ thán phục đạo đức, dũng khí, nhân phẩm của Vô Tướng thiên sư và Tuyết Trần thần ni, thường truyền tụng thiên diễm tình thăng hoa của họ và tôn xưng họ là Vô Lâm Thiên Thủ song tôn.

Ngót ba mươi năm, chẳng những Vô Tướng thiên sư và Tuyết Trần thần ni không hề gặp mặt, mà Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cũng biệt vô âm tín trong giang hồ.

Vô Lâm song tôn thu nạp môn đồ, truyền thụ võ nghệ của bốn môn, vừa nghiên ngẫm Phật học, vừa mài giữa tuyệt kỹ, an nhàn tự tại.

Thời gian như bóng câu qua cửa, thấm thoát đã hai mươi bảy năm, cho đến cách đây ba năm, sau tiết Đoan Ngọ, ngoài sơn môn Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh đột nhiên xuất hiện năm vị khách lạ.

Đứng đầu chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, nay đã ngót tám mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, vẻ anh tuấn năm xưa đâu còn.

Sau lưng Lã Chí Viễn là bốn người trạc tuổi ngũ tuần, tóc bạc râu dê, lăm lăm binh khí. Họ là các đệ tử đắc ý của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn ngang nhiên đứng ngoài sơn môn, chỉ tay gọi đích danh Vô Tướng thiên sư ra đối thoại, nhưng hôm đó Vô Tướng thiên sư vừa đem bốn hộ pháp cùng Đường Chấn Anh xuống núi, không có ở tự.

Các vị tăng lữ cao niên năm xưa nay đã lần lượt viên tịch, nên không ai biết Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn. Bốn đại đệ tử là Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Hư Chấn cùng ra nghênh tiếp.

Nghe bốn đại đệ tử xưng danh, bảo Vô Tướng thiên sư đi vắng, Lã Chí Viễn chẳng nói chẳng rằng, phẩy tay một cái, bốn đệ tử của hắn lập tức vung binh khí công kích bốn vị hòa thượng.

Tám người giao đấu đã mấy giờ liền, trời đã sẩm tối vẫn chưa phân thắng bại, Lã Chí Viễn quát dừng tay, rồi bảo với Hư Vân :

- Lão phu tới đây là muốn tìm sư phụ của các người để báo cừu rửa hận, nhưng y đi vắng, vậy ta cho hắn sống thêm ba năm nữa, cũng là đủ để cho hắn có thời gian chuẩn bị.

Ngừng một chút, hắn nói tiếp :

- Bọn người hãy nhớ, ba năm sau lão phu nhất định sẽ lấy thủ cấp của y, nhưng trước khi giết y, ta muốn giết chết một trăm đệ tử của phái Nga Mi. Ngoài ra, các người cũng chuyển lời ta, bảo sư thúc của các người là Mai Phụng Quyên, ba năm nữa hãy tới đây luôn thể.

Bốn vị hòa thượng nộ khí xung thiên, xông lên muốn động thủ, nhưng Lã Chí Viễn phẩy tay một cái, một trận cuồng phong thổi dạt họ ra xa ba trượng.

Lã Chí Viễn cười khẩy nói :

- Đây mới chỉ là ta cho các người thêm chút kiến thức, nếu các người còn dám tiến lên một bước, ta sẽ biến các người thành cám và san phẳng Không Tĩnh tự.

Đoạn hắn ra lệnh cho bốn đệ tử bỏ đi.

Bốn vị hòa thượng thấy lão ta chỉ phẩy tay áo mà đã đẩy lui họ ba trượng thì đủ biết võ công quá cao cường, đành đứng nhìn năm sư đồ hắn bỏ đi.

Khi Vô Tướng thiên sư hồi tự, Hư Vân thuật lại đầu đuôi sự việc với sư phụ.

Vô Tướng thiên sư nghe xong thì chấn động tâm thần.

Nên biết, Lã Chí Viễn đẩy lui bốn hòa thượng bằng một cái phẩy tay áo, đó chính là một tuyệt kỹ của phái Nga Mi có tên “Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý”, lực đạo đủ khả năng quăng người ra xa trăm bước, nội gia chân lực đến mức ấy thì hết chỗ nói. Từ đó đoán biết rằng tu vi võ công của Lã Chí Viễn đã hơn hẳn ba mươi năm về trước, cho nên lão thiền sư mới kinh sợ là vậy.

Nguyên khi ba đồ đệ của Tịch Hóa trưởng lão hạ sơn, Tịch Hóa trưởng lão có đem chép lại hết bí kíp võ công chính tông bí truyền của phái Nga Mi, trừ Song luân, Mai chưởng, Thần địch đã dạy, làm ba bản, giao mỗi người một bản, căn dặn họ cố công mài giũa để thông hiểu và biểu dương chính nghĩa, cho tuyệt học của bốn môn khỏi bị thất truyền.

Vô Tướng thiền sư nay nghe Lã Chí Viễn đã luyện thành Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý, thì chắc rằng hẳn cũng đã luyện xong các tuyệt kỹ khác của phái Nga Mi. Nếu tự mình không bỏ công tu luyện các môn chép trong bí kíp, e khó bề thủ thắng khi gặp lại hắn. Thế là Vô Tướng thiền sư vội viết thư, sai Hư Tiêu đi gấp đến trao cho sư muội Thần Địch Thiên Âm Mai Phụng Quyên, hẹn đến Lư Sơn gặp mặt.

Sau đó, Vô Tướng thiền sư tuyên bố bế quan, đem chức vị Chứng môn tạm giao cho Hư Vân đảm nhiệm, rồi đem Đường Chấn Anh tới Lư Sơn.

* * * * *

Hư Vân hòa thượng kể tràng giang đại hải về cuộc tranh chấp trong nội bộ phái Nga Mi ba mươi năm về trước, đến nay vẫn chưa chấm dứt. Rồi thiền diễm tình từng làm rung động cả võ lâm, biết được gì, Hư Vân hòa thượng đều kể ra hết.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi ngồi nghe mà sắc diện luôn luôn thay đổi, tùy theo tình tiết câu chuyện mà lúc hoan hỷ, lúc bi thương, khi phẫn nộ...

Cuối cùng, khi Tử Vi cô nương nghĩ đến sư phụ Tuyết Trần thần ni hồng nhan bạc mệnh, hận tạo hóa trở trêu, mới khóc nức lên, các vị sư huynh phải vội vàng an ủi.

Đường Chấn Anh trầm ngâm một hồi, rồi nói :

- Lần tiểu đệ theo sư phụ hạ sơn trở về, nghe bảo bốn vị sư huynh giao chiến một trận ác liệt với người, hóa ra là với bốn đệ tử của Lã Chí Viễn. Vậy tại sao đạo đó tiểu đệ hỏi mà chẳng vị sư huynh nào nói cho tiểu đệ hay biết nội tình?

Hư Vân hòa thượng đáp :

- Vì sư phụ dặn rằng, nếu đem loan truyền vụ này ra ngoài thì sẽ làm hại đến thanh danh bốn phái, nên không muốn để bất cứ ai đàm luận việc đó.

Tử Vi cô nương đã ngừng khóc, bỗng hỏi :

- Đại sư huynh, bốn kẻ bịt mặt giao chiến sớm nay nhất định là bốn kẻ từng giao chiến với các sư huynh cách đây ba năm, đều là đệ tử của Lã Chí Viễn phải không?

Hư Vân gật đầu nói :

- Bốn kẻ bịt mặt ấy trong lần giao đấu với sư đệ và sư muội, huynh đã nhận biết là bọn chúng nguy trang, có điều là trong lần giao chiến cách đây ba năm, chúng sử dụng loại binh khí khác. Nay thấy chúng sử dụng Kim Mai Hạc Chưởng, thì huynh biết ngay chúng là đệ tử của Lã Chí Viễn.

Sáu sư huynh đệ đàm luận mãi mê, trời đã sẩm tối, phải thấp đèn lên và dùng bữa tối, mà câu chuyện vẫn còn tiếp diễn.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Các đệ tử của Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn đến đây ám toán là để thực hiện lời Lã Chí Viễn bảo sẽ giết một trăm người của Nga Mi phái chúng ta, nhưng vì sao chúng phải nguy trang không dám để lộ bản lai diện mục?

Mọi người cũng có cảm nghĩ như vậy, trong nhất thời chưa nghĩ ra là vì lý do gì?

Đường Chấn Anh lại nói :

- Nhưng xem ra võ công của mấy kẻ bịt mặt kia hoàn toàn không phải thuộc hàng đệ nhất cao thủ, sau hai lần động thủ, tiểu đệ với chúng tuy chưa phân định cao thấp hẳn hoi, nhưng tiểu đệ cho rằng bọn này hoàn toàn không đủ khả năng sát hại mười tám người của chúng ta vừa rồi.

Tam sư huynh Hư Lô nói :

- Anh sư đệ nói có lý, sát nhân không lưu một vết tích, nhất định là kẻ khác...

Tứ sư huynh Hư Chấn vỗ bàn :

- Không biết hung thủ đích thực là ai?

Không khí bỗng trở nên im lặng nặng nề, ai cũng trầm tư suy nghĩ.

Tử Vi cô nương đưa mắt nhìn các vị sư huynh, nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Theo tiểu muội suy đoán, kẻ sát hại mười tám người của chúng ta chắc là Hắc Y Nữ mà sáng nay Anh sư huynh đã thả cho đi.

Giọng nàng nhỏ nhẹ, riêng ba tiếng “thả cho đi” thì nhấn mạnh ngữ khí. Nói xong, nàng liếc xéo Đường Chấn Anh một cái.

Lời nhận định của nàng khiến ai nấy đều giật mình.

Đường Chấn Anh nhìn Tử Vi, cho rằng nàng có ý đả kích cùng quy trách nhiệm cho chàng, nhưng không tiện đối đáp, chỉ mỉm cười hỏi :

- Không biết sư muội nói thế là có gì làm bằng chứng?

Tử Vi làm như không nghe thấy, cũng chẳng lý gì đến chàng, cầm đũa gấp thức ăn lên miệng mà thung thảng nhai.

Đường Chấn Anh vô cùng bối rối, nhưng không thể phát tác, nghĩ bụng: “Nữ hài tử thì cái gì cũng hay cũng đúng, dù có phân trần cũng chẳng làm cho nàng hết nghi ngờ”.

Đại sư huynh Hư Vân sợ Đường Chấn Anh thẹn quá hóa giận, dễ thành đại náo, vội nói :

- Sư muội thông minh, có con mắt sắc sảo, đã nhận xét ắt có lý do, mong sư muội nói ra cho các sư huynh được học hỏi thêm.

Hư Vân hòa thượng đã đề cao như vậy, Tử Vi cô nương làm sao có thể im lặng, vội cười đáp :

- Đại sư huynh nói vậy, tiểu muội đâu dám nhận? Nếu hỏi đến bằng chứng thì tiểu muội chưa dám đoán chắc là đúng hay chưa, còn mong các sư huynh luận định thêm.

Nàng ngừng lời, nhìn Hư Vân và Đường Chấn Anh rồi mới tiếp :

- Ba chúng ta đêm qua ngồi trong phòng, nghe ngoài song có tiếng nói rất nhỏ, nhị vị sư huynh còn nhớ chứ?

Đường Chấn Anh chỉ mong có cơ hội đáp thoại với nàng, vội đáp ngay :

- Sao không nhớ, tựa hồ có tiếng nói “kỳ quái” thì phải.

Tử Vi nói tiếp :

- Nghe thanh âm thế nào?

Đường Chấn Anh chợt dạ, đã hiểu ra ý của nàng, bèn đáp :

- Thanh âm rất khê và trong, dường như là của nữ nhân.

Lời chưa dứt, Tử Vi đã nhếch môi nói trước :

- Không phải dường như, mà đích xác là thanh âm của thiếu nữ. Nếu tiểu muội đoán không lầm, thanh âm ấy với khẩu âm của Hắc Y Nữ chỉ là một, chắc chắn là một. Cây châm nhỏ xíu nhắm vào huyệt “Tướng Đài” của tiểu muội chính là do kẻ ở ngoài song tập kích. Chẳng phải Hắc Y Nữ sát hại mười tám nhân mạng của chúng ta mà không để lại vết tích thì còn ai vào đó nữa?

Lời Tử Vi rành rọt, quả quyết, nghe hoàn toàn có lý, mấy vị sư huynh đều thán phục, duy Đường Chấn Anh thì cúi đầu hổ thẹn.

Hư Chấn hòa thượng đột nhiên nói :

- Nhưng Hắc Y Nữ là ai mới được chứ?

Hư Lô hòa thượng nói :

- Nếu kẻ đoạt hồn sách mệnh đúng là Hắc Y Nữ, thì nữ tặc ấy có thủ pháp sát nhân kỳ quái, võ công cao cường và thân pháp cực kỳ mau lẹ, thật là một nhân tài kiệt xuất, một đệ nhất cao thủ. Xem ra không giống với đệ tử của Mai Chương Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Đại sư huynh Hư Vân trầm ngâm suy nghĩ.

Tử Vi nhìn các vị sư huynh một lượt, đoạn thông thả nói :

- Hắc Y Nữ có lẽ không phải là truyền nhân của Lã Chí Viễn, nhưng theo thiên ý của tiểu muội thì nữ tặc ấy đồng lộ với bọn bịt mắt, có quan hệ mật thiết với chúng. Nếu nữ tặc ấy chính là hung thủ thì bọn bịt mắt là những kẻ chuyển tống ngân bài “Đoạt Hồn Sách Mệnh”.

Nhị sư huynh Hư Tiêu từ lâu im lặng, lúc này mới vuốt râu, buột miệng nói :

- Ngu huynh cũng nghĩ như sư muội, nhưng còn có một điểm chưa làm sao hiểu nổi.

Hư Lô hỏi :

- Là điểm gì vậy?

Hư Tiêu đáp :

- Tại sao lại phải phân chia làm hai nhóm? Nhóm đầu chuyển tống ngân bài, nhóm sau mới ra tay sát hại?

Đại sư huynh Hư Vân nói :

- Đúng vậy, huynh cũng cảm thấy khó hiểu nổi. Chẳng những thế, bốn đệ tử của Lã Chí Viễn đã y lời cảnh cáo mà đến, vậy tại sao lại còn bịt mắt nguy trang, giấu đầu hở đuôi? Thật là nan giải.

Bỗng ngoài cửa phòng vang lên tiếng nói :

- Có điều gì nan giải, cứ nói hết ra coi?

Thanh âm rất trầm vang, nghe như tiếng chuông chùa ban mai.

Sáu người trong phòng nghe giọng biết người, không hẹn cùng reo lên hoan hỷ. Tất cả vội đứng dậy, định ủa cả ra, những đã thấy một lão nhân đầu hói nhẵn thín, có bộ râu dê trắng như cước, ung dung bước vào.

Lão nhân mặc bộ y phục rách rưới màu đen, vá chằng vá đụp, tay áo đã ngắn lại mất cả gấu, dây lưng là một thứ vỏ cây mềm tước ra, chân đi hài cỏ. Thân hình gầy như que củi, đầu thì hói nhẵn thín, dưới ánh đèn trông cứ bóng lảng cả lên.

Lão nhân không đợi sáu người kia thi lễ, ngồi luôn xuống bàn ăn.

Chỉ nghe một trận xôn xao :

- Vạn Sự Thông, cơn gió lạnh nào đã thổi lão tiên bói tới đây vậy?

- Thông Thiên Hiểu Địa, lão tiên bói đến đúng lúc quá, đang có bao nhiêu nghi vấn chờ tiên bói lý giải đây. Tiên bói mà không giải đáp được thì còn gì là danh xưng Vạn Sự Thông?

- Nhất Trăng Đẳng Chiếu Minh Thiên Hạ mà phải ăn chay thể này, không có rượu thịt e cũng lười hết nói nổi.

Mấy người trẻ tuổi cứ liên tiếp trêu chọc vị lão nhân ấy.

Lão nhân hỏi đầu là một vị tiền bối của võ lâm, bất luận trong nội địa Trung Nguyên hoặc ngoài biên cương xa xôi, dù hắc đạo hay bạch đạo, ở trên bộ hay dưới nước, bất cứ ai có luyện qua quyền cước thì đều nghe danh của lão nhân này, không khác gì nghe sấm giữa trời, nhìn vàng trăng trên đầu.

Lão nhân họ Tang, tên Bác Cổ, vì tuổi thọ rất cao, nên kinh nghiệm lịch duyệt siêu quần, phàm mọi sự tình ân oán trong giang hồ, việc gì cũng biết, kỳ nhân kỳ sự chuyện nào cũng thông, đã nói là trúng. Bởi vậy quần hào tôn xưng lão nhân bằng các ngoại hiệu như Vô Lâm Vạn Sự Thông, Thông Thiên Hiểu Địa, Thổ Công Bất Lão Tang Bác Cổ, hoặc Nhất Trắng Đẳng Chiếu Minh Thiên Hạ.

Vô Lâm Vạn Sự Thông tuy đã ngoài trăm tuổi, thuộc hàng tiền bối của tiền bối, nhưng tính nết phóng khoáng, thoải mái, không chịu ràng buộc, tự do như cá nước chim trời, luôn luôn du hí phong trần, giỡn đùa thế gian. Bất kể thân phận, nam phụ lão ấu, Vô Lâm Vạn Sự Thông đều coi như nhau, không hề phân biệt, không câu nệ lễ giáo, hý kỵ, nhưng lão nhân ghét ác như thù, ân oán phân minh.

Tang Bác Cổ có giao tình thân thiết với Vô Lâm song tôn, rất thường lai vãng, dù Song Tôn đang bế quan tại Lăng Tiêu Thiên Oan ở Lư Sơn, Tang Bác Cổ cũng bất kể, cứ xông bừa vào gặp, vậy mà Tuyết Trần thần ni và Vô Tướng thiền sư vẫn hoàn toàn vui vẻ tiếp kiến.

Thực ra, luận về tuổi tác và thân phận, Vô Lâm song tôn còn thua Tang Bác Cổ một bậc.

Sáu người ở đây dĩ nhiên quá quen thuộc với Tang Bác Cổ, biết rất rõ tính khí của lão nhân nên mới trêu chọc thoải mái.

Một chú tiểu đã sớm mang chén đĩa tới. Tang Bác Cổ chẳng nói chẳng rằng, cầm đĩa gấp lần lượt các món ăn một hồi, rồi mới cầm chung lên nhấp một ngụm, hừ một tiếng, nhăn mặt, lắc đầu nói :

- Tiệc tùng gì mà không có rượu? Lại đi lấy trà hương mạo xưng mỹ tửu...

Đường Chấn Anh rất thích trêu ghẹo đùa cợt với lão nhân vui tính, lại biết lão nhân uống rượu như nước, nên cố ý nói dối :

- Ba chữ “Vạn Sự Thông” hôm nay nên phải sổ toẹt mất thôi, có mỗi một chuyện nhỏ cũng không biết, làm sao đòi xưng là Thông Thiên Hiểu Địa?

Tang Bác Cổ miệng lưỡi sắc bén, chẳng chịu thua ai, đáp :

- Gã oa nhi chuyên ăn chay này, không mau mang rượu ra cho lão phu, lại còn đòi sổ toẹt nhã hiệu của lão phu thì thật vô lý. Người bảo chuyện gì mà lão phu không biết hả? Nói mau!

Đường Chấn Anh cười hì hì :

- Thi sĩ Đỗ Tiểu Sơn đời Tống từng có bài Hàn Dạ...

Tang Bác Cổ không để chàng nói tiếp, lập tức đọc luôn:

Hàn dạ khách lai trà đương tửu,

Trúc lo thang phí hỏa sơn hồng.

Tầm thường nhất dạng song tiền nguyệt

Tài hữu mai hoa tiện bất đồng.

(Đêm lạnh khách lai trà thay rượu

Lô than nhóm sẵn lửa đương hồng

Ngoài song trăng nhạt trời hiu hắt

May có hương mai đậm tình nồng)

Đường Chấn Anh vội nói :

- Ô, đã biết điển tích ấy, có trà rồi sao còn đòi rượu?

Tang Bác Cổ lắc đầu nói :

- Không được, không được. Người ta là tao nhân mặc khách, còn ta là thổ địa công công (thổ công) chứ không phải thi nhân. Sư huynh đệ các người đừng keo kiệt nữa, mau đem loại rượu hoa quả đặc chế của Không Tình tự ra đây, ít nhất phải hai vò, rồi muốn hỏi gì thì lão thổ công này mới nói.

Vừa nói vừa phẩy tay liên tục về phía sáu người, có ý giục giã.

Tử Vi cười run cả người :

- Lão thổ công đừng nôn nóng, muốn uống rượu không khó, chỉ cần giải đáp đúng một câu đố thì hài nhi bảo đảm sẽ có rượu cho lão tiên bối.

Lúc này chú tiểu đã bưng vò rượu đến cửa. Tử Vi lanh mắt lẹ tay đón lấy giấu xuống gầm bàn, nhưng mùi rượu thơm lừng đã lan tỏa khắp phòng.

Tang Bác Cổ hoa chân múa tay, miệng khen rồi rít :

- Hảo tửu! Hảo tửu!

Tử Vi chìa vò rượu ra, rồi rút ngay lại, đưa mắt cho Đường Chấn Anh, nháy nháy.

Đường Chấn Anh hiểu ý, thò tay vào túi, lấy một gói giấy, mở ra, hai tay chìa trước mặt Tang Bác Cổ, cười nói :

- Rượu hoa quả có được rót vào miệng hay không, “Vạn Sự Thông” ba chữ có bị sổ toẹt hay không, hoàn toàn lệ thuộc vào việc tiên bối có biết mấy thứ này là gì không đã.

Tang Bác Cổ nhướng mày, mắt sáng rực, cúi xem mấy thứ nằm trong lòng bàn tay của Đường Chấn Anh, kinh ngạc hỏi :

- Người đào đâu ra thứ này?

Sáu người thấy vẻ kinh ngạc của lão nhân, đều trở nên chăm chú.

Tử Vi vội nói :

- Tiên bối trả lời đi đã, rồi sẽ nói cho tiên bối biết là đào ở đâu ra.

Tang Bác Cổ nói :

- Ba bông lam mai này gọi là Lãng Hương Tiêu Hồn Mai, có chứa độc dược, do nhị sư thúc của các người đã bị trục xuất khỏi phái Nga Mi là Mai Chuông Tản Nhân Lã Chí Viễn thiết kế và chế tạo ra.

Hư Chấn hòa thượng gơ hai ngón tay cái lên nói :

- Quả không hổ danh là Vạn Sự Thông!

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Còn hai cây châm nhỏ gọi là Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, hoặc còn gọi là Thần Tiêu Sâu, chỉ có hai người biết chế tạo loại châm này, ấy là...

Lão nhân sắp nói tiếp, bỗng im bặt.

Sáu người chính đang muốn biết điều quan trọng nhất, đầu gối lão nhân cố ý dừng lời, vội hỏi :

- Hai người ấy là ai, thuộc môn phái nào vậy?

Tang Bác Cổ thấy sư huynh đệ sáu người kia quá sốt ruột, đành đáp :

- Một người là Biệt Tử Ngưu Quỷ.

Tử Vi thấy lão nhân lấp lửng, bèn hỏi :

- Lão thổ công có định uống rượu bách quả hay không đó?

Tang Bác Cổ vuốt chòm râu dê, hỏi lại nàng :

- Thế người có muốn biết người thứ hai là ai hay không?

Tử Vi bưng vò rượu lên, mũi hít hít, đáp :

- Ôi, không muốn biết thì còn hỏi làm gì?

Tang Bác Cổ cầm chung, giơ ra :

- Rót rượu vào đây đi!

Tử Vi nói :

- Giăng rồi mới rót.

Tang Bác Cổ nói :

- Uống rồi mới giăng.

Một già một trẻ tranh giành thiệt hơn, khiến bốn vị hòa thượng và Đường Chấn Anh ôm bụng mà cười.

Tử Vi muốn biết người chế tạo Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm là ai, đành rót cho Tang Bác Cổ một chén.

Tang Bác Cổ dốc cả chung rượu vào miệng, hoan hỷ nói :

- Ai không uống rượu, làm sao thông hiểu lẽ càn khôn, thật đáng thương!

Vừa nói, vừa chìa cái chung không ra trước mặt Tử Vi.

Tử Vi biết lão nhân tửu lượng vô địch, bèn rót rượu vào một cái tô lớn cho lão nhân.

Tang Bác Cổ lại uống hết một hơi, rồi cao hứng ngâm một bài thơ dài.

Tử Vi đặt vò rượu xuống gầm bàn, xua xua tay cười nói :

- Thôi thôi, lão tiền bối trả nợ đi đã, cứ uống thế này biết bao giờ mới dứt?

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Cái con nha đầu chanh chua đáo để này, không biết có ai thèm lấy người...

Tử Vi nói :

- Đã thế, hài nhi cho lão tiền bối tắm bằng rượu luôn.

Đoạn, nàng hăm hở bưng vò rượu dốc vào miệng lão nhân, vẻ mặt vờ hăm hăm giận dữ.

Tang Bác Cổ thấy rượu đổ tung tóe, vội giơ hai tay giữ chặt chiếc vò, cười ha hả :

- Đúng là dụng tướng không bằng khích tướng.

Đoạn tự dốc rượu vào miệng mà uống ừng ực. Thoáng chốc hũ rượu nặng năm cân đã cạn sạch.

Tử Vi vừa giận vừa buồn cười, định nói vài câu, nhưng Tang Bác Cổ đã đặt vò xuống, đưa tay áo chùi miệng rồi nói :

- Các người đừng nôn nóng, lão phu không mang nợ đâu. Giờ thì rượu uống xong rồi, các người hãy rửa tai mà nghe đây.

Trong phòng tức thời im phăng phắc. Tang Bác Cổ vuốt râu, thông thả nói :

- Trong võ lâm, có một vị tuổi tác xấp xỉ lão phu, nhưng võ công thì hơn hẳn ta, lại là nữ nhân, các người có biết là ai hay chưa?

Tử Vi đáp :

- Tiền bối lại vôi vĩnh...

Đường Chấn Anh hỏi :

- Có phải là người được võ lâm tôn xưng là Càn Khôn Nhất Mẫu hay không?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Không sai, vậy là sư phụ của người đã dạy điểm này.

Hư Vân hòa thượng nói :

- Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa trên đỉnh Hoàng Sơn...

Tang Bác Cổ ngắt lời Hư Vân :

- Càn Khôn Nhất Mẫu còn sống hay không, đó là chuyện khác, hiện không bàn đến. Điều ta muốn nói, tức hai cây châm Thần Tiên Sâu kia chính là ám khí độc môn của Càn Khôn Nhất Mẫu, mấy chục năm nay trong võ lâm, uy chấn hoàn vũ, quỷ thần đều kinh, chưa ai đương nổi...

Sáu người cùng tỉnh ngộ, cùng thốt lên tiếng “ôi”. Hư Tiêu nói :

- Văn bối từng nghe sư phụ bảo rằng, Càn Khôn Nhất Mẫu diệu khả thông huyền, đã luyện được môn tuyệt kỹ Thần Bí Đoạn Hồn chưởng. Không biết Thần Bí Đoạn Hồn chưởng cùng với Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm liên quan với nhau thế nào?

Mấy người còn lại đều đoán theo hướng đó.

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Nhi đồng dễ dạy, nhi đồng dễ dạy. Các người học một biết mười, suy đoán giỏi đó. Quần hào võ lâm tuy đều biết sự lợi hại của Thần Bí Đoạn Mệnh Chưởng, nhưng lại không biết thứ chưởng ấy có kèm theo Thần Tiên Sâu. Bí mật này ngoài Vạn Sự Thông ra chẳng một ai, kể cả sư phụ các người, là có thể hay biết ngọn nguồn của nó.

Hư Lôi hỏi :

- Kèm theo Thần Tiên Sâu là thế nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Càn Khôn Nhất Mẫu tuy đã trăm tuổi, nhưng vẫn một thân xử nữ, nên mới luyện được Thần Bí Đoạn Hồn chưởng là một tuyệt kỹ khó nhất trong Huyền Môn Vô Tướng thần công. Đoạn Hồn chưởng ấy vô sắc, vô thanh, vô phong, hoàn toàn chỉ dựa vào tiềm lực nội gia, người bị tập kích không hề hay biết mình đã trúng chưởng. Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm được tiềm lực vô hình kia phóng đi, tự tìm đến một trong ba mươi sáu yếu huyệt sinh tử trên thân mình đối phương, đối phương tuyệt đối không thể chuẩn bị và né tránh. Đoạt Mệnh châm một khi đã phóng ra là bách phát bách trúng, không chệch một mũi, công phu đối phương càng cao, mũi châm càng tìm đến huyệt chuẩn xác hơn. Trúng huyệt rồi, nó sẽ chui vào mạch, xuyên gân, theo đường máu mà đến thẳng tim, đối phương đi chưa quá bảy bước đã chết tươi, không cách gì giải cứu. Đoạt Mệnh châm còn ảo diệu ở chỗ sau khi chui vào huyệt đạo, hoàn toàn không để lộ vết tích gì, cho nên dù có kiểm tra tử thi thật kỹ, cũng không sao tìm ra chỗ tử thương, ai cũng cho rằng trúng chưởng mà chết, không ngờ là bị trúng châm mà vong. Vì thế, ba vị sư huynh đệ của các người chết ở Lư Sơn mà sư phụ của các người không biết vì sao họ chết và chết như thế nào là vậy.

Đường Chấn Anh và Tử Vi kinh ngạc :

- Vậy là lão tiên bối đã đến Lư Sơn Hương Lô phong?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Đúng vậy, chẳng những lão phu đã đến Hương Lô phong, mà còn nhận lời thỉnh cầu của sư phụ các người, tạm thời đến trấn thủ nơi này, bảo hộ cho các người được an toàn.

Lão nhân đang cao hứng, bỗng nghe ngoài song có tiếng cười lạnh lùng :

- Khẩu khí không nhỏ, nhưng ta hỏi người liệu có đủ sức bảo hộ nổi hay chẳng?

Thanh âm không cao, nhưng nghe chói tai, chứng tỏ chân lực nội gia vô cùng thâm hậu.

Sáu người giật mình, còn đang sững sờ thì Vạn Sự Thông đã biến đi đâu không rõ.

Họ vội bung mình ra khỏi phòng, nhìn quanh, nhưng cả người vừa nói lẫn Vạn Sự Thông đều biến mất tăm.

Tử Vi nói nhỏ :

- Nghe khẩu âm có vẻ rất quen.

Đường Chấn Anh nói :

- Đường như đã nghe giọng người này ở đâu rồi, nhưng nhớ chưa ra.

Cả bọn chưa biết nên truy tìm theo hướng nào, bỗng thấy từ hướng chính tây có một bóng người lao tới như một mũi tên.

4. Chương 4: Hoàng Sơn Tầm Dịch Song Hồ Tương Đấu

Sáu người vội tản sang hai bên, ngưng thần vận khí, định xuất thủ, thì bóng đen đã đáp xuống trước mặt, chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Mấy người chưa kịp hỏi, lão nhân đã nói :

- Thua rồi!

Đoạn phất tay áo bước vào phòng.

Mấy người cũng vào theo và ngồi xuống. Tang Bác Cổ cau mày, lim dim mắt, lộ vẻ buồn bã chán chường.

Bốn hòa thượng Vân, Tiêu, Lô, Chấn thấy vậy đã đoán được sáu, bảy phần, nên không tiện lên tiếng hỏi.

Tử Vi cô nương nào quản ngại điều đó, liền nói :

- Vừa rồi cao hứng như thế, sao lúc này lại im như thóc? Hay là bị người ta dán miệng lại rồi...

Nàng có ý trêu chọc, nhưng Tang Bác Cổ đâu còn bụng dạ để cười, ngược mắt lên trần, gằn giọng :

- Con nha đầu mất nết này nói năng xằng bậy, lão phu phải cho ngươi một bài học mới được.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Tiền bối có nhìn thấy người ngoài song hay không?

Tang Bác Cổ thở dài, giậm chân nói :

- Đừng nhắc chuyện đó nữa. Lão phu suốt đời săn nhạn, lần này bị nhạn mổ mắt, đừng nói là người, ngay đến quỷ ảnh của hần cũng không thấy đâu. Thân pháp của hần quá mau lẹ, thật bình sinh ta chưa hề gặp, nhưng mà...

Lão nhân ngừng một chút, mới lẩm bẩm tiếp :

- Nghe thanh âm hoàn toàn quen thuộc, có điều chưa nhớ ra là ai?

Hư Chấn nói :

- Thân pháp như thế, võ nghệ hần inh lắm?

Tang Bác Cổ nói :

- Dĩ nhiên, lão phu đoán hần là một ẩn sĩ ít lộ diện phong trần, nếu không thì trong đương kim võ lâm có ai lại dám công nhiên hí lộng Vạn Sự Thông ta như vậy? Hơn nữa, thân pháp lại thần tốc, phải nói là độc nhất vô nhị...

Chữ “nhị” vừa dứt, ngoài song lại vang lên tiếng nói :

- Thật vậy ư? Thế thì có tội gì đâu...

Vẫn là thanh âm của người ban nãy.

- Hai lần hí lộng. Ngươi chạy đằng trời.

Cái đầu hói loang loáng, Tang Bác Cổ đã lao mình đi đâu mất tăm, sáu người ngây cả ra, rồi cũng lao ra khỏi tịnh xá, vọt lên nóc thất mà nhìn tứ phía. Chỉ thấy Tang Bác Cổ đang dõng nhìn về phía tây, lúc này trăng nhạt sao mờ, mây mỏng gió nhẹ, không gian trầm tịch, nào thấy bóng dáng một ai.

Bỗng một vật nhỏ đen đen bay tới, phát ra tiếng rít gió se se, không biết từ chỗ nào phóng ra.

- Khá khen!

Tang Bác Cổ miệng thốt, tay đã chụp được vật kia bằng hai ngón. Lão nhân giật mình, thì ra đây là một mẩu giấy viên tròn mà người kia có thể từ xa búng tới, đủ hiểu võ công đạt tới cảnh giới tối cao.

Tang Bác Cổ mở mẩu giấy ra, thấy có một hàng chữ nhỏ li ti: “Lão mà đoán được ta là ai, chỉ e vỡ đôi cái đầu hói mất đó. Nực cười!”.

Không có chữ ký. Ở góc bên trái có vẽ một lão nhân râu dài không phải tăng đạo, cũng chẳng giống thường dân.

Tang Bác Cổ xem xong, lập tức tỉnh ngộ, ngửa mặt cười ha hả một trận, chỉ nghe núi rừng vang vọng. Đoạn lão nhân cao giọng nói :

- Ta hỏi ai dám hý lộng ta, hóa ra là lão quỷ người. Bốn chục năm không gặp nhau, hai ta kẻ nam người bắc, hôm nay hạnh hội, lão quỷ nhà ngươi vẫn y như xưa. Còn chưa chịu lộ diện, cứ ăn sương nằm gió, lấy thiên hạ làm nhà như thế ư? Thứ cho ta không thể phụng bồi. Ta trở vào trong đây.

Đoạn lão chấp tay vái dài và bước vào trong tịnh xá.

Sáu người không hiểu Tang Bác Cổ nói và vái ai, càng thấy buồn cười, muốn hỏi inh bạch, liền theo cả vào phòng, ngồi xuống chỗ cũ.

Đường Chấn Anh và Tử Vi muốn xem mẩu giấy. Tang Bác Cổ cũng chẳng giấu, ném nó xuống bàn rồi nói :

- Cho các người xem, các người cũng chẳng hiểu đâu.

Mấy người nổi tính hiếu kỳ, đều muốn nhặt mẩu giấy lên xem, nào ngờ vừa định cầm lên, thì mẩu giấy đột nhiên tự bay ra ngoài cửa như có lực hấp từ phía đó hút ra.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng chạy tới chụp theo mẩu giấy. Bốn hòa thượng cũng định chạy ra, nhưng Tang Bác Cổ giơ tay ngăn lại :

- Các người trở về chỗ ngồi đi, đuổi chẳng kịp đâu.

Đường Chấn Anh và Tử Vi không chịu, cứ lao ra. Cả hai đều có cảm giác bị chụp ở sau lưng và nhắc bổng cả lên, hết bề bề tránh. Cả hai cổ giãy giụa, bỗng nghe có tiếng nói vo ve bên tai, chắc là theo phép Truyền Âm Nhập Mật :

- Đừng sợ, đừng cự quạ. Không được nói một lời về lão phu với bất cứ ai, kể cả với hai vị sư phụ của các người. Hãy mang ra cho ta hai vò rượu, đặt ở trên mái nhà, lão phu sẽ tự đến lấy.

Nói đoạn, người kia thả Tử Vi và Đường Chấn Anh xuống đất.

Hai người tuy không nhìn thấy mặt người kia, nhưng nghe thanh âm thì đã nhận ra chính là vị quái lão đã dùng Bát Nhã thần công của Phật môn mà phong bế ba mươi sáu yếu huyết sinh tử cho hai người bữa trước.

Họ đặt chân xuống đất, ngoảnh nhìn lại đã chẳng thấy ai, bèn chấp tay vái dài, rồi cũng bước vào phòng. Không đợi người khác hỏi, Đường Chấn Anh đã hớn hỏ nói với Hư Vân :

- Thỉnh đại sư huynh thưởng cho tiểu đệ một vò rượu.

Tử Vi cũng giơ tay nói :

- Đại sư huynh cho tiểu muội một vò với.

Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ quả không hổ danh Thông Thiên Hiểu Địa, thấy đôi trẻ đòi rượu, đã đoán ra tám, chín phần rằng lão quỷ nọ xưa nay như thần long vốn chỉ lộ đuôi mà giấu đầu, cuối cùng lại phá lệ cũ, lộ diện mà sai đôi trẻ mang rượu ra cho lão ta. Biết vậy, nhưng Vạn Sự Thông chỉ mỉm cười nói :

- Vòi rượu có phải là để thết đãi lão phu hay không đó?

Tử Vi bĩu môi :

- Tiền bối đã uống hết cả vò rồi, còn đòi gì nữa?

Hư Vân hòa thượng chưa hiểu dụng ý xin thưởng rượu của đôi trẻ, cười hỏi :

- Rượu bách quả tuy là vật quý trong tự, nhưng nếu sư đệ và sư muội muốn uống thì cũng không cần phải khách khí. Huynh bảo họ mang lại là được thôi. Song tại sao lại phải mỗi người một vò?

Đôi trẻ thật khó trả lời, nói ra thì làm trái lời dặn của quái lão, không nói thì đại sư huynh sẽ nghĩ sao? Thế là cứ ấp a ấp úng như gà mắc tóc.

Bốn vị sư huynh thấy thế càng khó hiểu, cứ nhìn đôi trẻ chăm chăm, khiến đôi trẻ càng lúng túng hơn. May sao, Tang Bác Cổ đã đỡ lời cho họ :

- Hư Vân, hai oa nhi này đã không nói được thì người cũng đừng căn vặn nữa, để rồi sẽ hỏi lão quỷ Biệt Tử Ngưu sau vậy. Mau đem rượu ra đi.

Bốn vị sư huynh đã ngoại ngũ tuần, nghe vậy thì đoán việc này hẳn có nguyên do, nên cũng không hỏi thêm, bèn lệnh ang rượu tới. lát sau, chú tiểu bưng hai vò rượu lại, đôi trẻ mừng rỡ, mỗi người tiếp lấy một vò, cúi mình cảm tạ đại sư huynh, rồi quay sang gật gật đầu với Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, đoạn sánh vai nhau bước ra cửa.

Vừa ra ngoài, bỗng kỳ quái thay, hai hũ rượu tuột khỏi tay bay lên trên mái, bên tai vo ve tiếng nói :

- Các người trở vào đi.

Đường Chấn Anh và Tử Vi tuy muốn búng người nhảy lên, nhưng không dám vi phạm, đành vái dài rồi quay mình trở vào phòng.

Đôi trẻ bưng vò rượu ra ngoài, bốn vị sư huynh đã ngơ ngác khó hiểu, nay lại thấy họ tay không trở vào ngay thì càng ngạc nhiên, song cũng chẳng tiện hỏi.

Tang Bác Cổ chờ đôi trẻ ngồi xuống, cười hỏi :

- Xem ra hai đứa người rất thảo, vậy có thể cho lão phu một vò rượu nữa được chăng?

Tử Vi bỗng chột nhốt, nói :

- Khoan đã, khoan đã, tiền bối uống hết cả vò rượu, nhưng chưa trả lời xong câu hỏi.

Tang Bác Cổ nói :

- Có gì chưa xong?

Tử Vi đáp :

- Tiền bối bảo thế gian có hai người chế tạo được Thần Tiên Sầu, nhưng tiền bối mới kể có một vị là Càn Khôn Nhất Mẫu, còn người thứ hai là ai?

Tang Bác Cổ vỗ tay xuống bàn, nói :

- Cái con nha đầu ế chồng này, sao mà nhớ dai thế không biết?

Mấy người cùng cười ồ lên, Tử Vi thì vừa tức vừa thẹn, nhưng chưa biết đối đáp thế nào.

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Người thứ hai biết vận dụng Thần Tiên Sầu mà không đoán ra được ư? Đã bảo nó là độc môn ám khí của Càn Khôn Nhất Mẫu, thì ngoài đệ tử của lão bà ấy ra, vậy còn ai vào đây nữa?

Hư Vân hỏi :

- Càn Khôn Nhất Mẫu cũng thu nạp đệ tử ư?

Tang Bác Cổ cười :

- Các người thật không biết gì hết, mấy năm nay trong võ lâm nổi lên nhiều cao thủ võ nghệ siêu quần.

Hư Vân đáp :

- Người khác không hiểu đã đành, Vạn Sự Thông hẳn phải biết rằng từ hồi sư phụ của chúng vẫn bối đến Lư Sơn bế quan, ba năm nay chúng vẫn bối không rời Kim Đỉnh một bước, vậy làm sao mà biết được tin tức gì của võ lâm kia chứ?

Hư Chấn không nhịn được, bèn nói :

- Thỉnh lão tiên bối mau nói xem, đệ tử của Càn Khôn Nhất Mẫu là ai vậy?

Mọi người đồng thanh khen phải, Tang Bác Cổ thông thả nói :

- Nữ oa nhi ấy không ai biết tính danh là gì, chỉ biết nàng được sư phụ chân truyền, lại đẹp như tiên sa, chưa hạ sơn đã hạ thủ giết chết tươi mấy tên đại ma đầu trong giang hồ, nên danh sĩ võ lâm bất kể lớn nhỏ đều lấy làm vinh hạnh nếu được kết giao với nàng, mọi người tặng nàng nhã hiệu là Lăng Ba Nhất Yến, danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm, giang hồ.

Tử Vi rung động, vội hỏi :

- Lão tiên bối đã gặp nàng ta hay chưa?

Tang Bác Cổ gật đầu, chòm râu dê đung đưa :

- Không gặp thì sao dám nói!

Tử Vi lại hỏi tiếp :

- Đã gặp, vậy tiên bối thử nói xem, tướng mạo và trang phục của nàng ta như thế nào?

Tang Bác Cổ thấy Tử Vi hỏi là tất có ẩn ý, bèn cười ha hả :

- Cùng giới với nhau có khác, ta vừa bảo nàng ta đẹp như tiên, danh tiếng lẫy lừng, thì con nha đầu đáo để này đã truy vấn dồn dập ngay rồi. Nói về tướng mạo của Lăng Ba Nhất Yến, thì thử cho lão phu nhiều tuổi tác này không thể dùng lời để miêu tả, chỉ có thể nói là đẹp đến mức... khó tả nổi.

Ngừng một chút, bỗng lão nhân như chợt nghĩ ra, nói tiếp :

- Lăng Ba Nhất Yến đẹp tới mức nào thì người cũng khỏi cần hỏi, người cứ tự ngắm mình là biết nàng ta... hai người đẹp như nhau đó.

Lời này đã vui vẻ lại tinh quái, không rõ là thật hay giả, nhưng mấy người nghe cùng cười ồ cả lên.

Tử Vi đỏ mặt :

- Văn bối hỏi tướng mạo của Lăng Ba Nhất Yến, ai cần lão tiên bối đem ra so sánh, văn bối không chơi với tiên bối nữa...

Tang Bác Cổ nói :

- Người đừng có hờn dỗi như trẻ lên ba. Ai trêu chọc người làm gì? Nói cho cùng, trên trán Lăng Ba Nhất Yến, ngay chính giữa có một đường gân xanh, lúc bình thường không lộ rõ, nhưng khi đường gân ấy nổi rõ, tất nàng ta phải giết người mới xong. Bởi tính khí nàng ta nóng như lửa, rất dễ bị kích động, do đó, hai phái chính tà trong võ lâm tuy ngưỡng mộ tài sắc của nàng, nhưng chẳng mấy ai dám gặp nàng.

Hư Tiêu ngạc nhiên nói :

- Sách viết Hoàng Sào đời Đường sinh ra có ba đường gân xanh trên trán, phạm sát giới, nên về sau tạo phản giết hàng vạn người. Nay lại xuất hiện Lăng Ba Nhất Yến có một đường gân xanh, chỉ e võ lâm lâu nay thái bình sắp bước vào một đại kiếp nạn.

Nói đoạn, chấp hai bàn tay mà niệm Phật hiệu.

Tử Vi lẩm bẩm một mình :

- Lăng Ba Nhất Yến... Yến... Yến... Yến...

Bồng nàng kêu “ôi” một tiếng, tựa hồ chợt nhớ ra điều gì, hỏi Tang Bác Cổ :

- Có phải nàng ta mặc võ phục màu đen, đầu mặt đều bịt vải đen phải không?

Tang Bác Cổ sững người, nói :

- Thì ra người cũng đã gặp nàng ta? Vậy sao còn hỏi lão phu?

Tử Vi thấy mình đoán trúng thì rất cao hứng, nhưng nhớ đến cảnh Đường Chấn Anh săn sóc Hắc Y Nữ trong rừng sáng nay thì uất ức, không tiện bộc lộ, chỉ nói :

- Gặp thì có gặp, lão tiên bối thấy hai cây châm kia chính là Thần Tiên Sâu mà nàng ta phóng vào người chúng vân bối đó. Mười tám người của tề phái chắc đều chết bởi tay nàng ta, có điều là...

Nàng liếc sang phía Đường Chấn Anh, rồi mới nói tiếp :

- Nàng ta đã được một vị chính nhân quân tử tha cho đi rồi.

Đường Chấn Anh thấy Tử Vi quả thật nghi ngờ chàng, thì không nhin được, vội phân trần :

- Sư muội, nói thì nói, cười thì cười, sư muội bảo ngu huynh tha cho Hắc Y Nữ chỉ có trời hiểu được. Việc này liên quan đến thanh danh của sư môn, sư muội nên phát ngôn thận trọng. Bảo ngu huynh tha cho địch nhân đi, liệu rằng ngu huynh có ngăn cản được nàng ta chăng? Huống hồ khi ấy đâu đã biết nàng ta là ai?

Bốn vị sư huynh sợ đôi trẻ nổi nóng mà khó bề cứu vãn, vội ngăn lại. Tang Bác Cổ nhân đó bảo Hư Vân kể lại tóm tắt những sự việc phát sinh gần một tháng nay ở Không Tĩnh tự. Nghe xong, lão nhân thở dài :

- Ta ở Lư Sơn Hương Lô phong nghe sư phụ của các người bảo, nếu căn cứ vào chữ số đánh dấu trên mặt nạn nhân, kẻ địch đã sát hại mười lăm người, nào ngờ ta vội tới đây ngay, mà trong ba ngày qua lại thêm ba người nữa mất mạng. Ngộ Huyền thoát chết quả là số hần được cát tinh chiếu rọi. Anh nhi và Vi nhi lại được Bát Nhã thần công phong bế huyết mạch nên mới không chết vì Thần Tiên Sâu. Người cứu giúp các người chính là vị cao nhân vừa rồi đó...

- Còn chưa chịu im đi!

Cánh cửa sổ không gió mà tự mở, vang vọng câu nói và hai vệt đen như hai trái cầu bay thẳng tới cái đầu hói nhẵn thín của Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ cười ha hả, giơ tay tiếp lấy hai vật đó, chính là hai cái vò rượu, và nói vọng ra :

- Ta tốn bao nhiêu nước bọt mới kiếm được một vò rượu, lão quái vật nhà người chẳng phí công sức gì lại được gấp đôi, chiếm tiện nghi quá đáng đó.

Mọi người lại cười ồ, nhưng lần này không ai lao ra ngoài vì biết có ra cũng chỉ vô ích.

Hư Vân bỗng hỏi Tang Bác Cổ :

- Càn Khôn Nhất Mẫu là một lão quái bà lang thang góc biển chân trời, hành tung bất định, không quan tâm đến thế sự thị phi. Vậy tại sao đệ tử của lão quái bà là Lăng Ba Nhất Yến lại liên thủ với Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn để đến đây chống đối tề phái, những mong lão tiên bối chỉ giáo tổ tường.

Tang Bác Cổ trầm ngâm, tựa hồ khó nói, nhưng rồi cũng thông thả đáp :

- Việc này chắc có ẩn tình vô cùng phức tạp, chính lão phu đang muốn xác minh điều này, nhưng đến nay vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng. Vì vậy, lão phu chưa thể nói cho các người biết được.

Hư Chấn nôn nóng nhìn Tang Bác Cổ nói :

- Đã vậy thì không hỏi nữa, nhưng xin tiên bối cho biết Lã Chí Viễn hiện ở nơi nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Sau khi bị bại dưới tay sư phụ các người, Lã Chí Viễn tức giận bỏ đi, ra mãi ngoài biên cương, ngày đêm khổ luyện để báo thù, thề sẽ trở lại đoạt cho bằng được sư thúc Mai Phụng Quyên của các người. Thăm thoát đã ngót ba mươi năm, hắn bèn trở lại Trung Nguyên, đến Nga Mi Kim Đỉnh tìm sư phụ các người thanh toán món nợ, vì không gặp, hắn bèn định rằng ba năm sau sẽ quay lại, nhưng hắn không trở về nơi biên cương xa xăm, mà đem đệ tử đến ẩn cư trong dãy Hoàng Sơn, kiến trúc trang viện, nhưng đó là ta chỉ nghe đồn, chứ chưa tận mắt chứng kiến.

Đường Chấn Anh từ nãy giờ không nói gì, nhưng vừa nghe bảo Lã Chí Viễn đang ở Hoàng Sơn, vội hỏi :

- Trang viện của Lã Chí Viễn ở đâu, Vạn Sự Thông ắt phải biết chứ?

Tang Bác Cổ nghe giọng nói của Đường Chấn Anh, đoán có ẩn ý, lắc đầu đáp :

- Quả thật điều này cả Vạn Sự Thông ta cũng đành chịu.

Đường Chấn Anh nói :

- Thế thì không còn xứng với ngoại hiệu Vạn Sự Thông...

Tang Bác Cổ đáp :

- Khổng Tử dạy: biết nói là biết, không biết nói là không biết, chính là biết vậy. Tiểu oa nhi nhà người đòi ta nói xàm nói bậy hay sao?

Đường Chấn Anh từ nhỏ sống ở Nga Mi Kim Đỉnh, không rời sư phụ nửa bước, chưa ra giang hồ, cho đến khi theo sư phụ đến Lư Sơn. Có thể nói đó là lần đầu tiên đi xa, đâu biết địa lý Trung Nguyên, ngay địa danh Hoàng Sơn mà chàng cũng chỉ hiểu đại khái mà thôi.

Cho đây là cơ hội hiếm có, chàng vội hỏi :

- Hoàng Sơn có phải là ở vùng hạ lưu Trường Giang, thuộc vùng Hoàn Nam, cách Lư Sơn không bao xa chăng?

Tang Bác Cổ thấy chàng hỏi cặn kẽ, chỉ gật đầu không đáp.

Tử Vi cô nương thấy Đường Chấn Anh cứ hỏi xoáy vào địa danh Hoàng Sơn, thì bất giác chột dạ, không hiểu vì sao tim cứ đập dồn dập, mặt lộ vẻ buồn buồn.

Lúc này đêm đã khuya, gió thu lạnh thổi từng cơn, mọi người đã hết hứng thú trò chuyện, bèn sai dọn dẹp chén đĩa, rồi ai nấy tự tìm chỗ nghỉ ngơi ở trong Vô Tướng tịnh xá, hoặc ngồi thiền, hoặc nửa nằm nửa ngồi trên ghế tựa tùy ý muốn.

Tang Bác Cổ tính tình khoáng đạt, không chút câu nệ, đã tựa vào chiếc kỷ lớn ở gian ngoài mà ngủ.

Bốn vị hòa thượng đều là cao tăng đắc đạo, vừa nhập định đã ở cảnh giới phiêu diêu vô ngã.

Đường Chấn Anh thấy năm vị kia đã nghỉ ngơi, chỉ còn Tử Vi đứng tựa cửa, chàng định bước tới gọi nàng, nhưng lại thôi, để tránh sự đầu khẩu, chàng bước sang bên cạnh.

Cử chỉ của chàng, Tử Vi đều biết rõ, tâm ý của chàng, nàng cũng hoàn toàn minh bạch. Có điều là nàng nổi tính tự ái trẻ con, nếu nàng làm lành với chàng trước, hóa ra là thua chàng, thế là đứng im, tưởng rằng chàng nhất định sẽ tới bên cạnh nàng.

Đường Chấn Anh thì lại ngược ngạo, thật thà, đâu có hiểu tâm lý thiếu nữ. Tử Vi thấy chàng đi sang gian phòng khác, khó tránh khỏi thất vọng, nhưng cũng không tiện đi sang đó, bèn vào góc phòng ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

Người có tâm sự thường khó ngủ, Tử Vi nhắm mắt hồi lâu vẫn không ngủ được, càng nghĩ ngợi lung tung, bèn ngồi tĩnh tọa ngay ngắn, muốn vận khí điều tức, nhưng vẫn không rũ bỏ được tạp niệm để nhập định. Bao nhiêu ý nghĩ cứ dồn dập kếp đến. Hôm nay nàng cứ liên tục lườm nguýt, giận đối với Đường Chấn Anh, hoàn toàn là vô ý thức, ngay bản thân nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như thế.

Bảo là nàng giận ư? Căn bản không phải vậy.

Bảo là nàng đổ kỵ ư? Nàng đâu phải hạng thiếu nữ như vậy...

Huống hồ nàng đã thấy rõ chân tướng của việc Đường Chấn Anh tương cứu cho Hắc Y Nữ kia.

Vậy tại sao nàng lại như thế?

Nên biết Tử Vi tính tình cao ngạo, được sư phụ Tuyệt Trần thần ni sủng ái như hài nhi, hơn hẳn hàng trăm nữ đệ tử khác, đến khi gặp Đường Chấn Anh ở Lư Sơn, đúng là hữu duyên tương phùng, từ đó nàng đã dành hết mọi tâm ý cho chàng. Hôm nay thấy chàng tiếp cứu Hắc Y Nữ, tuy thừa biết là không có tình ý gì, nhưng dường như từ trong tiềm thức có điều gì đó cứ muốn phát tác mà chính nàng cũng không hiểu nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy đối với chàng, nàng có chút quá đáng, bèn hối hận nghĩ thầm: “Anh ca là người thực tâm, chàng khổ tâm như vậy là tốt đó!”.

Bỗng nhớ đến vừa rồi chàng có hỏi Tang Bác Cổ về địa điểm của Hoàng Sơn, không chừng chàng có ý đi Hoàng Sơn cũng nên?

Người ta bảo “tâm nữ nhi sáng như sao, sắc như kim”, Tử Vi vừa nghĩ thế bỗng thấy lạnh sống lưng, không ngại ngần ý tứ gì nữa, chạy vụt ngay sang phòng bên. Ngọn đèn trên bàn chỉ còn bằng hạt đậu, trong phòng tối mờ mờ, nào thấy bóng ai?

Tử Vi giật mình, nhìn kỹ trên bàn thấy một mẫu giấy bằng ba ngón tay, trong đó viết:

“Đi rồi về thôi, không cần phải lo.

Đường Chấn Anh”.

Tử Vi nhặt mẫu giấy, nóng lòng sốt ruột, mở cửa sổ nhìn ra, thấy trời gần sáng, nghĩ rằng nếu không đuổi theo chàng ngay lúc này, chờ khi mọi người tỉnh giấc thì hết bề đi được, bèn nhặt cây bút lên, viết thêm hai chữ Tử Vi vào mẫu giấy, đặt xuống cạnh đĩa đèn, đoạn băng mình qua cửa sổ, chọn những chỗ kín đáo mà lên đi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi Không Tĩnh tự.

Tiểu cô nương nóng lòng sốt ruột, chỉ hận không có cánh mà bay cho kịp ý trung nhân. Nàng thắt chặt dây lưng, buộc túm ống quần mà lao đi như hổ đói chồm tới con mồi. Chỉ thấy chim chóc, khỉ vượn trong rừng giật mình kinh hoảng bay nhảy loạn xạ mỗi khi nàng vọt qua. Chẳng mấy chốc, nàng xuống tới sơn khẩu thì vầng dương vừa mọc đỏ ối ở chân trời.

Buổi sớm mai, đường lớn còn vắng tanh, Tử Vi lập tức thi triển khinh công thân pháp mà lao đi như tên bắn về phía trước. Chưa đầy một giờ đã tới bến sông Lạc Sơn, cách Nga Mi Kim Đỉnh ngót trăm dặm.

Nàng đứng trên bờ, nhìn dòng sông chảy cuộn cuộn về phía đông, chân chừ suy tính. Nguyên từ đây tới Ba huyện, nếu đi tắt đường bộ thì nhanh, còn theo đường thủy phải vòng vèo xa hơn hai ba lần, nàng muốn theo đường bộ, nhưng sẽ rất khó đi, nếu tìm mua ngựa, sợ tốn thời gian. Còn thuê thuyền tuy đỡ tốn sức, nhưng chỉ e Đường Chấn Anh đi theo đường bộ thì làm sao đuổi kịp chàng?

Đang do dự, bỗng nàng thấy có một chiếc thuyền đang băng băng lao tới, cửa sổ khoang thuyền mở rộng, từ trong có tiếng người liên tiếp gọi tên nàng.

Tử Vi lấy làm kỳ quái, chưa hiểu tại sao lại có người biết nàng, nhìn và nghe kỹ, bỗng giật mình.

Thì ra người kia chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Tử Vi ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối sao đến đây nhanh vậy?

Tang Bác Cổ vuốt râu đáp :

- Ta đã ngủ được một giấc trên thuyền, tiểu nha đầu nhà ngươi mới tới.

Đoạn lão nhân nhe răng tựa hồ như cười.

Tử Vi thán phục thân pháp thần tốc của lão nhân, nghĩ: “Lúc mình đi, lão còn ngủ, vậy mà lão lại đến đón đầu ở đây...”

Tang Bác Cổ giục nàng :

- Còn đứng ngây ra đó, mau xuống thuyền đi.

Tử Vi nhảy xuống thuyền, chui vào khoang rồi hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta tưởng phải hỏi người câu đó.

Tử Vi nói :

- Đi đường thủy chậm quá, nếu sư huynh của vãn bối đi đường bộ thì đuổi sao cho kịp?

Tang Bác Cổ cười :

- Chúng ta đi chuyến này không phải là đuổi theo, mà là để tiếp ứng.

Tử Vi chưa hiểu ý, hỏi :

- Nghĩa là thế nào?

Tang Bác Cổ cười :

- Người tinh ma như quỷ, thử nghĩ một chút coi.

Tử Vi chợt hiểu, nói :

- Có phải tiền bối cho rằng Đường Chấn Anh đã quyết chí đến Hoàng Sơn, thì dù có đuổi kịp, chàng cũng chẳng chịu quay về?

Tang Bác Cổ gật đầu, nói :

- Chính thế, cho nên chúng ta không cần đuổi gấp, cứ xuôi thuyền đến Hoàng Sơn, bảo đảm người tìm thấy gã sư huynh của người là được...

Tử Vi lại hỏi :

- Tiền bối đã nhận lời ủy thác của sư bá tiện nữ, giúp cho tề phái trấn thủ Không Tĩnh tự, đề phòng bắt trặc kia mà? Nay tiền bối đi Hoàng Sơn, há chẳng...

Nên biết Tang Bác Cổ sau khi ngủ, không phát hiện Đường Chấn Anh bỏ đi, nhưng lúc Tử Vi ra đi thì lão nhân đã biết. Lão nhân sang phòng bên, thấy mẫu giấy thì nghĩ: “Anh nhi hẳn là đến Hoàng Sơn tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến để báo cừu, thật chẳng khác gì con thiêu thân lao vào lửa. Mà để lộ tin tức khiến hẳn đi Hoàng Sơn lại là ta, lỡ hẳn có bề nào thì ta còn mặt mũi đâu mà gặp Vô Tướng thiên sư? Hơn nữa, Không Tĩnh tự đã có lão quái quỷ kia ngầm bảo hộ, khỏi cần lo”.

Do đó, Tang Bác Cổ cũng viết một câu trên mẫu giấy, rồi lập tức lên đường. Lão nhân đã là bậc quái kiệt, có thuật phi hành thần tốc, lại gặp thuyền, nên vừa rồi đã đuổi kịp Tử Vi, nay nghe Tử Vi nhắc đến chuyện ủy thác, liền ngắt lời nàng :

- Người nói đúng, nhưng khỏi cần lo. Ở Không Tĩnh tự đã có lão quái vật nọ, bảo đảm bình an vô sự.

Tử Vi gật đầu, thế là chủ thuyền nhổ sào, cho thuyền chạy ra giữa dòng, kéo buồm lên rồi thuận giòng theo gió trôi đi vùn vụt. Tử Vi có được Tang Bác Cổ cùng đi thì vô cùng hoan hỷ.

Lại nói Đường Chấn Anh sau khi đi khỏi Không Tĩnh tự, cứ một mạch mà chạy, đến bên Lạc Sơn thì trời sắp sáng. Chàng muốn vượt sông mua ngựa mà đi, đến huyện Ba sẽ lại đáp thuyền, nhưng thấy trời còn sớm, sợ không mua ngay được ngựa, vừa hay lại có thuyền ghé bến sẵn sàng chờ thuê, chàng bèn xuống thuyền cho đỡ vất vả.

Chàng sợ có người đuổi theo nên giục thuyền đi gấp, con thuyền căng buồm thuận gió xuôi dòng, trôi bằng phẳng, qua Tam Môn hiệp, qua Động Đình, đến Võ Xương, chỉ mất một ngày. Tối hôm ấy đến bến Cửu Giang, chàng đứng ở mũi thuyền nhìn lên, thấy thế núi trùng điệp, xanh ngát một màu, chính là Lư Sơn Hương Lô phong, nơi sư phụ và sư thúc đang bế quan luyện công. Chàng vội vãi một vãi, lim dim mắt nói nhỏ :

- Anh nhi lỗ mãng và thiên cận, không thận trọng đã cứu lầm thích khách, phóng thích cừu nhân, nên vô cùng hổ thẹn và khó thấy yên lòng. Trộm nghĩ chỉ có cách đến Hoàng Sơn thâm nhập hang hổ, bắt sống Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến, lấy máu trả máu để tế vong linh các đồng môn bị chết oan và đền ơn sư phụ. Nay qua Lư Sơn, xin lượng thứ cho Anh nhi nóng lòng sốt ruột, không thể vãn an sư phụ, lại tự ý hành động. Những mong chuyến này đi Hoàng Sơn, dựa vào uy đức của sư phụ, dưới sự che chở của phái Nga Mi chúng ta mà tận diệt địch nhân, kết liễu oan nghiệt. Xin sư phụ hiểu cho thành tâm của Anh nhi.

Khẩn xong, chàng mở mắt ra, thuyền đã đi được hàng dặm, Lư Sơn lùi dần về phía sau.

Gió thổi lồng lộng, thuyền trôi như tên bắn, không đầy một giờ đã đến Bành Hồ, chủ thuyền kêu Đường Chấn Anh. Chàng lên bờ tìm mua ngựa, hỏi kỹ đường, rồi phóng ngựa về phía Hoàng Sơn.

Từ Bành Hồ đến Hoàng Sơn hơn hai trăm dặm, chỉ thấy Đường Chấn Anh ra roi quất ngựa, bụi tung mù mịt dưới vó ngựa, sớm hôm sau đã tới chân dãy Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn là dãy núi trùng điệp, cao ngàn trượng, có nhiều ngọn cao vút. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thầm nghĩ đi tìm trang viện của Lã Chí Viễn ở đây thật chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Chàng do dự giây lát, cuối cùng cũng chẳng nghĩ thêm, lại ra roi, con ngựa lập tức theo con đường mòn chạy lên núi.

Đường núi ngoằn ngoèo, đi chán một hồi lại nhìn thấy đoạn đường đã qua, gió thu se sắt, lá vàng rơi lả tả, vài ngôi am tự, nhưng lên đến lưng chừng núi, chỉ còn cây rừng dày đặc, chim chóc riu rít, tuyệt không một bóng người.

Đừng nói tìm Lã Chí Viễn, ngay muốn tìm một người để hỏi đường cũng khó. Bước sang giờ ngọ, Đường Chấn Anh đã đi liên tục một đêm nửa ngày, bỗng thấy đói cồn cào, khát khô cổ, tự trách mình không mang theo chút lương khô. Giá có Tử Vi sư muội cùng đi, hẳn nàng đã lo liệu chu đáo.

Bỗng nghe có tiếng nước chảy từ phía sau một cánh rừng vọng lại, chàng nghĩ đã không được ăn, có nước uống cũng tốt, bèn cho ngựa xuyên rừng đi về phía đó.

Hết cánh rừng, trên vách núi đối diện có một con suối chảy từ trong núi ra, nước bắn thành màn tung tóe, tụ thành một cái hồ nhỏ, thông ra một khe suối.

Bỗng chàng nhìn thấy một hòa thượng đang cúi mình, hai tay vục hai chiếc hồ lô xuống hồ lấy nước. Chàng mừng rỡ, reo to và phi ngựa tới.

Nào ngờ vị hòa thượng kia ngẩng lên, thấy một chàng trai anh tuấn, lưng đeo binh khí thì tái mặt, vội vã xách hai chiếc hồ lô đầy nước mà chạy, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà cắm đầu chạy xéo vào cánh rừng.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên, nghĩ rằng vị hòa thượng này chắc là tà đạo, mình đâu phải là hổ mà lão ta sợ mình ăn thịt lão ta. Đã có hòa thượng, ắt phải có am tự, mình phải đuổi theo lão ta mới được.

Nghĩ vậy, chàng bèn giục ngựa lao theo.

Vị hòa thượng thấy chàng đuổi theo, dĩ nhiên càng chạy nhanh hơn, hết cánh rừng, vọt lên chỗ núi đá lởm chởm để ngựa không đi được.

Đường Chấn Anh thấy vị hòa thượng dùng thủ đoạn ấy, lập tức nghi ngờ, liền phi thân khỏi yên ngựa mà đuổi bộ. Được một lát, sườn núi vòng sang hướng khác, ở phía đó là bình địa, có một rừng trúc, cây lá rậm rạp, không thấy vị hòa thượng kia đâu nữa.

Đường Chấn Anh tìm một hồi, thấy rừng trúc cứ trải dài vô tận, không có đường ra, chẳng hiểu vị hòa thượng ấy biến đi đâu. Chàng chợt nghĩ ra cách vọt lên ngọn cây để quan sát tứ phía, thấy xung quanh rừng cây rậm rạp, nhưng mé bên hữu cách chỗ chàng chừng mười trượng, có một khuyết khẩu. Chàng bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, thi triển “Bát Bộ Đăng Không Thảo Thượng Phi” băng tới chỗ khuyết khẩu, thấy nơi đó đất bằng phẳng, sáng hẳn ra.

Dưới chân lá phong đỏ trải thảm, những cây phong xen với những cây cổ tùng xanh rì, thấp thoáng sau những tán lá cảnh cây là một bức tường màu hồng và ngói lục, thì ra là một tòa cổ tự.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Hóa ra lão hòa thượng ở đây!”.

Chàng men tới gần, thấy tòa cổ tự khá rộng, nhưng đã nhiều năm không được tu sửa, vôi vữa loang lổ hư hoại nhiều chỗ, cảnh tượng thê lương.

Trên cổng có đề ba chữ Phật Âm Tự, hai bên có hai cây cột đắp hình con rồng uốn lượn và một đôi liễn.

Phật cảnh tịnh thổ, phiền thảo thốn mộc ngộ thiên ngữ.

Âm Chấn mê hồn, lập sa trích thủy phá trần duyên.

Đường Chấn Anh đọc xong, kinh ngạc nghĩ thầm: “Thì ra đây là đệ nhất đại tự ở Hoàng Sơn, từng nghe sư phụ kể vị hòa thượng trụ trì là một cao tăng võ nghệ cao cường ẩn cư, ít lộ diện trần thế, nên mọi người đặt cho ngoại hiệu là Thiên Ngoại Cô Tăng. Hôm nay vô tình đến đây, mình phải vào trong tự bái kiến”.

Thế là chàng phỉ bụi bặm trên người tử tế, rồi mới bước vào trong tự.

Từ trên đại hùng bảo điện, có một vị hòa thượng tuổi ngoại tứ tuần diện mạo hiền từ hòa nhã, bước ra hỏi :

- Chắc hẳn tiểu thí chủ muốn vào thăm chùa?

Đường Chấn Anh tuy không tu hành, nhưng xuất thân Phật môn, nên rất tôn kính các vị tăng lữ, nghe vị hòa thượng hỏi, vội cúi mình vái và đáp :

- Tại hạ có việc đi ngang qua đây, nghe danh quý tự đã lâu, một lòng ngưỡng mộ, nên mới vào thăm để được đại khai nhãn giới.

Vị hòa thượng nói :

- Tiểu thí chủ quá khen, tệ tự không dám nhận. Vì đã lâu năm không tu sửa, tệ tự chẳng còn được như xưa, e không làm vừa lòng nhĩ ý của tiểu thí chủ.

Đường Chấn Anh thấy hòa thượng khiêm nhường, vội nói :

- Đại sư hà tất quá khiêm nhường, nếu vậy tại hạ không dám làm phiền.

Hòa thượng thấy Đường Chấn Anh nhã nhặn, lễ phép, bèn né sang bên, giơ tay mời vào. Chàng cũng không khách khí, liền mỉm cười gật đầu, theo hòa thượng vào nơi tọa định của phương trượng. Chủ hỏi khách :

- Tiểu thí chủ có lẽ hôm nay chưa dùng bữa?

Đường Chấn Anh nghe hỏi, bụng bỗng cồn cào, vội đáp :

- Thưa đúng vậy, tại hạ từ xa tới đây, quả rất đói bụng, nếu có thể phiền quý tự, thật vô cùng cảm kích.

Hòa thượng lui ra không lâu, có chú tiểu bưng đồ ăn và cả rượu vào. Đường Chấn Anh ăn ngón ngấu hết sạch, vị hòa thượng lại bưng trà vào, nói :

- Tệ tự đạm bạc, không có của ngon vật lạ khoản đãi tiểu thí chủ, mong tiểu thí chủ lượng thứ cho.

Đoạn rót trà đầy chung.

Đường Chấn Anh cúi mình đáp :

- Đa tạ đại sư, tại hạ được khoản đãi thế này thật là áy náy.

Hòa thượng nói :

- Sắc diện của tiểu thí chủ dường như có chuyện gì, nếu muốn lên trên núi tiếp, e khó tìm đường, trộm hỏi thí chủ từ đâu tới đây?

Rõ ràng hòa thượng tỏ ý nghi ngờ.

Đường Chấn Anh hồi đáp thẳng thắn :

- Tại hạ từ xa tới đây là muốn tìm một người, nhưng chỉ biết y ở trong núi chứ chưa rõ ở chỗ nào...

Hòa thượng hỏi luôn :

- Thí chủ muốn tìm ai vậy?

Đường Chấn Anh đáp :

- Người ấy là một nhân vật lừng danh, là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, và thêm cả Lăng Ba Nhất Yến nữa...

Hòa thượng thốt lên kinh ngạc, chăm chăm nhìn Đường Chấn Anh, tựa hồ muốn xuyên thấu tâm can chàng.

Đường Chấn Anh thấy sắc diện nghi ngờ của hòa thượng, bèn hỏi :

- Đại sư có biết hai nhân vật đó ở đâu chăng?

Hòa thượng cười khẩy, đáp không vào câu hỏi :

- Bần tăng xin hỏi quý tánh cao danh của tiểu thí chủ, cùng với sinh quán và môn phái? Và tìm hai nhân vật kia để làm gì?

Hòa thượng tuy hỏi dồn dập, bất ngờ, ngưng Đường Chấn Anh nổi hào khí, sang sảng đáp :

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, từ nhỏ sống ở Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh, Chưởng môn phái Nga Mi Vô Tướng thiền sư chính là ân sư của tại hạ. Lần này tại hạ đến đây tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến là muốn báo cừu có các đồng môn đã bị họ giết hại. Nếu đại sư biết chỗ ở của họ, những mong chỉ đường cho biết.

Hòa thượng nghe Đường Chấn Anh nói rõ thân phận, sắc diện lập tức trở lại như thường, hơi hổ thẹn nói :

- May mà bần tăng hỏi thẳng, nếu không thì người trong bốn tự đã ngộ nhận thí chủ là đồng bọn của Lã Chí Viễn, vừa rồi bần tăng có điểm thất lễ, mong thí chủ lượng thứ.

Đoạn chấp tay vái dài.

Đường Chấn Anh chưa kịp đáp, hòa thượng đã nói tiếp :

- Phái Nga Mi danh chấn võ lâm, lệnh sư võ nghệ thông huyền, cổ nhân từng bảo “danh sư xuất cao đồ”, hôm nay được gặp thí chủ thật là cơ duyên hạnh ngộ, bần tăng biết đến đâu, xin thành thực phụng cáo.

Đường Chấn Anh nghe vậy, biết Phật Âm tự có tranh chấp với Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, bèn hỏi :

- Chưởng môn của quý tự Thiên Ngoại lão phương trượng, tại hạ kính ngưỡng đã lâu, không biết có thể yết kiến được chăng? Thỉnh vấn pháp danh của đại sư?

Hòa thượng đã hết nghi ngờ, mới đáp :

- Pháp danh của bần tăng là Phục Hổ, hiện Chưởng môn và mấy vị sư huynh đều đi tứ phương mộ hóa (xin bố thí), thỉnh ý của thí chủ, khi nào lão phương trượng trở về, bần tăng sẽ truyền đạt với người.

Lời nói có vẻ ấp úng, tựa hồ ngập ngừng và còn ẩn ý.

Đường Chấn Anh thấy vậy thì ngạc nhiên, lại hỏi :

- Vậy hiện tại ai là người trụ trì ở quý tự?

Phục Hổ La Hán đáp :

- Là sư thúc của bần tăng tạm thay Chưởng môn.

Đường Chấn Anh nghĩ một chút, nói :

- Lệnh sư thúc có phải là Tuệ Viễn đại sư, được võ lâm tôn xưng Bích Nhân Tinh Phật hay chăng?

- Thí chủ đoán đúng đó.

- Lão thiền sư có trong tự chăng?

- Có!

- Tại hạ có thể bái kiến người được không?

- Điều này...

Phục Hồ La Hán định nói lại dừng, nghĩ một chút mới nói tiếp :

- Được, thí chủ đã có ý như vậy, xin hãy đi theo bần tăng.

Hai người qua thêm đại diện, bước vào một cái cửa hình bán nguyệt, tới một cái sân rộng. Trong sân cỏ mọc dày, trúc xanh từng bụi, lá rụng đầy không quét, cuối sân có hai gian thảo thất, treo đôi liễn:

Huệ nhân thức phá tan thập giới,

Tĩnh tâm đối ngữ nhất lộ hương.

Một bức hoành phi đề ba chữ “Phiên Phù Lư”. Phục Hồ La Hán bảo Đường Chấn Anh chờ một chút, để hòa thượng vào trước thảo thất. Lát sau mới bước ra, vẫy tay cho chàng vén màn bước vào.

Bên trong trừ hai tấm bồ đoàn, một chiếc đỉnh đang thấp hương thì không có vật gì khác. Một vị cao tăng đang ngồi trên một tấm bồ đoàn, lông mày dài bạc như cước, diện mạo trẻ trung, đôi mắt sáng như sao phóng ra hai đạo lục quang đầy thần uy, nhìn thấy phát sợ.

Đường Chấn Anh định khấu đầu thi lễ, Bích Nhân Kim Tinh Phật khê phẩy tay, một luồng tiềm lực ngăn trở thế định quỳ xuống của chàng, khê niệm Phật hiệu, nói :

- Miễn lễ cho hiền khế, bần tăng với lệnh sư ba mươi năm về trước đồng hành giang hồ, hỗ trợ cho nhau. Nay bần tăng rất mừng được gặp hiền khế.

Đường Chấn Anh đứng né sang một bên, cung thân đáp :

- Lão thiền sư là thế ngoại cao nhân, văn bối thường nghe sư phụ kể chuyện, hôm nay được chiêm ngưỡng Phật nhan, thật đại hạnh một đời.

Bích Nhân Kim Tinh Phật hài lòng, đã hết lạnh lùng, dịu giọng hỏi :

- Hiền khế đến Hoàng Sơn chuyến này ắt có yếu sự, nếu bần tăng đoán không sai, hẳn là muốn tìm Mai Chương Tản Nhân?

Đường Chấn Anh thấy lão thiền sư đoán đúng, vội đáp :

- Lão thiền sư quả có thần nhãn, văn bối chính vì thế mà đến...

Bích Nhân Kim Tinh Phật ngẩng mạnh đầu, chau mày hỏi :

- Có mấy người cùng đi?

Đường Chấn Anh đáp :

- Văn bối có một mình thôi.

- Tìm Mai Chương Tản Nhân để làm gì?

- Bẩm, để báo cừu cho sư môn.

- Hiền khế có biết chỗ hạ lạc của Mai Chương Tản Nhân chưa?

- Văn bối chưa biết, nên thỉnh cầu lão thiền sư chỉ dẫn.

Bích Nhân Kim Tinh Phật bỗng hỏi :

- Hiền khế đến đây, lệnh sư có biết hay không?

Mục quang của lão thiền sư quắc lên như muốn soi thấu tâm can Đường Chấn Anh.

Chàng hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi này, trả lời thì không ổn, mà không trả lời cũng chẳng ổn, nghĩ một chút, đành lúng túng đáp :

- Thực chẳng dám giấu, sư phụ của văn bối đang bế quan ở Lư Sơn, còn văn bối từ Nga Mi Kim Đỉnh tới đây...

Chàng chưa nói hết, lão thiền sư đã thở dài :

- Hiền khách thật quá khinh suất, không phải bần tăng muốn can ngăn hiền khách và đề cao uy phong của kẻ khác, nhưng Mai Chưởng Tản Nhân... hiền khách một mình không đối phó nổi đâu.

Ngừng một chút, đoạn hỏi :

- Ai nói cho hiền khách biết Mai Chưởng Tản Nhân ẩn phục ở Hoàng Sơn này?

Đường Chấn Anh đáp :

- Là lão tiền bối Tang Bác Cổ cho biết.

Bích Nhân Kim Tinh Phật lắc đầu :

-Ồ, thì ra là lão quỷ hói, chuyện gì lão Tang cũng lảm lời.

Không khí trong thảo thất trầm tịch hẳn xuống, lát sau lão thiền sư nhìn Đường Chấn Anh, thở dài, chấp hai tay trước ngực, nói :

- Đức Phật từ bi, hiền khách trẻ người non dạ, rất dễ xung động, bần tăng có can ngăn chắc hiền khách chẳng chịu nghe. Nếu không nói cho biết nơi hạ lạc của Mai Chưởng Tản Nhân, hiền khách cứ đi tìm loạn lên thì càng không ổn, chi bằng bần tăng nói cho biết, có điều là...

Đường Chấn Anh mừng rỡ, vội hỏi :

- Bẩm sao ạ?

Bích Nhân Kim Tinh Phật nói :

- Có điều là Phật Âm tự của bần tăng không thể hiệp trợ, chẳng phải vì e sợ, mà là có lý do và ẩn tình mà bần tăng chưa thể nói ra. Hiện tại bần tăng có thể phái Phục Hổ dẫn đường một quãng, chỉ dẫn rõ ràng rồi quay về là được.

Đường Chấn Anh cúi mình cảm tạ :

- Oan có đầu, nợ có chủ, kiếp nạn của bốn phái há dám làm phiền đến quý tự. Văn bối được chỉ dẫn đã cảm kích bất tận, không dám làm phiền Phục Hổ sư huynh tống tiễn.

Lão thiền sư nói :

- Hiền khách bất tất quá khiêm, Phật môn cùng một phái, nhưng bần tăng có vài lời mong hiền khách ghi nhớ.

Đường Chấn Anh nói :

- Văn bối xin kính lãnh.

Bích Nhân Kim Tinh Phật nói :

- Cần tiến thì tiến, nên lùi thì lùi, đạo tiến thoái phải suy xét kỹ.

Đoạn nhắm mắt lại.

Đường Chấn Anh chấp tay vái, cũng không nói thêm, quay người cùng Phục Hổ La Hán trở ra ngoài.

Trời đã xế chiều, ý của Phục Hổ La Hán là hãy nghỉ lại đêm nay, sớm mai lên đường, nhưng Đường Chấn Anh nóng lòng sốt ruột, hận không thể đến ngay nơi hạ lạc của Mai Chưởng Tản Nhân và Lăng Ba Nhất Yến.

Phục Hổ cũng không can ngăn, bèn thu xếp đưa chàng rời Phật Âm tự đi ngay.

Họ đi về hướng Tây bắc. Rừng núi nhấp nhô, đá nhọn lởm chởm, cỏ rậm mọc đầy. Đường nói đường đi cho người, ngay cả dã thú cũng không thấy dấu chân.

Nhưng cả hai đều là cao đồ của danh sư, kinh công siêu quần, cứ như hai làn khói mỏng, lướt trên ngọn cây mà phi hành, kinh linh thần tốc.

Đi ngót hai giờ, vượt đèo qua suối không biết bao lần, Phục Hổ La Hán vẫn chưa dừng chân. Đường Chấn Anh thấy vắng dương sắp lặn non đồi, liền hỏi :

- Không biết trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân còn bao xa?

Phục Hổ La Hán chỉ đỉnh núi phía trước, đáp :

- Ở lưng chừng ngọn núi kia.

Thêm vài lần búng mình phi thân, họ đã tới chân ngọn núi, ngẩng nhìn lên, thấy một con đường mòn ngoằn ngoèo kêu là đường ruột dê, tựa hồ tới tận đỉnh núi.

Phục Hổ dừng chân, nói với Đường Chấn Anh :

- Đây là đỉnh núi cao nhất của dãy Hoàng Sơn, gọi là Siêu Thiên phong. Theo đường mòn kia, đi chừng nửa giờ sẽ gặp một rừng tùng, đường chia làm hai ngã. Rẽ sang mé hữu sẽ đến thẳng trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân. Đường sư đệ hãy nhớ cho kỹ, kéo đi lầm sẽ rất khó tìm. Tiểu huynh theo lệnh sư thúc, không thể đi tiếp, hy vọng sư đệ thận trọng. Chúng ta chia tay ở đây vậy.

Đoạn chấp tay thi lễ.

Đường Chấn Anh vội đáp lễ :

- Đa tạ sư huynh, tiểu đệ ngày sau xin báo đáp.

Phục Hổ nói :

- Nếu vậy... những mong Đường sư đệ khi trở về thì ghé lại tề tựu vài hôm, ngu huynh sẵn sàng chờ đón.

Hai người thi lễ lần nữa, rồi Phục Hổ quay mình trở lại đường cũ.

Đường Chấn Anh thấy trời đã muộn, cũng không dám chần chừ, lập tức thi triển thuật phi đằng, theo đường mòn lên núi.

Siêu Thiên phong là rừng tùng bách um tùm, hầu như không dấu chân người. Đường Chấn Anh không có bụng dạ nào ngắm cảnh, chỉ cắm đầu lao nhanh theo đường mòn nọ. Càng lên cao càng dốc và hiểm trở, gió thu se sắt, âm khí nặng nề, chốc chốc vang lên tiếng quái điệu nghe như tiếng ma quỷ rợn tóc gáy.

Đường Chấn Anh tuy có võ nghệ và can đảm, nhưng còn trẻ, nhìn cảnh tượng này cũng sởn gai ốc, nghĩ: “Tại sao Mai Chưởng Tản Nhân ở dãy Hoàng Sơn mệnh mệnh lại chọn chốn hoang vu này mà kiến trúc trang viện?”

Đồng thời, chàng nhớ lại lời nói của Bích Nhân Kim Tinh Phật ở Phật Âm tự: “Phật Âm tự của bản tăng không thể hiệp trợ, chẳng phải vì e sợ, mà là có lý do và ẩn tình mà bản tăng chưa thể nói ra”. Đã không sợ, sao không dám hiệp trợ? Ẩn tình kia là chuyện gì vậy? Tại sao chưa thể nói rõ?

Chàng cũng nhớ lại sắc diện của vị hòa thượng đi lấy nước lúc nhìn thấy chàng. Hòa thượng ấy chẳng nói một lời, vẻ mặt vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, bỏ chạy ngay về Phật Âm tự, sau Phục Hổ mới giải thích là vì ngộ nhận chàng là thuộc hạ của Lã Chí Viễn.

Chàng càng nghĩ càng thấy kỳ quái và khó hiểu, biết bao điều khả nghi nhưng biết hỏi ai đây?

Bỗng có tiếng nhận kêu, Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thấy mặt trời đã lặn. Chàng giật mình, nghĩ: “Phục Hổ nói rằng chỉ đi nửa giờ sẽ gặp rừng tùng, đường sẽ chia làm hai ngã. Hiện tại trời tối rồi, mình đã đi hơn nửa giờ, tại sao không thấy chỗ đường rẽ? Chẳng lẽ mình lạc đường hay sao?”

Kỳ thực chàng đã qua chỗ đường rẽ, nhưng vì mãi suy nghĩ nên không để ý.

Chàng chạy một chặng nữa, trời đã tối hẳn, vẫn chưa thấy chỗ đường rẽ, cho là mình đã lạc đường, đang tính quay trở lại, bỗng thấy cách đó không xa có một ánh đèn le lói.

Chàng mừng rỡ: “Có đèn ắt có người”. Vội lao vút như tên tới chỗ phát ra ánh đèn.

Nơi ấy là một cánh rừng, trong rừng thấp thoáng hiện ra một tòa thạch thất rộng chừng nửa mẫu, cao khoảng ba trượng, tối mờ mờ, ánh đèn bằng hạt đậu kia chính là lộ ra từ trong một cửa sổ nhỏ của tòa thạch thất.

Trời tối gió lạnh, lá rơi xào xạc, không gian u tịch, âm khí trùng trùng, thạch thất im lìm, cửa đóng then cài kín mít càng tăng vẻ trầm tịch, thê lương kỳ dị, tựa hồ nơi đây đầy dẫy ma quỷ, gây cảm giác ớn lạnh.

Đường Chấn Anh nấp sau một gốc cây quan sát tứ bề, nhưng trời tối khó nhìn rõ vật gì. Bất giác chàng nghi vấn: “Thạch thất này là cái gì? Tại sao ở chốn cao sơn hoang lâm lại dựng lên một tòa thạch thất làm chi? Xem chừng chủ nhân của nó hoàn toàn không phải thường nhân. Càng kỳ dị là cả tòa thạch thất rộng thế kia mà lại chẳng thấy bóng người? Ta phải đến gần quan sát mới được”.

Bèn lao vút tới chỗ phát ra ánh đèn.

Cửa sổ nhỏ hình vuông, rộng chừng hai thước, ở rất cao bên trên, lại có lưới chắn và song sắt, chàng muốn nhìn vào bên trong, ắt phải tung mình lên cao.

“Người ta sống ở nơi sơn dã, làm gì phải nghiêm cẩn cửa ngõ thế này? Ta nhất định phải nhìn cho rõ”.

Đường Chấn Anh càng nghi ngờ, chàng định tung mình bay lên cửa sổ, bỗng nghe sau lưng một tiếng quát gần :

- Kẻ nào lén lút tới đây là tự dẫn thân vào chỗ chết.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng rành rọt từng tiếng phân minh, rõ ràng là của một người trẻ tuổi, nhưng có chân lực nội gia thâm hậu.

Đường Chấn Anh giật mình quay lại, thấy một người đứng cách chàng ba trượng.

Kỳ quái, người kia sau khi quát, lại đứng im, chẳng nói chẳng rằng, y hệt một tượng gỗ.

Đường Chấn Anh trấn tĩnh, nghĩ: “Người không nói, ta cũng chẳng cần lên tiếng, để coi người là ai?”

Đôi bên cứ đứng im như thế chừng một tuần trà, người kia hết nhẫn nại, lạnh lùng cất tiếng :

- Sao người không tự kết liễu lấy mình đi, chẳng lẽ còn tiếc mạng sống hèn hạ hay sao?

Nói đến chuyện sinh tử mà giọng hần quá ư khinh bạc, thật là cuồng ngạo.

Đường Chấn Anh nghe hai câu nói ngạo mạn của hần thì hết nhịn nổi, bèn cười khẩy, đáp :

- Sống đến trăm tuổi rồi cũng chết, chi bằng sớm về Tây Thiên còn hơn. Ta muốn vậy lắm, hiềm một nỗi chưa có ai đoạt mạng. Thân thể là do phụ mẫu sinh thành, làm sao có thể tự kết liễu? Người đã mở miệng đòi đoạt mạng, thì cứ thử coi.

Lời lẽ hiển nhiên ương ngạnh, có ý khiêu chiến.

Kẻ kia cười ngạo nghễ :

- Thật không ngờ lại gặp một gã miệng lưỡi sắc sảo như thế, song ta chẳng có thời gian đấu khẩu với người...

Vừa nói hần vừa tiến lại gần Đường Chấn Anh.

Chàng thấy hần di động thân hình như long hành hổ bộ, không một tiếng động, còn cách chừng năm bước thì dừng lại, chỉ tay nói :

- Người hãy mau xưng danh, để ta tiện cho người sớm về châu tiên tổ.

Đường Chấn Anh ngưng thần, chăm chăm nhìn hần, thì ra là một thiếu niên anh tuấn, kiêu mi dài đến tận chân tóc, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc, môi đỏ như son, mặc áo dài, lưng đeo binh khí. Không ngờ ở chốn hoang sơn u ám này lại có một thiếu niên phi phàm như vậy.

Thiếu niên kia thấy Đường Chấn Anh hiên ngang đường hoàng, thì có vẻ kinh ngạc. Có câu “anh hùng ái anh hùng, thiếu niên cảm thiếu niên”, song phương tựa hồ cùng có cảm ứng, bất giác lại đứng im phăng phắc.

Đường Chấn Anh bỗng nhớ đối phương đã hỏi tính danh của chàng, mà chàng chưa đáp, bèn trầm giọng nói :

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, bề quan đệ tử của Chương môn phái Nga Mi.

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi :

- Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni phải chăng là sư phụ, sư thúc của người?

Đường Chấn Anh thấy hắn gọi đúng ngay sư thừa của chàng thì nghĩ rằng hắn có chút kiến thức, bèn đáp :

- Không sai, nhưng tên người là gì? Sư phụ là ai?

Thiếu niên kia cười lạnh một tiếng, nói :

- Hãy khoan, để ta hỏi trước. Đêm hôm khuya khoắt, bọn người có mấy người đến đây, và có mục đích gì?

Đường Chấn Anh thấy hắn không chịu xưng danh, chỉ đáp chung chung :

- Đường mỡ ta đến đây chẳng có mục đích gì...

Gã thiếu niên không đợi chàng nói hết, đã hỏi luôn :

- Người có biết nơi đây là chốn nào không?

Đường Chấn Anh đáp :

- Hoàng Sơn Siêu Thiên phong, có gì mà không biết?

Gã thiếu niên nói :

- Phải, nhưng chốn này không dành cho ngoại nhân, đừng nói người, dù là tiên đến đây cũng chớ hòng sống sót mà đi.

Đường Chấn Anh cả giận nói :

- Thì Đường mỡ đã tới đó, người định làm gì ta?

Thiếu niên ngạo nghễ nói :

- Gia phụ có lệnh, phạm kẻ nào tới đây cũng phải giết chết tươi.

Đường Chấn Anh gầm lên :

- Danh sơn thắng cảnh mà dám chiếm làm của riêng, chẳng hiểu phụ thân người là ai vậy?

Thiếu niên trầm ngâm một lát, mới đáp :

- Cho người biết cũng chẳng hại gì, đẳng nào thì người cũng sắp chết. Chắc người đến đây cũng là để tìm gia phụ...

Đường Chấn Anh trong lòng máy động, hỏi :

- Người nói gì?

Thiếu niên cao giọng, nghiêm trang đáp :

- Ta muốn nói đến Mai Chương Tản Nhân danh chấn võ lâm.

Đường Chấn Anh bước lên một bước, nói tiếp :

- Người là...

Thiếu niên đáp luôn :

- Ta là Lã Mộng Long, trưởng tử của người.

Đường Chấn Anh hoàn toàn bất ngờ, ai dè gã thiếu niên trước mặt chàng lại là trưởng tử của Lã Chí Viễn, kẻ oan gia đối đầu mà chàng cần tìm. Điều bất ngờ hơn là Mai Chương Tản Nhân lại có thể tử! Lã Mộng Long ngó bộ đã mười bảy, mười tám tuổi, vậy Mai Chương Tản Nhân sớm đã kết hôn, hà tất còn truy cầu

nhị sư thúc Tuyết Trần thần ni làm gì? Chuyện Mai Chưởng Tản Nhân kết hôn, có thể tử, tại sao Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ lại không hay biết chút nào?

Chàng đang suy nghĩ, bỗng nghe thiếu niên gần giọng :

- Tiểu tử họ Đường kia, lời đã rõ ràng, còn chưa chịu nạp mạng? Hãy tiếp chưởng!

Trước phút giao đấu sanh tử, há có thể hoảng hốt? Vậy mà Đường Chấn Anh lại thất thần giật mình, Lã Mộng Long đã sẵn lên, tay tả phóng chưởng tới mặt chàng.

Đường Chấn Anh bất ngờ trở tay không kịp, vội di chân ngang sang hai bước, nhưng Lã Mộng Long đã như bóng với hình, vung tay hữu Chop tới đầu vai của chàng.

Chàng rùn người né tránh, Lã Mộng Long chưa buông tha, tung liên ba chưởng ba quyền liên hoàn, quyền chưởng như long ngâm hổ rống, ù ù chấn nhĩ.

Đường Chấn Anh mất hết tiên cơ, đành phải né tránh và thoái lui, thầm nghĩ từng nói thanh toán Mai Chưởng Tản Nhân, ngay cả với gã tiểu tử này mình còn khó bề đối phó, còn nói gì đến việc báo cừ rửa hận cho sư môn? Thế là chàng gầm lên một tiếng, liền thi triển hai kỳ chiêu “Phát Phong Thương Nguyệt” và “Tiểu Chỉ Âm Sơn”, trên nhắm tới Ấn Đường, dưới đánh vào Đan Điền cùng một lúc, vô cùng lợi hại.

Lã Mộng Long thấy chàng trở tay phản kích, cười lạnh một tiếng, nói :

- Khá lắm!

Hai tay sử chiêu “Hoàng Hạc Hộ Tổ”, tay hữu hất lên, tay tả chém xuống hóa giải thế công kích lợi hại của đối phương, tiếp đó sử chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”, lưng hơi cúi, hai tay cùng đẩy mạnh về trước ngực Đường Chấn Anh, thần tốc dị thường.

Đường Chấn Anh thấy đối phương phá chiêu và xuất chiêu quá mau lẹ, thì thầm thán phục, cũng không tránh né, không nhường nhịn, liền dùng chiêu “Dã Mã Phân Tung”, hai cánh tay đập lại để phân khai song chưởng của đối phương, đồng thời giơ chân hữu thúc mạnh lên hạ bộ của Lã Mộng Long theo thức “Khôi Tinh Đạp Đầu”.

Song chưởng của Lã Mộng Long bị đập vào hai cánh tay đập cứng của Đường Chấn Anh thì hơi tê dại, thầm nghĩ: “Không thể coi thường đối phương!”.

Vội phát ống tay áo bên tả, chiêu “Phi Phong Loạn Vũ” tạo nên nhiều đóa hoa sen bảo hộ thượng bàn, tay hữu thì chém xuống chân hữu của Đường Chấn Anh, thân hình đứng nguyên vị không né tránh.

Đường Chấn Anh dùng mười thành công lực vào chân hữu, không ngờ đối phương chẳng né tránh mà lại chém bàn tay xuống, tức là hắn dùng thủ pháp “Đại Lực Kim Cương chỉ”, hoàn toàn dựa vào chân lực nội gia, nếu chàng cứ thúc chân lên, ắt sẽ đứt gân gãy xương, hóa thành tàn phế, chưởng chưa đến, chưởng phong đã quật tới hung mãnh, chàng vội rút chân về.

Chân tuy thu về, nhưng chưa chạm đất, tay của đối phương vừa hạ xuống, chân chàng lập tức phóng tới ngực Lã Mộng Long theo chiêu “Nộ Cầu Đăng Sơn”.

Lã Mộng Long thấy chàng ứng biến tùy ý, tiến thoái xảo diệu như vậy mới hoàn toàn hết khinh địch, song vẫn chưa chịu lùi, thấy chân hữu của chàng đá lên, thì tay hữu đang chém xuống lập tức hóa thành trào, sử chiêu “Kim Tỏa Phọc Long” mà Chop bắt chân chàng.

Đường Chấn Anh khôn ngoan đã sớm liệu đến chiêu này của đối phương, bắt quá đòn chân chỉ là hư chiêu, không chờ trào của đối phương Chop bắt, đã di chuyển gối, đùi bất động, chân vặn chéo, lại đạp xuống hạ bàn của Lã Mộng Long, chiêu biến cực nhanh, táng đờm kinh hồn.

Nào ngờ Lã Mộng Long trong lúc trở tay hữu thì tay tả quét xuống chân trụ của chàng theo chiêu “Cổ Thụ Bồn Căn”, tưởng chàng muốn tránh cũng chẳng kịp.

Miêu tả thì dài, kỳ thực các động tác xảy ra đồng thời, khó phân trước sau, hai thiếu niên anh tuấn đều xuất kỳ chiêu công kích đối phương, đồng thời cũng bị đối phương công kích, cùng là cương mãnh thần tốc, muốn biến chiêu đã không kịp.

Đã thành thế lưỡng bại câu thương, nhưng cả hai đều là danh sư cao đồ, lâm nguy bất loạn, cả hai cùng thoái lui để hóa giải hiểm cảnh.

Đường Chấn Anh và Lã Mộng Long qua một hồi cận chiến, đều biết đối phương ngang sức với mình.

Lã Mộng Long đứng lại rồi lập tức vung hai ống tay áo lên, quát :

- Tiểu tử họ Đường kia, hãy tiếp chiêu của ta!

Lời chưa dứt, từ trong hai ống tay áo đã phóng ra hai luồng khói mỏng màu tím, cách nhau một trượng mà ám kinh tiềm lực kinh người ập về phía Đường Chấn Anh.

Đây chính là tuyệt kỹ “Tử Dương Trung Khí chưởng” danh chấn võ lâm của phái Nga Mi.

“Tử Dương Trung Khí chưởng” được các phái tôn là chưởng pháp thượng thừa, song Lã Mộng Long tuổi trẻ, công lực tu dưỡng chưa đến mức hỏa hầu, nên chưởng phát ra tử quang quá yếu, mới được vài ba thành, vậy mà xem chừng đã khó bề đối phó.

Đường Chấn Anh vừa nhìn là biết ngay tuyệt học của bốn phái. May mà chàng cũng từng luyện nó, nhưng chưa hề thi triển, nay thấy Lã Mộng Long sử dụng bèn cũng thử phản kích xem sao.

Bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, vận hành ra hai tay, mũi xì một tiếng mạnh, hai tay cùng tổng ra hai luồng tử quang, độ đậm lạt cũng như của Lã Mộng Long.

Bốn luồng tiềm lực đập vào nhau nghe “bình” một tiếng lớn, tử quang tung tóe thành những lớp sóng, từ mặt đất bốc lên cuồng phong khiến lá cây rụng lá tả.

Đôi bên bắt phân thắng bại.

Lã Mộng Long thấy đối phương cũng sử dụng “Tử Dương Trung Khí chưởng” thì vô cùng ngạc nhiên, sau đôi phút sững sờ, mới quát :

- Người xem đây!

Hắn vung tay hữu, ba đạo lam quang bay tới thượng, trung và hạ bàn của Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh biết ngay là ám khí “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai” mà bọn bịt mặt đã dùng, chàng bèn phách không một chưởng, đồng thời nhún chân lướt ngang qua ba bước.

Cả ba bông lam mai đã bị chưởng của chàng đánh rớt.

Chàng cười ha hả, sang sảng nói :

- Nếu người quả có chân tài thực học thì cứ việc thi triển cho bằng hết đi, chứ sử dụng mấy thứ ám khí tầm thường ấy chỉ e bị người ta chê cười.

Lã Mộng Long lạnh lùng đáp :

- Người chó ngông cuồng, để ta xem người tài giỏi...

Lời chưa dứt, hai vai đã động, người sấn tới.

Đường Chấn Anh lần này không chịu mất tiên cơ như lúc đầu, vừa thấy hắn di động thì đã xuất chưởng nghênh tiếp.

Lã Mộng Long biết rằng trận này nếu không dốc hết sở học bình sinh, thực khó dự liệu được sinh tử, nên trong lúc sấn tới đã vận khí vào song chưởng, chuẩn bị phát chiêu.

Đường Chấn Anh vượt ngàn dặm đường tới đây, cốt tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến, nhưng tình thế trước mắt nếu không đánh bại Lã Mộng Long thì làm sao đòi tìm được hai kẻ kia? Vì thế chàng nóng lòng hạ sát thủ, lúc này sử dụng liên tiếp mấy thức quyền, chưởng, chỉ, trảo.

Một cặp thiếu niên anh tuấn, thể như mãnh hổ hạ sơn, sát khí đằng đằng.

Nói thì chậm, diễn biến cực nhanh, chỉ thấy tay áo cuốn gió vù vù, quyền tung như mưa, chưởng phóng ào ào, song phương đã trao đổi hai mươi hiệp, bốn mươi lần trực diện đối đòn.

Cây cối xung quanh bị chấn động vì chưởng phong của hai người cứ chao động không ngớt, lá từng lá trúc rơi rụng lả tả.

Một trận đấu ác liệt, cường sinh nhược tử, chân tồn giả vong.

Trận này chưa phân thắng bại thì chưa thể dừng tay, máu chưa đổ thì chưa cam nguyện.

Một bên quyết theo lệnh phụ thân, gặp kẻ nào xâm nhập thạch thất thì phải hạ sát lập tức, bất cần luận sự.

Một bên thì quyết vì sư môn chết oan mà báo thù rửa hận. Đã đến thì không sợ, đã sợ tất chẳng đến.

Cả đôi bên đều sử dụng binh sinh tuyệt kỹ, giao đấu đã gần hết canh hai mà vẫn bất phân thắng bại. Thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Đường Chấn Anh càng đánh càng hăng, hỏa khí bừng bừng, chẳng những không hề mệt mỏi, mà tinh thần lại còn thêm phần chấn, cảm thấy đại huyết huyền quan khắp châu thân cùng kỳ kinh bát mạch như có dòng nhiệt lưu hừng hực chẳng dừng, dẻo dai dị thường.

Thân thể chàng được dòng nhiệt lưu kia thôi động tứ chi như phát xuất nguồn tiềm lực vô danh, thế như trường giang đại hải.

Kỳ tích này chính chàng cũng chẳng hiểu vì sao, bởi từ ngày luyện võ đến nay, chàng chưa từng có cảm giác như hiện tại.

Trong lúc giao đấu sinh tử, há có thể phân tâm? Chỉ trong khoảnh khắc phân tâm của chàng, Lã Mộng Long đã dùng tay tả sử chiêu “Phản Bối Đồng Tử Chưởng” giáng tới mặt, tay hữu liên tiếp búng các ngón vào các yếu huyệt Huyền Cơ, hai chiêu cùng phát vô cùng nguy hiểm.

Đường Chấn Anh giật mình, vội phát tay áo sử chiêu “Khai Sơn Đoạn Hà” trong “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Lã Mộng Long xuất chiêu liên hoàn, thấy sắp đắc thủ, không ngờ đối phương phát tay, giống như cánh hạc, một luồng tiềm lực cương mãnh phóng ra, khiến hắn chưa biết lộ số chiêu thức là gì, nên hắn không dám nghênh tiếp, vội thu hai tay về.

Nhưng ngay lúc đó, Đường Chấn Anh lại thi triển tuyệt chiêu “Điểm Túc Tam Thiên Chuyển”, thân hình chàng đã lượn ra phía sau lưng Lã Mộng Long, tay gơ lên nhắm đánh vào huyệt Mạng Môn, song lại không nở hạ độc thủ, mà nhắm hai vai của hắn để phóng nhẹ hai quyền.

Lã Mộng Long hoàn toàn không phòng vệ. Hắn đã giao chiến quá lâu, tinh thần không khỏi nao núng, chẳng thể ngờ đối phương đánh đến nửa đêm mà còn có thân pháp di chuyển thần tốc như thế, hắn hoa mắt chưa biết Đường Chấn Anh di chuyển hướng nào thì bỗng cảm thấy sau lưng có điều bất thường, “bịch, bịch” hai tiếng, hai vai đã trúng quyền đau điếng.

- Ối!

Hắn kinh sợ kêu lên, quay mình vung chưởng, nhưng Đường Chấn Anh đã đứng xa ngoài một trượng.

Chàng nắm tay, nói :

- Đường mỗ cần tìm tội phạm là phụ thân người, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cùng Lăng Ba Nhất Yến, không liên quan đến người, cho nên ta không hạ độc thủ giết người vô cớ. Hai ta đến đây hãy tạm dừng, mong người có thể để ta gặp phụ thân người.

Theo quy củ võ lâm, đối phương đã tha chết thì mình phải đáp lại thịnh tình, nhưng Lã Mộng Long vừa bị đòn vào vai, lại chưa chịu phục, chỉ cười ngạo mạn đáp lời :

- Mai Chưởng Tản Nhân là gia phụ, người nói về phụ thân ta như vậy, ta há có thể dung tha cho người? Huống hồ, vừa rồi chỉ là ta nhất thời sơ ý, nên người mới đắc thủ như thế. Hai ta mới chỉ dùng quyền cước, muốn phân thắng bại, hãy đem binh khí ra đấu thư hùng một phen.

Hắn xoay cổ tay, tiếng kim loại siết vào nhau nghe chói tai, hai thứ binh khí từ sau lưng đã được rút ra khỏi bao, chính là Kim Mai Hạc Chưởng, mà mấy kẻ bị mặt đã dùng lần trước.

Đường Chấn Anh thấy hấn ngang ngược như vậy thì nghĩ: “Nếu biết sớm thế này, vừa rồi chẳng nên nường tay”.

Chàng cả giận, thấy không thể có thiện ý với kẻ ác.

Chẳng thèm nói thêm, rút ngay Nhật Nguyệt song luân ra. Chỉ thấy kim quang loang loáng.

Lã Mộng Long dùng Hạc chưởng che ngực, Kim mai hộ thân, chăm chú quan sát binh khí trong tay đối phương, lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Phải chăng trong tay ngươi là bảo vật của võ lâm, tức Nhật Nguyệt song luân?

Đường Chấn Anh đặt chéo Song luân, rành rọt nói :

- Đã biết Nhật Nguyệt song luân, ắt hiểu sự lợi hại của nó. Nếu ngươi hiểu lẽ tiến thoái, hãy đưa ta đến gặp lệnh tôn...

Lã Mộng Long gằn giọng :

- Tiểu tử họ Đường kia, muốn gặp gia phụ không khó, nhưng phải thắng được Kim Mai Hạc Chưởng của ta đã. Nếu không, chỉ e máu ngươi sẽ nhuộm đỏ Siêu Thiên phong.

Nói đoạn liền giơ Mai chưởng định xông tới, bỗng nghe từ trong rừng có tiếng nói vọng ra :

- Đại ca động thủ với ai vậy? Hèn chi không thấy đại ca quay về.

Lời chưa dứt, đã thấy một bóng đen từ trên cành cây đáp xuống trước mặt hai người.

Người này thân pháp vô cùng uyển chuyển khinh linh, chân vừa chạm đất, đã rút binh khí ra cầm tay, cũng là Kim Mai Hạc Chưởng. Chỉ trong chớp mắt đã thực hiện xong từng ấy động tác, vừa nhìn đã biết là một con quỷ khôn ngoan.

- Ngươi là ai?

Đường Chấn Anh chỉ tay hỏi Lã Mộng Long, gần như đồng thời với tiếng nói của người vừa đến.

Lã Mộng Long trả lời trước câu hỏi của đối phương :

- Là tiểu đệ của ta, Lã Mộng Giao.

Đoạn chỉ Đường Chấn Anh nói tiếp :

- Gã là Đường Chấn Anh, bé quan đệ tử của Vô Tướng thiền sư, cừu nhân không đội trời chung của phụ thân.

Đường Chấn Anh nghe kẻ kia là tiểu đệ của Lã Mộng Long thì lại càng lấy làm kỳ quái, không rõ Lã Chí Viễn có bao nhiêu nhi tử? Bất giác chàng đưa mắt nhìn Lã Mộng Giao.

Chỉ thấy gã kia có thân hình y hệt Lã Mộng Long, y phục cũng vậy, chỉ khác màu sắc, y phục của Lã Mộng Long màu lục, còn của gã này là màu hồng xen lẫn màu trắng, tuổi cũng suýt soát nhau.

Lã Mộng Giao nghe ba chữ Đường Chấn Anh, nhìn Nhật Nguyệt song luân, đột nhiên nói với đại ca của gã :

- Đệ biết hấn là ai rồi. Tứ sư huynh của chúng ta đã chết vì Song luân của hấn.

Lã Mộng Long bỗng nhớ ra, nói :

- Đệ không nhắc, huynh cũng quên đi mất. May sao hấn tự dẫn xác đến đây, ta khỏi phải tốn công đi tìm. Hôm nay phải báo cừu rửa hận cho tứ sư huynh.

Lúc này Lã Mộng Giao đã xoay người, Mai chưởng cùng giơ lên trước ngực, bước về phía Đường Chấn Anh, thân thái bình thường, bề ngoài không bộc lộ điều gì, nhưng không qua được tinh nhãn của Chấn Anh, phân mình là gã đang ngấm vận khí chuẩn bị xuất chiêu.

Đường Chấn Anh chỉ mũi luân về phía trước, hỏi :

- Ai giết tứ sư huynh của người? Tứ sư huynh của người tên là gì? Mạng người là trọng, chớ có ngậm máu phun người.

Lã Mộng Giao cười khẩy, nói :

- Hảo hán đã làm thì phải dám nhận, đừng đổ cho người khác. Người đã sát nhân, còn chối cãi nữa ư? Tại Phong Liễu đường trên Nga Mi Kim Đỉnh, người đã hạ sát tứ sư huynh của ta...

Lời lẽ rít lên chói tai, đầy vẻ căm hờn.

Nghe hẳn nói, Đường Chấn Anh mới biết, thì ra tứ sư huynh chính là gã râu tím đã bị chính đồng bọn của hắn dùng “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai” hạ sát để diệt khẩu, sao lại đổ vấy cho chàng? Chàng định giải thích thì Lã Mộng Giao đã đến gần.

Bốn mắt nhìn nhau, cùng ồ lên một tiếng.

Đường Chấn Anh trông rõ diện mạo của Lã Mộng Giao quá quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở đâu, nhưng chưa nhớ ra.

Lã Mộng Giao thì thấy diện mạo của Đường Chấn Anh quá thiện lương, đồng thời có cảm giác vô cùng thân thiết.

Hai người đối diện nhau, nội tâm cùng một cảm ứng, cả hai không thốt nên lời, ý định đối kháng cũng mất đi, cùng nghĩ những chuyện đầu đầu...

Lã Mộng Long đứng cách xa hai trượng, thấy thần sắc hai người kia như vậy, chưa hiểu lý do, cứ ngỡ họ đang còn vận khí hành công, liền gần giọng nói :

- Đệ phải cẩn thận đó, gã họ Đường kia chẳng phải hạng tầm thường.

Thanh âm rền vang như tiếng sấm, Đường Chấn Anh và Lã Mộng Giao cùng giật mình.

Lã Mộng Giao bắt giắc dùng chiêu “Lực Chấn Sơn Ngục” đẩy Hạc chưởng trong tay hữu tới trước ngực Đường Chấn Anh.

Cây Nguyệt luân trong tay tả của Đường Chấn Anh sử chiêu “Xảo Phong Liên Hoàn” gạt Hạc chưởng của đối phương, tay hữu xuất chiêu “Phong Tảo Hà Diệp” mà trả đòn bằng Nhật luân.

Kim mai của Lã Mộng Giao đâm chéo lên loang loáng, vừa phá chiêu vừa hoàn chiêu, trông thật ảo diệu.

Đường Chấn Anh thầm khen, Song luân bắt chéo nhau theo thế “Huy Đốn Sơ Khai”, vừa chặt vừa đâm.

Đây là chiêu kết thúc của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”, vừa nhanh vừa mạnh, vô cùng lợi hại.

Lã Mộng Giao thấy luân thể hung mãnh, vội lách ngang né tránh, tay tả thúc Kim mai lên mặt đối phương theo chiêu “Lạc Anh Tân Phân”, tay hữu quét Hạc chưởng vào ngang sườn chàng theo chiêu “Tật Đạn Tỳ Bà”, nửa thực nửa hư, hai chiêu cùng phát, thật là nguy hiểm.

Đường Chấn Anh lùi lại, Nguyệt luân sử chiêu “Hồi Đầu Vọng Nguyệt” và “Trảm Vỹ Đoạn Kiều”. Chỉ nghe “keng” một tiếng, Nguyệt luân và Hạc chưởng đã đập vào nhau, tóe lửa như đom đóm.

Cú va đập này khá mạnh, cả hai người cùng cảm thấy hổ khẩu tê dại, công lực của đối phương chẳng phải tầm thường.

Lã Mộng Giao hét lên một tiếng, cây Hạc chưởng chọc tới mạng sườn Đường Chấn Anh, đồng thời cây Kim mai sử chiêu “Hàn Hương Thổ Nhị” giáng xuống xương bánh chè của chàng ở hạ bàn, trên dưới cùng công, cương nhu đều có.

Đường Chấn Anh thấy đối phương xuất kỳ chiêu, không dám khinh suất, nghĩ rằng nếu không thì triển tuyệt chiêu, e khó phân cao thấp, liền vận Song luân thi triển liên tiếp ba chiêu “Long Bàn Hồ Cứ”, “Kim Kê Đầu Linh” và “Đại Bàng Triển Sí”.

Ba chiêu này đánh ra liền một hơi, biến hóa kỳ ảo, chỉ thấy luân ảnh nhấp nhô, phong thanh ù ù như sấm rền, công lực ghê gớm, tưởng đối phương có cánh cũng khó bay thoát.

Lã Mộng Giao thấy luân như sóng cồn quây tròn lấy toàn thân gã, phong thế uy mãnh, thổi phần phật vào y phục của gã thì rừng mình sồn gáy.

Lã Mộng Long đứng ngoài quan chiến, thấy vậy thì cả kinh, định vung binh khí xông tới, nhưng Lã Mộng Giao hoàn toàn không hoảng hốt khi lâm nguy, lưng rùn xuống, hai chân dặng theo thế thái cực, cây Kim mai trong tay tả xoay mấy vòng, chỉ thấy biến hóa lưu động vun vút, chính là Kim mai hợp nhất với thân hình, cây Hạc chưởng trong tay hữu thuận thế quét lia lịa trên dưới trước sau, tạo nên bức thành đồng vách sắt, mưa không lọt, gió không thấm, chính là tuyệt chiêu thứ nhất “Mai chưởng Hợp Bích” trong “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên”.

Tuyệt chiêu này quả không tầm thường, lập tức hóa giải ba kỳ chiêu liên hoàn của Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh thấy chiêu số vô dụng, thâm kinh ngạc, nhưng chàng không đợi đối phương phản kích, tay hữu chàng sử Nhật luân, thi triển chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, tay tả dùng Nguyệt luân xuất chiêu “Ngọc Phán Hàng Không”, đồng thời thi triển thân pháp thượng thừa “Phi Phùng Điện Thuyền” nhanh như lưu tinh, nhẹ như làn gió.

Đây là hai tuyệt chiêu trong chín tuyệt chiêu cuối cùng, cộng với thân pháp khinh linh, chỉ thấy luân ảnh đầy trời, nhật nguyệt đan thành tấm lưới bạc loang loáng, luân phóng chói tai, bao vây Lã Mộng Giao.

Lã Mộng Giao sử dụng “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên” mà không đương nổi, thì trong lòng hoảng loạn, thấy không hóa giải được, bèn nghiêng rặng quét mạnh Mai chưởng một trận rồi búng mình vọt ra ngoài.

Cũng may cho hắn, ngay lúc ấy, Lã Mộng Long xuất thủ xông vào tiếp cứu. Hai huynh đệ hắn cùng kêu lên “cẩn thận!” rồi cùng tháo lui.

Đường Chấn Anh há có thể bỏ qua cơ hội, Song luân lập tức đánh về hai phía, có hai tiếng xé vải vang lên.

Huynh đệ Lã Mộng Long bị mỗi luân xé rách ống quần, toát mồ hôi lạnh.

Kỳ thực, vì Đường Chấn Anh nhân nghĩa nên hạ thủ lưu tình, nếu không thì chàng đã làm cho huynh đệ đối phương gãy chân, thành kẻ tàn phế rồi.

Lã Mộng Giao còn định tái chiến, nhưng Lã Mộng Long đã kéo áo gã, thế là cả hai bay vào trong cánh rừng mất hút.

Đường Chấn Anh thấy huynh đệ đối phương thất bại bỏ chạy, nhất định là quay vào trang viện, chàng không thể để mất tung tích, bèn phóng người đuổi theo.

Rừng rộng cây dày, cành lá đan xen, ngẩng đầu chẳng thấy trăng sao, giơ tay chẳng nhìn rõ ngón, rừng hoang u ám dị thường.

Đường Chấn Anh căn cứ vào tiếng động phía trước mà bám theo, nhưng một lát sau thì không còn nghe thấy gì nữa. Bốn phía xung quanh chàng chỉ là những hình thù cây lá kỳ dị, quái đản như ma quỷ.

Tuy không phải là kẻ nhát gan, chàng cũng bắt giác rừng mình, vội dùng Song luân thi triển “Nhị Lang Dẫn Sơn” để bảo hộ sau lưng và trước mặt, đề phòng bất trắc.

Vô lâm có câu “vào rừng không truy đuổi, thấy đèn phải thổi tắt”, Đường Chấn Anh đã vi phạm lời dặn ấy, nay tiến chẳng được mà lùi cũng không xong, hối hận cũng đã muộn.

Chàng bèn bám vào cành cây leo lên cao để nhìn cho rõ, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lùng :

- Chết đến nơi còn không tự kết liễu cho xong, chờ bị người khác phân thây hay sao?

Chính là giọng nói của Lã Mộng Long, song Đường Chấn Anh không biết hắn đang ẩn thân ở chỗ nào.

Chợt có thanh âm vang lên phía sau lưng chàng :

- Đừng nói hạng vô danh tiểu tốt như ngươi, ngay đến cao thủ đương kim vô lâm đã vào cánh rừng này cũng khó bề thoát chết...

Đường Chấn Anh quay phắt lại, không thấy ai, nên cả giận nói :

- Tiểu tử đã chạy trốn chết, nay còn lên vào rừng, giấu đầu hở đuôi, sao đáng mặt anh hùng...
- Tiểu tử ngông cuồng, tiếp chiêu!
- Đại ca, đừng...

Đường Chấn Anh chưa dứt lời, đã nghe tiếng quát của Lã Mộng Long trước, tiếp đến là lời của Lã Mộng Giao, dường như có ý ngăn cản, ngẩng nhìn lên thấy một vết đen và dài bay tới đầu, liền vùng chưởng phách không đánh tới, miệng quát :

- Biến!

Mấy tiếng rắc rắc, thì ra là một tấm ván đã bị trúng chưởng của chàng gãy thành mấy đoạn rớt xuống.

Bỗng quanh chàng chợt rùng rùng nổi lên những tiếng ong bay vo ve quái đản, thanh âm càng lúc càng lớn và rộng.

Đường Chấn Anh kinh ngạc, ngẫm vận chân khí, ngưng thần quan sát, chỉ thấy bốn phương tám hướng có hàng ngàn vết đen bay lượn nháo nhào, một vết sáng bay tới, rồi lửa bùng lên, ngay trước mặt chàng.

Cánh rừng âm u chợt bừng sáng, Đường Chấn Anh chưa đủ kinh nghiệm, không biết rằng phải dập tắt ngay đốm lửa, thành thử thân hình chàng bị lưu chiếu lộ lộ thành một hình khối màu đen.

Bây ong trong rừng đêm lập tức phát hiện mục tiêu liền bu lấy chàng. Khi chàng nhận ra đây là loại độc phong màu vàng, thì chúng đã kéo đến công kích chàng từ bốn phía.

Đường Chấn Anh lúc này mới hối hận, lẽ ra vừa rồi chàng không nên đánh nát tấm ván do Lã Mộng Long ném tới, là tấm ván của tổ ong.

Chàng vội dùng Song luân thi triển chiêu “Phong Vân Tế Hội”, đẩy ra hai luồng kinh phong mạnh như gió lốc.

Bây độc phong bị thổi bạt đi, Đường Chấn Anh thừa cơ bước tới đạp chân xuống dập tắt đốm lửa để bày ong không nhìn thấy mục tiêu, sau đó chàng sẽ tính cách thoát thân.

Ai ngờ đốm lửa kia được người dụng công chế tạo, hoàn toàn không phải như lửa thường, nếu không há nó chẳng đã đốt trụi cánh rừng và thiêu chết đàn ong rồi ư? Bởi vậy, khi Đường Chấn Anh vừa đạp xuống, đốm lửa lại phát quang tung tóe, chàng kinh ngạc nhấc chân lên, thì đốm lửa kia bật văng ngay ra xa một trượng, tới gốc cây đại thụ.

Trong lúc đó, hàng ngàn vạn con ong đã lại ào ào bay tới tập kích, Đường Chấn Anh gầm lên một tiếng, phóng ra “Tử Dương Trung Khí chưởng”, kinh lực của nó làm cho bấy độc phong chết như rạ.

Ánh lửa đã chuyển sang phía khác, những tưởng bấy ong phải di chuyển mục tiêu tấn công, nào ngờ, đàn ong này đã được người huấn luyện, một khi đã phát hiện hơi người, tất cứ lẫn xả vào mà đốt và hút máu cho đến khi người đó phải chết mới thôi.

Đường Chấn Anh vừa dùng luân, vừa phóng chưởng, hạ sát vô số độc phong, song chúng quá nhiều, cứ bầu vào chàng từ tứ phía không dừng, càng lúc càng hăng, tưởng dù Bá Vương có sống lại cũng sẽ bị chúng đốt chết.

Đường Chấn Anh đã qua nửa đêm ác chiến với huynh đệ Lã Mộng Long, nay lại phải liên tiếp dùng nội gia chân lực đối phó với bấy độc phong, sau hơn nửa giờ, người đã mệt mỏi, cảm thấy lực bất tòng tâm.

Có lúc Song luân bị vướng vào cành cây, bấy ong được thể xông tới cận thân, may mà chàng kịp thời phát giác nên mới tránh được nguy nan, nhưng cũng toát mồ hôi đầm đìa.

Độc phong traten như một tấm lưới dày, người dù có ba đầu sáu tay, tưởng cũng khó bề thoát thân.

Lát sau, Đường Chấn Anh đã kiệt sức, hiển nhiên chàng biết mình sắp tử thương trong độc phong traten giữa cánh rừng này...

5. Chương 5: Anh Hùng Ngộ Nạn Thư Muội Trùng Phùng

Trong giây phút sinh tử cận kề, bất giác Đường Chấn Anh thở dài, nghĩ bụng: “Ta những mong gấp tới Hoàng Sơn để báo cừu rửa hận cho sư môn, nào ngờ cừu nhân chưa tìm thấy, lại bị độc phong đốt chết, thật khó mà nhắm mắt. Không chừng số mệnh ta như vậy. Ôi, sư phụ, người đã tốn bao tâm huyết cho Anh nhi...”

Chàng nhớ đến Vô Tướng thiền sư, đến công ơn giáo dưỡng mười mấy năm trời của sư phụ đối với chàng, bất giác nhiệt lệ trào ra.

Đùng là anh hùng có lệ chưa rơi, chỉ vì chưa gặp cảnh thương tâm!

Đường Chấn Anh biết đã hết hy vọng sống sót, liền quả quyết giơ luân để tự sát.

Bỗng trong óc chàng chợt lóe linh cơ, chàng vội xoay cổ tay, không bỏ Nhật luân vào đầu mình nữa. Quả là biến hóa đột xuất trong khoảnh khắc, chỉ chậm một chút nữa thì đã rồi đời.

Cây Nhật luân của chàng đẩy mạnh ra, luồng kinh phong khiến bầy độc phong dạt đi. Chàng liền đề tụ chân khí vào Đan Điền, dồn ra hai tay rồi đột ngột đập Nhật Nguyệt luân vào nhau, miệng quát :

- Biến!

Chỉ nghe một tiếng “đoàng” kinh thiên động địa, mặt đất chao đảo, cây cối ngã nghiêng, lá rụng rào rào... Hồi âm lan truyền như hổ gầm long ngâm, như sấm rền, uy mãnh trấn tà trừ ma... Chính là “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” do Nhật Nguyệt luân phát ra.

Đường Chấn Anh hứng khởi, lại khấn trương đập Song luân vào nhau hai lần nữa.

Ba tiếng nổ liên nhau vang lên, uy lực kinh nhân, lúc Đường Chấn Anh định thần nhìn kỹ, thấy ngàn vạn độc phong đã tan tác hoàn toàn, trong rừng chỉ còn lá rụng rào rào như mưa.

Lúc này chàng mới thở phào, búng mình lên ngọn cây, bỗng thấy ở hướng Đông bắc có hai bóng đen bỏ chạy, chàng đoán là huynh đệ Lã Mộng Long, bèn phóng người chườn cành cây đuổi theo.

Hai bóng đen chạy trước, Đường Chấn Anh ở phía sau, vượt qua hai ngọn núi, đến một vùng cỏ cao lút đầu người, thì chàng không thấy hai bóng đen đâu nữa.

Đường Chấn Anh nhìn tứ phía, bỗng thấy một phiến đá lớn sừng sững gần đó, chàng bèn nhún chân nhảy vọt tới chỗ phiến đá.

Phía sau phiến đá là một vách núi cao hàng trăm thước, trông xuống bên dưới như một cái vực, dưới đó cây cối tựa hồ mọc đầy, lại thấy mấy ánh đèn thấp thoáng ẩn hiện.

Có đèn tắt có người, Đường Chấn Anh đang định tìm lối đi xuống, bỗng thấy bên cạnh có một động khẩu, tới gần nhìn vào, thấy trong động có bậc cấp, chàng thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nghĩ ngợi gì, nhẹ nhàng bước ngay vào bên trong, theo bậc cấp mà đi xuống.

Trong động tối mò mò, Đường Chấn Anh chầm bùi nhùi lên, thấy bậc cấp cao thấp không đều, hiển nhiên là do thiên nhiên tạo nên, sau đó được người tu sửa sơ qua mà thôi. Chừng sau nửa tuần trà, chàng đã xuống tới đáy động. Tại đây có cửa ra, chàng liền vọt ra khỏi động. Bên ngoài là một cánh rừng cây cối um tùm, âm u. Chàng ngược nhìn lên, thấy phiến đá ban nãy vừa đứng, thì ra cái động vừa rồi là thông đạo nối lên trên đó.

Nhìn kỹ, từ trong cánh rừng âm u có le lói ánh đèn. Chàng nghĩ thầm: “Chắc hẳn trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân đặt trong cánh rừng này”.

Chàng nghĩ một chút, đoạn thận trọng tiến về phía ánh đèn.

Được một quãng, quả nhiên nhìn thấy một tòa trang viện rất rộng, nhưng vì ở trong đêm tối, chàng không thể quan sát rõ toàn bộ, bởi vì có một hàng rào trúc bao che.

Đường Chấn Anh quan sát một hồi, nghĩ rằng người quang minh chính đại không làm điều mờ ám lén lút, nếu không theo cửa chính mà vào, há là bậc đại trượng phu? Thế là chàng bèn đi quanh hàng rào trúc.

Đường Chấn Anh chính trực quang minh, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn nhiều khiếm khuyết.

Chàng đi hồi lâu vẫn không thấy lối vào, thì lấy làm kỳ dị: “Trang viện này chẳng lẽ rộng lớn đến vậy?”.

Bỗng một bóng đen lướt qua ngay trên đầu chàng, bay vào bên trong, thân pháp khinh linh không một tiếng động, quả là đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

Đường Chấn Anh thầm khen: “Thân pháp khinh công thật là xảo diệu!”

Chàng bị hấp dẫn bởi bóng đen kia, cũng chẳng huy kỵ gì thêm, liền nhún mình bay qua hàng rào trúc, vào trong trang viện.

Chàng soi mói nhìn tứ phía, chỉ thấy sau hàng rào tre là bức tường cách nhau rất gần, cây cối um tùm, cành lá đan vào nhau, chưa thấy mái hiên và phòng ốc đâu cả, cũng chẳng có một bóng người, còn ánh đèn thì như ở tít tận xa trong rừng.

Chàng không biết trang viện cuối cùng rộng lớn chừng nào, đang tiến dần vào phía trong, vừa tới được một gốc cây ăn quả lâu năm, bỗng thấy cách chừng một trượng, từ trong cỏ rậm đột nhiên nhảy ra một con ác khuyển, chàng vội bật người đi ẩn sau gốc một cây tùng lớn.

Chân vừa chạm đất, không ngờ lại có một con ác khuyển từ phía khác nhảy bổ lại.

Vừa quay mình né tránh, thì từ mé trước lại một con ác khuyển nữa chạy đến đón đầu.

Chàng lấy làm kỳ quái, tại sao ở đây có tới ba con ác khuyển, mà chúng chỉ trợn mắt, vểnh tai, không hề sủa lấy một tiếng. Ba con cùng xông tới phía chàng.

Chàng định vung chưởng, nào ngờ cả ba con ác khuyển tới cách chàng chừng ba thước thì đều tự dừng lại. Chàng đang ngạc nhiên, phân tâm quan sát, thì từ miệng ba con ác khuyển có ba ngọn phi tiễn phóng tới trung và hạ bàn của chàng.

Chàng cả kinh, vung cả hai tay áo, kịp thời đánh rớt cả ba mũi phi tiễn. Chợt thấy sau lưng có điều khác lạ, chàng vội tràn ngang sang một bên, thế là con ác khuyển thứ tư đã vồ hụt chàng.

Con ác khuyển này tuy vồ hụt, nhưng thân vừa chạm đất, đuôi nó bỗng nảy bật lên, ba viên thiết tặc lê bắn thẳng tới chỗ chàng.

Chàng kinh ngạc “à” một tiếng, né tránh, vừa hay con ác khuyển thứ ba nhảy chồm tới trước mặt chàng.

Đường Chấn Anh đã biết đây không phải là ác khuyển thật, muốn biết chúng là thứ gì, bèn gơ Nhật luân dùng thức “Lan Giang Kiếp Chu” bổ vào đầu con ác khuyển thứ ba, chỉ nghe “bộp” một tiếng, đầu nó vỡ nát, thì ra ác khuyển là một cơ quan làm bằng gỗ.

Chàng phóng tiếp theo ba ngọn “Tử Dương Trung Khí chưởng”, chỉ nghe tiếng gỗ vỡ nát, nhưng lại có vô số ám khí văng tung tóe.

Đường Chấn Anh thấy đã phá tan bốn con ác khuyển, đang định bung mình tránh ám khí, bỗng thấy nhoáng lên trước mặt một bóng đen, một hắc y nhân đã chỉ mũi kiếm vào huyệt huyền cơ của chàng.

Thân pháp của người kia quá mau lẹ, Đường Chấn Anh hết bề né tránh. Đòn tập kích quá bất ngờ, khiến chàng ngớ người cứng lưỡi. Hắc y nhân đứng ngay trước mặt, thân hình nhỏ nhắn yêu kiều, mặt che mảnh lụa đen...”Ồ! Có phải là nàng ta...” Chàng đang nghĩ, bỗng hắc y nhân lạnh lùng nói :

- Không biết tự lượng sức mình, dám ngang nhiên đến đây, còn chưa chịu đi theo ta...

Nói xong thì thu hồi bảo kiếm, phi thân ra khỏi trang viện.

Đường Chấn Anh hổ thẹn, nhưng không có thời gian suy tưởng, vội nhún chân lao theo. Thân pháp của hắc y nhân nhanh nhẹn như làn gió, đã rời trang viện, xuyên cánh rừng, men theo rìa núi mà phi vùn vụt, Đường Chấn Anh ráng sức cũng không theo kịp.

Hai người một trước một sau cứ thế lao nhanh, thoáng chốc đã được nửa giờ, tới một vách núi cao ngất, hắc y nhân mới dừng lại.

Đường Chấn Anh trải qua nửa giờ chạy theo, tưởng muốn đứt hơi, thâm thán phục thân pháp của người kia, tự cảm thấy mình chưa sánh kịp.

Chàng dừng chân cách hắc y nhân một trượng.

Hắc y nhân nói :

- Nơi này là Tuyệt Mệnh nhai (sườn núi chết) của dãy Hoàng Sơn, bên dưới có vực sâu ngàn trượng, tối nguy hiểm.

Nói đoạn, chỉ tay về phía trước rồi nói tiếp :

- Cứ men theo sườn núi này mà đi về phía trước, không vòng vèo gì cả, sẽ xuống tới chân dãy Hoàng Sơn. Đây là lối đi duy nhất, có điều thường nhân không đi nổi. Nhân khi không có ai truy đuổi, người hãy mau mau xuống núi.

Giọng tuy lạnh lùng, nhưng rất trong trẻo, phân minh là của một thiếu nữ.

Người kia nói đoạn, quay mình để đi. Đường Chấn Anh vội nói :

- Hãy khoan!

Chàng bước lên, gơ Song luân ngăn cản người kia.

Hắc y nhân “hừ” một tiếng, nói :

- Người muốn chết hay sao? Còn chưa tránh ra?

Đường Chấn Anh cất giọng sang sảng, nói :

- Tại hạ thỉnh vấn một câu thôi, người có phải là thiếu nữ từng ngộ bệnh trên Nga Mi Kim Đỉnh?

Hắc y nhân đáp nhanh :

- Vậy thì sao?

Đường Chấn Anh thấy đúng là hắc y thiếu nữ đã được chàng tiếp cứu bữa trước, vội hỏi :

- Vậy người chính là Lăng Ba Nhất Yến, đệ tử của Càn Khôn Nhất Mẫu, phải không?

Hắc y nhân “à” một tiếng, lưỡi như cứng lại, hỏi :

- Người... người... tại sao người biết ta là... Không, người nghe ai bảo như thế?

Đường Chấn Anh thấy thiếu nữ nói năng ấp úng, tựa hồ muốn giấu giếm, nhưng giấu đầu hở đuôi, vì sao nàng ta lại lộ vẻ kinh hoàng? Chàng chưa thể hiểu lý do, bèn cười nhạt, đáp không vào câu hỏi :

- Thật là chẳng tốn công mà lại gặp, ta đến Hoàng Sơn chính là để tìm Lăng Ba Nhất Yến nhà người.

Chàng chưa nói hết, hắc y nhân đã thốt lên ngạc nhiên :

- Tìm ta ư? Tìm ta làm gì?

Đường Chấn Anh đáp :

- Để báo cứu rửa hận.

Hắc y nhân vội hỏi :

- Báo cừu cho ai?

Đường Chấn Anh nổi giận, đáp :

- Đừng tưởng ta không biết, chính người đã ám hại mười tám vị đồng môn của ta, tuy giấu giếm được một thời gian, nhưng cũng không che mắt nổi thiên hạ, nay người đã biết mà còn hỏi, xem chừng Lăng Ba Nhất Yến chỉ là hạng người...

Hắc y nữ quát :

- Im ngay! Ta dẫn ngươi ra đây là để tránh cho ngươi cái họa sát thân, vốn là muốn báo cái ân ngươi cứu ta lần trước. Đây là lần thứ nhất ta sinh lòng từ bi đối với con người, không ngờ lại là làm phúc phải tội, xem chừng chẳng nên làm người tốt bụng...

Ngừng một chút, rồi nói tiếp :

- Ta chính là Lăng Ba Nhất Yến. Hôm nay gặp ngươi, ngươi muốn gì đây?

Lời lẽ lạnh lùng, cực kỳ cuồng ngạo, không coi Đường Chấn Anh ra gì.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Ai cần ngươi cứu ta?”.

Nhưng không định đấu khẩu với Lăng Ba Nhất Yến, chàng gằn giọng :

- Vậy là ngươi đã thừa nhận rằng chính ngươi đã ám sát mười tám đệ tử của phái Nga Mi?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu, đáp một tiếng gọn lỏn :

- Phải!

Đường Chấn Anh hỏi :

- Kẻ ném chiếc ngân bài Đoạt Hồn Sách Mệnh số mười chín để sát hại sư diệt Ngô Huyền của ta cũng chính là ngươi phải không?

Lăng Ba Nhất Yến đáp luôn :

- Phải!

Đường Chấn Anh bất giác rung mình, đặt chéo Nhật Nguyệt song luân hộ thân, nghiêng răng nói :

- Sát nhân là ngươi, đoạt hồn sách mệnh cũng là ngươi, vậy thì kẻ sử dụng “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” để tập kích ta và sư muội cũng chính là ngươi?

Lăng Ba Nhất Yến nghe chàng nghiêng răng nói từng tiếng, thì cười khanh khách một tràng, cười rung cả vai, cong cả người, rồi đáp :

- Hoàn toàn đúng thế, thì sao?

Đường Chấn Anh sớm đã vận khí chuẩn bị, nghe đối phương câu nào cũng thừa nhận với vẻ nhơn nhơn đắc ý thì cả giận :

- Sát nhân thường mạng, có nợ phải trả...

Lời chưa dứt, chàng đã thi triển hai chiêu “Tứ Tượng Thần Hồi” và “Luân Tảo Cứu Thiên” công kích Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến không né tránh, chỉ cười khẩy, lắc cổ tay cầm kiếm hai cái đã hóa giải ngay hai kỳ chiêu của Nhật Nguyệt song luân.

Đường Chấn Anh phải thoái lui ba bước, hít một hơi khí lạnh, nhìn Lăng Ba Nhất Yến vẫn đứng im, quay mũi kiếm chỉ chỉ về phía chàng, nói :

- Lại đây đi!

Đường Chấn Anh không thềm đáp, sử dụng hai tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” là “Xảo Khai Thiên Môn” và “Luân Hoàn Trung Huyền”, ngâm chứa vô hạn huyền cơ mà xông tới.

Lăng Ba Nhất Yến ngưng mục quan sát, thấy luân ảnh đầy trời, âm thanh chói tai, uy thế quả nhiên phi phàm, nhưng nàng ta hoàn toàn không hốt hoảng, cổ tay xoay xoay bao kiếm phát ra đóa đóa kiếm hoa, kiếm khí lưu động dày đặc. Chiêu số “Điểm Mai Hoa Thiên Địa Tâm” này làm cho Đường Chấn Anh hoa mắt.

Chàng thầm khen “hảo kiếm pháp”, vội vận khí lên mắt, nhưng định thần nhìn lại đã không thấy Lăng Ba Nhất Yến đâu nữa.

Bỗng sau lưng có tiếng cười trong trẻo :

- Ở đây kia mà!

Đường Chấn Anh buột miệng “ồ” lên, vội quay người lại, thấy Lăng Ba Nhất Yến nhón nhón đứng cách chàng năm bước.

Chàng hồ thẹn, sử chiêu “Ngọc Phán Hành Không” công kích đối phương lần thứ ba.

Lăng Ba Nhất Yến thấy Song luân phóng tới thượng bàn, vẫn chưa hoàn chiêu, khê lắc mình vọt sang một bên rất nhẹ nhàng.

Đường Chấn Anh ba lần xuất thủ mà thấy đối phương vẫn chưa trả đòn, nên buột miệng hỏi :

- Tại sao ngươi cứ né tránh là nghĩa lý gì?

Lăng Ba Nhất Yến cười :

- Nhường ngươi ba chiêu để báo ân tiếp cứu lần trước.

Đường Chấn Anh lạnh lùng :

- Ai cần ngươi nhường nhịn...

Lăng Ba Nhất Yến liền đổi giọng lạnh lẽo nói :

- Nếu ngươi chịu nghe lời khuyên thật tâm của ta, hãy mau theo đường kia xuống núi, bằng không cứ tái xuất chiêu, thì đừng trách ta độc ác, làm ngươi phải đổ máu ở Tuyệt Mệnh nhai này. Không tin thì ngươi cứ thử coi.

Đường Chấn Anh cười ha hả :

- Đã sợ thì không đến, đã đến tất chẳng sợ. Đường Chấn Anh ta đây lớn bằng ngần này, há lại sợ ai...

- Cái gì? Ngươi là Đường...

Lăng Ba Nhất Yến chưa nói xong, Nhật Nguyệt song luân của Đường Chấn Anh đã ù ù công tới. Nàng ta tính cách nóng nảy, dứt khoát, nói sao làm vậy, những tưởng chỉ cần vài chiêu sẽ kết liễu tính mạng của đối phương, ai ngờ vừa nghe Đường Chấn Anh vô tình xưng danh thì nàng ta như bị điện giật, lập tức hết cả sát cơ, bèn sử dụng một hư chiêu để nhân đó nhảy ra ngoài.

Nhưng lần xuất thủ này của Đường Chấn Anh khác hẳn ba lần trước, hoàn toàn sử dụng tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”. Trước hết là chiêu “Uy Chấn Sơn Nhạc”, tiếp đến chiêu “Huy Độn Sơ Khai” nhắm vào các yếu huyệt sinh tử của đối phương.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng đang có phỏng đoán, không khỏi phân tâm. Sai một bước, chưa thể thoát xa, đành xoay tay kiếm hóa giải chiêu thức lợi hại của Song luân.

Đường Chấn Anh biết Lăng Ba Nhất Yến có võ công phi phàm, nay muốn rửa hận cho sư môn ắt phải dốc toàn lực, nên chàng hết sức chăm chú và thận trọng múa cặp Song luân che kín thân mình, đồng thời vây bọc đối phương, đợi chờ sơ hở mà hạ sát.

Song Lăng Ba Nhất Yến cứ nhẹ nhàng né tránh, không hề trả đòn, thanh bảo kiếm múa tít chỉ để hộ thân, vô cùng xảo diệu, biến hóa kỳ ảo. Nàng ta vừa thủ thế, vừa quan sát kỹ Đường Chấn Anh, thầm nghĩ: “Chàng thiếu niên này quả là anh tuấn, nhất là có hào khí hiem thấy, hẳn đã làm cho các ả thiếu nữ say mê. Chàng rất giống một người... y hệt thứ tử của Mai Chưởng Tân Nhân, Lã Mộng Giao. Đúng rồi, chàng đúng là “người ấy”. Người ấy... người ấy... thì ra vẫn còn sống! Thật không thể ngờ được...”

Nghĩ đến đây, bất giác nàng ta đỏ mặt, có vẻ e thẹn.

Nên biết trong lúc giao đấu sinh tử không thể nghĩ ngợi lung tung, Lăng Ba Nhất Yến đang nghĩ thế, bỗng nghe Đường Chấn Anh quát to :

- Coi đây!

Lăng Ba Nhất Yến giật mình, muốn tránh đã không kịp, “xoạc” một tiếng, ống quần bên đùi hữu đã bị mũi luân xé toạc một đường dài chừng hai tấc, tuy chưa thụ thương, nhưng lộ cả da thịt trắng ngần.

Nam nữ thọ thọ bất thân, cổ nhân đã dạy như thế. Một khuê nữ làm sao có thể để người khác nhìn thấy những chỗ kín đáo. Lăng Ba Nhất Yến tuy là thiếu nữ phong trần, kiêu ngạo, nhưng cuối cùng cũng là nữ nhi... Nàng ta cúi xuống, thấy đùi bị lộ thì bất giác thẹn thùng.

Gặp lúc khác, hân nạng đã sớm thẹn quá hóa giận, nhưng hiện tại nàng lại không hề giận dữ, chỉ vội đưa tay túm kín lấy chỗ quần rách, mắt nhìn Đường Chấn Anh, môi mấp máy định nói, nhưng luân thể của chàng bức bách quá, đâu có để cho đối phương kịp cất tiếng, Nhật Nguyệt song luân đã lại công tới mãnh liệt theo chiêu “Khai Sơn Đoạn Hà”.

Lăng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Anh quyết tâm hạ sát, không để cho nàng nói một lời, thì bất giác phát bực, dùng chiêu “Kim Châm Thám Hải” hóa giải Song luân, rồi đâm thẳng mũi kiếm tới trước ngực đối phương.

Thật là vừa nhanh vừa mạnh, lại vừa xảo diệu.

Đường Chấn Anh không né tránh, mà dùng Song luân chụp lấy sống kiếm của đối phương thật nhanh, theo chiêu “Bạch Hạc Lượng Xí”.

Lăng Ba Nhất Yến sử kiếm kinh linh thần tốc, hiện tại nàng chỉ cần dụng lực một chút là mũi kiếm sẽ xuyên qua tim đối phương ngay, nhưng thấy Đường Chấn Anh không chịu né tránh, thì cả kinh nghĩ: “Người thật liều mạng muốn chết!”

Đành rút vội kiếm về.

Lăng Ba Nhất Yến không có ý dả thương Đường Chấn Anh, nhưng nàng biết rằng nếu muốn chàng dừng tay, ắt phải làm cho chàng chiến bại, chủ ý đã định, bảo kiếm vừa thu về lập tức quật xuống hạ bàn, sử chiêu “Xuân Nê Lạc Tuyết” đánh ra.

Đường Chấn Anh chụp kiếm không xong, thấy kiếm hoa loang loáng dưới hai chân, vội thoái lui ba bước.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức bám theo như hình với bóng, mũi kiếm hắt Nhật luân bên tay hữu của Đường Chấn Anh bật sang một bên theo chiêu “Nghênh Phong Đoạn Thảo”.

Đường Chấn Anh chưa đứng vững, đành ngửa người ra phía sau, thì triển công phu “Đảo Phiên Thiết Bản Kiềm” và chiêu “Kim Lý Đào Xuyên Ba” mà lùi ra xa hai trượng.

Lăng Ba Nhất Yến sớm biết Đường Chấn Anh làm như vậy, liền lập tức rượt theo, tay vung bảo kiếm sử chiêu “Điểm Thạch Thành Kim” đâm tới trán chàng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn chỉ muốn chàng đình chiến để tiện đối đáp, thấy chàng cứ thoái lui quá nhanh, đã tới mép núi, vội kêu to lên :

- Mau dừng lại, nếu không muốn sa chân xuống vực...

Đoạn bất kể nguy hiểm, búng mình lao nhanh tới bên chàng.

Đường Chấn Anh nghe vậy giật mình đứng thẳng người lại, thì ngay lúc đó Lăng Ba Nhất Yến đã tới ngay trước mặt chàng.

Chàng vừa bị Lăng Ba Nhất Yến công liên ba kiếm, trong lòng cực kỳ khẩn trương, nay thấy nàng đứng ngay trước mặt thì không kịp nghĩ ngợi nhiều, vung ngay Song luân đập xuống đầu nàng.

Lăng Ba Nhất Yến rùn người xuống, sử chiêu “Chỉ Hoa Phân Liễu” nhắm vào hai cổ tay cầm luân của chàng.

Đường Chấn Anh hoảng hốt thu chiêu về để bảo hộ cổ tay, ngay trong chớp mắt đó, mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến đã chỉ ngay vào trước ngực chàng, miệng nàng quát :

- Mau dừng tay!

Đường Chấn Anh kinh hoàng, không nghe rõ lời đối phương, chỉ thấy mũi kiếm chỉ ngay trước ngực thì bất giác rùng mình.

Ngay lúc đó “cách” khẽ một tiếng, mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến chạm vào ngực áo của Đường Chấn Anh, cả hai cùng kêu lên “ái chà”. Lăng Ba Nhất Yến vội rút kiếm về.

Ngay lúc ấy, từ chỗ rách trên ngực áo của Đường Chấn Anh lộ ra một vết màu sáng lấp lánh.

Đường Chấn Anh hồn phi phách tán, bất giác bước lùi về phía sau.

Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy cả kinh, nghĩ rằng chàng rớt xuống vực ắt thịt nát xương tan, vội búng chân vọt tới giơ tay chụp lấy ngực áo của Đường Chấn Anh, nhưng lại trúng ngay cái vật trắng trắng kia, hy vọng kéo chàng lại.

Nhưng tư thế thoái hậu của Đường Chấn Anh đã phát động, chỉ nghe “phụt” một tiếng, Lăng Ba Nhất Yến chỉ còn nắm trong tay chiếc kim tỏa, chứ thân hình của Đường Chấn Anh thì đã rớt xuống vực.

Lăng Ba Nhất Yến kinh hoàng, liếc nhìn chiếc thiết tỏa trong tay, bất giác rú lên :

- Anh đệ đệ...

Lời chưa dứt, đã lao đầu xuống theo Đường Chấn Anh bất chấp sống chết.

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng gọi vọng tới :

- Anh ca ca...

Vù vù! Hai bóng người, một già một trẻ, lao tới mép núi.

Lão nhân y phục rách rưới, ngẩn ngẩn, chính là Võ Lâm Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ. Thiếu nữ y phục bó sát lấy tấm thân kiều diễm, chính là Đường Tử Vi.

Hai người này đáp thuyền xuôi theo Đường Chấn Anh, đi suốt đêm ngày, tới chân dãy Hoàng Sơn, Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ biết con đường độc đạo lên núi, bèn cứ thế mà đi lên, vừa đến Tuyệt Mệnh nhai thì nghe hai tiếng kêu “ái chà!”.

Tử Vi nghe tiếng nhận ra người, nàng vội chạy tới phía phát ra tiếng kêu, không ngờ tới gần thì nghe câu rú “Anh đệ đệ” là giọng nữ nhân. Nàng hoảng hốt chưa hiểu ra sao, cũng buột miệng gọi “Anh ca ca” rồi lao tới bên mép vực.

Không thấy một bóng người, nàng vội ngó xuống bên dưới, tựa hồ có một điểm đen đang rớt xuống rất nhanh, dưới kia toàn là âm khí trùng trùng, hoàn toàn không thấy đáy, bất giác nàng kêu liên tiếp hai lần “Anh ca ca!”, nhưng Tuyệt Mệnh nhai trầm tịch, chẳng một ai đáp lời.

Đường Tử Vi vốn thừa thông minh, nhìn quang cảnh này, biết Đường Chấn Anh đã rớt xuống vực, nước mắt trào ra, chân giậm thành thạch, bi ai nói :

- Anh ca ca, ca ca chết thảm vậy sao? Hãy chậm một bước để tiểu muội theo với...

Nàng khóc thành tiếng, đoạn nhảy luôn xuống vực.

Đúng lúc ấy có tiếng quát :

- Tiểu nha đầu, ngươi điên rồi sao?

Lời chưa dứt, tay hữu của Đường Tử Vi đã bị chụp lấy, đoạn nàng bị kéo lùi cách mép núi hai trượng.

Người vừa nói chính là Tang Bác Cổ.

Tử Vi giằng tay ra, giận dữ nói :

- Lão còn ngăn giữ tiểu nữ, tiểu nữ sẽ liều chết giao đấu với lão. Dọc đường tiểu nữ đã bảo phải đuổi mau cho kịp, lão một mực không chịu, nay bị chậm một bước, Anh ca ca đã... đã rơi xuống vực, tiểu nữ biết làm sao đây?

Rồi nàng lại khóc rống lên.

Vạn Sự Thông vốn luôn cười đùa, lúc này biết sự việc quá nghiêm trọng, nghe Đường Tử Vi khóc, nhất thời chưa biết làm gì mới ổn.

Tử Vi càng khóc càng thảm thiết, lại vừa nghĩ: “Vượt ngàn dặm đường, ngày đêm hồi hải, chỉ lo có chuyện bất trắc, cuối cùng bị chậm một chút, nay chàng đã chết thì ta sống một mình còn ý nghĩa gì nữa? Chỉ bằng cùng chết theo chàng...”

Nàng lại lao xuống về mép vực.

Tang Bác Cổ sớm đã phòng bị, Tử Vi vừa di chuyển, lão liền dùng chiêu “Trích Tinh Phụng Nguyệt” chụp lấy nàng mà ném về phía sau hơn hai trượng như ném một trái cầu.

Tử Vi muốn chết không được, giậm chân thành thạch, miệng không ngớt lẩm nhẩm, vẫn muốn lao bổ ra phía bờ vực.

Tang Bác Cổ dang tay nói :

- Nếu ngươi không nghe, lão phu sẽ buộc phải điểm huyết cho ngươi hết cựa quậy.

Tử Vi đành ngồi phệt xuống đất mà khóc.

Tang Bác Cổ thông thả đến gần, nói :

- Vi nhi, đừng khóc nữa, sư huynh của ngươi có thể vẫn sống, ngươi cứ khóc như thế, hóa ra là muốn rửa cho hắn chết hay sao?

Tử Vi vừa khóc vừa nói :

- Vực sâu không thấy đáy, đừng nói là người, ngay đến một hòn đá rớt xuống cũng vỡ tan, Anh ca ca... nhất định lành ít dữ nhiều...

Đoạn lại khóc toáng lên.

Tang Bác Cổ trấn tĩnh, nói :

- Tục ngữ có câu “trời thương người hiền”, lão phu thấy sư huynh của ngươi tướng mạo trung hậu, sẽ thọ rất lâu, làm sao chết yếu được? Dù gặp nạn lớn cũng sẽ hóa hung thành cát, không sao hết...

Người ta đang đau khổ thường cố bám víu lấy hy vọng, Tử Vi nghe Tang Bác Cổ nói thế, ngấm cũng đúng, bèn ngừng khóc, lau nước mắt, nhìn Tang Bác Cổ, chậm rãi hỏi :

- Cứ như tiền bối nói, thì Anh ca ca của tiểu nữ vẫn có thể sống ư?

Tang Bác Cổ vốn tự an ủi mình, không ngờ lời vừa rồi lại có tác dụng đối với Tử Vi, bèn nói đại :

- Lão phu đoán rằng sư huynh của ngươi sẽ được cứu sống.

Tử Vi đột nhiên phấn chấn, đứng bật dậy, nói :

- Đi! Chúng ta xuống dưới vực tìm Anh ca ca.

Tang Bác Cổ vội giữ nàng lại :

- Đây là Tuyệt Mệnh nhai, sườn núi sâu và dốc, chưa ai có thể đi xuống được...

Tử Vi nghe vậy, tia hy vọng vừa lóe lên đã tắt ngay, liền mếu máo nói :

- Như thế thì Anh ca ca mong gì thoát chết?

Đoạn nước mắt tự ứa ra ròng ròng.

Tang Bác Cổ phải vắt vả lắm mới đỡ được nàng ngừng khóc, nay thấy nàng lại nước mắt ròng ròng, thì trở nên luống cuống, chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, liền nói :

- Ô, lão phu có cách rồi.

Tử Vi sắp khóc nức lên, nghe vậy liền hỏi :

- Có cách gì?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão phu nghĩ thử đem hết tài nghệ của lão phu để lần xuống vực, may ra tìm được sư huynh của ngươi...

Tử Vi vội vái Tang Bác Cổ, lão nhân lắc đầu :

- Khoan, khoan, để lão phu nói rõ, chỉ một mình lão phu xuống dưới đó thôi. Vi nhi, ngươi phải ở trên này, tuyệt đối không được mạo hiểm, phải hết sức nhẫn nại chờ lão phu.

Tử Vi gật đầu, đáp :

- Dĩ nhiên...

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Khi lão phu chưa lên, ngươi không được nghĩ ngợi lung tung, không được nhảy xuống vực...

Tử Vi đáp :

- Chuyện đó thỉnh tiên bối yên tâm. Nếu tiểu nữ làm như vậy, chẳng hóa ra uổng phí sự ái hộ của tiên bối hay sao?

Tang Bác Cổ thấy Tử Vi nói với vẻ mặt nghiêm trang, thì cười ha hả :

- Tốt, tốt lắm. Xem ra ngươi hiểu biết lắm, vậy hai ta cứ thế mà làm, ngươi nhất nhất chờ ta ở đây.

Nói đoạn Tang Bác Cổ vọt tới mép vực mà tuột xuống.

Tử Vi thấy Vạn Sự Thông nói đi là đi, thân hình lướt nhẹ như gió, vội chạy tới mép vực ngó xuống, đã không thấy bóng lão nhân đâu nữa.

Nàng đứng trên mép vực nhìn xuống phía dưới đen ngòm đầy vẻ thần bí và đáng sợ, bao ý nghĩ dồn dập nảy sinh.

Dường như nàng trông thấy người thương đã thịt nát xương tan thành trăm mảnh.

Nhưng có lẽ chàng không hề hấn gì, đang ở dưới đó nhìn lên, vẫy tay gọi nàng xuống...

Đột nhiên, bên cạnh Anh ca ca xuất hiện một thiếu nữ, nửa quen nửa lạ, ồ, có phải là nàng ta không nhỉ?

Nàng đang tưởng tượng như thế, bỗng nghe có âm thanh lạ từ xa vọng tới, vội giật mình bừng tỉnh, quay nhìn về phía sau, thấy có một bóng đen lao tới, đáp xuống cách chỗ nàng ba trượng, thân pháp mau lẹ dị thường.

Tử Vi thầm hỏi: “Ai vậy? Có lẽ là động bọn của Mai Chuông Tản Nhân Lã Chí Viễn, tại sao ta không truy đuổi, để xem hấn cư trú ở đâu?”.

Thế là nàng vọt theo bóng đen kia.

Bóng đen chạy nhảy cực nhanh, vọt qua hai ngọn núi, cuối cùng lẫn vào một cánh rừng.

Tử Vi có thừa can đảm, nàng chẳng nghĩ ngợi, cũng vọt theo vào rừng.

Hai người, một trước một sau, vượt qua cánh rừng, tới một hàng rào trúc, bóng đen kia bay vọt qua tường.

Tử Vi cẩn thận bám vào tường leo lên, ngó vào trước, chỉ thấy bên kia tường cây cối um tùm, cỏ rậm mọc đầy, bóng đen kia nhảy vào đó không chạy thẳng, mà cứ chạy ngoằn ngoèo, thì Tử Vi biết ngay là bên trong có bố trí cơ quan mai phục.

Nàng chăm chú quan sát để ghi nhớ hành trình của bóng đen, rồi mới vọt vào bên trong, bám theo sau bóng đen, chạy một hồi mới hết cây cối, thấy có mấy gian thảo thất, ánh đèn từ trong thất hắt ra, tứ bề hoàn toàn yên tĩnh.

Tử Vi theo sau bóng đen tới một cái sân, tại đây có ba gian phòng, xung quanh là các bụi trúc, giữa sân có hai bồn hoa, trong đêm tối chưa rõ là loại hoa gì, nhưng mùi thơm thoang thoảng dễ chịu.

Bóng đen kia vén màn bước vào một gian phòng. Tử Vi vọt ngay lên mái, bò tới cửa sổ phía sau, nằm ép xuống.

Từ trong phòng vọng ra thanh âm của một thiếu phụ :

- Hải nhi, sao đêm nay về muộn vậy?

Lời đáp là khầu âm của một thiếu niên :

- Mẫu thân, đã canh tư rồi, sao mẫu thân vẫn chưa ngủ?

Thiếu phụ nói :

- Cũng chẳng hiểu vì sao, đêm nay lòng ta bồn chồn, trần trọc mãi chẳng ngủ được, liệu có chuyện bất trắc gì hay không?

Thiếu niên đáp :

- Ôi, đêm nay quả là có chuyện không hay. Lúc canh hai, hải nhi đến bên thạch thất, thấy Long ca ca của hải nhi đang động thủ với một gã thiếu niên, hỏi ra thì mới biết gã là đệ tử của phái Nga Mi. Con bèn rút binh khí ra đấu với gã một trận, ai ngờ võ công của gã khá cao cường, cả hai huynh đệ hải nhi do sơ suất, đều bị gã làm rách cả y phục...

Lời thiếu niên chưa dứt, thiếu phụ đã vội kêu lên :

- Hải nhi, người làm cho ta sợ quá! Mau lại đây ta coi, có thụ thương hay không?

Mẫu tử tình thâm, từ mẫu và hiếu tử biểu thị ở trong phòng, khiến Tử Vi nằm trên mái nghe mà cảm động, nàng chợt nghĩ đến thân thể mơn hờ của mình, từ ấu thơ đã không có phụ mẫu, chưa được hưởng tình yêu thương của phụ mẫu. Thế là bất giác nàng cúi thấp nhìn trộm qua cửa sổ vào trong phòng.

Thoạt tiên không thấy gì, nhìn kỹ một chút, nàng bỗng giật mình, suýt nữa buột miệng kêu lên.

Trong phòng có một nữ nhân tuổi khoảng tứ tuần, nhưng diện mạo thanh tú dị thường, lại vô cùng hiền từ, dễ khiến người ta gần gũi thân thiết. Tử Vi tuy mới gặp lần đầu, nhưng lập tức nàng có thiện cảm với nữ nhân này ngay.

Nữ nhân ngồi trên giường, đứng trước mặt là một thiếu niên mặc áo hồng, diện mạo trông rất giống Đường Chấn Anh như hai giọt nước.

Tử Vi cảm thấy kỳ quái, sao thiên hạ lại có hai người giống nhau đến như vậy?

Nữ nhân kéo chỗ quần bị rách toạc của thiếu niên, nói :

- May quá, chút nữa thì phạm vào đùi, xem chừng đệ tử phái Nga Mi kia là người nhân hậu đó.

Thiếu niên như chợt nhớ ra điều gì, bỗng nói :

- Mẫu thân, kể cũng kỳ quái thật. Gã đệ tử phái Nga Mi ấy trông giống hải nhi như đúc.

Nữ nhân thốt lên tiếng “à” kinh ngạc, rồi hỏi :

- Hải nhi có hỏi tính danh của người ấy hay không?

Thiếu niên đáp :

- Là Đường Chấn Anh.

Nữ nhân nghe nói thì thất sắc, xúc động lạ thường :

- Ôi, là Đường Chấn Anh...

Thiếu niên thấy mẫu thân xúc động đến mức ấy, chưa rõ vì có gì? Chàng vội đưa hai tay đỡ mẫu thân, hỏi lý do, nữ nhân ban đầu chưa chịu đáp, hỏi lần thứ hai, mới thở dài nói :

- Giao nhi, chuyện này ta giấu Giao nhi đã mười bảy năm rồi. Nay nếu ta nói bí mật ấy ra cho Giao nhi biết, liệu Giao nhi có thể hành sự theo lời dặn của ta hay không?

Giọng nói trầm hẳn xuống, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thiếu niên thấy vậy, hoảng sợ đáp :

- Hải nhi xin vâng lệnh mẫu thân, dù chết cũng không dám trái lời.

Nữ nhân đưa tay vuốt tóc thiếu niên, thông thả nói :

- Giả dụ có ngày ta lìa bỏ phụ thân của ngươi, thì ngươi sẽ theo ai? Theo ta hay theo phụ thân ngươi?

Câu hỏi đột ngột khiến thiếu niên chưa thể đáp ngay, một hồi sau mới nói :

- Khi đó, hải nhi nhất định sẽ đi theo mẫu thân.

Nữ nhân hỏi luôn :

- Ngươi thật lòng chứ?

Thiếu niên đáp :

- Hải nhi nói dối mẫu thân thì trời tru đất diệt.

Nữ nhân vội lấy tay che miệng thiếu niên :

- Giao nhi, ai bảo ngươi phải thề độc như vậy?

Đoạn chỉ tay về phía cửa sổ, nói :

- Hãy ra khéo cửa lại cho ta, kéo kẻ khác nghe lén bí mật mà ta sắp kể cho ngươi biết.

Tử Vi đang chăm chú nghe, lòng đầy nghi hoặc, thấy vậy sợ thiếu niên phát hiện, vội bỏ trở lui.

Bỗng có một bóng đen bay vọt qua phía trên, đáp xuống dãy phòng bên tả.

Tử Vi thấy người kia khá quen thuộc, chính là gã râu vàng bịt mặt từng giao đấu với nàng ở Nga Mi Kim Đỉnh. Vậy đây chính là trang viên của Mai Chưởng Tản Nhân La Chí Viễn.

Tử Vi không ngờ nàng tình cờ lại tìm được sào huyệt của cừu nhân, tinh thần phấn chấn hẳn lên, ý muốn báo thù trời đất. Nghĩ bụng đã đến đây, chẳng lẽ lại bỏ về tay không? Ít nhất cũng phải xem bản lĩnh của bọn Mai Chưởng Tản Nhân thế nào, bèn búng mình vọt theo bóng đen kia.

Nàng đặt chân lên hành lang của một dãy nhà tranh năm gian, từ trong thấy có ánh đèn hắt ra, bóng đen kia vòng sang gian đầu ở phía đông, đẩy cửa sổ nhảy vào phòng. Tử Vi chẳng đoán suy nghĩ, cũng tiến đến sát bên cửa sổ, thò đầu ngó vào bên trong, dường như đó là phòng ngủ, nhưng không thấy gã râu vàng vừa rồi đâu cả.

Tay nàng bấu vào bậc cửa sổ, không ngờ đã phát động một cơ quan bí mật, chỉ nghe “phụt, phụt” trên đầu hai tiếng, vội rút người lại, nhưng không kịp nữa, hai vai nàng đã bị một cặp song phi trảo chụp lấy, rồi người nàng bị nhấc bổng lên lơ lửng trong không trung.

Nàng giãy giụa để bứt ra, nhưng ma huyết và á huyết liên tục bị người điểm vào, khiến cho nàng hết đường giãy giụa và kêu la. Đoạn, nàng được hạ xuống đất, được đem đặt vào một chiếc giường, dường như chỉ trong chớp mắt.

Nàng mở mắt ra nhìn, thấy một thiếu niên anh tuấn, y phục màu xanh, mắt sáng như sao, đang nhìn nàng chăm chăm.

Bốn mắt gặp nhau, cả hai chột như cùng bên lên. Tử Vi vội nhắm mắt lại, thiếu niên cũng vội quay mặt đi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người hỏi :

- Long nhi phải không? Đã bắt được rồi chứ?

Thanh âm rõ ràng là của một lão nhân.

Thiếu niên đứng cạnh Tử Vi chính là Lã Mộng Long, vội đáp :

- Bẩm phụ thân, đệ tử của phái Nga Mi là Đường Chấn Anh vẫn chưa bắt được, tam sư huynh và Giao đệ đệ hiện đang truy tìm, chưa thấy trở về. Hiện tại, lại bắt được một cô nương, hải nhi đã điểm ma huyết, chờ nghe phụ thân xử trí.

Lão nhân nói :

- Không tìm lại gặp, xem chừng đêm nay bọn chúng kéo đến không ít. Ta đang bận chút việc, người tự hỏi cung trước, rồi báo cho ta biết danh tính và sự thừa của nó.

Tử Vi nghe lời đối thoại, muốn nói nhưng lưỡi cứng, không thể phát âm, nàng lo toát mồ hôi.

Lã Mộng Long đang theo lệnh phụ thân, giơ tay giải khai á huyệt cho nàng, rồi hỏi :

- Danh tính sự thừa của người là ai? Đêm hôm lén lút đến Tùng Trúc trang để làm gì?

Tử Vi đáp :

- Ta là Đường Tử Vi, đệ tử của Tuyết Trần thần ni phái Nga Mi. Nay đã bị người bắt thì muốn giết cứ giết, khỏi cần nhiều lời. Nếu không giết, bốn cô nương sẽ trở lại báo cừu rửa hận.

Lão nhân ở gian bên cạnh chính là Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn, nghe Tử Vi bảo nàng là đệ tử của Tuyết Trần thần ni thì cười một tràng âm hiểm, lăm lăm :

- Xem ra tình duyên nam nữ là do trời định. Ôi, Mai Phụng Quyên, Mai Phụng Quyên, ta cầu mong nàng ba chục năm, nhưng nàng lại cự tuyệt ta, chẳng làm cho ta được như sở nguyện. Không ngờ đêm nay lại gặp đệ tử của nàng ở đây, xem chừng đệ tử của nàng sẽ bù đắp thay nàng nỗi khát khao suốt đời của ta.

Nói xong, Lã Chí Viễn lại cười một tràng quái đản.

Tử Vi nghe lời của hắn thì rụng rời thất sắc. Còn Lã Mộng Long thì chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy phụ thân có thái độ rất kỳ dị.

Tử Vi đã hiểu tâm địa của Lã Chí Viễn, nàng nghĩ: “Hôm nay đã rơi vào tay hắn, xem ra lành ít dữ nhiều. Nếu không sớm tự tuyệt, ắt sẽ bị hắn làm nhục”.

Nàng đau đớn, nước mắt ứa ròng ròng, đang định cắn lưỡi tự tử. Lã Mộng Long thấy vậy bèn điểm vào Á huyệt của nàng.

Bên ngoài lại vọng vào tiếng nói của Lã Chí Viễn :

- Long nhi, người mang con nha đầu ấy sang đây cho ta.

Lã Mộng Long không dám trái lệnh, liền cấp Tử Vi sang phòng bên, rồi trở về phòng của mình, không rõ vì sao lại thăm lo lắng cho Tử Vi cô nương, nhưng chẳng biết nên làm thế nào, cứ ngồi bên bàn tư lự.

Bỗng một nữ nhân ngoài tứ tuần vén rèm bước vào, nhìn Lã Mộng Long với vẻ thân thiết nói :

- Hải nhi, trời sắp sáng rồi, sao còn chưa ngủ?

Lã Mộng Long giật mình đứng bật dậy, thưa :

- Thưa mẫu thân, hải nhi đang có một việc muốn thỉnh vấn mẫu thân...

Giọng thiếu niên đầy vẻ xúc động.

Nữ nhân nói :

- Hãy ngủ đi đã, tỉnh dậy rồi hỏi cũng chưa muộn.

Lã Mộng Long lắc đầu :

- Việc này gấp lắm, hải nhi nhất định muốn biết rõ ngay lúc này.

Nữ nhân thấy thiếu niên chau mày, thần sắc bất thường, nửa giận dữ, nửa như khó nói, đành đáp ứng :

- Đã gấp thì nói đi.

Đoạn ngồi xuống bên cạnh Lã Mộng Long.

Lã Mộng Long vì lo thay cho Tử Vi, nên nghĩ sao thưa vậy :

- Vừa rồi hài nhi có bắt được một thiếu nữ, ai ngờ phụ thân vừa nghe đến tính danh và sư thừa của nàng thì lập tức bảo hài nhi mang nàng sang phòng phụ thân. Hài nhi thấy thái độ của phụ thân kỳ dị thế nào ấy...

- Kỳ dị là sao?

- Tựa hồ không giữ đạo lý. Kể cũng lạ, thiếu nữ kia trông diện mạo y hệt như Lăng Ba Nhất Yến mà phụ thân mời đến đây.

Nữ nhân kinh ngạc, nói với giọng lạc hẳn đi :

- Ôi, có chuyện như vậy sao?

Bỗng bà đứng bật dậy, hỏi :

- Người nói coi, tính danh của thiếu nữ ấy là gì?

Lã Mộng Long đáp :

- Thiếu nữ tự xưng là Đường Tử Vi, thuộc phái Nga Mi.

Nữ nhân vừa nghe ba tiếng “Đường Tử Vi” thì hốt hoảng kéo Lã Mộng Long đứng lên, nói :

- Mau mau đi cứu nàng, chỉ e không kịp mất rồi...

Lã Mộng Long thấy mẫu thân gấp gáp như vậy, càng khó hiểu, định hỏi thêm, nhưng nữ nhân đã giục :

- Mau lên, Long nhi!

Khi mẫu tử Lã Mộng Long đến phòng phụ thân, thì vừa đúng lúc này nàng đã bị lột hết cả y phục, trần như nhộng.

Nữ nhân giằng co với Lã Chí Viễn để Lã Mộng Long cứu Tử Vi mang đi.

Tử Vi bị điểm huyết, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nàng không hiểu hành động của gã thiếu niên này là có ý gì, bỗng cảm thấy hai tay gã đang cắp nàng đi bị buông thõng, tiếp đó là một người khác chop lấy nàng, người này chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Thấy vậy thì nàng mới yên tâm hẳn, vội đưa mắt cho Tang Bác Cổ, lão nhân hiểu ý, xuất thủ giải khai á huyết cho nàng, đồng thời nhún người nhảy lên ngọn một cây cổ tùng.

Đến ngọn cây, Tang Bác Cổ lại đề tụ chân khí ở Đan Điền, nhảy sang một ngọn cây khác nhanh như lưu tinh.

Thuật đăng vân này hoàn toàn dựa vào chân khí nội gia phi thường, bay một mình đã khó, đăng này còn cấp thêm một người khác, thật là tuyệt kỹ hiếm có trong võ lâm đương kim. Chứng tỏ Tang Bác Cổ đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vì sao Tang Bác Cổ lại phải thi triển tuyệt kỹ lướt trên ngọn cây? Vì lúc lão nhân tiến vào trong trang viện từng bị các cơ quan bí mật ngăn cản, nên không dám đi dưới mặt đất hoặc trên mái nhà, để đề phòng bắt trắc.

Tang Bác Cổ cắp Tử Vi lướt đi trên các ngọn cây, nhanh nhẹn như loài khỉ chuyền cành, thoáng chốc đã ra tới hàng rào trúc, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lẽo :

- Tùng Trúc trang há là chốn ra vào tùy tiện? Mau xuống đất ta coi!

Lời chưa dứt đã thấy ba đạo lam quang vọt lên ngọn cây.

Tang Bác Cổ vội né tránh, nhưng ngay tức thời, từ trong lùm cây lại có mấy đạo hàn quang xẹt tới.

Nên biết, đứng trên ngọn cây không như ở dưới mặt đất, hướng hồ còn cấp thêm người khác. Tang Bác Cổ giật mình, vội phất tay áo, tạo ra luồng kinh phong đánh rớt mấy ngọn ám khí kia.

Tang Bác Cổ đang định di chuyển tiếp, bỗng từ phía dưới có ba lưỡi phi đao nhỏ bằng lá liễu vút lên. Lão xoay người né tránh được hai, chợt nghe “ối” một tiếng, thì ra Tử Vi đã bị trúng một lưỡi phi đao vào bắp chân bên tả.

Tang Bác Cổ bay vọt ra ngoài trang viện, biết Tử Vi đã thụ thương, sợ có kẻ truy đuổi, không dám dừng lại, cứ thế lao vùn vụt một mạch, xuyên rừng vượt đèo mà đi, nhanh như một làn khói mỏng.

Đến một tuyệt địa, ba phía là động, một phía dựa vào sườn núi, Tang Bác Cổ mới dừng lại, lúc này phương đông đã hừng sáng.

Tang Bác Cổ ngo xuống, thấy Tử Vi nhắm mắt, nhũu mày, có vẻ đau đớn, vội hỏi :

- Vi nhi, ngươi thụ thương vào chỗ nào?

Tử Vi phều phào đáp :

- Ở bắp chân bên tả, đau ghê gớm, lại bị tê dại. Có lẽ ám khí tẩm độc, lão tiền bối mau đặt tiểu nữ xuống, giải khai mai huyết rồi hãy coi vết thương.

Tang Bác Cổ gật đầu, ngẩng nhìn tứ phía, bỗng phát hiện có một thạch động bèn đi về phía đó.

Bước vào thạch động, thấy bên trong rất rộng, vì cửa động hướng về phía mặt trời nên rất sáng sủa. Tang Bác Cổ bèn đặt Tử Vi xuống, giải ma huyết cho nàng, đang định coi vết thương, thì nàng đẩy lão ra, e thẹn nói :

- Thỉnh lão tiền bối ra ngoài một chút.

Tang Bác Cổ lúc này mới nhớ rằng Tử Vi còn đang ôm quần áo, chưa kịp mặc vào, bèn bước ra bên ngoài.

Tử Vi vội mặc y phục, cảm thấy chân bên tả khó cử động, vội chăm chú nhìn, thấy bắp chân bị một lưỡi phi đao dài hai tấc cắm vào thịt độ một nửa, xung quanh chỗ đó đã tím bầm, hiển nhiên đang lan rộng. Nàng cả kinh, chợt nghĩ: “Thế là hết, ở chốn thâm sơn cùng cốc này, tìm đâu ra giải dược? Vậy là cái chân này sẽ thành tàn phế rồi”.

Cái chân thụ thương đã khiến Tử Vi kinh hãi, nhưng điều khiến nàng lo ngại hơn chính là trong lúc bị lột hết y phục, nàng đã bị lục y thiếu niên nhìn rõ mồn một, lại còn cấp mang đi, vậy nàng còn mặt mũi nào mà nhìn ý trung nhân là Đường Chấn Anh?

Nghĩ đến đây, nàng vừa lo vừa thẹn, bất giác lại khóc lên thành tiếng, lệ chảy ròng ròng, nghe thật não lòng giữa chốn rừng hoang.

Tang Bác Cổ nghe tiếng khóc, vội bước vào, thấy Tử Vi khóc như mưa như gió, vội tiến lại bên cạnh hỏi :

- Vi nhi, sao hôm nay ngươi lấm nước mắt thế? Hay là ngươi bị chúng... bị chúng làm nhục?

Chỉ có lão nhân này mới dám hỏi như vậy.

Tử Vi đỏ mặt, lắc đầu nói :

- Vậy thì chưa đâu, lão tiền bối yên tâm.

Tang Bác Cổ như trút được gánh nặng, thở phào :

- Đã vậy thì cần gì phải khóc? Mau coi vết thương xem sao.

- Ồi chao!

Cả hai cùng kêu lên kinh hãi khi nhìn vết thương. Nguyên chỉ trong chốc lát, khí độc đã theo mạch máu lan rộng tới gần đầu gối, cả bắp chân đã tím bầm, thật đáng sợ.

Tang Bác Cổ hiểu rộng biết nhiều, vội liên tiếp điểm vào các huyết trên đùi của Tử Vi để không cho chất độc lan rộng.

Tử Vi nói :

- Lão tiền bối đã cứu sống hài nhi, nhưng cái chân này coi như thành tàn phế. Ôn cứu mạng của lão tiền bối kiếp sau hài nhi xin báo đáp.

Nói đoạn, nàng rút cây Thất Khổng thần dịch ra rồi bỏ thẳng vào đầu mình.

Hành động đột ngột của Tử Vi khiến người khác khó dự phòng, nhưng Tang Bác Cổ đã nhanh tay hất cây địch qua một bên, vuốt râu cười :

- Con tiểu nha đầu này, đừng có giở trò quỷ trước mặt lão phu. Nếu ngươi còn định tự sát lần nữa thì lão phu sẽ điểm huyết cho ngươi hết cựa quậy.

Ngừng một lúc lại tiếp :

- Ngươi và Anh nhi vừa nghe ta nói lộ một lời, đã hấp tấp đến Hoàng Sơn tìm Lã Chí Viễn để báo cừu, nay đại sự chưa thành, lại không biết cát hung họa phúc, cứ chăm chăm đòi tự vẫn, sao không thử nghĩ xem, hai đứa ngươi được lão tăng và lão ni sủng ái đến mức nào? Lão phu đã nhận lời ủy thác, nay ngươi chết đi, phỏng Võ Lâm Thiên Thủ song tôn có tha mạng cho lão phu chăng? Cô nương ơi, xin cô nương thương cái thân già nua này một chút. Hiện tại để lão phu liều mạng đến gặp Mai Chương Tản Nhân lấy giải dược, cứu cái chân cho ngươi.

Lão nhân nói thao thao bất tuyệt, lời nào cũng hữu lý, quả nhiên làm cho Tử Vi ngừng khóc và cảm thấy hổ thẹn. Bỗng nàng nhớ đến Đường Chấn Anh, bèn hỏi :

- Tiền bối chẳng phải đã xuống dưới vực rồi sao? Có tìm thấy Anh ca ca của vân bối hay không? Sao lại lên nhanh thế?

Tang Bác Cổ đáp :

- Nếu lão phu chậm một chút thì ngươi đã bị người ta ăn hiếp rồi.

Tử Vi lại hỏi :

- Vậy là tiền bối chưa xuống dưới vực?

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Lần này coi như ngươi đoán trúng, nếu lão phu xuống dưới vực, chưa biết khi nào mới lên, thậm chí có lên nổi hay không cũng khó biết.

Tử Vi ngạc nhiên :

- Tại sao vân bối nhìn thấy tiền bối tụt xuống rồi kia mà?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão phu có tụt xuống một đoạn, nhưng lập tức treo mình ở vách núi, ngươi làm sao nhìn thấy được?

Tử Vi giận dữ nói :

- Vậy là tiền bối thật sự muốn đánh lừa vân bối?

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Ngươi nói gì tức cười vậy? Lão phu đã ngần này tuổi đầu, há lại đi đánh lừa một tiểu nha đầu như ngươi? Ta chỉ sợ ngươi liều mạng, chờ ta xuống vực rồi lại nhảy xuống tự vẫn, hóa ra ta chưa cứu được Anh nhi thì đã để mất ngươi? Cho nên...

Tử Vi nói tiếp :

- Cho nên tiền bối nấp mình chờ xem vân bối có động tĩnh gì không, rồi mới tiếp tục tụt xuống chứ gì?

Tang Bác Cổ nói :

- Đúng thế! Ta đang định tụt xuống tiếp, thì bỗng nghe bên trên có động nên mới...

Tử Vi tiếp lời :

- Nên mới vọt lên xem là chuyện gì?

Tang Bác Cổ nói :

- Thôi đủ rồi, để lão phu đi tìm Mai Chương Tản Nhân lấy giải dược đã.

Đoạn quay mình đi ra khỏi động.

Bỗng nghe “vù vù” hai tiếng, một cặp thiếu niên lao vút như bay tới cửa động.

Tang Bác Cổ hơi ngạc nhiên, thấy một gã mặc y phục màu lục, chính là gã đã cấp Tử Vi, còn gã kia y phục màu hồng, trông diện mạo y hệt Đường Chấn Anh, nếu gã mặc y phục màu trắng, e rằng khó phân biệt được ai là ai.

Hai thiếu niên anh tuấn có vẻ rất vội vã và mệt mỏi, y phục ướt đẫm sương đêm.

Tang Bác Cổ đang định hỏi, thì hai thiếu niên nhìn Tử Vi cô nương ngồi kia như bắt được vàng, cả hai cùng thốt lên mừng rỡ :

- Chúng ta tìm được rồi.

Liền đó, lục y thiếu niên gọi :

- Vi muội!

Hồng y thiếu niên gọi :

- Vi thư!

Cả hai vừa gọi vừa tiến vào trong động, vọt đến chỗ Tử Vi.

Tang Bác Cổ quát :

- Bọn oa nhi kia, không được lỗ mãng!

Đoạn vung tay, một luồng kinh phong hất hai gã thiếu niên dạt ra ngoài một trượng.

Hai thiếu niên kinh ngạc nhìn Tang Bác Cổ, rồi cung tay nói :

- Thỉnh lão trượng chờ nghỉ ngơi, huynh đệ văn bối đến đây hoàn toàn không có ác ý.

Tang Bác Cổ đáp :

- Khỏi cần nhiều lời, trước hết hãy xưng danh ta coi.

Lục y thiếu niên nói :

- Tại hạ là Lã Mộng Long, còn đây là đệ đệ Lã Mộng Giao...

Gã chưa nói hết thì đã bị hồng y thiếu niên phủ nhận :

- Không phải, huynh đệ văn bối hoàn toàn không phải họ Lã.

Lục y thiếu niên vội chữa lại :

- Đúng, đúng... huynh đệ văn bối không phải họ Lã.

Tang Bác Cổ thấy hai gã ngôn từ bất nhất thì cười ha hả :

- Bọn oa nhi các ngươi chớ định giở trò ma quỷ trước mặt Vạn Sự Thông ta đây nghe chưa. Ta hỏi người, Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn có phải là lệnh tôn hay không?

Lục y thiếu niên đáp :

- Phải... à, không phải!

Hồng y thiếu niên đáp :

- Trước đây thì phải, hiện tại thì không phải...

Lời lẽ của hai thiếu niên chẳng những khiến Tang Bác Cổ lấy làm kỳ quái, mà ngay cả Tử Vi đang ngồi dưới đất cũng phì cười, nói :

- Lão tiền bối xem kia, họ có vẻ khẩn trương lắm, nói cũng chẳng thành lời. Lão tiền bối thử hỏi lại coi.

Hai thiếu niên cứ nhìn Tử Vi ở phía sau lưng Tang Bác Cổ, bỗng chợt nhớ ra điều gì, vội chấp tay vái lão nhân, nói :

- Lão trưởng muốn hỏi gì, xin cứ chờ một lát cũng không muộn. Hiện tại việc trị thương là khẩn yếu, huynh đệ vẫn bối có mang giải được tới đây...

Tang Bác Cổ nghe đến giải được, bất giác nhướn mày hỏi :

- Giải được của liễu điệp phi đao phải không?

Hai thiếu niên đồng thanh đáp :

- Bẩm đúng vậy, nếu để chậm, khí độc ngấm vào tim thì sẽ vô hiệu lực.

Tang Bác Cổ nghĩ một chút, đột nhiên hỏi :

- Vì sao các người mang giải được đến đây?

Lục y thiếu niên đáp :

- Vì nàng là muội muội của vân bối!

Hồng y thiếu niên thì nói :

- Vì đó là thư thư của vân bối!

Tang Bác Cổ rung rung chòm râu dê, ngạc nhiên hỏi :

- Ai là muội muội với thư thư của các người?

Hai thiếu niên cùng chỉ tay về phía Tử Vi, nói :

- Là người kia đó...

Tử Vi là thiếu nữ, xưa nay chưa hề quen biết thiếu niên nào trừ Đường Chấn Anh. Nay nghe nói hai gã kia, một gọi thư thư, một gọi muội muội, thì đỏ mặt thẹn thùng, lên tiếng :

- Đừng tưởng ta không biết gì, ai là thư thư muội muội của các người? Nếu còn nói năng xằng bậy thì đừng trách ta.

Nói đoạn, nàng giận dữ quên cả cái chân đau, đứng bật dậy, nhưng kêu “ôi” một tiếng, lại loạng choạng ngồi bệt xuống.

Tang Bác Cổ nghe tiếng kêu đau đớn của nàng, vội quay đầu nhìn, trong chớp mắt đó, hai thiếu niên cùng vọt tới. Đến khi Tang Bác Cổ phát hiện ra thì không ngăn kịp nữa, chỉ tóm được một gã lục y.

Hồng y thiếu niên cúi xuống cạnh Tử Vi, giọng thân thiết đưa tay đỡ lưng nàng :

- Thư thư...

Tử Vi vừa sợ vừa thẹn, vội hất tay gã ra, không ngờ “bốp” một cái, trúng ngay vào má hồng y thiếu niên.

Hồng y thiếu niên tuy nổ đom đóm mắt, nhưng không chống đỡ, cũng không e sợ, hai tay giữ lấy hai vai Tử Vi, quỳ xuống nói :

- Có chuyện gì, thỉnh thư thư cứ hỏi, rồi hãy đánh đệ cũng chưa muộn.

Tử Vi lúng túng, nhất thờ chưa biết nên làm thế nào, chỉ giục :

- Người có gì cứ nói mau!

Hồng y thiếu niên nói :

- Đệ là thân đệ đệ (em ruột), còn thư thư là thân thư thư (chị ruột) của đệ. Hai chúng ta do cùng một mẫu thân sinh ra, nếu thư thư chưa tin, mẫu thân đã nói cho đệ biết, trên mình thư thư có đeo một chiếc kim tỏa hình chim phụng, mặt trước có bốn chữ “Tuế tuế bình an”, mặt sau có ba chữ “Đường Tử Vi”. Đệ nói đúng chưa nào?

Tang Bác Cổ vốn định bước tới kéo hồng y thiếu niên ra, nhưng nghe hắn nói có lý nên lại thôi.

Tử Vi nghe thế thì vô cùng ngạc nhiên, nghĩ: “Ta đeo chiếc kim tỏa trước ngực, chỉ có ân sư Tuyệt Trần thần ni biết, ta chưa hề cho ai xem. Vậy mà gã thiếu niên này nói trúng hoàn toàn”.

Bỗng nàng chợt nhớ đêm qua, ở Tùng Trúc trang, nàng thấy nữ nhân nọ trò chuyện với hồng y thiếu niên, liền nghĩ: “Câu chuyện mẫu tử nhà nọ đầy bí ẩn, lúc đó mình đã cảm thấy lạ lùng, nay hồng y thiếu niên lại vội tới đây nhận mình là thư thư. Chẳng lẽ nữ nhân ấy đúng là mẫu thân của mình hay sao?”.

Chợt nàng tự nhủ: “Hãy khoan! Đêm qua ta bị lộ cả y phục, không chừng chiếc kim tỏa đã bị người ta lén lấy đi lúc ấy, nên họ mới biết chi tiết đến thế, nay phải đề phòng sự gian trá mới được”.

Bèn nói :

- Kim tỏa thì đúng rồi, nhưng các người đã lấy trộm của ta, nên đoán biết thôi.

Hồng y thiếu niên mừng rỡ :

- Vậy là đệ nói đúng, thư thư đã tin chưa?

Tử Vi lắc đầu, xua tay :

- Hãy khoan, hãy khoan! Kim tỏa chưa đủ chứng minh quan hệ giữa ta và người. Còn có gì làm bằng chứng nữa không?

Hồng y thiếu niên chẳng cần suy nghĩ, nói luôn :

- Có! Mẫu thân sợ thư thư chưa chịu tin ngay, nên có tiết lộ cho đệ biết rằng trên mình thư thư có hai nốt ruồi son.

Tử Vi giật mình, bán tín bán nghi :

-Ồ, có chuyện như vậy sao?

Hồng y thiếu niên nói tiếp :

- Mẫu thân còn nói rõ nốt ruồi son ở chỗ nào, một cái ở...

Gã nói tới đây, bỗng ngừng bật, nhìn Tang Bác Cổ và lục y thiếu niên, rồi ghé tai Tử Vi nói rất nhỏ, Tử Vi không kịp đề phòng :

- Một cái ở dưới nhũ hoa, một cái ở chỗ kín, cái sau lớn hơn cái trước...

Ở chỗ kín của nữ nhi mọc nốt ruồi son, trừ mẫu thân ra, còn ai có thể biết? Đường Tử Vi nghe thiếu niên nói đúng thì thẹn thùng, nhưng cảm giác rất khó xác định. Bồi hồi hoan hỷ ư? Bi thương hờn giận ư? Khổ tận cam lai ư? Cùng lúc những cảm giác khác nhau dồn dập dâng trào như phong ba, nàng hết nhận được, kêu lên thống thiết :

- Đệ đệ!

Hai tay nàng ôm chầm lấy hồng y thiếu niên mà khóc rống lên.

- Thư thư... thư thư... thân thư thư của đệ!

Tử Vi vừa khóc vừa nói :

- Ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng ta còn có đệ đệ, cũng không ngờ còn được nhìn thấy mẫu thân của mình...

Lúc này lục y thiếu niên cũng tới bên cạnh nàng, ứa nước mắt nói :

- Vi muội, thư đệ đã tương phùng, nên vui mừng mới phải, sao lại khóc?

Tử Vi ngẩng nhìn lục y thiếu niên, nói :

- Đây là...

Hồng y thiếu niên mau miệng nói trước :

- Là biểu ca của chúng ta đó.

Tử Vi kinh ngạc :

- Hai người không phải là thân huynh đệ sao?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Quá khứ là thân huynh đệ, từ đêm qua, sau khi mẫu thân nói ra, đệ mới biết đó là biểu ca.

Đoạn hồi Tử Vi :

- Thư thư, có phải thư thư đến đây cùng với đại ca của chúng ta hay không?

Tử Vi ngơ ngác hỏi lại :

- Chúng ta còn có thân ca ca nữa ư?

Hồng y thiếu niên cũng ngạc nhiên, nói :

- Ca ca và thư thư đều là đệ tử phái Nga Mi, chẳng lẽ thư thư còn chưa biết?

Tử Vi dường như đã hiểu ra, vội chăm chú hỏi :

- Đệ bảo thân ca ca của chúng ta tên gì?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Là Đường Chấn Anh, chẳng lẽ thư thư chưa biết?

Tử Vi nghe ba tiếng “Đường Chấn Anh” thì như bị đánh vào đầu, suýt ngất đi, may mà hồng y thiếu niên nhanh tay đỡ lấy. Nàng nghĩ: “Trời đất ơi, không ngờ Anh sư huynh mà ta nặng lòng yêu thương lại là thân ca ca của ta. Thật là dương sai âm thổ (trời đất đảo điên), tạo vật trở trêu...”

Nhưng nàng chợt nghĩ, may mà mình với Anh sư huynh vãn chưa đóng thuyền, hồi đầu còn kịp, nếu không thì chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nàng như kẻ mê man.

Bỗng bên tai có tiếng gọi hoảng hốt :

- Thư thư, thư thư làm sao vậy?

- Vi muội! Vi muội, tỉnh lại đi!

Nguyên Tử Vi bị choáng váng ngất đi, nghe tiếng gọi chợt tỉnh lại, chớp chớp mắt, thở dài một tiếng rồi nói với hồng y thiếu niên :

- Đệ đệ, ta với đại ca là sư huynh muội đồng môn, đệ không nói ra thì ta dù có nằm mơ cũng chẳng ngờ chàng lại là thân ca ca. Ôi! Chỉ tại ta và đại ca sớm xa mẫu thân nên không nhận ra nhau. Ôi, thế đệ đệ tên là gì?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Là Chấn Kiệt.

Tử Vi chỉ lục y thiếu niên hỏi :

- Còn biểu ca là...

Lục y thiếu niên đáp :

- Tiểu huynh họ Bạch, tên Thu Hồng. Nghe gia mẫu bảo rằng tiểu huynh và biểu muội sinh cùng một ngày, chỉ khác giờ mà thôi...

(Độc giả lưu ý, từ đây Lã Mộng Long đã là Bạch Thu Hồng, còn Lã Mộng Giao là Đường Chấn Kiệt).

Đường Chấn Kiệt không đợi Bạch Thu Hồng nói xong đã nháy nháy mắt với biểu ca, rồi nói nhỏ vào bên tai Đường Tử Vi :

- Mẫu thân kể cho đệ biết, rằng thư thư với biểu ca đã được ước hẹn hôn nhân từ lúc chưa sanh...

Tử Vi đỏ bừng mặt, đẩy Đường Chấn Kiệt ra, nói :

- Ta không muốn nghe, không muốn nghe, đệ còn nói nữa là ta đánh cho đó!

Đoạn cúi đầu, không dám nhìn biểu ca Bạch Thu Hồng nữa.

Bỗng có tiếng cười vang :

- Lão phu đã ngủ một giấc, mà thư đệ các người vẫn chưa hàn huyên xong. Sao không mau trị thương, định thành kẻ tàn phế chắc?

Ba người trẻ tuổi ngẩng lên, thấy lão nhân tựa lưng vào vách động, mắt lim dim, nửa thức nửa ngủ.

Đường Chấn Kiệt vội nói với Tử Vi :

- Lão trượng không nhắc thì đệ quên biến đi mất, nào thư thư đưa cho đệ xem vết thương...

Tử Vi liếc về phía biểu ca Bạch Thu Hồng, thẹn thùng nói :

- Thỉnh biểu ca ra ngoài một chút được chăng?

Đường Chấn Kiệt hồn nhiên nói :

- Biểu ca là người một nhà, đâu cần chấp nê...

Tử Vi lườm đệ đệ nói :

- Đệ chẳng hiểu gì cả...

Bạch Thu Hồng lớn tuổi hơn Đường Chấn Kiệt, nghe vậy thì hiểu ý của Tử Vi, bèn nói :

- Đã có giải dược, thương thể của biểu muội không đáng lo nữa. Có biểu đệ ở đây là đủ, hiện tại tiểu huynh trở về trang viện trước, nhân tiện mang cơm tới đây...

Đoạn quay mình bước ra, bỗng nghe Tang Bác Cổ gọi lại :

- Oa nhi, hãy khoan!

Bạch Thu Hồng ngoảnh lại hỏi :

- Lão tiên bối có gì phân phó?

- Đừng quên mang cho ta chút rượu nghe!

Bạch Thu Hồng mỉm cười, cung thân thi lễ, rồi băng mình chạy đi.

Lúc này Đường Chấn Kiệt đã rút mũi liễu điệp phi đao ra khỏi bắp chân của Tử Vi, rắc giải dược vào vết thương rồi dùng một mảnh vải trắng băng bó lại, thủ pháp cực kỳ khéo léo.

Tang Bác Cổ bước tới hỏi :

- Thương thể của thư thư người thế nào Kiệt nhi?

Đường Chấn Kiệt đứng dậy đáp :

- Không đáng lo, một khi giải dược thấm vào thương khẩu, sẽ trực khí độc ra ngoài, làm lành da thịt. Nhưng muốn khỏi hoàn toàn, e nhanh nhất cũng phải mười ngày.

Nói xong, chàng lấy từ trong bọc ra một chiếc lọ nhỏ dài chừng hai tấc, đưa cho Tử Vi :

- Trong này đựng “Bắc Cực Phục Sinh đơn” do gia phụ... không, do Lã Chí Viễn đích thân chế tạo. Phàm bị các loại đao thương thiết đả, mỗi ngày uống ba viên sẽ mau chóng tiêu độc, bổ huyết sinh nhục, công hiệu vô cùng. Thư thư cầm lấy, để đệ đệ lấy nước cho dễ uống...

Lời chưa dứt, đã vọt ra cửa động.

Tử Vi thấy đệ đệ có nhiệt tâm với nàng như vậy, nên cảm động nói :

- Đệ đệ ngồi nghỉ một chút đã, lát nữa đệ lấy nước cũng không muộn.

Đường Chấn Kiệt đã chạy xa, chỉ vọng lại thanh âm :

- Đệ không mệt đâu, vả lại nước cũng gần đây thôi.

Tang Bác Cổ vuốt râu, cười lẩm bẩm :

- Đúng là thân thư đệ có khác, thân thiết với nhau quá chừng...

Đoạn quay sang nói với Tử Vi :

- Gã Kiệt đệ của người giống Anh ca ca của người như đúc, làm sao phân biệt...

Tử Vi cao hứng nói :

- Ai bảo không phân biệt được? Y phục không giống nhau, vẻ mặt cũng có điểm khác...

Tử Vi chưa nói xong, Đường Chấn Kiệt đã chạy ù về, tay cầm hai ống trúc chứa đầy nước. Chàng đưa trước cho Tang Bác Cổ một ống, rồi mới đưa cho Tử Vi một ống, nói :

- Thư thư, nước suối ở đây ngọt lắm, thư thư mau uống linh đơn đi.

Đoạn tự mở nút lọ, lấy ba viên được hoàn cho nàng.

Tang Bác Cổ đã uống ừng ực hết sạch, đưa tay quệt miệng, tấm tắc :

- Ngọt thật, ngọt thật, xem ra gã Kiệt nhi này đối với ta còn khách khí hơn hẳn Anh ca ca của hắn...

Nghe Tang Bác Cổ nhắc đến, Đường Chấn Kiệt liền nhớ tới Đường Chấn Anh, chàng bèn hỏi :

- Anh ca ca của vãn bối đêm qua nhân lúc trời tối có tới Siêu Thiên phong, ác chiến một trận với biểu ca của vãn bối, sau đó đuổi theo đến tận Tùng Trúc trang, phá tan bốn con mộc khuyển, rồi không biết đi đâu mất...

Tang Bác Cổ nhìn Đường Chấn Kiệt, hỏi lại :

- Xem cung cách người lấy nước mang về, chắc người từng qua đây rồi, phải không?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Vãn bối thực không dám giấu, toàn bộ dãy Hoàng Sơn này đã bị vãn bối đi gần hết mọi chỗ, phàm đỉnh núi, tuyết nhai, bí động, rừng sâu ngấm suối, vãn bối đều đã đặt chân đến. Nhất là thạch động này, vãn bối cùng với biểu ca vãn cách vài ngày lại theo Lã Chí Viễn tới đây một chuyến, đến hàng trăm lần rồi.

Tử Vi lấy làm kỳ dị, bèn hỏi :

- Sao tới đây nhiều lần vậy?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đệ với biểu ca tuy đến nhiều lần, nhưng không biết dụng ý của Lã Chí Viễn, mỗi khi hỏi thì Lã Chí Viễn đều bảo “huyênh đệ các người còn nhỏ tuổi, chớ nên đa vấn”.

Tang Bác Cổ trầm tư một hồi, bỗng nói :

- Có phải ba người đến đây nhất thiết ở lại một đêm, rồi mới quay trở về phải không?

Câu hỏi đột ngột khiến Tử Vi lấy làm lạ. Đường Chấn Kiệt thì lại càng kinh ngạc, chàng chớp chớp mắt nhìn lão nhân :

- Tại sao tiền bối lại biết như thế?

Tang Bác Cổ mỉm cười đáp :

- Lão phu được tôn xưng là Vạn Sự Thông, thông thiên, hiểu địa, chuyện nhỏ này có gì mà không đoán ra?

Tử Vi hiểu kỳ, nhìn Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Đệ đệ, đúng vậy ư?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Lão tiên bói đoán đúng rồi. Nói ra người nghe thật khó hiểu, mỗi lần đến đây, Lã Chí Viễn nhất thiết đều ở lại trong động một đêm, không hiểu có dụng ý gì...

Tang Bác Cổ nói :

- Ta đoán rằng tuy ở lại đây qua đêm, nhưng Lã Chí Viễn hoàn toàn không ngủ, mà cứ đi đây đi đó nhòm ngó khắp động, tựa hồ chờ mong... Kiệt nhi, có phải vậy không?

Đường Chấn Kiệt càng kinh ngạc hơn, gật gật đầu :

- Lão tiên bói quả đoán như thần, không sai chút nào. Chắc hẳn lão tiên bói biết rõ ẩn tình, mong lão tiên bói cho vãn bói được đại khai nhãn giới.

Tang Bác Cổ trầm tư một chút, mới đáp :

- Chuyện này xảy ra trên võ lâm đã lâu lắm rồi, ít ai biết đến. Đương thời từng làm chấn động toàn bộ quần hùng võ lâm...

Nói đến đây, lão nhân bỗng ngừng lời, chuyển sang chuyện khác :

- Chuyện ấy dài lắm, nói vài câu chẳng xong, chờ khi nhàn tản, lão phu sẽ kể cho nghe. Lão phu chỉ có thể nói trước điều này, Lã Chí Viễn thường đến đây là hy vọng đến sự xuất hiện của một vật.

Là vật gì vậy? Đường Tử Vi và Đường Chấn Kiệt đều muốn biết ngay nó là vật gì.

Nhưng Tang Bác Cổ không chờ họ hỏi, đã nói luôn :

- Kiệt nhi, từ đây tới Tuyệt Mệnh nhai bao xa?

Đường Chấn Kiệt thấy buồn cười về việc lão nhân đang nói chuyện này lại nhảy sang chuyện khác, nhưng không thể không đáp :

- Từ động khẩu này đi lên đến đỉnh núi sẽ thấy phía đối diện chính là Tuyệt Mệnh nhai, cự ly thì quá gần, nhưng giữa đỉnh núi và Tuyệt Mệnh nhai lại có một cái vực sâu vạn trượng ngăn cách, không có lối sang, phải đi vòng. Nếu từ đây đi thì cũng mất ít ra hai giờ. Không biết tại sao lão tiên bói lại nhắc đến Tuyệt Mệnh nhai?

Tử Vi vội hỏi :

- Đệ đệ đã xuống cái vực ấy lần nào chưa?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Thưa thưa nói nghe dễ lắm, đừng nói là đệ, chi e xưa nay chưa một ai xuống được dưới đó cả.

Tử Vi nghĩ đến Chấn Anh, bất giác chấn động tâm thần, ứa nước mắt nói :

- Nếu thế thì một khi đã rơi xuống vực, chắc chắn chẳng được toàn mạng rồi?

Đường Chấn Kiệt thấy thư thư khóc, không hiểu vì sao, vội nói :

- Nếu không nguy hiểm thì người ta đã chẳng gọi chỗ ấy là Tuyệt Mệnh nhai.

Tang Bác Cổ bất giác thở dài :

- Kiệt nhi, Anh ca ca của ngươi mới bị rơi xuống vực đó.

- Ôi!

Đường Chấn Kiệt kêu lên một tiếng kinh hoàng, đang định hỏi rõ, thì có một bóng người chạy vào cửa động, chính là Bạch Thu Hồng.

Chỉ thấy Bạch Thu Hồng hốt hải, vội vã tới trước mặt ba người, gỡ chiếc hầu bao từ trên vai xuống, đặt bên cạnh Tử Vi, rồi nói :

- Vì thời gian quá gấp, chưa kịp chuẩn bị mọi thứ, hiện tại hạ chỉ mang một chút đồ ăn lại đây, thỉnh lão tiên bối và biểu muội tạm dùng, ngày mai sẽ có đủ... Gia mẫu và di mẫu (mẫu thân của Đường Chấn Kiệt) nghe nói tìm được biểu muội thì mừng quá phát khóc, chỉ hận không biết võ công nên không thể tới đây. Mong biểu muội trị lành thương thế, rồi sẽ tính cách gặp sau. Nhị vị lão nhân gia còn đặt vào trong chiếc hầu bao này một cái nồi nhỏ để hâm thức ăn cho nóng, hoặc để đun nước.

Đoạn chàng quay sang phía Tang Bác Cổ, cung thân nói :

- Hiện tại phụ thân, không, Lã Chí Viễn vì chưa tìm thấy Chấn Anh cùng Lăng Ba Nhất Yên nên nổi trận lôi đình. Do đó, tại hạ và biểu đệ phải trở về ngay kéo lộ chân tướng. Thỉnh lão tiên bối chiếu cố cho biểu muội, chúng vãn bối ngày sau xin báo đáp...

Tang Bác Cổ vuốt râu đáp :

- Khỏi cần nhiều lời, thứ lão phu cần, người có mang tới hay không đấy?

Bạch Thu Hồng chỉ chiếc hầu bao nói :

- Lệnh của lão tiên bối, vãn bối há dám quên, để ở trong này cả.

Tang Bác Cổ phẩy tay :

- Có rượu là tốt rồi, các người mau trở về đi!

Bạch Thu Hồng kéo Đường Chấn Kiệt, cả hai cùng nói :

- Biểu muội an tâm tĩnh dưỡng, ngày mai gặp lại.

- Thư thư bảo trọng, sớm mai đệ sẽ mang thức ăn tới.

Hai người nói xong cùng thi lễ với Tang Bác Cổ rồi lao vút ra khỏi động.

Tử Vi đưa mắt tiễn họ, rồi nói với giọng lo lắng :

- Mai Chuông Tản Nhân Lã Chí Viễn thấy tiểu nữ chạy thoát, không biết có trút giận lên đầu đệ đệ và biểu ca của tiểu nữ chăng?

Tang Bác Cổ nói :

- Người khỏi cần lo, hai gã ấy không phải lũ ngốc, sẽ biết cách ứng phó.

Lão nhân vừa nói vừa bước lại, thò tay vào chiếc bao, rút ra mấy thứ, có thức ăn, chén đĩa, một cái nồi đầy kín, tỏa mùi rượu thơm phức.

Tang Bác Cổ ngửi mùi rượu thì cả mừng, mở nắp nồi, tu một hơi hết nửa số rượu, chép chép miệng khen “hảo tửu, hảo tửu”.

Đường Tử Vi mở chiếc bao nhỏ, lấy ra hai cái chân giò, bắt đầu ăn. Vì lâu chưa được ăn thịt, nên nàng thấy rất ngon miệng.

Hai người ăn uống một chập, Tang Bác Cổ đã uống hết nồi rượu, Tử Vi thỉnh lão nhân đi lấy nước, tiện thể tìm ít cành cây khô về nhóm lửa đun nước.

Tang Bác Cổ đi rồi, Tử Vi ngồi trong động đắm mình suy tư. Nàng nhớ lại đêm qua, không ngờ biểu ca đã nhìn thấy toàn bộ thân thể nàng. Cũng may chàng là người mà nàng sẽ trao thân gửi phận suốt đời! Tạo hóa trở trêu, hãy mau vãi tạ thiên địa...

Nghĩ đến đây, nàng bắt giác đỏ bừng mặt.

6. Chương 6: Động Trung Kỳ Sự Lăng Ba Nhất Yên

Bỗng nàng lại nghĩ: “Kỳ quá, tại sao mẫu thân, đệ đệ, di mẫu, biểu ca lại cùng đi theo Lã Chí Viễn? Vậy phụ thân của mình là ai?”

Nàng đang tự trách mình vừa rồi do quá xúc động, không hỏi điều tối hệ trọng ấy ỉnh bạch, giác quan mắt hần lĩn mẫn, bỗng thấy có người bước vào trong động, nàng không ngẩng lên, cứ tưởng là Tang Bác Cổ đi lấy nước trở về, bèn hỏi :

- Tiền bối trở lại rồi ư? Đưa nước cho vãn bối nào...

Lời chưa dứt, đã nghe tiếng nói :

- Chỗn hoang sơn cô động này bất tiện lắm, để ta đem người đến một nơi có đủ thứ của ngon vật lạ...

Lời lẽ ngọt ngào, nhưng giọng điệu vô cùng hiểm độc.

Đường Tử Vi giật mình, ngẩng đầu lên. Ồi! Thì ra đứng trước mặt nàng lại là hai gã bịt mặt từng giao đấu ở trên Nga Mi Kim Đỉnh, một gã râu vàng, gã kia râu lam.

Tử Vi cả kinh, vung tay hữu, cây Thất Khổng thần địch đã được rút từ sau lưng ra cực kỳ mau lẹ.

Ngay lúc đó, gã râu vàng đã thi triển chiêu “Hoàng Long Thám Qua”, hai tay chụp xuống hai vai nàng.

Tử Vi vội vung cây địch xuất chiêu “Thái Phong Khai Bình” chỉ thấy tử quang lưu động, tạo thành ngàn đạo địch ảnh bảo hộ châu thân, phong vũ không lọt.

Gã râu vàng tựa hồ không ngờ nàng xuất chiêu thần tốc đến mức ấy, khiến hần buộc phải thoái lui một bước.

Gã râu lam thấy địch chiêu của nàng lợi hại, bức sư huynh thoái lui, liền rút Kim Mai Hạc Chưởng ra.

Tử Vi do thụ thương ở chân, không thể đứng dậy ứng chiến, có phần lo sợ, nhưng nhân lúc gã râu vàng thoái lui, nàng lập tức đặt ngang cây địch lên môi, thổi nhanh một hơi, địch thanh phá vỡ không khí, vang động tới trời.

Nhưng địch thanh chưa tắt, Kim Mai Hạc Chưởng của gã râu lam đã chụp xuống đầu nàng.

Tử Vi buộc phải rời cây địch khỏi môi, xoay cổ tay sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật”, tiếng kim loại va vào nhau tóe lửa.

Bỗng gã râu vàng nói :

- Sư đệ cẩn thận, chúng ta cần bắt sống con nha đầu này, chứ không được giết.

Đoạn hần tung chân, dùng ngón chân điểm tới huyệt Tiểu Yêu của Tử Vi.

Tử Vi hừ một tiếng, tay tả phóng chưởng, đồng thời tay hữu cầm cây địch thi triển chiêu “Kim Kê Bạt Sí”, trên thì chống đỡ Mai chưởng của gã râu lam, dưới thì quét ngang bàn chân của gã râu vàng, vừa công vừa thủ, khá là lợi hại.

Hai gã bịt mặt chẳng phải hạng tầm thường, một trong hai gã cũng đủ sức đấu với nàng ba trăm hiệp, huống hồ nàng đang thụ thương phải ngồi dưới đất, rất khó xoay trở thân mình, y như một kẻ tàn phế. Hai gã kia nếu không quyết bắt sống, thì nàng đã bị đả thương dưới tay chúng rồi.

Gã râu lam thấy nàng can đảm, liền nghĩ cách chọc giận, bèn nhảy ra phía sau nàng, cười hì hì :

- Sư huynh, chúng ta ập đến từ hai phía, cô nương được tiếp hai trang nam nhi cùng lúc, sẽ thỏa lòng thềm muốn...

Nghe lời lẽ dâm loạn, Tử Vi cô nương đỏ mặt, cau mày, nghiêng răng ken két, nhưng nàng phải đối phó cùng lúc với cả hai phía, đành cố thủ, đầu dám cầu tiến công. Nửa thân mình không chuyển động, nàng rất tốn lực chống đỡ phía sau, chỉ sau mấy chiêu, đã biết mình sắp bị bắt...

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có tiếng cười lớn :

- Hai con quỷ bịt mặt, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám tới đây, không sợ trời đánh thánh vật hay sao?

Chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Chỉ thấy lão nhân tay hữu cầm một bó củi, tay tả cầm hai ống trúc đựng nước suối, vừa nghe tiếng nói đã vọt tới bên cạnh Tử Vi, đặt các thứ xuống, hai tay vung về hai phía, trông nhẹ nhàng như đùa, vậy mà hai luồng tiềm lực đã đẩy hai gã kia ra xa hàng trượng.

Gã râu lam cả kinh, vội vọt ra phía cửa động, đứng bên cạnh gã râu vàng, rồi hỏi :

- Lão là ai?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta là ai mà ngươi cũng không biết mà đòi xông xáo chốn giang hồ ư? Để ta nói cho nghe, ta là gia gia (ông nội) của ngươi đấy!

Đoạn cả thân hình vẫn bất động, không biết dùng thân pháp gì mà lão nhân đã tiến đến ngay trước mặt hai gã kia, rồi “bốp, bốp” hai tiếng, mỗi gã đã bị một cái tát tới tăm mặt mũi.

- Ối, ối!

Hai gã cùng kêu lên và thoái lui ba bước. Gã râu vàng gầm lên :

- Lão cuồng sấu này, coi đây!

Đoạn sử chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” múa Mai chưởng đánh tới đầu Tang Bác Cổ thật nhanh.

Gã râu lam thấy sư huynh xuất thủ, cũng vội sử chiêu “Thiên Chưởng Phục Ma” đánh tới trung và hạ bàn của đối phương.

- Sư đệ cẩn thận!

- Ối, sư huynh mau tránh!

“Keng, keng!” Không hiểu sao Kim Mai Hạc Chưởng của hai gã lại choảng vào nhau, cả hai gã cùng kêu lên như vậy?

Còn Tang Bác Cổ thì đâu rồi? Hai gã nhìn bốn phía, chợt thấy đau nhói nơi hông đùi, vội quạt tay ra sau lưng.

Cả hai sưng sờ, chỉ nghe “xoạc, xoạc”, áo của chúng đã bị xé rách một mảng mà chúng vẫn chưa nhìn thấy đối phương.

Bỗng có tiếng cười ngạo nghễ từ phía trên nóc động vọng xuống, chúng ngẩng lên, thì lạ chưa, lão nhân đang ngồi chễm chệ trên một mỏm đá cao hơn hai trượng.

Cả hai tức giận vung tay, sáu đạo lam quang vô thanh vô tức bay vọt lên phía Tang Bác Cổ. Chính là ám khí độc môn của Mai Chưởng Tản Nhân, Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai.

Tang Bác Cổ cười ha hả, tay hữu vung vẫy đã chop đủ sáu bông mai, nói :

- Món này chế tạo tinh xảo đây, ta phải giữ để có lúc dùng đến.

Hai gã bịt mắt cả kinh thất sắc, nghĩ rằng giao đấu với bậc cao thủ như lão nhân chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, nếu không sớm thoát thân, e khó toàn mạng. Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách. Bỗng nghe lão nhân nói với Tử Vi cô nương :

- Vi nhi, võ lâm có một tuyệt kỹ, ngươi đã chứng kiến hay chưa?

Tử Vi nghe khẩu khí, biết Tang Bác Cổ muốn biểu lộ thân thủ, bèn hỏi :

- Bẩm lão tiền bối, đó là tuyệt kỹ gì vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ngươi đã nghe nhắc đến “Ẩm tửu như hồng, thổ thủy ngưng băng” hay chưa?

Tử Vi biết đó là phép “Thủy Tiễn” nhưng cố ý nói :

- Văn bối có nghe qua, nhưng chưa được thấy. Hôm nay muốn được đại khai nhãn giới.

Tang Bác Cổ cười :

- Đã lâu chưa dùng, hôm nay phải thử xem sao.

Hai gã bịt mắt nghe “Ầm tửu như hồng, thổ thúy ngưng băng” thì biết ngay là nguy cấp, vội quay người định chạy, bỗng nghe Tang Bác Cổ quát :

- Bỏ xuống ta coi!

“Vù vù”! Hai luồng thủy tiễn vọt ra.

Hai luồng thủy tiễn trông như hai cột thủy ngân, thoát đầu nhỏ bằng que đũa, sau to bằng cái bát, “bép, lép” hai tiếng, trúng ngay vào lưng hai gã. Chúng kêu ối ối, rồi đứng là chống hai tay xuống đất, theo tư thế “cầu xà phân”.

Tang Bác Cổ chỉ mới khai vị, chưa dụng lực đáng kể. Hai gã vừa chúi xuống đã vội đứng bật dậy, co giò định chạy, Tang Bác Cổ lại quát :

- Nằm xuống!

Vù vù! Lại hai đạo thủy tiễn vọt đi.

Hai gã kia tránh không kịp, đều trúng đòn, kêu ối ối đau đớn, ngã chống vó lên trời, thành tư thế “cầu phơi trướng”.

Tử Vi cô nương không nhìn được, cười đau cả bụng.

Tang Bác Cổ vẫn ngồi trên một mỏm đá, liên tiếp nói :

- Lật sang tả!... Lật sang hữu! Nằm giữa này... nằm sắp này!

Lão nhân nói gì, hai gã kia cứ làm theo răm rắp. Chúng đã biến thành hai trái cầu bằng thịt, lăn lộn kêu oai oái.

Nên biết Tang Bác Cổ sau khi ra khỏi thạch động, đã tìm thấy nguồn nước, lấy đầy hai ống trúc, nhặt vài cành củi khô, bỗng nghe có tiếng địch thổi ré lên rồi tắt lịm, biết là Tử Vi gặp chuyện bất trắc, vội hớp một ngụm nước lớn, rồi chạy về động.

Lão nhân nuốt nước xuống bụng, đưa vào lưu giữ ở Đan Điền, hòa với trung khí trong đó... Cho nên khi phun ra, một tia nước có thể phá vỡ gỗ đá. Quả là một tuyệt kỹ diệu kỳ trong huyền môn.

Lại nói hai gã kia lúc này tối tăm mặt mũi, toàn thân bê bết bùn đất, sớm đã bủn rủn chân tay, chạy không được đã đành, ngay đến cự quạ cũng chẳng nổi.

Tang Bác Cổ cười ha hả, đáp xuống, tới chỗ hai gã nằm quay lơ trên đất, mỗi tay xách một gã lên như tóm một con gà, bước ra cửa động, vung tay ném chúng ra xa hơn năm trượng, nói :

- Các người nằm đó mà ngủ một giấc nghe!

Đoạn nhìn tứ phía một vòng rồi mới quay vào.

Tử Vi nhóm lửa đun nước, hai người uống xong. Tử Vi có phần e ngại, nói :

- Vừa rồi hai kẻ bịt mắt đã bị lão tiên bối giải quyết, nhưng sợ rằng sẽ còn có kẻ khác tìm đến đây nữa. Tiểu nữ thấy ở trong động này không an toàn, chi bằng chúng ta sớm rời khỏi đây.

Tang Bác Cổ trầm ngâm một hồi mới đáp :

- Đêm nay ta cũng nghĩ như vậy, song...

Tử Vi hỏi :

- Song làm sao kia?

Tang Bác Cổ vuốt râu, thông thả nói :

- Ta muốn ở lại đây một đêm, sáng mai đi cũng không muộn.

Tử Vi vốn thông minh, hiểu ngay ẩn ý, bèn hỏi :

- Vì sao phải ở lại một đêm?

Tang Bác Cổ mỉm cười :

- Đây là một cơ hội, không chừng nếu có cơ duyên, ta có thể được kỳ ngộ!

Tử Vi hiểu kỳ, lòng phấn chấn, hỏi :

- Kỳ ngộ điều gì, lão tiên bối nói đi!

Tang Bác Cổ xua xua tay :

- Mới chỉ là ước đoán và hy vọng, chưa có gì chắc chắn, nói ra mà không kết quả, e người sẽ thất vọng, còn khi xuất hiện kỳ ngộ, ta sẽ kể cho người nghe cũng không muộn, như thế hay hơn.

Tử Vi còn muốn thăm dò, nhưng Tang Bác Cổ nói :

- Hiện tại đã chính ngộ, đêm qua người thức trắng, lại thụ thương vào chân, cũng nên ngủ một giấc cho khỏe... để ta đi lấy chút cỏ...

Đoạn bước ra khỏi động.

Lát sau Tang Bác Cổ ôm một bó cỏ khô trở vào.

Lão nhân kiểm một hốc đá kín đáo, trải cỏ khô thành thảm, rồi cấp Tử Vi đặt vào đó, rồi bước ra khỏi động nhìn vào, thấy nàng được giấu vào một chỗ kín đáo thì mới bước ra ngoài.

Tử Vi nằm xuống, thấy quả là dễ chịu, trong chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Tang Bác Cổ quanh quẩn ở bên ngoài động, ngắm nghía địa hình hồi lâu, mới trở vào, thấy Tử Vi đang ngon giấc, bèn đi xem xét kỹ trong động.

Các mỏm đá lồi lõm nhấp nhô, cao thấp không đều, càng và sâu bên trong càng tối, đỉnh động càng thấp.

Cuối cùng không còn chút ánh sáng nào lọt vào, vì đã bị các mỏm đá che khuất hoàn toàn, giơ tay lên đã chạm tới đỉnh động. Tang Bác Cổ căng mắt quan sát, thấy đã tới vách hậu của sơn động, từ động khẩu vào tới đây ước chừng mười trượng.

Lão nhân lấy bụi nhùi ra đốt lên, ánh sáng soi tỏ vách tường. Lão nhân chậm rãi lần từng bước về mé tả, mắt chăm chú quan sát từng tác trên vách động, tựa hồ hy vọng thấy kỳ tích xuất hiện.

Sau khi xem xét hết mé tả, Tang Bác Cổ lại xem xét kỹ mé hữu, bụi nhùi cháy hết, liền châm tiếp cái khác. Rà soát xong mé hữu, lão nhân lại quay người quan sát trở ngược, cứ đi đi lại lại rất thông thả, mắt chăm chú thị sát từng tác, từng tác trên vách động đã tới ba bốn lượt.

Lão nhân không nghĩ đến bất cứ điều gì khác, chỉ chăm chăm chú chú quan sát tìm kiếm, bên ngoài động trời sấm tối lúc nào cũng chẳng hay.

Đường Tử Vi vì thụ thương và đã tốn nhiều sức lực nên ngủ say như chết. Lúc này trong động trầm lặng, lạnh lùng, bên ngoài động gió thu hiu hắt, quang cảnh thê lương.

Bỗng một bóng người theo gió lao về phía động khẩu nhanh như tên bắn, chính là đệ nhất đệ tử của Mai Chưởng Tẩn Nhân, gã râu đỏ.

Hắn còn cách động khẩu năm trượng, bỗng phát hiện có hai người nằm lẫn lóc trên mặt đất, nhìn kỹ thì ra là hai gã sư đệ của hắn, gã râu vàng và gã râu lam.

Gã râu đỏ thấy hai sư đệ bê bê bết bùn đất, trông dường như thụ trọng thương, thì bất giác cả kinh, vội lay gọi một hồi, hai gã kia chỉ ú ớ, hắn bèn thi triển thủ pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” để truyền lực một hồi, hai gã kia mới hồi tỉnh. Tiếp đó cả ba lặng lẽ đi kiểm củi và cỏ khô vốn có ở xung quanh. Chừng nửa giờ đã được một đống lớn.

Cả ba bắt đầu đem tới chất vào trong cửa động thật nhanh. Sau đó châm lửa và thay nhau dùng chường đẩy khói ùn ùn tủa vào bên trong sơn động.

Thoáng chốc, lửa cháy bùng bùng, khói xanh cuộn cuộn cứ thế tấp vào bên trong, mà Tang Bác Cổ và Tử Vi vẫn không hay biết.

Tử Vi đang nằm mơ, bỗng hít phải khói thì bừng tỉnh, mở mắt nhìn, chỉ thấy hỏa thể bùng bùng, lưỡi lửa đang liếm qua liếm lại đáng sợ, mà Tang Bác Cổ thì chẳng thấy đâu, nàng kinh hoảng gọi :

- Lão tiền bối! Lão...

Lời chưa dứt, có tiếng đằng hắng đáp lại :

- Đừng sợ, ta đây...

Tang Bác Cổ chạy lại. Tử Vi vội hỏi :

- Lửa ở đâu ra vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta cũng chưa biết, chắc là do mấy gã tiểu tử kia, để ta ra coi thử...

Đoạn quay mình vòng sau mô đá tiến ra, thấy hỏa thể mãnh liệt, khói từng cụm dày đặc lan dần vào trong động. Lão nhân không dám chậm trễ, liền vung hai tay tổng ra một luồng kinh lực, hỏa thể bị chưởng phong quét qua, tách thành hai mảng, để lộ một khoảng trống ở giữa. Tang Bác Cổ nhân đó vọt ra phía động khẩu, phóng tiếp một chưởng, chỉ nghe các mảnh đá nhỏ bay tứ phía, thì ra cửa động đã bị một khối đá lớn bít kín.

Tang Bác Cổ tung thêm một chưởng, khối đá chắn cửa động không hề lung lay, đã vậy, hỏa thể bị tách đôi vừa rồi đã nhanh chóng khép lại như cũ. Lão nhân lúc này mới cảm thấy sự thể nghiêm trọng, bất giác giậm chân nghĩ thầm: “Vạn Sự Thông ta suốt đời đi săn nhạn, hôm nay không ngờ lại bị nhạn mổ mắt...”

Vừa nghĩ, Tang Bác Cổ vừa vọt trở về bên cạnh Tử Vi.

Tử Vi vội hỏi :

- Động khẩu đã bị bít kín phải không?

Ừ ù ù... lúc này lưỡi lửa đã lem lém liếm tới mô đá chỗ hai người.

Tang Bác Cổ không đáp, cấp ngay Tử Vi chạy vào mô đá bên trong, cao hơn chỗ vừa rồi.

Đứng trên mô đá này tuy tránh được lưỡi lửa, nhưng không tránh được khói. Khói bốc lên đỉnh động, rồi lan rộng và dồn xuống bên dưới càng lúc càng dày, bắt đầu khó thở.

Chỗ hai người đã bị khói trùm kín, lão nhân ho vài tiếng, vội ngừng thở để tránh hít khói vào ngực.

Tử Vi nghe tiếng ho của lão nhân, bèn nói :

- Lão tiền bối đừng bận tâm đến tiểu nữ, hãy mau tìm cách thoát thân, kẻo bị lửa thiêu chết mất.

Lời chưa dứt, nàng đã ho liên liên.

Tang Bác Cổ nói rít qua kẽ răng :

- Đừng nói, mau nín thở! Đừng có nói xàm, ta không thể bỏ mặc người...

Tử Vi cảm động, bất giác ứa nước mắt, sụt sịt khóc.

Tang Bác Cổ thấy vậy thì cười ha hả :

- Con nha đầu này thật là thừa nước mắt, cứ yên tâm, chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu...

Đoạn vung một tay chưởng vào bầu khói đen hai lần liền. Chưởng phong quét ù ù trong động, dồn khói dày đặc vào một góc, để lộ những khoảng trống khác.

Tử Vi lúc này mới hít một hơi dài, nói :

- Chút nữa thì ngạt thở!

Tang Bác Cổ không nói, hai mắt sáng quắc lên, cứ nhìn chăm chăm vào chỗ góc động tụ khói, tựa hồ vừa phát hiện điều gì kỳ lạ.

Tử Vi ngó lão nhân, thấy vậy liền ngoảnh đầu nhìn theo ánh mắt của lão, bất giác thốt lên ngạc nhiên :

- A!

Đám khói dày đặc bị chướng phong dồn tụ một góc, đáng lẽ sau đó phải tản khai mới đúng, đằng này lại mau chóng mỏng đi mất hút.

Thoáng chốc khói đã gần như tan hẳn. Tang Bác Cổ hiểu ngay là ở góc ấy có lỗ thông ra bên ngoài, nếu không thì khói chạy đi đâu? Lão nhân bèn giơ tay phóng một chưởng về phía đó, lần này dụng lực gấp mấy lần hai chưởng vừa rồi. Chỉ thấy nổi lên một trận cuồng phong dồn vào góc động kia, số khói còn tụ ở đấy hóa thành một con rồng dài như chui tọt vào dưới chân một mô đá nhọn.

Tang Bác Cổ thấy vậy thì mừng rỡ, cặp Tử Vi chạy tới bên mô đá nuốt khói ấy, thấy ở giữa mô đá có một lỗ hổng tròn tròn như miệng giếng chênh chếch lên trên.

Lão nhân bảo Tử Vi hú to một tiếng, càng lớn càng tốt, vào lỗ hổng đó.

Tử Vi hiểu ý, liền vận khí, tròn môi hú thật mạnh. Thanh âm truyền vào lỗ hổng, rất lâu vẫn không nghe vọng lại, đủ chứng tỏ bên trong dài rộng. Tang Bác Cổ cười ha hả, nói :

- Hữu tâm tìm hoa, hoa chẳng thấy. Vô tình bẻ liễu, liễu thành rừng. Tốn công dò mãi chẳng xong, nay chúng ta không tốn gì lại sắp được thấy rồi.

Trông lão nhân có vẻ vô cùng cao hứng.

Tử Vi đoán ra được vài phần, bèn hỏi :

- Có lẽ chúng ta sắp được thấy kỳ tích mà lão tiên bối đã nói phải không?

Tang Bác Cổ đáp :

- Chư dám khăng định, nhưng lão phu đoán rằng sắp rồi.

Tử Vi lại hỏi :

- Lão tiên bối đã tìm ra lời giải rồi phải không?

Tang Bác Cổ đáp :

- Để xem có đúng không đã.

Đoạn lão nhân đẩy một chưởng nhẹ nhẹ vào lỗ hổng, để số khói đen đã chui vào trong đó tiêu tan nốt, khỏi ảnh hưởng đến hai người khi họ chui vào.

Tử Vi vừa hiểu kỳ, vừa táo bạo, nói :

- Khói tan hết rồi, chúng ta vào thôi.

Tang Bác Cổ đáp :

- Hãy khoan, trong tiểu thạch động ấy còn có năm loại khí độc, vừa rồi đã được khói dồn vào đẩy đi, nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng bất trắc.

Lão nhân vừa nói vừa ngồi xuống, bảo nàng :

- Thánh âm Chấn Tà Trừ Ma của Thất Khổng thần địch không biết ngươi đã luyện đến đâu? Hãy thử một khúc cho lão phu nghe coi.

Tử Vi rút cây địch, hít một hơi, bắt đầu thổi địch. Một hồi sau, Tang Bác Cổ giơ tay bảo ngừng :

- Ngươi hãy thử sẵn cây địch, đề phòng bất trắc.

Đoạn cặp Tử Vi chui vào trong tiểu động.

* * * * *

Lại nói Đường Chấn Anh khi bị trượt chân rớt xuống vực, bỗng nghe từ trên vách núi vọng xuống tiếng gọi “Anh đệ đệ”. Chàng bắt giắc chợt dạ, vội đề tụ chân khí ở Đan Điền, muốn dùng tuyệt kỹ “Vạn Trọng Ngọc Trụ Huyền Thiên” để chặn đứng thể rơi, nhưng đúng lúc ấy ở vách núi có một con quái mãng xà quật đuôi trúng ngay vào đầu chàng.

Sự biến đột ngột, hoảng hồ lại đang ở thế rớt nhanh xuống vực. Đường Chấn Anh không kịp né tránh, bị trúng đòn vào đầu, lập tức ngất đi.

Không biết bao lâu sau, chàng cảm thấy từ huyết “Đỉnh Lương” trên đầu có một luồng nhiệt lưu truyền vào cơ thể, rồi khắp người được vỗ vỗ nhiều chỗ. Chàng lấy làm lạ, bắt giắc động đậy thân hình, cảm thấy lưng mình tựa vào một vật gì êm êm và có sức đàn hồi.

Chàng kinh ngạc, còn đang nửa mê nửa tỉnh, bỗng nghe có tiếng phun phì phì quái dị... rồi một giọng hoảng hốt, gấp gáp, nhưng trong trẻo dịu dàng :

- Anh đệ đệ tỉnh rồi ư? Tỉnh lại mau, kéo hai chúng ta mất mạng tức thì!

- Ồi!

Đường Chấn Anh chẳng khác gì bị xối nước lạnh vào đầu, rùng mình thốt lên, ngồi bật dậy. Mở mắt nhìn, ô hay, tại sao mình lại vừa nằm trong lòng Lăng Ba Nhất Yến và cũng là cừu nhân của chàng? Chàng đứng ngay lên, định hỏi, song Lăng Ba Nhất Yến đã nói với giọng yếu ớt vô lực :

- Anh đệ đệ, mau vận khí phát chưởng!

Vừa nói, nàng vừa chỉ tay về phía bên cạnh.

Đường Chấn Anh thấy thần sắc dị thường của nàng, bắt giắc nhìn theo tay nàng chỉ, bỗng giật mình kêu ối! Thì ra cách chỗ chàng đứng tám thước, có hai con mãng xà mình dài hơn một trượng, một con đang nằm lẫn lộn trong vũng máu, con kia thì đang nhe răng trông rất đáng sợ, mắt trừng trừng nhìn về phía chàng.

Đường Chấn Anh nào dám chậm trễ, vội vung tay phóng mạnh một chưởng.

Nhưng con mãng xà cực kỳ tinh khôn, ...

(Thiếu trang 119 - 120)

Con mãng xà đau đớn lăn lộn mấy vòng dưới đất, rồi lại ngẩng cao đầu, quăng thân tới. Đường Chấn Anh vừa chém đứt đuôi mãng xà thì phần chân, sử chiêu “Võ Đế Xạ Giang”, Nguyệt luân chém trúng ngay đỉnh đầu con mãng xà, óc văng tung tóe, con vật chết tươi.

Đường Chấn Anh quay lại phía sau, thấy Lăng Ba Nhất Yến ngồi ở tư thế tĩnh tọa, hai mắt lim dim, không nói không rằng, cánh mũi phập phồng tựa hồ thở hổn hển vì quá mệt, trên đỉnh đầu nàng có một đám bạch khí ngưng tụ.

Đường Chấn Anh cúi xuống nhìn kỹ, thấy nàng y phục xộc xệch, tóc bay phất phơ lơ xỏa, vải bịt mắt đã vàng đầu mất, để lộ một diện mạo diễm lệ, thanh tú dị thường.

Chàng cực kỳ kinh dị, vì sao diện mạo của Lăng Ba Nhất Yến lại giống Đường Tử Vi như đúc? Thế là chàng cứ đứng ngây ra trước nàng.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi qua, Đường Chấn Anh rùng mình, cảm thấy lạnh ở ngực, vội cúi xuống nhìn thì thấy áo ở chỗ đó bị rách một vết dài ba tấc.

- Ồ!

Lúc này chàng mới chợt nhớ khi động thủ trên sườn núi, chàng đã bị mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến làm rách, lòi cả chiếc kim tỏa. Sau đó chiếc kim tỏa bị đối phương chop lấy, còn chàng thì ngã xuống vực...

Đường Chấn Anh nghĩ tới đây thì trong lòng chấn động, lùi lại hai bước đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy tối om om, dưới chân thì lở nhổn nhăm thạch, từ vách núi trước mặt có một nguồn nước chảy ra nghe róc rách, róc rách.

Chàng đưa mắt ngược nhìn lên cao, lên cao, lên cao nữa vẫn chưa thấy đỉnh, ngửa hẳn mặt lên mới thấy bầu trời, trông như một dải cầu vồng bắc qua hai ngọn núi.

Lúc này chàng mới nhớ là mình đã rớt xuống vực, vách núi thì cao vạn trượng, bất giác chàng lạnh sống lưng, nhưng vẫn chưa tin rằng mình rớt xuống vực sâu thế này mà không chết...

Chàng cúi xuống nhìn Lăng Ba Nhất Yến ngồi kia, nghĩ thầm: “Ta rớt xuống vực, chẳng lẽ nàng ta cũng rớt xuống theo?”

Lúc này, đám bạch khí ngưng tụ trên đầu nàng đã tan biến, cánh mũi đã hết phập phồng, tựa hồ việc vận khí điều tức đã hoàn tất. Đường Chấn Anh ngưng mục nhìn kẻ cừu nhân đã đoạt mạng mười tám vị đồng môn của chàng, bất giác quắc mắt, sát cơ phát sinh, muốn nhân cơ hội này hạ thủ.

Chàng liền bước tới bên cạnh Lăng Ba Nhất Yến, không nói một lời, giơ ngón tay ấn sẵn chỗ huyệt “Mạng Môn” ở sau lưng nàng, chỉ cần ấn mạnh một cái, đối phương sẽ lập tức chết tươi.

Lăng Ba Nhất Yến không hề động đậy. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, Đường Chấn Anh lại nghĩ thầm: “Khoan đã, Đường Chấn Anh ta là một nam tử hán đại trượng phu há lại thừa cơ nguy nan của đối phương mà hạ sát? Dù là cừu địch cũng không nên làm như vậy. Việc này lan truyền ra ngoài, thiên hạ sẽ chê cười”.

Đường Chấn Anh nhân hậu, hành động quang minh chính đại, không chịu mất khí phách quân tử, đang trầm tư suy nghĩ, bỗng thấy dưới ngón tay chàng hơi động đậy, tai nghe tiếng nói :

- Sao không hạ thủ đi? Nên nhớ đêm dài đa mộng, nếu lúc này không giết ta, e sẽ có biến cố, đến khi ấy Anh đệ đệ muốn giết ta cũng không nữa...

Thanh âm trong trẻo, dịu dàng, tuy kề bên cái chết nhưng không hề có chút run sợ.

Đường Chấn Anh hơi sững sờ, cảm thấy lời Lăng Ba Nhất Yến đầy ẩn ý, bèn buột miệng hỏi :

- Cô nương tỉnh rồi ư?

Tay chàng vẫn ấn sẵn tại huyệt đạo của đối phương.

Lăng Ba Nhất Yến cười khanh khách :

- Anh đệ đệ thật là người hiếu sinh đến mức kỳ dị, ta không tỉnh thì làm sao nói được với Anh đệ đệ?

Đường Chấn Anh đứng chênh chếch một bên, tuy không nhìn thấy nét mặt nàng, nhưng nghe tiếng cười thì biết rằng nàng rất vui vẻ. Bỗng nàng đưa tay nhẹ nhàng sửa tóc cho chỉnh tề, nói :

- Nói thật cho Anh đệ đệ nghe, từ lúc Anh đệ đệ đặt đầu ngón tay vào huyệt “Mạng Môn” của ta, ta đã biết ngay tức thời.

Đoạn nàng ngoảnh nhìn chàng, mắt lộ vẻ đắc ý.

Đường Chấn Anh nhìn diện mạo tuyệt mỹ của thiếu nữ, bất giác chấn động trong lòng, vội ngoảnh đầu ra chỗ khác, hỏi :

- Cô nương đã biết ngay, tại sao lại không vội né tránh?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Vì ta đoán rằng Anh đệ đệ sẽ không nỡ giết ta.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên :

- Tại sao cô nương đoán như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến cười cười :

- Vì ta tin rằng Anh đệ đệ không có lý gì sát hại ân nhân cứu mạng của mình.

Đường Chấn Anh lẩm bẩm :

- Ân nhân cứu mạng? Ai, ai là ân nhân cứu mạng ta kia chứ?

Lăng Ba Nhất Yến không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ hỏi lại :

- Anh đệ đệ biết bị rớt từ đâu xuống đây chứ?

Đường Chấn Anh ngẩng lên nhìn vách núi, đáp :

- Ta bị rớt từ trên Tuyệt Mệnh nhai xuống đây, cô nương biết rồi sao còn hỏi?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Vách núi cao vạn trượng, Anh đệ đệ rớt xuống, tại sao không chết?

Câu hỏi khiến Đường Chấn Anh ngó ra, nghĩ bụng: “Ừ nhỉ, quái lạ thật!”

Liên đáp ứng :

- Như vậy là cô nương... đã... cứu ta?

Lời lẽ ấp úng của chàng khiến Lăng Ba Nhất Yến cười như nắc nẻ :

- Nếu không để cứu Anh đệ đệ, thì ta liệu mình nhảy xuống theo để làm gì? Chẳng lẽ ta phát cuồng hay sao?

Đường Chấn Anh trong lúc do dự, cảm thấy ngón tay mình tự rút ra khỏi huyết đạo của đối phương, rồi bị Lăng Ba Nhất Yến nắm lấy nhanh như điện.

Chàng giật mình định rút ra, nhưng nghe nàng dịu dàng nói :

- Ô, Anh đệ đệ đúng là bị đuôi mãng xà quật vào đầu nên trở thành hồ đồ, mau ngồi xuống đây để ta nói rõ à nghe.

Đoạn kéo nhẹ tay xuống, có ý bảo chàng ngồi xuống đối diện với nàng.

Đường Chấn Anh lùi lại ba bước, mắt cứ trần trần ngó đối phương, vẫn đứng ngây ra.

Lăng Ba Nhất Yến thấy chàng đầy nghi hoặc, thì nghiêm trang nói :

- Ta đã cứu Anh đệ đệ, không tiếc gì sinh mạng của mình mà nhảy xuống vực. Vừa đỡ Anh đệ đệ, vừa chống trả với con mãng xà trong không trung, thật nguy hiểm vạn phần...

Nàng cúi xuống, tiếp :

- Anh đệ đệ nhìn mà coi, y phục của ta bị rách mấy chỗ, vải bị mặt cũng bị văng đi mất. Thử hỏi ta vì ai? Chẳng phải là vì để cứu Anh đệ đệ hay sao? Mà Anh đệ đệ còn nghi ngờ ta như thế, không sợ người khác thương tâm ư?

Giọng nói buồn rầu, nghe bi thương. Dưới vực sâu, trong đêm khuya, khiến người ta mủi lòng.

Nghe nhắc đến mãng xà, Đường Chấn Anh bất giác ngoảnh đầu nhìn con mãng xà nằm chết trước trong vũng máu, hỏi :

- Cô nương muốn nói đến con kia?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Chính nó, tuy nó tấn công hai chúng ta, nhưng cũng nhờ thi thể của nó che đỡ lúc rớt xuống mà hai chúng ta không bị thịt nát xương tan.

Đường Chấn Anh chỉ con mãng xà bị chàng giết, hỏi :

- Còn con này từ đâu bò đến?

- Khi ta đang thi triển phép Thôi Cung Quá Huyết để truyền lực cho Anh đệ đệ, đúng vào phút quyết định, bỗng con này từ trên vách núi lao xuống, chắc nó với con kia là một đôi, thấy bạn nó bị giết, mới đuổi theo chúng ta để báo thù. Lúc ấy, ta sợ quá, song không thể xuất thủ hoặc bỏ chạy. Bởi vì nếu làm vậy thì Anh đệ đệ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên ta đành ngồi im, toàn tâm toàn ý truyền khí cho Anh đệ đệ... May sao mạng của Anh đệ đệ quá lớn, nên sau khi Anh đệ đệ tỉnh dậy, con mãng xà kia mới tấn công.

Nghe Lăng Ba Nhất Yến kể tỉ mỉ, Đường Chấn Anh mới hoàn toàn tỉnh táo, chàng xúc động định quỳ xuống cảm tạ ơn cứu mạng. Thế nhưng, người cứu sống chàng lại là cừu nhân mà chàng không quản ngàn dặm tìm đến đây để báo thù cho sư môn, thành thử chàng chưa biết nên hành động ra sao.

Vì lẽ gì Lăng Ba Nhất Yến sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu chàng? Vì lẽ gì nàng cứ luôn miệng gọi chàng là Anh đệ đệ?

Nhất là hiện tại nàng rất nhu mì, dịu dàng, hoàn toàn không cao ngạo, lạnh lùng, cuồng vọng như lần hai người gặp nhau trên Nga Mi Kim Đỉnh? Tại sao lại có sự chuyển biến đột ngột như vậy?

Hàng loạt câu hỏi dồn dập nảy sinh, Đường Chấn Anh cảm kích liền chấp tay nói :

- Tại hạ được cô nương cứu sống lần này gần như tái sinh, Đường mỗ ghi nhớ suốt đời, xin hãy nhận một vái.

Đoạn cúi mình mà vái.

Lăng Ba Nhất Yến hốt hoảng vội vàng đáp lễ.

Đường Chấn Anh đã gần giọng, đổi sắc mặt nói tiếp :

- Cô nương tuy là ân nhân của tại hạ, nhưng lại là cừu địch của sư môn tại hạ. Có câu “đại trượng phu ân oán phân minh”, cô nương có ân cứu mạng tại hạ, tại hạ đương nhiên phải báo đáp. Nhưng cô nương có nợ máu với sư môn của tại hạ, tại hạ cũng phải đòi. Ân là ân, cừu là cừu. Cái nào ra cái đó, quyết không thể lẫn lộn. Giữa tình và lý, đương nhiên phải coi mối thù của sư môn là trọng, còn ân riêng là nhẹ. Cho nên Đường mỗ hôm nay trước hết phải báo cừu, sau đó sẽ đáp ân...

Lời chàng chưa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã cười khanh khách, cười rung cả người, cười văng cả tai, làm rộn ràng cả không khí trầm tịch chốn vực sâu hoang dã, tựa hồ có thể khiến người đang tuyệt vọng đủ vui lên.

Đường Chấn Anh ngơ ngác chẳng hiểu vì sao, bèn hỏi giạt giọng :

- Cô nương cười gì vậy, chẳng lẽ tại hạ nói không đúng hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến ngừng cười, đôi mắt to tròn nhìn Đường Chấn Anh dăm dăm :

- Anh đệ đệ nói chí lý lắm, ai dám bảo là không đúng? Có điều là...

Mắt nàng nheo nheo tinh quái.

Đường Chấn Anh không nhịn được, hỏi tiếp :

- Có điều là gì?

- Có điều là Anh đệ sắp đặt thứ tự công việc bất hợp lý, đảo lộn trước sau.

- Nghĩa là thế nào, mong cô nương nói rõ.

- Anh đệ muốn báo cừu, đòi nợ máu cho sư môn trước, vậy khi ta chết rồi, Anh đệ làm cách gì để đáp ân với ta? Như thế tức là chỉ nói suông, chứ không thực tâm muốn đáp ân.

Đường Chấn Anh thấy lời này quả có lý, trầm ngâm một hồi vẫn chưa nghĩ ra cách lưỡng toàn, chàng nhìn về phía Lăng Ba Nhất Yến, nàng đang dăm dăm nhìn chàng, miệng hơi hé lộ nét cười, chẳng hiểu đang nghĩ gì.

Chàng bất giác buột miệng hỏi :

- Chắc cô nương có biện pháp lưỡng toàn?

Lăng Ba Nhất Yến tựa hồ chờ đợi câu hỏi này, nên đáp liền :

- Chuyện đó còn gì đơn giản hơn. Muốn chu toàn cả hai việc, thì Anh đệ đệ chỉ cần đảo ngược thứ tự.

- Ý cô nương là tại hạ đáp ân cứu mạng trước, rồi mới báo cừu cho sư môn?

- Đó là cách duy nhất, không còn biện pháp nào khác đâu. Chẳng lẽ Anh đệ đệ cho rằng không thể làm như vậy?

Đường Chấn Anh suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Dĩ nhiên có thể làm như vậy, nhưng đáp ân cứu mạng hoàn toàn không phải dễ, đâu thể nói một lời là xong, phải có biểu hiện thực tế. Mà hiện tại cô nương không hề gặp nạn nguy hiểm gì, tại hạ biết làm sao để cứu giúp đây?

Lăng Ba Nhất Yến nói với mắt sáng lên :

- Nếu Anh đệ đệ đã thực tâm muốn đáp ân thì thiếu gì cách. Đâu phải ta cứ gặp tai nạn, Anh đệ đệ mới có thể đáp ân?

Đường Chấn Anh chưa biết xử trí thế nào, nàng đã nói tiếp :

- Nên nhớ báo ân không phải là ân của người ta bao nhiêu thì trả đúng bấy nhiêu, cái chính là ở chân tâm. Một việc dù nhỏ mà đúng nguyện ý của đối phương, cũng coi như đã báo đáp xong. Còn nếu như giả dối, thì dù có làm một việc lớn cho đối phương, đối phương chưa chắc đã vừa lòng.

Đường Chấn Anh thấy nàng nói rất có lý, nên đáp :

- Lời cô nương làm cho tại hạ sáng mắt ra, đúng là đàm luận một buổi với bậc anh còn hơn mười năm đèn sách.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Khách khí! Khách khí!

Đường Chấn Anh tiếp :

- Theo lời cô nương, nay tại hạ thỉnh cô nương nói ngay cho tại hạ biết một yêu cầu, để tại hạ có thể đáp ứng rồi sau khi báo ân xong, sẽ báo cừu cho sư môn.

Lăng Ba Nhất Yến sớm đã có ý định, bèn hỏi :

- Liệu Anh đệ đệ có đủ khả năng đáp ứng yêu cầu của ta không đây?

Đường Chấn Anh cau mày nghĩ: “Cũng khó đấy. Nếu trả lời ngay là đáp ứng, chỉ sợ mắc mưu nàng, không đáp ứng thì bảo là giả dối, thiếu chân tâm”.

Bèn thăm dò :

- Cô nương cứ nêu ra yêu cầu, nếu hợp tình hợp lý, tại hạ nhất định sẽ đáp ứng.

Lăng Ba Nhất Yến nhướn mày, mỉm cười, chỉ tay xuống trước mặt nói :

- Anh đệ đệ ngồi xuống đi đã.

Đường Chấn Anh ngồi xuống cách chỗ nàng ba bước.

Lăng Ba Nhất Yến vẫy vẫy tay :

- Ngồi sát lại đây!

Đường Chấn Anh nói :

- Dù cô nương nói nhỏ hết mức, tại hạ ngồi chỗ này cũng nghe rõ, khỏi cần xích lại gần...

Lăng Ba Nhất Yến xịu mặt, hờn dỗi :

- Đó đó, Anh đệ đệ bảo là muốn báo ân, vậy mà một yêu cầu nhỏ của ta cũng không chịu đáp ứng. Ta không phải hổ báo, ngồi gần sợ ta ăn thịt mất chẳng?

Đường Chấn Anh vội nói :

- Không phải tại hạ trái lệnh, mà là nam nữ thụ thụ bất thân, nên giữ lễ tiết mới được.

Lăng Ba Nhất Yến khóe miệng dần ra :

- Ban nãy Anh đệ đệ nằm trong lòng ta thì sao?

Đường Chấn Anh bị câu hỏi bất ngờ, cứng lưỡi hết biết trả lời thế nào. Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Thôi đừng ngăn ra nữa, mau ngồi xích lại, ta muốn nói một chuyện hệ trọng với Anh đệ đệ.

Đường Chấn Anh đành ngồi xích lại gần như ngay sát mặt với đối phương, rồi thúc giục :

- Có điều gì hệ trọng, mong cô nương hãy mau phân phó.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Ta có một yêu cầu với Anh đệ đệ, yêu cầu này hết sức đơn giản, lại hợp tình hợp lý, thiết nghĩ nhất định Anh đệ đệ sẽ đáp ứng.

Đường Chấn Anh thấy nàng cứ vòng vo tam quốc, thì sốt ruột ngắt lời :

- Khỏi cần nhiều lời, mong cô nương hãy nói mau cho.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Thì ra Anh đệ đệ cũng là người nôn nóng lắm. Anh đệ đệ vừa muốn báo ân, vừa muốn báo oán, cả hai việc đều hệ trọng, song không thể cùng làm một lúc, nghĩa là không thể dùng thời gian để quyết định. Chỉ còn cách giới hạn trong không gian.

Đường Chấn Anh không hiểu giới hạn trong không gian là thế nào, bèn hỏi :

- Tại hạ ngu muội, mong cô nương nói rõ hơn.

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Giới hạn trong không gian nghĩa là trong phạm vi Tuyệt Mệnh nhai này thôi. Anh đệ đệ báo ân cứu mạng trong vực sâu này, vì khi ra khỏi đây thì sẽ báo cừ. Tóm lại, cả báo ân lẫn báo cừ đều thực hiện được, nhưng có giới hạn về không gian.

Đoạn nheo nheo mắt, hỏi :

- Anh đệ đệ đã mãn ý chưa?

Đường Chấn Anh ngẩng nhìn lên vách núi cao ngất, hỏi :

- Từ vực sâu này có lối thoát ra không?

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu :

- Ai mà biết? Hai chúng ta đều rớt xuống đây lần đầu tiên, bắt quá nghe ba chữ Tuyệt Mệnh nhai, chỉ e không hy vọng thoát khỏi vực sâu này.

Đường Chấn Anh nghe nàng bảo không có hy vọng thoát khỏi vực sâu thì chột dạ, nói :

- Nếu y lời cô nương, giả thiết không thể ra khỏi vực sâu...

Lăng Ba Nhất Yến nói tiếp luôn :

- Thì Anh đệ đệ chỉ báo ân được thôi.

Giọng nàng rất kiên quyết và có vẻ đắc ý.

Đường Chấn Anh sững sờ, nghĩ: “Nếu vậy mình còn báo cừ làm sao được?”.

Lăng Ba Nhất Yến thông minh, sớm đã biết tâm ý của chàng, bèn mỉm cười nói tiếp :

- Anh đệ đệ đừng lo, người tốt ắt được trời cứu, không chừng chỉ sáng mai chúng ta đã có thể thoát ra khỏi chốn tuyệt địa. Vậy thì có thừa không gian để Anh đệ đệ báo cừ rồi.

Thấy Đường Chấn Anh không đáp, cứ ngây người nhìn nàng, nàng bèn nói tiếp :

- Chỉ cần ra khỏi chốn này, ta lập tức để Anh đệ đệ báo cừ. Anh đệ đệ cũng khỏi cần động thủ, ta nguyện theo Anh đệ đệ tới Nga Mi Kim Đỉnh chịu tội là được chứ gì?

Đường Chấn Anh do dự một hồi, chưa biết quyết định có nên đáp ứng biện pháp giới hạn không gian hay chẳng. Nếu đáp ứng mà không thoát khỏi chốn này, e bỏ lỡ cơ hội báo cừu, còn nếu không đáp ứng thật chẳng biết thế nào. Nghe nàng bảo cam nguyện đến Nga Mi Kim Đỉnh chịu tội, thì bất giác xúc động hỏi :

- Cô nương nói thực tâm chứ?

Lăng Ba Nhất Yến thừa hiểu tâm ý của chàng, liền nghiêm trang đáp :

- Ta tuy là nữ nhi, nhưng há dám coi nhẹ chữ tín?

Đường Chấn Anh suy nghĩ một hồi, liệu nàng có mưu chước gì chẳng, cuối cùng quyết định :

- Nếu đúng như vậy thì tại hạ đáp ứng biện pháp giới hạn không gian của cô nương, có điều là trong khi chưa thoát ra khỏi tuyệt địa, tại hạ chưa biết cách báo ân thế nào, mong cô nương nói rõ hơn.

Lăng Ba Nhất Yến nghiêm nghị nói :

- Việc đó Anh đệ đệ cứ an tâm, ta tuyệt đối không gây khó dễ với Anh đệ đệ. Gọi là báo ân, nhưng ta chỉ cần Anh đệ đệ làm bạn với ta trong cơn hoạn nạn mà thôi. Nếu gặp độc xà mãnh thú trong lúc tìm đường thoát khỏi chốn này, hai ta phải đồng tâm hiệp lực mà đối phó.

Đường Chấn Anh thấy lời nàng hoàn toàn hợp tình hợp lý, nghĩ rằng chẳng cần chàng muốn báo ân, ngay hai người lạ cùng lâm cảnh hoạn nạn cũng nên đồng tâm hiệp lực nữa là... Nghĩ vậy bèn nói :

- Bất chấp nguy nan, đồng tâm hiệp lực, tại hạ hoàn toàn đồng ý với cô nương...

Lăng Ba Nhất Yến đột nhiên ngắt lời chàng :

- Hãy khoan, còn điều kiện cuối cùng ta cần nói rõ với Anh đệ đệ. Tuy ta không đặc biệt thỉnh cầu Anh đệ đệ, nhưng khi còn ở chốn tuyệt địa này, Anh đệ đệ phải hành sự theo lời phân phó của ta, không được làm trái. Thế nào?

Đường Chấn Anh đáp luôn :

- Chỉ cần sự phân phó của cô nương hợp tình hợp lý, tại hạ nhất định tuân theo.

Lăng Ba Nhất Yến vui mừng nói :

- Vậy là hai ta đã thỏa thuận xong, từ lúc này trở đi, Anh đệ đệ nên làm theo sự phân phó của ta.

Đường Chấn Anh đã đáp ứng, đâu có thể làm khác, liền ngồi ngay người lại, vẻ nghiêm túc chờ đợi.

Ai ngờ hồi lâu vẫn chẳng thấy đối phương nói gì mà cứ dăm dăm nhìn chàng, cười không thành tiếng.

- Anh đệ đệ, ta không có gì phân phó, chỉ có một điều thỉnh cầu đơn giản thôi.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Thỉnh cô nương nói mau cho!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Chỉ mong Anh đệ đệ ngồi nghe cho hết câu chuyện năm xưa.

Đường Chấn Anh suốt phì cười, phải cố bặm môi lại, nghĩ thầm: “Thân hãm tuyệt địa, chưa biết sống chết thế nào, lại còn dènh dặt ngồi kể chuyện năm xưa, thật là quái dị đến tức cười”.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Một khi ta kể, mong Anh đệ đệ đừng hỏi giữa chừng, tốt nhất là để ta kể xong. Anh đệ đệ tự khắc sẽ minh bạch.

Đường Chấn Anh gật đầu.

Thế là Lăng Ba Nhất Yến bắt đầu thông thả, nhỏ nhẹ kể lại câu chuyện đau lòng, trong đó trượng phu bị người giết hại, thê tử bị cưỡng dâm, cũng chính là tiết lộ thân thế của Đường Chấn Anh.

* * * * *

Một ngày xuân mười tám năm về trước, tuyết đã tan hết, cây cỏ đâm chồi nảy lộc, chim chóc ríu rít, nhất là ở miền Giang Nam cảnh vật càng sống động. Chốn sơn dã được khoác bộ y phục mới màu xanh, trông thật là tươi tắn.

Bỗng trên con đường quanh co vắt ngang dãy núi vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng ngựa hí phá vỡ cảnh yên tĩnh của núi rừng.

Sánh vai đi trước là hai con bạch mã do hai trung niên ngoài ba mươi tuổi cưỡi. Cả hai người khăn áo tề chỉnh, vừa nhìn đã biết ngay là văn nhân nho nhã, diện mạo tuấn tú phi thường. Tuy họ sánh vai bên nhau, nhưng không nói gì, mà chỉ ung dung đưa mắt nhìn bốn bề, tựa hồ đang thưởng thức cảnh vật núi non mùa xuân.

Phía sau vài chục trượng có hai cỗ xe ngựa chạy thông thả, cỗ xe phía sau trùm kín, cỗ xe phía trước thì có lẽ vì sơn đạo ít người qua lại, nên tấm vải che cửa xe đằng trước và cửa hông đều được vén sang bên.

Điều khiển xe là hai tiểu a hoàn dưới hai mươi tuổi, ngồi trong chiếc xe đi đầu có hai thiếu phụ ngoài hai mươi, diện mạo diễm lệ, phong thái cao quý, lại giống nhau như đúc. Còn trong chiếc xe sau có ba hài nhi còn nằm nôi, gồm hai nam một nữ, đôi lúc khóc oe oe, khiến cảnh sơn dã thêm sinh động.

Thiếu phụ ngồi bên tả bỗng nói nhỏ :

- Thưa thưa, xe tuy chạy chậm, nhưng muội vẫn cảm thấy không an tâm thế nào ấy, chỉ lo cơ thể không được khỏe.

Thiếu phụ ngồi mé hữu mỉm cười nói :

- Muội cứ an tâm, muội mới thụ thai hai tháng, không có gì đáng ngại. Để bảo cho xe chạy chậm một chút nữa vậy.

Chẳng trách hai người giống nhau như đúc, thì ra họ là thân thư muội.

Hai trung niên cưỡi ngựa đằng trước chốc chốc quay nhìn về phía sau, nhất là một người có vẻ lo lắng. Người kia dừng ngựa lại nói :

- Khâm đệ (khâm là anh em đồng hao, anh em cột chèo), huynh thấy bụng của di muội còn nhỏ, chắc thụ thai chưa lâu, khâm đệ chẳng nên lo lắng quá.

- Khâm huynh, huynh cũng biết đó, giai đoạn này rất quan trọng, nếu để động thai sẽ không tốt. Tuy đi như thế này chẳng ngại, nhưng đệ vẫn cứ lo lo thế nào ấy.

Thì ra hai người này là phu quân của hai thiếu phụ ở chiếc xe đằng sau.

Người được gọi là khâm huynh lại nói :

- Khâm đệ không an tâm thì chúng ta đi chậm lại chút nữa. Lần nay chúng ta đến Hàng Châu và Tô Châu chỉ là để du sơn ngoạn thủy, chứ không phải phụng chỉ dụ như trước, đâu sợ chậm trễ.

- Khâm huynh nói có lý, lần này chúng ta an phận tự tại, chẳng bận việc quan, khỏi vướng lo toan.

Người được gọi là khâm huynh gật đầu, sang sang cất tiếng ngâm thơ:

Đèn sáng lầu cao, chén tiễn hành

Nhận về, chuông điểm, nguyệt tàn canh.

Nghe chim hót đó đang tìm bạn

Buồn gió xuân kia sắp rẽ tình.

Vàng sẫm sông Hoàng Sa đắp bãi

Xanh ôm bến Bạch liêu xây thành

Tạm đi đất khách xin đừng oán

Anh đến đâu mà chẳng quý anh.

Người được gọi là khâm đệ nghe khâm huynh ngâm bài “Dạ Biệt Vi Tư Sĩ” của Cao Thích đời Đường có vẻ buồn bã, thì xua tay cười nói :

- Khâm huynh ngâm bài này đệ không thú lắm, bởi vì khâm huynh đang là người rất hạnh phúc, có di thư là tuyệt thế giai nhân, sao lại bi lụy? Để tiểu đệ ngâm bài “Tào Khởi” của Lý Thương Ẩn à nghe.

Gió êm sương nhạt sớm mai

Hai ta thức dậy khoan thai trước màn

Hoa cười oanh nói trên cành

Gẫm xem xuân sắc trời dành cho ai?

Khâm huynh tán thưởng, khâm đệ lại ngâm tiếp một bài nữa:

Nhờ nhơ cặp én bay đôi

Bay đôi quẩn quýt cho người mến yêu

Lầu vàng gác ngọc, song thêu

Khi mai chấp cánh, khi chiều sóng vai.

Hai người cùng cất tiếng cười vang, thấy hai cỗ xe ngựa đã tới gần, bèn cho ngựa đi tiếp.

Ngay lúc đó, có năm người cưỡi ngựa từ trong rừng hiện ra, vọt qua chỗ họ về phía nam, chỉ kịp nhìn thấy một người áo dài, còn bốn gã kia đeo binh khí, trông đúng là bọn lục lâm thảo khấu.

Năm người kia đã tới chỗ hai cỗ xe ngựa, người áo dài nhìn thấy hai thiếu phụ diễm lệ ngồi trong xe thì đột nhiên dừng ngựa.

Vải che cửa xe lập tức được kéo sang che kín, hai con ngựa bị quất roi giục chạy nhanh hơn. Lát sau, xe ngựa đã chạy xa.

Người mặc áo dài dừng ngựa bên đường, cứ nhìn theo xe hồi lâu, chẳng nói chẳng rằng, khi hai cỗ xe ngựa đã khuất sau một khúc quanh, mới thở dài như nuốt tiếc.

Bốn võ trang hán tử nghe người kia thở dài, bèn cúi mình hỏi :

- Sư phụ nếu có tâm sự gì xin cứ nói ra, chúng đệ tử quyết đem thân khuyến mã để báo thù.

Người được gọi là sư phụ nhìn bốn hán tử, không nói gì, bất giác đưa mắt nhìn về phía mấy cỗ xe ngựa vừa chạy khuất.

Bốn hán tử tựa hồ hiểu ý, liền nói :

- Sư phụ chờ một chút, chúng đệ tử sẽ quay lại ngay.

Đoạn không đợi sư phụ trả lời, bốn gã lập tức lao đi.

Gã sư phụ trầm ngâm, không để ý đến cử chỉ, lời lẽ của bốn đệ tử, chợt thấy chúng chạy đi, định gọi lại thì đã không kịp, vội phóng ngựa theo.

Nhưng sự thế đã an bài, khi đến sau khúc đường quanh, tới một đoạn hai bên đường là sườn núi cây cối rậm rạp, có chỗ là dốc sâu, thì nghe thấy phía trước những tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân. Gã sư phụ bay vọt tới gần, thấy hai trung niên, hai tiểu a hoàn đã bị giết chết, chiếc xe ngựa chở ba hài nhi lặn xuống dốc sâu bên đường, chỉ có một hài nhi văng xuống vệ đường mà thôi. Hai thiếu phụ thì bị bốn gã đại hán kèm chế trong xe, muốn đập đầu mà chết nhưng không được, đang khóc lóc thảm thiết...

Thế là từ đó hai thiếu phụ trở thành thê thiếp của người được gọi là sư phụ kia. Họ thực tâm không muốn thất tiết, không cam chịu nhục, nhưng hiện thực khiến họ bất đắc dĩ phải ôm hận trong lòng. Bởi lẽ thiếu phụ là muội muội đang mang thai, hy vọng sẽ sinh nam tử để nối dõi tông đường cho phu quân, còn thiếu phụ là thư thư thì ngoài hài nhi nằm kia ra, còn có trách nhiệm chiếu cố đến muội muội. Thế là thư muội hai người đành chịu nhục mà hầu hạ gã sư phụ kia.

Tám tháng sau, thiếu phụ là muội muội sinh ra một nam hài nhi, thế là thư muội hai người quyết tâm nuôi dưỡng nhi tử lớn khôn để sau này báo cừu rửa hận.

Ngoài ra, thiếu phụ là thư thư còn nuôi một hy vọng. Cách đây một năm, một nữ nhi của thiếu phụ mới lên hai đã được một vị cao nhân thể ngoại thu nhận làm đệ tử, mang đi dưỡng dục. Thiếu phụ hy vọng trưởng nữ của mình sẽ có ngày thành tài trở về, không chừng sẽ báo cừu rửa hận cho phụ thân và di phụ, để họ được nhắm mắt dưới cữu tuyền...

* * * * *

Lăng Ba Nhất Yến từ tốn, rủ rỉ kể lại chuyện năm xưa bằng một giọng bi ai, khiến Đường Chấn Anh xúc động, hoàn toàn đắm mình vào hoàn cảnh của các nạn nhân. Khi nghe tới đoạn bọn lục lâm năm tên nọ cướp xe, giết người, chiếm thê nhi... thì bất giác thấy máu như sôi lên, giả sử gã sư phụ kia xuất hiện, chắc hẳn chàng sẽ băm vằm gã ra thành trăm mảnh.

Lăng Ba Nhất Yến kể xong thì sực sùi nức nở một hồi, đoạn nâng lau nước mắt, tựa hồ đã trấn tĩnh, nhặt một cục đá bóp vụn trong tay, rồi hỏi :

- Anh đệ đệ, nghe chuyện có thấy xúc động chẳng?

Đường Chấn Anh hít một hơi dài, nói :

- Chuyện quá bi thương, may chỉ là chuyện năm xưa, chứ không phải là sự thực.

Ngừng một chút, nói tiếp :

- Bất quá câu chuyện ấy chưa đầy đủ.

- Chưa đầy đủ ở điểm nào?

- Các nhân vật như khâm huynh, khâm đệ, thư thư, muội muội, sư phụ cùng các hán tử đều không có họ tên hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến thấy chàng hỏi như thế thì mừng thầm, rằng nàng đã không uống công kế lừa, bèn đáp :

- Họ tên đều có, song ta đã lược đi đó thôi. Anh đệ đệ muốn biết tính danh của ai thì cứ hỏi.

Đường Chấn Anh lập tức hỏi :

- Tại hạ muốn biết hai vị văn nhân từ bỏ quan chức để đi ngao du sơn thủy ấy tên là gì?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Người được gọi là khâm huynh tên Bạch Tùng Phong, còn khâm đệ thì cũng họ Đường như đệ, là Đường Thành Thương. Cả hai đều từng giữ chức huyện lệnh.

- Như vậy thì hai thiếu phụ, một là Bạch phu nhân, một là Đường phu nhân?

- Đúng thế!

- Ba hài nhi nằm nôi tên là gì?

- Ba hài nhi ấy được đặt tên căn cứ theo nơi sinh, một nam hài nhi là của Bạch phu nhân, tên Bạch Thu Hồng, còn hai hài nhi kia gồm một nam, một nữ do Đường phu nhân sinh hạ. Nữ hài nhi có tên là Đường Tử Vi...

Đường Chấn Anh vừa nghe đến tên sư muội của mình thì thất kinh. Chàng vội hỏi :

- Thế còn nam hài nhi?

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười thần bí, nói :

- Khỏi cần ta nói, Anh đệ đệ tự hỏi mình thì biết.

Đường Chấn Anh sững sờ thốt lên :

- Cái gì, chẳng lẽ nam hài nhi đó là Đường Chấn Anh?

- Anh đệ đệ cho là kỳ lạ lắm sao?

- Trong thiên hạ lại có chuyện trùng hợp hoàn toàn như thế ư? Hai hài nhi trùng tên họ với sư huynh muội tại hạ.

Lăng Ba Nhất Yến nghe câu này mới biết thì ra mấy hôm trước, trên Nga Mi Kim Đỉnh, thiếu nữ áo tím cứ bám sát Đường Chấn Anh từng bước chính là Đường Tử Vi, thì nàng vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ, thật không ngờ lại gặp được cả hai cùng một lúc.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Chuyện cô nương vừa kể là bịa ra hay là sự thực?

- Nếu là sự thực thì sao?

- Nếu là sự thực thì tại hạ phải đi hỏi khắp nơi cho ra tông tích cặp huynh muội trùng họ trùng tên với tại hạ.

Lăng Ba Nhất Yến xua tay :

- Chỉ e không dễ, Anh đệ đệ không nghe ta kể hay sao? Cặp hài nhi ấy đã bị lặn xuống vực rồi.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Bị lặn xuống vực là cặp huynh muội đó ư?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu không nói.

Đường Chấn Anh chợt hiểu, bèn hỏi gấp :

- Còn kẻ sát nhân cướp thê nhi tên là gì?

Lăng Ba Nhất Yến sớm đã chờ sẵn câu hỏi này, liền đáp :

- Kẻ đó chính là chủ nhân của Tùng Trúc trang mà Anh đệ đệ vừa xâm nhập tối hôm qua. Hắn là Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn.

Đường Chấn Anh vừa nghe ba tiếng Lã Chí Viễn thì như bị nước lạnh dội vào đầu, rùng mình sở gáy, lập tức tỉnh táo trở về với thực tế. Chuyện xưa với thực tại như hòa làm một, quá khứ với hiện hữu liên kết với nhau, trói chặt lấy chàng.

Chàng thông minh, sau một hồi suy xét, đã lần ra đầu mối. Bèn nhìn Lăng Ba Nhất Yến không chớp mắt, hỏi :

- Xin hỏi cô nương là ai?

Giọng chàng âm vang trong vực sâu tuyệt địa.

Lăng Ba Nhất Yến thấy thời cơ đã chín muồi, đáp :

- Là biểu thư của Anh đệ đệ.

Giọng nói dịu dàng nhưng kiên quyết.

Đường Chấn Anh nghe câu trả lời của nàng thì hoàn toàn không cảm thấy đường đột, lại hỏi :

- Vậy thì trong câu chuyện vừa kể, cô nương chính là nữ hài nhi mà Bạch phu nhân đêm ngày mong chờ học xong võ nghệ để trở về báo cừu rửa hận phải không?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu.

Đường Chấn Anh đoán trúng, liền hỏi thăm dò :

- Như vậy cô nương chính là thân thư thư của Bạch Thu Hồng, nhưng chưa biết phương danh là gì?

- Bạch Thu Lăng, nhưng cái tên này đã lâu không dùng nữa. Hôm nay Anh đệ đệ không hỏi tới, chỉ e thư thư quên luôn.

Đường Chấn Anh trầm tư một hồi, lại hỏi :

- Lời cô nương có gì làm bằng chứng?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Có kim tỏa đây...

Đoạn nàng rút trong tay áo ra chiếc kim tỏa, nói :

- Đây, để thư thư cho Anh đệ đệ coi.

Rồi nàng ghé mặt sát vào má chàng. Chàng bẽn lễn cúi đầu xem, rồi nói :

- Kim tỏa này là của tại hạ, chứng thực sao được?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Thư thư cũng có đây.

Vừa nói vừa mở ngực áo kéo kim tỏa ra.

Đường Chấn Anh ghé đầu lại gần để nhìn cho rõ, thấy chiếc kim tỏa nàng đeo trước ngực có kích thước y hệt cái của chàng, chỉ khác ở chỗ trên kim tỏa của nàng có hình con phượng, còn của chàng có hình con rồng, mặt trước có bốn chữ “Trường Mệnh Bách Tuế”, còn của chàng là bốn chữ “Phú Quý Thọ Khảo”.

Nguyên hai gia đình Đường, Bạch vô cùng thân thiết, đã làm bốn chiếc kim tỏa, hai chiếc khắc hình phượng, hai chiếc khắc hình rồng, mặt sau khắc tên bốn người.

Chiếc thứ nhất hình rồng, có bốn chữ “Phú Quý Thọ Khảo”, dành cho Đường Chấn Anh.

Chiếc thứ hai hình phượng, có bốn chữ “Trường Mệnh Bách Tuế”, dành cho Bạch Thu Lăng.

Chiếc thứ ba hình rồng, có bốn chữ “Niên Niên Như Ý”, dành cho Bạch Thu Hồng.

Chiếc thứ tư hình phượng, có bốn chữ “Tuế Tuế Bình An”, dành cho Đường Tử Vi.

Tới đây hẳn độc giả đã có thể biết biểu huỳnh biểu muội bốn người này đã được phụ mẫu ghép thành đôi long phượng, có duyên phu thê từ khi còn ở trong bụng mẫu thân.

Lại nói Đường Chấn Anh xem xong kim tỏa, đã tin lời đối phương là thực, thì bất giác có một cảm giác kỳ lạ dâng lên, ngọt ngào cay đắng, buồn tủi, hồ hởi lẫn lộn, chỉ thốt ra :

- Lăng thư thư...

- Anh đệ đệ...

Hai người cùng thốt, khó phân biệt trước sau, rồi bốn cánh tay cùng dang rộng, ôm chầm lấy nhau mà khóc nức nở.

Mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Đường Chấn Anh gặp được thân nhân, Bạch Thu Lăng thì không thể ngờ rằng người bị rớt xuống đây lại là phu quân tiền định của nàng, vẫn còn sống và kỳ ngộ chốn này, cho nên đôi thiếu niên nam nữ cứ ôm nhau mà khóc như mưa như gió.

Hai bên vừa khóc, vừa không để ý rằng càng lúc họ càng ôm chặt nhau hơn.

Nay thì Đường Chấn Anh đã biết rằng Lã Mộng Long chính là biểu đệ Bạch Thu Hồng của chàng, còn Lã Mộng Giao là thân đệ đệ Đường Chấn Kiệt, thật may là đêm qua, trong cuộc ác chiến ở Siêu Thiên phong, chàng đã không hạ sát thủ, chỉ làm rách quần của hai người đó, nếu không thì khó tưởng tượng hậu quả.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng có trận gió lạnh thổi qua, hai người mới rời nhau ra, ngẩng đầu lên, thấy khoảng trời trên vực sáng hẳn, nguyên lúc này đã là ban ngày, là chính Ngọ, nhưng dưới vực sâu tuyệt địa bị sương mù bao phủ dày đặc, nên chỉ có buổi trưa thì ánh sáng mới lọt xuống, thời gian còn lại hầu như là bóng tối.

Đường Chấn Anh chợt định hỏi vì sao Lăng Ba Nhất Yến phải thăm sát các đệ tử của phái Nga Mi, nhưng thấy nàng cứ đưa tay sờ nắn khắp thân thể như đang tìm một vật gì, dáng điệu rất vội vã và chăm chú, hốt hoảng. Tìm mãi vẫn không thấy, nàng bèn đứng bật dậy nói :

- Anh đệ đệ, mau tìm giúp thư thư chiếc bình ngọc đựng Hàn Sương Giải Dục Hương.

Đường Chấn Anh sục tìm xung quanh, chàng thấy tấm vải đen bịt mặt của nàng, bèn gọi :

- Lăng thư, tìm thấy cái này này!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Anh đệ cầm lấy đi, sau này có lúc sẽ dùng đến nó.

Hai người tìm kiếm một hồi lâu, vẫn không thấy chiếc bình ngọc đựng giải dục hương, bỗng Lăng Ba Nhất Yến kêu lên :

- Anh đệ, mau tới đây!

Đường Chấn Anh giật mình, vội chạy tới bên nàng, nàng liền ôm chầm lấy chàng. Chàng bối rối nhìn nàng, thấy má nàng ửng đỏ, mắt lim dim, hơi thở hỗn hển, không khác gì đang trong cơn hưng phấn mãnh liệt, sắp ngất đi.

Chàng chưa biết phải làm sao, thì nghe nàng gấp gáp nói :

- Anh đệ, mau ôm lấy thư thư, đưa thư thư vào chỗ tối, tốt nhất là một sơn động...

Để nói xong câu đó, dường như nàng tốn rất nhiều sức lực.

Đường Chấn Anh vội bế nàng lên, đi tìm một vòng xung quanh nhưng chẳng thấy có cái động nào, trong khi Lăng Ba Nhất Yến cứ run rẩy toàn thân, người nóng bừng bừng như đang bị lửa dục đốt cháy. Nàng cố gắng gượng dùng ý chí dập tắt mà không được. Bình giải dục bị mất chưa tìm thấy, nay chỉ còn cách duy nhất cứu giúp nàng là Đường Chấn Anh. Nàng nói :

- Thôi đừng tìm kiếm nữa, mau đặt thư thư xuống một chỗ bằng phẳng.

Đường Chấn Anh thấy vẻ đau khổ của nàng, thấy gần chỗ đang đứng có một phiến đá bằng phẳng, vội đặt nàng nằm xuống, đang định nhổm dậy, ai ngờ hai tay nàng cứ níu chặt lấy chàng. Chàng vội nói :

- Thư thư mau buông tay, để đệ đi tìm lọ giải dục.

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu :

- Muộn rồi, không kịp đâu... chỉ mong... Anh đệ cứu... từ mười tám năm về trước... thư thư đã thuộc về Anh đệ...

Nói đoạn nước mắt ứa ra, vẻ mặt rất đáng thương.

Đường Chấn Anh không thể ngờ rằng thiếu nữ diễm lệ đang nằm ngay trước mặt chàng lại là hôn thê của mình.

- Anh đệ đệ, đừng do dự nữa, thư thư đau đớn quá rồi. Ồi, mau...

Đường Chấn Anh chưa hiểu, vội hỏi :

- Đệ phải làm gì để cứu thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến nói dứt quãng :

- Thư thư đang bị lửa dục thiêu đốt... nếu Anh đệ chậm trễ... e ta chết mất...

Lúc này thần trí nàng tựa hồ đã hôn mê, nàng tự động đưa tay run run cởi áo...

- Anh đệ, mau cởi bỏ y phục... ta chết mất...

Đường Chấn Anh thấy nàng giống như lần trước ở trên Nga Mi Kim Đỉnh, liền không lưỡng lự nữa, vội cởi bỏ y phục cho nàng, vì cứu mạng lúc này là trọng.

Lăng Ba Nhất Yến đã hoàn toàn ở ...

(Thiếu trang 169 - 170)

- Đừng nói to, nó nghe thấy sẽ tấn công ngay.

Soạt! Hai ngọn đèn lạ hạ thấp chừng một trượng nữa. Giữa chốn vực sâu trầm tịch, Đường Chấn Anh rùng mình sờn da gà, nhìn thể đến của con măng xà quá thần tốc, bàn tay vội sờ đến Song luân.

Nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã nhòms dậy từ trước, tay hữu vung lên vô thanh vô tức, không biết nàng ném vật gì, chỉ thấy một ngọn đèn tắt phụt, một quái âm rền rĩ khắp vực sâu. Ngọn đèn còn lại lắc đảo dữ dội, như có hàng trăm tia điện vung vãi tứ phía, thấp thoáng hiện ra thân mình dài ngoằn thô ráp của con măng xà đang quần quai dữ dội.

Lăng Ba Nhất Yến vung tay, ngọn đèn còn lại tắt phụt. Thật là bách phát bách trúng. Cả hai lần xuất thủ, đều huyền diệu, nhẹ nhàng, lần đầu mục tiêu ở thể tĩnh, lần sau mục tiêu ở thể động, nhưng cả hai lần đều chuẩn xác. Chính là Lăng Ba Nhất Yến đã dùng thủ pháp Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, hoặc còn gọi là Thần Tiên Sầu của Càn Khôn Nhất Mẫu.

Đường Chấn Anh thâm thán phục tuyệt kỹ của nàng.

Con măng xà khổng lồ đã mất hai mắt, vực sâu trở lại tối tăm, chỉ nghe không gian nổi trợn cuồng phong, cành lá, đất đá bay rào rào, con măng xà không biết đã phóng chạy đi hướng nào, chỉ nghe rừng núi rừng rừng chuyển động.

Hai người vội vàng dùng binh khí múa tít để hộ thân, đề phòng đất đá văng phải mình.

Cả hai căng mắt nhìn xuyên bóng tối, thấy con măng xà khổng lồ chui vào một cái hốc ở sườn núi.

Đường Chấn Anh buột miệng kêu :

- Ồ, có một thạch động.

- Ồ, chắc đó là nơi trú thân của nó. Nhìn kia!

Lăng Ba Nhất Yến cũng kêu lên kinh ngạc, vì thấy từ chỗ đó đùn ra một luồng khí đen càng lúc càng dày đặc, thoáng chốc đã bao trùm cả vực sâu.

Đường Chấn Anh vội mặc y phục, vẻ hoảng hốt, Lăng Ba Nhất Yến hít hít một chút khí đen vào mũi, cảm thấy có vị khói thì cười nói :

- Không sao, chỉ là khói mà thôi.

Đường Chấn Anh hít hít, thấy đúng là mùi khói, càng ngạc nhiên hơn :

- Khói phải do lửa sinh ra, giữa Tuyệt Mệnh nhai sao lại có khói? Chẳng lẽ ở trong hốc đá kia có người?

- Thử thử cũng nghĩ như vậy, chỉ mong ở đó có người, vì có người thì ắt có lối ra, vậy thì chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.

Chợt nàng ngừng lời, đồng tai chăm chú :

- Nghe coi!

Trong vực sâu tuyệt địa, bỗng nghe văng vẳng tiếng địch, tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng nghe rõ mồn một, làm cho hai người tràn trề hy vọng. Thoạt đầu tiếng địch dịu dặt, như nước chảy hoa trôi, sau đó dồn dập như cuồng phong bạo vũ, đàng đàng sát khí. Lắng nghe địch vị, đúng là thanh âm từ hốc đá kia vọng ra.

Lăng Ba Nhất Yến liền đề tụ chân khí vào Đan Điền, phong bế tâm huyết bảo hộ Linh Đài, đề phòng bị thanh âm tập kích. Bỗng nghe Đường Chấn Anh reo vui :

- Đây là thanh âm Thất Khổng thần địch của Vi muội muội, thánh âm chấn tà trừ ma do nàng phát ra đó.

- Ồ, của Tử Vi biểu muội ư?

Đường Chấn Anh đáp :

- Đúng thế, còn ai vào đây nữa?

- Tại sao biểu muội lại ở trong đó?

Đường Chấn Anh nghe Lăng Ba Nhất Yến hỏi thì cũng thấy kỳ quái :

- Ủi nhỉ, khi đệ rời Nga Mi Kim Đỉnh đến đây một mình, có ai biết đâu? Chẳng lẽ Vi muội cũng đã tới...

Tiếng dịch đã ngừng thổi, chỉ còn dư âm vang vọng trong không gian. Màn khói từ hốc đá tuôn ra đã nhạt loãng, Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Anh đệ có gan chẳng?

Đường Chấn Anh hiểu ý, cười ha hả :

- Thư thư muốn xông vào trong hốc đá chứ gì?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu :

- Muốn thoát khỏi chốn này, chỉ còn cách phải mạo hiểm.

Đường Chấn Anh đáp :

- Lăng thư nói chí lý, đệ nguyện đi tiên phong.

Lời chưa dứt, chàng đã sử chiêu “Tiềm Long Thăng Thiên” búng mình lên cao bốn trượng.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ chàng nôn nóng như vậy, bèn giơ tay ngăn lại :

- Anh đệ, hãy khoan.

Đoạn búng mình vọt lên theo như mũi tên rời dây cung.

Đường Chấn Anh búng người chưa tới hốc đá, vội đề tụ thêm chân khí, dùng thức “Vân Long Phiến Thân” vọt lên đứng tới động khẩu.

Vừa đặt chân đứng vững, chàng đã thấy Lăng Ba Nhất Yến ở trước mặt mình, liền thốt lên tán thưởng :

- Lăng thư đi sau mà đến trước, thân pháp như thế thật không hổ với nhã hiệu Lăng Ba Nhất Yến mà vô lâm tôn vinh.

Nàng nói :

- Thư thư không thích ai tán thưởng cả.

Nàng tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng rất ngọt ngào. Nàng lấy búi nhùi ra, phất mạnh một cái, lửa bùng sáng, thấy động khẩu khá rộng, hai người có thể cùng đi lọt, bên trong tối om, không thấy vách bên bảo Đường Chấn Anh :

- Anh đệ hãy đi sau giờ cao búi nhùi soi đường, giữ cự ly năm bước để thư đi trước, phải thận trọng từng bước.

Đường Chấn Anh ngắt lời nàng :

- Lăng thư đi sau, để đệ đi trước cho.

Lăng Ba Nhất Yến không an tâm, nói :

- Hai ta đã ước định, khi chưa ra khỏi nơi đây thì Anh đệ phải nhất nhất theo lệnh của thư.

Đường Chấn Anh đành nói :

- Thôi được, thì Lăng thư đi trước. Nhưng để đệ thi triển Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh đã, một là có thể trấn áp độc xà quái mãng, đề phòng bất trắc, hai là nếu Vi muội có ở trong động thì nàng sẽ biết trước.

Đoạn chàng đập Nhật Nguyệt song luân vào nhau liền ba cái, tuy chỉ dùng năm thành công lực, nhưng cũng đủ làm rung chuyển hang động và vạn vật, các mảnh đá rớt rào rào. Rồi chàng gài Nguyệt luân vào sau lưng, đưa tay tả tiếp nhận cây búi nhùi, nói :

- Lãng thư đi trước, phải rất cẩn thận đó.

Lãng Ba Nhất Yến rút bảo kiếm múa chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” bảo hộ khắp châu thân, rồi từ từ tiến vào bên trong.

Đường Chấn Anh tay hữu thủ Nhật luân, tay tả giơ cao cây bùi nhùi, đi sau năm bước. Được vài bước, bỗng nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lãng Ba Nhất Yến, chàng bèn vọt lên, thấy con mãng xà khổng lồ nằm chình ình ngay giữa động, đầu to như cái đỉnh, thân thô ráp, dài ngoằn không lộ đuôi, thật ghê sợ.

Nhưng con mãng xà khổng lồ này ở hai hố mắt rờn rờn máu đỏ, chưa rõ nó chết hay còn sống, chắc là bị nội thương trầm trọng vì luân thanh. Đường Chấn Anh nói :

- Chính là con mãng xà vừa rồi.

Lãng Ba Nhất Yến dùng mũi kiếm chọc chọc vào đầu con mãng xà thăm dò. Cái thân khổng lồ của nó lập tức lặn lộn làm rung chuyển cả sơn động.

Đường Chấn Anh kéo Lãng Ba Nhất Yến lùi lại, nhưng nàng nóng nảy, bất chấp con mãng xà khổng lồ, nhảy vọt lên cao rồi hai tay cầm chúc mũi thanh bảo kiếm đập xuống, mũi kiếm chọc ngập sâu vào gáy con mãng xà, đoạn rút kiếm lên và lướt đi phía trên thân mình nó vào phía trong.

Con mãng xà hàng ngàn tuổi giãy giữa một hồi rồi chết hẳn, Đường Chấn Anh còn đứng ngậy ra nhìn nó, thì nghe Lãng Ba Nhất Yến gọi :

- Anh đệ đệ, mau tiến vào đi chứ!

Đường Chấn Anh giơ cao bùi nhùi, nhìn theo lưng con mãng xà, không thấy Lãng Ba Nhất Yến, chàng bèn bước trên thân mình nó mà tiến vào. Thân con trăn phải dài tới ngót chục trượng.

Lãng Ba Nhất Yến đứng đợi chàng ở chỗ đuôi mãng xà, nói :

- Anh đệ đệ đừng đi cách xa thư thư quá.

Đoạn nàng lại tiến sâu thêm.

Trong động đầy những mạng nhện, nhũ đá, rêu mốc trông ghê sợ, một mùi khó ngửi xộc lên mũi.

Bỗng họ thấy một đám lúc nhúc hàng mấy chục con độc xà ở phía trước, con nào con nấy giương mắt, há hốc mồm, máu chảy chan hòa. Chúng đều đã chết vì luân thanh.

Tựa hồ sát sinh đã thành đặc tính, Lãng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm chém ngang chém dọc vào đám độc xà đã chết kia, khiến máu thịt văng tung tóe, bấy độc xà bị băm thành nhiều khúc.

Đường Chấn Anh không ngờ Lãng Ba Nhất Yến lại tàn nhẫn như vậy, bất giác nghĩ thầm: “Lãng thư thư có ngoại hình kiều diễm như tiên nữ, sao lại mang tâm địa tàn ác như vậy? Thật là trái ngược”.

Hình ảnh các đệ tử phái Nga Mi bị sát hại chột hiện lên trong óc chàng, tất cả đều do một tay thiếu nữ này gây ra.

Chính chàng và Vi muội muội cũng từng bị nàng dùng Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm công kích vào “Huyền Cơ” yếu huyệt. Nếu không có vị cao nhân nọ tiếp cứu, ắt giờ này đã ở chốn cửu tuyền rồi.

Càng hận hơn là chuyện ngũ sư huynh Hư Không đã chết còn bị Lãng Ba Nhất Yến móc đi hai mắt, thật khủng khiếp.

Nghĩ đến đây, Đường Chấn Anh rùng mình, bất giác thở dài tự nhủ: “Đường Chấn Anh ôi Đường Chấn Anh, tại sao mi lại chỉ nghĩ đến tư ân mà quên mối đại cừu của sư môn? Nhưng nàng lại là biểu thư của mi, hơn nữa, theo lời nàng nói, nàng đã là hôn thê của mi. Ôi! Vừa rồi mi đã hồ đồ mê muội giao cầu với nàng. Nhưng mi làm thế hoàn toàn là vì động cơ cứu người và báo ân, chứ đâu phải vì sắc dục... Như vậy, mi cũng được tự an ủi phần nào. Lại thật, bữa nọ trên Nga Mi Kim Đỉnh nàng cũng lên cơn như vừa rồi, chứng bệnh gì mà quái ác vậy, cứ phát sinh theo chu kỳ hay sao? Ngoại trừ Hàn Sương Giải Dục Hương, phải giao cầu mới trị được chứng bệnh đó ư?”

Miêu tả thì dài, thật ra các ý nghĩ diễn biến mau lẹ. Lăng Ba Nhất Yến nghe tiếng thở dài của chàng, bèn dừng bước, quay lại nhìn chàng, hỏi :

- Anh đệ đệ có điều gì không vui thế?

Giọng lo lắng pha lẫn nghi ngại.

Chàng đang mải mê suy nghĩ, nghe hỏi thì giật mình, bực bội đáp :

- Lăng thư loạn sát như thế, không sợ đắc tội với thiên hạ hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến sững sờ đáp :

- Thư có loạn sát gì đâu? Bầy độc xà kia chẳng qua đã chết trước rồi.

Đường Chấn Anh càng giận thêm :

- Độc xà cũng là sinh mệnh, đệ sở dĩ dùng thanh luân chỉ nhằm xua đuổi chúng. Đằng này Lăng thư cố tình dùng kiếm bằm vằm như thế, chẳng quá tàn nhẫn đó sao?

Lăng Ba Nhất Yến vốn tính nóng như lửa, không hiểu sao giờ đây lại chẳng nổi giận, chỉ bước lại bên Đường Chấn Anh, tỏ vẻ ân hận, nói :

- Ô, thư ngàn này tuổi đầu chưa hề bị ai nói nặng một câu, ngay cả ân sư Càn Khôn Nhất Mẫu cũng hết lòng sủng ái, cho nên thư muốn làm gì cũng được. Nay Anh đệ đệ là người duy nhất dám chỉ trích thư thư đó.

Đường Chấn Anh quắc mắt, gằn giọng hỏi :

- Lăng thư không thích nghe chẳng?

- Không phải vậy, thư rất cảm động, nếu Anh đệ đệ không nói thẳng, thư chỉ nghĩ rằng mấy con độc xà kia chẳng qua là mấy con sâu cái kiến, có giết cũng chẳng đắc tội với ai...

Nàng chớp chớp mắt, cúi mặt xuống, dịu dàng nói tiếp :

- Thư có gì sai trái, Anh đệ đệ cứ chửi mắng, huống hồ Anh đệ đệ đã là... hôn phu của thư, thư không nghe lời giáo huấn của Anh đệ thì còn nghe ai?

Đoạn nàng đỡ lấy cái búi nhúi để nhường cho Đường Chấn Anh đi trước.

Thật là “anh hùng khó qua cửa mỹ nhân”, Đường Chấn Anh không ngờ suốt đêm qua thiếu nữ này không chịu nhường nhịn chàng một câu, nay lại biến đổi hoàn toàn, thành một kẻ nhu mì, dịu dàng, khả ái đến như vậy. Lòng dạ nữ nhân sao mà khó hiểu lạ.

Kỳ thực đây chính là thứ ái tình vĩ đại, nếu không phải Đường Chấn Anh mà là kẻ khác, thì hôm nay đã tan xương nát thịt với Lăng Ba Nhất Yến rồi.

Lại nói hai người càng đi vào sâu thì sơn động càng rộng thoáng, quanh co nhiều khúc, động đạo mỗi lúc một lên cao. Chừng một giờ sau, đã dùng hết ba cây búi nhúi, vẫn chưa đến vách hậu của sơn động.

Hai người sốt ruột, muốn đi gấp, vừa qua một khúc quanh, bỗng thấy loáng mắt. Một phiến đá lớn chắn đường, trên gắn tám viên minh châu to bằng trái đào, làm nổi rõ hai hàng chữ:

“Vượt qua chỗ này

Đừng mong toàn mạng”.

Lăng Ba Nhất Yến nhếch mép khinh bỉ :

- Khẩu khí ngang ngạnh thế!

Đường Chấn Anh kinh dị :

- Thì ra trong động quả thật có người.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp luôn :

- Dù có người hay không, cũng phải tiến vào xem sao, bất kể hấn là ai!

Phía hữu của phiến đá có một khe hở độ hai thước, Lăng Ba Nhất Yến giơ cao cây búi nhùi, ngó vào bên trong, thấy đó là một thạch thất rộng hàng mẫu, nền bằng phẳng, nhưng có một lớp khí màu lam bao phủ như mây mù, không hiểu thạch thất là địa đàng hay thiên đường.

Đường Chấn Anh thốt lên :

- Không ngờ ở chốn tuyệt địa lại có nơi tiên cảnh, đào hoa nguyên giữa thế gian.

Nói đoạn định bước vào.

Lăng Ba Nhất Yến kéo chàng lại cười nói :

- Cổ nhân bảo “lạc cực sinh bỉ”, Anh đệ đệ không lưu ý đến tám chữ kia hay sao?

Đường Chấn Anh chột dạ, nghĩ giang hồ lắm điều hiểm ác, cũng cười nói :

- Không chừng họ chỉ hù dọa đó thôi!

Lăng Ba Nhất Yến giơ kiếm nạy một mảnh đá ở vách động, rồi cầm mảnh đá ném vào bên trong bằng thủ pháp Mãn Thiên Phi Vũ. Mảnh đá lao vút đi theo thế ngang dọc, trên dưới, đập vào tứ phương tám hướng trong thạch thất để thăm dò, chỉ nghe tiếng đá chạm vào vách trần và nền, không có gì lạ.

Đường Chấn Anh tán thưởng :

- Hảo thủ pháp!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Nghe thanh âm thì không có gì nguy hiểm, nhưng chớ khinh suất, hãy để thư đi trước, Anh đệ chờ đây, nhìn thế tay của thư mà hành sự.

Giọng nói kiên quyết, không cho Đường Chấn Anh phản đối.

Nam nhân có lòng tự tôn của nam nhân, nhất là trước mặt nữ nhân, ý thức tự tôn càng lộ rõ, hướng hồ nữ nhân này lại là hôn thê của Đường Chấn Anh, cho nên nghe theo thiện ý của nàng, chàng chẳng chút cảm động, mà chỉ phiến não. Đó cũng là thiên tính của đại trượng phu. Chàng định phản đối, nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã xông vào trước.

Nàng đề tụ chân khí, nhấc bổng thân hình lướt trên không một vòng trong thạch thất, không thấy gì lạ, mới nhẹ nhàng đáp xuống đất, vung kiếm chém tả hữu trước sau một hồi, mới quay nhìn về phía Đường Chấn Anh để gọi chàng, nhưng chàng đã vọt tới bên nàng.

Hai người đứng giữa thạch thất, đưa mắt quan sát tứ phía, trong màn lam khí, thấy bốn vách không phải hình vuông hoặc hình tròn, mà lồi lõm, lam khí che phủ nên không thấy trần cao bao nhiêu, nhưng quang tuyến trong thạch thất là từ trên trần rọi xuống, chỉ chưa biết đó là do vật gì phát quang?

Lăng Ba Nhất Yến ngó lên trần, tựa hồ hiểu ra màn lam khí này do đâu mà có. Còn Đường Chấn Anh thì quan sát kỹ bốn vách, hy vọng tìm ra một động khẩu khác để tiến sâu vào đó. Chàng nghĩ rằng thạch động không thể dừng ở đây, bên trong ắt còn một tầng sâu nữa. Nếu không, tại sao có khói đen và tiếng địch vọng ra?

Kìa, ở một góc thạch động thấy dường như ẩn hiện thấp thoáng một động khẩu. Đường Chấn Anh lập tức chìa Song luân ra và lướt tới chỗ đó.

- Anh đệ đừng khinh suất.

Lời chưa dứt, hai chân Đường Chấn Anh cũng vừa chạm đất, bỗng cảm thấy đất chỗ đó mềm nhũn, chàng thâm kêu “hổng rồi”, vội đề tụ chân khí vào Đan Điền, co chân nâng bổng người lên một trượng.

Ngay lúc đó, chỉ nghe “vù, vù, vù”, từ vách đá đối diện có ba mũi tiễn bay tới, nhằm vào thượng, trung và hạ bàn của chàng.

Đường Chấn Anh nghiêng rặng, đập Song luân vào nhau ba lượt. “Choang, choang, choang” ba tiếng, ba mũi tiễn đều bị đánh rớt, nhưng thân hình chàng cũng loạng choạng rơi xuống.

Ngay lúc này, trên đầu có gió quạt mạnh, chàng ngẩng lên. Ôi! Một khối đá lớn đang lao thẳng xuống, đồng thời lại nghe “phụt, phụt, phụt” mấy tiếng, từ bên dưới có mấy cái chông sắt phóng lên.

Trên đầu đá rớt, dưới chân ám khí phóng lên, chân khí thì vừa thi triển một hơi đã cạn, đừng nói thân người, ngay cả kim cương la hán tất cũng bị thịt nát xương tan, hết bề né tránh.

“Thôi chết!”, lời chưa kịp thốt, Đường Chấn Anh bỗng thấy dây thắt lưng của mình được kéo giật sang một bên.

Liền đó đá đập xuống chông sắt tóe lửa, sầm sầm sầm sầm. Hú vía! Hú vía!

Đường Chấn Anh đặt chân xuống đất, mới biết là mình thoát chết. Ngoảnh sang, người vừa cứu chàng chính là Lăng Ba Nhất Yến.

Chàng định nói, bỗng thấy nàng chau mày ủ rũ, lệ ứa hai hàng, chàng chưa hiểu sao, vội hỏi nhỏ :

- Lăng thư, nàng làm sao vậy?

Lăng Ba Nhất Yến ai oán nói :

- Anh đệ đệ, chàng hiểu thắng quá, cũng nên nghĩ đến thiếp chứ, giả dụ chàng có mệnh hệ nào, nếu vừa rồi thiếp không cứu kịp, thì còn gì là mạng? Trời ơi, chàng bảo thiếp sẽ ra sao, hu hu hu...

Nàng gục đầu vào ngực chàng mà khóc nức lên.

Đường Chấn Anh thấy nàng lo lắng ình đến mức ấy thì vô cùng hổ thẹn. Có câu “khó nhất là thụ ơn mỹ nhân”, lúc này đối với Lăng Ba Nhất Yến, chàng đã hết cả nghi ngại, liền quàng tay ôm chặt lấy eo lưng nàng, đôi môi áp xuống miệng nàng.

Trước cử chỉ đột ngột của chàng, Lăng Ba Nhất Yến thầm ngạc nhiên, khẽ rung mình như có luồng điện chạy qua người, tức thời ngưng khóc. Cảm giác rạo rực khó tả. Nàng bình sinh chưa được hưởng phút giây ngọt ngào như thế này. Thật là trong vòng vài giờ ngắn ngủi, sau cuộc giao hoan trần trụi khoái lạc, nay lại thấy mê mị cùng cực.

Đôi thiếu niên nam nữ đang tận hưởng khoái lạc bỗng cảm thấy đất trời rung rung chuyển động, họ chợt tỉnh, mở mắt nhìn. Ôi, thạch thất đã tối sầm lại. Nhưng kìa, chênh chếch mé tả có một vệt sáng lộ ra.

Lăng Ba Nhất Yến chăm chú nhìn về phía đó, thấp giọng hỏi :

- Chàng có sợ không?

Đường Chấn Anh cười đáp :

- Nàng còn không sợ, Đường mỗ há lại sợ ư?

- Vậy chàng cứ đứng đây một mình, để thiếp xông tới chỗ đó xem sao.

- Được, tùy ý nàng phân phó.

Lúc này Đường Chấn Anh đã hoàn toàn tin cậy ở nàng.

Lăng Ba Nhất Yến có vẻ thích chí :

- Thế thì hay lắm!

Đoạn nàng nhún mình lướt đi.

Thật không hổ danh Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh nhìn thân pháp khinh linh, diễm lệ của nàng lướt nhẹ về chỗ dải bạch quang, trong chớp mắt đã mất hút.

Chàng gơ Song luân lên, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương.

Loáng một cái, thân hình Lăng Ba Nhất Yến đã từ chỗ dải bạch quang lướt trở về, nàng vẫy tay, thế là cả hai cùng phi thân tới chỗ đó.

Qua dải bạch quang, quẹo sang một góc, trước mặt bỗng sáng bừng. Thì ra chỗ này có một khe suối rộng rãi chảy dài, kỳ quái là dọc khe cứ cách sáu bảy trượng lại có một thạch trụ cao hơn mặt nước chừng hai thước. Nghe tiếng nước chảy mạnh từ sâu phía trong vọng ra.

Lăng Ba Nhất Yến cầm kiếm đang đứng trên một thạch trụ.

Đường Chấn Anh chưa biết đặt chân xuống chỗ nào, thì nàng đã chỉ tay xuống chân, rồi vọt sang thạch trụ kế tiếp.

Đường Chấn Anh đáp xuống chỗ nàng vừa đứng.

Bỗng sầm một tiếng rung chuyển, hai người ngoảnh nhìn, một tảng đá lớn đã đổ xuống chặn kín lối vừa vào.

Đường Chấn Anh hừ một tiếng, vung tay phóng mạnh một chưởng về phía khối đá. “Bạch” một tiếng, đá vụn văng tung tóe, nhưng khối đá không hề lay chuyển.

- Chàng trông kìa, trong này có chữ.

Đường Chấn Anh nghe gọi liền ngoảnh lại, nhìn theo tay chỉ của Lăng Ba Nhất Yến, thấy trên mặt phiến thạch bàn mé hữu có bốn chữ to nguệch ngoạc như cái dấu: “Thỉnh khách vào đầm”.

Nét chữ phóng khoáng, người tinh mắt biết ngay là được viết bằng thủ pháp Đại Lực Kim Cương chỉ.

Lăng Ba Nhất Yến thốt lên :

- Người nào mà tinh quái thế này...

Đường Chấn Anh thấy lối vào đã bị bít kín, buột miệng hỏi :

- Làm thế nào đây?

Lăng Ba Nhất Yến thản nhiên như không, chỉ tay về phía hàng chữ, cười nói :

- Thỉnh khách vào đầm...

Lời chưa dứt, nàng đã phóng mình nhảy đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng thật can đảm, liền vọt theo. Hai người vượt qua đến hơn ba chục thạch trụ dọc khe suối mới tới đầu khe.

Đầu khe là một đầm nước rộng hàng mẫu, thạch trụ cuối cùng cũng chính là nơi tiếp giáp giữa khe suối với đầm nước. Hai người cùng đứng đấy, đưa mắt nhìn tứ phía.

Chỉ thấy xung quanh đầm lộ nhô các mỏm đá với đủ hình thù kỳ dị và bí hiểm. Xen giữa các mỏm đá ấy là hàng trăm dòng nước chảy vào đầm, có dòng chảy ào ào, sùng sục, tạo nên âm thanh vang động, ù tai. Từ chỗ đầm nước chảy ra khe suối, nước réo ầm ầm như cơn lũ, khí thế như có thiên binh vạn mã kéo qua.

Đường Chấn Anh nhìn dòng nước, ngạc nhiên nói :

- Từ phía nước đổ vào đầm, nhiều thế kia mà vẫn không đầy, chẳng lẽ đáy đầm có lỗ thoát ra bên ngoài?

Lăng Ba Nhất Yến tiếp :

- Sơn động và đầm nước này hoàn toàn là do thiên tạo, không chừng xuất hiện từ buổi khai thiên lập địa, tất nhiên đầm nước phải có chỗ thông ra bên ngoài.

Đường Chấn Anh gọi :

- Nàng xem kìa là cái gì...

Đoạn nhảy chéch lên phía trên.

Lăng Ba Nhất Yến vọt theo, đến trước một tấm bia đá cao bằng người, rộng hai thước, trên mặt có khắc chữ, nhưng bị rêu xanh che gần hết. Đường Chấn Anh dùng luân gạt sạch rêu, đọc được những chữ viết dưới đây:

“Đầm lạch nuôi cá mực. Một trăm mười năm sau sẽ xuất hiện kỳ tích. Vật chí bảo không biết sẽ rơi vào tay ai. Người tới đây chẳng phải dễ. Đến được sẽ khỏe mạnh suốt đời”.

Bên dưới không đề danh, không chữ ký. Nhưng trông tự dạng, so với bốn chữ “Thỉnh khách vào đầm” ngoài kia, hẳn là cùng một người viết.

Đường Chấn Anh đang mãi đọc văn bia, bỗng nghe Lãng Ba Nhất Yến cao hứng reo lên :

- Ôi, cá mực... cá mực. Không ngờ trong đầm có nuôi cá mực. Có thể cứu được sư phụ, cứu được sư phụ rồi. Chàng ơi, có thể cứu được sư phụ của thiếp rồi.

Nàng hoa chân múa tay, giọng lạc hẳn đi.

Đường Chấn Anh không hiểu chút gì, đang định hỏi thì bỗng nghe Lãng Ba Nhất Yến hét :

- Chàng mau tránh ra!

Đường Chấn Anh chưa kịp phản ứng thì đã bị Lãng Ba Nhất Yến đẩy sang một bên. Định thần nhìn lại, thấy trên đầu tấm bia đá đã có hai con rắn bị Lãng Ba Nhất Yến đập chết. Thủ pháp của nàng thật là thần tốc khó tưởng tượng được.

Hai con rắn kia toàn thân màu đỏ như lửa, điểm các chấm đen, khác hẳn các loại rắn thông thường.

Lãng Ba Nhất Yến nhìn Đường Chấn Anh, hỏi :

- Chàng có biết đây là giống rắn gì không?

Đường Chấn Anh lắc đầu.

Lãng Ba Nhất Yến nói :

- Đây là giống Nhất Trọng Hồng, thịt ăn rất ngon, không hề độc, nhưng giống này rất dâm, sinh sôi nảy nở cực nhanh, thường chỉ sống ở vùng hải đảo nhiệt đới, không hề gặp ở nội địa Trung Nguyên.

- Nàng coi kìa!

Lãng Ba Nhất Yến nhìn theo tay Đường Chấn Anh chỉ, ôi, trên các mỏm đá ở phía trước có xuất hiện hàng vạn con rắn đỏ, uốn mình xen vào nhau bò qua bò lại, ngẩng đầu phóng lưỡi tới tấp.

Lãng Ba Nhất Yến nhìn quanh :

- Sao ở đâu chui ra lắm thứ rắn này như vậy? Nơi đây, ắt có điều bí mật kỳ dị.

Bỗng có một con rắn nhô đầu ra từ mép tấm bia, Đường Chấn Anh lập tức vung Nhật luân, con rắn tức thời bị chém đứt đầu.

Ngay lúc ấy, chỉ nghe kịch một tiếng, tấm bia tự động chuyển dịch sang một bên, để lộ một lối vào. Diễn biến đột ngột khiến Đường Chấn Anh phải nhảy lùi lại ba bước.

Lãng Ba Nhất Yến reo to :

- Kỳ diệu, kỳ diệu. Chàng vừa vung luân đã kích động cơ quan, xem ra chàng là người có phúc lớn.

Nói đoạn bước tới, ngó vào qua cửa, thấy có một dải ánh sáng rất nhạt, màu vàng hắt ra. Không cần đoán cũng biết sắp thấy trời đất. Nàng hiếu kỳ, chẳng hề thương lượng với Đường Chấn Anh, chia bảo kiếm lao ngay qua cửa.

Đường Chấn Anh sợ cũng như lúc này sẽ bị đá chặn lối vào, vội vọt ngay theo nàng.

7. Chương 7: Thiên Ngoại Cô Tăng Càn Khôn Nhất Mẫu

Hai người không dám khinh suất, tay lăm lăm binh khí, sẵn sàng ứng biến, tiến chậm từng bước. Sau một khúc quanh, trước mặt thoáng rộng và sáng sủa hẳn ra. Hai người giật mình kinh ngạc. Chỉ thấy chính giữa một thạch thất có một tấm thạch bàn lớn hình vuông đặt trên một thạch trụ cao chừng hai thước. Ngồi

trên thạch bàn là một người, người ấy xoay lưng về phía họ, nhưng có thể biết ngay là một nữ nhân, một thiếu nữ, y phục màu tím.

Đường Chấn Anh mừng rỡ reo to :

- Vi muội muội!

Thiếu nữ ngồi trên thạch bàn như bị điện giật, quay phắt người lại. Nàng chính là Tử Vi cô nương.

Đường Tử Vi khỏi cần nhìn rõ, đã kêu lên :

- Anh ca ca, ca ca còn sống ư?

Nói đoạn ứa lệ, nhóm dậy định lao bổ về phía chàng, quên rằng mình bị thương ở đùi, kêu “ối” một tiếng, lại ngồi bệt xuống.

Đường Chấn Anh đã vọt tới bên thạch bàn, hỏi :

- Vi muội thụ thương ư?

Tử Vi không đáp, giơ hai tay ôm choàng lấy đầu chàng, hai vai run run, nức lên từng chớp, nước mắt ròng ròng. Đây là những giọt lệ hoan hỷ vì thấy thân nhân từ cõi chết trở về.

Khóc một hồi, nàng mới dùng các ngón tay bẹ bẹ vào má chàng, như si như dại, miệng nói :

- Anh ca ca, Anh ca ca... muội cứ tưởng đâu kiếp này chẳng còn gặp được huynh. Hay đây là giấc mơ?

Lời nàng vừa dịu dàng, vừa bi ai, vừa kinh ngạc, nghe như tiếng oan hồn rên rỉ.

Đường Chấn Anh thấy nàng đầm đìa nước mắt, thì một tay ôm vai nàng, tay kia lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng vỗ về :

- Vi muội nín đi, không phải giấc mơ đâu, là sự thực đó. Vi muội nhìn xem, có phải huynh vẫn bình an đây không nào?

Lăng Ba Nhất Yến cũng lên tiếng an ủi :

- Vi muội, muội nín đi, khóc nhiều sẽ làm mặt bớt đẹp đi đó.

Đường Tử Vi bình tĩnh, vội ngồi thẳng dậy, chậm nước mắt, nhìn kỹ dáng người đứng bên cạnh Anh ca ca, thấy một thiếu nữ tươi như hoa, trắng như ngọc, thì chăm chú hỏi :

- Người là ai?

Đường Chấn Anh trả lời thay cho Lăng Ba Nhất Yến :

- Nàng là biểu thư của chúng ta.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp :

- Thư là Bạch Thu Lăng.

Tử Vi kinh ngạc :

- Biểu ca Bạch Thu Hồng của muội là...

- Là bào đệ (em ruột) của thư.

Đường Chấn Anh nghe Vi muội muội nói tên Bạch Thu Hồng thì ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Thế nào, Vi muội đã gặp biểu ca rồi ư?

Tử Vi không trả lời Đường Chấn Anh, lại hỏi Lăng Ba Nhất Yến với vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao muội không nghe biểu ca nhắc rằng biểu ca còn có một vị thân thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến cười :

- Chẳng trách Bạch Thu Hồng được, bởi vì Hồng đệ và cả Kiệt đệ đều chưa biết được điều đó.

Tử Vi và Đường Chấn Anh càng thêm ngơ ngác, bèn cùng hỏi :

- Nghĩa là sao?

Lời chưa dứt, từ trên đỉnh động vọng xuống một tràng cười giòn, rồi một lão nhân đầu hói bóng, nhẹ nhàng đáp xuống.

Lão nhân nhìn Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Con nữ sát tinh còn chưa nhận ra Vạn Sự Thông lão phu hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến nhanh tay lẹ mắt đã vung kiếm định xuất chiêu, nhưng nghe câu hỏi, liền mỉm cười đáp :

- Thì ra là Thông Thiên Hiểu Địa, Thổ Công Bất Lão Tang lão tiên bối.

Đoạn hai tay cầm bảo kiếm thẳng đứng trước mặt mà thi lễ kiểu con nhà võ.

Huynh muội Đường Chấn Anh kinh hãi hỏi :

- Hóa ra hai người cũng quen nhau?

Tang Bác Cổ vuốt râu, nhìn Đường Chấn Anh nói :

- Người tưởng chỉ một mình tiểu oa nhi nhà ngươi là quen biết Lăng Ba Nhất Yến, còn lão phu thì không ư?

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười gật đầu.

Thế là bốn người hồ hởi trò chuyện.

Thế là mỗi người thuật lại sơ lược những gì họ vừa trải qua trong hai ngày nay.

Thế là Đường Tử Vi cùng Lăng Ba Nhất Yến ôm nhau thân ái, luôn miệng gọi biểu thư biểu muội.

Thế là...

Ánh sáng màu vàng trong thạch thất nhạt dần, Tang Bác Cổ hỏi :

- Hai đứa ngươi vào đây bằng lối nào?

Đồng thời Đường Chấn Anh cũng hỏi :

- Lão tiên bối theo lối nào mà vào được đây?

Không rõ một già một trẻ, ai hỏi trước.

Tang Bác Cổ đáp :

- Trên đường dò dẫm, ta vô tình chạm vào cơ quan bí mật, vách động bỗng mở ra. Ai ngờ ta và Vi nhi vừa vượt qua cửa thì vách động khép lại như cũ. Bởi vậy mới bị nhốt trong thạch thất này, tiến thoái vô lối...

Lăng Ba Nhất Yến chưa đợi Tang Bác Cổ nói xong, vội nói :

- Phải xem lại lối vào mới được.

Đoạn lướt ngay tới lối vào vừa rồi.

Đường Chấn Anh và Tang Bác Cổ cùng vọt theo sau, chỉ còn một mình Tử Vi ngồi lại trên thạch bàn, vì nàng bị thương ở chân. Nàng muốn đi theo họ không được, bất giác bực bội đập mạnh tay xuống mặt thạch bàn, chỉ nghe tiếng đá vỡ vụn.

Lại nói ba người tới chỗ ban nãy thì chẳng còn thấy vết tích lối vào đâu cả, chỉ có vách đá trước mặt, đành quay trở lại thạch bàn.

Lúc này Tử Vi đã không còn ngồi trên thạch bàn, một chân đứng, hai tay đặt trên mép thạch bàn, tựa hồ vừa phát hiện một kỳ tích.

Ba người thấy bộ dạng của Tử Vi như vậy thì sinh lòng hiếu kỳ, vội cúi xuống coi, thì thấy trên mặt thạch bàn có khắc một họa đồ.

Họa đồ gồm bốn tuyến, hợp thành một tứ giác đều, bên trong tứ giác có nhiều điểm tròn liên kết với nhau theo một quy tắc chặt chẽ.

Bên ngoài tứ giác có bốn hàng chữ, thượng, hạ, tả, hữu.

Ba người thấy vậy cùng kinh ngạc.

Tử Vi dường như quá chăm chú quan sát họa đồ, không để ý ba người đã trở lại bên cạnh nàng. Lãng Ba Nhất Yến cất tiếng hỏi trước :

- Vi muội, họa đồ xuất hiện trên thạch bàn lúc nào vậy?

Tử Vi nghe hỏi thì giật mình, ngẩng lên đáp :

- Thạch bàn nguyên có hai lớp, vừa rồi muội vô ý đập nát lớp trên.

Ba người nghe vậy mới nhìn kỹ, phải, mặt thạch bàn lúc này màu trắng trong như ngọc, khác hẳn ban nãy họ thấy. Lãng Ba Nhất Yến định nói, thì Tang Bác Cổ mỉm cười, nói trước :

- Lão phu đồ Anh nhi và Vi nhi, họa đồ này là cái gì?

Huynh muội Đường Chấn Anh là đệ tử của Vô Lâm song tôn, Tang Bác Cổ muốn thử trí thông minh của họ, xem danh sư có tạo được cao đồ hay chăng.

Tử Vi đáp luôn :

- Là Lạc thư...

Đường Chấn Anh tiếp :

- Hà xuất đồ, Lạc xuất thư. Năm xưa Vũ Vương trị thủy, lạc thủy bỗng nổi lên một con rùa, trên lưng có lạc thư này. May mà có...

Tang Bác Cổ xua xua tay :

- Đủ rồi, đủ rồi! Long sinh long, phụng sinh phụng, chuột con thì chỉ rúc trong hang. Có kỳ sư ắt có kỳ đồ, quả không sai. Thế còn các chữ ở xung quanh họa đồ có hàm ý gì?

Đôi trẻ không trả lời được, Tang Bác Cổ lắc đầu, quay sang Lãng Ba Nhất Yến :

- Nữ sát tinh, ngươi có biết không?

Lãng Ba Nhất Yến đáp :

- Đây có lẽ là Phi Phi cổ động được một vị đệ nhất cao thủ danh chấn võ lâm phát hiện thì phải?

Tang Bác Cổ vỗ tay :

- Con nữ sát tinh này quả lợi hại, ngươi đã đoán trúng.

Lãng Ba Nhất Yến tiếp :

- Người khắc chữ ở đây nhất định là Không Không thượng nhân.

Tang Bác Cổ gật gù :

- Trừ người ấy ra, còn ai vào đó kia chứ!

Lãng Ba Nhất Yến nằm mơ cũng không ngờ đây chính là Phi Phi cổ động của Không Không thượng nhân, thì bất giác cả mừng, cao hứng lẫn ngạc nhiên, nói :

- Thật là không cầu mà được, không ước mà gặp. Sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của văn bối đã tốn bao công sức tìm kiếm sơn động này, nào leo Côn Luân nào xuống Nam Hải, suốt từ bắc xuống nam, suốt từ đông sang tây, suốt ba chục năm ròng rã vẫn không tìm ra, cuối cùng mới dẫn văn bối đến thăm dò Hoàng Sơn này, cũng chưa có tầm hơi gì... Hôm nay văn bối cùng mọi người ở đây vô tình phát hiện được...

Huynh muội Đường Chấn Anh nghe nhắc đến Càn Khôn Nhất Mẫu, liền hỏi :

- Chẳng phải tôn sư đã vũ hóa cách đây ba năm tại dãy Hoàng Sơn này hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến ngạc nhiên :

- Ai bảo thế?

- Đường kim vô lâm ai mà chẳng biết?

-Ồ, đó chỉ là lời đồn đãi, chỉ thương cho sư phụ bị kẻ tiểu nhân giam cầm...

Tang Bác Cổ đột nhiên lên tiếng :

- Sư phụ của người còn sống, lão phu có nghe, nhưng không biết hiện tại đang ở đâu? Vì sao lại đồn là sư phụ người đã vũ hóa?

- Hiện tại người đang bị giam cầm ở Siêu Thiên phong, trong một tòa thạch thất.

Đường Chấn Anh nghe vậy, chợt nghĩ: “Đúng rồi, đêm trước mình đã tới bên ngoài thạch thất ấy...”

Tử Vi kinh ngạc nói :

- Sư phụ của muội bảo rằng Càn Khôn Nhất Mẫu đã hơn trăm tuổi, võ nghệ siêu quần, đã tới cảnh giới tối cao, diệu khả thông huyền, chẳng lẽ đường kim vô lâm lại có kẻ giam cầm nổi Càn Khôn Nhất Mẫu?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Vi muội có điều chưa biết, sư phụ của thư bị giam cầm hoàn toàn không phải vì võ công thấp kém, mà là bị trúng ám tiễn của đối phương, sa vào gian kế của hắn...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Kẻ đó là ai vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nghiêng răng đáp rành rọt từng tiếng :

- Mai... Chưởng... Tản... Nhân... Lã... Chí... Viễn!

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, ngay cả Võ Lâm Vạn Sự Thông cũng đều ngẩn cả ra vì quá bất ngờ.

Lúc này bốn người đều trầm ngâm nghĩ tới việc Càn Khôn Nhất Mẫu bị giam cầm.

Tử Vi hỏi :

- Chuyện này tất có ẩn tình. Lăng thư thư có thể cho biết được chăng?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Chuyện này dài lắm, có nhiều tình tiết chỉ e khó thuật lại đầy đủ.

Tang Bác Cổ nói :

- Không cần chi tiết, kể vắn tắt thôi.

Thế là bốn người ngồi xuống, Lăng Ba Nhất Yến nghiêm trang nói :

- Cách đây ba năm, Càn Khôn Nhất Mẫu muốn tiếp tục tìm kiếm Phi Phi cổ động mà toàn thể giang hồ quan tâm, bèn dẫn vân bối tới Hoàng Sơn này, cũng là lúc Lã Chí Viễn từ hải ngoại đem đệ tử tới đây. Dụng ý của hắn cũng là tìm kiếm Phi Phi cổ động...

Đường Tử Vi không nhịn được, hỏi xen vào :

- Khi ấy Lăng thư thư đã quen biết trước với Lã Chí Viễn hay chưa?

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu, đáp :

- Chưa! Sau một số lần gặp mặt Càn Khôn Nhất Mẫu, Lã Chí Viễn mới bắt đầu triển khai mưu ma chước... quỷ của hắn.

Tang Bác Cổ nói :

- Ý đồ của hắn không ngoài việc cầu cạnh võ nghệ tối thượng của Càn Khôn Nhất Mẫu.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Đúng vậy, nếu không, hắn đã chẳng lập mưu, song sư đồ vẫn bối không biết gì cả. Khoảng ba năm trước, vào một ngày đầu thu, hắn đến tìm Càn Khôn Nhất Mẫu cầu xin lão nhân gia truyền thụ cho hắn tuyệt học thượng thừa “Thần Bí Đoạn Hồn chưởng”, trong đó có phép “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”...

Đường Chấn Anh hỏi ngay :

- Tôn sư có truyền thụ cho hắn chăng?

Lăng Ba Nhất Yến lườm chàng :

- Chàng thật ngây thơ, độc môn tuyệt học làm sao có thể tùy tiện truyền thụ cho ngoại nhân? Vì gia sư không truyền thụ, hắn mới ôm hận trong lòng. Hắn tự biết võ công không địch nổi gia sư, nên tuy hận mà không biểu lộ ra mặt. Hắn nài nỉ mấy lần nữa, song gia sư vẫn cự tuyệt. Thế là hắn giở thủ đoạn hiểm trá... Một bữa nọ, hắn mở tiệc gọi là nhân dịp tết Đoan Dương, mời sư đồ vẫn bối tới Siêu Thiên phong tham dự, gia sư ban đầu không nhận, hắn cố nài nỉ, gia sư mới đáp ứng...

Tử Vi hỏi :

- Lã Chí Viễn mở tiệc khoản đãi ở Siêu Thiên phong, chẳng lẽ chỉ một mình hắn tiếp?

- Còn có bốn đệ tử của hắn.

- Hồng ca ca và Kiệt đệ có tham dự không?

- Không!

Đường Chấn Anh cũng hỏi :

- Vì sao hắn lại thiết tiệc ở Siêu Thiên phong mà không ở trang viện?

- Vì hắn sợ trong trang viện có nhiều tai mắt, e dễ bại lộ mưu chước.

Tang Bác Cổ xua xua tay về phía huynh muội Đường Chấn Anh :

- Đừng ngắt lời, để Lăng nhi kể tiếp.

- Vẫn bối theo sư phụ lên Siêu Thiên phong, được Lã Chí Viễn và bốn đệ tử của hắn khoản đãi nồng hậu. Không ngờ, Lã Chí Viễn mặt người dạ thú, miệng thơm thốt dạ ót ngăm, đã ngầm hòa mê dược và rượu.

- Rồi sao?

- Sư đồ vẫn bối bị mê man, khi tỉnh dậy thì đã bị Lã Chí Viễn dùng Hải Đệ Ti La trói chặt.

Tử Vi hỏi :

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Lăng Ba Nhất Yến không trả lời, kể tiếp :

- Lã Chí Viễn trói chặt sư đồ vẫn bối lại, rồi mới nêu điều kiện, nếu không truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn chưởng” cho hắn, hắn sẽ giết chết sư đồ vẫn bối...

Tang Bác Cổ bất giác cười :

- Cổ nhân đã dạy “Họa chui vào miệng”, không ngờ Càn Khôn Nhất Mẫu lại vì một bữa tiệc mà rước họa vào thân.

Lăng Ba Nhất Yến biết Tang Bác Cổ quen đùa cợt, nên không phản ứng, chỉ kể tiếp :

- Gia sư cao ngạo, đâu chịu cúi đầu trước ai. Lã Chí Viễn đem cái chết ra hù dọa, chỉ là hoang tưởng. Thấy dùng uy vũ vô ích, Lã Chí Viễn mới nhắm vào vẫn bối để...

Nàng đang xúc động nên không chọn lựa từ ngữ, thấy mình nói hớ, liền im bặt.

Đường Chấn Anh nghe Lã Chí Viễn nhắm vào nàng thì bất giác chột dạ, lộ vẻ chăm chú và lo lắng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn chàng, thấy sắc mặt chàng biến đổi, sợ chàng hiểu lầm sang ý khác, vội nói rõ :

- Lã Chí Viễn bảo rằng nếu Càn Khôn Nhất Mẫu không chịu truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn chương” thì còn một giải pháp để cứu vãn, ấy là vãn bối phải đáp ứng ba năm sau sẽ dùng phép “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” ám sát một trăm đệ tử của phái Nga Mi.

Huynh muội Đường Chấn Anh chột hiểu ra tất cả, buột miệng nói :

- Vậy là Lăng thư thư bị buộc phải đáp ứng hử?

- Đúng thế! Để cứu ân sư, vạn bất đắc dĩ phải đáp ứng. Đồng thời, vãn bối đã mất cả phụ mẫu lẫn thân đệ, cũng chẳng thiết sống nữa. Ngoài ra, vãn bối còn nghĩ một cách ấu trĩ rằng, một khi được tự do, sẽ tìm cách giết Lã Chí Viễn để cứu sư phụ...

Tử Vi thấy Lăng thư thư nghiêng rằng, bèn nói :

- Lăng thư thư sẽ làm thế nào?

- Ồ! Làm thế nào được kia chứ. Lã Chí Viễn là con cáo già, thủ đoạn thâm hiểm, tâm cơ ghê gớm. Trước khi cỡi trói cho vãn bối, hắn lấy ra ba viên được hoàn màu hồng, bảo vãn bối phải...

(Thiếu trang 25 và 26)

... không ngờ bốn người trước mặt mình chính là cốt nhục mà mình hằng thương nhớ.

Tử Vi xúc động, tưởng tượng đến tình cảnh ấy, liền hỏi :

- Cuối cùng vì sao lại nhận ra nhau?

- Cũng hoàn toàn tình cờ thôi, một ngày hè năm ngoái, trời quá nóng bức, thư sang phòng của mẫu thân để nhờ khâu khuy áo bị mất. Mẫu thân trong thấy kim tỏa trên ngực thư liền xem kỹ, đoạn ôm chầm lấy thư mà khóc lớn. Di mẫu nghe tiếng cũng chạy sang, thế là ba người ôm nhau khóc một hồi. Vì đại cừu chưa báo, không nên dả thảo kinh xà, làm hư đại sự, mới quyết định giữ bí mật chờ thời cơ... Ngay cả Hồng đệ và Kiệt đệ cũng chưa cho biết...

Tử Vi lúc này đã hiểu, vì sao biểu ca không nhắc gì đến Lăng thư thư.

Tang Bác Cổ vuốt râu, nói :

- Chuyện mẫu tử nhà ngươi xong rồi, lão phu muốn biết hiện giờ sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của ngươi bị giam cầm ở đâu?

- Sau khi Lã Chí Viễn bắt giữ gia sư, hắn bèn cho người xuống núi loan tin gia sư đã vũ hóa vào tiết Đoan Dương trên Siêu Thiên phong.

- Tại sao Lã Chí Viễn phải loan tin đó?

- Điều này vãn bối không rõ.

- Ba năm nay, ngươi không nghĩ cách cứu sư phụ hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến thở dài :

- Ồi, sư đồ tình như mẫu tử, vãn bối là đệ tử, lẽ nào không nghĩ cách cứu sư phụ? Nhưng lực bất tòng tâm. Huống chi, muốn cứu được sư phụ, hoàn toàn không thể chỉ dựa vào võ công, còn nhiều vãn nạn khác nữa.

- Ngươi nói thử coi, có những vãn nạn gì?

- Lã Chí Viễn thừa biết gia sư võ nghệ ỉnh, đã đặt tới cảnh giới diệu khả thông huyền, cho nên hắn dùng Hải Đệ Tì La là thứ dây kiên cố nhất thế gian để trói tứ chi gia sư vào một chiếc thạch kỷ. Hải Đệ Tì La nghe nói được tước ra từ đầu một loại rắn cái sống hàng ngàn năm...

Tang Bác Cổ thở dài :

- Điều này khó trách ngươi được!

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng hỏi :

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Tang Bác Cổ đáp :

- Hải Đệ Ti La mảnh như sợi chỉ, trắng như tuyết, có thể dài mấy chục trượng, có thể ngắn vài thước, cực kỳ dẻo dai, không sợ đao kiếm, thủy hỏa. Nhưng thứ này sinh ra dưới đáy biển, có thể gặp chứ chẳng thể cầu, nên cực kỳ khó kiếm, thành vật trân bảo trong nhân gian... Tương truyền Hải Đệ Ti La hoàn toàn không phải do thiên nhiên sinh ra, mà do hai giòng sinh vật dưới biển là dạ xoa và thử hùng khi giao phối không đúng lúc, khiến tinh khí âm dương phóng ra ngưng kết thành sợi, trải qua năm trăm năm mới tạo thành Hải Đệ Ti La. Song đây chẳng qua là truyền thuyết, chỉ có tạo hóa biết rõ thực hư.

Tử Vi nghe Hải Đệ Ti La dẻo dai như vậy, thì thần nhiên nhận xét :

- Ngàn vạn sinh vật đều tuân theo ngũ hành sinh khắc, âm dương tiêu trưởng, nhu cương giao hòa, quá cương sẽ thua nhu, quá âm sẽ sinh dương, đây là định lý của vạn vật, không thể né tránh. Nói như lão tiên bối, hóa ra Hải Đệ Ti La là thứ duy ngã độc tôn, không có gì khắc chế nó hay sao?

Tang Bác Cổ chỉ tay về phía Tử Vi nói :

- Các người nghe con tiểu nha đầu này lời lẽ ghê gớm chưa? Lão phu đâu có bảo rằng không thứ gì khắc chế nổi Hải Đệ Ti La...

- Vậy lão tiên bối nói ra coi!

- Có thứ khắc chế được Hải Đệ Ti La, nhưng chỉ là nghe thể nhân đồn đại, chưa ai trông thấy một loài cá mực (mặc ngư) cực hiếm dưới biển đó cả. Trên trán loài mặc ngư này có một lưỡi đao sắc nhọn vô tỉ, mỗi năm thay lớp vỏ một lần, nhưng làm sao mà kiếm được...

Đường Chấn Anh nghe nhắc đến cá mực, vội nói :

- Cá mực ư? Trong sơn động này có đấy!

Tang Bác Cổ kinh ngạc hỏi :

- Ở đâu?

Lăng Ba Nhất Yến kể lại việc hai người đọc trên tấm bia đá cạnh đầm nước, cuối cùng nói :

- Đáng tiếc là hiện tại không tìm thấy cửa thông sang đầm nước ấy.

Tang Bác Cổ trầm ngâm một hồi, rồi nói :

- Không Không thượng nhân xem chừng quả là một kỳ nhân, người kỳ việc cũng kỳ, trong Phi Phi cổ động này, ngoài giống cá mực kiếm không ra, chắc là còn có những thứ trân bảo khác...

Đoạn đứng dậy, chỉ họa đồ trên mặt thạch bàn, nói :

- Họa đồ này dĩ nhiên là Lạc thư, nhưng lão phu đoán rằng nhất định có dụng ý khác, nếu không, Không Không thượng nhân quyết chẳng tốn công khắc bức họa đồ này làm gì...

Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Theo ý lão tiên bối, họa đồ này có dụng ý gì?

Tử Vi nói :

- Tiên bối được tôn xưng là Vạn Sự Thông mà không đoán được thì đến là hồ thẹn.

Tang Bác Cổ hoàn toàn không để ý tới lời lẽ của hai thiếu nữ, cũng chẳng thích đùa cợt trong lúc này. Về mặt trái lại rất nghiêm nghị, hai mắt chăm chú nhìn không chớp vào bức họa đồ trên mặt thạch bàn.

Bỗng lão nhân đi vòng quanh thạch bàn, sắc mặt lúc vui mừng, lúc thất vọng, khi thư giãn, khi căng thẳng, biến đổi liên tục trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Sau đó lão dừng bước, chỉ tay về mé hữu bức họa đồ trên thạch bàn, cười ha hả!

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến nghe Tang Bác Cổ cười thì cảm thấy hy vọng, đồng thanh hỏi :

- Đoán được rồi ư?

Tang Bác Cổ lộ vẻ đắc ý, cười đáp :

- Không Không thượng nhân thật là bí hiểm và thích đùa, nếu lão không giàu tưởng tượng thì làm sao đoán nổi hàm ý của người ấy...

Tử Vi sốt ruột, nghe lão nhân nói nửa ngày vẫn chưa vào đề thì ngắt lời :

- Huyền thuyên mãi, chẳng đi vào việc chính!

Tang Bác Cổ nói :

- Trông họa đồ này tuy là Lạc thư, nhưng phải có tuệ nhân mới nhận ra “Ma Phương”...

- Ma Phương là cái gì?

- Nhìn các con số và chữ viết trên họa đồ được sắp đặt theo quy luật nhất định, gọi là Ma Phương.

Khi Phật giáo bắt đầu phát triển ở xứ Thiên Trúc, trong các đại tự viện đều dùng thứ Ma Phương này để được phù hộ, hơn nữa còn để biểu thị ngày giờ và tháng.

Tang Bác Cổ thấy ba người trẻ tuổi ngẩn cả ra, bèn chỉ tay vào một họa đồ mà giải thích các chữ, số và hình tuyến cho họ hiểu rõ. Cuối cùng lão nói :

- Nếu lão phu đoán không sai, năm điểm tròn để trống này có khả năng là nơi phát động cơ quan thần bí để thoát khỏi Phi Phi cổ động.

Đoạn nhìn thanh bảo kiếm sau lưng Lăng Ba Nhất Yến, nói :

- Người thử chọc mũi kiếm vào chỗ đó coi.

“Viu, viú, viú...” Lăng Ba Nhất Yến đã rút bảo kiếm, chỉ thấy làn chớp xanh lưu động loang loáng, hàn quang kiếm khí lập tức lan tỏa trong thạch thất.

Tang Bác Cổ tán thưởng :

- Thật không thẹn là bảo kiếm!

Lăng Ba Nhất Yến hai tay cầm chuôi kiếm, dùng thức “Điểm Thạch Thành Kim” chọc thẳng vào điểm tròn chính giữa trong năm vòng tròn nhỏ bằng quân cờ vậy, chỉ nghe “keng” một tiếng, lửa tung tóe như đom đóm, mũi kiếm bị đẩy bật lên cao cả thước.

Lăng Ba Nhất Yến kinh ngạc :

- Ôi, kỳ quái!

Nàng chột lùi một bước, chăm chú nhìn chỗ mũi kiếm chọc xuống, thấy không hề sây sát. Xem đến mũi kiếm, cũng chẳng sút mẻ gì. Nàng không tin rằng thạch bàn lại kiên cố đến vậy, muốn thử một lần nữa xem nó có chịu thua đệ nhất danh kiếm trong thiên hạ này chăng.

Lần xuất thủ thứ hai lại nhằm trúng chỗ cũ, nhưng lực dồn vào mũi kiếm thì gấp mấy lần đầu.

Làn chớp xanh vút tới mục tiêu. Keng! Âm thanh lần này nhưc tai, còn ong ong một hồi lâu.

Lăng Ba Nhất Yến cảm thấy thạch bàn kiên cố khủng khiếp, muốn chọc thủng một lỗ, e còn khó hơn thắng thiên. Nhưng vốn tính nóng như lửa, lại hiếu thắng, nàng gầm lên, dùng hết sức bình sinh định phóng mũi kiếm lần thứ ba.

Đường Chấn Anh thấy vậy vội kêu to :

- Lăng thư, đừng, đừng nổi nóng với thạch bàn.

Vừa nói vừa sấn tới sát bên nàng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn đầu chịu nghe ai, càng không ưa những lời an ủi, nhưng hiện tại... nghe hôn phu ngăn cản, cũng định chẳng dừng tay, song vì chàng đã tới sát bên cạnh, chỉ e động chạm tới chàng, nên đành lùi lại.

Nàng thở dài, xoay xoay cây bảo kiếm, lăm lăm :

- Bảo kiếm ơi bảo kiếm, tương truyền rằng người là báu vật luyện thạch bảo thiên mà bà Nữ Oa thời thượng cổ truyền lại, là vật khí vô địch khắc chế được vạn vật, là khắc tinh của quần thạch. Huống hồ ngay trên thân người có khắc tám chữ “Thiên hạ quần thạch, xúc nhi lập tồi” (chạm vào đá, đá nát vụn), không ngờ chỉ với một tấm thạch bàn nhỏ bé kia mà người cũng chẳng làm gì nổi...

Đoạn lao tới ném mạnh thanh kiếm xuống thạch bàn.

- Lăng thư thư...

- Lăng thư đừng nóng!

- Nữ sát tinh, người điên rồi ư?

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Tang Bác Cổ đều không ngờ Lăng Ba Nhất Yến lại hành động như vậy, cùng lên tiếng can ngăn, nhưng không kịp nữa.

Chỉ thấy lần chớp xanh vút tới thạch bàn, rồi keng keng keng... rền rĩ thành chuỗi âm thanh chói tai.

Chợt cả bốn người cùng lóa mắt vì một đạo bạch quang, cùng nhắm mắt đề tụ chân khí, rồi mới mở ra, định thần nhìn kỹ, thấy ở gần chuôi kiếm lại tách ra một lưỡi chủy thủ dài chừng ba tấc, rộng bằng một thân ngón tay.

- Ôi! Sao lại có gắn một lưỡi chủy thủ ở thân kiếm?

Lăng Ba Nhất Yến thốt lên trước, bước tới nhặt bảo kiếm, lật qua lật lại liên tiếp với vẻ ngạc nhiên.

Ba người kia vây lại, nhìn kỹ lưỡi chủy thủ, thấy có khắc tám chữ “Duy hữu nữ tinh, thuận dụng thể nhân” (gặp vú đá cứng, nên dùng vật này).

Nghe ngữ khí có vẻ tương hợp với tám chữ khắc trên thân kiếm, Đường Chấn Anh liền chấp lại đọc:

“Thiên hạ quần thạch

Xúc nhi lập tồi

Duy hữu nữ tinh

Thuận dụng thử nhân”.

Lăng Ba Nhất Yến chợt hiểu, giơ tay chỉ thạch bàn, nói :

- Thì ra đây là nữ tinh thạch!

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Xem chừng báu vật cổ này không phải tầm thường. Hồi bà Nữ Oa mới chế ra, mọi thứ quần thạch trong thiên hạ đều bị kiếm khắc hạ. Sau đó mới phát hiện có nữ tinh thạch quá cứng rắn, kiếm không phá nổi, mới chế thêm lưỡi chủy thủ, đem gắn vào thân kiếm, vậy tên nó là Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm e chưa đầy đủ...

Lăng Ba Nhất Yến ném kiếm đi, không ngờ lại được thêm lưỡi chủy thủ, thì chuyển giận thành vui, reo to :

- Nào, để thử coi!

Đoạn cầm chủy thủ, chĩa mũi nhọn chọc mạnh xuống điểm tròn lúc trước, thấy chỗ đó lún xuống.

Trong khoảnh khắc ấy, chỉ nghe “vù” một tiếng, từ trên đỉnh thất có một vật rất nhanh xuống ngay thạch bàn. Bốn người nhìn kỹ, đó là một cái hộp đồng bài hình vuông, to bằng lòng bàn tay. Cả bốn ngạc nhiên ngẩng lên, không thấy phía trên có gì lạ, chẳng hiểu hộp đồng bài này từ đâu rơi xuống.

Tang Bác Cổ nhặt cái hộp lên coi, thấy có khắc mấy dòng chữ:

“Người tuy thông minh, ta cũng chẳng ngốc, đoán được trúng điểm, tức là hữu duyên. Nếu không muốn chết, mau chạy ra ngoài, bẻ gãy đồng bài, sẽ được thấy trời”.

Lăng Ba Nhất Yến xem xong, nói :

- Không Không thượng nhân quả ưa đùa cợt.

Đường Chấn Anh nói :

- Phi Phi cổ động thật là huyền diệu!

Tang Bác Cổ cầm hộp đồng bài trầm tư một lát, đột nhiên nói :

- Anh nhi, mau ẩm Vi muội muội của người, chúng ta phải rời khỏi nơi đây.

Đường Chấn Anh lập tức ẩm Tử Vi lên.

Tang Bác Cổ nói :

- Lăng nhi thủ sẵn bảo kiếm, không chừng phải dùng đến. Vi nhi cũng rút Thất Khổng thần địch ra, đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ phân phó cho ba người kia xong, liền dụng lực bẻ đôi chiếc đồng bài. Chỉ nghe tách một cái, từ trong hộp bỗng có một đầu mũi tên dài hai tấc bay ra.

Đầu mũi tên như có người điều khiển, bay lượn một đoạn rồi phóng vút về một góc thạch thất.

Tang Bác Cổ nói :

- Mau theo ta!

Lời vừa dứt, thân hình đã vọt đi theo đầu mũi tên. Lăng Ba Nhất Yến chia kiếm, kề vai cùng Đường Chấn Anh lao theo.

Tang Bác Cổ phi nhanh hơn gió, tưởng chừng lão nhân muốn chớp lấy đầu mũi tên, nhưng không, lão chỉ bay đằng sau ở cự ly cách mũi tên khoảng hai thước.

Ngay lúc ấy, kỳ quái, đầu mũi tên tự bật ra khỏi vách và bay xuyên vào khe cửa.

Tang Bác Cổ vọt theo.

Trước mắt là một hành lang hẹp dài, cũng có một dải ánh sáng màu vàng đung đục như sương mù giống như trong thạch thất. Đầu mũi tên bay cách mặt đất khoảng năm thước, trong dải sáng kia.

Tang Bác Cổ không dám khinh suất, tuy có thể phi thân nhanh hơn, nhưng lo cho ba người phía sau, nên chẳng dám mạo hiểm.

Song thông đạo rất an toàn, sau ba khúc quanh, “bụp” một tiếng, đầu mũi tên lại cắm phập vào vách đá, lại xuất hiện một khe cửa, rồi lại bay qua khe cửa, Tang Bác Cổ đuổi theo.

Trong chốc lát, lão nhân đã vượt qua bốn thông đạo, bỗng thấy trước mắt sáng hẳn lên. Đầu mũi tên lao đi với tốc độ gấp mấy lần lúc trước, thì ra đây là một thạch động. Đầu mũi tên đã mất hút hoàn toàn.

Tang Bác Cổ soi mới tứ bề, chỉ thấy vách đá dựng đứng, nóc động không thấy đâu, địa thế hẹp và dài. Nhìn kỹ, hóa ra đây là một sơn cốc.

Ngẩng mặt lên, biết là đã sang giờ Dần (canh tư). Vậy là từ lúc nhập động tới giờ đã gần mười tiếng đồng hồ...

Đang nghĩ, thì “vù, vù” hai tiếng, Đường Chấn Anh ẩm Tử Vi và Lăng Ba Nhất Yến đã chạy tới bên Tang Bác Cổ.

Cùng lúc đó thì “sầm” một tiếng, ngoảnh đầu lại, khe cửa họ vừa ra khỏi đã đóng sập lại. Nếu chậm một bước, e đã bị nhốt trong thông đạo. Hú vía!

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh một hồi, chỉ thấy sơn cốc này hoàn toàn không xa lạ, liền kêu to :

- A, đây là Hấp Thiết cốc thì phải!

Lời chưa dứt, bỗng nghe “chúu, chúu, chúu”.

- Cái gì vậy?

Huỳnh muội Đường Chấn Anh cũng ngạc nhiên kêu lên.

Thì ra ba thứ binh khí Nhật Nguyệt song luân, Thất Khổng thần địch và Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm của họ tự phát ra âm thanh. Ba bảo vật này của võ lâm gặp gió có thể phát tiếng kêu, nhưng tiếng kêu này khác hẳn.

Lăng Ba Nhất Yến vội nói :

- Đừng sợ, đó là tiếng binh khí của chúng ta đó. Âm thanh tự phát là do Từ Thạch động kia mà ra.

Đoạn nàng gơ tay chỉ vách núi trước mặt, nơi vừa hút mất đầu mũi tên sắt.

Tử Vi hỏi :

- Đã là Từ Thạch động, tại sao chỉ hút mũi tên mà không hút binh khí của chúng ta vào đó?

Tang Bác Cổ cười :

- Lần này ngươi kém thông minh rồi. Binh khí của các ngươi là bảo vật của võ lâm, đương nhiên có công dụng hóa giải từ lực.

Bỗng lão nhân như nghe phong thanh điều gì, liền ngừng bật và nói :

- Có người!

Đoạn búng mình bay vọt lên vách núi, thoáng chốc đã mất hút.

Đường Chấn Anh nhìn lên vách núi cao khoảng mười trượng, lộ vẻ lo lắng. Lăng Ba Nhất Yến hiểu ý, nói :

- Chàng chờ một chút.

Đoạn búng mình nhẹ nhàng bay lên trên. Đứng trên miệng sơn cốc, nàng thò tay vào bao, lấy ra một cuộn dây thả xuống. Đường Chấn Anh công Tử Vi bám theo dây nhanh chóng leo lên.

Ba người đưa mắt tìm Tang Bác Cổ nhưng không thấy đâu cả.

Tử Vi được công trên lưng Anh ca ca, đưa mắt nhìn quanh, thấy cây rừng âm u, các đỉnh núi nhấp nhô trùng điệp, nào thấy một con đường để tìm, cảnh vật dưới trăng có vẻ siêu nhiên.

Lăng Ba Nhất Yến chỉ một gốc cây lớn gần đó, nói :

- Anh đệ đệ hãy đặt Vi muội xuống đây, hai người ngồi nghỉ một chút, để thư thư chạy đi chút xíu sẽ quay lại.

Đoạn lướt tới cánh rừng phía trước.

Đường Chấn Anh y lời, đặt Tử Vi xuống gốc cây rồi ngồi nghỉ. lát sau, Lăng Ba Nhất Yến đã trở lại, cúi xuống, đổ từ trong vạt áo ra một đồng trái cây, nào lê, nào táo, nào đào. Ba người cùng ăn.

Đường Chấn Anh đã một ngày một đêm chưa ăn gì, nay thấy trái cây thì bụng đói cồn cào. Chàng không nói năng gì, nhặt trái cây lên ăn lấy ăn để một cách rất ngon lành.

Lăng Ba Nhất Yến không nhịn được cười, nói :

- Xem chừng Anh đệ đệ đói quá thì phải!

Mắt nàng sáng rực.

Tử Vi nói :

- Loáng một cái mà Lăng thư thư đã hái được bao nhiêu là trái cây, chắc Lăng thư thư thông thuộc chỗ này lắm, không biết đây là chỗ nào vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Chẳng dẫu gì Vi muội muội, toàn bộ dãy Hoàng Sơn này thư thư đều thông thuộc, chỗ này cũng đã qua lại nhiều lần, nhưng không biết địa danh là gì.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Lăng thư, hiện tại chúng ta nên đi đâu?

Lăng Ba Nhất Yến đang định trả lời, bỗng trong lòng máy động, ngập ngừng đáp :

- Từ lúc này trở đi, mọi việc lớn nhỏ thư thư đều phải nghe lệnh của Anh đệ đệ.

Nét mặt của nàng phảng phất nụ cười tinh quái.

Đường Chấn Anh thật thà, nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Căn cứ theo quyết định lấy không gian làm giới hạn...

Đến đây thì Đường Chấn Anh mới hiểu ra, nhưng chàng chưa biết phải làm thế nào cho phải.

Lăng Ba Nhất Yến nói tiếp :

- Thư thư đã nói lúc trước thế nào, nay phải giữ lời, Anh đệ đệ bắt tất do dự. Hiện tại đã tới thời điểm Anh đệ đệ báo cừu, muốn chém muốn giết hay hành hạ thế nào, tùy ý Anh đệ đệ, nếu muốn đem về Nga Mi Kim Đỉnh trị tội cũng được.

Giọng nói không giận dữ, nhưng rất lạnh nhạt.

Đường Chấn Anh như bị sa xuống vực, rùng mình nói :

- Lăng thư thư nói thế, vậy ra tình nghĩa giữa chúng ta không còn gì nữa hay sao?

Giọng chàng vô cùng cảm khái.

Lăng Ba Nhất Yến vốn có ý thăm dò ý tứ của chàng, nay thấy chàng có thâm tình như vậy thì mừng thầm, nghĩ đã không uổng cái việc hiến thân cho chàng.

Song nàng hoàn toàn không biểu lộ, chỉ đáp :

- Báo cừu là việc do chính Anh đệ đệ nói ra, sao lúc này lại trách cứ thư thư?

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Ừ nhỉ, mình tìm Lăng Ba Nhất Yến là để báo cừu. Nếu không dẫn nàng về Nga Mi Kim Đỉnh thì lấy gì an ủi oan hồn của mười tám vị đồng môn đã bị sát hại? Nhưng nàng là ân nhân cứu mạng ta, là biểu thư của ta, hơn nữa còn là vị hôn thê của ta, ta với nàng đã...”

Lúc này các ý nghĩ dồn dập tới, chàng chưa biết nên chọn đối sách nào, liền đưa mắt nhìn Tử Vi.

Tử Vi thấy Anh ca ca ngẩn ngẩn ngơ ngơ, thấy tức cười nhưng không cười nổi. Nàng rất thông minh, nay Anh ca ca nhìn nàng tựa hồ cầu cứu, thì phì cười nói :

- Anh ca ca bình nhật thông minh thế, sao mới gặp Lăng thư thư mà đã trở nên ngây ngô như vậy?

Vừa nói vừa quay sang nháy nháy mắt với Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến bất giác đỏ mặt, định đáp lời, nhưng Tử Vi đã nói tiếp :

- Chuyện này không khó gì. Nay nguyên hung là Lã Chí Viễn vẫn còn đang nhõn nhơ ra đó, mẫu thân và di mẫu còn chưa được gặp mặt... Mọi việc sắp tới phải nhờ Lăng thư thư tương trợ nhiều. Huống hồ, Lã Chí Viễn là cừu nhân chung của chúng ta. Nếu chỉ luận về quan hệ thân quyến, chúng ta đã nên hợp lực để tiêu diệt thủ phạm gây ra bao tội lỗi, để báo cừu sát phụ, rửa hận cho sư môn. Hơn nữa, Lăng thư thư giết người hoàn toàn là do bị truy bức, chứ không phải do ý muốn. Sau khi hoàn tất việc tiêu diệt đối phương,

chúng ta sẽ đem bầm cáo toàn bộ sự tình với Chưởng môn, ắt sẽ được lượng thứ, hiện tại đừng lo việc đó. Tóm lại, trước mắt phải theo lệnh của Lăng thư thư mà hành sự.

Đường Chấn Anh lập tức đáp ứng :

- Đúng, đúng lắm! Vi muội quả là thông minh. Chúng ta cứ thế mà làm, Lăng thư thư hãy mau phân phó.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ Tử Vi muội muội lại sáng suốt như vậy, bất giác cảm thấy đôi bên càng thân thiết hơn. Nay hôn phu đã chấp nhận, liền nói :

- Được Anh đệ đệ và Vi muội muội lượng tình như vậy... thư thư vô cùng cảm động, những mong đồng tâm hiệp lực sớm bắt giữ Lã Chí Viễn rửa hận cho sư môn, báo cừu cho hai gia đình chúng ta... Từ đây tới Siêu Thiên phong không xa, nhân vừa có được lữ chủ thủ, thư muốn tới thạch thất thử xem có cắt đứt nỗi Hải Đệ Ti La để cứu sư phụ của thư được chăng. Nếu được, thì Lã Chí Viễn sẽ không khác gì cá nằm trên thớt, bắt giữ hẳn chẳng khó nữa.

Đường Chấn Anh nói :

- Đi ngay thôi, không nên chần chờ!

Đoạn chàng công Tử Vi lên.

Lăng Ba Nhất Yến không nói gì thêm, lập tức lướt đi, Đường Chấn Anh bám theo sau.

Họ đi như bay, gió núi tấp vào mặt mát lạnh, vù vù bên tai. Lăng Ba Nhất Yến thông thuộc đường đi lối lại, chừng sau một tuần trà đã tới một cánh rừng rậm. Nàng dừng chân, bảo Đường Chấn Anh :

- Thạch thất ở sâu trong cánh rừng này, không chừng có kẻ canh phòng. Vi muội thụ trọng thương, cử động bất tiện, Anh đệ đệ hãy ở lại đây với Vi muội muội, chờ thư trở về.

Tử Vi nói :

- Không cần, Anh ca ca phải cùng đi với Lăng thư thư, khi cần động thủ còn có người tiếp ứng. Cứ để muội ở đây một mình.

Đường Chấn Anh rất muốn đi cùng Lăng Ba Nhất Yến vào thạch thất một chuyến, nhưng lại lo Tử Vi ở lại một mình. Nay Tử Vi lại giục chàng đi. Để an toàn hơn, chàng đặt nàng ngồi trên cành một cây tùng lớn, rồi dặn :

- Nếu Vi muội gặp chuyện bất trắc, hãy thổi địch báo tin.

Tử Vi ngồi tựa mình chắc chắn trên chạc cây, xua xua tay :

- Không có chuyện gì đâu, hai người cứ an tâm mà đi au.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Hẹn chóng gặp lại Vi muội.

Đoạn quay người chạy nhanh vào rừng. Đường Chấn Anh không dám chậm trễ, lập tức phóng theo.

Tử Vi thấy hai người đã đi khỏi, giữa chốn rừng hoang này chỉ còn lại một mình nàng, thì cảm thấy trợ trối, bất giác thở dài lẩm bầm :

- Nếu ta không thụ thương, có phải cả ba cùng sát cánh bên nhau thì tốt biết mấy? Nay ta chẳng khác gì kẻ tàn phế, gây thêm lo lắng cho người khác...

Đột nhiên vọng lại tiếng cước bộ, tựa hồ có mấy người đang tiến thẳng về phía nàng.

Cây lá trong rừng dày đặc, Tử Vi vội đề tụ chân khí, căng mắt nhìn đi, thấy thấp thoáng giữa cây lá có hai bóng người. Một người nói :

- Nay, hòa thượng tìm kiếm Phi Phi cổ động là nhằm mục đích gì vậy?

Nghe giọng, biết chưa phải lớn tuổi.

Người được gọi là hòa thượng đáp :

- Còn phải hỏi, đương nhiên là để tìm các di vật quý giá của Không Không thượng nhân rồi. Chẳng lẽ Hà Vũ Hoàn nhà ngươi không phải vì mục đích đó mà tới đây?

Nghe âm thanh thì biết hòa thượng đã ngoại ngũ tuần.

Hà Vũ Hoàn cười đáp :

- Không hề!

- Vậy thì vì lẽ gì?

- Ồ, để tiếp nhận một đại giai nhân do Không Không thượng nhân lưu lại.

- Người thật si mê hoang tưởng. Không Không thượng nhân là một siêu nhân, bình sinh đơn độc một mình, làm gì có đem theo giai nhân nào đâu...

- Lão hòa thượng thì biết quái gì, tại hạ nghe đồn Không Không thượng nhân có...

Hòa thượng ngắt lời :

- Lời đồn thì có gì đáng tin?

Hai người kia vừa đi vừa trò chuyện, lúc này đã ngang qua chỗ Tử Vi chùng hai trượng. Nàng nín thở nhìn xuống, trong bóng tối mờ mờ, chỉ thấy một hòa thượng mặc cà sa, người kia trang phục nho sinh. Để nhìn rõ mặt, bất giác nàng chú ý người về phía trước, khiến lá từng lao xao, may mà hai người kia không để ý. Chỉ nghe giọng Hà Vũ Hoàn nói :

- Dù thật hay giả, tại hạ cũng muốn tìm hoa thưởng liễu, chứ không giới sắc, tham tài như lão hòa thượng...

- Xem chùng dâm khí của nhà ngươi nặng nề. Thế gian thiếu gì khách má hồng, chẳng lẽ chưa đủ cho người tận hưởng hay sao mà vẫn còn trừng mỡ hám dục? Đừng nói là Phi Phi cổ động không có nữ nhân, dù có chẳng nữa, thì cũng đã hơn người hàng trăm tuổi, già nua lợm khộm rồi...

- Một giai nhân thực thụ là linh khí của thiên địa hội tụ, hấp thụ tinh hoa của hai vầng nhật nguyệt, sẽ mãi mãi thanh xuân như Hằng Nga tổ nữ, có thể cùng thiên địa trường tồn, cùng nhật nguyệt tranh huy...

Hòa thượng cười :

- Diệu luận, diệu luận. Nói chuyện ấy thì ta thua ngươi. Mà có lẽ thiên hạ cũng chỉ một mình ngươi là đam mê đến thế.

- Nếu không thế, làm sao Hà Vũ Hoàn này được mang ngoại hiệu Đệ Nhất Tình Thánh?

Hai người đã đi xa, Tử Vi nhỏ nước miếng, nghĩ thầm: “Quân như bản, đồ dâm đảng hạ lưu. Nếu ta không thụ thương, nhất định phải cho tên dâm tặc một trận... Ồ, Phi Phi cổ động chẳng lẽ lại có nữ nhân? Tại sao vừa rồi không gặp nhỉ? Gã kia chỉ mơ tưởng hão huyền mà thôi...”

Bỗng có ba bóng người bay vù qua ngọn cây, ngay trên đầu nàng, Tử Vi giật mình, nghĩ: “Sao đêm nay có nhiều dạ hành nhân đến thế?”

Nàng bèn tựa chắc vào thân cây, chăm chú nhìn tứ phía, hy vọng sớm phát hiện nếu còn có ai qua lại nơi này.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh xuyên rừng một mạch mấy trăm bước thì thấy một tòa kiến trúc sừng sững hiện ra. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thấy đúng là tòa thạch thất mà đêm trước chàng đã tới.

Lần này đến từ bên hông, vì cửa sổ nọ ở mé hữu, nên không thấy ánh đèn bằng hạt đậu hắt ra. Lăng Ba Nhất Yến kéo chàng nấp sau một gốc cây lớn, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Đợi một chút, đề phòng có kẻ canh giữ.

Đoạn nàng nhặt một viên sỏi, vung tay “cạch” một tiếng ngay trên nóc thạch thất.

Không thấy phản ứng gì, bên trong hoàn toàn vắng lặng. Lăng Ba Nhất Yến mới bấm Đường Chấn Anh, rồi bay vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh vọt theo, đáp xuống. Lãng Ba Nhất Yến chỉ ngón tay xuống, ngụ ý bảo chàng hãy đặt chân đúng chỗ nàng, thế là hai người lần bước đến chính giữa nóc thất.

Nóc thất bằng phẳng, do các phiến đá xanh ghép lại, chỗ hai người dừng chân có một tấm lưới sắt to. Lãng Ba Nhất Yến cúi xuống, nạy tấm lưới lên, thì thấy hiện ra một động khẩu đủ ột người chui lọt.

Lãng Ba Nhất Yến ngo xuống, thấy bên trong tối mờ, hình như có ánh đèn lù mù. Nàng chỉ tay xuống dưới, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Đây là nơi tiếp cơm nước, sư phụ của thư ngồi dưới kia. Mỗi lần đến thăm dò tình hình sư phụ, thư đều sử dụng lối này. Hiện tại thư xuống dưới đó, Anh đệ đệ có xuống hay không thì tùy.

Đoạn nàng buông mình xuống.

- Lãng nhi phải không?

Thanh âm rất trầm, phẳng phát nổi ưu sầu vô hạn, vọng ra.

Đường Chấn Anh vừa tiếp đất, chưa quan sát được gì, nghe thanh âm trầm lắng phát ra từ phía trước mặt, bỗng thấy có người nắm lấy cổ tay mình, nhìn lại thì chính là Lãng Ba Nhất Yến.

Nàng đáp nhỏ :

- Bẩm, chính là hài nhi đây, sư phụ vẫn bình an chứ?

Đường Chấn Anh đã nhìn rõ, chàng và Lãng Ba Nhất Yến đang đứng trước một chiếc bàn đá, sau bàn đá, trên một thạch kỷ ở mé hữu có một người ngồi, trong bóng tối mờ mờ chỉ biết đó là một lão ẩu tóc bạc, mặt mũi lem luốc, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, trông như tượng đất trong miếu thổ địa, nào phải là người?

Khấp thân hình lão ẩu bị trói chặt vào thạch kỷ, không thể cựa quậy, nếu vừa rồi không phát ra thanh âm, có lẽ chàng tưởng đó là một thi thể.

Đồng thời một mùi tanh hôi hám xộc lên mũi rất khó thở. Đường Chấn Anh chút nữa thì định ngoi lên trên, bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu hỏi :

- Lãng nhi đến đây làm gì? Người kia là ai?

Rõ ràng lão bà vẫn nhắm mắt.

- Là biểu đệ của hài nhi, vốn bị thất lạc từ ấu niên.

- Vậy là nam hài tử? Ta muốn nhìn xem sao, đã lâu lắm ta chưa hé mắt...

Đường Chấn Anh thấy buồn cười, nhìn lại mặt lão ẩu, chỉ thấy mục quang chột sáng quắc như hai ngọn đèn đang rọi vào mặt chàng, thì thảm tán thường: “Thật là hỏa hầu nội gia thâm hậu!”.

- Anh tuấn, nửa người phía trên được lắm, hài nhi hãy xích qua mé hữu để ta xem toàn bộ cốt cách của người.

Đường Chấn Anh bẽn lẽn, không dám trái lời, đổ mặt bước sang mé hữu chiếc bàn đá.

Càn Khôn Nhất Mẫu quan sát một chút, đoạn khen :

- Cốt khí, tướng mạo thật hiếm có. Nếu được danh sư chỉ điểm, ắt có thể trở thành nhân tài thống lĩnh võ lâm.

Nên biết Càn Khôn Nhất Mẫu bản tính lập dị, cao ngạo vô cùng, rất ít nói cười, ngoại trừ Lãng Ba Nhất Yến, chỉ e khó có người thứ hai đáp thoại được với lão bà. Hôm nay lão bà cất tiếng khen thưởng Đường Chấn Anh dường như là biệt lệ.

Lãng Ba Nhất Yến thấy cử chỉ, lời lẽ của sư phụ khác hẳn thường nhật, lại khen ngợi hôn phu của nàng thì vô cùng sung sướng, âu cũng là nàng gặp phúc lớn, vội bắm Đường Chấn Anh mà nói nhỏ :

- Anh đệ đệ còn chưa mau bái sư...

Rồi ấn ngay chàng quỳ xuống.

Cần Khôn Nhất Mẫu búng nhanh một ngón tay, một luồng kinh phong lập tức ngăn cản thể quỳ xuống của Đường Chấn Anh, nói :

- Miễn lễ, ở đây dơ dáy lắm...

Đoạn thở dài, nói tiếp :

- Bái sư cũng vô ích, ta bị giam cầm ở đây, làm sao truyền thụ võ công cho hài nhi...

Lăng Ba Nhất Yến không đợi sư phụ nói xong, đã bước tới gần, lưỡi chủy thủ trong tay, ghé tai sư phụ thuật lại vắn tắt sự việc một ngày qua.

Cần Khôn Nhất Mẫu kinh dị :

- Từ nhỏ ta đã thán phục bảo kiếm này, không ngờ nó còn gắn thêm lưỡi chủy thủ... Hơn ba chục năm tìm kiếm khắp đông tây nam bắc, không thấy Phi Phi cổ động, cuối cùng hài nhi lại phát hiện được, chứng tỏ mọi sự cơ duyên đã định, chẳng thể cưỡng cầu...

Đường Chấn Anh nhân lúc sư đồ hai người trò chuyện với nhau, chàng đưa mắt quan sát bốn phía, vì đã quen với bóng tối nên thấy rõ hơn nhiều.

Trong thạch thất có nhiều thạch trụ, hầu như không có cửa sổ, đột nhiên chàng thấy trên vách đá tứ phía tựa hồ có vô số tấm gương, không, dường như là vô số vật thể phát quang, tựa hồ hợp thành những dải ngân hà nho nhỏ. Cái gì vậy?

Bỗng từ gian bên vọng sang tiếng phun phì phì, rồi có vật gì tựa hồ trườn bò, những dải ngân hà kia cũng trườn bò, nghe rào rào như tiếng gió, đến rợn người.

Toàn bộ thạch thất bị bao trùm khí âm hàn, mọi giác quan của Đường Chấn Anh cảm nhận các thứ đó khiến chàng rùng mình sởn gai ốc.

Bỗng có tiếng thở dài nhẹ. Đường Chấn Anh giật mình, không ngờ trong thạch thất ngoài Cần Khôn Nhất Mẫu còn có một người nữa. Chàng vội ngoảnh về phía tiếng thở dài phát ra, thì thấy còn một người ngồi trên chiếc thạch kỷ khác.

- Ô, là ai vậy?

Chàng bắt giác buột miệng hỏi.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức nhắc nhở chàng :

- Đừng ngạc nhiên, hỏi ít thôi.

Tựa hồ cảm thấy hơi nặng lời với hôn phu, nàng dịu giọng tiếp :

- Đó là lão thiền sư Thiên Ngoại Cô Tăng, trụ trì Phật Âm tự ở Hoàng Sơn này.

Đường Chấn Anh kinh ngạc, nghĩ thầm: “Hôm mới tới Hoàng Sơn, ta đã lạc vào Phật Âm tự, hôm ấy Phục Hổ chẳng phải đã nói rằng lão thiền sư đã đem mấy chục đệ tử đi tứ phương mộ hóa (xin bố thí) kia mà, tại sao lại bị giam cầm ở đây?”.

Trong lúc đang nghĩ, chàng thấy Lăng Ba Nhất Yến dùng chủy thủ cửa vào sau chiếc thạch kỷ, chỉ nghe ken két, ken két một hồi... Nàng thốt lên :

- Ôi, chủy thủ này cũng không làm đứt nổi...

Cần Khôn Nhất Mẫu thở dài :

- Chủy thủ tuy sắc bén, nhưng chỉ là khắc tinh của quần thạch, đối với Hải Đệ Ti La lại vô dụng. Chỉ còn cách bắt được cá mực trong động...

Đường Chấn Anh lướt tới phía sau thạch kỷ, thấy Lăng Ba Nhất Yến đang kéo một sợi chỉ trắng sáng như tuyết, không cần hỏi cũng biết đó là Hải Đệ Ti La. Chàng đưa tay sờ thử, quả là trong nhu có cương, sờ chắc khó tả.

Theo sợi Hải Đệ Ti La nhìn đi, khoảng xa năm trượng có một thạch địa, một con vật mình thô tròn, thân dài vài trượng quần quanh trụ. Đường Chấn Anh bất giác rút ra một cây bùi nhùi.

- Anh đệ đệ, dừng...

Đã muộn, vút một cái, cây bùi nhùi đã bắt lửa, thạch thất sáng bừng lên. Đường Chấn Anh nhìn kỹ, thấy con vật quần quanh thạch trụ là Thiên Niên Xà Mẫu, miệng ngậm, mắt nhắm như đang ngủ đông, không có vẻ gì là hiểm ác. Đầu kia của sợi Hải Đệ Ti La chính là được buộc chặt vào đầu con xà mẫu. Thân con xà mẫu còn bị mấy vòng xích sắt quần chắc vào đế thạch trụ.

Lăng Ba Nhất Yến đã vun tay dập tắt cây bùi nhùi, thạch thất trở lại tối mờ mờ như cũ.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Xà mẫu đã bị trói, không hại được ta, tại sao không giết nó đi, rồi cởi đầu sợi Hải Đệ Ti La, sau đó thu hồi sợi dây về chỗ thạch kỷ mà cởi trói cho Càn Khôn Nhất Mẫu?”

Chàng đâu có nghĩ rằng nếu sự việc dễ dàng như chàng tưởng tượng, thì Lăng Ba Nhất Yến sớm đã cứu sư phụ của nàng rồi. Đúng là “sơ sinh chưa biết sợ hổ”. Đường Chấn Anh thấy nhiệt huyết bốc lên, lập tức rút Song luân ra.

- Anh đệ đệ định làm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến kêu lên khẩn cấp.

Đường Chấn Anh đã vọt tới chỗ con xà mẫu, hai tay vung Song luân sắp bổ xuống đầu nó, bỗng nó phồng mang, rồi một luồng kinh phong cường liệt lạnh thấu xương quạt tới hai đùi chàng.

Đường Chấn Anh vội đề tụ chân khí, nhảy lùi một trượng vì không thể trụ nổi.

Hai chân vừa chạm đất, bỗng nghe gọi :

- Anh đệ đệ, mau trở về đây.

Nhưng xà mẫu đã phát động công thể, lúc này muốn thoái lui cũng chẳng được. Con vật há hốc mồm, thấy đỏ như huyết, rồi một luồng độc dịch màu đen tanh tưởi phụt thẳng vào mặt Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh không ngờ con xà mẫu biết phóng độc dịch, muốn thoái lui nhưng không kịp, đành dùng thức “Tiềm Long Lăng Ba” tràn sang ngang để tránh luồng độc dịch. Hú vía!

Thiên Niên Xà Mẫu vừa phát động công thể, liền làm cho bốn vách đá rào rào chuyển động như bạo vũ, Đường Chấn Anh định vọt về cạnh Lăng Ba Nhất Yến, bỗng thấy có gió sau lưng, vội ngoảnh lại, ôi, một con phi xà đã quăng mình tới.

Chàng vội vung Nhật luân, tạo màn luân ảnh bảo hộ châu thân, đồng thời Nguyệt luân thi triển chiêu “Nghênh Phong Đoạn Thảo”, miệng quát :

- Biến!

Con phi xà lập tức bị chém đứt thành hai đoạn. Chàng chưa kịp thu chiêu, vút một cái, lại một con phi xà khác bay tới. Nhưng luân ảnh loang loáng ngân quang thể kia, phi xà công kích chàng sao nổi? Chỉ thấy con phi xà dài hơn trượng bị cuốn vào màn luân ảnh, máu thịt văng tung tóe, đứt thành mấy khúc.

Con phi xà thứ ba lại bay tới, nhưng số phận cũng như hai con trước, bị chém đứt, văng bộp bộp vào vách đá. Lập tức cả bức vách rùng rùng chuyển động, hàng mấy trăm con rắn mắt lập lòe như đom đóm, nhộn nhạo cả lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh!

Đường Chấn Anh cảm thấy gió lạnh sau lưng, thầm nghĩ: “Nguy rồi!”

Vội lướt ngang vài bước. Một bóng đen vọt tới, “bộp” một tiếng, một con quái mãng rất lớn đã bị đầu văng khỏi thân. Người vừa cứu chàng chính là Lăng Ba Nhất Yến.

- Tránh mau!

Lăng Ba Nhất Yến lại kêu to, bảo kiếm vọt lia hai bên tả hữu, lại thêm hai con quái mãng bị chém văng đi. Thủ pháp của nàng thật là khinh linh thần tốc.

Lúc này sát khí trong thạch thất đã sôi lên ngùn ngụt. Con Thiên Niên Xà Mẫu bỗng gồng mạnh thân xác thô ráp khổng lồ của nó, mấy vòng xích sắt quấn quanh thân nó bật vang loảng xoảng, lập tức hàng mấy trăm con phi xà trên bốn vách đá cùng lao bổ về phía Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh, nghe rào rào, rào rào, rợn cả người.

Toàn bộ gian thạch thất tựa hồ rùng rùng chuyển động.

Nguyên bấy độc xà quái mãng ở đây hoàn toàn theo lệnh của xà mẫu. Khi xà mẫu nằm yên, chúng an phận đeo bám trên vách đá. Khi xà mẫu phát tác, chúng lập tức phát động công thế để ăn tươi nuốt sống đối phương.

Lúc này muốn ngăn cản công thế của quần xà, duy chỉ có cách khống chế xà mẫu, để cho quần xà trở thành “rắn không đầu”.

Lăng Ba Nhất Yến vùng bảo kiếm nhắm xà mẫu lao tới, nhưng lập tức có hai con quái mãng cùng quật đuôi, cuồn mình bao vây lấy nàng vào trong.

Đường Chấn Anh thấy nàng bị nguy hiểm, muốn vùng Song luân xông lại tiếp cứu, đột nhiên Nguyệt luân bị đè xuống bởi cái đuôi của một con quái mãng cực lớn.

- Biến!

Chàng hét to, hất Nguyệt luân chênh chếch, đuôi con quái mãng bị đứt văng đi.

Vù! Một con độc mãng lớn quãng mình tới vô cùng hung mãnh.

Lăng Ba Nhất Yến sử chiêu “Phong Vân Tế Hội”, hàn quang kiếm hoa loang loảng, bụp bụp bụp, hai con quái mãng công kích nàng bị chém đứt thành hàng chục đoạn.

Đồng thời, Đường Chấn Anh cũng dùng Nhật Nguyệt song luân giết chết mấy con phi xà.

Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm và Nhật Nguyệt song luân tuy rất sắc bén và lợi hại, nhưng quần xà quá đông, nhùng nhúc chẳng chịt, như một tấm lưới bủa vây xung quanh, cùng lúc từ bốn phương tám hướng ào ào công kích, chẳng khác gì một trận thể hiệp đồng.

Đúng lúc nguy cấp, sinh tử hệ trọng, bỗng từ ngoài xa có tiếng địch vọng tới thạch thất.

Tiếng địch khẩn cấp cầu cứu, đột nhiên ngừng bật.

- Hồng rồi! Vi muội nguy rồi!

Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến cùng kêu lên kinh hãi. Họ đang chưa có cách gì thoát thân, nay muốn ứng cứu Tử Vi, e càng khó hơn thắng thiên độn thổ.

Đường Chấn Anh vừa giao đấu với quần xà, vừa nghĩ đến sự an nguy của Vi muội muội, ruột nóng như lửa đốt, chém giết liên liên mà vẫn không thoát ra được.

Lăng Ba Nhất Yến đã quá giận, mặt nổi gân xanh, sát cơ đằng đằng. Nàng hú lên một tiếng, búng người lên, sử chiêu “Phi Phùng Điện Chuyển” người xoay tít hàng mấy chục vòng, cổ tay xoay xoay, bảo kiếm loang loảng đóa đóa kiếm hoa, mấy chục con mãng xà bị chém đứt văng tung tóe trong thoáng chốc.

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Đã vậy bản tăng tất phải triển khai sát giới, giúp tiểu thí chủ.

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông ngân.

Lời Thiên Ngoại Cô Tăng vừa dứt, một trận cuồng phong nổi lên ù ù, quạt chết quá nửa bày xà vây quanh lão nhân.

Đường Chấn Anh chợt nghĩ: “Lúc này không thi triển Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh thì đợi đến lúc nào?”

Bèn đập mạnh Nhật Nguyệt song luân vào nhau. Một tiếng nổ như sấm làm rung chuyển toàn bộ thạch thất.

Cả bảy mạng xà bị chấn động, dạt hết cả ra, nhiều con chết tươi.

Sau thanh luân thứ ba thì quá nửa số mạng xà đã gục đầu, hết cự quây, mồm ộc máu. Trận chiến trong thạch thất lập tức lắng dừng.

Nhưng Thiên Niên Xà Mẫu hoàn toàn chưa bị luân thanh chế ngự. Không phải vì “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” kém hiệu quả, mà chỉ do công lực của Đường Chấn Anh chưa đủ để phát huy hết tác dụng của nó. Điều này cũng chứng tỏ Thiên Niên Xà Mẫu chẳng thuộc hạng tầm thường.

Nó lại ngẩng đầu, giương mắt, há mồm rít lên những thanh âm quái dị, có ý phát động bảy mạng xà tái chiến.

Bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu gằn giọng :

- Cho mi hết ngông cuồng!

Đoạn thân hình bất động, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ xoay cổ tay, búng ngón tay, một luồng kinh phong ập tới trúng vào miệng xà mẫu, chỉ nghe nó kêu một tiếng quái dị, tức thời gục đầu nhắm mắt nằm im.

Hai thiếu niên nam nữ đã vọt tới bên cạnh Càn Khôn Nhất Mẫu. Lăng Ba Nhất Yến nói nhanh :

- Hải nhi phải đi cứu Vi muội của hải nhi, hẹn sẽ trở lại với sư phụ...

Lời chưa dứt, nàng đã vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh lập tức búng người lên theo.

Họ vừa dậy tẩm sát tròn che lỗ hồng lại, bỗng nghe vang lên tiếng cười lạnh lùng :

- Ta đã sớm biết ngươi là hạng khó tin, chẳng trách ngươi trở mặt đi theo hần. Lăng Ba Nhất Yến, ngươi còn có gì định nói hay chăng?

Lăng Ba Nhất Yến nghe giọng, biết đó là một trong bốn đại đệ tử của Lã Chí Viễn, gã bịt mặt đeo râu lam. Đường Chấn Anh không chờ nàng lên tiếng, thấy cừ nhân trước mặt, liền phóng tới, vùng Nhật Nguyệt song luân sử chiêu “Lưỡng Nghi Huy Nguyên” và “Tứ Tượng Thần Hội” công kích gã râu lam.

Hần vội giơ Kim mai trên tay tả, dùng chiêu “Hoàng Chi Lệnh Nhị”, đồng thời Hạc chưởng trên tay hữu sử chiêu “Điều Tinh Lỗi Nguyệt”. Song luân và Mai chưởng đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm.

Đường Chấn Anh nóng lòng sốt ruột lo cho Tử Vi, nghĩ phải thi triển tuyệt chiêu để sớm phân thắng bại. Bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền, gầm lên một tiếng rồi giáng một đòn toàn lực.

“Hự!” Gã râu lam gục xuống, binh khí bị văng xa gần một trượng.

Lăng Ba Nhất Yến lướt tới xóc thi thể của gã râu lam, rồi chộp Kim Mai Hạc Chưởng của hần và nói gấp :

- Anh đệ đệ, đi thôi.

Rồi nàng lao vút vào cánh rừng.

Đường Chấn Anh nhìn nàng nhặt xác cừ nhân và thu lượm binh khí mau lẹ dễ dàng như bắt một con kiến thì thầm khen: “Hảo thân pháp!”

Đoạn băng mình theo sau.

Hai người xuyên rừng cây trở về chỗ Tử Vi ngồi. Đến một chỗ cây cối rậm rạp, Lăng Ba Nhất Yến ném xác gã râu lam và binh khí của hần, nói :

- Anh đệ đệ đừng trách thư thư hạ độc thủ. Chỉ vì phải gấp cứu Vi muội, không thể không diệt khẩu, phi tang...

Hai người tới chỗ đặt Tử Vi, ngẩng lên nhìn chạc cây thì đúng như dự đoán, không thấy nàng đâu nữa.

- Vi muội! Vi muội!

Họ gọi to mấy lần, không ai đáp lại, tìm quanh một lát, chưa biết nàng bị dẫn đi về hướng nào.

Lăng Ba Nhất Yển vọt lên một ngọn cây. Trời đã tang tảng sáng, nàng quan sát các ngọn cây, thấy có một cành nhỏ bị gãy, xa hơn nữa chừng ba trượng thấy thêm một cành bị gãy.

Nàng biết ngay đó là dấu vết bất cẩn của dạ hành nhân, bèn gọi :

- Anh đệ đệ, lại đây coi!

Hai người xem xét cây gãy, xác định phương hướng, rồi bắt đầu truy đuổi về phía Tây nam. Họ sử dụng phép khinh công thượng thừa “Thảo Thượng Phi”, hoàn toàn dựa vào nội gia chân khí, rất tốn sức. Khi Đường Chấn Anh bay được vài chục trượng, định đáp xuống một ngọn cây để nạp khí, bỗng Lăng Ba Nhất Yển một tay nắm thắt lưng chàng, tay kia chìa thẳng mũi kiếm ngang bụng về phía trước mà lăng không dằng vãn.

Đây chính là tuyệt kỹ nội gia lừng lẫy võ lâm “Ngự Kiếm Hành Không”.

Mặt trời đỏ ối đã mọc, cảnh vật Siêu Thiên phong đã hiện rõ ràng. Một đôi nam nữ thiếu niên sánh vai nhau lướt trên các ngọn cây cổ tùng bay về phía Tây nam trong luồng kiếm khí loang loáng. Gió thu thổi bay y phục phấp phật. Từ xa nhìn họ, tưởng là một cặp chim vỗ cánh bay lượn giữa tầng không.

Đường Chấn Anh lần đầu tiên được nàng dìu bay, vừa ngạc nhiên vừa kỳ thú, nhìn xuống dưới thấy cảnh tượng rộng lớn khác hẳn thì nghĩ thầm: “Thật là oan gia! Không ngờ ta lại sóng đôi với một thiếu nữ võ công đã siêu quần, còn biết thuật ngự kiếm dằng vãn, hèn chi các đệ tử của phái Nga Mi chẳng thể đối phó với nàng”.

Hai người cứ thế vượt qua nhiều sơn phong vách núi, cốc động, rừng cây, cuối cùng họ đáp xuống mép một thung lũng hẹp.

Vách núi không cao, dưới đáy thung lũng hẹp mọc đầy cỏ rậm.

Bỗng nghe có tiếng nói :

- Cô nương đừng kinh hoảng, chuyện này tất phải do đôi bên tình nguyện. Nếu cô nương không đáp ứng, ta nữ nào nài ép, làm mất thể diện của ta là Đệ Nhất Tình Thánh trong thiên hạ? Nào, chúng ta đi thôi.

Tiếng thiếu nữ bực bội hỏi :

- Người muốn đem ta đi đâu?

- Ta muốn cùng nàng du ngoạn các danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ, ta mong có một ngày cô nương sẽ tình nguyện trao thân cho ta...

- Im miệng, chớ lại gần ta!

(Thiếu hai trang 83 và 84)

Đường Chấn Anh không kịp tránh, chỉ cảm thấy một luồng kinh phong đập vào huyệt “Tương Đài”, bất giác kêu to :

- Hồng rồi!

Ngón tay giữa của đôi phương vừa chọc tới huyệt “Tương Đài” của chàng, chợt hần kêu lên :

- Ái chà!

Hần vừa cảm thấy từ huyệt đạo đối phương có một lực phản chấn rất mạnh đẩy hần bật lùi gần hai trượng.

Hai người vừa xáp lại đã bật ra xa, cả hai cùng kêu lên, không ai hiểu sự thể thế nào, cùng đứng ngẩn người, chằm chằm nhìn nhau.

Đường Chấn Anh không ngờ rằng “Bát Nhã Bế Huyệt Kinh” đã phát huy tác dụng khắc địch kỳ diệu của nó.

Một bóng người đáp xuống giữa hai người, gần giọng nói với gã nho sĩ :

- Hừ, tên dân tộc này lại đến Hoàng Sơn giở trò nhơ nhuốc. Hôm nay Lăng Ba Nhất Yến ta sẽ không để cho người chạy thoát...

Gã kia nhìn nàng cười ha hả :

- Thì ra là nàng, người mà ta hằng mơ tưởng đây rồi.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày :

- Hà Vũ Hoàn, bỗng cô nương vốn định giết ngay nhà ngươi, nhưng để cho ngươi cam tâm mà chết, ta cho phép ngươi được kịp lấy binh khí ra mà đối phó, rồi ta sẽ lấy cái mạng chó nhà ngươi...

- Hà Vũ Hoàn ta thật tâm thích cô nương, cho nên từ sau lần tương ngộ nọ, ta đã thề nếu không kết thành phu phụ với cô nương, ta sẽ chẳng làm người...

- Câm miệng!

Lăng Ba Nhất Yến miệng quát, tay vung, một luồng tiềm lực vô hình vô sắc, vô thanh phóng đi.

Hà Vũ Hoàn lập tức tràn ngang một trượng để né tránh, miệng cười hì hì :

- Hai ta đã mấy lần động thủ, hôm nay thấy nàng hứng chí thế này thì ta lại càng thú...

Vừa nói, hắn vừa rút binh khí ra, đó là một ngọn Xà Cốt tiên có ba mươi sáu đốt, trông như một con quái mãng.

Hắn vừa hất ngọn Xà Cốt tiên lên vai theo thức “Kim Kê Lạc Giả” thì một đạo kiếm khí đã loang loáng công kích đến trước ngực hắn.

Hắn vội né thân, vung ngọn tiên sử chiêu “Quái Tiên Phiên Thân” hóa giải kiếm chiêu, rồi ngọn tiên xoắn tới hai đầu nhũ hoa của Lăng Ba Nhất Yến. Chiêu xuất cực lạ, chẳng phải tầm thường.

Lăng Ba Nhất Yến thấy chiêu thức hạ lưu của hắn thì đỏ mặt, liền xoay nhanh cổ tay, Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm sử chiêu “Họa Long Điểm Nhân” đánh bật ngọn Xà Cốt tiên, tiếp đến chiêu “Chỉ Lộ Kim Thăng”, nhắm vào hai mắt của đối phương.

Hà Vũ Hoàn lập tức quật ngọn tiên xuống eo lưng nàng, đồng thời rùn người xuống, tay tả thọc tới bụng dưới của nàng.

Động tác tránh kiếm, xuất chiêu, sử tiên của hắn liền một hơi, ứng biến thần tốc hết chỗ nói.

Lúc này Lăng Ba Nhất Yến đã bị tiên ảnh vây bọc khá nguy hiểm. Nhưng nàng không hề bối rối, kiếm với thân hợp thành một tuyến dọc, xoay tròn. Keng keng keng, Xà Cốt tiên chạm vào kiếm bật ra.

Hà Vũ Hoàn nhảy lùi lại, chân chưa đứng vững, Lăng Ba Nhất Yến đã sử thức “Bát Bộ Cẩn Thiên, Truy Phong Trục Nguyệt” lướt theo, bảo kiếm xoay xoay phóng ra một màn kiếm hoa chớp chớp như làn tinh.

Hà Vũ Hoàn thầm kêu “hổng”, vội thi triển “Lân Lư Đả Cổn”, lùi thêm vài bước, vung ngọn tiên dùng thức “Dạ Chiến Bát Phương” trước hết phong bế môn hộ, rồi sử chiêu “Phiên Giang Đảo Hải”, ngọn Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt như giao long xuất thủy, nghe cứ vun vút vun vút chói tai; cát sỏi, cỏ dại tung tóe tứ phía.

Lăng Ba Nhất Yến xoay nhanh tay kiếm, sử liền tiếp ba chiêu “Điện Kiếm Thiên Âm”, “Hồ Phiếm Nam Hải”, “Nguyệt Thông Trường Giang”, cả một màn kiếm khí lạnh ngắt bức Hà Vũ Hoàn thoái lui liền năm bước.

Hà Vũ Hoàn sử liền ba chiêu “Xao Đả Thiên Môn”, “Thái Công Điều Ngư”, “Lưu Hải Hí Thiên” để phục hồi tình thế.

Lại nói Đường Chân Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến đã xuất thủ, liền vọt tới bên Tử Vi, ôm lấy nàng.

Nàng kêu :

- Anh ca ca...

Lời chưa dứt đã khóc nức lên.

Đường Chấn Anh vỗ vỗ lưng nàng, nói :

- Tại huynh cả, lẽ ra không nên bỏ Vi muội ngồi lại một mình ở đó... Tên kia đã làm gì chưa?

Tử Vi lắc đầu :

- Hắn chưa làm gì cả, hắn chỉ nói những câu chướng tai thôi.

Đường Chấn Anh nghe nàng nói chưa bị làm nhục thì thở phào, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, lại hỏi :

- Sao Vi muội đang thối địch lại ngừng bật?

- Vì tên tiểu tử họ Hà kia võ công cao cường, muội đang thối địch kêu cứu thì bị hắn điểm huyết...

Lời chưa dứt, bỗng nghe trên đầu vọng xuống giọng nói nhỏ nhưng âm vang rành rọt.

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện Tai!

Vù, một bóng đen từ trên vách núi lao bổ xuống.

Lăng Ba Nhất Yến nghe tiếng nói kia, liền vung kiếm đẩy lui Hà Vũ Hoàn một bước, rồi lao về bên cạnh Đường Chấn Anh.

Người vừa tới cười ha hả, nói với Hà Vũ Hoàn :

- Hoàn đệ đem qua tách riêng ra đi mà chẳng nói một lời, bản tăng đoán rằng Hoàn đệ phát hiện được món hời, quả không sai. Nhưng Hoàn đệ nên nhớ rằng hoa hồng tuy là nhìn ngon mắt lắm, song lại lắm gai nhọn, hì hì, dễ bị gai đâm đó.

Đường Tử Vi nghe người kia nói, biết rằng hắn là tên hòa thượng đem qua đã cùng đi với Hà Vũ Hoàn ngang qua chỗ nàng, bèn quay nhìn, thấy một trung niên cao và gầy, mặt ngựa, mặc bộ tăng bào màu đen rộng thùng thình, tóc thì nửa xanh nửa trắng, đứng cách hai trượng.

Hắc y hòa thượng đang nói với Hà Vũ Hoàn, bỗng quay sang chỉ mặt Lăng Ba Nhất Yến, lạnh lùng nói :

- Sát nhân thường mạng, thiếu nợ trả tiền. Bốn đệ tử của bản tăng bị ngươi sát hại, hôm nay ngươi phải trả món nợ này.

Mấy lời cuối cùng, hắn nghiêng răng, mắt lộ sát khí đằng đằng.

Lăng Ba Nhất Yến thản nhiên cười, thông thả đáp :

- Thì ra là Âm Sơn Đà...

Hắc y hòa thượng nói :

- Sư huynh sư đệ của bản tăng được tôn xưng Âm Sơn song đà, lừng danh hoàn vũ, ai mà không biết!

Lăng Ba Nhất Yến cười khẩy :

- Âm Sơn song đà chẳng qua là cái ngoại hiệu mà kẻ khác tôn xưng các ngươi, còn Lăng Ba Nhất Yến ta chỉ coi các ngươi như hạng đạo trịch mà thôi. Hôm nay dù có sư huynh của ngươi cùng đến, ta cũng chẳng làm gì phải e sợ.

Lời nàng thật kiêu ngạo, khinh người.

Hắc y hòa thượng giận sôi máu, nói :

- Sư huynh của ta là bậc cao tăng đắc đạo, há thềm động thủ với con nha đầu như ngươi cho nợ tay. Hôm nay một mình Thiên Nghi ta đến đấu với ngươi một trận, xem ngươi tài cán gì mà đòi làm loạn vô lâm, triệt hạ đệ tử các phái...

- Làm loạn vô lâm thì bổn cô nương không dám, nhưng muốn lấy đầu ngươi, chắc chẳng khó...

- Con nha đầu chó huênh hoang, hãy coi đây!

Thiền Nghi vừa nói vừa di chuyển từng bước tới gần Lăng Ba Nhất Yến.

Thế tiến của hòa thượng rất chậm chạp, tựa hồ đang phải gánh một vật cực nặng, mỗi bước chân làm cỏ lún sâu thành vệt rõ ràng dưới đất, nhưng không phát ra tiếng động.

Bồng bộ tăng bào rộng thùng thình tự căng phồng lên như một cánh buồm, mái tóc dài xoa vai bỗng dựng đứng lên, nhìn thì biết ngay hòa thượng đang vận khí điều tức, chứng tỏ nội công vô cùng thâm hậu.

Đường Chấn Anh ôm Tử Vi, nhìn rõ từng cử chỉ của Thiền Nghi hòa thượng. Chàng và Tử Vi đưa mắt nhìn nhau, cùng lo cho Lăng thư thư.

Lăng Ba Nhất Yến đã nghiêm mặt chăm chú thủ thế, sẵn sàng ứng phó.

Bồng nàng xoay nửa người nói nhỏ với Đường Chấn Anh :

- Anh đệ đệ, mau đưa Vi muội lùi xa một chút, mau lên!

Nói xong liền quay ngay về phía Thiền Nghi.

Tử Vi vội đẩy Đường Chấn Anh ra, nói :

- Không, Anh ca ca mau buông muội ra. Anh ca ca phải ở lại đây hỗ trợ cho Lăng thư thư.

Đường Chấn Anh lúng túng, muốn thoái lui, song lại lo cho Lăng thư thư, không thoái lui thì lại sợ Tử Vi bị thụ thương. Một bên là hôn thê, một bên là tình cốt nhục...

Nên biết Thiền Nghi và sư huynh y Thiên Cực là hai sát tinh lừng danh trong võ lâm, chẳng những võ công cao cường, mà còn độc ác và thâm hiểm. Nghe đồn hai gã này đã luyện xong một loại chưởng pháp cực hàn có thể làm đông máu trong huyết quản, băng phong huyết đạo, mệnh danh là “Âm Phong chưởng”, độc bộ võ lâm. Ngoài ra còn có ba mươi sáu thức Âm Phong trảo có thể xuyên phá Thiết Bối Sam (áo giáp sắt), rất nhiều cao thủ võ lâm đã bị sát hại bởi Âm Phong trảo, bởi vậy, cả hắc bạch lưỡng đạo đều tôn xưng hai gã ấy là Âm Sơn song đà.

Lăng Ba Nhất Yến từng giao đấu với Thiền Nghi, biết “Âm Phong chưởng” lợi hại phi phàm. Hôm nay là lần thứ hai giao đấu, nàng không dám khinh suất, nên mới bảo Đường Chấn Anh lùi ra xa.

Lúc này Thiền Nghi đã tới gần, mà Đường Chấn Anh vẫn ôm Tử Vi chần chừ do dự, Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy bèn giục :

- Còn chưa lui ra, cứ đứng ngây ra đó, lão hòa thượng sắp xuất thủ đó.

Lần này nàng dùng phép truyền âm nhập mật. Đường Chấn Anh tuy nghe rõ nhưng không lùi. Lúc này Thiền Nghi hòa thượng chỉ còn cách Lăng Ba Nhất Yến năm bước, đột nhiên dừng lại.

Thấy Thiền Nghi từ từ đưa hai ống tay áo căng phồng lên ngang ngực, hai bàn tay đang nắm chặt bỗng bung ngón ra thành trảo...

Đường Chấn Anh đang chăm chú nhìn hấn, chưa biết đó là trò gì, bỗng nghe :

- Anh đệ đệ, mau lùi ra!

Lời chưa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã xoay cổ tay đẩy về phía chàng một chưởng.

Chưởng này đẩy ra một luồng ám kinh mạnh mẽ. Tử Vi lệ mắt vội kêu to :

- Anh ca ca, mau thoái lui!

Đường Chấn Anh vội nhảy bật về phía sau, có thêm lực đẩy của Lăng Ba Nhất Yến, chàng và Tử Vi dạt đi đến năm trượng.

Chàng vừa dừng lại, đã thấy một trận cuồng phong cuộn cuộn như lốc, cuốn một luồng cầu vòng bạc lên trời. Lăng Ba Nhất Yến đã tiếp chiêu của Thiền Nghi.

Thiền Nghi quát to :

- Nha đầu, tiếp chiêu!

Mười ngón tay phóng ra mười luồng hàn khí phóng thẳng tới Lăng Ba Nhất Yến, nghe vu vu.

Lăng Ba Nhất Yến xoay xoay cổ tay, Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm như con du long phóng ra ba đòn, kiếm khí tạo nên một lớp giáp sắt bao bọc phía trước thân mình, phong vũ không thể lọt qua.

Mười luồng hàn khí chạm vào kiếm khí, nghe loảng xoảng như tiếng kim khí đập vào nhau.

Thiên Nghi muốn báo cứu cho bốn đệ tử nên sớm có ý sát cơ. Hấn quát :

- Hãy tiếp thêm chiêu này coi!

Đoạn tung mình lên cao hơn hai trượng, vừa đáp xuống vừa phóng chiêu, đã nhanh lại mạnh, lợi hại vô cùng.

Bùng một tiếng, hàn phong tóe ra tứ bề trong phạm vi mười trượng, toàn bộ không gian bị chụp trong một màn hàn khí kinh nhân. Đây chính là “Âm Phong chiêu” lừng danh võ lâm, một khi đã đánh tới đối phương sẽ làm huyết mạch đông lại, nội tạng ngưng kết, hết bề sống sót.

Hà Vũ Hoàn thấy Thiên Nghi sử dụng độc thủ, bất giác hoảng hốt kêu to :

- Mong hòa thượng lưu tình, đừng dả thương giai nhân của tại hạ.

Vừa nói, gã vừa vung ngọn Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt hất luồng lực đạo “Âm Phong chiêu” ra ngoài.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tuy ở xa, nhưng vẫn cảm thấy hàn khí lạnh buốt. May huyền quan đại huyết của họ đã được phong bế nên không thụ thương.

“Âm Phong chiêu” cuộn cuộn bốc lên như sóng dữ, sấm rền.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng kêu to thẳng thốt :

- Lăng thư thư!

Nhìn kỹ, chỉ thấy trong chớp mắt lớp cỏ xanh trong phạm vi hàng chục trượng đã úa vàng và ngã rạp như giữa mùa đông.

Thiên Nghi đáp xuống đất, trở mắt ngạc nhiên: “Kỳ quái, sau chiêu vừa rồi, sao không thấy Lăng Ba Nhất Yến đâu cả?”

Không riêng Thiên Nghi, cả Hà Vũ Hoàn lẫn Đường Chấn Anh và Tử Vi đều kinh dị: Lăng Ba Nhất Yến đã biến đi đâu? Nhìn quanh, chỉ thấy cỏ úa đổ rạp.

Bỗng có tiếng cười trong trẻo trên không trung. Mấy người ngẩng lên, thấy nàng đang cầm đầu lao xuống trước mặt Thiên Nghi như một dòng thác.

Thân pháp kỳ diệu của Lăng Ba Nhất Yến khiến mấy người cùng sửng sò, nhất là Thiên Nghi kinh ngạc trước việc nàng vô hình vô ảnh vọt lên không trung né tránh “Âm Phong chiêu” độc nhất vô nhị của hắn.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày, đường gân xanh trên trán đã nổi, sát cơ lộ rõ, không nộ mà uy, gằn giọng :

- Người đã xuất thủ ba lần, nay bốn cô nương cho người chút kiến thức.

Đoạn sử chiêu “Tuế Hàn Phiêu Tuyết” bổ kiếm xuống đầu Thiên Nghi.

Thiên Nghi thấy một màn kiếm hoa hàn bạch chụp xuống đầu thì hoảng sợ không dám tiếp chiêu, vội trượt lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến không thu chiêu mà biến sang chiêu “Cáp Tử Phiến Thân”, kiếm thế lợi hại truy bám đối phương, kiếm hoa “Xuân phong Thu Vũ”, thành như long ngâm hổ吼.

Thiên Nghi đứng chân chưa ổn, thấy kiếm thế công tới liền vung tay tả, một luồng kinh phong cường liệt từ ống tay áo phóng ra theo thức “Thương Ma Triển Xí”, đồng thời tay hữu sử chiêu “Lôi Ni Hồng Trảo” chụp tới bên sườn đối phương nhanh như cắt. Đây chính là một chiêu của Âm Phong trảo vô cùng nguy hiểm.

Âm Phong trảo bắn ra các luồng hàn khí công kích huyết mạch, trảo chưa tới, hàn phong đã tới trước.

Lăng Ba Nhất Yến tính nóng như lửa, xưa nay không hề sợ ai, đến Âm Phong thảo này nàng tựa hồ chẳng cần né tránh. Nhưng lại thấy nàng nhún chân sử dụng thân pháp “Phi Phùng Điện Chuyển”, đã vòng ngay ra sau lưng Thiền Nghi mà cười lạnh :

- Nhìn kiếm của bốn cô nương đây!

Mũi kiếm chọc ngay tới “Á Môn” huyết sau gáy của đối phương.

Thiền Nghi chớp sừng, đối phương lẩn mất, vừa nghe tiếng đã thấy gió lạnh thổi tới sau gáy, vội nghĩ “nguy rồi”, bèn rùn người xuống theo thức “Cẩu Ngặt Phân”, hai tay chống xuống đất, bảo toàn tính mạng.

Lăng Ba Nhất Yến tung chân đạp vào mông hắn, thế là thân hình cao và gầy của hắn lún lông lốc ra xa ba trượng.

Hắn đứng dậy hành công vận khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong chưởng” để giữ thể diện.

Lăng Ba Nhất Yến đã chế ngự đối phương, thấy hắn không chịu bỏ chạy, còn định gỡ độc thủ, liền nổi giận vùng tay để phóng đi “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”.

Thiền Nghi cũng đồng thời phát xuất “Âm Phong chưởng”.

“Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” và “Âm Phong chưởng” đều là hai tuyệt kỹ sát nhân trong võ lâm. Hai đối thủ cùng sắp thi triển để sát hại địch thủ.

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên vang lên một quái âm nghe như quỷ khóc thần sầu, thê lương ảo não đến rợn người.

Quái dị, chẳng lẽ giữa thanh thiên bạch nhật mà lại có quỷ xuất hiện?

Mọi người bất giác ồ lên kinh ngạc...

8. Chương 8: Âm Phong Chưởng

Thiền Nghi và Lăng Ba Nhất Yến bất ngờ đều ngừng phát động công thế. Lăng Ba Nhất Yến lướt về bên Đường Chấn Anh và Tử Vi.

Thiền Nghi hòa thượng thấy vậy cũng vọt nhanh về bên cạnh Hà Vũ Hoàn. Huynh muội Đường Chấn Anh cùng hỏi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, đó là thanh âm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến diện sắc ngưng trọng, chưa đáp ngay, chỉ đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, rồi mới chỉ tay về phía sau lưng Đường Chấn Anh nói gấp :

- Anh đệ đệ mau đưa Vi muội chạy về hướng Đông nam, vượt qua hai sườn núi sẽ tới Phật Âm tự là nơi có thể tạm dừng chân. Hiện tại nơi đây sát cơ trùng trùng, đầy dẫy nguy hiểm, chậm một chút e khó bề thoát thân.

Tử Vi thấy Lăng Ba Nhất Yến lời lẽ nghiêm trọng, bèn hỏi :

- Có chuyện gì nghiêm trọng tới mức đó?

Lăng Ba Nhất Yến giậm chân, đáp :

- Hiện tại không phải lúc giải thích, hãy đi mau...

Đường Chấn Anh nào chịu, liền sang sảng nói :

- Lăng thư nếu không nói rõ, huynh muội ta quyết không thể vâng mệnh...

Giữa lúc khẩn trương nhường này, Đường Chấn Anh lại nổi tính ngang ngạnh, không chịu rút lui, Lăng Ba Nhất Yến đành thở dài, nói :

- Đại địch ở trước mắt, nếu Anh đệ không chịu rút, chỉ e sau đó muốn rút lui cũng chẳng được.

- Nếu rút lui thì cả ba cùng rút!
- Thư không thể rời khỏi nơi này, bởi vì chúng tôi đây chính là để tìm thư thư.
- Lãng thư không đi, Đường Chấn Anh này há là kẻ ham sống sợ chết?
- Lẽ nào Anh đệ không nghĩ đến Vi muội?
- Điều này...

Đường Chấn Anh cảm thấy khó nói tiếp.

Tử Vi liền lên tiếng :

- Anh ca ca đừng lo uội, muội tuy thụ thương, không tiện ứng chiến, nhưng có thể tự vệ được. Hai chúng ta không thể để Lãng thư thư ở lại chịu trận một mình.

Lời chưa dứt, quái âm kia lại nổi lên lần nữa, lần này đã gần hơn hẳn, từ ba phía khác lần lượt nổi lên các thanh âm đáp ứng, nghe dồn dập, thôi thúc, ảo não, thê lương vô cùng.

Lãng Ba Nhất Yến nhìn quanh, vẫn chưa thấy địch nhân lộ diện, ngoảnh lại định giục Đường Chấn Anh lần nữa thì đã thấy Tử Vi ngồi dưới đất, rút cây Thất Khổng thần địch đưa lên môi thổi. Tiếng động cả vùng sơn dã, đúng là “Chấn Tà Trừ Ma Thánh Âm”.

Tiếng địch vang rền, át hẳn quái âm nọ, mấy người tại hiện trường cảm thấy tinh thần trở lại phần chấn.

Hà Vũ Hoàn nhìn Tử Vi cô nương trầm tán thưởng: “Thiếu nữ kia đã mỹ lệ lại thông minh, không ngờ còn có nội công thâm hậu chừng ấy, chẳng rõ là môn đệ của ai? Có quan hệ gì với Lãng Ba Nhất Yến? Đường như là thư muội thì phải...”.

Thiền Nghi thấy Hà Vũ Hoàn như kẻ ở trên mây, liền niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Gã dâm ma này đừng hồ tư loạn tưởng nữa, hãy mau nhân cơ hội này vận khí điều tức mà sấm vai ngư ông thủ lợi!

Tiếng địch lúc này chuyển điệu, khi trầm khi bổng, lúc khoan lúc nhặt, lúc dồn dập như chọc vào tai, như thấm vào ruột, như đè dập xuống, như hất tung lên, thật kinh động nhân tâm.

Lãng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Thiền Nghi và Hà Vũ Hoàn cùng bị ảnh hưởng của tiếng địch, vội ngưng thần điều tức, trừ bỏ tạp niệm, đề phòng nhập ma sinh ảo.

Tử Vi đang cao hứng thổi địch, bỗng Lãng Ba Nhất Yến giơ tay ra hiệu cho nàng ngừng lại :

- Vi muội, hãy nghỉ một chút, chờ thư thư làm hiệu hãy hành sự.

Nàng đang nói chợt Đường Chấn Anh kêu to :

- Nhìn kia, có người.

Tiếng kêu của chàng khiến mọi người cùng nhìn theo phía tay chỉ, thấy trên mép núi lồ nhô nhiều bóng người di động, rồi mấy chục bóng người từ trên mép thung đáp xuống, vây thành nửa vòng tròn.

- Lãng thư nhìn phía sau coi kìa!

Tử Vi kêu lên, mấy người cùng ngoảnh lại phía sau, thấy thấp thoáng trong đám cỏ cao có nhiều bóng người đang tiến lại. Năm người ở hiện trường đã bị vây bọc vào giữa.

Lãng Ba Nhất Yến cầm kiếm đứng sừng sững, đôi mắt phượng long lanh đảo tứ phía, tựa hồ không lo sợ gì vòng vây đang khép dần. Nhưng khi mục quang của nàng hướng đến huynh muội Đường Chấn Anh, thì lộ vẻ nôn nóng bất an.

Đường Chấn Anh thấy vậy, bước lên trước một bước, thân thiết hỏi :

- Lãng thư e ngại phải không?

Giọng nói tuy cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn lộ vẻ quan hoài vô hạn.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Thư tuy chưa hề trải qua đại trận có trăm vạn hùng sư, nhưng đối với cuộc chiến nhỏ mọn này nào có coi ra gì mà phải sợ? Anh đệ đệ khỏi lo cho thư. Có điều là...

Nàng dừng lời, lộ vẻ ngưng trọng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Có điều là sao?

- Có điều là lần này khác trước, bọn chúng vì thư mà tìm đến, thư để cho Anh đệ và Vi muội bị liên lụy, nên trong lòng khó an.

Tử Vi nói :

- Chúng ta là thư muội, Lăng thư nói thế chẳng hóa ra dễ xa nhau...

Đường Chấn Anh nói :

- Việc của Lăng thư cũng là của ta, địch nhân của Lăng thư cũng là địch nhân của ta, chẳng lẽ ta để Lăng thư bị vây hãm mà bỏ đi? Không biết Lăng thư định coi ta là hạng người thế nào...

Lăng Ba Nhất Yến tuy là thiếu nữ phong trần, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhi, có cảm giác tối linh mẫn. Nay nàng đã có quan hệ thân thiết dị thường với Đường Chấn Anh nên càng miễn cảm hơn, thấy chàng xúc động nói nhiều, nếu không ngăn lại, e chàng sẽ nói chuyện kia ra thì hồng to, bèn xua xua tay :

- Được rồi, được rồi, Anh đệ muốn ở lại đây thì thư cũng không cản nữa.

Đoạn nàng nhích lại gần chàng, liếc mắt mỉm cười nói tiếp :

- Anh đệ, Vi muội cứ ở yên đó, coi thư thư giết chết toàn bộ bọn sâu mọt địch quân kia áu chúng chảy thành suối.

Thật đúng là nữ sát tinh cuồng ngạo.

Huynh muội Đường Chấn Anh hỏi :

- Họ thuộc môn phái nào vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thấp giọng đáp :

- Bọn này chính là Địa Sát bang, dâm tà độc ác!

- Lăng thư có thù hận gì với Địa Sát bang?

- Đệ tử của bang này có ý đồ bất chính với thư thư, ba năm trước ở Nhạc Dương lâu đã bị thư thư dùng kiếm hạ sát mười tám tên, nên từ đó kết thành cừu địch.

Mấy chục người đã khép tròn vòng vây gần lại, chỉ còn cách chỗ họ chừng năm trượng.

Đường Chấn Anh chăm chú đưa mắt nhìn một vòng, thấy bọn kia gồm đủ già trẻ, cao thấp, nhưng đều mặc y phục màu đen theo kiểu võ trang, diện mạo hằm hằm giận dữ, sát khí đằng đằng.

Vòng vây gần hơn có ba chục hắc y nhân như một chiếc đai đen đã dừng lại.

Bỗng trên vách núi nổi lên một quái âm.

Nghe quái âm, bọn người kia lập tức đưa tay ra sau lưng, đồng loạt rút ra đôi Sách Mệnh quỷ trảo là binh khí độc môn của Địa Sát bang.

Thiền Nghi hòa thượng cao giọng niệm Phật hiệu, cười hì hì, nói :

- Thì ra các vị là Địa Sát bang ở Kỳ Liên sơn, bản tăng là Âm Sơn Thiền Nghi, không biết hôm nay các vị bằng hữu tới đây do vị nào chỉ huy?

Từ trên mép núi có tiếng đáp to vọng xuống :

- Đến đây hôm nay là Vô Diện Mục Phương Uy, Đông Lộ bang chủ của Địa Sát bang.

Lời chưa dứt, từ trên mép thung, một bóng người đáp xuống dưới thung như con nhạn lạc. Thân hình khô vữa vừa đáp xuống, liền bước tới trước hai bước, cung tay gật đầu nói với Thiền Nghi :

- Không biết đại sư phụ ở đây làm gì vậy?

Thiền Nghi đáp lễ, nói :

- Bần tăng đến đây chính là để tìm Lăng Ba Nhất Yến báo cừu rửa hận cho đệ tử. Không rõ Phương Uy bang chủ dẫn đệ tử đến đây vì việc gì?

Phương Uy cười hì hì :

- Cũng thế, cũng thế...

Đoạn quay về phía Lăng Ba Nhất Yến.

Huynh muội Đường Chấn Anh nhìn người kia, kinh ngạc thấy khuôn mặt của Phương Uy một màu tím sẫm, bằng phẳng như gương, hoàn toàn không có mắt mũi mồm miệng, chỉ có những lỗ đen đen ở các vị trí đó, bảy phần giống quỷ, chỉ ba phần người, trông thật đáng sợ. Quả đúng với ngoại hiệu Vô Diện Mục của hắn.

Vô Diện Mục Phương Uy đến cách Lăng Ba Nhất Yến một trượng thì dừng lại, nhìn ba người một lượt, đoạn chỉ Lăng Ba Nhất Yến, hỏi :

- Người là Lăng Ba Nhất Yến phải không?

Giọng nói thô lỗ, đầy vẻ khinh khi.

Lăng Ba Nhất Yến bước lên trước một bước, hất hàm chưa đáp.

Phương Uy thấy vậy cả giận, cao giọng :

- Trong trận Nhạc Dương lâu ba năm về trước, mười tám đệ tử của ta bị sát hại, có phải chính bởi tay nhà ngươi?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Không sai, chính là kiệt tác của bốn cô nương!

- Vì sao ngươi hạ độc thủ?

- Hãy hỏi các đệ tử tàn ác của ngươi về điều đó.

Trước mặt đám người Địa Sát bang lừng lẫy giang hồ, Lăng Ba Nhất Yến nói năng ngạo nghễ, không chút e dè.

Vô Diện Mục Phương Uy có địa vị là Bang chủ Đông Lộ của Địa Sát bang, đời nào chịu nổi thứ ác ngôn lãnh ngữ đến mức ấy của nàng, liền cả giận quát :

- Bốn Bang chủ Đông Lộ hôm nay thề bắt sống nữ tặc nhà ngươi để giao cho tổng bang, sau đó sẽ moi tim móc gan ngươi tể vong hồn và băm vằm ngươi thành trăm mảnh.

Vừa nói vừa nghiêng răng ken két, phẫn nộ hết mức.

Lăng Ba Nhất Yến quắc mắt, cười lạnh đáp :

- Quý Bang chủ để đối phó với một nữ yếu ớt như bốn cô nương mà sao phải điều động lực lượng đông đảo đến như vậy, không sợ hao tâm tổn sức ư?

Nói đoạn lại cười khinh miệt.

Vô Diện Mục Phương Uy vốn đã giận lắm, lập tức vung tay áo. Mấy chục đệ tử của hắn từ bốn phía ập tới ào ào xuất thủ. Bốn đại hán cực kỳ hung mãnh vung Sách Mệnh Trảo cùng tập kích tới bốn đại yếu huyệt sinh tử “Tương Đài”, “Huyền Cơ”, “Xao Vĩ”, “Bối Lương” của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến thân cô thế cô, liền rút Song luân định xông lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh ra, khỏi cần xuất thủ.

Lời chưa dứt, đã thấy một đạo bạch quang nhoáng lên, kèm theo tiếng leng keng.

Cả bốn đại hán cùng kêu “ái chà” và bật lui, binh khí trong tay họ đều bị gãy một đoạn.

Lăng Ba Nhất Yến vẫn đứng vững như bàn thạch, thần thái thản nhiên, chẳng có vẻ gì khẩn trương, vừa xuất chiêu kiếm quá ư thần tốc, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Bốn đại hán đưa mắt cho nhau, rồi lại nhất tề vùng Sách Mệnh quỷ trảo đã gãy mà tấn công.

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm từ tả sang hữu một đường, bốn binh khí của bốn đại hán đã văng khỏi tay họ, bỗng nàng cảm thấy có hơi gió sau lưng, vội rùn người xuống, một Sách Mệnh quỷ trảo phạt qua phía trên đầu, hú vía!

Nàng xoay kiếm, sử chiêu “Bạch Xà Thổ Tín” đâm về phía ngực kẻ vừa tấn công sau lưng, nhưng từ hai bên hông có hai đại hán khác đánh tới, nàng phải chuyển đường kiếm đánh bật chúng đi.

Ngay lúc đó, một Sách Mệnh quỷ trảo đã chụp tới nhũ hoa bên tả của nàng. Chiêu thức hạ lưu này khá lợi hại.

Nàng cả giận không tránh, dùng chiêu “Phạt Thảo Tầm Xà” chém đứt phần đầu binh khí, chủ của nó vội nhảy lùi, nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã nổi sát cơ, há để hấn tẩu thoát? Mũi kiếm của nàng đâm thẳng từ ngực ra sau lưng khiến hấn chết tươi tại trận.

Cùng lúc ba Sách Mệnh quỷ trảo ào ào công tới.

Lăng Ba Nhất Yến xoay người, sử chiêu “Kim Thiên Thoát Xác”, thân pháp ảo diệu vọt ra bên ngoài cực kỳ khinh linh.

Ba đại hán hoa mắt, chưa biết nàng đi đâu, định thu chiêu thì đã không kịp, ba binh khí của họ vừa đụng vào nhau thì lưỡi gươm đã chém bay cả ba cái đầu văng xuống đất.

Thế là thoáng chốc Lăng Ba Nhất Yến đã hạ sát bốn đại hán. Nàng cười ngạo nhìn Phương Uy :

- Ba năm trước thế nào thì ba năm sau vẫn thế, xem ra uy danh của Địa Sát bang chỉ là hư danh mà thôi...

Phương Uy quát :

- Tiểu nương tặc chó huênh hoang, có giỏi hãy thử trận đồ này.

Đoạn hấn vẫy tay, bốn hắc y nhân lập tức vây tròn nàng vào trong.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Kiếm chiêu của nội tổ các người, các người đã thấy lợi hại chừng nào. Nếu các người dám tiến vào một bước, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình...

Lời chưa dứt, thêm bốn hắc y nhân nữa di động tới cùng bốn tên trước dàn theo phương vị “Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài” của Bát Quái.

Phương Uy đứng ở bên ngoài cười ha hả :

- Lăng Ba Nhất Yến, ngươi có biết đây là trận đồ gì chăng?

Lăng Ba Nhất Yến không lạ gì phương vị của tám hắc y nhân, có điều là trận đồ sẽ biến hóa thế nào thì chưa thể đoán ra, bèn lạnh lùng đáp :

- Bày trận là chuyện bình thường của phép dùng binh, cái chính là tài biến hóa, đừng nói tám con chuột nhất kia, dù có tám vạn thiên binh thiên tướng, nội tổ người cũng chẳng coi ra gì.

Phương Uy gầm lên :

- Câm miệng! Đây chỉ là một phần trong “Thái Cực Trận” của bốn bang, nhưng cũng đủ khả năng bắt sống người.

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Tên trận đồ do người đặt ra, vận dụng biến hóa giỏi hay không còn tùy vào công lực của mỗi người, hạng tài hèn sức mọn như người cũng đòi nói trận đồ này nọ, chẳng khác gì muốn tự chuốc lấy tai họa.

Phương Uy phẩy tay, tám hắc y nhân lập tức chuyển dịch trận đồ, ảo ảnh đầy trời, phong thanh vù vù, phương vị trận thức đại biến.

Lăng Ba Nhất Yến ngưng thần chú mục, lấy tĩnh chế động, bảo kiếm đặt ngang ngực, thể đứng sừng sững vững vàng.

Vù vù vù, hắc y nhân từ hướng tây bắc thuộc quẻ Càn sản tới, vung Sách Mệnh quỷ thảo công kích.

Lăng Ba Nhất Yến khí định thần nhàn, chân không động, thân không xê dịch, cổ tay hữu hơi xoay, bảo kiếm sử chiêu “Vụ Mê Vân Phong”, kiếm hoa hóa hóa bảo hộ thân mình. “Keng” một tiếng, binh khí của đại hán vắng đi.

Đại hán thấy kiếm của nàng chém vào sắt như chém bùn, không dám công tiếp, phải lui về nguyên vị.

Đồng thời từ hướng Tây nam thuộc quẻ Khôn, hắc y nhân cũng vung Sách Mệnh quỷ thảo sử chiêu “Hoàng Long Phát Văn” như chùm móc câu chụp xuống đầu Lăng Ba Nhất Yến.

Keng! Bảo kiếm của nàng đánh văng quỷ thảo, mũi kiếm đã chỉ ngay tới huyết “Thái Dương” của đối phương hóa chiêu, xuất chiêu quá nhanh, khỏi phải bàn.

Bỗng sau lưng có tiếng quát :

- Nữ sát tinh, tiếp chiêu!

Từ phía Đông bắc thuộc quẻ Cấn, một hắc y nhân vung quỷ thảo sử hai chiêu “Phàn Hoa Chỉ Liễu” và “Ô Vân Thác Nguyệt” công kích thượng và hạ bàn.

- Biến!

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm sử chiêu “Phong Tảo Hà Diệp”, đảo người phản kích, chợt một tiếng quát lớn, hắc y nhân từ phía Đông bắc thuộc quẻ Tốn đã múa song quỷ thảo tiếp chiêu của nàng. Keng! Keng! Cả song quỷ thảo cùng gãy đôi.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, một kiếm của Lăng Ba Nhất Yến liên tục phản kích, đánh lui bốn phương vị Càn Khôn Cấn Tốn, mấy người ở ngoài quan chiến đều rung mình sợ hãi.

Bốn đại hán gấp gấp tiến công đều bị thoái lui, công thể tạm ngưng.

Lăng Ba Nhất Yến sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Vài chiêu tầm thường cũng đòi bày trận thế, chỉ khiến người ta chứng tai gai mắt.

Lời chưa dứt, bảo kiếm đã chuyển động, dải ngân quang loang loáng đến rợn người, cả tám hắc y nhân bất giác run sợ, thoái lui một bước.

Lăng Ba Nhất Yến chìa mũi kiếm tấn công về phía chính nam thuộc quẻ Ly.

Hắc y nhân trấn giữ phương vị này thấy mũi kiếm tấn công tới trước ngực, biết kiếm pháp của đối phương tinh, hơn nữa bảo kiếm lại cực kỳ sắc bén nên không dám tiếp chiêu, vội nhảy lùi hơn ba trượng.

Một bước nhảy lùi này khiến thể trận bị khuyết khẩu, Lăng Ba Nhất Yến định thừa cơ xông ra ngoài, nhưng trận đồ lập tức di chuyển, một hắc y nhân ở gần phương vị ấy đã bù vào chỗ khuyết.

Đồng thời, từ ba chính phương khác là phía chính đông thuộc Chấn, chính tây thuộc Đoài, chính bắc thuộc Khảm, ba hắc y nhân cùng công kích nàng từ hai bên tả hữu và từ phía sau.

Không đợi ba gã tới gần, Lăng Ba Nhất Yến dùng chân làm trụ, đề tụ một hơi chân khí ở Đan Điền, xoay tròn thân hình một vòng, bảo kiếm diễn chiêu “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”, đây là kiếm thuật thượng thừa, hoàn toàn dựa vào chính khí huyền môn mà thi triển.

Ba hắc y nhân chưa từng gặp chiêu thức này, chỉ thấy kiếm quang loang loáng, mũi kiếm chưa đến, kiếm phong đã nhào đến thân mình, nào còn dám tiếp chiêu, đều vội vã nhảy lùi.

Một đường kiếm của Lăng Ba Nhất Yến gần như đã hóa giải thế trận Thái Cực. Chợt nghe Đường Chấn Anh kêu to :

- Lăng thư lưu tâm!

Chỉ nghe ào ào ù ù, mấy chục hắc y nhân cùng xông tới tấn công Lăng Ba Nhất Yến.

Nhưng động tác của nàng mau lẹ hơn, chưa để bọn chúng sắp tới gần, tay tả lia một lượt vô thanh vô hình, vô quang, vô sắc, tám cây châm “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh” đã phóng ra.

Huỳnh huých, huỳnh huých, tám hắc y nhân lập tức ngã quỵ, giãy giụa vài cái rồi bất động, hồn đã quy địa phủ.

Nữ sát tinh giết người như ma, chẳng hiểu bằng cách nào, tám hắc y nhân đã chết, cả bọn kinh hoàng, tiêu tan ý chí quyết đấu, hiện trường hóa thành hỗn loạn.

Lăng Ba Nhất Yến thừa cơ vùng kiếm, chỉ thấy hàn quang loang loáng, chẳng khác gì mãnh hổ xông vào đàn dê, đầu rớt như rạ, kiếm đi tới đâu, máu phun ở đó. Trong thoáng chốc, hơn hai phần ba đám hắc y nhân đã tử thương, thân nằm la liệt trên bãi cỏ hẹp, máu loang lổ, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Lăng Ba Nhất Yến đang hăng máu sát nhân, bỗng nghe tiếng quát lớn phía sau :

- Con nha đầu chó cao hứng làm càn, hãy xem ta lấy mạng người. Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, một luồng chưởng phong mãnh liệt đã ập đến.

Lăng Ba Nhất Yến tràn ngang năm bước né tránh chưởng phong rồi mới quay người nhìn lại, thấy ở chỗ nàng vừa đứng đất cát với cỏ bốc lên mù mịt.

Vô Diện Mục Phương Uy không để nàng đứng yên chỗ đã phóng tiếp chưởng thứ hai.

Lăng Ba Nhất Yến lại búng mình vọt sang một bên nhẹ như cánh bướm.

Phương Uy thấy cả hai chưởng đều chưa chạm tới đối thủ thì cả giận, liền dồn hết sức bình sinh, hai tay cùng tung chưởng. Lần xuất thủ thứ ba này công lực mạnh gấp bội, ám kinh tạo thành hai luồng khí lưu, thế như trường giang đại hải ập thẳng đến chỗ Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng muốn tiêu phí chân lực của đối phương, nên không tiếp chiêu, dùng thức “Thái Thủy Đằng Không” nhún mình bật lên cao hơn ba trượng, động tác cực kỳ mau lẹ. Chỉ thấy hai luồng chưởng phong ào ào thổi phân phật vào ống quần của nàng.

Phương Uy phóng liền ba chưởng đều bị đối phương tránh thoát dễ dàng thì chợt dạ, biết nàng quả thật lợi hại.

Nên biết Địa Sát bang sau lần bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát mười tám đệ tử ở Nhạc Dương lâu đã truyền lệnh cho các lộ phân bang truy nã, bắt sống Lăng Ba Nhất Yến đem về nộp cho Tổng bang chủ quy án. Đông Lộ bang chủ Phương Uy đương nhiên không phải ngoại lệ. Nhưng lần này hấn dẫn đệ tử tới Hoàng Sơn hoàn toàn không phải vì Lăng Ba Nhất Yến, hướng hồ hấn đâu biết nàng đang ở vùng này, hấn đến là theo lệnh của Tổng bang chủ với một yếu vụ cơ mật là tìm cho ra Phi Phi cổ động.

Cũng là tình cờ run rủi thế nào khiến hấn gặp Lăng Ba Nhất Yến đang giao đấu với Âm Sơn Thiên Nghi, có đệ tử của hấn biết mặt Lăng Ba Nhất Yến phi báo cho hấn biết. Thấy yếu phạm mà bốn bang đang truy nã suốt ba năm nay lại tình cờ gặp ở đây, đúng là dịp may chẳng tốn công tìm kiếm, hấn mới hạ lệnh bao vây.

Song, vì lần đầu gặp Lăng Ba Nhất Yến, trước chỉ nghe danh, chưa rõ nữ sát tinh tài cán thế nào, ý mình có lực lượng đông đảo nên hấn có ý khinh địch, nay qua ba chưởng vô công hiệu, hấn đã biết đối phương quá lợi hại.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến tung mình lên không chờ chưởng phong ào ào qua rồi liền cầm đầu lao xuống, hai tay chia kiếm theo thức “Đồng Tử Bái Phật”, người như một dải cầu vồng trắng đâm bổ xuống đầu Phương Uy.

Phương Uy thấy vậy cả mừng, những tưởng phen này đối phương khó né tránh đòn của hắn, bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền, gầm lên một tiếng, tay hữu sử chiêu “Thiên Vương Thác Thập” nghênh đón thế lao xuống của Lăng Ba Nhất Yến.

Thế lăng không bỏ xuống làm sao né tránh, Đường Chấn Anh thấy nàng nguy đến nơi, định vung Song luân tiếp cứu.

Bỗng thấy Lăng Ba Nhất Yến đang chúc đầu lao xuống lại ngóc lên như một con thiên nga bay xiên đi.

Đây chính là thuật “Phi Yên Vân Điều Thập Thất Phiên”, một tuyệt kỹ thượng thừa trong phép khinh công mà Càn Khôn Nhất Mẫu truyền thụ cho nàng. Đường kim vô lâm chỉ e một hai cao thủ nắm được tuyệt kỹ này.

Thân pháp khinh linh của Lăng Ba Nhất Yến khiến mọi người ngây cả ra kinh dị.

Âm Sơn Thiền Nghi nghĩ thầm: “Nữ sát tinh tuổi còn nhỏ mà võ công nghệ nghiệp đã inh khôn lường, chỉ ít lâu nữa sẽ đến cảnh giới đảnh phong tạo cực, khi đó hạng người như ta hết còn đất sống. Chi bằng nhân cơ hội này, hãy liên thủ với Vô Diện Mục Phương Uy mà kết liễu tính mạng nữ sát tinh, tránh hậu họa khó lường ngày sau”.

Nghĩ vậy, bèn cất tiếng niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Phương bang chủ thi triển toàn lực, bản tăng chẳng thể tọa thủ bàng quan. Xin giúp một tay!

Phương Uy ngoảnh sang gật đầu, lộ vẻ cảm kích, thấp giọng nói :

- “Âm Phong chuông” tuyệt môn của đại sư phụ chính là lúc nên thi triển.

Đoạn hắn rút Sách Mệnh quỹ trao ra cầm tay.

Lăng Ba Nhất Yến lúc này đã đáp xuống mặt đất, giơ kiếm chỉ hai gã, cười khẩy :

- Hai người định liên thủ tấn công nội tổ của các người ư?

Thiền Nghi không nói không rằng, cười gằn mấy tiếng âm lãnh, người tinh mắt sẽ biết hắn đang ngầm vận khí hành công, tiếng cười chứa đầy sát cơ hiểm trá.

Vô Diện Mục Phương Uy cũng lặng thinh, ngưng thần điều tức, hai hố đen đen ở chỗ mắt lim dim, sắc diện ngưng trọng dị thường.

Khoảng một chục hắc y nhân đứng sau Phương Uy, ai nấy dùng binh khí bảo hộ thân thể, mặt chăm chăm quan sát Lăng Ba Nhất Yến, vẻ kinh hãi bất động.

Lúc này trên bãi cỏ trong thung lũng, ngoại trừ tiếng gió vi vu, không khí trầm tịch vô cùng căng thẳng, khiến người ta như nghẹt thở vì tử khí, song ai nấy đều vô cùng khẩn trương, trống ngực đập thành thịch, máu chảy rần rật trong huyết mạch.

Đây là lúc lặng gió trước khi bão tố nổi lên, hỏa diệm sơn sắp nổ tung phun lửa.

Tử Vi cô nương ngồi trên cỏ cách ngoài hai trượng, vẻ mặt nghiêm nghị, Thần Địch đặt ngang môi, Đường Chấn Anh đặt Song luân trước ngực hình chữ thập, đứng bên Tử Vi, tùy thời xuất thủ. Cả hai cùng lo cho Lăng Ba Nhất Yến.

Hà Vũ Hoàn bỗng lướt tới bên Lăng Ba Nhất Yến, dùng phép truyền âm nhập mật, nói :

- Thiền Nghi và Phương Uy đều là hàng ma đầu hữu danh trong giang hồ, âm hiểm tàn độc vô cùng. Cô nương thân cô thế cô, phải rất cẩn thận. Bất quá nếu cô nương chịu đi theo ta, Hà mỗ này sẵn sàng coi Âm Sơn phái và Địa Sát bang như cừu nhân mà giúp cô nương hạ sát bọn chúng.

Lăng Ba Nhất Yến quát :

- Lui ra!

Đoạn vung tay phóng một chuông về phía Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn là kẻ tâm cơ, miệng nói vậy, nhưng vẫn lưu tâm đề phòng, thấy nàng phóng chưởng, y liền vung Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt bảo hộ châu thân, thoái lui ngoài ba trượng.

Thiên Nghi hòa thượng đã vận khí xong, tuy không nghe rõ Hà Vũ Hoàn nói gì với Lăng Ba Nhất Yến, song có thể đoán biết liền cười nhạt, nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Hà lão đệ, lần này đã lộ chân tướng rồi đó.

Hà Vũ Hoàn cười tỉnh bơ đáp :

- Xưa nay chẳng có việc gì cố định, chỉ những kẻ tầm thường mới bận tâm đến hai chữ thủy chung.

Đường Chấn Anh sớm đã gai mắt nhìn Hà Vũ Hoàn. Hắn thoát tiên bắt cóc Vi muội, nay lại định sàm sỡ với Lăng Ba Nhất Yến, làm sao chàng chịu nổi? Chàng vung Song luân xông tới, nhưng được vài bước lại lui về.

Tử Vi thấy chàng hành động bất định, biết chàng lo ình, bèn giục :

- Anh ca ca cứ đi giúp Lăng thư, muội không sao đâu.

Đường Chấn Anh đáp :

- Vi muội thụ thương, lỡ gặp bất trắc thì huynh còn mặt mũi nào mà gặp mẫu thân?

- Lăng thư thế cô, Anh ca ca cần hiệp trợ.

- Huynh muốn bảo Lăng thư đến đây, cả ba chúng ta cùng cự địch.

Bỗng thấy Phương Uy giơ tay, hơn một chục đại hán lập tức từ sau lưng ủa ra vây tròn Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh chưa biết nên làm thế nào, Lăng Ba Nhất Yến chợt quay về phía chàng và Tử Vi, ngửa bàn tay đưa nhẹ lên, Tử Vi hiểu ý, lập tức thổi địch, một âm thanh phát ra như tiếng xé vải.

Thiên Nghi vung tay tả, chẳng nói chẳng rằng, phóng ra “Âm Phong chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến thấy tứ phía địch nhân cùng xuất thủ, thì chẳng chút ngạc nhiên, khẽ nhún mình thì thân hình đã như mũi tên rời dây cung, vọt lên cao hàng chục trượng.

“Âm Phong chưởng” thế như sấm sét phá vỡ núi băng, gió lạnh cuộn cuộn, hàn khí thấu xương, khiến mọi người hiện diện đều rét run.

Lăng Ba Nhất Yến ở tít trên cao, muốn thoát đi thì dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lo cho Đường Chấn Anh và Tử Vi bị “Âm Phong chưởng” tập kích, liền buông mình đáp xuống.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra mau lẹ, Thiên Nghi sắp thu hồi chưởng thế, đã thấy kiếm của Lăng Ba Nhất Yến công tới trước ngực.

Thiên Nghi hoảng hốt vội phát hai tay áo sử chiêu “Bạch Hạc Lượn Xí”, hất ra một luồng kinh phong, thân hình lùi về phía sau.

Lăng Ba Nhất Yến mượn thế đẩy của luồng kinh phong đó, xoay người sang một bên mà tấn công Phương Uy. Bảo kiếm sử chiêu “Phi Bộc Nộ Triều” chụp xuống đầu hắn.

Phương Uy hừ một tiếng, giơ xéo quỷ trảo theo chiêu “Xảo Đa Thiên Môn”. Choang! Kiếm trảo đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm. Lăng Ba Nhất Yến mượn lực phản chấn lại vọt lên cao, đoạn xoay người sử chiêu “Hồi Phong Khước Nguyệt” mà đâm kiếm tới huyệt “Huyền Cơ” của Thiên Nghi hòa thượng.

Thiên Nghi trượt sang bên tránh mũi kiếm, vươn tay tả búng ra năm ngón, năm luồng hàn phong vọt tới ba đại yếu huyệt “Tương Đài”, “Đan Điền”, “Trung Cực” của đối phương, đồng thời tay tả chụp tới “Thốn Quan” mạch của nàng với ý đồ đoạt kiếm.

Lăng Ba Nhất Yến há thuộc hạng tầm thường, nàng không chút hoảng hốt, quạt ống tay áo hóa giải luồng âm phong của Thiên Nghi, liền đó sử chiêu “Lăng Lý Trảm Giao”, kiếm quang chém nhanh song thủ của hòa thượng.

Thân hình nàng vẫn lơ lửng trên không trung mà xuất chiêu cực lẹ, biến chiêu thần tốc hết chỗ nói.

Thiên Nghi không dám chần chừ, vội dùng thức “Quan Song Thôi Nguyệt” thoái lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến định truy đuổi, Phương Uy đã múa song trảo sử chiêu “Phi Phát Tồi Chung” chụp tới đầu nàng. Nàng xoay cổ tay, sử chiêu “Thánh Kiếm Phi Sương” đón song trảo.

Phương Uy biết bảo kiếm là binh khí phi phạm, vội thu trảo thoái lui một bước.

Lúc này Thất Khổng thần địch đã phát huy hết uy lực của nó, chỉ nghe khúc nhạc ai oán não lòng, bi thương thống thiết, chính là kỳ khúc Hàn Giang thê lương cực độ, khiến người nghe như đứt từng khúc ruột, tan nát cõi lòng, rời rã tứ chi, nhất là những hắc y nhân công lực còn thua kém, ai nấy cúi đầu xuôi tay, lệ ứa đôi hàng, ngơ ngẩn cả người, đừng nói giao chiến, ngay mình đang đứng ở đâu họ cũng mơ hồ không rõ. Đúng là tình trạng thất hồn lạc phách, đờ đẫn ngây dại.

Hà Vũ Hoàn nghe tiếng địch càng thối càng lâm ly bi thiết thì lòng dạ rối bời, vội định thần, chợt nghĩ tại sao không nhân cơ hội này mà cướp lấy thiếu nữ thối địch mang đi cho thỏa tâm nguyện.

Nghĩ vậy, y ngưng thần điều tức để tiếng địch không thâm nhập vào người, đoạn búng mình sấn tới chỗ Đường Tử Vi.

Đường Chấn Anh đang quan sát Lăng thư đại chiến với hai gã ma đầu, cuộc đấu tới giai đoạn khấn yếu, chợt nghe tiếng gió nhẹ thoảng, quay sang thấy một bóng người, chẳng cần biết là ai, chàng lập tức vùng Song luân chặn lại.

Hà Vũ Hoàn phóng Xà Cốt tiên tấn công chàng.

Nhật Nguyệt song luân sử tuyệt chiêu, Xà Cốt tiên dùng kỳ thức, tuyệt chiêu kỳ thức đối địch nhau, keng keng, Xà Cốt tiên đã quán lấy Nguyệt luân.

Đường Chấn Anh trầm tay tả, vận khí giạt mạnh Nguyệt luân về phía mình, hy vọng buộc đối phương phải buông tay.

Hà Vũ Hoàn mượn thế kéo của Đường Chấn Anh, sấn tới, tay tả phóng chưởng “Kim Ấn Phục Ma” tới trước mặt chàng.

Đường Chấn Anh phạt ngang Nhật luân theo thức “Nghênh Phong Đoạn Thảo” chém vào cổ tay của đối phương.

Hà Vũ Hoàn rút tay về, nhưng không thoái lui, tung chân hữu đá tới Đan Điền cực nhanh.

Đường Chấn Anh xoay cổ tay, dùng chiêu “Phụng Hoàng Đơn Triển Xí”, chặt xuống chân đối phương.

Hà Vũ Hoàn rút chân về, tay hữu quật Xà Cốt tiên tới mặt chàng, như thể giao long quái mãng.

Hai người cùng sử tuyệt chiêu độc thủ, trong thoáng chốc đã giao đấu hơn hai chục hiệp cận chiến, chỉ cần sơ hở một chút, ắt dễ tử thương, thật vô cùng khốc liệt, nguy hiểm.

Tử Vi ngồi gần giạt mình thon thót. Nàng chỉ hận chân bị thương, không thể trợ chiến cho Anh ca ca. Thế là nàng lấy hơi thổi địch. Tiếng địch đột ngột cất lên như gió táp mưa sa, khiến người hồn tán phách phi.

Tử Vi lo cho Anh ca ca đang cận chiến nguy hiểm, nên dùng tiếng địch để cho họ từ cận chiến chuyển sang viễn chiến, đề phòng bất trắc.

Trước tiếng địch đầy uy thế, Đường Chấn Anh và Hà Vũ Hoàn không hẹn mà cùng lùi ra xa hơn trước. Để tránh thụ thương vì tiếng địch, Đường Chấn Anh bất giác đập Song luân vào nhau, phát ra Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh.

Hà Vũ Hoàn bị thất thế nặng. Nguyên Xà Cốt tiên của hắn còn quán vào Nguyệt luân, nay luân thanh như sóng điện truyền qua Xà Cốt tiên mà đánh vào tay hữu của hắn. Hắn cảm thấy nửa người tê dại, tâm thần chấn động, khí huyết nhộn nhạo, may mà nội công thâm hậu, vội ngưng khí bế tức.

Đường Chấn Anh giạt mạnh Nguyệt luân với ý đồ dứt Xà Cốt tiên khỏi tay đối phương. Nhưng Hà Vũ Hoàn chẳng phải hạng tầm thường, đầu chịu để tuột mất binh khí, nghiêng rặng dốc toàn lực giăng lại thật mạnh, vừa để thu hồi ngọn tiên, vừa hy vọng quật ngã đối phương.

Nếu lúc bình thường không được luân thanh và dịch âm tương trợ, Đường Chấn Anh thực khó đương đầu, nhưng hiện tại đã thành thế ngang ngửa, bên tám lạng, kẻ nửa cân.

Cả hai dốc lực kéo về phía mình, nhưng không thắng nổi đối phương, thế là Xà Cốt tiên và Nguyệt luân vẫn móc vào nhau, chẳng thể phân khai. Mặt cả hai đã lấm lấm mồ hôi, quả tốn nhiều chân lực.

Tử Vi thấy vậy cả kinh, nghĩ rằng nếu kéo dài, tất sẽ là lưỡng bại câu thương, bèn bất chấp thương thế, nghiêng rằng đứng dậy, sử chiêu “Thần Tiên Xuyên Trướng” trong “Thần Khúc Cửu Phiên” tấn công Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn không ngờ nàng thụ thương mà lại có thể bất ngờ đột kích hấn như thế, vội trượt ngang né tránh, may mà cây Thất Khổng thần dịch chỉ làm rách một mảnh áo.

Đường Chấn Anh quát :

- Còn chưa chịu buông tay?

Đoạn giật mạnh Nguyệt luân về phía mình. Chợt nghe Tử Vi rên lên một tiếng đau đớn và ngồi phịch xuống đất.

Hà Vũ Hoàn bị giật mạnh trong lúc trượt ngang, hai chân không trụ nổi, người chúi hấn về phía trước. Đường Chấn Anh vội nhân đó gỡ ngọn Xà Cốt tiên ra khỏi Nguyệt luân mà đảo người dạt đi, động tác khéo léo, thần tốc dị thường, khiến đối phương thẩn thán phục.

Đám hắc y nhân vốn bị chờ dẫn vì tiếng dịch, lúc này đã tỉnh lại, cùng vung quỹ thảo công tới chỗ Tử Vi. Đường Chấn Anh liền bỏ mặc Hà Vũ Hoàn, quay về giải cứu cho Vi muội. Nhưng Hà Vũ Hoàn đâu chịu buông tha, hấn vung Xà Cốt tiên tấn công chàng.

Đường Tử Vi thấy hàng chục quỹ thảo công kích, không hề rối trí, vội múa Thất Khổng thần dịch bảo hộ châu thân, phong vũ bất thấu. Nhưng đám hắc y nhân quá đông, sau vài chiêu nàng đã lâm vào tình thế nguy kịch.

Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy rất lo lắng, nhìn sang chỗ Đường Chấn Anh, xem ra chàng cũng khó bề dịch nổi Hà Vũ Hoàn, nàng bèn vung kiếm muốn rời khỏi cuộc giao chiến với hai gã ma đầu.

Vô Diện Mục Phương Uy quát :

- Nữ sát tinh, đừng hòng tẩu thoát!

Đoạn vung song thảo tấn công thượng và trung bàn của nàng. Âm Sơn Thiên Nghi cũng phóng mười ngón tay tập kích các huyệt đạo của nàng.

Nàng cả giận xoay tay quét kiếm, bức dạt đối phương, rồi búng mình vọt tới chỗ Tử Vi. Nếu chậm một bước, chỉ e Vi muội đã tử thương tại trận.

Ngay lúc ấy, nàng chỉ thấy đám hắc y nhân đang vây tròn công kích Vi muội bị văng đi cả như những trái bóng. Một người vọt đến ôm lấy Tử Vi vào lòng. Nhìn kỹ, thì ra người ấy chẳng phải ai khác, mà chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, liền đó có người khác nói :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Nữ thí chủ mạnh giỏi chứ?

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông trong cổ tự.

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh lại. Ồ, một lão hòa thượng đã đứng phía sau lưng nàng từ lúc nào.

Lão hòa thượng lông mày dài như cước, nhưng diện mạo như đồng tử, mục quang sáng rực kia chính là Tuệ Viễn thiền sư, sư đệ của phương trượng Phật Âm tự Hoàng Sơn, ngoại hiệu Bích Nhân Kim Tinh Phật. Đằng sau Bích Nhân Kim Tinh Phật có mười tám đệ tử được vô lâm tặng ý danh “Thập Bát La Hán”, đứng thành hình chữ nhất.

Mười tám vị La Hán thấy sư thúc Tuệ Viễn thiền sư hỏi thăm Lăng Ba Nhất Yến như vậy, liền chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt trang nghiêm, khiến người ngoài nhìn vào đều bất giác kính phục.

Lăng Ba Nhất Yến vội đáp lễ, nói :

- Lão thiền sư bao năm không rời Phiêu Phù Lư, hôm nay đích thân dẫn Thập Bát La Hán của quý tự tới đây, có phải là muốn...

Vừa nói đến chữ “muốn” bỗng nghe có tiếng gọi của Tang Bác Cổ :

- Tiểu oa nhi tới đây!

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh về phía lão nhân, thấy Hà Vũ Hoàn đã khôn ngoan ngừng chiến và cầm đầu chạy đi như tên bắn. Đường Chấn Anh thì lướt tới bên lão nhân đang ôm Vi muội. Tang Bác Cổ bèn trao Tử Vi cho chàng và nói :

- Để lão phu trị hai tên ma đầu kia cho!

Đoạn Tang Bác Cổ quay sang phía Thiền Nghi và Phương Uy quát to :

- Địa Sát bang và Âm Sơn đầu đà, các ngươi toàn là bọn đạo trịch, ta phải cho các ngươi chút kiến thức.

Lăng Ba Nhất Yến vung kiếm sử chiêu “Phi Phòng Điện Chuyển” xông vào đám hắc y nhân.

Thiền Nghi thấy Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đến trợ chiến cho đối phương, nếu lúc này không mau tìm đường tẩu thoát, ắt lành ít dữ nhiều, liền nói với Phương Uy :

- Phương bang chủ, hôm nay chúng ta tạm tha chết cho nữ sát tinh, để ả sống thêm ít lâu, vài ngày nữa chúng ta đến lấy mạng cũng chưa muộn.

Đoạn hắc y chạy vọt đi.

Vô Diện Mục Phương Uy cả kinh, cũng cầm đầu tháo chạy, vì hắn biết Tang Bác Cổ võ công inh, ghét ác như cừu, ít khi tha chết cho kẻ tà phái.

Tang Bác Cổ chỉ quát vậy, chứ không truy đuổi hai tên ma đầu. Chỉ tội nghiệp cho bọn hắc y nhân đệ tử, trong thoáng chốc đã bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát không còn một tên.

Hàng loạt tiếng niệm Phật hiệu vang lên, nghe thật bi ai. Bích Nhân Kim Tinh Phật chấp tay trước ngực, quay mình bốn phía từ từ nhìn tử thi la liệt, rồi nói với Lăng Ba Nhất Yến :

- Đức Phật từ bi, nữ thí chủ lại phạm sát giới...

Tang Bác Cổ cười ha hả, ngắt lời :

- Trước mặt nữ sát tinh mà lão hòa thượng cứ diêm nhiên niệm Phật hiệu như người trong mơ...

Bích Nhân Kim Tinh Phật nói :

- Đức Phật thương hết thấy chúng sinh, nào có phân biệt mọi người!

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười hỏi :

- Lão thiền sư còn chưa hồi đáp câu hỏi ban nãy của vãn bối.

Bích Nhân Kim Tinh Phật nói :

- Bần tăng dẫn mười tám đệ tử đi phá thạch thất để cứu Chương môn của tệ phái cùng lệnh sư...

Lăng Ba Nhất Yến vội hỏi :

- Không biết lão thiền sư quyết định như vậy từ khi nào?

- Vừa quyết định cách đây chưa đầy hai giờ.

- Vì sao lại có quyết định đột ngột như thế?

- Điều này...

Bích Nhân Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, rồi mới nói tiếp :

- Bần tăng sau khi gặp được Vạn Sự Thông mới có quyết định như vậy.

Đường Chấn Anh nghe hai người nói chuyện thì rất đổi ngạc nhiên: “Thì ra Lăng thư thư đã quen biết Tuệ Viễn thiền sư từ trước, tại sao hôm mình mới đến Hoàng Sơn, vào bái kiến Tuệ Viễn ở Phiêu Phù Lư, thiền sư chẳng ỉnh hay biết?”

Bích Nhân Kim Tinh Phật hỏi :

- Việc làm này của bần tăng, chẳng lẽ nữ thí chủ không tán thành?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Cứu sư phụ của văn bối và quý Chương môn là phận sự của văn bối, lẽ nào không tán thành, có điều là...

Bích Nhân Kim Tinh Phật ngạc nhiên :

- Có điều sao?

Lăng Ba Nhất Yến do dự, đáp :

- Có điều là việc đại phá thạch thất kia, văn bối thỉnh lão thiền sư lui lại một vài ngày, chờ văn bối trở về Tùng Trúc trang, trở lại rồi hãy tấn công.

Mọi người tại hiện trường không hiểu ý nàng, mấy chục cặp mắt đều nhìn nàng, lộ vẻ ngạc nhiên. Bích Nhân Kim Tinh Phật hỏi :

- Tại sao?

Đôi mắt lão thiền sư phóng ra một đạo hàn quang ghê sợ.

Lăng Ba Nhất Yến mấp má môi hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Bích Nhân Kim Tinh Phật lại hỏi :

- Nữ thí chủ có điều gì khó nói chẳng?

Bị hỏi dồn, Lăng Ba Nhất Yến càng thêm bối rối và bẽn lẽn.

Bích Nhân Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, vẻ khó hiểu.

Tang Bác Cổ không hổ với ngoại hiệu Vạn Sự Thông, lão soi mói nhìn Lăng Ba Nhất Yến một hồi, đoạn ngoắc tay vẫy Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi, lại đây!

Đường Chấn Anh ầm Tử Vi bước lại, Tang Bác Cổ ghé sát tai chàng, lầm rầm nói mấy câu.

Tử Vi nghiêng đầu lên, nhưng không nghe lão nhân nói gì.

- Người mau qua hỏi Lăng thư của người coi.

Tử vi thấy Anh ca ca đỏ mặt, không giấu nổi vẻ bẽn lẽn, thì càng kỳ quái, mắt chớp chớp thâm dự đoán.

Đường Chấn Anh lắc lắc đầu, đáp lời Tang Bác Cổ :

- Làm sao có thể mở miệng hỏi chuyện đó... Văn bối chịu thôi.

Tang Bác Cổ cười bí hiểm :

- Có gì mà ngại. Chuyện này chỉ người mới hỏi được thôi.

Đoạn lão ầm lấy Đường Tử Vi và đẩy Đường Chấn Anh ra. Cú đẩy này vừa vặn hất chàng đến sát bên cạnh Lăng Ba Nhất Yến. Nàng bị bất ngờ, vội đưa tay giữ chàng lại. Chàng tiện thể hỏi nhỏ :

- Đây... đây... đây...

Chàng cứ áp a áp úng một hồi, toát cả mồ hôi mà vẫn không hỏi nổi.

Lăng Ba Nhất Yến thấy buồn cười, giục :

- Đây cái gì, sao Anh đệ đệ không nói ra đi?

- Ta muốn hỏi Lăng thư một điều này...
- Hỏi gì thì nói luôn đi, sao cứ ấp úng mãi vậy?
- Ta muốn hỏi, Lăng thư quay về Tùng Trúc trang có phải để lấy cái món...

Nói đến đây, chàng lại cứng lưỡi, phải nhắm mắt lại, mới tiếp được :

- Hàn Sương Giải Dục Hương...

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ chàng lại đoán trúng ý định của mình thì bất giác đỏ mặt, dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời :

- Anh đệ hỏi để làm gì?

Đường Chấn Anh ngáp ngừng :

- Chẳng phải hai ta đã...

Chàng định nói “đã giải quyết việc đó ở dưới vực”... nhưng không tiện, liền nói chệch đi :

- Không cần dùng đến thứ giải được ấy?

Lăng Ba Nhất Yến nghe vậy thì càng thẹn thùng, lườm chàng một cái thật dài.

Thái độ của nàng không lọt qua mắt Tang Bác Cổ, lão phá lên cười ha hả.

Lăng Ba Nhất Yến không chịu nổi tiếng cười đó, liền búng người vọt đi cực nhanh, từ ngoài xa nói vọng lại :

- Hẹn ngày mai gặp lại ở Phật Âm tự.

* * * * *

Trời đã chính Ngọ, Bích Nhân Kim Tinh Phật cùng Thập Bát La Hán, Tang Bác Cổ và huynh muội Đường Chấn Anh, cả thầy hơn hai mươi người, cùng về Phật Âm tự.

Đường Chấn Anh hỏi dồn dập :

- Vì sao Chuồng môn Phật Âm tự là Thiên Ngoại Cô Tăng lại bị giam cầm ở thạch thất nọ? Nghe các vị nói vừa rồi, mới biết Thiên Ngoại Cô Tăng bị giam cầm ở đó đã lâu, vì sao Tuệ Viễn thiền sư để đến hôm nay mới quyết định đi cứu?

Tang Bác Cổ biết đến đâu giải đáp đến đó, huynh muội Đường Chấn Anh mới minh bạch rằng mới bắt hòa giữa Phật Âm tự với Mai Chuồng Tẩn Nhân là do Càn Khôn Nhất Mẫu mà ra.

Khi Thiên Ngoại Cô Tăng nghe tin Càn Khôn Nhất Mẫu bị Mai Chuồng Tẩn Nhân giam vào thạch thất thì phần nộ, đích thân đến lý luận với Mai Chuồng Tẩn Nhân. Hắn ý thể đông người, lừa Thiên Ngoại Cô Tăng vào thạch thất, bảo là để thương lượng, song lại nhốt ngay lão phương trượng trong đó.

Phật Âm tự thấy lão phương trượng không trở về, liền kéo quần tăng đến Siêu Thiên phong chuẩn bị đại phá thạch thất để giải cứu, nhưng Thiên Ngoại Cô Tăng lại quát bảo đệ tử phải rút về. Quần tăng không dám trái lời Chuồng môn.

Tại sao Thiên Ngoại Cô Tăng xử sự như vậy?

Điều này có hai lý do: Thứ nhất, Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu bị trói bằng Hải Đệ Ti La là thứ dây kiên cố phi thường. Mai Chuồng Tẩn Nhân còn dùng Phật môn Bát Nhã Chỉ để ngưng kết đầu dây, khiến người khác hết bề giải cứu. Hải Đệ Ti La siết sâu vào da thịt, thâm nhập gân cốt, phi “Mặc Ngư Nhãn Dao” không gì loại trừ được loại dây trói đó.

Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu đều biết rằng nếu không tìm được Mặc Ngư Nhãn thì dù có thể thoát khỏi thạch thất, tứ chi vẫn không thể tự do, ngược lại sẽ khiến Mai Chuồng Tẩn Nhân tìm cách truy sát, như thế phải có nhiều người bảo vệ cho Cô Tăng và Nhất Mẫu. Mà Phật Âm tự chỉ có một mình Bích Nhân Kim Tinh Phật là đủ sức đối diện với Mai Chuồng Tẩn Nhân. Thắng được hắn còn khá, nếu thua, các đệ tử của Phật Âm tự tất sẽ bị hắn tận diệt.

Thứ hai, nghĩ đến Lăng Ba Nhất Yến đã bị Mai Chưởng Tản Nhân chế ngự bằng Hàn Sương Giải Dục Hương. Nếu phá thạch thất, đương nhiên Lăng Ba Nhất Yến phải bảo vệ Càn Khôn Nhất Mẫu, trở mặt với Mai Chưởng Tản Nhân, khi đó, không còn giải được, nàng sẽ bị lửa dục thiêu đốt hết cứu.

Nếu không vì hai lý do trên thì Cô Tăng và Nhất Mẫu có thừa công lực để giết chết Thiên Niên Xà Mẫu mà thoát khỏi thạch thất. Cũng chính bởi lẽ đó mà gần ba năm nay, Phật Âm tự không dám vọng động khinh suất.

Vừa may tối qua Tuệ Viễn thiền sư tình cờ gặp Tang Bác Cổ, nghe lão nhân kể lại sự việc mấy ngày qua ở Hoàng Sơn.

Tuệ Viễn nghe nhắc đã tìm ra Phi Phi cổ động, trong động có Mặc Ngư là vật hy hữu thì mừng lắm, lại nghe Lăng Ba Nhất Yến dường như đã hiến thân cho Đường Chấn Anh, nhờ chàng thay Giả Dục Hương, nghĩa là đã có cách giải cứu, nay lại được Tang Bác Cổ trợ chiến, thì cho rằng thời cơ giải cứu Cô Tăng và Nhất Mẫu đã tới.

Thế là Tuệ Viễn thiền sư lập tức dẫn mười tám vị La Hán cùng Tang Bác Cổ thẳng tiến Siêu Thiên phong để đại phá thạch thất. Nhưng dọc đường nghe tiếng địch gấp gáp của Đường Tử Vi, Tang Bác Cổ đề nghị mọi người tìm đến thung lũng, vừa vận giải cứu cho nàng.

Tuệ Viễn không thể hiểu rằng Mai Chưởng Tản Nhân đã tự tay chế “Tý Ngọ Túy Hỏa Dương” là thứ được kích dục cực mạnh. Một khi uống thứ đó sẽ bị hại suốt đời, cứ cách một tuần được lực phát tác một lần, tuần này vào giờ Ngọ, tuần sau vào giờ Tý (vì thế mà có tên Tý Ngọ Túy Hỏa Dương). Nếu không dùng “Hàn Sương Giải Dục Hương” cũng do Mai Chưởng Tản Nhân điều chế, sẽ bị lửa dục thiêu đốt mà chết.

Cho nên Lăng Ba Nhất Yến nghe Tuệ Viễn thiền sư bảo đi đại phá thạch thất để cứu Cô Tăng, Nhất Mẫu, liền nhớ đến giải được đã hết, phải về gặp Mai Chưởng Tản Nhân xin vài lọ phòng sẵn, nếu không ắt phải nhờ đến Đường Chấn Anh, song hai người chưa thành phu thê chính thức, thật không tiện một chút nào, đôi bên chẳng thể xa cách nhau quá một tuần, thật không ra thể thống gì. Thành thử nàng đề nghị Tuệ Viễn thiền sư lui lại một hai ngày.

Chừng một giờ sau, nàng về đến Tùng Trúc trang. Nàng tắm rửa thay y phục, rồi sang phòng mẫu thân, vừa hay gặp bữa ăn. Vừa ăn, nàng vừa kể ầu thân nghe toàn bộ câu chuyện gặp Đường Chấn Anh hai ngày qua.

Bạch phu nhân thấy nữ nhi của mình đã gặp được hôn phu Đường Chấn Anh thì vô cùng mừng rỡ, bảo Lăng Ba Nhất Yến sang báo uội muội của bà biết để an tâm.

Lăng Ba Nhất Yến sang phòng của di mẫu, sau khi vấn an, liền kể lại việc gặp Anh đệ đệ và Vi muội muội. Đường phu nhân sau khi được tin Anh nhi giao đấu với Kiệt nhi đã biến đi mất, còn Vi nhi thì bị hun chết trong sơn động, đang vô cùng buồn bã, ăn uống chẳng thiết. Một mặt sai Kiệt nhi và Bạch Thu Hồng đi kiếm Anh nhi, còn mình thì ngồi ngơ ngẩn trong phòng suốt ngày rầu rĩ. Nay nghe Lăng Ba Nhất Yến thuật chuyện, thì lập tức hoan hỷ cực độ, bảo nàng mau tìm cách cho gia đình sớm đoàn tụ.

Lăng Ba Nhất Yến vâng dạ lui ra, đi sang chỗ Mai Chưởng Tản Nhân để lấy giải được.

Mai Chưởng Tản Nhân đang đi tản bộ trong lầu trúc, thấy Lăng Ba Nhất Yến tới liền dừng bước, nhìn nàng soi mói, trông nàng hai má ửng hồng, nhan sắc diễm lệ, vẻ mặt tươi tắn, thì bất giác nghĩ: “Ba ngày nay không gặp ả, tại sao ả lại vui vẻ thế này? Không chừng đã có chuyện gì...”.

Hắn sinh nghi, nhưng vờ mỉm cười hỏi :

- Ta đang tìm cô nương, không biết hai ngày qua cô nương đi đâu vậy?

Lăng Ba Nhất Yến sớm chờ câu hỏi này của hắn, bèn đáp :

- Tiểu nữ truy tìm tông tích của đệ tử phái Nga Mi. Các hạ tìm tiểu nữ làm gì?

Mai Chưởng Tản Nhân nói :

- Ta muốn cô nương giết một trăm đệ tử phái Nga Mi, hiện tại cô nương mới chỉ hạ sát mười tám đứa, chẳng lẽ cô nương đã quên lời hứa ba năm trước?

Lăng Ba Nhất Yến thầm nguyên rửa hần, nhưng không lộ ra sắc mặt, chỉ chìa tay nói :

- Đưa đây!

Mai Chưởng Tẩn Nhân hỏi :

- Đưa cái gì?

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt lại đáp :

- Hàn Sương Giải Dục Hương.

Mai Chưởng Tẩn Nhân hơi ngạc nhiên, hỏi :

- Sao chóng hết thể, còn mấy ngày nữa kia mà?

Lăng Ba Nhất Yến đáp gọn lỏn :

- Bị mất rồi!

Mai Chưởng Tẩn Nhân tỏ vẻ nghi ngờ :

- Mất là thể nào?

Lăng Ba Nhất Yến nghe hần truy vấn thì cả giận, nhưng muốn lấy được giải dược thì phải mềm mỏng :

- Thì bị rớt mất, chứ ai dùng nhiều thứ quý dược ấy làm gì?

Mai Chưởng Tẩn Nhân hỏi, vẻ bình thản :

- Bị mất khi nào?

Lăng Ba Nhất Yến đang sốt ruột, chẳng suy nghĩ kỹ, trả lời luôn :

- Hôm kia.

Mai Chưởng Tẩn Nhân nghe nàng trả lời thì nhắm tít, rồi cười thầm: “Đúng là giấu đầu hở đuôi, cô nương ơi, rõ ràng hôm qua là ngày lên cơn ham dục, người đánh mất giải dược hôm kia, tại sao lại tươi hơn hớn thế này? Ất là người đã hiến thân cho kẻ khác rồi. Hừ, kẻ khác đã được hưởng, thì ta cần gì phải suy tính chần chừ...”

Hần ngược nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thấy nàng tươi như hoa, thân hình nổi rõ từng đường nét trong bộ y phục con nhà võ, toát ra vẻ khêu gợi và hấp dẫn cùng cực.

Mai Chưởng Tẩn Nhân vốn là kẻ ham mê nữ sắc, từng thèm khát nàng thiếu nữ diễm lệ này từ lâu, nay chẳng khác gì kẻ đói lâu ngày ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, nên muốn ăn lấy ăn để một bữa cho thỏa chí.

Hần bèn nói :

- Cô nương hãy ngồi chờ một chút, để ta đi lấy giải dược...

Đoạn hần vén rèm, bước vào gian trong.

Lăng Ba Nhất Yến không chút nghi ngờ, ngồi xuống trường kỷ chờ hần. lát sau hần bước ra, tay cầm một nén nhang, dịu dàng nói :

- Cuối hạ đầu thu ở chốn sơn lâm rất dễ bị cảm mạo, ta mới chế được thứ nhang chống cảm mạo này rất hữu hiệu trong việc phòng cảm mạo, cô nương thử ngửi xem khí vị của nó có thơm không.

Đoạn hần chìa cây nhang lại gần mặt nàng.

Lăng Ba Nhất Yến đưa mắt nhìn cây nhang đang bốc khói, bỗng cảm thấy một mùi dị hương nồng xộc vào mũi. Vừa hít phải mùi hương, lập tức tứ chi bủn rủn, nàng hoảng sợ, biết là bị hần lừa gạt, định đứng dậy, nhưng lực đã bắt tòng tâm.

Mai Chưởng Tẩn Nhân xáp lại, cười hì hì, giơ tay điểm ngay Ma huyệt, khiến nàng hết cự quậy.

Hắn thấy mỹ nữ nằm trong tay hắn thì lập tức lửa dục bốc lên bùng bùng. Vội bế nàng mang vào gian trong và đóng sập các cửa sổ lại.

Đúng lúc ấy, bên ngoài lầu trúc xuất hiện hai thiếu niên anh tuấn, chính là Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt.

Họ đang định vén rèm bước vào, thì bị một tỷ nữ nháy nháy mắt tinh quái, đưa tay lên môi ra hiệu im lặng.

Hai chàng ngạc nhiên, kéo tỷ nữ sang một bên thấp giọng hỏi chuyện gì, ban đầu tỷ nữ không chịu nói, sau bị truy vấn bèn đáp :

- Cô nương Lăng Ba Nhất Yến bị Trang chủ kéo vào gian trong...

Nói đoạn đỏ mặt, quay người định đi.

Đường Chấn Kiệt còn ít tuổi, chưa hiểu chuyện nam nữ lắm, thấy tỷ nữ úp úp mở mở, liền ngăn lại.

- Kéo vào gian trong làm gì, sao không nói ra đi?

Tỷ nữ cười :

- Làm gì mà không biết ư, còn hỏi vặn...

Đoạn vùng chạy đi.

Bạch Thu Hồng đã hiểu, vội nói “hồng rồi!”, đoạn ghé tai Đường Chấn Kiệt lắng bầm mấy câu, thế là hai chàng khẩn trương hẳn lên.

Nguyên hai chàng mới được Bạch phu nhân và Đường phu nhân nói cho biết quan hệ với Lăng Ba Nhất Yến, một người phải gọi nàng là thân thư thư, một người phải gọi là biểu thư thư, hơn nữa còn là thân tẩu tẩu. Nay hai chàng vừa đi tìm Đường Chấn Anh và Tử Vi trở về, nghe bảo Lăng thư thư đã hồi trang, liền tìm tới đây để gặp nàng.

Thấy tỷ nữ bảo Lăng thư thư bị Lã Chí Viễn cưỡng gian, thì họ lo sợ toát mồ hôi, định xông ngay vào cứu, song lại nghĩ công lực của Lã Chí Viễn quá lợi hại, nếu công khai đối đầu với hắn thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chẳng những không cứu được Lăng thư thư mà còn chuốc họa vào thân.

Thế là họ quyết định dùng mưu. Vù vù... hai chàng bay vọt lên mái nhà bên cạnh.

Lại nói Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn sau khi đóng chặt các cửa sổ, quay trở lại bên giường, nhìn đôi gò bồng đảo của Lăng Ba Nhất Yến phập phồng thì không nhịn được, một tay đặt xuống ngực nàng, tay kia xoa vuốt phần bụng dưới của nàng một hồi, đoạn vội vã cởi bỏ y phục của nàng.

Nhưng bộ võ phục nàng mặc bó chèn vào người, lại đủ thứ dây buộc lằng nhằng, mà Mai Chưởng Tẩn Nhân thì gấp gáp, lần mãi chẳng ra, càng vội càng lúng túng, hắn phát bực, đang định xé toạc cho lẹ, bỗng trên mái nhà bên cạnh có tiếng chân chạy rậm rịch, rồi các âm thanh nghe như có sự giao đấu ác liệt ở trong trang trại.

Tình hình đột biến làm cho lửa dục của Mai Chưởng Tẩn Nhân bị dập tắt quá nửa. Hắn dừng tay, gọi to :

- Có phải Long nhi và Giao nhi ở ngoài đó chẳng? Chuyện gì vậy?

Từ bên ngoài vọng vào tiếng đáp gần như đồng thanh của Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt :

- Có đệ tử phái Nga Mi thâm nhập...

Nếu là kẻ khác còn khả dĩ, vừa nghe nhắc đến phái Nga Mi, Mai Chưởng Tẩn Nhân lập tức nổi giận, nhảy xuống khỏi giường, quát lớn :

- Long nhi, Giao nhi, bắt ngay lấy chúng, chớ để chạy thoát.

Đoạn mở cửa sổ phóng ra ngoài. Nhìn quanh, không thấy một bóng người, chỉ nghe phía tay tả tựa hồ có tiếng động, liền lao nhanh về phương đó.

Bạch Thu Hồng nấp sẵn một chỗ, sau khi Đường Chấn Kiệt đã dụ được Mai Chưởng Tẩn Nhân chạy về một phía rồi, chàng liền lướt ngay vào trong lầu trúc, vào gian trong thì chẳng thấy Lăng thư thư đâu cả.

Thật là quái dị, chẳng lẽ ả tỳ nữ nói sai? Chàng đang lưỡng lự, chợt nghe bên ngoài cửa sổ đã có tiếng Mai Chưởng Tản Nhân trở lại.

Bạch Thu Hồng muốn rút lui đã không kịp, nếu bị Mai Chưởng Tản Nhân bắt gặp, ắt sẽ chuốc lấy phiền toái, trong lúc khẩn cấp, chàng bèn chui tọt xuống gầm giường mà ẩn.

Mai Chưởng Tản Nhân trở vào, nghe hân thốt lên kinh ngạc :

- Ô hay, đâu rồi?

Lời chưa dứt, hân đã lại vọt ra khỏi phòng.

Bạch Thu Hồng biết rằng lời tỳ nữ nói không sai, Lãng thư thư quả thực ở trong phòng, nay đã không cánh mà bay đi đâu mất rồi.

Nguyên khi Mai Chưởng Tản Nhân đang lúng túng cởi bỏ y phục của Lăng Ba Nhất Yến, thì ngoài cửa sổ phía sau có một kẻ nhìn trộm vào. Kẻ ấy không bỏ sót chi tiết nào, thấy Mai Chưởng Tản Nhân lúng túng không biết cách cởi y phục của nàng thì lấy làm đắc ý, thầm nghĩ có lẽ thiếu nữ sẽ rơi vào tay y.

Vừa hay có động, Mai Chưởng Tản Nhân vọt ra, y lập tức nhảy vào sầm vai ngư ông đắc lợi, cấp ngay Lăng Ba Nhất Yến vọt đi trước khi Bạch Thu Hồng vào cứu Lãng thư.

Thoáng chốc, y đã mang thiếu nữ ra khỏi Tùng Trúc trang, vượt qua hai ngọn núi, ngoảnh lại không thấy người đuổi theo, y mới bước chậm lại, đưa mắt ngó xuống thiếu nữ, chợt giật mình.

Y bắt gặp ánh mắt rực lửa căm thù, trợn ngược của Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng nghiêng rãnh, giận chẳng thể kêu, cả khuôn mặt kiều diễm tái nhợt không còn giọt máu, đường gân xanh nổi rõ trên trán dài tới một ngón tay. Mức độ phẫn nộ của nàng không bút nào tả nổi.

Nguyên lúc phát giác mùi ngang kỳ dị, nàng liền ngưng thở để khỏi hít nhiều dị hương, hơn nữa sau lưng nàng có thanh Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm, khi di chuyển nhanh, nó phát xuất kiếm khí trùng trùng kích động nàng mau tỉnh lại, chỉ tội Ma huyết và Á huyết bị ức chế, đã không thể cự quạ, nói năng, đành chỉ gương đôi mắt trừng trừng nhìn tên dâm tặc đang ôm chặt ngang người nàng.

Kẻ ôm nàng may sao cũng còn biết thương hoa tiếc ngọc, thấy bộ dạng của nàng như vậy, mới biết Á huyết bị điểm, bèn thở dài ra vẻ oán trách, nói :

- Cái lão Mai Chưởng Tản Nhân thật quá cẩn thận, đã chinh phục được nàng, hà tất phải điểm Á huyết? Nào, để ta giải huyết cho nàng.

Đoạn y dùng ngón tay giữa giải ngay Á huyết, song chân vẫn bước gấp gáp.

Bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến quát :

- Hà Vũ Hoàn, mau thả ta ra, người định đem ta đi đâu?

- Đừng nóng vội, ta muốn tìm một tảng đá bằng phẳng cho xứng đáng với mối lương duyên trời ban cho này!

Lăng Ba Nhất Yến cả giận, nhổ toẹt một bãi nước miếng trúng vào môi Hà Vũ Hoàn. Hân không biết nhục, lại đưa lưỡi liếm sạch nước bọt vào miệng, trân tráo nói :

- Thơm quá! Đúng là thứ ngọc dịch hiếm có trên thế gian. Hôm nay ta được thưởng thức từ chính miệng cô nương tiết ra...

Lăng Ba Nhất Yến vừa thẹn vừa nộ, nghiêng rãnh ken kết, rút lên từng lời :

- Người hãy giết ta đi, nếu không, một khi ta được giải huyết, việc trước tiên là ta sẽ cắt lưỡi để người hết nói năng bá đạo.

- Chửi hay, chửi hay lắm! Tục ngữ có câu “yêu cho roi cho vọt”, càng chửi, ta càng thấy khoái.

- Không biết dơ cái mặt!

- Ta là Tình Thánh, ta thích nàng, ta sẽ làm cho nàng cũng thích ta đến mức tột độ. Đây, nàng sẽ có được cảm giác khoái lạc ngay đây...

- Ta nhỏ toẹt vào mặt ngươi!

- Nàng nhỏ ta nuốt, nàng chửi ta nghe, song nàng chẳng thể tránh khỏi ý muốn của ta!

Hà Vũ Hoàn cũng chẳng nói thêm, Lăng Ba Nhất Yến bị điểm Ma huyết, dù muốn phản kháng cũng vô kế khả thi. Nàng đành nhắm mắt, thầm cầu nguyện kỳ tích xuất hiện, những mong hoặc Đường Chấn Anh, hoặc Kiệt đệ đệ, hoặc Hồng đệ đệ, một trong ba người đó mau tới cứu nàng.

Đồng thời, nàng càng hy vọng Hà Vũ Hoàn chậm trễ chừng nào hay chừng ấy, vì nàng đang ngẫm điều tức hành công, nàng tin rằng với nội lực tu luyện được, có thể dẫn thông huyết đạo. Thế là nàng đề tụ chân khí ở Đan Điền, sau ba lần thu phát, lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt lưu chạy rần rật trong kỳ kinh bát mạch, truyền lan ra tứ chi.

Nàng lại thêm hy vọng, vội hít một hơi dài, vận khí lên huyết “Bách Hội”, “Vọng Cơ”, “Thần Khuyết”, “Tương Đài”, đến huyết “Khí Hải” thì gặp nguyên khí ở đó. Thế là phong vân tế hội, tương hỗ khởi động, âm dương tương hợp giao cảm. Thái cực động, lưỡng nghi sinh, huyền môn chính khí lập tức phát xuất, xung động bách huyết khắp châu thân. Ma huyết bị ức chế chẳng mấy chốc sẽ được giải khai.

Bỗng thân hình hẫng thấp một cái, nàng mở mắt ra, thấy Hà Vũ Hoàn đã đặt nàng xuống một khối thạch bàn, xung quanh là rừng rậm, cây cối um tùm. Nàng hoảng hốt buột miệng hỏi :

- Ngươi định làm gì vậy?

Hà Vũ Hoàn cười hì hì, đáp :

- Còn phải hỏi nữa, tha hồ sướng nhé!

Đoạn hần giật phăng dây lưng, cởi phanh tà áo, chỗ kín đỏ của hần đã lộ ra căng phồng.

Lăng Ba Nhất Yến chưa từng gặp cảnh này, nàng thẹn quá, vội nhắm mắt lại. Hà Vũ Hoàn nhân cơ hội đó vội vỗ liên mấy cái giải Ma huyết cho nàng, nhưng đồng thời lại điểm vào huyết “Khuất Thiên” và “Địa Cơ” ở tứ chi của nàng.

Vậy là Lăng Ba Nhất Yến tuy đã có thể cử động thân mình và đầu mặt, nhưng tứ chi lại bất động, trong lúc kinh hoảng, thân hình cứ quẩn quại, nhấp nhô liên hồi một cách tuyệt vọng.

Cử động của nàng là xuất phát từ bản năng đề kháng, nhưng Hà Vũ Hoàn lại cho đó là tư thế cực kỳ thích hợp cho hần hành lạc, thế là dục vọng trào lên như sóng... Hần thích chí cười một tràng dâm loạn, cúi xuống chộp lấy cặp nhũ hoa của thiếu nữ căng đầy, rồi bắt đầu cỡi bỏ y phục của nàng.

Các ngón tay của hần khôn ngoan lanh lẹ, dày dặn kinh nghiệm hơn hần Mai Chưởng Tẩn Nhân, việc cỡi bỏ y phục của thiếu nữ chẳng mấy chốc khó khăn.

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, hoàn toàn tuyệt vọng, thầm kêu khổ: “Anh đệ đệ, Anh đệ đệ! Kiếp này thiếp đã vô duyên, chẳng thể cùng chàng sánh đôi trong giang hồ, thôi đành nguyện kiếp sau kết thành phu phụ... Sư phụ ơi, mẫu thân ơi...”

Bỗng hai hàng nước mắt nóng hổi ứa ra hai bên khóe mắt.

Nàng vốn tính khí cương liệt, chưa hề khóc, lần này đã quyết rời bỏ trần thế, nên mới nhỏ lệ thế này.

Nàng đã có chủ ý, định cắn lưỡi tự tận... Ai ngờ Hà Vũ Hoàn đã sớm đề phòng chuyện này, hần lập tức điểm ngay vào Ma huyết để nàng hết động cựa.

Hần cười ha ha :

- Ta muốn khoái cảm lan truyền khắp cơ thể nàng, nàng lại đại đột tự tìm cái chết...

Cơ thể nàng đã gần như trần truồng, chỉ còn lại chiếc quần lót. Nàng chẳng khác gì cá đã mắc câu, muốn chết chẳng xong, mới tuyệt vọng rống lên.

Hà Vũ Hoàn nào sá gì thái độ của nàng, hần kéo đùi nàng ra, áp mình xuống...

Đúng vào khoảnh khắc ấy, bỗng có tiếng quát lớn vang lên, một luồng kinh phong ập tới, Hà Vũ Hoàn bật người sang một bên, ứng biến tuy thần tốc, nhưng vai bên tả đã trúng một chưởng. Hần kêu “hự” một tiếng,

văng ra xa hơn trượng, hai chân chưa đứng vững, đã thấy một bóng người y phục màu lục tới tấp phóng chưởng vào mặt hắn.

Hà Vũ Hoàn bị bất ngờ hoàn toàn, lại vừa trúng một chưởng, mất khả năng ứng chiến, đành rút đầu tránh đòn và tung người chạy đi.

Bỗng trước mặt hắn nhoáng lên một bóng y phục màu hồng, kèm theo tiếng quát :

- Đồ súc sinh!

Một cước đã phóng đến như tia chớp. Hắn rú lên :

- Ối, đau quá!

Rồi ngã phịch xuống đất quằn quại.

Cú đá vừa rồi trúng ngay vào chỗ kín của hắn, không chệch đi đâu, may mà chỉ chạm đến phần ngoài, nếu sâu vào chút nữa, chắc hẳn Hà Vũ Hoàn đã bỏ mạng. Nhưng cơn đau thì khủng khiếp, nhất là ở phần bụng dưới, khiến tên dâm tặc quằn quại rên rỉ không thôi.

Đúng là kẻ có hành động tàn ác bị báo ứng tức thời. Lưới trời tuy rộng, nhưng không dễ lọt.

Cặp sát tinh xuất hiện đúng lúc khẩn cấp chẳng phải ai xa lạ. Người tung chưởng đầu tiên chính là Bạch Thu Hồng, người vừa tung cú đá là Đường Chấn Kiệt. Họ đến thật kịp thời, chỉ cần chậm nửa bước, thì khó tưởng tượng hậu quả mà Lăng thư thư của họ phải gánh chịu.

Đường Chấn Kiệt quá giận tên dâm tặc làm nhục Lăng thư thư, chàng nổi sát cơ, sau cú đá liền rút Kim Mai Hạc Chưởng, vung tay định bổ xuống giết chết Hà Vũ Hoàn.

Bỗng có tiếng quát lớn :

- Coi đây!

Tiếp đó là một tiếng niệm Phật hiệu âm trầm đáng sợ.

Đường Chấn Kiệt giật mình ngoảnh lại, chưa hiểu chuyện gì thì đã cảm thấy âm phong cuồn cuộn, hàn khí bức nhân, rồi một tiếng “bình” âm vang, phiến đá xanh mà Lăng Ba Nhất Yến vừa nằm đã lún sâu xuống, đất đá xung quanh văng tung tóe.

Nguyên khi Đường Chấn Kiệt công kích Hà Vũ Hoàn thì Bạch Thu Hồng coi việc cứu người là khẩn yếu, liền vọt tới chỗ phiến đá để giải huyết cho Lăng thư thư, giữa lúc ấy có một bóng đen sà tới như quạ.

Lăng Ba Nhất Yến nằm giữa nên phát hiện trước, nàng nhận ra kẻ kia chính là Thiền Nghi đầu đà của Âm Sơn phái, thì giật mình kinh hoàng.

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh. Thiền Nghi còn cách ba trượng đã vung tay phóng ra “Âm Phong chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến do huyết đạo bị ức chế quá lâu, vừa được giải khai, chưa kịp vận khí cự địch, đành kêu to lên, hất tay đẩy Bạch Thu Hồng ngã xuống, bản thân nàng cũng thuận thế lăn ra khỏi phiến đá.

Thư đệ hai người vừa rời phiến đá, thì trong tâm luồng khí của “Âm Phong chưởng” đã giáng xuống ngay phiến đá. Nếu chậm một chút, hẳn cả hai đã thệt nát xương tan. Hú vía!

Đường Chấn Kiệt ngỡ rằng Lăng Ba Nhất Yến đã chết tươi, rú lên, bất kể “Âm Phong chưởng”, lao bỏ lại chỗ phiến đá.

“Âm Phong chưởng” là loại chưởng không phải tầm thường, hàn khí của nó chưa tan ngay, Đường Chấn Kiệt lao vào phạm vi chưởng lực, lập tức thấy người lạnh buốt, máu như ngừng chảy, mạch huyết ngưng bế, thì giật mình kinh hãi.

May nội công của chàng khá thâm hậu, chàng vội vận khí hành công, đưa nguyên khí từ Đan Điền lên huyết “Khí Hải” để lưu thông huyết mạch.

Thiền Nghi quát :

- Gã tiểu oa nhi kia, còn chưa chịu gục xuống ta coi!

Đoạn hấn sẵn tới, giơ tay chụp tới đầu Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đã thấy đó là một hòa thượng khôi vĩ, mặt như mặt ngựa, liền vung Hạc chưởng sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” lia mạnh và nhanh vào Thốn Quan mạch của đối phương.

Thiền Nghi không thu chiêu, chỉ trầm cổ tay, dùng hai ngón điểm vào “Khúc Trì” huyệt của chàng.

Đường Chấn Kiệt vội thu Hạc chưởng, đồng thời Kim mai sử chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” nhắm vào huyệt “Tương Đài” và “Huyền Cơ” của Thiền Nghi. Đối phương dễ dàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Sau hai chiêu, chàng mới biết thân thủ của đối phương bất phàm, vội sử tuyệt chiêu “Mai Chưởng Đóa Đóa Mãn Thiên”, thế cực kỳ lợi hại.

Thiền Nghi không ngờ chàng thiếu niên này lại có tuyệt chiêu, liền phất hai tay áo theo chiêu “Bạch Hạc Triển Xí”, đẩy ra một trận cuồng phong để hóa giải mai tinh chưởng ảnh, liền đó dùng thức “Quái Mãng Xuất Động” mà vọt xéo đi năm bước.

Đường Chấn Kiệt quát :

- Đả!

Ba bông mai “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai” vút đi.

Thiền Nghi là đại ma đầu lợi hại, tuy trong lúc vọt đi, tai mắt vẫn chăm chú nghe nhìn bốn phương tám hướng, thấy ba đạo lam quang vút tới cực nhanh, biết là thứ ám khí nguy hiểm nên không dám tiếp, vội vung chưởng để luồng kinh phong hất ba bông mai rớt lạc sang một bên.

Lại ba đóa lam quang theo hình tam giác vút tới.

Thiền Nghi cười khẩy, nói :

- Thứ ám khí hèn mọn ấy nào nghĩa lý gì.

Nhưng thủ pháp của Đường Chấn Kiệt lần này mau lẹ hơn, khoảng cách với đối phương lại ngắn hơn, một bông mai nhắm tới Ấn Đường giữa hai lông mày, hai bông kia nhắm tới hai bên ngực Thiền Nghi, lợi hại khôn lường.

Thiền Nghi vì khinh địch, bị mất tiên cơ, không dám chậm trễ, vội tràn ngang ba thước né tránh, thầm nghĩ phải cho đối phương biết tay.

Ý nghĩ chưa dứt, chợt nghe có tiếng gió sau lưng, không dám ngoảnh lại, lại tràn ngang hai bước. Hú vía! Hấn vừa thoát một đòn Kim mai của Bạch Thu Hồng.

Thiền Nghi đang tính lùi lại thì Bạch Thu Hồng sử tiếp chiêu “Nam Thiên Thám Trảo”, giáng Hạc chưởng xuống đầu hấn. Hấn vội thi triển liền hai chiêu “Đảo Phiến Thiết Bản Kiềm”.

và “Kim Ngư Đảo Xuyên Ba”, như một mũi tên rời dây cung, vọt ra xa hai trượng.

Nhưng Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đã bám theo, Kim Mai Hạc Chưởng liên thủ công kích hấn.

Thiền Nghi vô cùng tức giận, tạm thoái lui một trượng, gằn giọng :

- Hạng oắt con vô tri, mau khai báo tính danh, lão gia đây không thèm giết kẻ vô danh.

Vừa nói, hấn vừa ngằm đề tụ chân khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong chưởng”.

Đường Chấn Kiệt mau miệng đáp :

- Là gia gia của người đây!

Lời chưa dứt, người đã sẵn tới, Kim Mai Hạc Chưởng đâm, chọc, phạt, chém tới tấp, Bạch Thu Hồng cũng đồng thời sử chiêu “Ô Vân Củng Nguyệt” công kích Thiền Nghi.

Thiền Nghi không tiếp chiêu, vọt ra xa, đưa hai tay ngang trước ngực, đẩy mạnh ra.

Hai chàng thiếu niên vừa định lao theo, bỗng một luồng kinh phong cuộn cuộn xô tới, đẩy cả hai lùi dạt đến ba trượng, nhưng không hề thụ thương.

Hai chàng nhìn lại, thấy có một lão nhân trán hói đứng chắn trước mặt Thiền Nghi. Người ấy chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ xuất hiện kịp thời, nếu chậm một chút nữa thì hai chàng thiếu niên đã bỏ mạng bởi “Âm Phong chuông” tàn độc của Thiền Nghi. Hai chàng thăm thán phục thân pháp và tiềm lực của Tang Bác Cổ.

Cùng lúc ấy, một bóng người chạy tới bên phiến đá xanh. Hai chàng thiếu niên giật mình, lúc này mới nhớ tới Lăng thư thư, không hiểu sống chết ra sao, vội lao về phía đó để cứu, nhìn kỹ, thì ra người vừa đến là Đường Chấn Anh, chàng đang cởi áo bọc lấy thân hình Lăng Ba Nhất Yến, còn nàng thì nức nở, nước mắt chan hòa. Bạch Thu Hồng nói :

- Ô... thì ra là biểu ca. Lần trước tại Siêu Thiên phong, tiểu đệ không biết nên có điều thất lễ, mong biểu ca lượng thứ.

Đoạn cung thân hành lễ. Đường Chấn Anh vội đỡ chàng đứng thẳng dậy, nói :

- Người không biết không có lỗi, khi đó nào ai ngờ chúng ta lại là biểu huynh đệ.

Đường Chấn Kiệt cũng bước lại, ôm lấy bên vai thân huynh, nói :

- Anh ca ca sử luân thật tuyệt vời, chỉ chút nữa thì tiểu đệ đã thành kẻ tàn phế rồi.

Đoạn quay sang phía Lăng Ba Nhất Yến, giục :

- Lăng thư thư, đứng lên đi. Bọn chúng bỏ chạy rồi.

Lăng Ba Nhất Yến đã choàng xong chiếc áo của Đường Chấn Anh đưa, còn ngượng nghịu đứng dậy, nhưng lảo đảo suýt ngã.

Bạch Thu Hồng vội đưa tay ra đỡ, rồi hỏi :

- Lăng thư thư thụ thương hay sao vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thở dài :

- Ôi, thư bị trúng “Âm Phong chuông” của Thiền Nghi đầu đà rồi.

Lời nàng như sét đánh ngang tai, ba chàng thiếu niên lập tức cả kinh thất sắc. Đường Chấn Anh bước tới ôm chầm lấy nàng.

Lăng Ba Nhất Yến thấy trước mặt bao nhiêu người mà Đường Chấn Anh có hành động thân mật như vậy thì ngượng ngùng vùng chạy đi nhanh như gió. Ba chàng thiếu niên cuống quýt gọi. Tang Bác Cổ mỉm cười, nói :

- Đuổi theo con nha đầu cứng cổ xem sao.

Thế là bốn người cùng đuổi theo. Được một quãng, thấy Lăng Ba Nhất Yến ngồi rên rỉ dưới một gốc cây. Tang Bác Cổ thấy mặt nàng tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, chưa biết là nàng bị trúng “Âm Phong chuông”, bèn hỏi :

- Người làm sao vậy, Yến nhi?

Đường Chấn Anh đáp :

- Bị trúng “Âm Phong chuông” của Thiền Nghi đầu đà.

Tang Bác Cổ giậm chân :

- Sao không nói sớm, biết thế này thì lão phu đã chẳng để cho hấn chạy thoát.

Đoạn đặt tay lên trán nàng, thấy nhiệt độ vẫn bình thường, mới hơi an tâm, hỏi :

- Yến nhi, người bị trúng “Âm Phong chuông” ở chỗ nào?

Lăng Ba Nhất Yến vì nằm trên phiến đá, trước tiên phải đẩy Bạch Thu Hồng ra, rồi mới tự lăn mình sang một bên, cho nên chậm mất nửa bước, bị “Âm Phong chuông” quét vào đầu vai bên hữu, cũng không nặng lắm, nếu lập tức phong bế huyết đạo, có thể ngăn chặn hàn khí thâm nhập vào nội tạng, nhưng nàng lại cho rằng chẳng có gì nghiêm trọng, tiếp đó lại vùng chạy thục mạng như vừa rồi, nên hàn khí đã theo gân mạch mà thâm nhập vào bên trong. Nàng nghiêng răng đáp :

- Bị trúng ở vai, hiện tại hàn khí đã thâm nhập nội tạng...

Tang Bác Cổ không đợi nàng nói hết, tức thời điểm liền bảy huyết đạo xung quanh huyết “Bách Hội” để vừa ngăn chặn hàn khí thâm nhập, vừa ngưng kết nguyên khí, trung khí, kiêm bảo hộ tâm can.

Lăng Ba Nhất Yến định thần, đề tụ chân khí, cố đứng bật dậy. Đường Chấn Anh vội đỡ nàng, nói :

- Đến nước này mà Lăng thư thư còn gắng gượng làm gì?

Giọng của chàng lộ vẻ thương cảm vô hạn.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Chúng ta mau đến Phật Âm tự.

Đoạn ôm xốc lấy Lăng thư thư mà phóng đi. Tang Bác Cổ, Đường Chấn Anh và Bạch Thu Hồng cùng lao theo sau, chừng một giờ thì đến Phật Âm tự.

Tới Phật Âm tự, Đường Chấn Anh đi trước, dẫn mọi người vượt qua đại điện tiến vào một tịnh thất, chính là nơi Đường Tử Vi đang dưỡng thương.

Đường Chấn Kiệt đặt Lăng Ba Nhất Yến xuống giường, Đường Tử Vi kinh hãi hỏi :

- Lăng thư thư làm sao vậy?

Đường Chấn Anh đáp :

- Bị trúng “Âm Phong chuông” của Thiên Nghi đầu đà.

Bạch Thu Hồng bước lại, vạch vai áo bên hữu của Lăng Ba Nhất Yến, thấy chỗ đó lạnh toát như băng, bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền rồi đặt bàn tay tại đó mà truyền nhiệt sang.

Tang Bác Cổ biết “Âm Phong chuông” cực kỳ nguy hại, dùng phép “Thôi Cung Quá Huyết” để truyền khí chỉ đỡ được phần nào, nhưng thư đệ tình thâm, lão cũng không ngăn cản Bạch Thu Hồng.

Tử Vi nói :

- Anh ca ca vừa đi đâu thế, để muội lo quá!

Đường Chấn Anh đáp :

- Huynh muốn sớm gặp mặt mẫu thân và di mẫu, nên tìm đến Tùng Trúc trang, ai ngờ giữa đường thì thấy...

Tang Bác Cổ nói :

- Tiểu oa nhi nhà ngươi hành sự lén lén lút lút, lão phu không phát hiện sớm mà đuổi theo, chỉ e ngươi cũng đã mất mạng rồi...

Đường Chấn Kiệt nói :

- May nhờ có lão tiên bối tới đúng lúc, nếu không, cả bốn người bọn văn bối đều bị hại bởi “Âm Phong chuông”.

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu :

- Tang lão tiên bối và Đường huynh đã trở về đây rồi ư? Tiểu tăng là Phục Hổ, phụng mệnh sư thúc tới tham vấn.

Tang Bác Cổ đáp :

- Phải, lão phu đã về. Hiện tại, lão phu muốn gặp sư thúc của ngươi.

Đoạn kéo Phục Hồ La Hán bước ra.

Lúc này Bạch Thu Hồng đã lấm tấm mồ hôi mặt. Đường Chấn Kiệt liền thay phiên, truyền chân khí sang bả vai Lăng thư thư. Tiếp đến là Đường Chấn Anh, sau đó cả ba mới ngồi xuống điều tức.

Lăng Ba Nhất Yến được truyền chân khí, cộng với sự điều tức hành công của nàng, đã thấy dễ chịu hơn hẳn. Nàng nhìn ba chàng thiếu niên phải vất vả vì mình, cảm thấy như mình có lỗi. Không khí trong tĩnh thất trầm hẳn xuống.

Đường Chấn Kiệt lên tiếng :

- Sao chẳng ai nói năng gì thế?

Đường Tử Vi hỏi :

- Biết nói gì kia chứ?

Đường Chấn Kiệt ghé tai Tử Vi thấp giọng :

- Không mấy khi có dịp bốn chúng ta ở bên nhau, Vi thư thư sao không tâm tình với bà chị dâu của mình mấy câu?

Tử Vi hơi ngớ người, sau khi hiểu ra bèn tát nhẹ vào má Chấn Kiệt. Lăng Ba Nhất Yến quay sang mỉm cười bảo Tử Vi :

- Thư biết Kiệt đệ hay châm chọc lắm, nên chẳng lý đến hẳn. Hẳn nhỏ người nhưng tinh quái như quỷ ấy, chẳng nói được câu nào đứng đắn, nghiêm chỉnh.

Năm người trẻ tuổi nói cười vui vẻ. Nghe tiếng chén đĩa ở bên ngoài, Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Trời không còn sớm, Hồng đệ và Kiệt đệ hãy mau hồi trang, để mẫu thân và di mẫu an tâm, đồng thời không làm cho Mai Chưởng Tản Nhân sinh nghi.

Bạch Thu Hồng hỏi :

- Lăng thư thư không về trang ư?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Thư về làm sao được, hiện tại Lã Chí Viễn đã trở mặt làm càn, chỉ cần thương thế của thư thuyền giảm, thư nhất định sẽ trở về Tùng Trúc trang để thanh toán món nợ này. Song, hai đệ không được tự tiện hành động, nếu để lộ chân tướng, hai đệ và hai vị lão nhân gia sẽ bị hấn sát hại, hỏng hết đại sự, lúc ấy có hối cũng chẳng kịp.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cũng bảo hai chàng chuyển lời vãn an tới hai vị lão nhân gia.

Hai chàng sau một hồi nấn ná, bất đắc dĩ phải hồi trang, mới từ biệt. Lăng Ba Nhất Yến bảo hai chàng lại gần, ghé tai dặn mấy câu, hai người đồng thanh đáp :

- Lăng thư thư yên tâm, Hàn Sương Giải Dục Hương dù khó mấy, tiểu đệ cũng quyết tìm cho được vài lọ.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ hai chàng lại nói toạc ra, thì đỏ mặt xua xua tay :

- Thôi đi đi, đi ngay đi.

Đường Chấn Anh vội hỏi với vẻ vô cùng lo lắng :

- Lăng thư vẫn chưa lấy được giải được ư?

Lăng Ba Nhất Yến cả thẹn, xua xua tay :

- Trông Anh đệ kia, làm gì mà hồn xiêu phách lạc thế...

Đoạn lườm chàng một cái rõ dài.

Đường Chấn Anh đỏ mặt, ngoảnh sang một bên.

Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đi rồi, Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi cùng nằm xuống giường nghỉ. Đường Chấn Anh sang gian bên cạnh ngủ. Cả đêm yên tĩnh, sang canh năm, thương thể của Lăng Ba Nhất Yến bỗng biến chứng. Nàng cảm thấy nửa người bên phải khí huyết như đông cứng, da thịt tê dại, nhức buốt, nàng bắt giác rên lên mấy tiếng.

Tử Vi giật mình ngồi dậy, kêu to ngọn đèn, nhìn kỹ, thấy thân hình Lăng thư run bần bật. Đường Chấn Anh từ phòng bên cũng chạy sang, sờ vào người nàng, thấy lạnh như băng, thì cả kinh. Chàng đặt tay định truyền chân khí cho nàng, nhưng nàng nói :

- Đừng phí nguyên khí nữa, hãy đỡ cho thư ngồi dậy để thư tự điều tức.

Chàng đỡ nàng ngồi dậy, để nàng ngồi tựa lưng vào mình mà điều tức.

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, thông thả hít một hơi, dẫn qua huyết “Bách Hội”, “Khí Hải”, đưa xuống Đan Điền, rồi từ “Đan Điền” dẫn động chân khí xuyên “Thiếu Vệ”, “Thiếu Phủ”, “Thiếu Trạch”, tới các huyết “Phụng Nhân”, Phụng Vi”, xuống huyết “Phủ Phong”, tới đây chân khí đã ngưng tụ xong, lại dẫn vào nhị mạch Nhâm Đốc.

Chân khí xung quanh hai mạch Nhâm Đốc lập tức phát ra lực phản chấn, theo chân khí chạy qua “Huyền Quan”, huyết mạch cuộn cuộn, một lát sau thì nửa người đã toát mồ hôi, ấm nóng dần lại. Đây chính là thần lực của Huyền Môn cương khí.

Sau một hồi điều tức, sức lực hồi phục không ít, nhưng hàn khí ở nửa người bên hữu chỉ tạm ngưng tụ, chứ không bị trục xuất ra ngoài, lúc này mở mắt ra, thì thấy có thêm Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn thiền sư đang chăm chú, lo lắng nhìn nàng.

Lúc này trời đã sáng hẳn, ánh sáng rọi qua song vào mặt nàng. Huynh muội Đường Chấn Anh thấy sắc diện Lăng thư hồng lên thì cả mừng, vội hỏi :

- Lăng thư khỏe rồi chăng?

Lăng Ba Nhất Yến chưa kịp đáp, Tang Bác Cổ đã nói :

- Huynh muội hai người chờ hồi nữa, Lăng thư của các người sau khi điều tức chỉ tạm đỡ phần nào thôi...

Hai người nghe vậy cả kinh, nhìn Lăng thư thư, thấy nàng lại nhắm mắt, bèn hỏi Tang Bác Cổ :

- Chẳng lẽ Lăng thư thư của chúng vẫn bối không khỏi được ư?

Tang Bác Cổ đáp :

- Đừng hỏi nhiều, hãy để Lăng thư của các người nằm nghỉ.

Đoạn nháy mắt với họ rồi cùng Tuệ Viễn thiền sư bước ra ngoài. Đường Chấn Anh không thể an tâm, vội bước theo. Ba người sang ngồi ở gian bên cạnh. Tuệ Viễn nói :

- Thương thể của nữ thí chủ không nhẹ đâu.

Tang Bác Cổ thở dài :

- “Âm Phong chuông” độc hiểm, một khi bị trúng đòn, không chết cũng tàn phế, trừ phi tìm được Âm Sơn song đà để họ đích thân trị thương.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Nếu không thì sao?

Tang Bác Cổ nói nhỏ :

- Nếu không thì lành ít dữ nhiều, chỉ e Lăng thư của người sẽ tàn phế suốt đời.

Đường Chấn Anh nghe lời này như sét đánh bên tai, hồn phi phách tán, người run bần bật.

Tuệ Viễn thiền sư nắm lấy cánh tay chàng, nói :

- Hiền đệ đừng quá lo, ngoài Âm Sơn song đà, còn một vị nữa có thể trị thương “Âm Phong chuông”.

- Ai vậy?

Tuệ Viễn chưa đáp, Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đã nói trước :

- Có phải thiên sư muốn nhắc tới Y Thánh Đông Phương Tiều Dao?

Tuệ Viễn đáp :

- Không sai, chính là Đông Phương Tiều Dao nhất tiểu dao tử.

Tang Bác Cổ nói :

- Đông Phương Tiều Dao đúng là vị thánh y đời nay, nhưng người ấy đã lánh thế, ít khi xuất đầu lộ diện, nay đây mai đó vô chừng. Người ấy tuy có thuật cải tử hồi sinh, nhưng biết tìm đâu cho thấy?

9. Chương 9: Thiên Đài Sơn Lưu Kim Khương

Tuệ Viễn nói :

- Không hẳn thế. Đông Phương Tiều Dao gọi là lánh thế, nhưng vẫn vân du khắp chốn tìm được liệu cứu người, chỉ là không muốn tiếp xúc với các nhân vật võ lâm mà thôi. Cách đây ít hôm, Đông Phương Tiều Dao từng ở đây ít ngày.

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Chỉ có thể tình cờ mà gặp Đông Phương Tiều Dao, chứ không thể cầu kiến. Đành rằng hắn mới ở đây, nhưng đã đi rồi thì biết tìm nơi đâu?

Tuệ Viễn cười :

- Người xuất gia đã nói là có căn cứ.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Chẳng lẽ thiên sư biết rõ Đông Phương Tiều Dao hiện tại ở đâu?

Tuệ Viễn đáp :

- Chắc chắn còn ở vùng núi này.

Lời chưa dứt, đã nghe một hòa thượng vào báo :

- Kính bẩm sư thúc, Y Thánh Đông Phương Tiều Dao tới.

Tang Bác Cổ vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, cùng mọi người bước ra đón.

Từ ngoài sân vọng vào tiếng ngâm thơ thanh thoát và sáng khoái, rồi một trang trung niên thanh nhả trạc ngũ tuần, diện mạo sáng sủa, râu xanh dài tới ngực, tay cầm một bó thuốc, sau lưng đeo một chiếc hồ lô lớn, tươi cười bước tới.

Tang Bác Cổ chỉ tay, cười ha hả :

- Thiêng quá, vừa nhắc đã đến.

Tuệ Viễn niệm Phật hiệu, nói :

- Y Thánh tới thật đúng lúc.

Đông Phương Tiều Dao đáp lễ với hòa thượng trước, sau đó mới quay sang mỉm cười cùng Tang Bác Cổ :

- Thì ra Vạn Sự Thông Tang lão tiền bối, bao năm không gặp, hôm nay tình cờ tương ngộ, thật là hân hạnh.

Đường Chấn Anh cúi mình nói :

- Văn bối là Đường Chấn Anh, tham kiến Đông Phương lão tiền bối.

Đoạn chàng quỳ xuống mà vái.

Đông Phương Tiêu Dao đỡ chàng đứng dậy, nhìn chàng thiếu niên anh tuấn hiên ngang, vội nói :

- Đường lão đệ là người của môn phái nào?

Tang Bá Cổ trả lời thay cho Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi to gan này là bé quan đệ tử của Võ Lâm song tôn, Chương môn phái Nga Mi Vô Tướng thiền sư.

Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Có kỳ sư tất có kỳ đồ, ngoài Vô Tướng thiền sư, mấy ai đủ khả năng tìm được một nhân tài thế này.

Tuệ Viễn nghiêm trang nói :

- Ở đây không tiện trò chuyện, thỉnh các vị vào nội thất.

Mọi người vào phòng, vừa ngồi xuống, Tang Bá Cổ đã đem tình hình thương thế của Lăng Ba Nhất Yến kể lại một lượt.

Đông Phương Tiêu Dao kinh hãi nói :

- Hèn chi mấy ngày nay ở Hoàng Sơn xuất hiện nhiều cao thủ của các môn phái, Thiền Nghi đầu đà là một trong số đó...

Tuệ Viễn vội hỏi :

- Ngoài Thiền Nghi đầu đà, không biết Y Thánh còn gặp những ai?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Gặp tới mấy chục vị, toàn là cao thủ của các đại môn phái như Địa Sát bang, Trường Bạch, Thiếu Lâm tự, Võ Đang, Côn Luân, Không Động rồi Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận.

Đường Chấn Anh nghe kể nhiều môn phái lạ, bất giác nổi tính hiếu kỳ, hỏi nhỏ Tang Bá Cổ :

- Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận là những phái nào vậy?

- Tam bảo là Liệt Nhật bảo, Hắc Nguyệt bảo, Ngân Tinh bảo. Tam môn là Quỷ Hỏa môn, Ác Thủy môn, Bạo Phong môn. Nhị động là Phong Lưu động, Tiêu Hồn động. Nhất quận là Phù Dung quận chúa.

Tang Bá Cổ liệt kê rõ các môn phái cho Đường Chấn Anh nghe, Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Lão phu lánh thế đã lâu, không muốn tương kiến với các phái, nhưng tình cờ nghe lỏm được họ trò chuyện với nhau. Kỳ quái là họ không hẹn mà cùng kéo đến Hoàng Sơn để tìm kiếm Phi Phi cổ động.

Tuệ Viễn vừa định lên tiếng thì Tang Bá Cổ đã nói trước :

- Hiện tại cứu người là khẩn yếu, sau đó hãy nói chuyện khác.

Đoạn đứng dậy, kéo tay Đông Phương Tiêu Dao bước sang phòng bên cạnh.

Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi được Tang Bá Cổ dẫn kiến, ngồi trên giường cúi mình chào Đông Phương Tiêu Dao.

Đông Phương Tiêu Dao quan sát chỗ thụ thương của Lăng Ba Nhất Yến một hồi, rồi xem mạch hồi lâu, đoạn đứng lên :

- Chúng ta sang phòng bên đi.

Mấy người lại trở sang phòng bên, Đường Chấn Anh lo cho sự an nguy của Lăng Ba Nhất Yến, liền hỏi :

- Mong được nghe cao kiến của lão tiên bối về thương thế của Lăng biểu thư.

Đông Phương Tiêu Dao nhấp một ngụm trà, sắc diện ngưng trọng dị thường, thấp giọng hỏi :

- “Âm Phong chương” là độc bộ võ lâm, cực kỳ âm hàn. Một khi khí âm hàn thâm nhập nội tạng, chắc sẽ chết. Hiện tại lệnh biểu thư tuy đã phong bế mấy yếu huyệt hộ tâm, rồi tự hành công điều tức, vận hành

huyền môn cương khí trong hai mạch nhâm đốc, nhưng đó chỉ là biện pháp cấp cứu tạm thời, không phải cách trị thượng. Nếu cứ thế này, nhiều thì một tháng, ít thì mười hôm, khả dĩ bảo toàn tính mạng, song sẽ trở thành tàn phế.

Đường Chấn Anh cả kinh, vội hỏi :

- Chẳng lẽ thương thế đã đến hồi tuyệt vọng, hết bề cứu chữa?

Tuệ Viễn trầm giọng nói :

- Những mong Y Thánh đem hết khả năng của mình mà điều trị cho.

Đông Phương Tiêu Dao nghiêm trang, dăm dăm suy nghĩ một hồi, mới đáp :

- Chẳng phải bĩ nhân không chịu cứu chữa, thú thực, hàn khí đã thâm nhập vào nội tạng của Lăng cô nương, chỉ e lành ít dữ nhiều.

Mấy người bất giác rung mình, Đông Phương Tiêu Dao nói tiếp :

- Nhưng chưa phải đã hoàn toàn vô vọng, có điều là cần dùng một dược liệu, song thứ dược liệu ấy quá ư hy hữu.

- Dược liệu gì vậy?

- Cứ nói thử coi!

- Sao không nói thẳng ra xem là thứ gì?

Đường Chấn Anh, Tuệ Viễn và Tang Bác Cổ cùng hỏi.

- Dược liệu ấy gọi là Lưu Kim Khương, công năng phát tán tính cực nhiệt, khử âm trừ hàn là diệu phẩm đệ nhất. Nếu được đun sôi ba lần, thì nhiệt lực đủ để hóa sắt thành nước.

Tang Bác Cổ vội hỏi :

- Không biết có thể mua loại dược liệu ấy ở đâu?

- Lưu Kim Khương mà mua được thì sao còn được mệnh danh là vật hy hữu, đệ nhất diệu phẩm?

- Vậy có thể đi cầu ở phương nào?

- Lưu Kim Khương được sinh ra ở vùng băng tuyết cực bắc, có duyên thì gặp, chẳng thể cầu.

Tang Bác Cổ giậm chân :

- Nói chán chê, chẳng đâu vào đâu hết.

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Chẳng đâu vào ư? Tại địa phận Giang Nam cũng có chỗ có, chỉ e chúng ta chẳng cách gì kiếm được.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Chỉ cần nói ra, thì dù ở dưới thủy cung, lão phu cũng sẽ lấy về được. Nói đi, nói đi coi!

Đông Phương Tiêu Dao vuốt râu :

- Nơi ấy là chốn lừng danh, chính là Thiên Đài sơn ở vùng duyên hải.

Tang Bác Cổ cả cười :

- Lão phu cứ tưởng phải thăng thiên độn thổ tận đâu, chứ Thiên Đài sơn cách đây bất quá sáu bảy trăm dặm. Vạn Sự Thông này chỉ mất một ngày đã có thể đem dược liệu trở về.

Đông Phương Tiêu Dao xua tay nói :

- Đừng vội cao hứng, bĩ nhân chưa nói hết. Thứ Lưu Kim Khương ấy hiện ở trên Hàn Nham của Thiên Đài sơn.

- Hàn Nham!

- Hàn Nham!

Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn cùng thốt lên kinh ngạc.

Tang Bác Cổ lập tức tựa người vào lưng ghế như một trái cầu xẹp hơi, lão vừa hăng hái là thế, mà vừa nghe thốt xong hai tiếng “Hàn Nham” đã tròn mắt ngây người im lặng.

Tuệ Viễn thiên sư thì nhắm nghiền hai mắt, dường như đi vào suy tư nặng nề, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Không khí trong phòng trầm hẳn xuống.

Đường Chấn Anh thấy tình cảnh ấy thì buồn rầu nghĩ bụng: “Hàn Nham là chỗ nào mà khiến các vị này kinh hãi đến vậy? Tang Bác Cổ là bậc anh như vậy mà vừa nghe Tiêu Dao tiên bối nói ra đã tái mặt, cứng lưỡi. Chẳng lẽ Hàn Nham là cửa xuống địa ngục hay sao?”

Chỉ nghe Đông Phương Tiêu Dao cười to hỏi Tang Bác Cổ :

- Thế nào, Thông Thiên Hiếu Địa không đi nữa ư?

Tang Bác Cổ thở dài :

- Ô, miệng rồng hang hổ, rừng đao bể kiếm Vạn Sự Thông này còn chẳng sợ, có điều Hàn Nham thì...

- Thì vừa nghe đã ngán, không dám đi chứ gì?

- Không phải ngán, cũng chẳng phải không dám đi, có điều là...

Đường Chấn Anh đã hết nhịn nổi, bèn tiếp lời :

- Có điều làm sao?

- Chỉ e đi rồi về tay không!

- Tại sao lại nói như vậy?

Tang Bác Cổ thấy Đường Chấn Anh nôn nóng hỏi dồn, liền kể ra một thôi một hồi.

Tại Thiên Đài sơn Hàn Nham, có một lão bà bà mà võ lâm nghe danh đã thất kinh, chính là Hàn Nham Quái Mẫu.

Hàn Nham Quái Mẫu võ công cao cường, thuộc hàng đệ nhất cao thủ, ít ai địch nổi.

Tính khí bà ta thất thường quái dị, có thể nói là tàn nhẫn, cao ngạo, cuồng nộ, lạnh lùng... Lão bà bà coi hết thấy mọi người là địch nhân, bất kể hai phe chính tà. Hễ tiếp xúc với lão bà bà là bị sát hại không cần có duyên cớ. May mà lão bà bà cư trú ở Hàn Nham, rất ít lai vãng giang hồ, nếu không thì có lẽ đồng đạo võ lâm khó có được một ngày yên lành, sinh linh sẽ bị sát hại khôn lường.

Hàn Nham Quái Mẫu tuy rất ít lộ diện, nhưng lão bà bà lại coi Hàn Nham như một cấm địa, bất cứ ai cũng đừng mong đặt chân đến đó, nhất là nam nhân, một khi đến đó chẳng khác gì bước qua cửa địa ngục, muốn sống sót trở ra e còn khó hơn thăng thiên.

Nghe đâu mấy năm gần đây, số người bỏ mạng tại Hàn Nham nhiều không đếm xuể, xương trắng chất cao thành đống, gồm đủ cả người tiểu phụ, chăn nuôi súc vật, tìm được liệu lần các bậc cao thủ võ lâm... Hơn nữa, toàn là các nam nhân.

Hai năm nay, Hàn Nham đã thành tuyệt địa, hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài, do đó tình cảnh bên trong ra sao, không một ai hay biết. Ngoài Hàn Nham Quái Mẫu, ở đó còn người nào nữa chẳng, điều đó cũng hoàn toàn bí mật.

Hai mươi năm trước, Tang Bác Cổ từng có xung đột với Hàn Nham Quái Mẫu, đôi bên giao chiến ác liệt một ngày một đêm, bất phân thắng bại, song vì Tang Bác Cổ khi ấy có việc quan trọng phải làm, nên mới ngưng chiến bỏ đi.

Hôm nay Tang Bác Cổ nghe nhắc đến Hàn Nham, rằng trên đó có được liệu Lưu Kim Khương, nên không muốn đi.

Đường Chấn Anh nghe kể đầu đuôi thì trầm ngâm một hồi, đoạn nói :

- Hàn Nham Quái Mẫu tuy quái dị, nhưng cuối cùng vẫn là người. Nếu văn bối khẩn khoản cầu xin bà ta, thành tâm kể lễ hoàn cảnh, rất có thể bà ta sẽ cho lấy Lưu Kim Khương...

Tang Bác Cổ không đợi chàng nói hết, đã cười to :

- Tiểu oa nhi đừng mong chờ gì ở Quái Mẫu. Người dùng lý lẽ nhân đạo thuyết phục mụ ta thì chẳng khác gì nói chuyện với người điên hoặc đem đàn mà gảy tai trâu. Người chớ quên rằng người là một nam nhân.

Đường Chấn Anh chỉ lo cứu người, bất kể mọi chuyện khác, nói :

- Dù cầu được hay không, văn bối nhất thiết cũng phải đi Hàn Nham một chuyến.

Tang Bác Cổ nói :

- Người muốn thì đi một mình, lão phu chẳng thể đi theo hỗ trợ.

Đường Chấn Anh nổi hào khí, sang sảng đáp :

- Văn bối đã quyết thì làm, chưa hề làm khó cho ai.

Đoạn đứng ngay dậy.

Tang Bác Cổ nguyên chỉ nói đùa, không ngờ Đường Chấn Anh lại cho là thật, bèn kéo chàng ngồi xuống :

- Người nôn nóng quá đấy, đi Hàn Nham phải bàn bạc cẩn thận. Nếu quả thật phải đi, lão phu đây sá gì cái thân già này, tất cũng sẽ đi cùng người một chuyến.

Lời chưa dứt, từ bên ngoài có một vị trong Thập Bát La Hán vén rèm bước ra, dáng vội vã. Người này là Giáng Long La Hán.

Giáng Long La Hán thi lễ với mấy người, rồi quay qua Tuệ Viễn thưa :

- Kính bẩm sư thúc, sư diệt phụng mệnh đi dò xét tứ phía, phát hiện cao thủ các môn phái đều đổ dồn cả về phía bắc, nghe họ bảo nhau thì có lẽ hết thấy đều vì Phi Phi cổ động mà đến. Ngoài ra, Lã Chí Viễn vì thấy Lăng Ba Nhất Yến mất tích nên đã phái thủ hạ truy lùng khắp nơi. Vậy kính báo để sư thúc biết.

Nói xong, Giáng Long lui ra.

Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Xem chừng chuyến này máu chảy thành sông ở Hoàng Sơn, kiếp nạn vô lâm khó bề né tránh.

Tang Bác Cổ nhìn Đường Chấn Anh thở dài nói :

- Theo tình hình này, lão phu không thể cùng người đi Thiên Đài sơn, mà phải ở lại đây bảo vệ hai tiểu nha đầu kia, đề phòng Lã Chí Viễn thẳng tay sát hại.

Đường Chấn Anh vội đáp :

- Lão tiên bối ở lại mới được, một mình văn bối đi thôi.

Bỗng từ gian bên có tiếng gọi lạc giọng của Đường Tử Vi :

- Các vị mau sang đây, Lăng thư thư nguy rồi.

Bốn người cả kinh, chạy sang bên đó, thấy Lăng Ba Nhất Yến nằm ngửa, hai mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

Đường Chấn Anh mếu máo kêu lên :

- Lăng thư thư!

Đông Phương Tiêu Dao vội xem mạch cho nàng, đoạn lấy từ trong hồ lô ra ba viên dược hoàn màu hồng, đưa cho Đường Chấn Anh để chàng giúp nàng dùng ngay, rồi lại kê một bài thuốc đưa cho Tuệ Viễn. Tuệ Viễn xem qua thấy viết các vị Tử Tô, Cát Cánh, Phòng Phong, Kinh Giới, Đường Quy, Trần Bì, Bạch Thược, v. v... bèn sai người đến được trai trong Phật Âm tự mà lấy dược liệu và theo đơn mà sắc thuốc.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao quả nhiên là danh bất hư truyền, sau khi dùng ba viên dược hoàn, chỉ chừng một tuần trà, Lăng Ba Nhất Yến đã khắc ra một cục đờm lớn và tỉnh táo hẳn. Nàng mở mắt nhìn Đường Chấn Anh đứng bên giường, bèn cầm tay chàng không chút ngưng ngừng, nói :

- Anh đệ đệ, đừng... đừng có đi Hàn Nham Thiên Đài sơn.

Nói chưa xong, nước mắt đã ứa rùng rùng.

Nguyên những lời mấy người nói với nhau ở gian bên, nàng đã nghe được cả, vừa nghe thấy Đường Chấn Anh liều mạng đến Hàn Nham lấy Lưu Kim Khương thì vô cùng cảm động và lo lắng, khiến thương thế đột nhiên biến chuyển, làm cho nàng ngất đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng khóc, vội an ủi :

- Lăng thư thư cứ yên tâm, đệ sẽ mau chóng trở về. Nếu không đi, làm sao chữa khỏi cho Lăng thư được?

Lăng Ba Nhất Yến nghẹn ngào :

- Thư thà chết chứ không muốn để Anh đệ đệ phải đi.

Đường Chấn Anh rút phẳng Nguyệt luân kề lên cổ mình nói :

- Lăng thư đã định chết, thì đệ cũng chẳng thiết sống nữa, vậy để đệ tự sát cho rồi.

Hành động bất ngờ của chàng khiến ai nấy đều không kịp ứng phó, Lăng Ba Nhất Yến vội nói :

- Thì thư để Anh đệ đi vậy.

Tử Vi cũng nói :

- Anh ca cứ từ từ mà nói, kéo làm cho Lăng thư kinh hoàng.

Đường Chấn Anh thấy Lăng thư đã đáp ứng, mới cắt Nguyệt luân vào bao, rồi nói với mọi người :

- Hoàng Sơn không những sắp xảy ra huyết chiến dữ dội, nhưng cứu người như cứu hỏa, đi Hàn Nham lấy Lưu Kim Khương là việc khẩn cấp, tại hạ không thể chậm trễ.

Đoạn chàng dợm chân định bước đi luôn.

Mấy người thấy ý chàng đã quyết, cũng không ngăn cản. Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Trước khi thiếu hiệp lên đường, những mong ghi nhớ điều này. Lưu Kim Khương ở Hàn Nham, lão phu từng nhìn thấy một lần vào ba mươi năm về trước, trong lần gặp một bậc tiền bối của y giới. Đây là một loại cây được trồng trong một chậu hoa sen, không sợ hàn nhiệt, chẳng bao giờ chết.

Y Thánh miêu tả Lưu Kim Khương một hồi, đoạn tiếp :

- Vì Hàn Nham Quái Mẫu tính khí quái dị, mong thiếu hiệp đừng hy vọng thuyết phục mụ ta, mà nên nghĩ cách hành sự khôn ngoan, tốt nhất là hái trộm.

Đường Chấn Anh gật đầu, từ biệt lần lượt tất cả mọi người, rồi bước đi.

Vừa cùng Tang Bác Cổ, Đông Phương Tiêu Dao và Tuệ Viễn ra tới cửa, bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến gọi :

- Anh đệ đệ, quay lại một chút đã.

Đường Chấn Anh nhìn ba lão nhân hội ý, rồi một mình quay vào phòng.

Lăng Ba Nhất Yến vẫy tay ngụ ý bảo chàng ngồi xuống giường, rồi nàng ghé tai chàng nói nhỏ :

- Lưu Kim Khương dù lấy được hay không, nội trong bảy ngày chàng cũng phải về đến đây, bởi vì... chàng đã biết... sao rồi đó...

Nàng có vẻ thẹn thùng, không nói ra, nhưng chẳng cần nói thì Đường Chấn Anh cũng đã hiểu. Chàng đỏ mặt, cũng bẽn lẽn gật đầu, rồi bước ra.

Tuệ Viễn tiễn sư, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ tiễn chàng một quãng, chỉ dẫn đường đi cẩn thận, rồi đôi bên mới chia tay.

* * * * *

Thiên Đài sơn trùng trùng điệp điệp, nhấp nhô hàng trăm đỉnh núi, có ngọn cao vút tận mây.

Hà tuần tháng bảy chính là thời kỳ mai vàng nở rộ, ở dãy núi trùng điệp này có những ngày mưa liên miên, gọi là mai vũ, mưa hoa mai, màn mưa phủ xuống núi rừng giăng giăng bất tận, khiến cảnh vật thêm phần huyền bí.

Nhưng hôm nay, trời quang mây tạnh, hoa lá mơn mẩn, thật là cảnh tượng đẹp trời.

Mặt trời mùa thu cao chiếu rực rỡ, xua đuổi sơn khí dồn xuống các thung như những đám mây mù, khiến các đỉnh núi bằng phẳng như bơi trên mây.

Một chàng thiếu niên anh tuấn, y phục như một thư sinh, xuyên rừng vượt núi lướt đi như bay. Chàng thiếu niên lưng đeo Song luân ấy chính là Đường Chấn Anh.

Chàng chỉ lo thương thế của Lăng Ba Nhất Yến lại biến chứng, nên nóng lòng cầu được, vừa rời dãy Hoàng Sơn, đã gấp gáp lao đi như một mũi tên, sau một ngày đêm đã vượt hơn sáu trăm dặm, sớm hôm nay đã tới dãy Thiên Đài sơn.

Chàng chiếu theo lời chỉ điểm của Đông Phương Tiêu Dao vượt rừng băng núi tiến lên phía ngọn núi cao nhất, qua bao đỉnh núi nhấp nhô, cây cối, cỏ rậm lút đầu, không một dấu chân người. Càng lên cao, sơn thế càng kỳ dị, khí hậu càng lạnh lẽo, sau đợt mưa vừa rồi, việc đi như thế tốn khá nhiều sức lực.

Chàng toàn dùng thuật khinh công mà nhanh nhẹn lao vút đi như một con thỏ khôn ngoan. Chừng chính Ngọ, thấy phía trước một đỉnh núi cao vút tận mây xanh, ngẩng lên thấy vách núi bên mé hữu có nhiều động huyệt, gơ tay với được mây trời.

Tiến thêm một đoạn, thấy đá lăn lóc chẵn lối, có phiến nham thạch lớn châu đầu bên trên vào nhau, thành một chiếc cầu đá.

Chàng tới đầu cầu đá, đang định vượt qua, bỗng thấy trên một phiến đá mé hữu có bốn chữ “Tuyệt Thế Cẩm Địa” và một đôi liên bên dưới:

Cầu khả nhập miêu khả nhập nam nhân chỉ bộ,

Cầm dã hảo thú dã hảo hùng tính tất sát.

(Chó, mèo vào được, nam nhân phải dùng chân,

Cầm thú sang được, giống đực phải chết)

Chữ theo kiểu đại thảo, hằn sâu vào đá một tấc, người tinh mắt vừa nhìn tất biết ngay là kiệt tác trọng thủ pháp Ứng Trảo lực, căn cứ độ lõm vào đá, đủ biết nội công của người viết các chữ ấy tu luyện đến mức phi phàm.

Đường Chấn Anh xem xong, đoán chắc chắn đây là tác phẩm của Hành Nham Quái Mẩu và nghĩ: “Nhất định Hành Nham Quái Mẩu từng bị thiệt thòi với nam nhân, bị nam nhân gia hại, nên mới coi nam nhân không bằng miêu, cầu. Chẳng những Quái Mẩu hận nam nhân, mà còn hận lấy sang cả giống đực trong thiên hạ. Đọc đôi liên kia mà luận, thì những lời kể của Vạn Sự Thông là chính xác. Mình phải cẩn thận đề phòng mụ ta mới được”.

Chủ ý đã định, chàng mới rón rén vượt cầu đá. Một dải vách núi dựng đứng sừng sững ngay trước mắt, thảo mộc từng cụm chia ra, trong đó có rất nhiều kỳ hoa dị thảo với nhiều cây thuốc hữu danh thoang thoang nhiều mùi hương. Không gian trầm tịch, u huyền.

Chàng quan sát địa thế, thấy mé bên tả có chỗ vách núi không dốc, chỉ hơi chênh chếch, bèn búng mình tới chỗ đó.

- Ồi chào!

Vừa đặt chân, chàng bắt giắc kêu lên kinh hãi, sờn cả gai ốc, vì thấy xương trắng rải rác khắp xung quanh, lẫn trong cây cỏ.

Đối diện có một ngọn núi đơn độc, vách núi có một dải lõm, theo dải lõm ấy có thể đi lên trên đỉnh núi.

Dọc hai bên lối đi kia, cây cối dày đặc, mỗi gốc cây đều lẫn lộn các đầu lâu trắng hếu, trông thật đáng sợ. Từ vết lõm, những luồng gió lạnh lẽo thổi qua nghe vi vu, rờn rợn. Đường Chấn Anh đoán chắc Hàn Nham Quái Mẫu ở trên ngọn núi kia. Đúng là một người quái dị ắt cư ngụ tại một nơi quái đản.

Đang nghĩ, chợt cảm thấy sau lưng có điều khác lạ, định quay mình lại thì đã chậm một bước, một bàn tay của ai đó đã đặt trên bả vai tả của chàng.

Bị bắt ngờ, Đường Chấn Anh cả kinh, vội hất lòng bàn tay về phía sau.

Chưởng này của chàng là nhằm ép người kia phải buông tay khỏi vai chàng, cho nên công lực chẳng tầm thường, chính là chiêu “Diệp Đệ Du Đào”, nhưng thốn quan mạch ở cổ tay tả của chàng đã bị người kia nắm chặt khi chàng vừa hất tay ra phía sau.

Khinh công của người kia quá inh, xuất thủ quá thần tốc, khiến Đường Chấn Anh hoàn toàn bị bắt ngờ. Người kia đã tóm chặt yếu huyệt của chàng, mới buông bả vai của chàng, rồi cười lạnh nói :

- Người là ai mà dám đường đột tới đây, tự dưng dấn thân vào tử địa?

Đường Chấn Anh nghe giọng nói tuy lạnh lùng, cuồng ngạo, nhưng phân minh là của nữ nhân, nghĩ bụng hẳn đó là Hàn Nham Quái Mẫu. Đang nghĩ, chợt thấy cổ tay bị kéo mạnh, chàng bắt giắc quay người lại, bỗng thấy sáng lóa trước mắt, vội nhắm ngay mắt lại cùng với tiếng kêu :

- Ồi chào!

Đối phương ngạc nhiên hỏi :

- Hừ, người là nam hay nữ? Tại sao người lại nhắm mắt? Ta đâu phải là yêu ma quỷ quái, chẳng lẽ người sợ ta ăn thịt người hay sao?

Đường Chấn Anh nghe lời nói năng của đối phương thì nghĩ: “Người tuy là người, song cũng chẳng khác yêu ma quỷ quái là bao. Tại sao là nữ nhân mà lại không mang chút y phục nào hết?”.

Chàng chưa kịp đáp lời thì đối phương nói tiếp :

- Người làm sao vậy? Ta hỏi người là nam hay nữ, người không trả lời được ư?

Đường Chấn Anh buồn cười, nghĩ: “Người có mắt mà không phân biệt nam hay nữ sao?”

Đối phương thấy chàng vẫn nhắm mắt im lặng, thì gần giọng :

- Người đã không chịu nói, thì để ta tự xét.

Đường Chấn Anh chưa hiểu hai chữ “tự xét” có nghĩa gì, thì đã cảm thấy có hai bàn tay xoa nhanh trước ngực chàng, và tiếng đối phương kêu lên :

- A, bằng bằng phẳng phẳng, không có nhục cầu (trái banh thịt).

Đường Chấn Anh lúc này mới chợt hiểu, ngạc nhiên mở bừng mắt, nhưng bàn tay của đối phương đã lần xuống bụng dưới của chàng.

Chàng cả kinh, nhảy bất lùi ra xa một trượng.

Đối phương cười khanh khách nói :

- Muốn chạy hả? Ta có thể để cho người chạy xa một trăm bước, người cũng chẳng thoát nổi tay ta, không tin thì cứ việc thử coi.

Tuy là cười nói, nhưng giọng điệu vô cùng cuồng ngạo.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Khẩu khí quá ngang tàng. Tại sao ta phải chạy? Ta đến đây chính là để tìm người”.

Bất giác chàng quay nhìn cho rõ đối phương.

Cách chàng một trượng, lồ lộ một thiếu nữ hoàn toàn lồ thể từ trên xuống dưới, chỉ có một mảnh vải rộng không quá hai tấc che chỗ kín ở dưới bụng, ngoài ra, không khác gì một dã nhân thời nguyên thủy.

Là dã nhân ư? Không, mặt nàng kiều diễm như hoa, thân thể nàng toát ra khí độ thanh xuân hùng hực, một vẻ đẹp hoàn toàn thoát tục, da thịt trắng hồng, đôi mắt đen láy to tròn, đôi môi tươi tắn, hai gò nhũ hoa chắc nẩy, eo lưng thon thả. Phải, một trang mỹ nữ diễm tuyệt, đẹp tựa thiên thần, nhất là nàng không hề trang điểm son phấn, mà là một đóa hoa tự nhiên, một đóa phù dung tuyệt vời tươi mát.

Đường Chấn Anh chưa hề ngắm một thiếu nữ lồ thể giữa thanh thiên bạch nhật, hơn nữa, thiếu nữ lại tự nhiên không một chút húy kỵ người khác giới. Chàng nghĩ thầm: “Cứ theo lời Tang Bác Cổ, thì Hàn Nham Quái Mẫu đã ngót trăm tuổi, sao lại là một thiếu nữ chưa quá hai mươi thế này?”

Chàng đang trầm ngâm, bỗng thiếu nữ lại giục :

- Ô hay, người không định bỏ chạy ư? Tại sao không bỏ chạy?

Đường Chấn Anh thủng thẳng đáp :

- Vì sao ta phải chạy? Ta từ ngàn dặm tới đây chính là để tìm nàng.

- Tìm ta?

Thiếu nữ lồ thể thốt lên ngạc nhiên, mắt chớp chớp, ngáy ra nhìn chàng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Nàng có phải là người được thể nhân xưng tụng “Hàn Nham Quái Mẫu” chăng?

Không ngờ thiếu nữ lồ thể vừa nghe chàng nhắc đến bốn chữ “Hàn Nham Quái Mẫu” thì lập tức cả giận, lao vút tới ngay trước mặt chàng, tay hữu dùng thức “Phi Vân Trảo Nguyệt” chop lấy ngực chàng.

Động tác phi thân xuất thủ quá nhanh, Đường Chấn Anh không đề phòng kịp, vội sử chiêu “Chỉ Thiên Hoạch Địa”, phát xuất một luồng kinh phong nhằm làm cho đối phương thấy khó mà lui.

Nhưng thiếu nữ lồ thể nào chịu lui, cổ tay ngọc xoay theo thế “Hoàng Hạc Thám Qua”, bỏ ngực chàng mà chop xuống cổ tay hữu của chàng, biến trảo thành cách chop bắt, cực kỳ xảo diệu.

Đường Chấn Anh thấy nàng xuất chiêu lợi hại, biến hóa kỳ ảo, liền theo thế vung tay áo mà sấn tới nửa bước, tay hữu dùng chiêu “Tật Đạn Tỳ Bà” quét nhẹ tới “Tiểu Yêu” huyết bên tả của đối phương, đồng thời miệng quát :

- Thỉnh hãy lui ra, tại hạ có lời muốn nói.

Lồ thể thiếu nữ cười nhạt, tay tả trầm xuống dùng chiêu “Ngọc Oản Đề”, lại chop lấy cổ tay hữu của chàng.

Đường Chấn Anh thấy nàng chiêu nào cũng muốn chop bắt cổ tay chàng, thức nào cũng chiếm tiên cơ, còn chàng mỗi lần xuất thủ đều bị hóa giải, lại không thoát nổi chưởng ảnh của nàng, bèn cắn răng vung mạnh hai tay, phát ra đóa đóa hoa sen, đoạn đẩy mạnh song chưởng thẳng vào ngực đối phương theo chiêu “Hoàn Thôi Trung Nhạc”, nhưng chợt nghĩ nàng là thiếu nữ lồ thể, bèn vội thu ngay song chưởng về.

Đang giao đấu, vừa phát đã thu, chân chừ do dự là điều tối kỵ. Chỉ nghe thiếu nữ quát :

- Coi đây!

“Khuất Tâm” huyết ở cùi chỏ bên tả của chàng đã bị đối phương nắm chặt. Chàng giật mình, đề tụ chân khí ở Đan Điền, giật mạnh cánh tay về phía sau để giằng thoát ra. Nhưng lồ thể thiếu nữ đã đề phòng, giữ chặt hơn hẳn lần trước.

Đường Chấn Anh chưa giăng ra được, liền vung tay hữu định phóng chưởng, nhưng cảm thấy thiếu nữ dụng lực bóp mạnh huyết, chàng nhói đau, lực đạo toàn thân lập tức tiêu tán, cánh tay hữu buông thông xuống.

Đường Chấn Anh bị thích mạch huyết ngăn trở huyết lưu, người bứt rứt khó chịu nổi, vội nói :

- Cô nương mau buông tay ra, tại hạ chưa nói hết, chỉ muốn hỏi cô nương có phải là Hàn Nham Quái Mẫu không thôi.

- Người không hé miệng thì thôi, cứ nhắc đến nương mẫu của ta thì ta phải cho người nếm đau khổ mới được.

Đoạn bóp mạnh vào huyết.

Đường Chấn Anh lúc này mới biết thiếu nữ là nữ nhi của Hàn Nham Quái Mẫu, vội kêu lên :

- Thỉnh cô nương buông tay ra, tại hạ đến đây để gặp Hàn Nham Quái Mẫu.

Lỗa thể thiếu nữ không kịp đáp, cũng chẳng buông tay, đôi mắt to tròn cứ chăm chăm nhìn chàng suốt từ đầu xuống chân.

Đường Chấn Anh đối diện với thân hình lỗa thể tuyệt mỹ của thiếu nữ thì hoa cả mắt, bèn cúi mặt xuống.

- Hừ, người cuối cùng là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh bất giác ngẩng lên nhìn vào mắt thiếu nữ, thấy câu hỏi của nàng hoàn toàn nghiêm túc, vẻ mặt nàng đầy ngờ vực, thế là chàng định nói thật, nhưng nghĩ một chút bèn đáp :

- Thỉnh vấn cô nương, là nam thì sao? Là nữ thì thế nào?

- Là nam, ta sẽ tức khắc xử tử. Là nữ thì ta tha mạng, nhưng phải rời khỏi Hàn Nham. Mà khỏi dài dòng, người là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh rung mình nghĩ: “Nếu ta cứ thực mà nói, xem chừng khó thoát chết, nếu mạo nhận là nữ, tuy sẽ an toàn, nhưng sẽ bị trục xuất. Ta đến đây chính là để cầu Lưu Kim Khương cứu sống Lăng thư thư, há có thể vì sợ chết mà lùi bước? Thôi thì cứ nói thực, xem nàng ta xử trí thế nào?”.

Chủ ý đã định, bèn đồng dục nói :

- Chẳng dám giấu cô nương, tại hạ là nam.

Lỗa thể thiếu nữ vừa nghe chàng thừa nhận là nam nhân, tựa hồ kinh ngạc, lại soi mói nhìn chàng một hồi, rồi lưỡng lự nói :

- Sao người lại là nam? Không giống mấy. Người khác hẳn những nam nhân bị ta giết, mà lại trông giống những nữ nhân ta từng gặp.

Thiếu nữ lộ vẻ không tin lời chàng. Chàng buồn cười, nhưng không dám cười, chỉ nói :

- Thỉnh vấn cô nương, nam nữ khác nhau ở điểm nào? Chẳng lẽ cô nương không biết phân biệt?

Lỗa thể thiếu nữ đáp luôn :

- Ai bảo ta không biết phân biệt? Nam nữ có ba điểm khác nhau, một ở trên miệng có râu hay không, hai ở ngực có nổi gò hay không, ba là ở chỗ này...

Nàng vừa nói vừa chỉ tay xuống chỗ bụng dưới của mình.

Đường Chấn Anh thấy nàng tự nhiên như không, chẳng chút e thẹn khi chỉ xuống chỗ kín, thì lấy làm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao một cô nương lại như vậy.

Lỗa thể thiếu nữ lại tiếp :

- Người cũng lạ thật, trên miệng không hề có râu, nhưng ngực lại bằng phẳng. Ồ, để ta cởi bỏ y phục của người xem kỹ mới được.

Lời chưa dứt, tay tả của nàng đã thoăn thoắt cởi áo của chàng.

Đường Chấn Anh bị nắm huyết, mất cả lực, muốn chống đỡ chẳng được, chỉ có thể luôn miệng kêu “đừng, đừng”.

Thiếu nữ sắp lột quần của chàng xuống, chàng vội khép chặt hai đùi, do dụng lực quá mạnh, chàng bỗng kêu lên đau đớn, ngã phịch xuống, miệng nói :

- Cô nương làm gì vậy, chớ... chớ...

- Có sao đâu kia chứ, cái thứ ấy của nam nhân, ta đã thấy bao lần.

Thiếu nữ vừa nói vừa chỉ chỉ vào chỗ kín sắp bị lộ ra hoàn toàn của chàng, nói tiếp :

- Người thấy các đầu lâu kia chứ? Mỗi nam nhân sau khi bị ta giết, ta đều cắt thứ đó đem về cho nương mẫu coi, rồi mới ném cho điều hâu ăn.

Thiếu nữ nói năng hết sức thản nhiên, thông thả, có thể nói là hồn nhiên, chất phát, không chút giả tạo, cũng không lộ một chút dâm dục. Nhắc đến sinh thực khí của nam nhân mà bình thản như nhắc đến bất cứ thứ gì khác.

Đường Chấn Anh lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Tại sao nhất định phải làm như vậy? Chẳng lẽ cô nương có cừ hận với hết thảy nam nhân?

- Đó không phải là chủ ý của ta. Là nương mẫu bảo ta làm như vậy.

- Tại sao?

- Điều đó...

Thiếu nữ tựa hồ không ngờ chàng hỏi câu này, mãi mới nói tiếp :

- Điều đó ta chẳng biết, song nương mẫu có bảo ta rằng nam nhân trong thiên hạ không ai tốt, nhất là những kẻ tìm đến Hàn Nham, không ăn cắp dị thảo thì cũng hái trộm danh dược, hoặc đều có ý đồ xấu xa, cho nên hễ ta thấy nam nhân thì phải lập tức giết chết. Mà thôi, để ta xem rõ người là nữ hay nam, nếu là nữ thì ta sẽ thả cho đi.

Nàng lại định động thủ, Đường Chấn Anh toát mồ hôi, vội đánh giọng nói :

- Ta đích thực là nam, thứ ấy cô nương không thể xem, muốn giết ta thì cứ việc giết đi, ta chẳng sợ chết đâu.

Thiếu nữ thấy chàng nghiêm mặt, bèn dừng tay rồi hỏi :

- Người là nam nhân thật ư?

- Ai thề lừa dối cô nương làm chi?

- Đã là nam thì ta phải lập tức giết người.

Thiếu nữ nói đoạn liền vung cao tay tả lên.

Đường Chấn Anh biết hết đường sống, liền nhắm mắt than thầm: “Những mong cầu được Lưu Kim Khương để cứu Lăng thư thư, nay lại phải bỏ mạng dưới tay một thiếu nữ lửa thể, xem ra trên thế gian này quả là sinh có đất, tử có nơi định trước”.

Kỳ quái! Chàng suy nghĩ lung tung một hồi, đôi phương đã vung tay từ nãy mà vẫn chưa thấy hạ thủ, thế là chàng bèn mở mắt nhìn.

Ồ, lửa thể thiếu nữ đã buông thông tay tả xuống từ lúc nào không rõ, đôi mắt to tròn chăm chăm ngó chàng như xuất thần.

- Tại sao cô nương không hạ thủ?

Lửa thể thiếu nữ giật mình, thở dài đáp :

- Lẽ ra ta nhất thiết phải hạ sát người, vì người là nam nhân, nương mẫu ta đã dặn hễ thấy nam nhân là giết ngay, nhưng hôm nay gặp người, ta...

- Cô nương làm sao?

- Tựa hồ ta không muốn giết ngươi, ta không nỡ hạ thủ...

Đường Chấn Anh hỏi :

- Không muốn với không nỡ, vậy sẽ ra sao?

Lỗ thể thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nói :

- Hiện tại ta quyết định không giết ngươi, nhưng với một điều kiện, ngươi có chịu đáp ứng hay không?

Đường Chấn Anh thấy nàng ta thay đổi như vậy, lấy làm kỳ, bèn hỏi :

- Điều kiện gì? Cô nương nói ra nghe thử.

Lỗ thể thiếu nữ mỉm cười, hồn nhiên đáp :

- Ta muốn ngươi vĩnh viễn ở lại Hàn Nham chơi đùa với ta, ta chơi đùa một mình chán lắm.

Điều kiện nghe rất giản đơn, nhưng Đường Chấn Anh chẳng thể tiếp nhận. Bởi lẽ chàng đến đây vì yếu sự, nội nhật vài hôm phải trở về. Nhưng cân nhắc tình thế trước mắt, muốn đổi phương buông tay ra, muốn lấy được Lưu Kim Khương tất phải đáp ứng điều kiện của nàng. Nếu không, tính mạng chàng chẳng còn đã đành, Lăng thư thư cũng sẽ ôm hận dưới cửa tuyền. Nhưng chàng là người trọng chữ tín, há có thể hứa hẹn tùy tiện với một thiếu nữ?

Càng nghĩ càng thấy khó xử, cuối cùng cũng phải trả lời :

- Điều kiện đó để tại hạ suy nghĩ thêm, mong cô nương hãy buông tay ra cho.

Thiếu nữ liền buông tay chàng, cười nói :

- Có gì mà phải suy nghĩ, sự tình ta đã quyết định rồi, tuyệt đối không thể làm trái. Ngươi đáp ứng thì tốt, không đáp ứng thì cũng phải làm theo. Ta tin rằng ngươi tuyệt đối không thể trốn khỏi Hàn Nham.

Đoạn thân ái kéo chàng đứng dậy.

Đường Chấn Anh vừa định sửa lại y phục cho chỉnh tề, bỗng trời mưa ào ào, sấm nổ vang, lỗ thể thiếu nữ giục :

- Chạy mau!

Đoạn kéo chàng chạy đi.

Đường Chấn Anh đang thất dây lưng, chạy chưa được, vội nói :

- Đợi chút đã, tại hạ còn phải...

Thiếu nữ nhìn chàng, hiểu ý, liền chẳng nói chẳng rằng, ôm thốc lấy chàng mà lao vút đi.

Nam nhân có lòng tự tôn của nam nhân, Đường Chấn Anh đường đường thân cao bảy thước, lẽ nào để một thiếu nữ bế vào lòng, mà thiếu nữ lại lỗ thể như thế này, song lực ôm của nàng quá chắc chắn, không cho chàng cự quậy.

Mưa nặng hạt thêm, gió lạnh ào ào, lỗ thể thiếu nữ ôm chàng mà chạy trong mưa gió, nhanh như tên bắn, chàng thấy cây cối trôi vùn vụt về phía sau. Khinh công của thiếu nữ quả hiếm có.

Lát sau nàng đem chàng vào một thạch động, tuy nàng che cho chàng trong lúc chạy ngoài mưa, nhưng chàng vẫn bị ướt sũng cả người.

Thiếu nữ đặt chàng xuống, cười nói :

- Ta sợ ngươi ướt quần áo mới chạy vội, sớm biết thế này, thì hai ta đã đùa ngoài mưa một trận cho thỏa thích.

Đường Chấn Anh ngượng nghịu nói :

- Thân pháp của cô nương nhanh như bay, quả là phi phàm!

Lỗa thể thiếu nữ nhướng mày, cao hứng nói :

- Thật ư? Kỳ thực vừa rồi mới chạy dưới đất. Đợi lúc nào tạnh mưa, ta lại ẵm người bay trên không mới nhanh kia.

Nói đoạn, nàng giơ tay giặt phẳng mảnh vải hẹp che chỗ kín của mình ra.

Lỗa thể thiếu nữ giặt mảnh vải che chỗ kín ra một cách cực kỳ tự nhiên, trong khi Đường Chấn Anh thì vội vã luống cuống cài áo, thắt lưng quần lại cho ngay ngắn, kín đáo. Thiếu nữ mỉm cười :

- Người gì mà kỳ quái, quần áo ướt sũng chẳng chịu cởi ra, lại đi mặc vào.

Nói đoạn, giơ tay cởi quần áo của chàng, rồi nói :

- Ta nhìn các người đến đây không quen mắt chút nào, y phục lằng nhằng, mớ bảy mớ ba, lủng bủng vướng víu đến là khó chịu.

Đường Chấn Anh vội dùng hai tay nín giữ y phục, nói :

- Cô nương đừng động tới, đừng cởi ra.

Thiếu nữ không chịu :

- Ta không chịu nổi, phải cởi ra.

Đường Chấn Anh hai tay ôm chặt y phục, lùi dần vào phía trong động mấy bước. Thiếu nữ sấn tới theo, chột chân chàng giẫm phải một vật gì mềm mềm trơn trơn, chàng vội cúi xuống nhìn, rồi rú lên :

- Eo ôi!

Và nhảy bật ra, san gay vào vòng tay của thiếu nữ.

Lỗa thể thiếu nữ ghì chặt chàng, chàng kêu :

- Xà, xà!

Thiếu nữ ngó vào trong, thấy hai con đại xà ít ra có đến trăm tuổi, đang quấn lấy nhau nằm im một chỗ, như đang ngủ đông. Thiếu nữ mừng rỡ :

- Ô, ta tìm các người mãi, không ngờ lại gặp ở đây.

Đường Chấn Anh nhìn kỹ, hỏi :

- Hai con đại xà này chết rồi phải không?

- Người thật ngốc nghếch, chúng nó sống nguyên, sao bảo là chết?

- Tại sao tại hạ giẫm lên mình chúng mà chúng không hề phản ứng?

- Tại vì chúng nó đang phạm tội.

Đường Chấn Anh chẳng hiểu gì hết, ngơ ngác nhìn thiếu nữ :

- Chúng phạm tội gì?

Thiếu nữ đáp :

- Nương mẫu ta bảo rằng phạm động vật một đực, một cái mà áp bụng vào nhau, ghì chặt lấy nhau là đang phạm tội.

Đường Chấn Anh lúc này mới hiểu quan niệm “phạm tội” của nàng, chàng cười thầm trong bụng: “Hàn Nham Quái Mẫu thật là định danh lung tung, nhưng điều đó chứng tỏ mục ta từng hận về chuyện nam nữ giao hợp”.

Lỗa thể thiếu nữ cúi xuống xem xét kỹ cặp đại xà, Đường Chấn Anh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương xem gì vậy?

- Ta xem chúng nó phạm tội mấy giờ rồi.

- Cô nương biết được ư?
- Ta thường xem luôn, đương nhiên phải biết.
- Thế hai con này phạm tội bao lâu rồi?

Lỗa thể thiếu nữ đứng dậy nói :

- Chúng bắt đầu giờ tý đêm qua, hiện tại là giờ ngọ, vậy là nửa ngày đêm rồi đó.

Đường Chấn Anh càng kinh ngạc :

- Mỗi lần đại xà phạm tội lâu đến thế ư?
- Đúng một ngày đêm mới phóng tinh.
- Làm gì mà lâu thế?

- Nương mẫu của ta bảo rằng động vật phạm tội, trong đó kể cả con người, mỗi lần chỉ độ một tuần trà là xong. Riêng loài đại xà này một khi đã quấn lấy nhau, sau khi phóng tinh mới chịu tách ra. Bởi vì ở chỗ ấy của con đực có bộ phận như cái móc câu.

Đường Chấn Anh không hề biết những gì mà thiếu nữ vừa nói, chàng vừa thẹn thùng vừa hiếu kỳ.

Thiếu nữ nhìn chàng, định nói gì, chợt có tiếng hú kỳ dị vẳng tới. Nàng vội nói :

- Nương mẫu gọi ta về đó. Ta đi rồi trở lại ngay. Người nhất thiết phải ở trong động, nếu nương mẫu ta trông thấy người thì người tức khắc mất mạng đó.

Đoạn nàng chạy vụt ra khỏi động.

Đường Chấn Anh đi ra cửa động, thấy trời đầy mây đen vần vũ, mưa lai rai. Đứng hồi lâu không thấy thiếu nữ trở lại, mưa lại đổ xuống ào ào như trút, chàng bèn lui vào trong, nghĩ bụng đang mưa lớn thế này, thiếu nữ ấy chắc chưa thể về ngay, vậy hãy nhân cơ hội đó mà hong quần áo cho đỡ ướt. Chủ ý đã định, chàng bèn cởi y phục, treo lên Song luân. Ai ngờ đúng lúc ấy thì thiếu nữ chạy ào vào, đến ngay trước mặt chàng. Chàng giật mình quơ lấy y phục, nhưng nàng nhanh hơn, đã chớp mắt và đem ra bên ngoài. Đường Chấn Anh giận dữ chạy theo :

- Cô nương trả đây!

Thiếu nữ cười :

- Ướt sũng thế này, mặc vào làm gì? Người ở trần trông dễ coi hơn nhiều.

Đường Chấn Anh quay vào, nói :

- Tại hạ không quen.
- Ở với ta ít lâu sẽ quen hết.
- Không thể quen được.

Thiếu nữ nói sang việc khác :

- Ta tốn bao công phu mới nướng được mấy con gà rừng, người mau ăn cho nóng.

Đường Chấn Anh hơn một ngày nay chưa được ăn, vừa nghe nàng nói, lập tức ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng, bụng đói cồn cào. Nhưng cơ thể trần truồng, chỉ dám ngoảnh đầu lại, thấy một chiếc khay, trên đặt mấy con gà bốc hơi ngùn ngụt và nhiều loại hoa quả.

- Đến ăn đi, còn chờ gì nữa?
- Không có quần áo, làm sao ăn nổi? Cô nương hãy quảng cho tại hạ một con.
- Quần áo thì quan hệ gì đến chuyện ăn? Lỗa thể như ta có tiện hơn không?

Vừa nói vừa bước đến bên Đường Chấn Anh và kéo chàng quay người lại.

Đường Chấn Anh then thùng, co ro không dám ngẩng mặt lên, vội ăn lấy ăn để.

Thiếu nữ nhìn chàng cười :

- Xem chừng người quá đói, chắc đã lâu chưa được ăn. À phải, người tìm gặp nương mẫu ta để làm gì?

Đường Chấn Anh định nói thực, nhưng chợt nhớ lời Đông Phương Tiêu Dao đã dặn rằng, Hàn Nham Quái Mẫu tính khí quái dị, chớ mong thuyết phục bà ta, phải liệu cơ hành sự, dùng mưu là chính. Thế là chàng đáp :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh, nên muốn đến bái kiến.

Thiếu nữ nói :

- Người không thiết sống nữa rồi. Nương mẫu ta mà trông thấy nam nhân thì sẽ giết tức thời.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Vừa rồi mẫu thân gọi cô nương làm gì vậy?

- Nương mẫu ta trừ những lúc tọa thiền, hành công, luyện được, lúc nào rồi mới gọi ta, vì sợ ta rời khỏi Hàn Nham, chứ không có việc gì hết.

- Vậy chốc chốc lại gọi cô nương ư?

- Không, lần này phải đến sáng mai mới gọi.

- Tại sao?

- Vì nương mẫu đã biết ta ở trong động này, chờ cặp đại xà “phạm tội”.

Đường Chấn Anh ngơ ngác, không hiểu. Thiếu nữ bèn giải thích :

- Bách niên đại xà chọn động huyết này làm nơi sinh sản. Bởi vậy nương mẫu bảo ta lưu ý tìm kiếm. Hễ thấy chúng phạm tội, thì đợi sau mười hai giờ khi nó vừa xuất tinh, sẽ nhân đó mà cắt lấy tiểu tiện khí của con đực để phối được.

- Phối được gì vậy?

- Một loại bí dược, nương mẫu dặn tuyệt đối không cho ngoại nhân biết.

Đường Chấn Anh hiếu kỳ, vội thăm dò :

- Cô nương có thể nói cho tại hạ biết chăng?

- Không được! À, mà nói cho người biết cũng chẳng sao, người đâu có thể rời khỏi Hàn Nham.

- Thế thì cô nương nói đi.

- Bí dược ấy chuyên để giết nam nhân. Nam nhân chỉ hít một chút, sau nửa giờ sẽ nhũn xương mà chết. Khi nào phối luyện xong thứ bí dược ấy, nương mẫu ta sẽ hạ sơn, tận sát nam nhân trong thiên hạ.

Đường Chấn Anh rùng mình sở gáy, ngậy người hỏi :

- Bí dược lợi hại như vậy, không biết có giải được chăng?

- Đương nhiên là phải có, song ta không nói đâu.

Đường Chấn Anh mỉm cười :

- Cô nương đã đem hiệu năng của bí dược nói ra rồi, thì kể về giải dược có sao đâu? Cô nương cứ an tâm, tại hạ sẽ không cho ngoại nhân biết đâu.

Thiếu nữ nghe vậy, nghĩ một chút, mới nói :

- Chẳng giấu gì người, trên Hàn Nham này có một thứ tiên thảo hy hữu trên thế gian, thân cao ba thước, lá màu đỏ tía, không sợ thần nhiệt, không bao giờ lụi.

- Cô nương muốn nói đến Lưu Kim Khương chứ gì?

Đường Chấn Anh mừng rỡ buột miệng hỏi, chợt giật mình ngừng ngay lại.

Thái độ của chàng chẳng khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”. Thiếu nữ lập tức nghi ngờ, nhìn chàng chằm chằm không chớp mắt, hỏi :

- Tại sao người biết Lưu Kim Khương? Người chắc hẳn tới đây để hái trộm Lưu Kim Khương.

Rồi nàng sa sầm nét mặt, giọng đanh lại :

- Ta đã giết nhiều người, trong số đó có những kẻ đến đây hái trộm tiên thảo ấy, không ngờ người chẳng khác gì bọn chúng. Hừ!

Đường Chấn Anh thấy hồng đại sự, vội xua tay :

- Cô nương đừng giận, hãy nghe tại hạ nói đã.

- Người còn có gì để nói nữa?

- Tại hạ từng nghe bảo Lưu Kim Khương là tiên thảo nên biết vậy, chứ đâu có ý định hái trộm.

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, tựa hồ tin lời chàng :

- Người không định hái trộm Lưu Kim Khương thì được. Nếu không, ta chẳng thể tha mạng cho người.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Hàn Nham rộng lớn, động huyết lại nhiều. Lưu Kim Khương tất nhiên được trồng ở nơi kín đáo, tự đi kiếm chẳng khác gì đáy bể mò kim. Xem ra muốn lấy được Lưu Kim Khương thì phải hoàn toàn trông cậy ở thiếu nữ này”.

Nghĩ vậy, chàng bèn thăm dò :

- Đã có nhiều người định hái trộm Lưu Kim Khương, chắc nó phải quý lắm?

- Nương mẫu ta bảo thứ đó trên đời hiếm thấy, dưới đất khó tìm. Nó vốn mọc ở vùng bắc cực băng giá, hữu duyên được gặp chứ chẳng thể cầu. Ở Trung Nguyên chúng ta, chỉ có độc một bụi thôi.

Đường Chấn Anh hỏi luôn :

- Tại hạ chỉ mới nghe danh, chưa nhìn thấy nó ra sao, không biết cô nương có thể cho tại hạ được nhìn nó một lần chẳng?

Thiếu nữ nghi ngại nói :

- Vốn không được, nhưng có thể dành cho người ngoại lệ, song chưa phải ngay lúc này.

- Bao giờ mới được xem?

- Đợi khi nào ta tin rằng người thực tâm ở lại đây vĩnh viễn với ta, ta sẽ cho người xem.

Đường Chấn Anh thầm kêu khổ, nghĩ: “Chờ đến lúc được nàng tín nhiệm thì Lăng thư đã chết mất tiêu. Nhưng theo tình hình này thì ta chẳng thể nóng vội, chỉ còn cách tùy cơ hành sự”.

Họ ăn xong, bên ngoài sơn động mưa vẫn chưa tạnh, Đường Chấn Anh vì đang trần truồng nên không dám di động. Nhưng càng lâu, càng thấy thiếu nữ hoàn toàn hồn nhiên, không một chút tà niệm thì chàng cũng quen dần.

Giờ tỵ đã đến, thiếu nữ kéo chàng đi vào phía trong. Ở đây tối mờ mờ, không nhìn rõ năm ngón tay. Đường Chấn Anh căng mắt một hồi mới nhìn thấy cặp đại xà đang quấn lấy nhau.

Lôa thể thiếu nữ mất sáng như sao, tròn môi huyết một tiếng sáo lạ, hai con đại xà lập tức ngẩng đầu lên.

Đúng lúc ấy, tay tả của thiếu nữ vung lên, hai mũi bảo châm dài bảy tấc đã cắm phập vào đầu cặp đại xà. Lưỡi chủy thủ trong tay hữu của nàng phóng phập xuống, mùi máu tanh nồng xộc lên.

Đường Chấn Anh vừa lùi lại, thiếu nữ đã làm xong việc, rồi kéo Đường Chấn Anh ra phía động khẩu.

Thủ pháp của thiếu nữ chớp nhoáng, khiến Đường Chấn Anh cực kỳ kinh ngạc.

Lúc này mưa đã ngớt, thiếu nữ nói nhỏ :

- Đi theo ta!

Đoạn băng mình ra khỏi động.

- Đợi một chút!

Đường Chấn Anh lấy cặp Song luân và tìm y phục rồi mới vội chạy theo.

Chỉ một tuần trà, họ đến một cánh rừng trúc xanh xanh, trong đó có nhiều cây hoàng mai. Xuyên qua rừng trúc, đến một vách núi có nhiều phiến đá vuông vức. Lỗ thể thiếu nữ giơ tay đẩy một phiến đá trượt sang bên, lộ ra một động khẩu.

- Đây là chỗ ở của ta, ta giữ cửa, ngươi vào trước đi.

Phiến đá cao quá đầu người, dày đến hai thước, thiếu nữ đẩy một cái đã trượt đi, nội lực quả thâm hậu. Đường Chấn Anh thăm thán phục, cũng không khách sáo, bước vào bên trong.

Thiếu nữ vào theo, nàng vừa buông tay khỏi phiến đá, nó đã trượt trở lại nguyên vị, bít kín động khẩu.

Thì ra đáy phiến đá có hình chớp nhọn, nên có thể đẩy trượt sang hai bên và tự trở lại nguyên vị.

- Ngươi thử mở động khẩu ra coi.

Thiếu nữ cười bảo Đường Chấn Anh. Chàng đỏ mặt :

- Cô nương nội công thâm hậu, tại hạ làm sao theo kịp? Song, tại hạ cũng thử xem sao.

Đoạn bước tới bên phiến đá, dồn khí lực vào hai tay đẩy mạnh, phiến đá chỉ xê dịch được một chút. Thiếu nữ cười giòn :

- Lần này thì ta an tâm rồi, ngươi đã vào trong động ắt không thể ra nổi.

Đường Chấn Anh hoảng hốt, vội ngoảnh vào bên trong, thiếu nữ đặt tay lên vai chàng :

- Đừng lo, ta nói đùa đó thôi, vào đây!

Thạch động không lớn, có mấy đĩa đèn dầu từng soi rõ mòn một, một cây nhang bằng gỗ hương. Trong một góc quanh kê tấm phản gỗ, trên phản trải cỏ khô làm đệm, ngoài ra chẳng có vật gì khác.

Lỗ thể thiếu nữ ngồi xuống phản, nói :

- Chắc ngươi mệt rồi, nằm xuống đây mà ngủ đi.

Đường Chấn Anh hoảng hồn, ngó trước ngó sau chẳng biết nói sao, liền hỏi :

- Cô nương làm xong mọi việc chưa?

- Việc gì?

- Cái “ấy” của con đại xà...

- À, còn việc đó...

Thiếu nữ đến bên chiếc bàn đá, mở chiếc túi vải điều ra, nói :

- Ngươi xem này!

Đường Chấn Anh chăm chú nhìn trong túi, ngoài lưới chủy thủ, hai mũi bảo châm dài bảy tấc, còn có một vật màu hồng to bằng ngón tay trở, dài tấc rưỡi, như một cây đinh, hai bên có mấy cái móc. Chàng hỏi :

- Của con xà đực đây ư?

- Phải, chính là tiểu tiện khí của con xà đực.

Thiếu nữ lại cười cười, nói tiếp :

- Ngươi thật ngốc nghếch, tiểu tiện khí của giống đại xà nó vậy, khác hẳn của người.

Đường Chấn Anh ngượng ngùng quay đi.

- Người quái dị thật đấy, có gì phải sợ? Thôi, lại giường ngủ đi.

Đoạn thiếu nữ kéo chàng lại tấm phản rồi ấn chàng nằm xuống.

Đêm khuya, trong động im phăng phắc, ánh sáng huy hoàng. Nằm trên phản là một đôi nam nữ mới gặp nhau nửa ngày, mình trần như nhộng. Thiếu nữ thì cứ hồn nhiên như không, chẳng chút e ngại, lòng nàng trong trắng như một tờ giấy trắng.

Nhưng Đường Chấn Anh thì khác. Chàng lớn lên trong phép tắc lễ giáo với đủ thứ quy củ không dám vượt qua, nhất là trong quan hệ nam nữ. Nay phải nằm chung giường với một thiếu nữ mới gặp mặt, cả hai lại không mảnh vải che thân dưới ánh đèn sáng trưng, thử hỏi làm sao không thẹn thùng, mất hết tự nhiên?

Chàng trần trọc, muốn thoát chẳng nổi. Nằm quay lưng về phía thiếu nữ một lúc đã thấy mồi, đành trở mình quay vào, người cong lại đến tội nghiệp.

- Nay, ta muốn hỏi người một chuyện.

Đường Chấn Anh giả bộ không nghe thấy.

- Hừ, người không chịu trả lời ta ư?

Nói đoạn, thiếu nữ đưa tay kéo chàng sát lại.

Đường Chấn Anh giật mình như bị điện giật. Thiếu nữ cũng run run giọng :

- Ô, lạ quá, tại sao ta lớn bằng ngần này, mà vừa chạm vào người lại thấy có cảm giác kỳ lạ... thỉnh thích... khó tả...

Giọng nàng như vô lực, ấp a ấp úng.

Đây là hiện tượng sinh lý tự nhiên. Thiếu nữ đã trưởng thành, nhưng chưa hề chung đụng với nam nhân. Hôm nay mấy lần ôm chặt Đường Chấn Anh, âm dương tương hợp, tự nhiên có cảm giác rạo rực khó tả, vừa thích thú, vừa tò mò.

- Nay, ta muốn hỏi...

Đường Chấn Anh gỡ tay nàng ra, miễn cưỡng đáp :

- Thì cứ hỏi, nhưng buông ra nào.

- Tại sao hai con đại xà lại thích phạm tội?

Đường Chấn Anh không ngờ nàng hỏi câu đó, nên đỏ mặt không đáp.

- Phạm tội thì có cảm giác thế nào nhỉ? Chắc phải thích lắm.

- ...

- Người ta hỏi thật, sao người chẳng đáp?

- ...

- Người không trả lời thì ta giận đấy.

Đường Chấn Anh bực bội :

- Cô nương bảo ta phải trả lời thế nào? Chuyện ấy làm sao ta biết được?

Thiếu nữ đột nhiên ngồi dậy, lắc lắc vai chàng :

- Nay...

- Chuyện gì đó?

- Ta muốn... muốn hai ta thử phạm tội xem sao?

Đường Chấn Anh hoảng hồn, định nổi cáu, nhưng thấy thiếu nữ hồn nhiên vô tà, nên không nỡ, đành giải thích :

- Phạm tội không hay ho gì đâu. Giữa nam và nữ phải có cách biệt, không nên tùy tiện phạm tội.

Thiếu nữ chưa chịu, hỏi lại :

- Ta hỏi người, nếu cách biệt thì làm sao có ta và người?

- Không phải là cách biệt mãi, mà là sau khi kết thành phu thê mới được phạm tội.

Thiếu nữ không hiểu, hỏi :

- Phu thê... phu thê là thế nào?

- Nam nữ kết hôn với nhau thì trở thành phu thê.

- Kết hôn là thế nào?

Đường Chấn Anh bị truy vấn, lúng túng đáp :

- Nói ra cô nương cũng chẳng hiểu đâu, thôi ngủ đi.

- Vậy thì hai ta kết hôn đi, rồi thử xem phạm tội nó thế nào?

Đường Chấn Anh vội nói :

- Đâu có giản đơn như thế? Tại hạ không thể đáp ứng...

- Người đáp ứng hay không cũng vậy thôi, hôm nay mọi việc do ta quyết định.

Đoạn cúi xuống ôm lấy chàng. Chàng giãy giụa một hồi, nhưng cuối cùng vẫn bị thiếu nữ nằm đè lên trên.

Chàng ngẩng mặt, cặp nhũ hoa của thiếu nữ ép xuống sát ngực chàng, khuôn mặt kiều diễm kề ngay trước mặt chàng. Cơ thể nàng bùng bùng sức sống. Thấy chàng miễn cưỡng, thiếu nữ hỏi :

- Không phải người muốn được xem Lưu Kim Khương hay sao?

Ba tiếng “Lưu Kim Khương” như có sức kích thích mạnh mẽ, Đường Chấn Anh lập tức phản chấn, hỏi :

-Ồ, khi nào cô nương cho ta đi xem?

Thiếu nữ cười :

- Nếu người rảnh phạm tội với ta, ngay sáng mai ta sẽ cho người xem.

Đường Chấn Anh nghe như mở cờ trong bụng, khỏi cần suy tính gì thêm.

Thiếu nữ hỏi nhỏ :

- Sao, người có chịu hợp tác với ta không?

Đường Chấn Anh đáp :

- Nói thật để cô nương biết, việc phạm tội chẳng lý thú gì đâu.

- Nhưng ta cứ muốn thử xem nó thế nào!

Đường Chấn Anh nghĩ bụng: “Trời đất chứng giám cho lòng ta, ta cố né tránh chẳng đáng dừng, vì tính mệnh của Lăng thư thư, bất đắc dĩ ta phải làm thế này”.

Nghĩ vậy rồi chàng bèn vuốt ve tấm lưng của thiếu nữ, lật ngược lại để chàng nằm bên trên, rồi hăng hái làm cái việc mà thiếu nữ gọi là phạm tội kia.

- Ôi chao, đau quá!

Thiếu nữ rên lên, nói tiếp :

- Đúng là phạm tội chẳng lý thú gì mấy!

Nàng muốn chấm dứt trò thử nghiệm, nhưng Đường Chấn Anh lúc này đã như mãnh sư, nào có chịu nhường?

Sau cuộc mây mưa, hai người lăn ra ngủ. Khi chàng tỉnh dậy, đã không thấy thiếu nữ đâu, chàng ngồi dậy, bước xuống phần, định lấy quần áo mặc vào người, đột nhiên thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, kéo ngay chàng ra động khẩu :

- Lẹ lên, nhân lúc nương mẫu tọa thiền, ta đưa người đi xem Lưu Kim Khương.

Nàng đẩy phiến đá, đẩy chàng ra trước.

Lúc này đã cuối giờ thìn, mưa đã tạnh, nhưng trời âm u đầy mây. Thiếu nữ cầm tay chàng lao như bay trên vách núi.

Đường Chấn Anh định thi triển “Lăng Hư Ngự Phong” là môn khinh công rất lợi hại, nhưng thiếu nữ đã ôm ngay eo lưng của chàng mà nhắc bổng lên. Vù vù như đằng vân giá vũ, hai người mau chóng lên tới đỉnh núi giá lạnh se sắt.

Trên đỉnh núi không một ngọn cỏ, cảnh tượng khô cằn thê lương. Đường Chấn Anh ớn lạnh :

- Rất quá!

Thiếu nữ liếc nhìn, nói :

- Tại người quen chất quần áo lên người, chứ ta vẫn lên đây thường, đâu hề thấy lạnh gì?

Nàng kéo chàng quanh ra phía sau ruột khối đá cao chừng ba trượng. Phía ấy là hướng bắc, quanh năm không thấy ánh mặt trời, khối đá ở mặt này lại lõm sâu vào đến một trượng, thứ tiên thảo Lưu Kim Khương chính thị là ở đây.

Hai người vừa bước vào, bỗng có tiếng “vù vù” vang lên, thì ra hai bóng đen cao lớn lao tới nhanh như chớp. Thiếu nữ quát :

- Đại Kim, Đại Ngân, còn chưa chịu lui ra?

Đường Chấn Anh hốt hoảng nhìn kỹ, thấy hai con vượn mắt đỏ, lông dài cả thước, một con màu vàng, một con màu bạc, cao hơn một trượng đang lao tới. Thiếu nữ nói :

- Con vàng tên là Đại Kim, con trắng là Đại Ngân, chuyên trách bảo vệ Lưu Kim Khương.

Hai con vượn lập tức giã ra hai bên.

Đường Chấn Anh tấm tắc :

- Lợi hại, lợi hại thật!

- Đừng nói là người, nương mẫu bảo rằng ngay cả đệ nhất cao thủ võ lâm cũng chưa chắc thắng nổi hai con vượn này. Vừa rồi, chúng nó trêu đùa người đó thôi, nếu không có ta đi cùng thì người đã sớm bỏ mạng rồi.

Đường Chấn Anh rùng mình. Chàng ngó vào bên trong, thấy trên một phiến đá đen lõm sâu có một cây cao ba thước, lá đỏ tía, giống như lời miêu tả của Thánh Y Đông Phương Tiêu Dao.

Chàng hoan hỷ giơ tay định ngắt một lá...

- Chớ động tới!

Thiếu nữ kịp thời ngăn chàng lại, rồi nói tiếp :

- Nương mẫu ta ngày ngày vẫn tới đây, nếu phát hiện dấu vết thì chết. Thôi, xem rồi, ta về thôi.

Đoạn kéo luôn Đường Chấn Anh ra ngoài.

Hai người về sơn động, Đường Chấn Anh chỉ nghĩ đến Lưu Kim Khương, mặt mày đăm đăm. Thiếu nữ sinh nghi, bèn hỏi :

- Người họ gì, tên gì, từ đâu tới, tới làm gì? Ta thấy người kỳ dị lắm!

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, từ Phật Âm tự ở Hoàng Sơn đến đây.

- Đến làm gì?

Đường Chấn Anh thầm biết hái trộm Lưu Kim Khương chẳng dễ, chỉ bằng khăn khăn cầu xin, may ra có chút hy vọng... Thế là chàng đem chuyện cứu Lăng thư thư ra kể vắn tắt một lượt.

Thiếu nữ nghe xong, liền tròn mắt nói :

- Hừ! Ta đoán người chẳng phải người tốt, quả nhiên định hái trộm Lưu Kim Khương...

Ngừng một chút rồi hỏi :

- Người vừa kể Lăng thư thư, hẳn là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh không nhịn được cười :

- Thư thư đương nhiên là nữ, là nam sao được?

Thiếu nữ tựa hồ thông cảm với nữ nhân, bèn hỏi :

- Nếu hẳn là nam thì khỏi cần thương lượng, nhưng hẳn là nữ thì...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Có thể cứu nữ nhân được chăng?

Thiếu nữ nói rành rọt :

- Từ nay trở đi, cấm người ra khỏi thạch động.

- Vì sao?

- Vì ta sợ người bỏ trốn!

Nói chán chê, thì ra thiếu nữ đã yêu Đường Chấn Anh. Ái tình giữa nam và nữ là xuất phát từ thiên tính, bản năng, đâu phải do ai giáo huấn, gặp người khác giới sẽ bị hấp dẫn. Nay thiếu nữ vừa nghe chàng nhắc đến nữ nhân khác, thì bản năng tự vệ chợt bộc phát.

Đường Chấn Anh vốn thông minh đĩnh ngộ, nghe thiếu nữ nói vậy, biết là nàng đã hỷ ái mình, nhưng chàng không hề cảm thấy được an ủi chút nào, ngược lại càng thêm lo lắng, nghĩ thầm: “Nàng là một nữ nhân hồn nhiên trong trắng, ta đã ân ái với nàng, rồi đây biết ăn nói làm sao? Chỉ còn cách trốn khỏi nơi này...”.

Đang nghĩ thì chợt nghe thiếu nữ nói :

- Ta họ Hoa, tên Tường Tường. Người gọi ta là Tường thư thư được chứ?

- Tại sao phải gọi cô nương là thư thư?

Thiếu nữ đáp :

- Ta nghe hai tiếng thư thư rất êm tai.

Đường Chấn Anh tâm cơ máy động, nói :

- Bảo tại hạ gọi Tường thư thư cũng được, nhưng cô nương phải ột nhánh Lưu Kim Khương.

- Lại nhắc đến Lưu Kim Khương. Ta nói thực cho người biết, kiếp này người đừng mong cứu giúp nữ nhân nào khác!

Ngừng một chút, lại hỏi :

- Thế nữ nhân ấy gọi người là gì?

- Là Anh đệ đệ!

- Anh đệ đệ... Anh đệ đệ...

Hoa Tường Tường nhắc đi nhắc lại, rồi nói :

- Ba tiếng này nghe cũng hay, từ nay ta sẽ gọi người như vậy!

Đường Chấn Anh thầm biết dùng cương không xong, đành nén lòng chờ thời cơ. Thế là hai người ngồi trò chuyện vớ vẩn trong động đã hết cả một ngày.

Đêm ấy hai người lại nằm ngủ bên nhau. Nhưng lạ thay, mặc dù đêm trước Hoa Tường Tường bị đau, đêm nay nàng lại bưng bưng muốn “phạm tội”. Đường Chấn Anh chỉ còn cách đáp ứng nàng. Có điều là đôi bên hằng hái hợp tác hơn hẳn hôm qua. Hoa Tường Tường ngủ thiếp đi trong niềm khoái lạc.

Bỗng có tiếng kêu của thiên nga trên trời lọt qua lỗ thông hơi vọng xuống. Hoa Tường Tường thức giấc, bật dậy, chạy ra ngoài.

Đường Chấn Anh đợi hồi lâu, không thấy nàng quay lại. Nghỉ một chút, chàng sợ Hàn Nham Quái Mẩu một khi phát giác, đừng nói là lấy Lưu Kim Khương chẳng xong, ngay đến tính mạng chàng cũng khó toàn. Thế là chàng bắt dậy, mặc quần áo, mang cặp Song luân, bước ra động khẩu, ráng sức đẩy phiến đá mà lách ra ngoài.

Đêm khuya khoắt, mưa lâm thâm, gió lạnh trắng mờ.

Đường Chấn Anh thi triển phép khinh công, theo đường cũ leo lên đỉnh Hành Nham.

Đến nơi, chàng rút Song luân cầm sẵn rồi chạy tới mõm đá.

Hai con vượn bảo vệ Lưu Kim Khương lập tức vọt đến, miệng kêu chí chóe quái dị.

Đường Chấn Anh biết cặp vượn lợi hại, vội thi triển chiêu “Đại Bàng Triển Xí”, chính là một tuyệt chiêu trong “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Cặp vượn bị luân phong tấn công lại kêu chí chóe. Đường Chấn Anh vội đánh tiếp chiêu “Lưỡng Nghi Huy Quang”, nhưng cặp vượn chẳng phải loài vật thông thường, mà là linh thú của trời đất, dùng mãnh dị thường. Thấy Song luân của Đường Chấn Anh quét mạnh, đã chẳng thoái lui lại còn xông tới chop lấy Song luân.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Các người muốn chết thì ta cho chết”.

Chiêu “Tứ Tượng Thần Hội” của chàng nhắm chặt đứt hai chi trước của con Đại Kim.

Con vượn không né tránh, mà khéo léo hất Song luân ra hai phía. Cây Nguyệt luân trong tay Đường Chấn Anh bị văng xuống đất vì lực đẩy của con vượn quá mạnh.

Đường Chấn Anh cả kinh, vội dùng Nhật luân sử chiêu “Khai Sơn Đoạn Sơn Hà” bức thoái Đại Kim. Vừa định cúi xuống nhặt Nguyệt luân, thì Đại Ngân đã chop Nhật luân mà giằng mất.

Con Đại Kim thừa cơ ập hai chi trước, chồm tới hai vai chàng. Chàng đã mất cả Song luân, trong lòng cả kinh, vội sử chiêu “Bạt Văn Kiến Nhật” tổng thẳng một chưởng vào ngực con Đại Kim.

Đúng lúc nguy cấp ấy, bỗng có tiếng quát :

- Đại Kim, Đại Ngân, mau lui ra!

Hoa Tường Tường đã vọt đến bên cạnh Đường Chấn Anh, kéo chàng lại sát ngực, hỏi gấp :

- Sao, không thụ thương chứ?

Đường Chấn Anh định thần lại rồi đáp :

- May mà cô nương đến kịp, không thì ta đã bỏ mạng vì hai con vượn lợi hại kia rồi.

Hoa Tường Tường thấy chàng không việc gì thì mới yên tâm :

- Ai bảo người bỏ trốn lúc vắng ta?

Đến lúc này, Đường Chấn Anh đành van nài :

- Tường thư thư, ta không phải với nàng, lẽ ra không nên làm như thế... Nhưng ta có nỗi khổ tâm, buộc phải cầu xin Lưu Kim Khương để mang gập về Hoàng Sơn.

Hoa Tường Tường hỏi luôn :

- Để cứu Lăng thư thư chứ gì?

Vẻ giận dữ của nàng lộ rõ.

Đường Chấn Anh đưa tay vuốt ve sau lưng nàng, dịu dàng nói :

- Lăng thư thư cũng hỷ ái ta như Tường thư thư vậy. Nay ta không nỡ thấy Lăng thư thư sắp chết mà không cứu. Cũng giống như nếu ta thấy Tường thư thư gặp hiểm nguy, ta phải lo cứu chứ...

Thiếu nữ phần lớn chỉ nghe nam nhân nịnh cho vài câu là đã mềm lòng, dao động. Hoa Tường Tường nghĩ một lát rồi nói :

- Cũng nên để Anh đệ đệ đi, nhưng ta không muốn xa Anh đệ đệ, vậy phải làm sao?

Đường Chấn Anh thoáng trầm ngâm rồi đáp :

- Vậy thì chẳng khó, một là Tường thư thư chờ ta trở lại, hai là nàng đi theo ta.

Hoa Tường Tường lắc đầu :

- Không được, không được... Anh đệ đệ đi, ta không chờ nổi đâu. Mà đi theo Anh đệ đệ, bỏ nương mẫu ở lại một mình, ta cũng không nỡ...

Lời chưa dứt, bỗng nghe có tiếng hú quái dị vọng tới.

- Nguy rồi, nương mẫu của ta đến đó!

Thiếu nữ nói, định kéo Đường Chấn Anh chạy đi.

Đường Chấn Anh níu giữ lại :

- Tường thư thư, ta cầu xin nàng, dầu thế nào nàng cũng phải cho ta một nhánh Lưu Kim Khương.

- Không được, thời gian gấp gáp lắm rồi, tạm lánh đi đã.

Lại một tiếng hú, lần này đã gần hơn.

Hoa Tường Tường hoảng hốt giục :

- Nương mẫu sắp tới rồi, mau lên kéo mất mạng!

Đường Chấn Anh đã quyết chí lấy cho được Lưu Kim Khương, bất chấp sinh tử, thế là nhặt vội Song luân, lao vọt vào trong hõm đá. Tội nghiệp Hoa Tường Tường phải lo lắng chạy theo. Hai con vượn thấy vậy không dám ngăn cản Đường Chấn Anh. Đến nước này, Hoa Tường Tường cũng chẳng nói gì thêm. Nàng ngắt nhanh một nhánh Lưu Kim Khương, nhét vào trong bao sau lưng chàng, rồi cả hai lao ra khỏi hõm đá mà băng mình về phương tây bắc.

Được chừng trăm bước, chợt có tiếng quát từ phía sau :

- Con nha đầu hư đốn, quả không ngoài dự đoán của ta, dám đi theo hán tử.

Giọng nói như tiếng xé vải, tiếng quỷ hú, khiến người nghe thất kinh.

Hoa Tường Tường không dám chậm trễ, vội nắm lấy thắt lưng Đường Chấn Anh, lập tức thi triển khinh công thượng thừa “Lăng Hư Ngự Phong”, hai người như hai ngôi sao sa bay xuống dưới chân núi.

- Con nha đầu đáng tội chết kia, còn chưa chịu dừng lại ư?

Tiếng quát thứ hai kèm theo một luồng kinh phong ập tới sau lưng đôi nam nữ thiếu niên.

Hoa Tường Tường gấp gáp đáp xuống một chỗ ở vách núi.

Trên trời sấm nổ, chớp lóe, mưa ập xuống rào rào.

- Các người chạy sao thoát.

Sầm, một tiếng nổ lớn vang lên, đất trời rung chuyển, cát bay đá chạy rùng rùng từ phía trên đổ xuống chỗ đôi trẻ.

- Anh đệ đệ, Anh đệ đệ, có sao không?

- Tường thư thư, Tường thư thư có sao không?

Sau tai nạn góm ghiếc mà được yên lành, cặp thanh xuân nam nữ ôm chặt lấy nhau, khóc vì vui sướng.

Sấm rền, chớp lóe, mưa sầm sập hòa thành một điệu nhạc của tự nhiên, hữu thanh, hữu quang, hữu sắc, những giọt nước mưa chảy rờn rờn từ đầu xuống toàn thân đôi trẻ. Nhưng cả hai cứ ôm ghì lấy nhau mỗi lúc một chặt thêm.

Họ như ngây như dại, tựa hồ bất chấp cảnh tượng xung quanh mình, tựa hồ trên thế gian này, ngoài họ ra, chẳng còn một ai, hay một vật gì khác. Ái tình của họ chan chứa, lai láng như ước mơ.

Từ phía trên lại vọng xuống tiếng hú gọi kỳ quái của Hàn Nham Quái Mẫu. Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ, nương mẫu ta đã phát hiện ta ân ái với chàng...

Đường Chấn Anh đáp :

- Chỉ tại ta hại nàng. Đến nước này, nàng hãy bỏ trốn theo ta!

- Không, hiện tại đã muộn rồi. Ta phải dụ nương mẫu ra phía khác, để Anh đệ đệ thoát ly khỏi tay nương mẫu.

Đường Chấn Anh vô cùng cảm động :

- Ta thoát rồi, còn nàng thì sao?

- Ta sẽ đến Phật Âm tự ở Hoàng Sơn tìm sau...

Lời chưa dứt, đã thấy từ trên vách núi có bóng một con chim ưng sà xuống.

- Anh đệ đệ, mau núp vào một gốc cây, để ta dẫn dụ nương mẫu đi phía khác, rồi hãy chạy nghe...

Hoa Tường Tường chưa nói xong đã chạy ra một chỗ trống, cố ý gào to một tiếng rồi lao mình đi.

Đường Chấn Anh có trốn thoát khỏi Hàn Nham hay không, hồi sau sẽ rõ...

10. Chương 10: Phi Phi Cổ Động Tùng Trúc Trang

Lại nói Tuệ Viễn thiền sư, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ sau khi tiễn chân Đường Chấn Anh, vừa trở vào trong tịnh thất thì có tiếng chân người dồn dập chạy tới. Tuệ Viễn ngoảnh ra sân, hỏi :

- Có chuyện gì mà khẩn trương như vậy?

Ba người chạy đến đáp :

- Tiểu diệt là Tâm Ấn, kính bẩm sư thúc, Đông Lộ bang chủ của Địa Sát bang là Vô Diện Mục Phương Uy đã dẫn bọn đệ tử rầm rập kéo đến. Hiện đã tụ tập ở bìa rừng, bảo là cần tìm nữ thí chủ Lăng Ba Nhất Yến để báo cừu một chuyến.

- Tiểu diệt là Trí Giác, kính bẩm sư thúc, hai Bang chủ Tây Lộ và Nam Lộ của Địa Sát bang đều dẫn đệ tử theo dòng Trường Giang đáp thuyền tới, nghe bảo để tìm Phi Phi cổ động.

- Tiểu diệt là Trường Mi, kính bẩm sư thúc, Tùng Trúc trang chủ là Lã Chí Viễn đang dưỡng thương ở đây liền dẫn hai đệ tử gấp gấp tới đây. Thỉnh sư thúc sớm định liệu cho.

Tuệ Viễn thiền sư điềm nhiên mỉm cười, phẩy tay áo tăng bào, người đã bay ra sân viện. Ba vị sư diệt vội vọt theo sau thiền sư Tuệ Viễn.

Lăng Ba Nhất Yến ở trong phòng nghe rõ lời bẩm báo của ba vị kia, nhất là có hai tốp xông đến đây để tìm nòng biao cừ. Con giận bốc lên ngùn ngụt, gân xanh nổi hằn trên trán, nòng gầm lên một tiếng, định bật dậy. Tang Bác Cổ liền nhanh tay điểm huyết mấy chỗ, nòng liền ngất đi.

Đông Phương Tiêu Dao lấy ra một cây kim châm dài cả thước, vung tay, cây kim loáng vút đi, cắm vào chỗ tim Lăng Ba Nhất Yến. Đường Tử Vi thốt lên kinh sợ. Y Thánh xua xua tay :

- Đừng lo, đó là cây châm bảo mệnh hoạt huyết, ngăn độc, trục hàn. Sau một giờ sẽ thấy công hiệu thượng thừa của nó.

Lăng Ba Nhất Yến nằm dưỡng thương ở Phật Âm tự mới một ngày đêm, tại sao Lã Chí Viễn lại mau chóng biết tin này? Hẳn phải trình bày để độc giả hay biết nguyên do.

* * * * *

Lại nói Thiền Nghi đầu đà dùng độc môn tuyệt học là “Âm Phong chuông” quét trúng vai Lăng Ba Nhất Yến, lại định giáng đòn đánh chết Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng, không ngờ bị Tang Bác Cổ ngăn trở. Thiền Nghi đầu đà biết Tang Bác Cổ thuộc hàng đệ nhất cao thủ, hẳn không địch nổi, nên “Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”, thế là hẩn cấp Hà Vũ Hoàn mà đào tẩu.

Chạy một ngày, không thấy Tang Bác Cổ đuổi theo, Thiền Nghi mới chọn một nơi vắng vẻ, đặt Hà Vũ Hoàn nằm xuống, rắc thương dược vào vết thương của tên kia rồi băng bó lại, nói :

- Thiền hạ đệ nhất Tinh Thánh lần này đã thưởng thức hương vị ái tình đủ hay chưa?

Hà Vũ Hoàn cười buồn bã :

- Hòa thượng đừng giấu cọt tại hạ nữa, đợi sau khi lành thương thế, tại hạ sẽ tìm hai gã thiếu niên kia để báo cừ, sau đó sẽ kiếm Lăng Ba Nhất Yến cho thỏa ước mong.

Thiền Nghi cười ha hả :

- Đúng là cầu chẳng chê phân, gã thiếu niên kia đã cho lão đệ ăn đòn đúng chỗ ấy, mà cái tính phong lưu vẫn chưa chừa.

Hà Vũ Hoàn gượng dậy, thử đi vài bước, nhưng nhăn nhó kêu đau :

- Không ổn, không ổn, thương thế tuy nhẹ, nhưng đúng chỗ yếu hại, rất kỵ đi lại. Tại hạ ắt phải dưỡng thương mấy ngày...

Thiền Nghi đầu đà nói :

- Khó đấy, ở đây núi non trùng điệp, nhà cửa không có, lão đệ muốn tĩnh dưỡng chắc phải nằm ngoài trời thôi.

Hà Vũ Hoàn nói :

- Phiền hòa thượng ráng đem tại hạ đi một đoạn nữa, sẽ có chỗ an thân, lại sẵn cả rượu thịt.

- Lão đệ nói thật ư?

- Ai nói dối hòa thượng làm gì?

Thế là Thiền Nghi cấp Hà Vũ Hoàn chiếu theo sự chỉ dẫn của y mà đi.

Chừng sau một tuần trà, họ đến một cánh rừng, tùng bách xen lẫn trúc xanh, đi sâu thêm, quả nhiên gặp một trang viện.

Hà Vũ Hoàn gọi to một tiếng, từ trong trang viện có một lão nhân bước ra, chính là Mai Chuông Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Hà Vũ Hoàn cúi mình thưa :

- Kính bẩm Lã bá phụ, tiểu đệ là Hà Vũ Hoàn, thay mặt gia phụ tới vấn an bá phụ!

Lã Chí Viễn nhướng mày đáp :

- Thì ra là hiền điệt.

Đoạn quay sang Thiên Nghi, hỏi :

- Vị đại sư phụ này là...

Hà Vũ Hoàn vội giới thiệu hai người với nhau. Thiên Nghi mới biết đây chính là một trong Nga Mi tam Kiếm từng nổi danh võ lâm ba chục năm về trước. Hôm nay được gặp, thật là vinh hạnh.

Trời đã tối, ba người tiến vào lầu trúc, thề là đèn nên được thấp sáng. Lã Chí Viễn lệnh cho gia nhân bày tiệc khoản đãi hai vị khách.

Lã Chí Viễn nâng chung rượu, nói :

- Tòa trang viện trùng trùng cơ quan bí mật này có được, chính là nhờ diệu thủ thần công của lệnh nghiêm đường là Hiền Kiếu Tử (tôn xưng của phụ thân Hà Vũ Hoàn). Từ sau ngày từ biệt, Lã mỗ vẫn đêm ngày tưởng nhớ. Hôm nay hiền điệt tới thăm, chúng ta hãy cùng cạn chén.

Hai chung rượu được cụng, đôi bên dốc cạn.

Hà Vũ Hoàn đặc ý hỏi :

- Thưa bá phụ, các cơ quan bí mật hoạt động tốt chứ?

Lã Chí Viễn gật gù đầu :

- Tốt lắm, tốt lắm! Nhưng...

- Nhưng sao kia ạ?

Lã Chí Viễn do dự một lát, đoạn nói :

- Nhưng giờ ngộ hôm nay có đệ tử phái Nga Mi đến quấy phá tệ trang mà không bắt được chúng.

Lã Chí Viễn ám chỉ việc Lăng Ba Nhất Yến biến mất tăm. Hà Vũ Hoàn thừa biết chuyện trưa nay nên cười thầm trong bụng.

Nên biết Hà Vũ Hoàn là ái tử độc nhất của Hà Khải Niên, đệ nhất đại sư tổ mộc Thần Thủ Tiên Chỉ. Lã Chí Viễn tốn bao công sức mới thỉnh được phụ tử Hà Khải Thiên tới kiến tạo giúp trang viện này. Khi Hà Vũ Hoàn thâm nhập trang viện để mang Lăng Ba Nhất Yến đi trốn lợ, chính cũng vì lý do đó. Hồi kiến tạo trang viện, Lã Chí Viễn đem theo bốn đại đệ tử tham gia, còn gia đình vẫn để ở ngoài miền duyên hải. Lúc hoàn thành công trình, phụ tử Hà Khải Thiên đi rồi, Lã Chí Viễn mới đưa gia đình tới đây. Vì vậy Hà Vũ Hoàn không biết Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng.

Sau mấy tuần rượu, Lã Chí Viễn bỗng để ý thấy thần sắc Hà Vũ Hoàn không bình thường, chợt nhớ lúc Hà Vũ Hoàn tới phải có Thiên Nghi dìu đỡ, bèn hỏi :

- Hình như hiền điệt không được khỏe?

Hà Vũ Hoàn há dăm kể lại câu chuyện mất thể diện kia, nhưng Thiên Nghi đã ngà ngà say, liền cao hứng trả lời ngay :

- Hà lão đệ hôm nay gặp vận đỏ đấy...

Hà Vũ Hoàn sợ Thiên Nghi tiết lộ, vội nháy mắt ra hiệu cho Thiên Nghi và nói :

- Hòa thượng giấu cọt làm gì vậy... Hôm nay tiểu điệt bị ám toán.

- Bị ám toán ở đâu?

- Ở hẻm núi không xa đây lắm.

- Vào lúc nào?

- Buổi chiều nay.

Lã Chí Viễn thăm nghĩ chắc là ở gần Siêu Thiên phong, mà ở đó ngoài người của hắn ra, ít có ngoại nhân thâm nhập, bèn hỏi :

- Hiền đệ thấy kẻ ám toán hình dạng thế nào?

- Trông hẩn...

Hà Vũ Hoàn vừa mở miệng, thì ngay lúc đó có hai người đột nhiên vén rèm bước vào.

Hà Vũ Hoàn và Thiền Nghi ngoảnh ra, mặt cùng biến sắc. Hai người kia cũng dừng sớ.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn nói :

- Long nhi, Giao nhi, hãy mau thi lễ đi chứ?

Hai người vừa bước vào chính là Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng. Họ vừa từ Phật Âm tự về tới, không thể ngờ rằng lại sẽ thấy mặt Hà Vũ Hoàn và Thiền Nghi ở ngay trong trang viện. Nghe Lã Chí Viễn bảo vậy thì cũng giả bộ không biết gì, bèn thi lễ rồi đứng sang hai bên.

Lã Chí Viễn nói :

- Đều là người nhà cả, hai người hãy thay ta mời khách cạn vài chung...

Đường Chấn Kiệt ranh mãnh lập tức ngồi xuống bên cạnh Hà Vũ Hoàn. Bạch Thu Hồng thì ngồi bên Thiền Nghi. Đường Chấn Kiệt nâng chung rượu quay sang Hà Vũ Hoàn ngụ ý cạn chén, nói :

- Hoàn huynh tuy mới sơ kiến, nhưng như đã quen thân từ lâu, hai ta khỏi phân chủ khách, hãy cùng cạn chung này.

Đoạn tay tả khẽ bầu nhẹ vào đùi Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn lập tức hiểu ý, nâng chung rượu lên uống cạn.

Nhưng Thiền Nghi đầu đã không nhận được, vừa định mở miệng hỏi inh bạch, Bạch Thu Hồng thấy vậy, vội nâng chung rượu nói :

- Cạn!

Lập tức kéo Thiền Nghi quay sang phía chàng.

Nguyên bốn người họ đều lúng túng. Nếu đem vụ giao đấu ngoài rừng kể ra, tất sẽ bất lợi cho cả bốn người. Nhất là Thiền Nghi, đã dùng “Âm Phong chưởng” để kết liễu tính mạng hai chàng thiếu niên là nhi tử của gia chủ, Hà Vũ Hoàn thì cướp đi Lăng Ba Nhất Yến nên càng không muốn để Lã Chí Viễn biết chuyện... Đường Chấn Kiệt cùng Bạch Thu Hồng thì sợ Lã Chí Viễn phát giác quan hệ thật sự giữa họ với Lăng thư thư... Thế là cả bốn người càng không muốn để lộ vụ giao đấu kia ra.

Một hồi sau, Lã Chí Viễn bỗng hỏi hai chàng thiếu niên :

- Các người đi suốt ngày, đã phát hiện Lăng Ba Nhất Yến ở đâu hay chưa?

Thiền Nghi đầu đã kinh ngạc, buột miệng hỏi :

- Sao, Lăng Ba Nhất Yến cũng là người của quý trang ư?

- Không sai, chính là người của bốn trang, nhưng mới mất tích, dường như đại sư phụ đã gặp Lăng Ba Nhất Yến thì phải?

Thiền Nghi không ngờ phiền toái đến như vậy, vội nói đại :

- Bần tăng thấy Lăng Ba Nhất Yến đi cùng với một đôi nam nữ về phía Phật Âm tự.

Lã Chí Viễn nhướng mày, nói :

- Ô, đại sư không nhắc thì lão phu quên biến mất, đúng là ngoài Phật Âm tự ra, chúng không còn chỗ nào khác để đi. Đôi nam nữ kia nhất định là đệ tử của phái Nga Mi.

Hai chàng thiếu niên nghe vậy nên rất lo. Khi tiệc tàn đã là nửa đêm, hai chàng định đi Phật Âm tự báo tin, nhưng bị Lã Chí Viễn giữ lại.

- Hai người hãy ở đây điều tức, chừng canh năm chúng ta sẽ phải lên đường.

Hai chàng đành vâng lệnh. Đầu canh năm, Lã Chí Viễn đem hai chàng cùng hai gã bịt mặt râu đỏ, râu vàng, rồi Tùng Trúc trang, tới thạch thất ở Siêu Thiên phong.

Đến nơi, Lã Chí Viễn lệnh cho hai chàng ở lại trấn giữ nghiêm ngặt thạch thất, đề phòng quần tặc của Phật Âm tự kéo đến công kích. Đoạn hắt dẫn hai gã đệ tử phóng về phía Phật Âm tự.

* * * * *

Trời đã sáng rõ từ lâu. Ba bóng người tới gần cổng lớn của Phật Âm tự, chính là Lã Chí Viễn cùng hai đại môn đồ của hắn.

Mặt trời mùa thu đã lên cao, gió núi vi vu, nhưng phía trong tòa Phật Âm tự rộng lớn không chút động tĩnh, không khí trầm tịch dị thường.

Lã Chí Viễn phát tay áo, hai đệ tử vừa định xông phá cửa, chợt kết kết kết, hai cánh cổng lớn bằng gỗ màu sậm được mở rộng. Tiếp đó, mười tám vị La Hán ủa ra, sắp thành hai dãy tả hữu. Rồi một vị hòa thượng râu bạc như cước, mục quang xanh sẫm, miệng niệm Phật hiệu tiến ra. Chính là Bích Nhân Kim Tinh Phật Tuệ Viễn thiền sư.

Tuệ Viễn thiền sư với vẻ mặt trang nghiêm, giận dữ nhìn Lã Chí Viễn, nói :

- Người đang ở trong Tùng Trúc trang, đột nhiên đến Phật Âm tự hẳn là muốn gây sự?

Lã Chí Viễn vuốt râu, mỉm cười :

- Không có việc thì chẳng tới bảo điện. Đã đến dĩ nhiên là có việc.

- Việc gì?

- Tìm người!

- Tìm ai?

Lã Chí Viễn cười ha hả :

- Ta tìm ai, người đã biết sao còn hỏi, người tu hành chớ nói dối.

- Người tu hành không hề cuồng ngôn, Lăng Ba Nhất Yến quả có trong bốn tự, nhưng bị trúng “Âm Phong chướng”, đang phải dưỡng thương.

Lã Chí Viễn ngạc nhiên nói :

- Hãy mau giao nàng ra cho ta, để ta đưa về bốn trang chấn trị.

Tuệ Viễn lắc đầu :

- Người chớ nói những lời u mê, bản tăng quyết không để người làm càn.

Lã Chí Viễn cả giận, cuồng ngạo nói :

- Nếu người không chịu giao Lăng Ba Nhất Yến ra đây, ta sẽ san phẳng Phật Âm tự của người.

- Chớ huênh hoang khoác lác làm như thế gian này chỉ có một mình người.

- Đã vậy, người hãy xuất chiêu, sớm phân hơn kém.

- Thiện tai! Thiện tai! Bản tăng đành khai sát giới. Có câu “chủ bất khi khách!”, bản tăng nhường người động thủ trước.

Lã Chí Viễn gằn giọng :

- Cung kính không bằng vâng mệnh, hòa thượng, tiếp chiêu đi!

Đoạn phát tay áo, phát một hư chiêu, cước bộ di chuyển thông thả.

Tuệ Viễn thiền sư cũng di chuyển thân hình uyển chuyển như long xà.

Danh gia giao đấu quả khác người thường, cả đôi bên chưa ai chịu xuất chiêu, mà lấy việc ngưng thần, dưỡng khí làm chủ, trước hết phong bế môn hộ cẩn thận, sau đó mới chờ cơ hội xuất thủ, một khi đã ra chiêu, tất muốn hạ gục ngay đối phương.

Hai người tương hỗ di chuyển, thân pháp càng lúc càng nhanh, chỉ thấy bốn tay áo rộng dài được chân khí nội gia thổi căng như cánh bướm, hai bộ râu trắng như cước bay phất phơ không ngừng.

Lúc này hai người đã chuyển động nhanh như điện chuyển tinh phi, không còn phân biệt ai với ai.

Mười tám vị La Hán của Phật Âm tự ai nấy sẵn sàng tư thế đề phòng bất trắc.

Hai gã râu đỏ, râu vàng cũng ngâm hy vọng sư phụ mau chóng hạ gục đối thủ.

Bỗng hai tiếng quát vang lên cùng lúc :

- Tiếp chiêu!

Song phương đã tiếp nhau một chiêu, cùng bật lui, rồi lại xấp tới gần nhau.

Tuệ Viễn khoát tay áo đẩy ra một luồng kinh phong, thuận thế dẫn thân tới tay tả sử chiêu “Đại Bằng Triễn Sĩ”, tay hữu “Phụng Trảo Triều Dương” trên nhắm tới ngực, dưới quét hai chân đối phương, đồng thời công kích.

Lã Chí Viễn cười khẩy, hai tay chập lại “Đồng Tử Bái Phật”, hai ống tay áo cuốn lên một luồng kinh phong, hai bàn tay chập kia chém thẳng vào giữa ngực Tuệ Viễn.

Thiền sư vội biến chiêu, tay tả dùng thức “Nghênh Phong Đoạn Trảo”, tay hữu sử chiêu “Kim Cương Đoạn Kiên” mà tiếp đòn thế của đối phương.

Lã Chí Viễn tức thời bật hai tay ra, ống tay áo bên tả sử chiêu “Pháp Hải Giáng Kiều”, kinh phong ngăn trở thế công của Tuệ Viễn, đồng thời tay hữu sử chiêu “Lão Quân Vấn Đỉnh” điểm tới huyệt “Thiên Linh” của thiền sư.

Tuệ Viễn thấy chiêu thế của hần đã nhanh lại độc, liền dùng chiêu “Vạn Phật Đẳng”, chưởng ảnh phiêu phiêu, chỉ phong vun vút hóa giải hữu thủ của hần, đồng thời thúc mạnh đùi lên huyệt Đơn Điền của đối phương theo thế “Tiên Cô Tham Thiền”.

Lã Chí Viễn không né tránh mà thót bụng lại, chém nhanh tay xuống.

Thiền sư chuyển thế, hạ đùi, bàn chân đạp xuống đầu gối của đối phương. Lã Chí Viễn vội bật lui năm bước, nhưng chân vừa chạm đất đã lại xông ngay tới phản kích.

Một tăng một tục thoáng chốc đã giao đấu mấy chục hiệp, cận chiến ác liệt, khăn trương dị thường.

Lã Chí Viễn gầm lên một tiếng, thi triển tuyệt học “Bát Nhã thần công” trong Nga Mi bí kíp.

Tuệ Viễn chỉ thấy hai tay đối phương khi nắm lại, lúc bung ra, năm ngón lúc hợp lúc phân, phát xuất “Bát Nhã thần công” của Phật môn vô cùng lợi hại, như vạn mã bốn đẳng, cuồng phong bạo vũ, uy thế cương mãnh, không để cho thiền sư kịp ứng biến, rồi hần vùng ống tay áo liên ba lần, chính là tuyệt chiêu “Huy Tụ Đầu Phong Bát Bách Lý” ập thẳng tới thiền sư.

Cuồng phong quét tới đâu, thiền hôn địa ám, đất trời rung chuyển tới đó. Tuệ Viễn vội vàng ngưng thần vận khí, vung chưởng nghênh tiếp, nhưng đã chậm nửa bước, bị đẩy giạt đi bảy bước, gắng gượng lắm mới không ngã ngựa.

Lã Chí Viễn liền diễn tuyệt chiêu, sát cơ đã nổi, tay tả phóng ngay đi ba điểm lam quang, chính là độc môn ám khí “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai”, nhắm thẳng tới Tuệ Viễn thiền sư.

Thiền sư chưa đứng vững chân, ám khí đã vụt tới, xem chừng khó bề thoát chết.

Mười tám vị La Hán thấy vậy cả kinh, muốn cứu đã chẳng kịp. Bỗng vang lên tiếng cười lạnh :

- Hôm nay lão phu phải cho người đại khai nhãn giới...

Một tiếng huyết sáo miệng, cả ba đóa mai ám khí đã bị thổi rớt một bên. Tiếp đó một vị lão nhân bay tới đáp xuống giữa hai bên giao chiến. Chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Lã Chí Viễn kinh ngạc, nhìn kỹ lão nhân, rồi nắm hai tay vào nhau, giơ trước ngực, nói :

- Có phải Tang lão tiền bối đã bao năm chưa được kiến diện đó chăng?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Chẳng lẽ người vẫn còn nhớ lão phu?

- Lão tiền bối tới thật đúng lúc...

- Đúng lúc hay không là tùy ý muốn của lão phu.

Lã Chí Viễn nói :

- Lão tiền bối vừa rồi đột nhiên xuất thủ, chắc là...

Tang Bác Cổ lập tức chặn trước :

- Là muốn bảo người khôn hồn hãy rút lui để tránh phiền toái!

Lã Chí Viễn nói :

- Tại hạ đến đây chỉ muốn tìm Lăng Ba Nhất Yến.

Tang Bác Cổ đáp :

- Còn lão phu đến là để bảo hộ Lăng Ba Nhất Yến.

Lã Chí Viễn sa sầm nét mặt, Tang Bác Cổ không chút khách khí, quay sang phía Thập Bát La Hán, nói :

- Các người hãy bắt sống hai tên nửa người nửa ngợm kia cho lão phu.

Mười tám vị La Hán liền tản ra vây chặt lấy hai gã đệ tử bịt mắt của Lã Chí Viễn.

Hai gã tức thời rút Kim Mai Hạc Chương đối phó với mười tám vị La Hán tay không, khiến họ phải thoái lui mấy bước. Hai gã đắc thắng, định truy sát để phá vòng vây, bỗng vù vù hai bóng người sau cổng vung kiếm xông ra ngăn chặn hai gã, đó chính là Giáng Long và Phục Hổ, hai vị đại La Hán.

Gã râu đỏ dùng chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” công tới Ấn Đường, Mi Tâm của Giáng Long.

Gã râu vàng thì sử chiêu “Thiên Chương Phục Ma” mà điểm tới hai đại yếu huyệt “Thiên Linh”, “Thần Chí” của Phục Hổ.

Nhị vị đại La Hán múa tít trường kiếm, tạo đóa đóa kiếm hoa. Giáng Long sử chiêu “Tĩnh Thủy Bình Dã”, Phục Hổ dùng chiêu “Nguyệt Thông Trường Giang” mà phản kích.

Lã Chí Viễn thấy hai đại đệ tử bị vây, định vung chương tiếp ứng, Tang Bác Cổ đã cười ha hả :

- Hai ta cũng chẳng nên bàng quan đứng coi...

Lời chưa dứt, bàn tay khô đét như cành cây trụi lá đã mau lẹ Chop tới “Khúc Trì” huyệt bên tả của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn vội né tránh. Hắn biết Tang Bác Cổ là một dị nhân, thân thủ, võ nghệ vào hàng đệ nhất, chiêu thức kỳ ảo khôn lường, xuất thần nhập hóa, giang hồ đều ngán, nếu hôm nay giao đấu với lão, sinh tử chưa biết thế nào, sau khi né tránh liền phóng chương về phía các vị La Hán, khiến họ phải giật cả ra, nhân đó mà hắn cùng hai đệ tử vọt ra khỏi vòng vây năm trượng. Hắn ngoảnh đầu cười nhạt :

- Hôm nay hạnh hội Tang lão tiền bối, hẹn ngày sau mở tiệc thết đãi lão tiền bối một phen.

Tang Bác Cổ cười :

- Được lắm! Tang Bác Cổ chờ người đến thỉnh.

Lã Chí Viễn cùng hai đệ tử chạy đi. Thập Bát La Hán định truy đuổi, nhưng Tuệ Viễn thiền sư nói :

- Trở lại ngay! Khỏi cần đuổi theo.

Tang Bác Cổ vẫy vẫy tay, Tuệ Viễn thiền sư cùng mười tám vị La Hán quây tròn xung quanh lão tiền bối. Tang Bác Cổ nói nhỏ mấy lời, ai nấy đều hoan hỷ, cảm động và cực kỳ khâm trọng.

Tang Bác Cổ nói xong liền bước vào trong tự.

Tuệ Viễn thiền sư dẫn mười tám vị La Hán phóng như bay về phía Siêu Thiên phong.

Chính ngọ, quanh thạch thất ở Siêu Thiên phong đã lở nhổ nhiều người: các vị La Hán đã tới.

Tuệ Viễn thiền sư đi quanh thạch thất một vòng, thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, không khí trầm tịch, căng thẳng, thiền sư sợ có mai phục và ám toán, chưa dám vọng động.

Bỗng một tràng cười quái dị nổi lên, trên nóc thạch thất hiện ra năm bóng người: Lã Chí Viễn, hai đệ tử và hai chàng thiếu niên Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng.

Lã Chí Viễn quát mắt nhìn chúng tăng, hú dài một tiếng kinh thiên động địa.

Hai gã bịt mắt, râu đỏ, râu vàng lăm lăm Kim Mai Hạc Chưởng, nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Hai chàng thiếu niên đứng hai bên sau lưng Lã Chí Viễn, sắc diện lo lắng, liên tục tỏ ý muốn bảo các vị La Hán không nên động thủ.

Lã Chí Viễn nói :

- Ta đoán trước các người hẳn sẽ tới đây phá rối, quả không sai... Nhưng các người đã chậm một bước.

Tuệ Viễn thiền sư im lặng, ngưng thần chuẩn bị một phen sinh tử. Thập Bát La Hán thì nóng lòng muốn cứu ân sư Thiên Ngoại Cô Tăng, họ đã nhẫn nhịn ba năm, hôm nay đứng đây, chỉ còn cách ân sư một bức tường, nhiệt huyết sôi sục, hào khí bốc cao, thề sống mái cứu cho bằng được ân sư. Nếu Tuệ Viễn phát lệnh, họ sẽ lập tức xông lên. Thạch thất khó tránh cảnh tượng đầu rơi máu chảy.

Đột nhiên Lã Chí Viễn dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với chúng tăng, chẳng biết y nói điều gì.

Chúng tăng nghe xong thì thần sắc đại biến, ai nấy toát mồ hôi hột, nội lực thâm hậu như Tuệ Viễn thiền sư cũng hoảng hốt bần khoản.

Thiền sư bất giác nhìn hai chàng thiếu niên, Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng ngẫm ra hiệu dừng động thủ.

Tuệ Viễn hú một tiếng dài, quay mình lao đi. Thập Bát La Hán cũng vù vù theo gót sư thúc rút lui.

* * * * *

Tại Phật Âm tự, Lăng Ba Nhất Yến sau khi được Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao châm cứu, đã thấy dễ chịu hẳn, đang trò chuyện với Tang Bác Cổ về việc chúng tăng đi cứu Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu, thì một người vén rèm bước vào, chính là Tuệ Viễn thiền sư.

Mấy người trong phòng thấy thiền sư trở về mau chóng như vậy, cùng giật mình kinh ngạc.

Tuệ Viễn thở dài, nói :

- Không xong rồi...

Tang Bác Cổ cảm thấy có chuyện chẳng lành, vội cất tiếng ngăn Tuệ Viễn.

- Hượm đã!

Đoạn kéo Tuệ Viễn và Đông Phương Tiêu Dao sang phòng khác.

Lăng Ba Nhất Yến cùng Đường Tử Vi đoán có chuyện không hay, bèn xuống giường, lén đi theo ba người, đứng bên ngoài cửa sổ mà chăm chú lắng nghe xem ba lão nhân nói gì ở bên trong.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Sao? Sự tình có biến ư?

Tuệ Viễn thấp giọng đáp :

- Khi chúng tăng đến nơi, bọn kia đã chuẩn bị trước cả rồi...

- Không giao đầu ư?

- Cũng định liều mạng một phen sinh tử với bọn kia. Không ngờ Lã Chí Viễn dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói rõ với bản tăng, rằng nếu công phá thạch thất, hắn sẽ lập tức giết chết Càn Khôn Nhất Mẫu và Chương môn của tệ phái. Hơn nữa, hắn còn ra điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Lã Chí Viễn quyết đòi bằng được Lăng Ba Nhất Yến. Hắn hạn định rằng hoàng hôn hôm nay, nếu không đem Lăng Ba Nhất Yến đến thạch thất giao cho hắn, hắn sẽ giết Càn Khôn Nhất Mẫu và Chương môn của tệ phái.

Lăng Ba Nhất Yến ở bên ngoài nghe đến câu này, chẳng khác gì bị trăm mũi tên bắn trúng tim, nàng lão đảo, may có Tử Vi đỡ mới khỏi ngã. Mấy người trong phòng thở dài náo nức :

- Ôi, làm thế nào đây?

- Gay go quá!

- Dứt khoát không thể giao Lăng Ba Nhất Yến cho hắn.

- Nhưng cũng không thể để Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng bị sát hại.

- Làm thế nào để được cả hai việc...

Lăng Ba Nhất Yến gõ gõ vào cửa sổ, nói to :

- Tiểu nữ sẽ đi! Tiểu nữ phải đi!

Tử Vi giữ chặt nàng :

- Lăng thư thư, huyệt đã nào!

Tang Bác Cổ vội chạy ra, nói :

- Yến nhi, làm gì vậy? Mau trở về phòng đi.

Lăng Ba Nhất Yến trợn mắt, lộ đầy sát khí, nói :

- Tiểu nữ phải đến Siêu Thiên phong... tiểu nữ muốn đổi lấy ân sư và Chương môn của Phật Âm tự. Không ai ngăn nổi tiểu nữ làm việc đó.

Đông Phương Tiêu Dao vội can :

- Cô nương trọng bệnh tại thân, tuyệt đối không thể đi.

Lăng Ba Nhất Yến đồng dục :

- Tiểu nữ không thể vì thụ lệnh mà bỏ mặc ân sư, huống hồ còn thêm Chương môn của Phật Âm tự, há có thể vì một mình vãn bối mà để nhị vị lão nhân gia phải bỏ mạng...

Nàng tuy thuộc giới nữ lưu, nhưng anh phong hào khí không thua gì bậc tu mi. Tuệ Viễn thiền sư nghe vậy thì vô cùng cảm động, nói :

- Đức Phật từ bi, có được một nữ thí chủ tôn sư trọng đạo, tiết hạnh khả phong. Chỉ dựa vào một điểm này, bản tăng đã không thể để nữ thí chủ sa vào tay địch nhân.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức phản vấn :

- Chẳng lẽ lão thiền sư để tiểu nữ trở thành kẻ bắt nạt bắt nã ư?

Tuệ Viễn không biết đối đáp ra sao, Tang Bác Cổ nói đỡ :

- Lão phu cũng muốn để người đi, nhưng lỡ Đường Chấn Anh trở về, lão phu còn mặt mũi nào nhìn hân đây?

Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đúng là “bắn một tên trúng ngay hồng tâm”. Lăng Ba Nhất Yến lập tức nhớ đến vị hôn phu trở về sẽ thất vọng xiết bao nếu không thấy nàng. Thế là nàng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, chưa biết ứng xử thế nào, cuối cùng thì khóc òa lên.

Đường Tử Vi nhân đó dìu Lăng Ba Nhất Yến trở về phòng. Tang Bác Cổ, Tuệ Viễn thiền sư, cùng Đông Phương Tiêu Dao lo có biến cố, cũng đi theo.

Lăng Ba Nhất Yến ruột như đứt thành từng khúc. Nàng cân nhắc một hồi, cuối cùng quyết định hy sinh thân mình để đổi lấy ân sư và Thiên Ngoại Cô Tăng. Ý đã quyết, nàng không thể không đi Siêu Thiên phong.

Trời đã về chiều, nếu Lăng Ba Nhất Yến không khởi trình, hai kỳ nhân của võ lâm là Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng sẽ bị sát hại.

Kỳ hạn càng tới gần, mà mấy người kia vẫn chưa chịu để Lăng Ba Nhất Yến khởi hành, song họ cũng chưa nghĩ ra cách nào lưỡng toàn, ai nấy đều nóng lòng sốt ruột, bồn chồn không yên như kiến trong chảo nóng.

Cuối cùng Tang Bác Cổ nói :

- Trời đã không còn sớm nữa, chúng ta phải đến Siêu Thiên phong thương lượng với Lã Chí Viễn...

Chợt có tiếng bên ngoài tiếp lời :

- Thương lượng gì đây?

Một thiếu niên vén rèm bước vào. Tử Vi kinh ngạc reo lên :

- Kiệt đệ đệ, sao đến được đây?

Đường Chấn Kiệt thi lễ với các bậc tiền bối, rồi đưa một gói đồ cho Tử Vi :

- Trong này có y phục mà mẫu thân tự chuẩn bị gấp cho nhị vị thư thư...

Tang Bác Cổ lên tiếng :

- Tiểu oa nhi, đừng nói dài dòng chuyện khác, người đến đây có phải vì chuyện Lăng thư thư của người?

- Văn bối tiện dịp hồi trang ăn cơm, ghé qua đây xem Lăng thư thư đã đi hay chưa...

- Chẳng lẽ Lăng thư thư của người nhất thiết phải đi?

- Trừ cách đó ra, không còn cách nào khác. Lã Chí Viễn đã quyết tâm, nếu hoàng hôn không thấy Lăng thư thư thì sẽ giết chết một tăng một lão...

Lăng Ba Nhất Yến lập tức tiếp lời :

- Vậy thư lập tức lên đường cùng với Kiệt đệ.

Tang Bác Cổ hỏi Đường Chấn Kiệt :

- Lăng thư của người đến đó liệu có nguy hiểm không?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Nguy hiểm tới mức nào thì khó nói trước. Nhưng văn bối cùng biểu ca và mẫu thân, di mẫu đã bàn kỹ với nhau rồi, khi Lăng thư đến, mọi người sẽ luôn luôn ở bên cạnh Lăng thư, để Lã Chí Viễn khó có cơ hội hãm hại... Đồng thời, ở đó đang có một Thiên Nghi đầu đà, hẳn sẽ phải trị thương “Âm Phong chưởng” cho Lăng thư thư...

Tang Bác Cổ suy nghĩ một lát, đoạn nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thở dài nói :

- Sự đã thế này, cũng chỉ còn cách ấy.

Lăng Ba Nhất Yến rút bảo kiếm, đưa cho Tử vi :

- Vi muội cầm lấy, khi Anh đệ đệ trở về, nhờ Vi muội trao cho Anh đệ đệ. Thư sống là người của chàng, chết cũng làm ma của chàng, bảo chàng cứ an tâm, thư quyết không làm điều gì sai trái với chàng...

Lời chưa dứt, nước mắt đã rơi lã chã.

Đường Chấn Kiệt chợt dạ, hỏi :

- Anh ca ca đi đâu thế?

Tang Bác Cổ kể vắn tắt cho chàng nghe việc Đường Chấn Anh đi lấy Lưu Kim Khương ở Hàn Nham Thiên Đài sơn.

Tử Vi an ủi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư đừng tuyệt vọng, ở bên cạnh còn có nhị vị lão nhân gia cùng biểu ca và Kiệt đệ, thiết tưởng Lã Chí Viễn không thể sát hại Lăng thư thư. Huống hồ sau khi đổi lấy lệnh sư và Chưởng môn bốn tự rồi, mọi người sẽ đến Tùng Trúc trang để cứu Lăng thư thư, ai nỡ để Lăng thư thư sa vào miệng hùm nọc rắn.

Miệng tuy an ủi Lăng Ba Nhất Yến, nhưng giọng nói nghe rất bi ai.

Lăng Ba Nhất Yến hai tay dâng Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm cho Tang Bác Cổ :

- Lão tiên bối hãy mang theo kiếm này, khi vào trong thạch thất, gặp Thiên Niên Xà Mẫu, có thể đắc dụng.

Đường Chấn Kiệt cáo lui đi trước. Tuệ Viễn thiền sư lệnh cho Thập Bát La Hán ra cổng lớn đợi sẵn. Tử Vi muốn đi cùng Lăng Ba Nhất Yến, nhưng thương thế mới lành tám chín phần, Tuệ Viễn bảo nàng ở lại cùng Đông Phương Tiêu Dao trông coi Phật Âm tự.

Chuẩn bị xong xuôi, mọi người ăn uống qua loa một chút, rồi khẩn trương lên đường. Thập Bát La Hán đi trước, Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn thiền sư đi kéo hai bên Lăng Ba Nhất Yến.

Họ đến Siêu Thiên phong đúng lúc hoàng hôn.

Cách thạch thất hơn trăm bước, chợt trong rừng vang lên tiếng cười lạnh :

- Đã đem Lăng Ba Nhất Yến tới phải không?

Tuệ Viễn niệm Phật hiệu, đáp :

- Phải!

Tiếng người kia vọng lại :

- Ta phụng mệnh sư phụ, thỉnh các người để Lăng Ba Nhất Yến tại chỗ, rồi cùng lui lại năm bước.

Tang Bác Cổ cười lớn :

- Hừ, ngươi mau mau báo cho sư phụ ngươi rằng có Vạn Sự Thông giá lâm, đừng có giở trò quỷ trước mặt ta.

Không có tiếng đáp, lát sau từ trong rừng hiện ra ba người, là Lã Chí Viễn và Đường Chấn Kiệt cùng Bạch Thu Hồng ở hai bên tả hữu.

Đôi bên còn cách nhau chừng trăm bước, Lã Chí Viễn dừng chân, nắm hai tay vào nhau giơ lên ngang mặt, nói :

- Chuyện nhỏ nhất này, Tang lão tiên bối hà tất phải giá lâm?

- Đừng dài dòng, ngươi mau đem Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng ra trao đổi.

- Các ngươi giao Lăng Ba Nhất Yến đi, rồi cứ việc vào thạch thất mà đem người về.

- Ngươi định giở thủ đoạn gian trá với Vạn Sự Thông là không xong đâu.

Lã Chí Viễn cười :

- Gian trá không đáng mặt đại trượng phu.

Tang Bác Cổ nói :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, họa hổ họa bì nan họa cốt. Cứ đề phòng là hơn. Cho nên ta cũng có một điều kiện.

Lã Chí Viễn hỏi :

- Điều kiện gì, thỉnh cho biết ngay đi.

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta để Lăng Ba Nhất Yến ở đây, người cũng phải giao nhi tử lại. Đợi khi ta tiếp nhận một Tăng một Mẫu rồi, người mới được mang Lăng Ba Nhất Yến cùng nhi tử đi.

Lã Chí Viễn nghĩ một chút, nói :

- Cũng được thôi, nhưng người của tiền bối phải lui về phía sau một trăm thước mới công bằng.

Thế là song phương thỏa thuận. Đường Chấn Kiệt bước sang trước, Lăng Ba Nhất Yến tiến về phía Lã Chí Viễn. Đường Chấn Kiệt đưa cho Tang Bác Cổ một chiếc lọ nhỏ, thấp giọng nói :

- Để trị lũ độc xà công kích!

Tang Bác Cổ nhận chiếc lọ, phẩy tay cho chúng tăng lui lại phía sau, rồi lao vút vào thạch thất.

Cửa thạch thất đã mở rộng, bên trong tối mờ mờ.

Tang Bác Cổ gọi to :

- Lão bà tử, lão hòa thượng, mau chuẩn bị xuất hiểm. Vạn Sự Thông đã tới đây...

Vừa gọi cửa chạy vào trong nội thất.

- Tang Bác Cổ đó ư?

Càn Khôn Nhất Mẫu kinh ngạc thốt lên. Thiên Ngoại Cô Tăng thì niệm Phật hiệu.

Rào rào rào... quần xà ngóc đầu xông cả về phía Tang Bác Cổ, khí lạnh tràn ra, mùi tanh nồng nặc.

- Vạn Sự Thông, cẩn thận đó...

- Sá gì bày xà hèn mọn kia...

Tang Bác Cổ vung một chưởng, quần xà bị chưởng phong trấn áp, giạt ra, chết vô số.

Tang Bác Cổ mở nút chiếc lọ nhỏ mà Đường Chấn Kiệt đưa ban nãy, một mùi dị hương xông ra, bày xà ngửi thấy lập tức phủ phục, nằm im như chết.

Từ góc trong của thạch thất có tiếng gì như xé vải, hai đạo lục quang phóng về phía Tang Bác Cổ. Chính là cặp mắt của Thiên Niên Xà Mẫu.

Càn Khôn Nhất Mẫu gằn giọng :

- Quái vật, hôm nay là lúc ngươi đã tận số!

Lão bà nói đoạn búng mạnh ngón tay, một luồng tiềm lực giáng trúng vào đầu Thiên Niên Xà Mẫu. Đó chính là tuyệt kỹ thuộc “Huyền Môn Vô Tướng thân công”.

Chỉ nghe một tiếng kêu quái dị vang lên, Thiên Niên Xà Mẫu đã chết tươi.

Thiên Ngoại Cô Tăng nói :

- A di đà Phật! Tội quá! Tội quá!

Tang Bác Cổ cười vang :

- Lão hòa thượng bị giam hãm mấy năm mà vẫn còn thương tiếc nó, thật hiểm thấy, hiểm thấy!

Đoạn rút Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm chém Thiên Niên Xà Mấu đứt thành mấy khúc.

Dây Hải Đệ Ti La được gỡ khỏi thân mình Xà Mấu. Càn Khôn Nhất Mấu và Thiên Ngoại Cô Tăng tuy bị trói tứ chi chưa cởi ra được, nhưng hai người chẳng cần đến chân cũng có thể di chuyển. Vù vù, hai lão nhân đã bay ra ngoài thạch thất.

Tang Bác Cổ vội yểm hộ phía sau. Chợt thấy cánh rừng trước mặt đã mịt mù khói lửa.

Lã Chí Viễn phóng hỏa đốt rừng, tưởng có thể thiêu cháy ba vị lão nhân tiền bối. Nhưng họ đâu phải người thường, liền thi triển “Lăng Hư Ngự Phong” mà vượt qua vòng vây lửa.

Tuệ Viễn thiên sư cùng Thập Bát La Hán định xông qua rừng lửa để tiếp ứng cho Tang Bác Cổ nhưng đã thấy ba vị lão nhân vọt ra. Quần tăng cùng niệm Phật hiệu, trước hết thi lễ với Càn Khôn Nhất Mấu rồi mới quỳ cả xuống. Tuệ Viễn nói :

- Tuệ Viễn cùng các đệ tử nghênh hầu Chương môn!

Thiên Ngoại Cô Tăng vội nói :

- Sư đệ đứng dậy đi! Miễn lễ!

Tang Bác Cổ thấy có một số La Hán thụ thương, bèn hỏi :

- Xảy ra giao đấu ư?

Tuệ Viễn đáp :

- Lã Chí Viễn không đợi Tang lão tiền bối ra đã đột nhiên xuất thủ, cướp Lăng Ba Nhất Yển đi trước, rồi phóng hỏa đốt rừng, nên chúng tăng mới phải giao đấu.

Càn Khôn Nhất Mấu ngạc nhiên hỏi :

- Đồ nhi của ta vốn ở trong Tùng Trúc trang, sao lại bảo Lã Chí Viễn cướp đi là thế nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão bà tử bị giam trong thạch thất, chưa biết mấy ngày nay tình thế đã biến hóa khác hẳn. Nữ đệ tử của lão bà tử đã ly khai Tùng Trúc trang, đến trú tại Phật Âm tự.

Càn Khôn Nhất Mấu nghi vấn :

- Yển nhi tuy chưa phải là đối thủ của Lã Chí Viễn, nhưng sao lại dễ dàng chịu bị hắn bắt đi như vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Nữ đệ tử của lão bà tử đã bị trúng “Âm Phong chuông”, làm sao có thể chống cự...

Càn Khôn Nhất Mấu nói :

- Nó đã thụ thương, sao các người còn mang nó đến đây?

Tang Bác Cổ đành đem mọi chuyện vất tắt thuật lại, Càn Khôn Nhất Mấu nghe xong, liền chỉ mặt Tang Bác Cổ nói :

- Mọi chuyện đều do Vạn Sự Thông bày vẽ ra. Đệ tử của ta mà có mệnh hệ gì, nếu không đúng như lời lão vừa nói, ta nhất định bắt lão trả món nợ này.

Nói đoạn định phi hành mà đi, Tang Bác Cổ ngăn lại :

- Lão bà tính đi đâu?

- Đến Tùng Trúc trang tìm đệ tử của ta!

- Hải Đệ Ti La còn trói buộc tứ chi, đi sao ổn?

Càn Khôn Nhất Mấu cúi xuống, thở dài im lặng.

Thiên Ngoại Cô Tăng nói :

- Chúng ta hãy về Phật Âm tự, rồi tính cách cứu cũng chưa muộn.

Thế là mọi người kéo cả về Phật Âm tự.

Lại nói Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nhân lúc hỏa thể rừng rực, liền đem Lăng Ba Nhất Yến về Tùng Trúc trang. Hắn để hai chàng thiếu niên dìu nàng đi trước, hắn cùng hai đệ tử đi sau phòng có người truy đuổi.

Tới Tùng Trúc trang, Bạch Thu Hồng đưa ngay Lăng Ba Nhất Yến tới gặp mẫu thân.

Bạch phu nhân và Đường phu nhân đang nóng lòng mong đợi, thấy ba người trở về an toàn thì an tâm hẳn.

Lã Chí Viễn không hề biết Lăng Ba Nhất Yến là thân sinh ái nữ của Bạch phu nhân, nghe Bạch Thu Hồng bảo nàng đang ở đó thì cũng không nghi ngại gì, vì mọi ngày nàng khá thân thiết với Bạch phu nhân. Vả lại hắn cũng chưa tiện đem nàng về phòng mình. Hắn cho gọi Thiền Nghi đầu đà tới, không ngờ Thiền Nghi đã biến mất tăm. Chẳng riêng Lã Chí Viễn, mà cả hai phu nhân đều vô cùng lo lắng. Họ hy vọng Thiền Nghi sẽ trị thương cho Lăng Ba Nhất Yến, nay Thiền Nghi đã bỏ đi mất thì còn biết làm sao? Hai phu nhân khóc ầm cả lên.

Hôm sau Lã Chí Viễn phái người đi khắp nơi tìm Thiền Nghi, nhưng Hoàng Sơn mênh mông, tìm một người khác gì đáy bể mò kim. Trời đã tối, mọi người trở về, đều nói là không thấy tông tích lão hòa thượng đâu cả.

Đêm ấy mưa gió sấm chớp ầm ầm, trời đột ngột trở lạnh.

Lăng Ba Nhất Yến vốn đã sẵn khí âm hàn trong cơ thể, nay bên ngoài lại mưa gió lạnh lùng, thương thể trở chứng. Người nàng run lấy bầy, quần quai đau đớn bội phần.

Lúc này ở phương xa, cũng chính là lúc Đường Chấn Anh đang bị Hàn Nham Quái Mẫu đuổi tới chân núi.

Tại Tùng Trúc trang, hai phu nhân, hai chàng thiếu niên, kể cả Lã Chí Viễn đều quây xung quanh Lăng Ba Nhất Yến. Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt luân phiên nhau truyền chân khí cho Lăng Ba Nhất Yến để nàng có sức chống chọi với âm hàn.

Cuối canh hai, mưa gió đã tạnh, mây đen tan hết, trăng sao lại sáng.

Dưới ánh trăng, có hai bóng người, một già một trẻ, đang lướt như bay về phía Phi Phi cổ động. Đó là Tang Bác Cổ và Đường Tử Vi.

Đã phát hiện ba lối vào Phi Phi cổ động.

Một là nơi Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến nhân theo dõi tông tích măng xà mà tìm thấy động khẩu.

Hai là nơi Tang Bác Cổ và Tử Vi nhân bị khói hun mà tìm thấy lối vào.

Ba là tại Hấp Thiết cốc, khi bốn người từ trong động theo mũi tiền dẫn dắt ra.

Tang Bác Cổ và Đường Tử Vi thuộc đường, nên theo lối cũ mà vào cho đỡ tốn công. Họ đi chuyển này là để bắt loài mặc ngư hy hữu nọ.

Hai người dễ dàng chui vào đường hầm. Tang Bác Cổ bảo Tử Vi đi sau, giữ cự ly hai trượng, đề phòng bắt trắc.

Đi được một quãng, bỗng một khối cự thạch từ trên rơi xuống chắn giữa hai người. Tang Bác Cổ quay lại, thấy tảng đá đã ngăn cách hẳn giữa lão và Tử Vi. Lão bèn vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm chém vào mép trên khối đá. Đá bị vỡ ra từng mảng. Quả là bảo kiếm sắc bén.

Kỳ dị thay, khối đá tựa hồ cứ lún dần xuống. Tang Bác Cổ chém một hồi, đá rớt thành đồng dưới chân, nhưng khối đá tường chừng cứ nở ra, lão không cách gì nhìn thấy Tử Vi ở phía bên kia.

Ở phía bên kia, Tử Vi dùng Thất Không thần địch phá đá một hồi, thấy chỉ phí công. Nàng bèn nghĩ: “Lối này tắc rồi, tại sao ta không vào theo lối Hấp Thiết cốc?”

Nghĩ vậy, nàng bèn quay trở ra, rồi sơn động, chạy về phía Hấp Thiết cốc ở bên kia đỉnh núi.

Nàng chưa thuộc đường, chạy một hồi khá lâu, vẫn không thấy Hấp Thiết cốc. Chợt có một bóng người lướt nhanh qua gần chỗ nàng. Nàng vội bám theo. Lát sau bóng người kia bay xuống một sơn cốc. Nàng ngó theo, nhận ra đây chính là Hấp Thiết cốc.

Lúc này trăng sáng, dưới đáy cốc lồ nhố mấy chục người. Nàng ngạc nhiên nghĩ: “Nơi thâm sơn bí ẩn này, sao lại đông người kéo đến vậy?”.

Từ dưới vọng lên tiếng gọi, nghe câu được câu chẳng :

... Mang bản đồ tới chưa?

... Mang tới rồi...

... Tại sao tìm không thấy lối vào...

... Ở đây, ở đây này!...

Tử Vi chưa hiểu chuyện gì, bỗng có nhiều tiếng kèn kẹt vang lên, rồi một động khẩu lộ ra, chính là nơi hôm trước nàng cùng Tang Bác Cổ, Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến đã thoát thân.

Từ dưới cốc vang lên nhiều tiếng hoan hô, một giọng trầm gằn :

- Việc này hệ trọng, các người hãy tản về chỗ cũ chờ ta, không được làm trái.

Lời vừa dứt, các bóng người từ dưới đáy cốc mau chóng tản ra tứ phía bên trên.

Lát sau, lại có ba bóng người đáp xuống đáy Hấp Thiết cốc. Họ dùng búi nhùi soi xét một hồi, rồi nổi gót nhau tiến vào trong động.

Tử Vi nghĩ Tang Bác Cổ đang ở trong động, nên không suy xét gì hết, vội lao nhanh về phía động khẩu theo ba người kia. Nhưng nàng vừa tới nơi thì động khẩu đã khép lại kín mít. Bực mình vì không vào được Phi Phi cốc động, nàng đưa cây địch lên môi thổi loạn một trận.

Chợt có tiếng reo :

- Hình như là sư muội!

Tử Vi sững sờ ngoảnh nhìn, thấy cách nàng hai trượng có ba vị hòa thượng. Nàng cũng reo lên :

- Sư huynh!

Đoạn chạy tới cúi mình thi lễ.

Ba người kia chính là ba đại đệ tử của Vô Tướng thiền sư, Hư Vân, Hư Tiêu, và Hư Lôi.

Hư Vân đỡ Tử Vi đứng lên, cảm động nói :

- Sư muội và Anh sư đệ đột nhiên rời khỏi Không Tĩnh tự, chẳng buồn nói một lời, khiến huynh lo muốn chết... Ô, Anh sư đệ và Tang lão tiền bối thế nào?

Tử Vi đáp :

- Anh ca ca đi Hàn Nham Thiên Đài sơn hái dược liệu Lưu Kim Khương. Tang lão tiền bối thì đang ở trong Phi Phi cốc động.

- Đi Hàn Nham...

- Ở trong Phi Phi cốc động...

Hư Tiêu, Hư Lôi cùng kêu lên kinh ngạc, định hỏi, nhưng Tử Vi đã nói :

- Vì tiểu muội và Anh ca ca mà ba vị sư huynh phải vất vả tới đây tìm, tiểu muội thật áy náy.

Hư Vân đáp :

- Chẳng giấu sư muội, huynh đã phái tứ sư huynh của sư muội gấp đến Hương Lô phong Lư Sơn để thỉnh nhị vị lão nhân gia, chắc cũng sắp tới Hoàng Sơn này...

Tử Vi ngạc nhiên vội nói :

- Chỗ này không tiện chút nào, thỉnh ba vị sư huynh theo tiểu muội đến Phật Âm tự sẽ bàn.

(thiếu trang &)... đi. Nay nghe Tang Bác Cổ đòi giải được, hẳn đã đoán ra bảy tám phần, nhưng vẫn vờ hỏi :

- Không biết lão tiên bối cần thứ gì?

- Đừng có giả bộ ngớ ngẩn che mắt Vạn Sự Thông này. Ta cần người đưa giải được trị “Âm Phong chuông”.

Thiền Nghi niệm Phật hiệu, đáp :

- Bần tăng chỉ biết sử dụng “Âm Phong chuông”, chứ không có giải được.

Tang Bác Cổ quắc mắt :

- Ta chưa cho người nếm đòn, người chưa biết thế nào là cay đắng ngọt bùi...

Thiền Nghi vừa định phóng “Âm Phong chuông”, Tang Bác Cổ đã nhanh hơn, lời chưa dứt, lão đã vung tay điểm tới “Thái Dương” huyệt của hắn.

Thiền Nghi vội thi triển chiêu “Điều Tử Phiên Thân” để thoát lui.

Tang Bác Cổ không để hắn né tránh, đã sấn tới theo, điểm trúng ngay “Khúc Trì” huyệt ở tay hữu của hắn.

- Đứng im, người còn cựa quậy, ta sẽ cho người làm bạn với lũ giun đất.

Năm ngón tay khô khăng của lão như gọng kìm kẹp chặt huyệt đạo đối phương.

Thiền Nghi tê dại nửa người, kêu ôi ôi :

- Thỉnh lão tiên bối tha cho, khi ra khỏi động, bần tăng bảo đảm sẽ trị lành thương thế cho Lăng Ba Nhất Yến.

Tang Bác Cổ không sợ hắn nuốt lời, liền buông tay, nói :

- Được, hiện tại ta cùng xuất động.

Thiền Nghi không dám trái lời, ngoan ngoãn quay người đi trở ngược lại đường cũ.

Tang Bác Cổ đi sau, nói :

- Người chớ giở trò quỷ, rồi lại trách ta độc ác.

Lời chưa dứt, bỗng Thiền Nghi kêu lên hốt hoảng, nhảy lùi lại.

Phập, phập, phập! Từ hai bên vách đá, ba ngọn dáo dài phóng xuống, chặn mất lối đi.

Tang Bác Cổ vung chuông, kinh phong bẻ gãy cả mấy cán dáo, rồi đẩy Thiền Nghi đi tiếp.

Mới được vài bước, đột nhiên một vệt bạch quang phóng tới, hai người vừa định xuất thủ, thì “keng” một tiếng, vệt sáng ấy rút xuống trước mặt họ, nhìn kỹ là một chiếc ngân bài có gắn bảy hạt minh châu xung quanh, long lanh tỏa sáng.

Tang Bác Cổ ngó kỹ, trên ngân bài có viết mấy chữ màu đỏ:

“Lùi thêm một bước ắt sẽ tan thân”.

- Hừ, khẩu khí ngang tàng lắm!

Tang Bác Cổ cười khẩy, búng ngón tay về phía ngân bài, Thiền Nghi vội nói :

- Chớ động đến nó!

Nhưng kinh phong từ ngón tay đã kích tới ngân bài. “Bụp” một luồng lửa lóe lên, kèm theo tiếng nổ, lửa loang rộng lem lem.

Thiền Nghi kêu to :

- Chúng ta lùi lại mau!

Hai người vội chạy trở lại. Tang Bác Cổ nói :

- Đường hầm này quái dị thật! Lúc tiến vào không sao, khi rút ra lại đầy những thứ cơ quan bí mật ngăn cản, nếu tiếp tục rút ra, e nguy hiểm tính mạng, chỉ bằng ta cứ vào sâu bên trong xem sao.

Ngừng một lát, hỏi :

- Tìm được lối vào động không dễ, tại sao người biết lối vào động?

Thiền Nghi đáp :

- Bần tăng chiếu theo một mảnh bí đồ mà vào...

Đoạn hần moi trong áo ra một miếng da dê.

- Ô, thì ra người có bí đồ Phi Phi cổ động.

Tang Bác Cổ ngạc nhiên, cầm lấy miếng da dê.

Thiền Nghi nói :

- Cũng vì thứ bí đồ này, mà sau khi tiến vào, bần tăng loay hoay mãi vẫn không tìm được lối ra. Hiện tại đã hối hận, chẳng nên vào đây làm gì.

Tang Bác Cổ thấy miếng da dê hình vuông, mỗi chiều độ một thước, hai mép còn vết cắt và đường vạch, xem chừng đây là một phần tư của một tấm bản đồ hoàn chỉnh không có chữ gì, chỉ thấy các điểm khoanh tròn và đường nối nhằng nhịt, phức tạp. Tang Bác Cổ không hiểu gì hết, bèn đưa trả Thiền Nghi :

- Người kiếm ở đâu ra thứ tàn đồ này?

- Là của sư huynh bần tăng trao cho. Sư huynh bần tăng không nói kiếm được ở đâu.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Người có biết ý nghĩa các điểm tròn và vạch nối trong đó không?

- Trừ động khẩu do sư huynh bần tăng chỉ cho biết, bần tăng không hiểu gì hết.

- Tại sao người lại mạo hiểm mò vào?

Thiền Nghi thở dài :

- Ôi, sư huynh bần tăng bảo theo bản đồ này tìm lối vào. Tìm được, phải chờ sư huynh tới hãy vào động. Nhưng bần tăng hiếu kỳ quá, muốn thâm nhập xem sao. Ai ngờ có lẽ đến phải bỏ xác ở trong này.

Tang Bác Cổ cười khà khà :

- Có thể lắm. Phi Phi cổ động là kỳ địa, ắt chỉ dung thứ kỳ nhân. Thôi, đi nào!

Lại tiến sâu chừng một tuần trà, thì hết lối đi tiếp, mà không thấy cửa nào cả.

Tang Bác Cổ quan sát kỹ, tiến không được, lui chẳng xong, xem chừng đến chỗ này là tuyệt địa. Bèn gầm một tiếng, dùng hai tay lấy hết sức bình sinh đẩy vào vách đá trước mặt.

Sức đẩy cương mãnh đã dẫn động cơ quan bí mật rùng rùng chuyển động, rồi từ phía dưới có một đạo nước phun mạnh lên tung tóe. Bên góc vách có quang tuyến rơi vào. Tang Bác Cổ mừng rỡ, phóng một chưởng.

Sầm! Lập tức lộ ra một căn động.

Hai người nhảy vào. Từ căn động, có một thông đạo dẫn ra phía khác, trong thông đạo nhấp nháy ánh lục quang như ma trời, chập chờn nhấp nháy đáng sợ.

Tang Bác Cổ phóng tiếp mấy chưởng vào thông đạo. Thiền Nghi vội kêu :

- Đừng đánh nữa, không chừng còn có cơ quan lợi hại hơn.

Lời chưa dứt, hần thấy dưới chân hựt hẫng, vội tùng mình lên. Ngay chỗ hần vừa đứng đã thành một lỗ sâu hun hút. Hú vía!

Đồng thời, một bên vách chuyển động lộ ra một lối đi rộng. Hai người cả mừng vọt qua vách đá sau lưng lập tức khép lại.

Trước mặt họ là một gian thạch thất rộng rãi, vách dựng đứng, trần rất cao, từ phía trên có một phiến tử quang rọi xuống. Tang Bác Cổ ngồi xuống một chiếc ghế đá, thấy trên vách viết mấy dòng chữ:

“Kẻ vào được đây ắt phải chết”.

Thiền Nghi đọc xong, chán nản ngồi xuống im lặng.

Bỗng ở một góc thạch thất có tiếng động lạ, rồi vách đá xê dịch, lộ ra một lối đi hẹp. Tiếp đó có ba bóng người chui vào. Họ vừa vào thì vách đá khép lại như cũ.

-Ồ, trong này có người!

-Ồi, thì ra là Thiền Nghi đại sư!

-Tại sao các vị xông vào được đây?

Thạch thất huyền não hần lên. Tang Bác Cổ cười ha hả :

-Vào đông càng tốt! Thêm ba người nữa sắp thành quý.

Ba người vừa vào đều thuộc Địa Sát bang, gồm Đông Lộ bang chủ Vô Diện Mục Phương Uy, Nam Lộ bang chủ Độc Giác Long Sát Dũng và Trung Lộ bang chủ Thiểm Điện Thủ Kim Ngao.

Ba Bang chủ thấy Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ thì cùng cung tay thi lễ :

-Sao Tang lão tiền bối cũng ở đây ư!

Tang Bác Cổ nháy mắt :

-Chẳng lẽ chỉ các ngươi mới được tới, còn lão phu thì không? Các ngươi vào đây từ lối nào?

Thiểm Điện Thủ Kim Ngao đáp :

-Chúng vãn bối theo lối Hấp Thiết cốc.

Thiền Nghi ngạc nhiên :

-Chẳng lẽ các vị có bí đồ Phi Phi cổ động?

Độc Giác Long Sát Dũng lập tức phản vấn :

-Hai vị cũng có bí đồ ư?

Tang Bác Cổ cười :

-Vạn Sự Thông ta đây đi riêng một mình theo ý muốn, không dính dáng gì tới Thiền Nghi!

Vô Diện Mục Phương Uy hỏi :

-Như vậy, không phải Tang lão tiền bối cùng vào với Thiền Nghi đại sư?

Tang Bác Cổ hiểu ý của Phương Uy, đáp :

-Thiền Nghi chiếu theo bí đồ mà vào. Còn lão phu có lối đi riêng của lão phu.

Thiền Nghi thấy Tang Bác Cổ nói lộ việc hần có bí đồ, trong bụng rất bức bối. Ba vị Bang chủ kia đưa mắt cho nhau, tiến lại gần Thiền Nghi :

-Đại sư đã có bí đồ, có thể cho xem được chăng?

Thiền Nghi khôn ngoan xảo quyệt, biết ngay thâm ý của chúng, chỉ mỉm cười, đáp :

-Bàn tăng có mỗi một mảnh, chẳng ghi chú chữ nào, có gì đáng xem đâu!

Độc Giác Long nói :

- Đại sư võ nghệ cao cường, chẳng lẽ lo sợ chúng tại hạ làm hại hay sao?

Thiền Nghi há chịu nổi lời lẽ như vậy, đang định phát tác, chợt Vô Diện Mục Phương Uy rút ra một mảnh da dê, nói :

- Bí đồ chẳng có gì là ly kỳ, tại hạ cũng mang theo một cái đây.

Thiền Nghi kinh ngạc, định ngó coi, Phương Uy liền giấu ra sau lưng.

- Đại sư hãy đưa bí đồ của mình ra, rồi chúng ta cùng xem của nhau.

Thiền Nghi lấy bí đồ. Đôi bên cùng mở ra, cùng sững sờ.

Nguyên hai mảnh kích thước như nhau, ghép lại vừa vặn thành một nửa tấm bản đồ.

(thiếu trang) Thiểm Điện Chủ Kim Ngao chẳng nói chẳng rằng, giơ tay chụp vội :

- Buông!

Thiền Nghi sớm đã lưu tâm, tay tả sử chiêu “Nghênh Phong Đoạn Trảo” chém nhanh tới cổ tay của Kim Ngao.

Kim Ngao lập tức biến chiêu, nhưng Thiền Nghi đã bật lùi ra xa, vừa cắt mảnh da dê đi, vừa cười gằn :

- Các vị định cướp bí đồ khỏi tay bản tăng, khác gì si tâm vọng tưởng.

Thiểm Điện Thủ Kim Ngao sẵn tới, phát cùng lúc hai chiêu “Tiên Nhân Điểm Mục” và “Hắc Thổ Đào Tâm”, mau lẹ đi thường.

Thiền Nghi né mình, thuận thế phát tay áo, đẩy ra một luồng kinh phong lợi hại tới hai đầu gối đối phương.

Thiểm Điện Thủ Kim Ngao tiến xéo tới, song chưởng vừa phân đã hợp, vỗ ập tới huyệt Thái Dương của Thiền Nghi.

Thiền Nghi điềm tĩnh đưa hai tay từ dưới sườn thẳng lên, hất sang hai bên, theo chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật”.

Kim Ngao không thu chiêu, chỉ trầm hấn hai tay, chém xuống hai bên mạng sườn đối phương.

Thiền Nghi thấy gã kia xuất chiêu liên hoàn, biến chiêu thần tốc vội hạ hai vai xuống, xoay hai cổ tay mà hất ra theo thế “Đã Mã Phân Tung”.

Kim Ngao có ngoại hiệu Thiểm Điện Thủ (tay nhanh như điện chớp), chẳng phải hư danh, xuất chiêu quả là thần tốc. Gã hóa giải công thế của Thiền Nghi và phản kích liên tục, toàn nhắm tới yếu huyệt của Thiền Nghi.

Thiền Nghi chủ yếu thủ thế, kiến chiêu phá thức. Vừa quan sát quyền lộ của đối phương, vừa ngầm ngưng thần tụ khí. Lúc này chợt gầm một tiếng kinh nhân.

Phương Uy giật mình, vội kêu :

- Kim bang chủ cẩn thận, hòa thượng thi triển “Âm Phong chưởng” đó!

Lời chưa dứt, chỉ thấy tầng bào của Thiền Nghi không gió mà căng phồng lên, khuôn mặt dài như mặt ngựa, lông mày dài như chổi, mũi sư tử, mắt tam giác, mồm cá ngao, đều lộ vẻ cuồng bạo đáng sợ.

Thiểm Điện Thủ đề tụ chân khí. Thiền Nghi đưa hai tay ngang ngực, quát :

- Tiếp chiêu!

Mười ngón tay lập tức bùng ra mười tia hàn khí công kích toàn thân Kim Ngao.

Kim Ngao không dám chậm trễ, vội đẩy ra hai chưởng cực mạnh.

Tiềm lực của song phương ập vào nhau, phát ra những tiếng nổ bom bốp.

Không để đối phương hoàn chiêu, Thiên Nghi sẵn tới, vung mạnh tay hữu, như như trước các huyết nửa người bên tả của Kim Ngao. Đây chính là Tam thập lục thức Âm Phong trảo nguy dị khôn lường.

Âm Phong trảo phóng ra nhiều tia hàn khí, xuyên cơ thể mà tấn công mạnh cắt da mà thích cốt. Thiểm Điện Thủ là Bang chủ một lộ, chẳng phải hạng tầm thường, thấy đối phương thi triển tuyệt kỹ, vội sử chiêu “Thoát Bào Hoán Vị” mà bay vọt ra xa hơn trượng.

Thiên Nghi định truy đuổi, chợt thấy sau lưng khác lạ, đồng thời nghe hai tiếng :

- Tiếp chiêu!

Vội tràn ngang ba bước. Một luồng chưởng phong ào ạt phóng qua, chính là đòn của Độc Giác Long Sát Dững.

Kim Ngao thừa cơ quay lại sử chiêu “Hồi Phong Khước Nguyệt” chụp tới đầu Thiên Nghi.

Thiên Nghi vung tay áo tiếp đòn, giải công thế, đoạn trượt sang một bước về mé trái, búng năm ngón tay. Năm luồng hàn khí phóng tới ba đại yếu huyết sinh tử “Tương Đài”, “Đan Điền”, “Trung Cực” của Độc Giác Long Sát Dững.

Độc Giác Long dùng thức “Di Cung Hoán Vị” né tránh chỉ phong, rồi tung liền ba chưởng trả đòn.

Thiên Nghi vừa tránh ba chưởng thì Kim Ngao tung cước phóng quyền công đến. Thiên Nghi một mình đối phó với Nhị lộ bang chủ vẫn điềm nhiên như không.

Thiểm Điện Thủ thân pháp khinh linh, xuất chiêu thần tốc như bạo vũ cấp phong. Độc Giác Long dùng mãnh tuyệt luân, chiêu thức hiểm độc, như lời đình hài lãng. Hai người liên thủ công kích Thiên Nghi thật là lợi hại.

Thiên Nghi đầu đà nổi danh là sát tinh trong võ lâm, chẳng những võ nghệ cao cường mà còn âm hiểm vô cùng. “Âm Phong chưởng” là độc nhất vô nhị, uy chấn giang hồ, khả dĩ làm cho huyết mạch đối phương đóng thành băng. Tam thập lục thức Âm Phong trảo đủ xuyên thấu Thiết Bối Sam, chuyên đánh vào Huyền Cơ mạch huyết. Hiện tại công lực sung mãn, có thể thi triển “Âm Phong chưởng” bất cứ lúc nào.

Hắn chưa dám tận phát “Âm Phong chưởng” bởi hắn còn ngại làm cho Tang Bác Cổ tử thương. Lão nhân tuy ở cách xa một chút, nhưng lại đang ngủ.

Danh gia đang giao đấu, tối kỵ chần chừ. Thiên Nghi lưỡng lự, Vô Diện Mục thấy vậy liền nhảy vào tham chiến. Y vung chưởng đánh tới sườn Thiên Nghi.

Thiên Nghi bị bất ngờ, khi phát giác thì chưởng thế đã ập đến, chỉ kịp xoay người thoái lui, bị xé toang một mảnh áo.

Ba lộ Bang chủ không để Thiên Nghi đứng vững đã ào tới, khiến Thiên Nghi gấp gáp thoái lui.

Thiên Nghi bị mất tiên cơ, đành ở thế hạ phong, chống đỡ ba phía. Ba lộ Bang chủ đều biết sự lợi hại của “Âm Phong chưởng”, nên họ dồn dập công kích, không để cho Thiên Nghi có cơ hội thi triển tuyệt kỹ độc nhất vô nhị.

Thiên Nghi không thi triển được tuyệt kỹ, khác nào mãnh hổ lạc xuống đồng bằng, hùng long dính bùn. Nếu chỉ dùng chiêu thức thông thường, ắt cầm chắc sự lạc bại.

Ba người kia quyết đoạt bí đồ, thấy đối phương núng thế, tinh thần bán loạn, càng dồn dập công kích, miệng quát :

- Muốn sống đưa bí đồ ran gay!

- Người thức thời chẳng dại dột mất mạng vì một mảnh bí đồ!

- Muốn sống hay muốn giữ bí đồ mà chết?

Thiên Nghi luống cuống, biết là “mãnh hổ nan địch quần hồ”, tăng bào đã bị rách mấy chỗ, vội kêu cứu :

- Tang lão tiên bối, dậy mau, dậy mau giúp vãn bối một tay!

Tang Bác Cổ ngồi thẳng dậy, ngáp dài :

- Các người đánh nhau, lão phu cứ ngủ, việc ai nấy làm, người gọi ta làm gì?

Thiền Nghi nói :

- Chẳng phải lão tiền bối muốn văn bối trị thương cho Lăng Ba Nhất Yến hay sao?

Tang Bác Cổ cười :

- Tang Bác Cổ này chẳng cần gì đến người hết. Ta muốn xem người bị đập chết như thế nào đây...

Lời chưa dứt, Thiền Nghi đã bị trúng một chưởng vào vai, mắt nổ đom đóm, bụng thâm than: “Thế là hết!”

Ào ào ào... một trận cuồng phong ập tới, bốn bóng người tứ tán, Thiền Nghi đã được Tang Bác Cổ cứu ra khỏi vòng chiến.

Ba lộ Bang chủ không ngờ lão tiền bối cứu Thiền Nghi, đứng ngây cả ra.

Thiền Nghi thừa cơ nấp vào sau lưng Tang Bác Cổ mà ngưng thần, vận khí điều tức.

Độc Giác Long bắt phục, nói :

- Sao lão tiền bối lại đi cứu giúp một kẻ như hần?

Tang Bác Cổ vuốt râu cười :

- Địa Sát bang với Âm Sơn phái đều là ác nhân trong võ lâm. Ta cứu hần vì còn dùng đến hần.

Thiểm Điện Thủ giận dữ nói :

- Địa Sát bang đường đường là một môn phái hùng hậu của võ lâm, lão tiền bối chớ nên khinh khi người khác.

Tang Bác Cổ quắc mắt cười khẩy :

- Bầy cẩu tặc cũng đòi xưng danh môn phái! Hừ, hôm nay ta đang cảm thấy dễ chịu, nếu không ba đứa người sẽ được sớm về châu ông bà ông vải các người.

Thiểm Điện Thủ và Độc Giác Long nghe vậy thì nổi xung, định xuất thủ. Nhưng Vô Diện Mục Phương Uy biết Vạn Sự Thông thuộc hàng kỳ nhân vô địch, vội ngăn hai gã kia và lái câu chuyện sang hướng khác. Gã hỏi :

- Có phải lão tiền bối muốn giữ bí đồ?

Tang Bác Cổ cười khẩy :

- Nực cười, hai góc tàn đồ chưa biết là chân hay giả. Ta hỏi người, người kiếm đâu ra thứ đó?

Phương Uy do dự rồi đáp :

- Là do Tổng bang chủ của văn bối giao cho. Văn bối không biết từ đâu mà có.

Tang Bác Cổ lại hỏi :

- Các người có hiểu hết những gì vẽ trên đó hay không?

Phương Uy ngáp ngừng :

- Cái đó thì...

Tang Bác Cổ nói :

- Như vậy là các người cũng liều lĩnh nhắm mắt mà chui vào đây?

- Cũng không hần, chúng văn bối có biết đôi chút... Nhưng Tổng bang chủ bảo chúng văn bối chỉ tìm động khẩu, chứ không được xông vào trong động.

- Hiện tại người có thể dựa vào bí đồ mà thoát ra được chăng?

Phương Uy thở dài :

- Phi Phi cổ động thật là chốn tà môn, đi vào bình an vô sự, lui ra lại trùng trùng cơ quan ám hại.

Lúc này Thiên Nghi đầu đã đã điều tức xong xuôi. Hắn tuy bị trúng chưởng, nhưng không đáng kể. Thấy Tang Bác Cổ đàm luận với ba gã kia, hắn thầm cho là cơ hội, liền nổi sát cơ, giơ hai tay ngang ngực, định thi triển “Âm Phong chưởng”.

Độc Giác Long chợt kêu to :

- Hòa thượng giở độc thủ!

Liền cùng Thiểm Điện Thủ nhảy vọt ra xa.

Tang Bác Cổ giữa lúc vạn phần nguy hiểm, điềm tĩnh quay đầu quát :

- Người định ám toán lão phu này ư?

Tiếng quát vang như sấm, chấn động cả thạch thất.

Thiên Nghi áp ứng :

- Vãn... vãn bối...

Tang Bác Cổ gần giọng :

- Người còn nuôi ý đồ hại người, thì kẻ đầu tiên làm quỷ ở đây sẽ là Thiên Nghi đầu đà nhà ngươi.

Ba lộ Bang chủ đã sấn tới gần Thiên Nghi, Tang Bác Cổ nói :

- Các người cũng chớ lấy đa hiệp thiểu. Không tìm được lối ra thì tất cả cũng bỏ xác trong động này.

Thế là ai nấy cũng chán nản ngồi xuống.

Lúc này ở bên ngoài đã sang ngày thứ hai.

Tuệ Viễn thiền sư ở Phật Âm tự đã hai lần phái Thập Bát La Hán cùng Đường Tử Vi đến thăm dò Phi Phi cổ động, nhưng chỉ ở bên ngoài chứ không xông vào. Tang Bác Cổ còn bị khốn bên trong, chưa biết sống chết ra sao, có liên quan đến đại sự của Phật Âm tự. Nhất là sợ rằng Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn thừa cơ kéo đến. Phật Âm tự không ai địch nổi hắn thì Cần Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng lành ít dữ nhiều.

Ba đại đệ tử phái Nga Mi là Hư Vân, Hư Tiêu và Hư Lôi cùng Tử Vi thấy Đường Chấn Anh đi Thiên Đài sơn đã năm ngày chưa về, thì trong lòng lo lắng, đứng ngồi không yên. Bốn người chỉ muốn lao đi Thiên Đài sơn xem thế nào, nhưng Tuệ Viễn thiền sư e xảy chuyện bất trắc, sẽ khó ăn nói với Chưởng môn phái Nga Mi và Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, nên kiên quyết ngăn họ lại, bảo họ rón dơi thêm vài ngày.

Đường Tử Vi lo lắng cho Lăng Ba Nhất Yến, đã ba lần tới Tùng Trúc trang thăm dò tin tức, nhưng bên trong cơ quan trùng trùng, không dám xâm nhập. Cần Khôn Nhất Mẫu chỉ có năng là đệ tử duy nhất, nên cũng lo lắng khôn nguôi.

Ở Tùng Trúc trang thì thương thể của Lăng Ba Nhất Yến mỗi ngày thêm trầm trọng. Một nửa người đã bị liệt hẳn, không thể cử động, Bạch, Đường phu nhân ngày đêm nước mắt ngấn dài.

Lã Chí Viễn năm lần bảy lượt phái người đi tìm Thiên Nghi đầu đà. Những người đi trở về đều báo là không tìm thấy Thiên Nghi. Đã vậy, chỉ thấy xuất hiện đồng đủ cao thủ của Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận... hành tung thập phần bí ẩn. Lã Chí Viễn nghe vậy, lấy làm kỳ dị, nhưng vì Lăng Ba Nhất Yến, hắn không dám rời Tùng Trúc trang nửa bước, lại hạ lệnh cho Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt cùng hai gã đại đệ tử canh phòng nghiêm mật, sẵn sàng ứng phó.

Lại nói đến Đường Chấn Anh. Tối hôm đó, chàng phóng như bay về đến Phật Âm tự.

Người đầu tiên chàng thấy ở phía hậu viện là Đường Tử Vi. Nàng reo lên :

- Anh ca ca đã về...

Đoạn ôm chầm lấy chàng.

Đường Chấn Anh hỏi luôn :

- Lãng thư thư thế nào?

Tử Vi thuật lại vắn tắt mọi chuyện.

Đường Chấn Anh vừa nghe Lãng thư thư đang ở Tùng Trúc trang thì cả kinh, định phóng đi ngay, nhưng có ba vị hòa thượng kéo tới.

- Sư huynh! Các sư huynh cũng đến đây ư?

Đường Chấn Anh cúi mình thi lễ, rồi ôm chầm lấy Hư Vân mừng rỡ khôn xiết!

Ba vị sư huynh thấy tiểu sư đệ an toàn trở về như trút được gánh nặng ngàn cân. Đại sư huynh Hư Vân vỗ vai chàng :

- Sư đệ càng lớn càng liều lĩnh, khiến các sư huynh lo quá.

Đường Chấn Anh đáp :

- Các sư huynh đến đây cả, vậy Không Tĩnh tự để ai bảo vệ?

Hư Vân rút trong túi ra một tờ giấy :

- Sư đệ coi đi!

Đường Chấn Anh cầm lấy đọc:

“Hoàng Sơn phong vân tế hội, kiếp nạn vô lâm lại sắp nảy sinh. Bốn đồ tôn Vân, Tiêu, Lôi, Chấn hãy thay ta gấp đến Lư Sơn, chuyển lệnh của ta cho sư phụ và sư thúc các người ngưng bế quan trước thời hạn, gấp tới Hoàng Sơn bắt sống tên phản đồ Lã Chí Viễn để thanh lý môn hộ. Không được trái lệnh”.

Không có chữ ký, ở góc dưới chỉ họa một lão nhân râu dài, không phải tăng, đạo, cũng chẳng phải tục.

Đường Chấn Anh xem xong, ngạc nhiên hỏi :

- Người viết khẩu khí quá ngang tàng, không biết là ai vậy?

Hư Tiêu đáp :

- Chính là người mà sư đệ và Tử Vi sư muội đã đem tặng hai bầu rượu.

Đường Chấn Anh nghe nhắc, liền nhớ lại lão nhân giao đấu bằng đũa trên con thuyền, sau đó trên Nga Mi Kim Đỉnh đã phong bế huyết đạo cho chàng bằng cách ném các viên sỏi. Bèn hỏi :

- Người ấy hình như có lai lịch, nhưng không biết có quan hệ thế nào với chúng ta?

Hư Vân đáp :

- Đó là nhị sư tổ của chúng ta.

Đường Chấn Anh kinh ngạc bội phần :

- Nhị sư tổ!

Hư Vân định nói rõ thì có hai người tới. Đó là Tuệ Viễn thiền sư và Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao.

Đường Chấn Anh vội thi lễ. Tuệ Viễn thiền sư nói :

- Hiền khê quá vất vả vì hành trình, không biết có lấy được Lưu Kim Khương...

Đông Phương Tiêu Dao tiếp lời :

- Nhìn sắc diện, chắc là được.

Đường Chấn Anh lấy nhánh Lưu Kim Khương dâng hai tay cho Y Thánh, rồi định từ biệt mọi người để đi Tùng Trúc trang đem Lãng Ba Nhất Yến về Phật Âm tự.

Tuệ Viễn thiền sư can ngăn :

- Hãy khoan, Càn Khôn Nhất Mẫu muốn gặp hiền khế ngay. Sau khi gặp, hãy đi cũng chưa muộn.

Thế là mọi người cùng kéo đến chỗ Càn Khôn Nhất Mẫu.

Đường Chấn Anh thấy lão bà và Thiên Ngoại Cô Tăng đang ngồi trong phòng, chàng quỳ xuống vái, nói :

- Văn bối Đường Chấn Anh yết kiến lão tiền bối!

- A di đà Phật!

- Đứng dậy đi!

Một luồng ám kinh đẩy chàng đứng lên. Lão bà nói :

- Đứng yên đó, để ta ngắm kỹ người!

Đường Chấn Anh bẽn lèn đỏ mặt.

- Kể đã vì cứu tính mệnh nữ đệ tử mà dấn thân đến Hàn Nham đây hiểm nạn để lấy Lưu Kim Khương là người phải không?

- Chính là văn bối!

- Có lấy được Lưu Kim Khương hay không?

- Văn bối đã giao cho Đông Phương tiền bối.

Càn Khôn Nhất Mẫu mừng rỡ, lại hỏi :

- Hiện tại người định làm gì?

- Văn bối muốn đến Tùng Trúc trang đem Lãng thư thư về đây.

- Người không sợ Mai Chưởng Tẩn Nhân hay sao?

- Để cứu Lãng thư thư, văn bối dù nước sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan. Huống hồ Lã Chí Viễn còn đối đầu với tề phái và có mối cừu bất cộng đái thiên với văn bối. Văn bối từ ngàn dặm tới Hoàng Sơn chính là để tìm hẩn báo cừu. Tùng Trúc trang dù là rừng đao bể kiếm, văn bối cũng quyết xông vào!

Mọi người nghe chàng thiếu niên anh tuấn với những lời hào hùng thì đều xúc động, thâm thán phục.

Càn Khôn Nhất Mẫu hỏi :

- Hiện tại là mấy giờ rồi?

Có người đáp :

- Thưa, vừa điểm canh một.

Càn Khôn Nhất Mẫu nói :

- Anh nhi, lại đây!

Đường Chấn Anh bước tới bên lão bà bà. Lão bà phất tay áo, Đường Chấn Anh kêu lên, lập tức ngã vào lòng lão bà mà ngất đi.

Mọi người đều chưa rõ nguyên nhân tại sao lão bà làm như vậy. Lão bà đỡ Đường Chấn Anh vào lòng, lim dim mắt bất động, riêng hai bàn tay gầy dẹt án ngay ở hai yếu huyệt sinh tử Đỉnh Lương và Bách Hội của chàng.

Bốn đệ tử của phái Nga Mi kinh hãi, Đông Phương Tiêu Dao đứng sau lưng họ, thấp giọng nói :

- Đừng lo, nhị mạch Nhâm, Đốc của Anh hiền đệ đang được đả thông. Nhất Mẫu đang truyền chân khí cho Anh hiền đệ đó. Lát nữa tỉnh lại, sẽ hơn hẳn lúc trước.

Đêm yên tĩnh, gió thu hiu hiu. Mọi người không ai nói một tiếng, cùng chăm chú quan sát Càn Khôn Nhất Mẫu và Đường Chấn Anh.

Khi trống điểm canh hai, Càn Khôn Nhất Mẫu bỗng thét to một tiếng, đẩy Đường Chấn Anh văng ra ngoài cửa, còn lão bà thì ngã ngửa ra phía sau.

Đường Chấn Anh tỉnh dậy, chạy vào. Lão bà mặt tái nhợt, đầm đìa mồ hôi, nói :

- Mau đến Tùng Trúc trang...

Rồi ngất đi.

Mọi người thấy vậy cả kinh, Thiên Ngoại Cô Tăng xua tay :

- Đó là hiện tượng bị mất quá nhiều nguyên khí... Cứ để bà ta nằm nghỉ!

Y Thánh vội lấy một viên hoàn được nhét vào miệng lão bà, châm kim vào huyệt “Khí Hải” để lão bà chóng hồi phục.

Đường Chấn Anh như vừa qua một giấc mơ dài. Chàng nghe câu “Mau đến Tùng Trúc Trang” mới sực nhớ đến Lăng thư thư, thế là vội từ biệt mọi người lao ra khỏi phòng, rời Phật Âm tự nhanh như bay.

Chỉ nghe phía sau có tiếng tay áo phàn phật, tiếng gọi với của Tử Vi và các vị sư huynh :

- Anh ca ca, đợi muội với...

- Sư đệ hãy chờ một chút, huynh đi cùng đây...

Đường Chấn Anh nóng lòng đi cứu người, ngoảnh lại nói :

- Sư huynh và Vi muội cứ ở đây chờ nhé!

Vừa nói vừa vọt đi mây trắng, nhanh hơn gió.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lô và Tử Vi đuổi theo sau. Nhưng hiện tại Đường Chấn Anh đã được đả thông hai mạch Nhâm, Đốc và sinh tử huyền quan, nên đã mạnh hơn trước gấp bội. Đuổi kịp chàng e còn khó hơn thăng thiên.

Canh ba, chàng đã tới bên ngoài Tùng Trúc trang. Chàng biết bên trong, cơ quan bí mật trùng trùng, nhưng nóng lòng muốn cứu Lăng Ba Nhất Yến, chàng đâu còn suy tính. Chàng tung mình nhảy qua tường mà vào, bỗng nghe sau lưng có tiếng cười lạnh lùng :

- Thiên đường có lối chẳng đi, địa ngục không cửa mà ngươi lại tìm đến, đúng là đâm đầu vào chỗ chết!

Đường Chấn Anh thấy một bóng người xông tới, là gã bịt mặt râu đỏ. Kim Mai Hạc Chưởng trong tay hắn đã chụp xuống đầu chàng.

Đường Chấn Anh dùng thức “Phi Phùng Điện Chuyển” trượt ngang năm bước, rút ngay Nhật Nguyệt song luân, sử tuyệt chiêu thứ nhất “Luân Tảo Cửu Thiên” trong “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Gã râu đỏ thu Kim Mai Hạc Chưởng, dùng chiêu “Náo Thiên Thám Qua” bổ tới má chàng.

Đường Chấn Anh biến sang chiêu “Tứ Tượng Thần Hội” để hóa giải công thế của đối phương, rồi sử chiêu “Kim Kê Đẩu Linh” mà chém nhanh vào hai bên sườn đối phương.

Gã râu đỏ gầm lên, “keng, keng” hai tiếng, Kim Mai Hạc Chưởng gạt Nhật Nguyệt song luân, rồi tức thì xoay cổ tay phản kích, sử tuyệt chiêu “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên”.

Chỉ thấy kim tinh loang loáng, chưởng phong ù ù, thế như phong vũ ba đào bao vây kín Đường Chấn Anh.

Chiêu thức quả phi phạm. Đường Chấn Anh múa tít Nhật Nguyệt song luân, đề tụ một hơi chân khí, hai vai hất mạnh, sử chiêu “Ngọc Liên Hành Không”, Song luân phát ra những tiếng ong ong như long ngâm hổ hống.

Tuyệt chiêu đối tuyệt chiêu, kỳ thức chống kỳ thức, “choang, choang” liên hai tiếng, Song luân và Mai chưởng đập vào nhau. Đường Chấn Anh chưa dùng toàn lực, mà gã râu đỏ thấy hổ khẩu nhứt buốt, hai cánh tay tê dại, rú một tiếng, buông văng Mai chưởng. Gã vội búng mình chạy vào trong trang.

- Chạy đâu cho thoát!

Đường Chấn Anh nhún chân vọt theo. Gã râu đỏ quay tay phóng về phía sau ba điểm hàn tinh, chính là ba đóa “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai”.

Đường Chấn Anh vùng Song luân đánh rớt cả ba ám khí, dùng thức “Nhạn Lạc Sa Nan” đáp xuống, chân vừa chạm đất, đã “phụt” một tiếng, ba mũi song tụ tiền từ một bụi cỏ phóng tới ngang thân.

Chàng cả kinh, vội bật ngửa người ra phía sau. Keng! Một mũi tiền trúng vào Nhật luân. May mà chàng có Song luân hộ thân, nếu không chắc đã trúng tiền. Hú vía!

Chàng biết dưới mặt đất có nhiều cơ quan bí mật, bèn tung mình lên một cành tùng. Chân vừa đặt xuống cành tùng, thân hình chưa đứng vững, từ thân cây vọt ra một chất độc dịch màu trắng.

Chàng hốt hoảng nhắc người như một con én đáp xuống một bãi cỏ dưới đất.

Nói thì dài, sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt. Nhờ được tiếp chân khí, chàng đã tránh được mấy hiểm họa, nhưng cũng toát mồ hôi.

Lúc này đã không thấy tung tích gã râu đỏ đâu nữa. Chàng không dám khinh suất, bèn cúi xuống nhặt một cục đá nhỏ ném tới một gốc cây. Cục đá rơi nghe “bịch”, không có động tĩnh gì thêm, chàng mới nhún mình bay tới đó. Vừa đáp xuống, bỗng sau thân cây có một bóng người chạy về phía trước. Người kia đã không xuất thủ, cũng chẳng nói chẳng rằng.

Đường Chấn Anh thấy lạ, vọt đuổi theo hần. Hần cứ thẳng người mà chạy về phía trước, vừa chạy vừa phát ra âm thanh rì rì nhỏ nhỏ, nghe rất kỳ.

Lần trước thám trang, Đường Chấn Anh đã gặp mấy con mộc khuyển (chó gỗ). Nay thấy người kia dáng hình cứng nhắc, chợt hiểu rằng đó là một người gỗ.

Người gỗ đột nhiên quay mình, lao thẳng lại phía chàng.

Chàng đang ở thế lao nhanh đuổi theo, muốn tránh đã khó. Bèn vùng Song luân sử chiêu “Thanh Thăng Trọc Giáng”. Phập, phập hai tiếng, người gỗ đã bị bay đầu, gãy lưng, đổ gục xuống.

Bỗng Đường Chấn Anh cảm thấy một mùi lạ xộc vào mũi. Chàng định nín thở, song đã chậm một bước, đất trời đã đảo đảo, đầu nặng chân nhẹ, ngã ngay xuống.

...

Đang mơ mơ màng màng, Đường Chấn Anh chợt thấy đầu lạnh toát, chàng rung mình tỉnh lại.

Lại một gáo nước lạnh dội vào mặt.

- Bẩm Trang chủ, hần tỉnh rồi.

- Được!

Đường Chấn Anh giật mình mở mắt. Hai tay chàng đã bị trói chặt vào một cây cột. Ngẩng mặt lên thì thấy đây là tòa lầu trúc, đèn nền thấp sáng trưng.

Đối diện với chàng là một người râu bạc như cước, vẻ mặt nghiêm nghị, mục quang như điện, vai rộng ngực nở, thân thể khô vĩ, mặc bộ trường bào màu đen, tuy là lão nhân, nhưng thần thái và anh phong hào khí còn hơn một thanh niên. Đường Chấn Anh thầm đoán đây nhất định là Lã Chí Viễn, một thân cừ đại địch của chàng.

Cúi đầu xuống một chút, nhìn sang bên cạnh, chàng thấy một gã thanh niên. Chưa nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy chàng đã nổi giận. Hần chính là tên đâm tặc Hà Vũ Hoàn.

Đứng sau lưng Lã Chí Viễn là Đường Chấn Kiệt, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hai bên tả hữu cạnh chàng có hai gã đại hán ở trần. Một tên xách thùng nước, một tên lăm lăm cây tiêm đao, nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đường Chấn Anh tuy bị trói chặt, nhưng không chút run sợ. Chàng quắc mắt nhìn lão nhân ngồi đối diện, gần giọng hỏi :

- Người có phải là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đó không?

- Không sai!

Lã Chí Viễn gật đầu đáp, rồi hỏi lại :

- Còn người là đệ tử phái Nga Mi thì phải?

Đường Chấn Anh không cần giấu giếm :

- Ta là bề quan đệ tử của đương đại Chưởng môn phái Nga Mi, họ Đường, tên Chấn Anh. Cũng chính là Đường thiếu gia của nhà người đây.

Lã Chí Viễn điềm nhiên, đã không nổi giận, lại còn mỉm cười :

- Như vậy kẻ sát hại đệ tử của ta trên Nga Mi Kim Đỉnh là người?

Đường Chấn Anh ngang nhiên đáp :

- Đã biết thế, sao còn phải hỏi?

- Vì sao người lại hạ độc thủ?

Đường Chấn Anh hỏi lại :

- Vì sao người lại muốn ám hại hết đệ tử của phái Nga Mi? Vì sao người giết mười tám người của phái Nga Mi?

Lã Chí Viễn sa sầm mặt.

Đường Chấn Anh giận dữ tiếp :

- Ta từ ngàn dặm tới đây, chính là muốn tìm tên Lã Chí Viễn để đòi nợ máu. Giữa ta và người vừa có ân cừu, vừa có cừu hận.

Chàng đang định nói hắn đã phạm tội sát phụ, đoạt mẫu của chàng, nhưng chợt nhớ mẫu thân và Kiệt đệ còn đang ở trong trang, nên bất giác ngừng bật.

Lã Chí Viễn sinh nghi, ngạc nhiên hỏi :

- Cừu hận ư? Ta với người có cừu hận gì?

Đường Chấn Anh vừa rồi vì quá xúc động mà lỡ lời. Nay bị Lã Chí Viễn truy vấn, vội lái sang chuyện khác :

- Lã Chí Viễn, người đã gây quá nhiều tội ác, khỏi cần ta nói rõ, người tự hiểu lấy. Nay ta đã rơi vào tay người, muốn giết thì cứ giết, bất tất phí lời!

Hà Vũ Hoàn chỉ muốn chiếm được Lăng Ba Nhất Yến và Tử Vi, nên đối địch với Đường Chấn Anh, sớm đã coi chàng như cái gai trước mắt. Nay thấy cơ hội hại chàng đã tới, bèn thừa cơ đổ thêm dầu vào lửa, cung quyền quay sang thừa với Lã Chí Viễn :

- Tên này là đệ tử phái Nga Mi, bá phụ hà tất đa vấn, hãy đem giết chết hắn đi.

Đường Chấn Anh trợn mắt nhìn Hà Vũ Hoàn, nghiêng răng nói :

- Ta chết đi sẽ làm quỷ kết liễu mạng người trước tiên.

Lã Chí Viễn đoán rằng lời Đường Chấn Anh nói ban nãy hắn có nguyên do, nên trầm ngâm suy nghĩ.

Đường Chấn Kiệt đứng sau lưng hắn, trong tay áo giấu sẵn lưỡi chủy thủ, tư thế sẵn sàng, khi gấp rút sẽ kết liễu tính mệnh Lã Chí Viễn trước. Đồng thời, ở bên ngoài còn có Bạch Thu Hồng cũng chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Hà Vũ Hoàn quỷ kế đa đoan, tính tình âm hiểm, chỉ liếc mắt qua đã thấy Đường Chấn Kiệt có vẻ đáng nghi, liền mỉm cười nói :

- Giao đệ, hãy ngồi xuống đi chứ!

Câu nói của hắn như đọc được ý nghĩ của Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt giật mình. Chợt Lã Chí Viễn phẩy tay hạ lệnh :

- Theo lời khuyên của hiền đệ, hãy xẻ ngực moi tim tên tiểu tử họ Đường này để tế vong hồn bốn đệ tử của ta.

Đường Chấn Kiệt nghiêng rằng, định xuất thủ, bỗng Hà Vũ Hoàn lập tức đứng dậy như để ngăn cản. Đường Chấn Kiệt thấy không thể giết Lã Chí Viễn, vội nói to :

- Thỉnh hãy tạm lưu tình!

11. Chương 11: Tam Đại Môn Chủ

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nghe tiếng ngoảnh lại, nói :

- Giao nhi, con dám ngăn ta sao?

Đường Chấn Kiệt thoát quay người vội thưa :

- Khỏi bẩm phụ thân, hài nhi không phải có ý ngăn cản, hiềm nỗi Nga Mi đệ tử đến Hoàng Sơn quyết không chỉ có mình hắn. Theo hài nhi nghĩ, chúng ta nên tạm giam hắn, kẻ đó gọi đốt hương dẫn quỷ, giảng một cái bầy ôn phái Nga Mi tự chui vào lưới. Lúc đó, đến một bắt một, đến hai bắt hai, đến nhiều bắt nhiều, đến ít bắt ít. Đúng là dĩ dật đãi lao, tọa hưởng kỳ thành!

Mai Chưởng Tản Nhân nghe hài nhi nói có lý, định nói thì Hà Vũ Hoàn lại thưa trước :

- Theo lẽ thường là đêm dài lắm mộng, nếu không lập tức giết đi, e rằng dễ sinh biến hóa, mong bá phụ nghĩ lại!

Hà Vũ Hoàn vừa dứt lời thì Bạch Thu Hồng thình lình xuất hiện, vội bẩm :

- Khỏi bẩm phụ thân, lại có Nga Mi đệ tử đến thám thính trang trại...

Thưa xong, Bạch Thu Hồng vội đi ngay.

Mai Chưởng Tản Nhân vừa nghe báo không còn thì giờ suy nghĩ, vội lệnh cho Đường Chấn Kiệt :

- Hài nhi, theo ý con mà làm, nhưng công việc phải hết sức cẩn thận, đề phòng hắn đào tẩu.

Nói rồi đứng lên lệnh cho Hà Vũ Hoàn :

- Hiền đệ, chúng ta ra ngoài xem sao.

Hà Vũ Hoàn vội vã thưa :

- Giao đệ còn trẻ, hay cứ để đệ nhi giúp sức, trước tiên phải giam tên họ Đường này lại, như thế có lẽ thỏa đáng hơn.

- Như thế cũng được.

Mai Chưởng Tản Nhân nói xong vội lao ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt định thừa cơ thả Đường Chấn Anh, nhưng Hà Vũ Hoàn vẫn còn đứng đây thì không có cách nào cả, bực tức trợn mắt nhìn Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn thì nhìn chàng cười xảo quyệt.

Lại nói về Bạch Thu Hồng, dùng mưu “Điều Hổ Ly Sơn”, phao tin nhảm rồi chạy ra ngoài trang trại. Ai ngờ vừa mới ra ngoài trại đã thấy người đông như biển cổ xông tới.

Bạch Thu Hồng sợ quá bèn giơ tay phóng ra một chưởng, nhưng nghe thấy tiếng nói đầy thách thức của người xông tới :

- Mi muốn chết!

Bạch Thu Hồng nghe tiếng biết người, sợ hãi co người thu chưởng, tràn sang ngang năm bước rồi quay mình giữ chặt người xông tới, và khẽ nói :

- Vi muội đây ư?

Đường Tử Vi đáp :

- Thôi đánh chết muội đi!

Ba người Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi vừa kịp đến. Bạch Thu Hồng giơ tay vẩy ba vị hòa thượng rồi dắt Tử Vi phóng ra phía ngoài rừng.

Vượt qua một cái dốc, Đường Tử Vi dùng sức giầy mạnh, nói :

- Huynh chạy chậm thế?

Rồi thấy mấy người bị trói, vội hỏi tiếp :

- Huynh đã thấy Anh ca ca chưa?

Bạch Thu Hồng thật thà kể lại chuyện, rồi nói :

- Anh ca ca đã bị bắt, nhưng không sao. Lã Chí Viễn sẽ lập tức tới đây. Các người hãy chạy đi.

Lời vừa dứt, nghe vọng đến tiếng gọi âm vang khắp núi rừng :

- Long nhi ở đâu?

Bạch Thu Hồng nghe tiếng vội nói :

- Mai Chưởng Tẩn Nhân đã ra ngoài trang trại rồi, các người đi mau lên.

Đường Tử Vi rít lên :

- Sợ cái gì? Chúng ta muốn tìm chính là hấn, chúng ta phải đòi hấn trả nợ máu, quyết một trận tử chiến.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn hét lên một tiếng dài ở phía ngoài trang trại, cô nương Tử Vi bực bội muôn phần, muốn sống chết một trận. Chỉ có Bạch Thu Hồng sợ hãi khuyên can :

- Nay Anh ca ca và Lăng thư thư bị giữ trong trang trại đã làm cho ta và Kiệt đệ bó tay vô sách. Ví như Vi muội lại có chút gì sơ suất, thì ta dứt khoát không muốn sống nữa.

Đường Tử Vi thấy y dứt khoát, trong lòng khó tính, nhưng vẫn lẩm bẩm :

- Nếu muội có cái gì không đúng thì việc gì đến huynh?

Nói rồi lại định xông vào trang trại.

Bạch Thu Hồng làm sao bỏ mặc Tử Vi tự đưa đầu vào lưới, vội tiến lên một bước cản đường, chấp tay vái :

- Vi muội dù chẳng cần nghĩ đến ai thì cũng phải nghĩ đến thân phận của nhị vị lão nhân gia, xin muội mau quay trở lại.

Đường Tử Vi thấy dáng dấp Bạch Thu Hồng đáng thương thì không nín được cười, quay xem ánh mắt của tam vị sư huynh rồi vội trở về đường cũ.

Bạch Thu Hồng sau khi khuyên được Nhất nữ Tam tăng đi rồi, lòng dạ nhẹ nhõm, quay trở lại ứng phó với Mai Chưởng Tẩn Nhân.

Đêm đã tàn, mãi đến sáng hôm sau Đường phu nhân, Bạch phu nhân theo nữ tỳ thưa lại mới biết đêm qua có người do thám trang trại là thiếu niên họ Đường đã bị bắt. Hai người thất kinh sợ hãi, cho gọi ngay Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt đến hỏi han căn kể.

Bạch, Đường vốn sợ kinh động nhị nương, nên cố tình không nói thực. Sau thấy không giấu được thì mới nói việc Đường Chấn Anh bị bắt.

Nhị phu nhân nghe xong, biết Anh nhi bị bắt, bèn trách hai người có đại sự mà còn giấu không bẩm báo, nếu có việc gì thì còn nguy hại đến mức nào.

Đường phu nhân và Bạch phu nhân trong lòng lo lắng vô cùng. Nhị thư muội lệ tuôn như suối, muốn đi thăm Đường Chấn Anh tức khắc. Bạch, Đường hai người sợ hãi vội khuyên ngăn hết lời, nói là nhờ bị Lã Chí Viễn phát giác, chẳng những không cứu được Anh ca ca mà có khi hậu quả còn khôn lường.

Đường phu nhân bảo Chấn Kiệt :

- Hai nhi phải tìm mọi cách cứu Anh ca ca ra khỏi hung trại, còn ta sinh tử thế nào, con hà tất phải lo lắng.

Bạch phu nhân bảo Thu Hồng :

- Nếu không cứu được Đường Chấn Anh, thì con chẳng còn mặt mũi nào nhìn thư thư của con và mẫu thân nữa.

Kiệt, Hồng hai người phải cam đoan mãi để nhị vị phu nhân an tâm rồi cùng đi ra.

Nhị vị phu nhân không dám báo cho Lăng Ba Nhất Yến biết việc Chấn Anh bị bắt, sợ nàng quá xúc động xảy ra việc khôn lường, nên đành quay mặt khóc thầm.

Qua giờ Ngọ, mặt trời ngả về tây, Lăng Ba Nhất Yến đang ngủ mê đột nhiên thấy trong người có cảm giác lạ. Nàng vội bấm đầu ngón tay tính toán, lần trước ở trong vực Tuyệt Mệnh nhai, mình với người ấy sau khi đi lại với nhau đến nay vừa đúng mười ngày. Được lực “Tý Ngọ Túc Hỏa Âm” phát tác đúng giờ tý đêm nay. Bởi vậy, lòng dạ nàng bồn chồn, không sao nhắm mắt được.

Nhị phu nhân sờ sờ bên nàng, thấy nhan sắc lộ ra vẻ hốt hoảng, vội ôm chặt lấy nàng, hỏi :

- Hai nhi, hai nhi làm sao thế?

Lăng Ba Nhất Yến hữu khí vô lực, cười khổ :

- Thừa lão nương, hiện tại là mấy giờ rồi?

Bạch phu nhân ngó ra ngoài cửa sổ rồi đáp :

- Cuối giờ Ngọ, hai nhi hỏi giờ giấc để làm gì?

Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe nói giờ Ngọ đã qua, nghĩ rằng cách giờ tý vốn vẹn còn nửa ngày, nóng lòng vội giục :

- Thân mẫu, xin mau cho gọi người đến tìm nhị đệ, hai nhi có việc gấp cần hỏi nhị đệ.

Nhị phu nhân cảm thấy lạ lùng, vội phái người đi gọi Thu Hồng và Chấn Kiệt. Trong chốc lát, Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đã đến.

Lăng Ba Nhất Yến ngó nhìn nhị phu nhân, diện mạo hưng phấn rồi nhắm mắt khẽ hỏi Chấn Kiệt :

- Việc ta nhờ nhị đệ chắc là quên rồi?

Đường Chấn Kiệt thưa :

- Việc mà Lăng thư nói có phải là Hàn Sương Giải Dục Hương?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu ngượng ngùng.

Bạch Thu Hồng lập tức thưa :

- Việc thư thư giao, hai đệ làm sao dám quên. Chỉ vì lão Lã Chí Viễn gần đây canh phòng khắp nơi, cũng không biết lão ta giấu thuốc ở chỗ nào. Bọn tiểu đệ đã lọt vào phòng thuốc của lão ta trộm tìm mấy lần, cũng không thấy loại thuốc ấy.

Lăng Ba Nhất Yến đột nhiên biến sắc, lẩm bẩm :

- Hết rồi! Hết rồi! Nếu trước giờ tý đêm nay mà Anh đệ đệ không về kịp, ta chỉ còn cách đi trước một bước, kiếp sau tái kiến.

Nói rồi lệ tuôn khóc thầm, làm mọi người cảm thấy thương tâm.

Lúc đó Thu Hồng và Chấn Kiệt mới biết sự việc quá nghiêm trọng, cũng sốt ruột. Nhị phu nhân không rõ đầu đuôi, nhưng nghe Đường Chấn Kiệt thuật lại rõ ràng thì cũng khóc thống thiết. Hai người Đường, Bạch hết lời an ủi cũng vô tác dụng. Đường Chấn Kiệt vốn nhiều mưu kế, vội ghé sát tai Nhất Yến thì thầm :

- Lãng thư khóc làm gì. Nói thực với thư, Anh ca ca đã từ Hàn Nham phản hồi và còn đang ẩn náu trong trang trại của chúng ta, nhưng vì ban ngày nên không tiện đi lại. Đợi trời tối, đệ xin dẫn ca ca lại.

- Thôi đi! Ta không tin đệ nói linh tinh.

- Đệ mà nói dối Lãng thư thì chết đệ không nhắm mắt.

Lãng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Kiệt nói lời nghiêm túc mới thôi khóc, bán tín bán nghi nói :

- Tối nay mà đệ không dẫn được người tới là không xong đâu.

Chấn Kiệt lắc mạnh vai Lãng Ba Nhất Yến rồi mới cáo lui. Hai người Thu Hồng và Chấn Kiệt bàn bạc với nhau một lát rồi đi ra phía sau trang trại.

Tùng Trúc trang dựa thế núi kiến lập rộng lớn bao la, khí tượng vạn thiên. Sau trang trại là khu rừng tùng mênh mông bạt ngàn, gió thu thổi qua, tiếng lá rì rào. Rừng âm u, lạnh lẽo vô cùng.

Trong rừng có con rạch nước lạnh, nước màu xanh đến mức kỳ quái. Người ta dựng mười vòi phun nước trên con rạch, nước phun cao ba trượng tóe ra như hoa bạc, tựa như một tấm lưới bạc trùm lên con rạch đến nỗi mưa gió khó lọt qua.

Giữa con rạch dựng lên một tòa thạch lao cao to, trên lao môn khắc ba chữ lớn:

“Tiểu kinh thiên”.

Nói ra cũng thật kỳ quái, tòa thạch lao này quanh năm bị nước phun bao phủ, lẽ ra phải phủ đầy rêu xanh, song mặt ngoài của thạch lao lại đen như mực, chẳng có rêu phong.

Tòa thạch lao là một trong những kiệt tác của Tùng Trúc trang đương thời do thổ mộc đại sư Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên một tay tạo thành. Trong tòa thạch lao thiết lập nhiều cơ quan bí mật có thể thẳng giảm như ý muốn, chỉ cần ở trong phòng là có thể ra vào trong nước dễ dàng. Hàn thủy trong con rạch là Cồn bạch lập trập độc vô cùng, có thể làm rửa mọi vật. Nếu như nước bắn vào người, trong vòng một giờ là thịt rửa xương tan.

Lại nói về hai người Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng sau khi đến dưới cây đại thụ bên bờ con rạch, bèn ẩn nút cơ quan, đúng lúc vọng lại bốn tiếng chuông khê. Đó là ám hiệu mỗi ngày thay đổi một lần để đề phòng gian tế.

Bạch Thu Hồng liên tiếp nhấn nút ba lần. Trong khoảnh khắc, mười vòi phun nước ngừng phun, lúc đó hai người mới kêu ám hiệu và búng mình vào thạch lao.

Bỗng vang lên tiếng động dồn dập: rắc, rắc rắc... cửa thạch lao tách khai một đường, một đại hán từ từ đi ra cúi người thi lễ với Đường, Bạch và hỏi :

- Nhị vị Thiếu trang chủ muốn soát lao?

Hai người gật đầu, vị đại hán để hai người nhập lao. Một tiếng đập nhẹ, cửa lao lập tức đóng lại.

Đại hán kia muốn đi trước dẫn đường, nhưng Đường Chấn Kiệt khoát tay nói :

- Để ta tự vào, ngươi hãy ở lại đây, ca ca ta còn có lời dặn dò.

Nói rồi liếc nhìn Bạch Thu Hồng rồi mới quay mình tự đi vào trong lao.

Trong lao lạnh lẽo, lối đi như mạng nhện.

Do Đường Chấn Kiệt thuộc đường như lòng bàn tay nên không hề lạc lối, phút chốc đã đến một gian nhà.

- Ai đó?

- Ca ca đừng sợ, đệ đây!

Đường Chấn Anh lúc này đang ngồi trên phiến đá, liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, sau khi hỏi thăm nhị vị phu nhân thì vội vàng tức tốc hỏi thăm bệnh tình của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Kiệt kể qua bệnh tình của Lăng thư, ngưng một lát rồi hạ giọng nói :

- Thương thế của Lăng thư nguy lắm, mệnh như ánh đèn le lói, Tỷ Ngộ Túy Hỏa Âm sẽ phát tác vào giờ tý đêm nay.

Đường Chấn Anh nhắm tít, từ khi có quan hệ với Lăng thư thư đến hôm nay vừa đúng một tuần. Cho nên trong lòng hốt hoảng, vội hỏi :

- Còn Hàn Sương Giải Dục Hương vẫn chưa lấy được ư?

Đường Chấn Kiệt lắc đầu đáp :

- Nếu lấy được thì còn nói làm gì nữa?

- Vậy làm thế nào?

- Đệ đã nói với Lăng thư chờ trời tối sẽ tìm cách đưa huynh tới.

Đường Chấn Anh lộ vẻ vui mừng, nhưng còn lo lắng nói :

- Như thế có thể được à?

- Không được thì cũng phải được. Nếu không thì Lăng thư thư chết mất.

Đường Chấn Anh thầm tính, chàng và Lăng Ba Nhất Yến vốn đã đi lại với nhau, ván đã đóng thuyền, nhưng lần ấy chỉ có hai người, không ai biết cả. Song lần này công nhiên giao hợp, trong lòng thấy khó xử.

Đột nhiên trong đầu chợt nghĩ ra rằng trong Thiên Đài Hàn Thạch động, khi lão nữ Hoa Tường Tường giết xà, nói rằng mẫu thân nàng muốn pha chế ra loại xuân dược vô thượng, chuyên dùng để giết nam nhân. Còn Lưu Kim Khương lại có thể giải trừ được công hiệu của loại thuốc ấy. Suy nghĩ thay đổi, chàng lên tiếng :

- Hoa Tường Tường có cho huynh biết Lưu Kim Khương có công dụng hóa giải xuân dược. Bây giờ còn sớm, đệ đến ngay Phật Âm tự tìm Đông Phương lão tiên bối, xin Lưu Kim Khương thử xem sao?

Đường Chấn Kiệt nghe thấy thế thì giật mình hỏi :

- Tường thư thư, ai là Tường thư thư?

Đường Chấn Anh vì vội vàng đã nói lộ ra, nên giục :

- Đi mau lên, đi mau lên, bị chậm nữa là hỏng việc.

Đường Chấn Kiệt không tiện hỏi nhiều, đành ứng lệnh ra đi. Cùng Bạch Thu Hồng rời khỏi Tiểu Kinh Thiên, hai người còn trao đổi mấy câu rồi mỗi người đi một ngã, phân khai hành sự.

Đường Chấn Kiệt sau khi nhận lệnh của Chấn Anh, bèn lặng lẽ thoát ra ngoài Tùng Trúc trang, dùng thuật phi thân chạy như bay, hướng về phía Phật Âm tự.

Được nửa đường, vừa vượt qua một ngọn núi, thì có hơn mười người ào ào xông tới chắn đường đi của Đường Chấn Kiệt. Một người trong bọn quát :

- Oa nhi, đứng lại!

Đường Chấn Kiệt dừng bước, đảo mắt nhìn bọn họ, thấy cao thấp gầy béo khác nhau, nhưng ai nấy đều xắn tay áo, trên ngực áo phía tả của mỗi người đều có thêu tiêu chí rõ ràng, có cái là thái dương hồng sắc, có cái là nguyệt nha hắc sắc, có cái lại là tinh tinh uyên sắc. Ba tiêu chí biểu tượng Võ lâm Tam bảo nhưng Đường Chấn Kiệt không nhận ra. Chàng nhìn lại bọn họ một lượt, rồi nói :

- Các người cản trở ta làm gì? Đừng hòng cản được đường ta.

Bọn họ phá ra cười, nói :

- Thái Gia Môn vẫn là đường đường võ lâm Tam đại bảo, đừng nói là không biết chặn người. Nếu có chặn thì cũng phải là loại ba đầu sáu tay, loại cao tay nhất trong thiên hạ, chẳng phải là loại nhãi ranh như mi.

Đường Chấn Kiệt cười khẩy, cắt ngang :

- Tam đại bảo cái gì? Chẳng qua là bọn sát cầu, bọn tể ngư, bọn sát trư mà thôi.

Bọn họ quát lên :

- Tên ranh con kia biết cái gì? Chúng ta là Liệt Nhật bảo, Hắc Nguyệt bảo, và Ngân Tinh bảo nổi tiếng võ lâm.

Đường Chấn Kiệt giả vờ lưỡng lự nói :

- A! Thật chính là một bọn kê kê cầu tặc!

- Tên nhãi ranh dám chửi người ư?

Một người thân hình cao to giơ tay định tóm Đường Chấn Kiệt. Đường Chấn Kiệt né mình nhanh như vượn, nhảy ra ngoài vòng vây.

Một người khác lại hô lên :

- Chúng ta đừng sa đà vào việc khác, truy tìm Tuyệt Mệnh nhai vẫn là việc cần hơn.

Đường Chấn Kiệt lại tiếp lời :

- Té ra bọn người muốn tìm Tuyệt Mệnh nhai.

- Đúng vậy, mi có biết nó ở chỗ nào không?

Đường Chấn Kiệt làm ra vẻ nghiêm túc, đáp :

- Ai mà chẳng biết Tuyệt Mệnh nhai chính là ở dưới thiên trên địa, trong dãy Hoàng Sơn.

Bọn họ bực bội gầm lên, xông vào đánh, một tên đã bị Đường Chấn Kiệt đánh gục.

Một tên khác lao vào Đường Chấn Kiệt.

- Nằm xuống!

Lại một tên bị hạ.

- Tiếp chiêu!

- Chạy thôi!

Một tên to béo bị Đường Chấn Kiệt tóm tay ném ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt đánh cho bọn chúng tan tác. Những người của Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh bảo hôm nay không ngờ bị một tên nhãi ranh đánh gục. Bực bội gầm rít, vung gươm đao tiếng kêu xoang xoảng, ánh sáng lóe lên, nhất tề tấn công Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt vững tâm dùng Kim Mai Hạc Chưởng đánh cho chúng một trận, nhưng vì đi lấy thuốc là việc gấp. Chàng thay đổi ý định, xoay người dùng bộ pháp Di Cung Hoán Vị vọt ra khỏi vòng vây, cười khanh khách rồi tung mình lướt đi.

Bọn người Tam bảo nhất chiêu đánh xuống chỗ trống, ngó nhìn Đường Chấn Kiệt đã thấy đi xa vài trượng, đành nuốt giận gào to :

- Tên nhãi, mạng mi thật lớn, nếu không thì chẳng thoát...

Đường Chấn Kiệt ngoái lại, đáp :

- Ta là nội tổ của mi, Hoàng Sơn sơn thần chính là...

Âm thanh vang vọng, bóng người đã khuất.

Đường Chấn Kiệt đánh gục bốn người của Tam bảo, lòng dạ phấn chấn, nhanh chân bước. Phút chốc đã đến trước từng lâm rậm rạp, định xuyên qua rừng, đột nhiên nghe tiếng cười vọng ra :

- Oan trái có lý do, nợ có chủ, sống có đất, chết có chỗ. Hôm nay mi có chạy đằng trời.

Lời vừa dứt, đã thấy một người đứng chặn đường.

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng nói rất quen, nhìn kỹ chính là Thái hoa dame tặc Hà Vũ Hoàn, nên giật mình. Hà Vũ Hoàn mặt đầy sương lạnh sát khí, kiêu ngạo nói :

- Tiểu tử, không ngờ được hử? Bảo thật mi, mi đi mua thuốc gì? Chỉ lừa dối được phụ thân mi, chứ không qua mắt được Hà Vũ Hoàn này đâu. Hôm nay mi tự vào Tiểu Kinh Thiên, ta đã hiểu ý người rồi.

Đường Chấn Kiệt không đợi hắn nói hết, trầm giọng quát :

- Cam đi! Mi muốn gì với Đường Chấn Kiệt này?

- Ta muốn lấy mạng mi.

Hà Vũ Hoàn nét mặt nham hiểm, Đường Chấn Kiệt tỉnh táo lạ thường, hai người đều muốn giành thế chủ động, không muốn tụt hậu. Đạo lý là “tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tạo ương”, song phương đồng xuất thủ.

Hà Vũ Hoàn xoay mình vung chưởng, xuất chiêu “Phong Quyển Tán Vân”. Đường Chấn Kiệt sử chiêu “Xuân Nê Lạc Tuyết”.

Hai người lúc hợp lúc phân, Đường Chấn Kiệt thuận thế ngưng dùng chiêu “Điều Long Bái Vỹ” quét đôi chân đối phương.

Hà Vũ Hoàn lắc vai với chiêu “Hán Địa Bạt Song” bay vọt lên hai trượng, gập người, đầu thấp chân cao, một chiêu “Đảo Thấp Bao Thấp” hóa ra đầy trời chưởng chụp xuống đầu Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đưa ra một chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, bấp thịch tả thủ nổi lên cuộn cuộn, đồng thời vung hữu thủ xông vào Hà Vũ Hoàn, đúng là một trong những tuyệt học của Nga Mi phái - Tử Dương Trung Khí chưởng.

Hà Vũ Hoàn thấy bất lợi, vội tung người ra xa một trượng, hai chân vừa chạm đất thì Đường Chấn Kiệt đã lao tới.

Hà Vũ Hoàn thấy không kịp trở tay, vội xoay người “Cáp Tử Phiêu Thân”, tránh được đòn công kích, hét lên một tiếng, giở ngón bình sinh sở học, đập tay đôm đốp, liền một lúc tung ra mười ba chưởng, rồi bình tĩnh trở lại.

Đường Chấn Kiệt bị bức lùi lại phía sau, định hoàn kích, Hà Vũ Hoàn liền giở thức “Lực Chấn Sơn Nhạc”, kinh lực của song chưởng như vạn lưỡi câu, hùng mạnh xô tới.

Trong lúc vội vàng, Đường Chấn Kiệt ứng tiếp một chưởng, nhưng vì vận lực không đủ nên đứng không vững, phải nhảy lùi lại phía sau.

Hà Vũ Hoàn trước đã có ý muốn giết người, bèn tung ra Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc, âm thanh vun vút vang lên. Thừa lúc Đường Chấn Kiệt lùi lại, Hà Vũ Hoàn hô lên một tiếng, dùng thức “Ngọc Đái Hàng Yêu” quét ngang bụng.

Đường Chấn Kiệt chân chưa đứng vững, không thể thu tay về, may là tinh thần minh mẫn, vội dùng chiêu “Lăn Lăn Đa Cốn” nằm lăn ra đất.

Dây cốt tiên vung qua đầu, lướt sát mình, hú vía! Đường Chấn Kiệt thừa thế vùng dậy.

Đường Chấn Kiệt không dám chậm trễ, ra thức “Phi Long Điện Chuyển”, xoay tay xuất Kim Mai Hạc Chưởng, tiếng kêu chói tai.

Hà Vũ Hoàn chiêu xuất liên hoàn, vung Xà Cốt tiên thẳng như nét bút, thế như rồng phun nước... đầu dây xuất liên tam chiêu, thượng điểm “Án Đường”, trung điểm “Huyền Cơ”, hạ điểm “Trung Xu”, chỉ cần một chiêu, cùng đánh vào ba yếu huyệt sinh tử nguy hại! Đường Chấn Kiệt định thần lại, không dám sơ suất, tả

thủ Kim mai giữ mặt trước, hữu thủ Hạc chưởng với chiêu “Quan Song Thôi Nguyệt”, lừa thế mà lao vào. Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc đánh xa không đánh gần, nên Hà Vũ Hoàn há để đối phương tiến lại gần, vội tung chiêu “Dạ Chiến Bát Phương” ngăn không cho Đường Chấn Kiệt lại gần.

Thế Xà Cốt tiên như cuồng phong bão táp, tiếng kêu vù vù, tấn công như chớp.

Vô công Đường Chấn Kiệt tuy không kém, nhưng không may binh khí ngắn, vô phương tiến vào màn dây trùng trùng, cuộc chiến này chàng khó bề thắng nổi. Chiêu thức của Hà Vũ Hoàn kỳ ảo, thần xuất quỷ nhập, càng đánh càng mạnh, nhất chiêu tiếp nhất chiêu, một kiểu lại một kiểu, tấn công liên tục sao cho giết được Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt ở vào thế yếu, hơi lộ ra vẻ hoảng sợ, lại thấy trời sắp tới hoàng hôn, liền nghĩ tới Lăng thư thư sẽ bị nguy kịch trong đêm nay, trong lòng sốt ruột.

Trong khi giao đấu, kỵ nhất là bị phân tâm. Trong lúc Đường Chấn Kiệt hơi sao lãng, Hà Vũ Hoàn tung đây, “keng”, Kim mai bên tay tả của Đường Chấn Kiệt đã bị văng xuống đất.

“Hồng rồi!” Đường Chấn Kiệt hốt hoảng kinh ngạc, định tung tay hữu sử dụng Hạc chưởng.

Xà Cốt tiên đã nhanh quét về hướng tay hữu, nhưng Đường Chấn Kiệt không kịp rút tay về, “keng”, Hạc chưởng lại bị cuốn đi.

Kim Mai Hạc Chưởng đã thất thủ, làm cho Đường Chấn Kiệt sợ hãi, hồn phi phách tán. Vội vàng phóng ra ba đóa Tiêu Hồn Mai rồi nhảy ra ngoài vòng định đào tẩu.

Hà Vũ Hoàn tung tiên đánh rụng Tiêu Hồn Mai, rồi gầm lên :

- Đào tẩu đi đâu, hãy nộp mạng đi.

Đường Chấn Kiệt bị đánh phía sau gáy, tâm thần sợ sệt, vội vàng né tránh. Tiếng Xà Cốt tiên lướt sát mang tai, thật là nguy hiểm cùng cực. Hà Vũ Hoàn lại thay đổi sát chiêu, thế Xà Cốt tiên như linh xà, đổi hướng định quần cổ. Đường Chấn Kiệt vội ngẩng đầu ngồi thụp xuống.

Xoạt! Chiếc khăn trên đầu đã bị Xà Cốt tiên quét đi.

Đột nhiên trên trời vang lên tiếng sấm, chớp nháy liên tục, nổi trận cuồng phong.

- Tiểu tử vẫn chưa chịu nằm xuống hay sao?

Hà Vũ Hoàn quát rồi tung tay ra, xuất chiêu “Bát Phương Phong Vũ”. Hình bóng Xà Cốt tiên trên đầu Đường Chấn Kiệt như lớp sóng, mưa gió không thấu.

Ầm, ầm! Lại một tiếng sấm vang lên.

Đường Chấn Kiệt như gà mất chân, cá nằm trong lưới, xoay chuyển liên tục, hòng thoát khỏi màn dây nhưng thấy còn khó hơn lên trời.

Đường Chấn Kiệt kêu trời, trời không đáp, kêu địa, địa bất ứng. Nghĩ đến mẫu thân, ca ca, Lăng thư thư mà lệ tuôn trào. Đường Chấn Kiệt nghiêng răng ken két, tạm biệt cõi đời, giơ tay định tự sát.

Đúng là người muốn chết thì trời chẳng cho, trời muốn người chết thì thật không tránh khỏi. Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc thì chợt nghe tiếng gọi :

- Anh đệ đệ...

Đường Chấn Kiệt tay hữu vừa chạm đến thiên linh cái, nghe thấy tiếng gọi làm ngạc nhiên, và có chút nghi hoặc. Dây Xà Cốt tiên đã nhắm đầu đánh xuống, muốn tránh cũng khó tránh, muốn lùi cũng không kịp lùi, đành gào to :

- Cứu người!

Cây Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc ấy của Hà Vũ Hoàn đột nhiên rời khỏi tay thoát đi.

- Ấy da! Lợi hại! Mi là người nào?

Hà Vũ Hoàn kinh hãi kêu lên rồi ngã nhào xuống đất chỉ trong nháy mắt.

Đường Chấn Kiệt hé mắt nhìn thấy mình bị ôm chặt trong lòng của một thiếu nữ. Thiếu nữ kia vội vã hỏi :

- Anh đệ đệ, không bị thương chứ?

- Không sao cả!

Thiếu nữ vừa nghe thấy nói không bị thương thì vẻ mặt mừng rỡ, bỏ Đường Chấn Kiệt ra, xoay tay nhắc bổng Hà Vũ Hoàn lên, nhìn Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Anh đệ đệ, xem ta thay đệ xuất khí...

Chỉ nghe “soạt, soạt, soạt”, Hà Vũ Hoàn chẳng còn một manh quần áo che thân.

- Cô nương đừng lột, đừng lột quần áo, không lẽ... cô nương là ai?

Hà Vũ Hoàn bị đưa lên cao, tuy kêu la liên hồi, nhưng chẳng giãy giụa được chút nào.

Sau khi xé lột hết quần áo hần rồi, sắc mặt thiếu nữ tỏ ra rất đắc ý, quay lại Đường Chấn Kiệt :

- Anh đệ đệ, có muốn ta xé xác tên này ra làm hai mảnh, hay băm vằm hần... đệ nói mau đi.

Đường Chấn Kiệt lúc này được một phen mở mắt, thiếu nữ gọi chàng bằng Anh đệ đệ và nói luôn mồm kia, hiện tại đang lỏa thể. Một cặp nhục cầu lung linh rung động trên bộ ngực nõn nà, nhưng phần bụng lại mảnh mai mềm mại như con rắn. Phần bụng dưới trắng như tuyết, chỗ tam giác vòng lên chỉ che bằng một mảnh vải rộng không quá hai tấc, mảnh vải buộc chặt chỗ phong lưu huyết khẩu, khiến mọi người đều muốn ngắm nhìn. Đôi vai tròn trĩnh, cặp đùi thon thả trắng như tuyết. Chỗ nào cũng toát lên sức sống thanh xuân, chỗ nào cũng làm người ta mê hồn.

Nữ nhân lại là một thiếu nữ mỹ lệ như tiên, thân thể lỏa lồ giữa quang thiên hóa nhật mà chẳng chút ngại ngùng, thật là từ thiên cổ đến nay chưa từng thấy.

Vậy cũng chưa thấm gì, nàng còn lột hết quần áo của một nam nhân và lấy làm đắc ý, thật là kỳ lạ, kỳ lạ!

Đường Chấn Kiệt từ khi lột lòng, chưa thấy ở đâu có việc kỳ lạ như vậy, nhưng chàng vốn là trang hảo hán, thấy việc trước mắt, vội lấy hai tay áo che mặt, chẳng còn dửng dưng khí ngó nhìn chứ đừng nói là phải trả lời nữa :

- Đệ này, che mặt làm gì... người ta hỏi sao không nói?

Lỏa nữ lại thúc giục.

Đường Chấn Kiệt giật mình vội đáp :

- Xin đừng giết hần, con người này để lại còn có chỗ dùng.

Tuy trả lời, nhưng hai tay áo vẫn còn che mặt.

Lỏa nữ thấy nói vậy, bèn ném Hà Vũ Hoàn đi, đến trước mặt Đường Chấn Kiệt, cúi mình ôm chặt, rồi kéo hai ống tay áo che mặt ra, thốt lên một tiếng lạnh lạnh “Anh đệ đệ”, rồi đôi môi hấp dẫn kia như tia điện đưa đến môi Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đẩy ra, nhưng không đẩy được, vội vàng quay mặt đi, trái tim đập thành thịch, vội đáp :

- Xin cô nương mau bỏ ta ra, ta không phải là Anh đệ đệ...

Lỏa nữ không tin, mắt vẫn lim dim, môi cong chờ một nụ hôn nồng cháy. Ngọc phong ưỡn ra, nàng ta ôm chặt Đường Chấn Kiệt vào lòng làm cho Đường Chấn Kiệt không dám động đậy, không dám giãy giụa, mồ hôi tuôn đầy người.

- Anh đệ đệ, đệ làm gì thế? Ba ngày không gặp, đệ đã biến đổi rồi.

Lỏa nữ thốt lên đầy thê lương, hầu như muốn khóc vậy.

Đường Chấn Kiệt vốn là người thông minh, trong bụng đã lường đến bất ngờ, vội đáp :

- Anh đệ đệ mà cô nương gọi tên là Đường Chấn Anh kia.

Lỗ nữ nghe nói thế thì sững sờ cả người, đôi mắt to liếc qua liếc lại, ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao mà đệ nói những lời đó? Lẽ nào đệ...
- Tại hạ không phải là Đường Chấn Anh.
- A!

Lỗ nữ kinh ngạc thốt lên, lùi lại một bước.

Đường Chấn Kiệt tiếp lời :

- Tại hạ tên là Đường Chấn Kiệt.
- Đệ sao lại giống như đúc với Anh đệ đệ của ta, đến y phục cũng không khác.
- Vì hai chúng tôi là huynh đệ, cùng một thân mẫu sinh ra.

Lỗ nữ chớp chớp mắt, hỏi :

- Thế nào gọi là huynh đệ? Thế nào gọi là cùng một thân mẫu sinh ra?

Đường Chấn Kiệt trong lòng thấy kỳ quái, thầm nghĩ cô thiếu nữ xinh đẹp này mà chẳng hiểu huynh đệ, cùng một mẫu thân sinh ra là gì. Song chàng kiên trì giải thích :

- Hai chúng ta do cùng một người sinh ra cho nên gọi là cùng một thân mẫu, vì người ấy lớn hơn tại hạ nên gọi là huynh, tại hạ nhỏ hơn nên gọi là đệ, hợp lại thì gọi là huynh đệ.

Lỗ nữ nghe thấy nói vậy mới hiểu rõ, cười nói :

- Thế ta phải gọi người như thế nào, và người lại gọi ta thế nào?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Cô nương đến từ Thiên Đài Hàn Nham?

Lỗ nữ gật đầu.

Đường Chấn Kiệt hỏi tiếp :

- Như vậy cô nương nhất định là Tường thư thư!

Lỗ nữ Hoa Tường Tường vừa nghe chàng nói, vừa lẩm bầm cái tên “Tường thư thư”, rồi vui mừng xiết đôi, nói :

- À, thế là Anh đệ đệ đã nói với ta rồi. Như vậy ta phải gọi người là Kiệt đệ đệ.

Lời chưa dứt, tiếng sấm vang lên chớp giạt liên hồi, mưa to như trút nước.

Lỗ nữ Hoa Tường Tường không để ý quan tâm, nhưng Đường Chấn Kiệt vội quay người lấy áo choàng của Hà Vũ Hoàn choàng lên người Hoa Tường Tường, rồi nói :

- Ướt hết cả rồi, chúng ta đi thôi. Trước mặt có một sơn động.

Đường Chấn Kiệt vừa kéo Hoa Tường Tường thì nàng đã kẹp chặt vai tả của Đường Chấn Kiệt, dùng tuyệt đỉnh khinh công Lăng Hư Ngự Phong ôm lấy Đường Chấn Kiệt, theo hướng chàng chỉ, nháy mắt đã hạ xuống sơn động. Hai người không bị một giọt nước mưa nào, thân thủ quả thật bất phàm. Lỗ nữ Hoa Tường Tường ôm chặt Đường Chấn Kiệt không hề ngại ngùng, hai người nằm xuống, nàng nói :

- Kiệt đệ không được động dậy, hai ngày hai đêm ta không ngủ được, để ta nghỉ một lát.

Đường Chấn Kiệt giằng co đáp :

- Tường thư thư buông đệ ra, chúng ta không được sát gần quá, phải tách ra một chút.
- Tại sao?
- Vì Tường thư thư là nữ, đệ là nam.

Hoa Tường Tường cười đáp :

- Cái đó có quan hệ gì, ta và Anh đệ đệ đã ôm nhau ngủ trong Thiên Đài Hàn Nham thạch động đó.

Nói đoạn càng ôm chặt hơn.

Đường Chấn Kiệt nghe nói vậy thì giật mình, thầm nghĩ: “Đại ca ta thật phúc đức quá!”.

Vừa nghĩ vừa ngấm Hoa Tường Tường đang ngủ.

Một hồi lâu, mưa bão vừa dứt, Đường Chấn Kiệt có việc cần, không dám ở lại lâu, bèn giục Hoa Tường Tường đi.

Hoa Tường Tường bật dậy hỏi :

- Anh ca ca của đệ đang ở Phật Âm tự phải không? Mau dẫn ta đến gặp.

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Anh ca ca của đệ không phải ở Phật Âm tự, nay đang bị giam giữ trong một tòa thạch ốc.

Lời vừa dứt, Hoa Tường Tường một tay giữ chặt Đường Chấn Kiệt, bực bội nói :

- Kẻ nào dám to gan vậy? Dám giam Anh đệ đệ của ta, xem ta không xé được xác hắn mới là kỳ.

Rồi xông ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt vội đáp :

- Xin Tường thư thư chậm một chút, đệ phải đến Phật Âm tự trước, sau khi lấy được Lưu Kim Khương thì mới có thể cùng thư đến gặp Anh ca ca.

Hoa Tường Tường không đợi Chấn Kiệt nói hết, vội nói :

- Không được, việc lớn thế nào ta cũng mặc, không đi ngay không được.

Nói rồi kéo Đường Chấn Kiệt phóng ra ngoài động.

Trời tối đen như mực, gió thổi ù ù, “soạt”, chiếc áo choàng khoác trên mình Hoa Tường Tường bị thổi bay.

- Chậm một chút, khoác áo xong rồi đi.

Đường Chấn Kiệt lượm chiếc áo định khoác lên người Hoa Tường Tường, nhưng nàng nói :

- Từ trước tới nay ta không mặc quần áo, ta không khoác.

- Không mặc quần áo sao được, việc này sẽ khiến người ta cười cho.

Đường Chấn Kiệt năn nỉ, và khoác áo cho nàng, nhưng tứ chi của nàng vẫn lộ ra ngoài.

Hai người trở về chỗ cũ, Đường Chấn Kiệt tìm thấy Kim Mai Hạc Chuông trước, sau đó tới gần xem Hà Vũ Hoàn. Do bị Hoa Tường Tường điểm huyết, nên chẳng biết gì cả, mưa gió làm hấn thân mình đầy bùn, hóa thành một người bùn. Hoa Tường Tường thấy vậy, không nín được cười :

- Đệ không muốn ta giết hấn, đệ muốn dùng làm gì?

Đường Chấn Kiệt suy nghĩ chốc lát rồi nói :

- Hãy để hấn tự lo liệu.

* * * * *

Lúc này ở Tùng Trúc trang từ sau khi Đường Chấn Kiệt ra đi, Bạch Thu Hồng và nhị vị phu nhân đều nóng lòng chờ Đường Chấn Kiệt lấy được Lưu Kim Khương mau chóng trở về.

Lúc trời sắp tối, Mai Chuông Tẩn Nhân Lã Chí Viễn đến thám sát Lăng Ba Nhất Yến. Thấy sắc diện, mạch đập của nàng khác thường, trong lòng đã rõ phân nửa. Lầm nhấm bấm đốt ngón tay, “Tý Ngọ Túy Hòa Âm” sẽ phát tán đúng giờ tý đêm nay, lòng mừng thầm, quyết tâm phải được hưởng dụng đóa kỳ hoa này mới được.

Thời gian trôi mau, trời đã tối. Sau trận cuồng phong mưa bão, đời nửa ngày vẫn không thấy Đường Chấn Kiệt trở về, lúc này đã tới đầu giờ hội.

Bạch Thu Hồng cùng nhị vị phu nhân lo lắng vạn phần, đứng ngồi không yên. Lãng Ba Nhất Yến nằm trên giường, do công hiệu của thuốc nên tỉnh, người nóng dần lên, nhưng vẫn liên tục khóc thầm.

Một tiếng sọt sùi khê vang lên.

Nhị vị phu nhân vội đến bên cạnh lo lắng hỏi han.

- Ấy! Khó chịu chết đi được. Mẫu thân cứ để hài nhi chết còn hơn.

Lãng Ba Nhất Yến nói. Đêm yên tĩnh, vạn vật trầm tịch, tiếng Nhất Yến vừa cấp thúc vừa run rẩy :

- Ôi!

Nàng chẳng những sọt sùi, mà cả thân hình tựa như con rắn đang động đậy, như nhịp điệu của tiếng sọt sùi, đang giãy giụa.

Nàng cố xoay mình để làm dịu bớt cảnh lửa đốt trong lòng, nhưng vô ích. Thân mình đang sắp bất động, hoa cốt đang tan, ngực bụng đang phồng lên tựa như muốn nổ tung.

Nhị vị phu nhân sống lâu như vậy mà cũng chưa thấy cảnh tượng này. Hai thư muội chỉ đành nhìn Lãng Ba Nhất Yến, như lửa đốt trong lòng. Chẳng còn biết làm thế nào nữa. Bạch Thu Hồng đợi Đường Chấn Kiệt ở gian ngoài mà vẫn chưa thấy về, lòng dạ tựa như kiến trên miệng vung, sốt ruột đi đi lại lại.

Một tiếng gọi hốt hoảng từ trong vang ra :

- Kiệt đệ đệ! Hồng đệ đệ!

Bạch Thu Hồng nghe tiếng gọi, vội chạy vào phòng, đến trước giường thưa :

- Thưa thưa! Có chuyện gì vậy?

Lãng Ba Nhất Yến nhắm mắt, cố gắng thoát lên :

- Đệ sao vẫn chưa dẫn Anh ca ca đến, ta sắp chết rồi.

Rồi xé toạc áo ngực ra.

Nhị vị phu nhân hết sức hốt hoảng, vội che áo lại cho nàng. Bạch Thu Hồng không kịp nghĩ nhiều, vội ra tay điểm vào Ma huyết của nàng. Lúc này nàng mới hết cử động. Bạch phu nhân, Đường phu nhân lệ tuôn như suối, sọt sùi hỏi :

- Giờ tỵ đã đến, Hồng nhi xem làm thế nào?

Bạch Thu Hồng vội thưa :

- Kiệt đệ lấy thuốc chưa về, giờ chỉ còn...

Rồi ghé sát tai nhị vị phu nhân thì thào vài câu.

Bạch phu nhân vội giục :

- Sao hài nhi không nói sớm, đến lúc này mà vẫn chưa dẫn Anh ca ca lại, lẽ nào đợi thư thư của người chết hay sao? Đi mau, đi mau!

Đường phu nhân cũng giục :

- Nhất định phải gọi Anh ca ca đến, thực ra chúng đã là phu thê rồi.

Bạch Thu Hồng không dám chậm trễ, đến phòng binh khí lấy Nhật Nguyệt song luân của Đường Chấn Anh, rồi phóng đến Tiểu Kinh Thiên ở sau trang trại.

Cùng lúc Bạch Thu Hồng vừa phóng đến phía sau trang trại, Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn đứng ở hành lang lầu trúc, nghe tiếng canh thâu, biết là giờ tỵ sơ giao, bèn truyền lệnh cho hai tên đồ đệ, dặn dò mấy câu rồi vào buồng tắm trong nhà.

Vâng lệnh sư phụ, gã râu đỏ và gã râu vàng chạy thẳng vào trong tư thất của Bạch phu nhân. Đến ngoài phòng, hai người lập tức tách ra. Gã râu vàng phóng người đến nấp dưới cửa sổ, gã râu đỏ đến trước rèm che cửa, bấm :

- Phụng mệnh sư phụ, mời nhị vị sư nương đến lầu trúc có việc thương nghị.

Tiếng Bạch phu nhân vọng ra :

- Người về nói với sư phụ, chúng ta đã ngủ rồi, có việc gì sáng mai sẽ thương lượng.

Gã râu đỏ lại thưa :

- Sư phụ nói có việc gấp, nhất định phải mời nhị vị sư nương đến ngay.

Bạch phu nhân lập tức đi ra, vén rèm cửa, giọng hần hộc :

- Người đừng giả bộ làm thần, làm quỷ. Trong hồ lô của thầy trò các người đựng thuốc gì, ta hoàn toàn biết hết. Người về bảo sư phụ người, nếu có lòng dạ ấy thì chết sớm đi.

Vì có lời dặn dò của Lã Chí Viễn, gã râu đỏ nhất quyết phải bắt Lăng Ba Nhất Yến mang đi, nên không khách khí, nói :

- Sư nương đã biết rồi, hà tất còn để ý đến việc ấy làm gì?

Nói rồi vén rèm cửa xông vào.

- Người rút ngay!

- Cho phép đồ nhi không thể tuân lệnh!

Lúc đó, gã râu vàng phóng qua cửa sổ vào phòng, lấy tay ôm chặt Lăng Ba Nhất Yến.

- Thư thư đến nhanh!

Đường phu nhân hốt hoảng kêu lên, trong phòng diễn ra một trận tranh giành.

Âm thanh giằng co nhau của bốn người vang lên trong phòng. Nhị vị phu nhân giữ chặt gã râu vàng, chết cũng không buông.

Lúc đó, Bạch Thu Hồng đến Tiểu Kinh Thiên giết chết người canh lao, kịp dẫn Đường Chấn Anh đến.

Hai người đứng trong bóng tối, thấy quang cảnh đó thì thấy khó xử. Nếu hiện thân cướp người thì mối thâm thù đại hận giấu kín mười bảy năm nay ắt bị lộ ra. Lã Chí Viễn biết tin kịp tới, có lẽ tính mệnh mỗi người khó mà giữ được. Thấy Lăng thư thư bị người ta cướp đi mà mặc kệ không ra tay, thì lương tâm cắn rứt, khó xử.

Tiếng khóc thảm thiết trong sân, nhị vị phu nhân đã bị xô ngã. Lúc này Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng không nghĩ ngợi nhiều, vươn người định xông tới.

Gã râu vàng ôm chặt Lăng Ba Nhất Yến định chạy đi.

Đúng lúc đó, một trận gió khác thường thổi qua, nhanh như điện quang thạch hỏa, hai bóng người xuất hiện trong sân.

Đường Chấn Anh kinh ngạc vô cùng, khẽ kêu lên một tiếng :

- Tường thu, té ra là thư.

Rồi xốc tới.

Lúc đó, Lăng Ba Nhất Yến đã nằm gọn trong lòng Hoa Tường Tường. Hai gã râu vàng và râu đỏ đã ngã sòng soài trên đất. Thân pháp và thủ pháp của Hoa Tường Tường nhanh đến nỗi Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng đều không nhìn thấy gì, thật như cơn gió lốc, xuất thần nhập hóa.

Đường Chấn Anh nhìn Hoa Tường Tường vô cùng cảm kích, vội chạy tới nhị vị phu nhân, song bị Đường Chấn Kiệt kéo giữ lại, nói :

- Huynh đừng quản việc ở đây, hãy mau để đệ dẫn ra khỏi trang trại.

Tiếp đó vẫy tay chào Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường khẽ nói :

- Anh đệ đệ, gặp nhau ở ngoài trang trại...

Lời nói chưa dứt đã biến mất.

Đường Chấn Kiệt dẫn Đường Chấn Anh tới bên ngoài trang trại đã trông thấy Hoa Tường Tường, chàng thúc giục họ mau ra xa hơn.

Đường Chấn Anh nhìn thấy Lăng Ba Nhất Yến đã ở vào trạng thái hôn mê, sắc mặt tái đi, khô khè liên tục, vội hỏi Đường Chấn Kiệt :

- Kiệt đệ, thuốc đệ lấy về đâu rồi?

Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Đệ đã giao Lăng thư thư cho huynh rồi thì còn cần thuốc gì nữa? Có huynh bên cạnh, bảo đảm Lăng thư không chết đâu.

Lời dứt, bèn quay mình chạy vào trong trang trại. Thời gian trôi đi vừa đủ để uống một tách trà. Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt tính rằng Đường Chấn Anh đã đi xa rồi. Khi đó mới giải huyết đạo cho hai gã có râu. Tiếp đó là một trận hô hoán đòi bắt gian tế Hà Vũ Hoàn. Tiếng thanh la vang lên, người người tụ tập.

Choeng... choeng... choeng...

- Nguy rồi! Hà Vũ Hoàn đã trộm bắt Lăng Ba Nhất Yến mang đi.

- Bắt người a...

- Không cho hắn đào tẩu.

...

Trong Tùng Trúc trang tiếng thanh la vang lên chói tai.

Sơn phong gào rít chói tai.

Hoa Tường Tường, Đường Chấn Anh ra khỏi Tùng Trúc trang tung người mấy cái đã xuyên qua rừng.

Đường Chấn Anh lo lắng cho sự an nguy của Lăng Ba Nhất Yến, đành phải tiến lại gần, thân thiết gọi :

- Lăng thư thư, nàng...

Gọi chưa xong đã nghe tiếng hừ lạnh lùng của Hoa Tường Tường, và giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- Hừ! Trước đây ta ghét nam nhân, giờ đây ta càng ghét nữ nhân. Nếu biết sớm thế này, ta càng không nên từ Hàn Nham đến đây. Lăng thư thư! Lăng thư thư! Hừ! Lăng thư thư này!

Nói đoạn bèn ném Lăng Ba Nhất Yến sang cho Đường Chấn Anh, rồi quay mình chạy đi một mình.

Đường Chấn Anh đón lấy Lăng Ba Nhất Yến, gọi to :

- Tường thư thư, sao lại nổi nóng như thế, đợi ta một chút.

Gọi rồi vội đuổi theo.

Thân pháp của Hoa Tường Tường nhanh ghê gớm, tựa như một luồng khói nhẹ. Đường Chấn Anh đuổi theo mấy bước đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Vừa lúc đó, có một bóng người từ trên không đáp xuống, thì ra là Hoa Tường Tường đã quay trở lại. Nàng nhìn Đường Chấn Anh, giọng kiêu kỳ :

- Đệ đi chậm thế... đưa trả người cho ta.

Nói rồi giăng lấy Lăng Ba Nhất Yến, tiếp đó ra lệnh :

- Mau nắm chặt cánh tay ta.

Đường Chấn Anh vừa mới kịp nắm được tay nàng, Hoa Tường Tường lắc mình, phóng chạy như bay về phía trước. Ôm một người, tay nắm một người, vậy mà nàng vẫn chạy nhanh vô cùng.

Nên biết, Đường Chấn Anh đã ngộ kỳ duyên. Tự mình vận khí hành công, cũng miễn cưỡng đuổi theo kịp nàng.

Hoa Tường Tường liếc nhìn Đường Chấn Anh, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Trong nháy mắt, hai người cùng hạ xuống một khu rừng, Hoa Tường Tường kinh ngạc :

- Mới xa nhau ba ngày, mà Anh đệ đệ đã học được Lăng Hư Ngự Phong.

- Ấy da! Thiêu chết ta đi! Anh đệ đệ... sao đệ vẫn chưa đến?

Đường Chấn Anh giật mình, vội ôm lấy Lăng Ba Nhất Yến, khẩn thiết gọi :

- Lăng thư thư! Lăng thư thư!

Lăng Ba Nhất Yến đã bị thất thần, còn đâu mà nghe thấy tiếng gọi của Đường Chấn Anh. Nàng một mặt kêu rên, một mặt vận mình liên hồi, phần thân giữa khó chịu vô cùng.

Đường Chấn Anh vì có kinh nghiệm từ trước, biết rằng Lăng thư thư đã đến bước cuối cùng, nếu không lập tức giao hợp với nàng thì sinh mạng của nàng khó bảo toàn.

- Tường thư thư, xin thư thư đứng chờ ở ngoài này được không?

Đường Chấn Anh nói gấp :

- Đệ phải... phải xem bệnh cho Lăng thư thư.

Nói xong, chàng ôm Lăng Ba Nhất Yến lao ngay vào rừng.

Đường Chấn Anh vội cởi áo khoác trải ra dưới cây đại thụ, đặt Lăng Ba Nhất Yến nằm trên đó.

Hoa Tường Tường đợi ở ngoài rừng mãi vẫn chưa thấy Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến. Đang lúc nóng lòng chờ đợi, đột nhiên có nhiều người xông tới bao vây Hoa Tường Tường, không đợi nàng nói năng gì đã rút đao kiếm ra.

Hoa Tường Tường đang lúc sốt ruột, lại thấy bọn chúng rút đao kiếm, trong lòng nổi giận, quyết diệt bọn chúng. Liền xuất thủ với những đòn hiểm ác mà nhóm người kia đâu phải là đối thủ của Hoa Tường Tường. Lúc Đường Chấn Anh ra tới đã thấy thi thể la liệt, vừa đứng mười hai phần, hoàn toàn bị xé làm hai, thậm chí thương không dám nhìn. Còn tay của Hoa Tường Tường lại گیر ột người đang định xé ra.

- Tường thư thư dừng tay, sao thư thư giết nhiều người thế?

Hoa Tường Tường bực mình đáp :

- Giết người thì có quan hệ gì? Ai bảo chúng đến đây khiêu khích, để ta phải động thủ động cước?

Khi đó Đường Chấn Anh mới biết những người này là loại người không đàn hoàng. Vội gọi Hoa Tường Tường bỏ người kia xuống, rồi hỏi :

- Các người thuộc môn phái nào mà đêm tối chạy lung tung?

Người đó sợ dóm người lại, thỉnh cầu tha chết :

- Tiểu nhân là môn nhân của một trong Võ lâm Tam môn, người của Ác Thủy môn. Vâng lệnh Môn chủ đi tìm Phi Phi cổ động, không may gặp phải thiếu hiệp, cầu mong tha tội.

Đường Chấn Anh nghe nói bèn hỏi tiếp :

- Các người đã tìm thấy Phi Phi cổ động chưa?

- Đã tìm thấy?

- Tìm thể nào?

- Tìm theo bản đồ.

Đường Chấn Anh thấy hấn có động đồ, vội hỏi :

- Đưa đây ta xem!

Hấn lắc lắc tay đáp :

- Động đồ không do tiểu nhân giữ.

Đường Chấn Anh lặng đi một lát, rồi hỏi :

- Các người đã tìm thấy Phi Phi cổ động sao không vào?

Người kia chần chờ một lát rồi lắc đầu, không đáp.

Hoa Tường Tường lập tức nắm chặt lấy hấn, dùng một lực nhẹ điểm huyết hấn, làm cho người kia không đau đớn gì, nhưng toát hết mồ hôi.

- Người có nói không? Không nói thì ta sẽ lấy mạng người.

- Cô nương buông tay, tôi nói... tôi nói...

Hoa Tường Tường buông tay, người kia nhìn tứ phía rồi mới khẽ đáp :

- Chúng tôi chỉ theo bản đồ tính toán ra vị trí của động. Còn cửa động trên bản đồ lại không phải ở trên Hoàng Sơn.

Đường Chấn Anh nghe nói thế thì thấy thật bất ngờ, bèn hỏi :

- Cửa động của Phi Phi cổ động không ở trên Hoàng Sơn thì ở chỗ nào?

- Cái đó...

Người kia lộ ra sắc mặt khó khăn, nói tiếp :

- Đó vẫn là ẩn mật của võ lâm. Môn chủ có lệnh, kẻ nào nói ra tất bị xử tử. Tiểu nhân không dám nói ra.

Hấn vừa nói xong, Hoa Tường Tường đã giơ tay, chỉ một cái phất tay nhẹ của nàng mà hấn đã chảy máu mồm, răng hàm trên hàm dưới gãy rơi một nửa.

- Tôi nói! Tôi nói!

Người kia vội thưa :

- Cửa động ở...

Lời vừa xuất khẩu, đột nhiên gã kêu lên thảm thiết, thân mình ngã nhào xuống đất. Cái chết đột ngột khiến Đường Chấn Anh vô cùng kinh ngạc.

- Anh đệ đệ, lui ra!

Hoa Tường Tường tay tả gạt Đường Chấn Anh ra, đồng thời tay hữu vung lên, tinh tinh tinh, ba mũi Tý Ngọ độc đinh ứng thể rơi xuống.

Đường Chấn Anh định thần, trầm giọng quát :

- Kẻ nào cả gan dám dùng ám khí tập kích người?

Một trận cười vang lên, rồi có người đáp :

- Các người là ai mà dám giết người Ác Thủy môn của ta? Thủ pháp quả ghê gớm thật!

Lời nói vừa dứt, một bóng người đáp xuống, thì ra là một lão nhân. Lão nhân này đầu trọc, râu quai nón, y phục màu đen, lưng giắt Phấn Thủy Bạc Lăng đao, hai mắt sáng quắc như sao.

Đường Chấn Anh chưa kịp khai khẩu lại nghe thấy hai tiếng cười lạnh, hai bóng người nữa bay tới đáp xuống.

Một người khoác hồng bào, vai vác một quả hồ lô hồng, mày đen râu hồng, tựa như một vị hỏa thần gia. Người kia khoác hắc bào, bụng cầm một cái cây Tập Liệt Phong Hỏa Phiến (cây quạt phong hỏa gấp lại), ngực nở bụng to. Xem tuổi tác hai người với lão nhân đầu trọc thì cũng xấp xỉ nhau. Lão nhân đầu trọc hai mắt tinh tường kiên định, nhìn một lượt các thi thể nằm dưới đất, mặt lộ sát khí, nhìn Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường một lúc mới trầm giọng, nói :

- Kẻ sát nhân phải đền mạng, kẻ thiếu nợ phải trả tiền, nhưng bản Môn chủ xưa nay chưa từng giết những kẻ vô danh, tiểu bối mau báo cho ta biết tính danh và môn phái, cũng là để sớm biết nhau.

Hoa Tường Tường sát nhân như cây cỏ, không thèm để mắt đến lão nhân này. Nàng hừ một tiếng rồi xuất thủ.

- Tường thư thư, khoan đã!

Đường Chấn Anh ngăn Hoa Tường Tường lại, rồi hướng về phía lão nhân vái một lễ, đáp :

- Tại hạ chưa hề thay đổi tên họ, chính là bế quan đệ tử Đường Chấn Anh của Nga Mi đương đại Chưởng môn.

Rồi chỉ Hoa Tường Tường :

- Vị này là thư thư của tại hạ.

Tam vị lão giả vừa nghe nói chàng là Nga Mi đệ tử thì cùng giật mình nhìn nhau.

Đường Chấn Anh hỏi lại :

- Nhưng không biết tam vị lão anh hùng tôn tính cao danh, tôn phái nào?

Tam lão lúc đó nổi lên một trận cuồng tiếu, thần thái cực kỳ ngạo mạn, đáp :

- Đúng là éch ngồi đáy giếng, ngay đến cả chúng ta mà ngươi cũng không biết.

Tiếp đó, lão nhân đầu trọc đáp trước tiên :

- Ác Thủy môn chủ chính là lão phu.

Lão nhân khoác hồng bào nói :

- Quỷ Hỏa môn chủ chính là ta!

Lão nhân khoác hắc bào nói :

- Lão phu chính là Bạo Phong môn chủ!

Võ lâm tam đại môn, Quỷ Hỏa, Ác Thủy, Bạo Phong chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng kêu kinh ngạc của Bạo Phong môn chủ :

- Xem kìa, vị thiếu hiệp họ Đường đang ôm trong lòng chính là Lăng Ba Nhất Yến, nữ sát tinh mà chúng ta tìm không ra đó.

Quỷ Hỏa môn chủ tiếp lời :

- Ta đã thấy từ lâu rồi, không ngờ ác nữ này cũng có ngày bị thương.

Ác Thủy môn chủ cười ha hả, nói :

- Nợ mới nợ cũ tính luôn, xem hôm nay ba người này chạy đâu cho thoát.

Hoa Tường Tường vốn giết người không tính toán, tính tình nóng như lửa, nãy giờ nghe ba lão huyền thuyên đã bực mình, lông mày cau lại, mắt trợn tròn. Nếu không có mặt Đường Chấn Anh tại đây thì nàng đã xuất thủ lâu rồi. Bây giờ bọn kia lại muốn tính sổ, nàng không nhịn được nữa, lớn tiếng :

- Thôi, người là do ta giết, các ngươi muốn sao sẽ được vậy!

Nàng xuất ngôn kiêu ngạo, không thèm để ý đến Tam đại môn chủ.

Ác Thủy môn chủ bực bội trong lòng, rít lên :

- Ta muôn người nợ máu phải trả bằng máu, mau đem đầu đến đây cho ta. Nếu người nói nửa chữ không, bốn Môn chủ sẽ biến người thành tro bụi.

- Hừ, ta cho người nợ máu trả máu!

Hoa Tường Tường quát lên, hai vai lắc mạnh tạo ra một trận cuồng phong thổi bay mười ba thi thể, bay ào ào về phía Tam đại môn chủ.

Hoa Tường Tường đột nhiên hành động, ra tay rất nhanh, lực rất mạnh, thật là ngoài sự suy nghĩ của Tam đại môn chủ. Cả ba vội vàng né tránh, ngây mắt nhìn nàng, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, không hiểu rõ lai lịch của nàng.

Chính Đường Chấn Anh cũng là lần đầu thấy nội công tu luyện của Hoa Tường Tường, đích thực như lời đồn đại. Đường Chấn Anh không muốn có nhiều cường địch, vội ngăn lại nói :

- Tường thư thư...

Nhưng một khi Hoa Tường Tường đã xuất thủ thì thế như trời nghiêng đất lở, muốn nàng triệt chiêu thu thế thật không thể được. Đường Chấn Anh vừa nói ra, nàng chỉ hừ một tiếng, thân hình như phi yến xuyên hoa, như luồng điện lướt qua Ác Thủy môn chủ. Cao thủ vừa ra tay là biết được tài nghệ. Ác Thủy môn chủ thấy Hoa Tường Tường xuất thủ, biết chống đỡ là không có lợi, nên không dám ứng chiến, quay mình lùi ra sau năm bước.

Hoa Tường Tường thấy hấn bỏ chạy, nàng hai chân không chạm đất, chỉ vịn mình trên không, như bóng theo hình, lại kịp xông tới.

Ác Thủy môn chủ chưa kịp đứng vững, không kịp ra tay, giật mình sợ hãi, vội vã rút lui.

Hoa Tường Tường rít lên, thân mình vẫn chưa hạ xuống đất, hai chân nàng một đuổi một co, tựa như chuồn chuồn chấm nước, lại đuổi kịp rồi.

Nàng một hơi ba lần xông tới, hoàn toàn là dùng Huyền Không chuyển pháp, kinh công tuyệt cao, làm cho Tam đại môn chủ cả kinh thất sắc.

Ác Thủy môn chủ không dám coi thường, Lãnh Thủy Bạt Lăng đao đã nằm trong tay. Một luồng gió thổi qua chuẩn bị xuất chiêu “Bạt Lăng Trảm Giao” để kết liễu tính mạng của nàng.

Đường Chấn Anh thấy cảnh ấy, hốt hoảng rút Nguyệt luân, định cứu nguy cũng không kịp, vội kêu lên :

- Tường thư thư chú ý!

Kỳ thực chàng hoàn toàn lo lắng vô ích. Xem ra ngực của Hoa Tường Tường hầu như chạm sát mũi đao, song chẳng hiểu nàng dùng thân pháp gì mà thoắt một cái, bóng người đã không trông thấy đâu cả.

Đường Chấn Anh chăm chú theo dõi Hoa Tường Tường, cho nên thấy rõ Hoa Tường lúc đó đã nhảy lên trên không rồi.

- Tường thư thư, bắt lấy!

Đường Chấn Anh vung tay ném Nguyệt luân lên.

Hoa Tường Tường bắt được Nguyệt luân, cúi gập người trên không, sử chiêu “Ngân Bình Đảo Quả” bổ xuống đầu Ác Thủy môn chủ.

Ác Thủy môn chủ thấy nguy vội tung người nhảy ra xa một trượng. Hoa Tường Tường cười nhạt, nói :

- Ta cứ tưởng Võ lâm Tam môn là loại ba đầu sáu tay, chẳng qua chỉ là bọn ăn hại.

Quỷ Hỏa môn chủ biết tự kìm chế, miễn cưỡng cười đáp :

- Nha đầu vô tri kia! Dám ăn nói hỗn láo, tiếp chiêu đây.

Nói rồi vung tay một cái, đánh liền ba quả cầu đen.

Hoa Tường Tường quét mắt nhìn, không nhận ra loại ám khí gì. Nàng không để ý, lắc vai vung Nguyệt luân. Chỉ nghe “bình, bình, bình”, ba quả cầu đen bị Nguyệt luân kích trúng vỡ bắn ra như sao lửa. Một

lưỡi lửa cuộn chụp đến Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường vội lắc mình né tránh, dùng thức “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” vừa đứng hạ xuống bên cạnh Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh vội khẽ nói :

- Tường thư, chúng ta đi thôi!

- Sợ cái gì? Ta phải giết hết bọn chúng.

Đường Chấn Anh một tay diu Lăng Ba Nhất Yến, miệng đáp :

- Tường thư hãy giữ mình, để đệ giết bọn chúng.

Hoa Tường Tường lấy tay đẩy chàng ra, nói :

- Đệ nghỉ đi, hãy để ta thu thập bọn chúng.

Quỷ Hỏa môn chủ cười ha hả, nói :

- Chẳng biết ai thu thập ai? Hãy lại đây thử cái này.

Lời chưa dứt, liền một lúc ba viên đạn lửa từ trong hồ lô sau vai hắn bắn ra, sáng rực lên.

Viên đạn lửa ấy được chế tạo rất tinh xảo, trong có lò xo, có thể tự động quay tròn, bay tới Hoa Tường Tường.

Hoa Tường Tường đã có kinh nghiệm lúc này, không dám ứng đòn, bèn phóng một chưởng tung ra một luồng gió mạnh, ba viên đạn lửa bị thổi lùi mấy thước. Tiếp đó, nàng vận mình, lại xông lên lần thứ hai. Bạo Phong môn chủ quát một tiếng, ra tay triển khai Tập Liệt Phong Hỏa phiến, quạt liền ba cái, lập tức gió động cây rung, ba viên đạn lửa tức khắc phản hồi.

Hoa Tường Tường hừ một tiếng, lắc vai vung luân, sử chiêu “Xảo Đả Liên Hoàn”, chỉ trong chớp mắt, ba viên đạn lửa đã bị đánh bay đi.

Song, sự việc xảy ra ngoài ý muốn, ba viên liệt hỏa đạn bị đánh trúng nhưng không rớt. Chỉ thấy trên không, một cơn lốc lúc đó một biến hai, đột nhiên lại xuất hiện thêm ba viên liệt hỏa đạn.

Hoa Tường Tường kinh lạ, nhưng không một chút sợ sệt. Tiếp đó xoay mình một vòng, dùng bộ pháp “Phong Quyển Tàn Vân”, vẽ một vòng trên không. Lại một loạt âm phong vang lên.

Liệt hỏa đạn lúc này đã tăng gấp đôi.

Hoa Tường cau mày nghiêng răng lại, một lúc vung ra tam luân, âm vang không dứt, lại thấy hỏa đạn bay đến, đếm không xuể, thế như quỷ phun lửa.

Tam đại môn chủ đồng thời phát ra một trận cười đắc ý và hung ác, nghe rúng động lòng người.

Đường Chấn Anh đứng ở vòng ngoài, quan sát thấy vậy, vội đến nổi lú cả lưỡi, gào to :

- Tường thư hãy mau dùng chưởng.

Hoa Tường Tường vừa nghe nhắc nhở, vận khí tả chưởng đẩy ra. Lập tức một trận cuồng phong quét ngang lưng chừng, cường liệt vô song.

Lúc này, Lăng Ba Nhất Yến đang ngủ ngon, đột nhiên thức giấc vì tiếng gào to của Đường Chấn Anh. Nàng khẽ lắc mình, mở đôi mắt mông lung, lúc đầu thì ngạc nhiên, về sau thì vui mừng. Sau đó vươn vai, mãi mới nói được một câu :

- Làm ta giật mình, té ra là đệ!

Đường Chấn Anh ôn tồn đáp :

- Lăng thư thư đừng bận tâm, Lưu Kim Khương đệ đã lấy được rồi.

- Đệ vì ta không quản đường xa vất vả, mà còn không ngại hiểm nguy đến tính mạng, ta... ta chẳng biết phải tạ ơn đệ thế nào mới phải.

Đôi mắt mê ly của nàng đắm lệ, lộ ra sự cảm tạ chân thành.

- Lăng thư đừng khóc, chúng ta sẽ lập tức quay về Phật Âm tự.

Đường Chấn Anh không ngăn được lòng mình, bèn lau khô nước mắt cho nàng.

- Ủa, đây là chỗ nào?

Lăng Ba Nhất Yến chưa dứt lời, nghe thấy một hồi tiếng sắt thép va chạm nhau kêu loảng xoảng.

- A!

Lăng Ba Nhất Yến thức tỉnh như trong cơn mê, vội vàng cố gắng xoay đầu xem.

Trên mấy cây đại thụ, ánh lửa nhá lên chiếu sáng cả một khoảng trời. Tam đại môn chủ Quỷ Hỏa, Ác Thủy, Bạo Phong nổi danh đang đứng vây ở ba góc. Hoa Tường Tường đứng ở giữa, lộ ra vai trần chân ngọc, dưới chóp lửa chuyển động chiếu vào, nhan sắc của nàng thật làm xao xuyến cả lòng người. Gió đêm thổi làn tóc duyên dáng của nàng bay nhẹ nhẹ, tựa như mưa xuân lất phất bay phấp phới như làn sóng, phiêu lãng không ngừng, tựa như một đóa sen lửa, mỹ lệ vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn lướt qua rồi khẽ thốt lên :

- A! Tam đại môn chủ!

Đường Chấn Anh tiếp lời :

- Lăng thư biết chúng?

- Không những biết mà còn là thù nhân nữa.

Đột nhiên Lăng Ba Nhất Yến chuyển lời, hỏi :

- Cô nương kia là ai?

- Đó là Tường thư thư...

Đường Chấn Anh đáp, nhưng thấy có điều không thỏa đáng, vội tiếp :

- Nàng tên là Hoa Tường Tường, là độc sinh nữ nhi của Hàn Nham Thánh Mẫu.

Tâm tình của nữ nhân rất nhạy bén. Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe giọng nói của Đường Chấn Anh, mới đầu gọi là Tường thư thư, về sau gọi là nàng, thì đã đoán được tám phần. Nàng nói với giọng chua chát :

- Tường thư thư của đệ đẹp quá!

Đường Chấn Anh trong lòng khó xử vô cùng, lắc đầu :

- Võ công của nàng thật inh...

Lời chưa dứt, Hoa Tường Tường đằng hắng mấy tiếng, lắc vai tung luân hướng về phía Ác Thủy môn chủ, vừa bổ vừa quét, công kích thật lạnh lợi.

Ác Thủy môn chủ sớm đã chuẩn bị đề phòng, vung Phân Thủy Bạo Lãng đao phóng ra sao bạc đầy trời, “tinh tang” hai tiếng, đỡ thẳng vào Nguyệt luân, đoạn xoay đao nhắm Hoa Tường Tường đâm tới.

Hoa Tường Tường hạ thấp mình xoay cánh tay, dùng chiêu “Kim Kê Tích Vũ”, vung luân chém mạnh xuống lăng đao.

Nàng ra tay rất hiểm độc, Ác Thủy môn chủ không dám ứng chiến, vội thu đao lùi một bước.

Hoa Tường Tường cười lạnh một tiếng, định tiến lên nhưng cảm thấy sau lưng có gió lạ.

- Nha đầu, tiếp chiêu!

Bạo Phong môn chủ vung Tập Liệt Phong Hỏa phiến cùng lúc công kích tả hữu, quạt ngang quạt dọc, chỉ trong nháy mắt đã công xuất hơn bảy quạt, thế như cuồng phong bạo vũ, vạn mã bốn đẳng, chỉ thấy cây cối chung quanh nghiêng ngã, lá rơi bay lả tả.

Hoa Tường Tường không chống đỡ, chỉ lắc lư thân mình, dây lụa thắt ở bụng phấp phới, nhanh không nhanh, chậm không chậm, quay cùng bóng quạt, xem ra rất an nhàn tự tại, chẳng ra vẻ vội vàng. Song, cái quạt ấy đến một sợi lông cũng không chạm được vào người nàng.

Bạo Phong môn chủ sau khi tung ra bảy quạt, không đợi Hoa Tường Tường hoàn kích, đã xoay người lùi về chỗ cũ. Vì hắn là loại cái thể ma đầu, nhờ ra vạn nhất thất thủ thì chẳng hóa ra nhất thể anh danh từ nay bị tiêu tan ư?

Có gió do quạt của hắn phát ra nên lửa trong rừng lại bùng lên thành một đám lửa rộng lớn. Ác Thủy môn chủ lúc này lại vung nhanh Phân Thủy Bạt Lăng đao nhằm thẳng Hoa Tường Tường, công kích mãnh liệt, một đao tiếp một đao, không rời Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường bình tĩnh đợi đao thể của hắn hơi chậm lại mới quát một tiếng, tung luân phản kích, bức Ác Thủy môn chủ phải lùi ra sau bảy bước.

Nàng định tiến lên truy bức, đột nhiên cảm thấy gió đập vào sau gáy. Đường Chấn Anh vội kêu :

- Tường thư thư chú ý...

Hoa Tường Tường gấp bụng xoay mình, một tiếng vút qua ngay trên đầu nàng. Hú vía!

Đó chính là độc môn binh khí của Quỷ Hỏa môn chủ - Hỏa Lộng Tiên. Hắn dùng một dây quét trên không, tiếp đó co tay vung ra một cái. Một dây sắp xoắn vào đôi chân của Hoa Tường Tường.

Hoa Tường Tường sử dụng bộ pháp Di Cung Hoán Vị, thuận thể sử chiêu “Phi Bạt Chàng Chung”, đánh thẳng vào đầu đối phương. Lăng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Anh rất quan tâm đến Hoa Tường Tường, luôn miệng lẩm bẩm Tường thư thư, bèn lập tức nói :

- Mau đặt ta xuống, không cần đệ ôm nữa.

Đường Chấn Anh thấy vậy vội đáp :

- Lăng thư thư, thư làm sao thế?

- Đệ mau đi giúp Tường thư thư của đệ đi, không nên vì ta mà để nàng bị thương, vậy thì ta đảm đương sao nổi.

Đường Chấn Anh đột nhiên đại ngộ, nghĩ thầm về Lăng thư thư, bình thường rất rộng lượng cởi mở, nhưng rốt cuộc nàng cũng là một nữ nhân. Chàng ôn tồn nói :

- Lăng thư thư, đệ có nỗi khổ tâm riêng, lẽ nào thư vẫn không hay, đệ một lòng thành tâm với thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Biết người biết mặt khó biết tâm, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương. Ai biết được đệ có tâm thể nào?

Đường Chấn Anh thở dài đáp :

- Bây giờ không đủ thời gian giải thích, đợi sau khi về đến nơi, đệ mới từ từ thuật lại cho thư thư rõ nguyên do.

Trong lúc hai người trò chuyện thì trong vòng đấu, đao, phiến, tiên phối hợp huyền diệu, búng cả rẽ cây cổ thụ, cuồng phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng.

Hoa Tường Tường bộ pháp huyền diệu, chỉ nghe thấy tiếng cười nhạt nhưng lại không trông thấy nàng ở chỗ nào, thân pháp thật nhanh, hiếm thấy trong võ lâm.

Đường Chấn Anh nhân hoa đảo loạn, không dám nói.

Lăng Ba Nhất Yến đằng hắng :

- Có gì mà ghé góm? Nếu ta không bị thương, thì ta không khó cản được liên công của ba người đó.

Đường Chấn Anh liền nói theo :

- Nếu Lăng thư thư không bị thương, có lẽ cái bọn Tam đại môn chủ đã biến thành quỷ từ lâu rồi.

- Thôi, bớt miệng đi!

Lúc này ngọn lửa đã lan rộng, những tiếng ầm ầm vang lên, mấy cây cổ tùng trước sau đổ xuống, lập tức bùng ra hàng loạt hỏa tinh, khói nghi ngút đầy trời.

Có tiếng binh khí chạm nhau, Tam đại môn chủ đồng thời lùi nhanh ba bước. Trong lúc nguy hiểm đó, nghe thấy một cơn gió thổi qua, lại thấy mấy người xông tới.

Hoa Tường Tường đã sắp bị sặc vì khói, thấy bóng người đi thẳng tới, nàng bất kể là ai, liền vùng luân tấn công.

Đường Chấn Anh trông thấy rõ ràng là Nhất nữ Tam tăng, bèn kêu to lên :

- Tường thư không được sát hại, là người của ta.

Bốn người vừa tới chính là Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lô, và Đường Tử Vi. Tử Vi nghe tiếng biết người, vội xoay mình nhảy nhanh tới bên cạnh Đường Chấn Anh. Đường Chấn Anh vội nói :

- Xin các sư huynh mau mau xuất thủ, vị cô nương kia là người của ta.

Đường Tử Vi nghe chàng nói vậy bèn vùng Thất Khổng thần dịch lên trước tiên, hướng về Tam môn chủ. Tam vị sư huynh đồng niệm Phật hiệu, cũng xông tới. Quỷ Hỏa môn chủ không dám chậm trễ, Hỏa Long trên tay vùng lên một chiêu, lập tức nhấn động cơ quan, ù ù ù... một luồng hỏa tiễn bắn ra.

Bạo Phong môn chủ thừa thế giơ Tập Liệt Phong Hỏa phiến, một loạt phiến ảnh bay ra, cuồng phong bạo vũ nổi lên, có lửa có gió, gió thổi lửa chỉ trong khoảnh khắc ngọn lửa bốc cao, cả khu rừng chìm đắm trong khói lửa, nhìn quanh không thấy bóng dáng của Tam đại môn chủ đâu nữa.

Mấy người lo sợ cho Đường Chấn Anh, bèn lần lượt quay lại.

Đường Tử Vi liếc nhìn Lăng thư thư, vội gọi :

- Ca ca, chúng ta mau đi thôi!

Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ đi trước đi, ta sẽ tới sau.

Lời chưa dứt, đã không thấy bóng nàng đâu.

Đường Chấn Anh không rõ tại sao Hoa Tường Tường lại bỏ đi, cứ suy nghĩ mãi cho tới khi băng qua rừng tùng, thì đã thấy Hoa Tường Tường đợi ở đấy rồi. Mấy người chạy đến gần thì thấy một thi thể nằm trên đất, xem kỹ lại thì nhận ra một người. Gáy của người này gấp trong đũng quần, tựa như một con tôm càng cong bụng.

Đường Tử Vi thấy kỳ lạ, vội hỏi :

- Người này đang làm gì?

Hoa Tường Tường tiếp lời đáp :

- Kiệt đệ đệ nói ở đây có một tên tặc đạo.

Đường Tử Vi nghe thấy Hoa Tường Tường gọi Kiệt đệ đệ, nàng vô cùng ngạc nhiên, ngắm kỹ Hoa Tường Tường, lúc này mới xem rõ, đúng là một vị mỹ nữ học tiên tử, hồng phấn giai nhân, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Lăng Ba Nhất Yến lại cười nói :

- Té ra lại là tiểu quý linh tinh làm việc tốt...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Rốt cuộc là việc gì thế?

Hoa Tường Tường kể lại chuyện giúp Đường Chấn Kiệt. Huynh muội họ Đường cảm kích vô tận. May mà nàng đến kịp, nếu không thì Chấn Kiệt đã sớm ly khai nhân gian rồi. Vì thế mà Đường Tử Vi lúc này thấy Hoa Tường Tường thân thiết vạn phần, bèn giục Đường Chấn Anh mau dẫn kiến mọi người.

Đường Chấn Anh đáp :

- Nàng là võ lâm kiếm ẩn, là độc sinh nữ nhi của Hàn Nham Thánh Mẫu, họ Hoa, tên Tường Tường...

Đường Chấn Anh nói chưa dứt, đã bị Lăng Ba Nhất Yến lú lo tiếp :

- Vả lại còn là Tường thư thư của đệ đấy!

Lăng Ba Nhất Yến cố ý nói to hai tiếng thư thư và còn kéo dài.

Đường Chấn Anh không tiện nói gì cả. Hoa Tường Tường cũng không nghe thấy ai nói gì nữa, bèn kéo Đường Tử Vi, hỏi :

- Ta phải gọi nàng là ca ca chứ? Hay vẫn gọi là đệ đệ?

Mấy người nghe thấy thế đều lấy làm lạ. Tử Vi ngạc nhiên tự hỏi: “Một vị cô nương mỹ lệ như vậy, làm sao mà kém thông minh như thế?”

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh đáp :

- Ta không phải là ca ca, cũng không phải đệ đệ, mà gọi là muội muội.

Đường Chấn Anh lại đưa Lăng Ba Nhất Yến đến bái kiến tam vị sư huynh. Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe nói Hư Vân hòa thượng không những là đại đệ tử mà còn là quyền Chương môn hiện nay của phái Nga Mi, bèn nâng nặc đòi quỳ xuống kiến lễ.

Hư Vân hòa thượng đáp lễ rồi nói :

- Cô nương cứ an tâm. Việc của cô nương, sư muội của ta đã kể lại tường tận, bản tăng đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của cô nương. Việc này bản tăng sẽ nói lại với các môn nhân của phái Nga Mi.

Hoa Tường Tường nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, vội thôi thúc :

- Người này phải giải quyết như thế nào?

Một lời nói lại dẫn về vấn đề chính. Đường Chấn Anh hỏi :

- Người này là ai?

- Ta làm sao biết được.

Hư Lô hòa thượng bước lên đáp :

- Các cô nương lùi lại một bước.

Nói rồi thò tay kéo gáy người đó ra.

Không nhìn cũng biết, đó chính là thái hoa dâm tặc Hà Vũ Hoàn. Đường Tử Vi không nói một lời, giơ tay lên, chỉ nghe những tiếng “bốp, bốp, bốp” vang lên chói tai, nàng đánh cho Hà Vũ Hoàn chảy cả máu mũi máu mồm.

Đường Chấn Anh vốn ghét hấn đến tận xương tủy, chàng đá một cái. Hà Vũ Hoàn tựa như trái cầu lăn lông lốc xa đến hơn hai trượng.

Hà Vũ Hoàn đau đón lặn trên đất, kêu cũng không được, chỉ phẫn hận hừ mấy tiếng. Đường Tử Vi nghĩ đến việc bị hấn làm nhục trước đây, bất giác nổi sát cơ, bèn xông tới, giơ cây địch đánh xuống...

- Vi muội dừng tay!

Lăng Ba Nhất Yến kêu lên rồi tiếp :

- Người này chưa nên giết, nếu không lẽ nào ta lại để hấn sống đến bây giờ, ba năm trước đây có lẽ hấn đã gục dưới kiếm của ta mà làm quỷ rồi.

Hoa Tường Tường cũng tiếp lời :

- Kiệt đệ đệ nói là đem người này về Phật Âm tự, canh giữ cẩn thận, về sau tất hữu đại dụng.

- Hữu dụng cái gì?

Huỳnh muội Đường Chấn Anh đồng thời xuất thanh.

Lăng Ba Nhất Yến đưa tay kéo lại gần, khẽ nói mấy câu, huỳnh muội Đường Chấn Anh đột ngột dừng sờ, không hẹn mà cùng đồng thanh nói :

- Kiệt độ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng suy nghĩ thật đặc biệt chu đáo.

Lời nói chưa dứt, chợt nghe thấy tiếng đàn từ đâu vọng đến tựa như chim oanh đang hót, âm thanh trầm bổng. Mọi người ngạc nhiên, trong đêm khuya tại sao lại có tiếng tỳ bà từ núi cao vọng đến? Đang lúc trầm nghĩ, lại nghe thấy tiếng hát hòa với tiếng đàn.

Nghe tiếng tựa như xuân giang lưu thủy, thánh thót như hoàng oanh, rõ ràng là tiếng hát của nữ nhân. Vả lại, âm giọng lạnh lẽo buồn trầm, do dự, ngắt đoạn.

Tiếng hát vọng từ xa, thoáng chốc đã đến gần, thỉnh thoảng xuất hiện một cái kiệu có bốn người khiêng. Người khiêng kiệu bước như phi nhanh, làm cho cái kiệu nhỏ tựa như bay vào thung lũng núi, thoáng cái đã biến mất.

Đúng là đến cũng vội mà đi cũng vội, tựa như một giấc mộng xuân, hành tung xuất quỷ nhập thần làm ấy người đứng ngây ra. Hoa Tường Tường định đuổi theo, nhưng Đường Chấn Anh lấy cớ thương thể của Lăng thư thư, vội ngăn lại nói :

- Tường thư đừng đuổi, để bọn họ đi thôi. Chúng ta hãy mau đến Phật Âm tự để mọi người khỏi chờ mong.

- Ca ca xem kìa!

Đường Tử Vi lấy tay chỉ, đã thấy một đoàn người ít nhất cũng có tới hơn hai, ba chục người, thân pháp lạnh lẽ, tà áo phát phới, xem ra toàn là nữ nhân. Họ rượt theo hướng đi của tiểu kiệu mà lao đi như gió cuốn mây tan.

- Họ đang đuổi cái tiểu kiệu kia chẳng?

- Họ định bắt cái tiểu kiệu đó?

- Họ là người của môn phái nào?

- Người trong kiệu xem ra không phải tầm thường...

Mấy người bồn chồn trong lòng, rõ ràng là cái tiểu kiệu và mấy chục thiếu nữ kia xuất hiện đột ngột làm họ kinh ngạc.

Lăng Ba Nhất Yến nằm trong lòng Đường Chấn Anh, ngó nhìn mấy chục thiếu nữ kia đi khuất rồi mới nói :

- Chúng ta đi mau để tránh phiền phức!

Mấy người nghe vậy, thấy hơi lạ. Đường Chấn Anh cúi đầu hỏi :

- Lê nào Lăng thư thư biết những người đó?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu đáp :

- Biết thì không biết, nhưng đã nghe nói qua.

- Những người đó thuộc môn phái nào vậy?

12. Chương 12: Hồn Chiến Tuyệt Mệnh Nhai

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Theo truyền thuyết võ lâm, đó chính là Phù Dung Quận. Một môn phái không lộ diện, nhưng thân phận trên cả võ lâm Tam bảo, Tam môn, Nhị động.

- Phù Dung quận?

- Phù Dung quận!

- Phù Dung quận...

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lô, mỗi người nhắc lại một lần, rồi lắc đầu thở dài nói :

- Trường giang sóng sau đè sóng trước, nhất bồi tân nhân hoán cựu nhân. Chúng ta ba năm không rời Nga Mi Kim Đỉnh, võ lâm hưng suy biến cải thật là vượt mọi dự đoán.

Lời nói thật cảm khái, buồn rầu.

Đường Chấn Anh thấy trời không còn sớm, bèn giục :

- Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta hãy về Phật Âm tự rồi nói chuyện sau.

Mọi người chuẩn bị rồi xuất phát, khi về đến Phật Âm tự thì trời vừa sáng.

Mấy người qua sân vào điện, vừa mới bước đến cạnh sân tịnh thất, đã nghe thấy từ trong sân một tiếng niệm Phật hiệu vang lên :

- Đường hiền diệt và nữ thí chủ đều bình yên trở lại.

Vừa nghe thì biết là Huệ Viễn thiền sư, mọi người bèn vội vàng thi lễ. Lúc này có rất nhiều người đang di động trong sân, có tăng có đạo có tục, ít nhất cũng đến hơn ba mươi vị, tất cả đều tuổi quá lục tuần. Những người này hầu như bao gồm các đại môn chính phái ở Trung Nguyên, trong đó những Chưởng môn nhân chiếm tới hơn nửa. Số còn lại nếu không phải là sư huynh đệ của Chưởng môn thì cũng là người có địa vị khá cao trong các phái.

Hư Vân hòa thượng hai mắt liếc nhìn, đều biết hết mười vị lãnh tụ võ lâm, vội tiến lên một bước, khoanh tay thi lễ quần hào. Quần hào đều biết Nga Mi Chưởng môn Vô Tướng thiền sư đang bế quan, chúc vụ Chưởng môn nay do Hư Vân tạm thay mặt, cho nên mọi người đều đáp lễ lại. Thiếu Lâm Chưởng môn Phật Nguyên đại sư đại biểu cho quần hùng hỏi Hư Vân :

- Được biết lệnh sư đệ bị giữ trong Tùng Trúc trang, chẳng hay nay đã về chưa?

Hư Vân thấy đại sư biết được tin tức, trong lòng nghi ngại. Đợi tiếng ồn ào lắng đi một chút, mới kéo Đường Chấn Anh đến bái kiến mọi người. Đường Chấn Anh vái một lễ rồi đứng dậy, tinh thần phấn chấn, anh khí bừng bừng. Quần hùng cười vui vẻ tán dương. Phật Nguyên đại sư tiến lên một bước, nói :

- Thứ lỗi cho lão tăng thất lễ, chúng ta đang muốn hỏi tiểu thí chủ, khi bị giữ trong Tùng Trúc trang, thí chủ có gặp một vị Thổ Mộc đại sư?

Đường Chấn Anh đáp :

- Thưa không biết họ tên vị Thổ Mộc đại sư ấy là gì?

Phật Nguyên đại sư nói :

- Người này vốn một thời vang danh, vẫn là một Thổ Mộc đại gia đứng đầu thiên hạ, họ Hà, song danh Khái Thiên. Người ta quen gọi là Thần Thủ Tiên Chỉ.

Đường Chấn Anh mới ở ngoài rừng nghe Lăng Ba Nhất Yến nói, mới biết Hà Khái Thiên chính là phụ thân của Hà Vũ Hoàn, bèn đáp :

- Thần Thủ Tiên Chỉ thì vẫn bói chưa từng gặp, chỉ có nhi tử của ông ấy là Hà Vũ Hoàn thì đã bị chúng vân bói bắt rồi.

Nói rồi quay người vào trong nhà, xách Hà Vũ Hoàn ném xuống bậc cửa.

Quần hào ngó nhìn Hà Vũ Hoàn, sắc mặt không thay đổi, nói :

- Người này trong võ lâm nổi danh là loại lang sói, mất hết tính người. Không thể cùng ngồi nói chuyện được.

Hà Vũ Hoàn nghe thấy vậy thì vô cùng bức tức, nhưng chân tay đều bị trói mà mồm cũng không thể nói được, chỉ đành nhắm mắt chửi thề liên tục.

Hư Vân hòa thượng khẽ thốt lên một tiếng Phật hiệu, chấp tay hỏi :

- Không biết tiền bối hỏi về vị Thần Thủ Tiên Chỉ là vì việc gì?

Chưởng môn phái Võ Đang là Nhất Huyền đạo trưởng, vội tiếp lời :

- Võ lâm các đại môn phái trong giang hồ đều ở trong khu vực này, lẽ nào chư vị vẫn chưa nghe nói?

Phật Nguyên đại sư nói :

- Hiện tại giang hồ truyền ngôn với nhau rằng: bản đồ Phi Phi cổ động đã bị Tứ đại tà phái lấy mất. Tin đồn đó truyền ra không lâu thì vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên đột nhiên mất tích.

Hà Vũ Hoàn nghe nói phụ thân bị mất tích thì trong lòng vô cùng lo lắng, cố gắng dùng sức gào lên, làm cho cuộn vải trong mồm phụt ra, tiếp đó nói một tràng :

- Phụ thân ta đi đâu? Mất tích lúc nào, ở đâu? Xin các vị nói cho ta biết.

Mọi người không thềm để ý đến hắn. Hư Vân hòa thượng hỏi :

- Nhưng không biết tứ đại tà phái nào lấy được bản đồ?

Phật Nguyên đại sư đáp :

- Theo tin đồn là Âm Sơn phái, Địa Sát bang, rồi đến Tam bảo, Tam môn.

- Động đồ có mấy tờ?

Phật Nguyên đại sư lắc đầu nói :

- Cái đó thì không rõ. Ngoài ra, còn có Nhị động, Nhất quận nghe nói đã tới Hoàng Sơn dò xét động tĩnh, có lẽ để giành là động đồ từ Tứ phái.

Đường Chấn Anh nói chen vào :

- Lão tiền bối nói Nhất quận có phải là Phù Dung quận không?

- Chính là Phù Dung quận, tiểu thí chủ hẳn biết bọn họ?

- Khi chúng văn bối trở về đây, không hẹn mà gặp bọn họ, nhưng chúng văn bối không tiện truy xét.

Lời nói vừa thốt ra, quần hào thấy đều giật mình, vội truy hỏi :

- Các vị đã tương ngộ ở chỗ nào? Bọn họ đi về phương nào?

- Gặp ở ngoài rừng, hướng Tây bắc. Bọn họ đi về hướng chính Bắc.

- Chúng ta gặp lại nhau sau.

Lời nói chưa dứt, quần hào tựa như gió cuộn mây tan, toàn bộ đã rời đi.

Quần hào đi rồi, Huệ Viễn thiền sư canh giữ Hà Vũ Hoàn, cho hắn ăn uống luôn, thậm chí còn rất tử tế với hắn.

Lúc đó Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao đã kịp đến. Đường Chấn Anh vội mời vào nhà xem thương thế của Lăng Ba Nhất Yến. Thương thế của Lăng Ba Nhất Yến vốn dĩ đã rất nghiêm trọng, song do tác động của liều thuốc tối qua nên đã khỏe khoắn hơn, mạch gia tốc tạm thời quên đau đớn, cho nên tinh thần xem ra rất khá, qua một đêm mệt nhọc, sức khỏe lại kém đi, thương thế của nàng trở lại tình trạng cũ, vả lại còn nặng hơn mấy phần, lúc này lại đang hôn mê.

Đông Phương Tiêu Dao xem mạch xong, thần sắc vô cùng căng thẳng, nói :

- Nay khí âm hàn đã thâm nhập nội tạng, sau một thời gian sẽ nguy đến tính mệnh. Đến lúc đó dù có tiên đan diệu dược cũng vô hiệu.

Đường Chấn Anh nghe nói thế thì vô cùng hoảng sợ, vội nói :

- Xin Y Thánh mau mau chữa trị cho nàng.

Đông Phương Tiêu Dao chỉ trầm tư không đáp, sắc mặt lộ đầy vẻ khó khăn.

Huỳnh muội Đường Chấn Anh lòng dạ lo lắng, cùng đồng thanh nói :

- Đã có Lưu Kim Khương, còn chưa đủ sao?
- Lưu Kim Khương thì đúng rồi, có điều chưa đầy đủ, chỉ là...
- Chỉ là cái gì?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Chỉ là còn thiếu một vị thuốc dẫn, có lẽ khó tìm.

Huệ Viễn thiền sư nói :

- Nhưng không biết cần vị thuốc dẫn nào? Xin mau mau nói ra để chúng bần tăng cho người tức tốc đi tìm.

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Vị thuốc dẫn này ở đồng bằng thì dễ kiếm, nhưng ở nơi thâm sơn thì lại khó khăn... cần có nước tiểu của một tiểu đồng tuổi hổ.

Đồng tiện! Lại phải tuổi hổ nữa. Ở trong Phật Âm tự này thật khó mà tìm, tựa như gà trống đẻ trứng, thật chẳng có cách nào kiếm được.

Đường Chấn Anh bồn chồn đi đi lại lại, mặt mày đầy mồ hôi. Đường Tử Vi đầu óc còn tỉnh táo, vội khẽ hỏi :

- Lão tiền bối nói đồng tiện, là chỉ bao nhiêu tuổi?
- Dưới bảy tuổi là tốt nhất.

Đông Phương Tiêu Dao ngừng một lát, lại tiếp :

- Nếu không tìm được dưới bảy tuổi thì kiếm tuổi khác, không quá mười tám cũng có thể dùng được, nhưng phải là tuổi hổ.

Huệ Viễn thiền sư tiếp lời :

- Nếu nói như thế có lẽ không khó, trong tự có mười mấy tiểu sa di, trong đó có thể có một người.

Nói xong thiền sư lập tức truyền lệnh, hỏi han toàn bộ một lượt các tiểu sa di trong Phật Âm tự, không bỏ sót một người, nhưng không một ai là tuổi hổ cả. Mọi người lại càng thêm lo lắng.

Mọi người bó tay hết cách, Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi muốn đi về đồng bằng tìm kiếm, Lăng Ba Nhất Yến lúc này có thể là hồi quang phản chiếu, tự nhiên tỉnh lại. Nàng nhìn mọi người hỏi :

- Mọi người định tìm kiếm cái gì?

Đường Tử Vi điềm nhiên đáp lại :

- Thương thế của thư thư nhất định phải dùng đồng tiện tuổi hổ làm vị thuốc dẫn, chúng ta đang vì thư thư mà tìm kiếm người tuổi hổ.

Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng hỏi ở ngoài phòng :

- Tuổi hổ thế nào?

Rèm cửa vừa vén, thấy một người xông vào, chẳng phải ai xa lạ, chính là Đường Chấn Kiệt.

Đường Tử Vi rất vui mừng, nói :

- Hảo a, hảo a, có cứu tinh rồi. Kiệt đệ đệ không phải tuổi hổ đó sao?

Mọi người nghe thấy vậy như giải được nỗi lo lắng, vui mừng khôn xiết. Đường Chấn Kiệt hỏi rõ đầu đuôi rồi đến trước giường hỏi han Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, đệ sẽ làm ngay, thư thư có khát không?

Lăng Ba Nhất Yến xấu hổ đỏ mặt, đáp :

- Đệ đệ này, ta không nói chuyện với đệ.

Đường Chấn Kiệt bỏ cái bao ở trên vai xuống, mở ra, trong bao không những có y phục màu đen cho Lăng Ba Nhất Yến, mà còn có cả bộ màu trắng. Đường Tử Vi thấy vậy liền hỏi :

- Bộ màu trắng này là để ai mặc?

- Thường thư thư không có y phục, đệ thừa với mẫu thân, mẫu thân vội khâu suốt đêm được một bộ.

Đường Chấn Kiệt nói rồi, kéo Hoa Tường Tường lại để nàng ướm thử.

Lăng Ba Nhất Yến nằm trên giường nói :

- Cái tên oắt con này, lại để linh hồn tiểu quỷ nhập rồi.

Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Đệ là tiểu thúc, đối với nhị vị tẩu tẩu đều coi như nhau. Đệ vẫn như xưa, vẫn mang y phục đến cho thư.

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh mặt đi, chẳng dám nói tiếp.

Trong lúc mấy người đang trò chuyện thì Đông Phương Tiêu Dao đã sai người mang ấm nước đến. Tiếp đó lấy ra một viên thuốc màu trắng, cho vào trong ấm nước, lắc lắc vài cái rồi rót ra một bát, muốn Đường Chấn Kiệt lập tức uống ngay.

Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Lão tiên bối cho viên thuốc màu trắng vào trong ấm là để làm gì?

Đông Phương Tiêu Dao cười đáp :

- Đó là Lợi niệu đan, uống xong chỉ trong khoảnh khắc là muốn tiểu ngay.

Đường Chấn Kiệt chưa tin, lúc đó uống một ngụm. Quả nhiên không ngờ linh nghiệm, chưa nói hết câu, bụng dưới đã căng phồng.

* * * * *

Lăng Ba Nhất Yến sau khi uống thuốc Lưu Kim Khương, lập tức ra mồ hôi đầy mình. Sau một giờ thì khí âm hàn thâm nhập cơ thể đã bị đẩy ra hết. Đồng thời Tý Ngọ Tủy Hỏa Âm vô cùng độc hại kia cũng bị tấy đi hết.

Đường Chấn Kiệt thấy Lăng thư thư thương thế đã khá, mới cáo biệt mọi người, rời Phật Âm tự quay về Tùng Trúc trang.

Giữa trưa, mặt trời như đổ lửa, Đường Chấn Kiệt do vừa uống Lợi niệu đan nên tiểu tiện liên hồi. Đi được nửa đường, chàng đi vào một khu rừng vừa muốn tiểu giả, chợt thấy một bóng người vút qua trên đầu, tiến đến khu rừng sâu.

Do tuổi trẻ hiếu kỳ, chàng bèn co chân gấp rút đuổi theo.

Cây cối rậm rạp âm u, che kín cả mặt trời. Càng đi sâu vào trong rừng, cảnh quang càng ảm đạm, về sau tối đến nổi không nhìn thấy gì cả.

Đường Chấn Kiệt chạy qua phải rồi chạy qua trái, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Nghĩ thầm người này đường quang không đi, lại cứ cố chui vào rừng sâu. Đường Chấn Kiệt nghĩ không ra, đột nhiên nghe thấy tiếng thở nhẹ ở phía trước, vội dừng lại nấp sau một cây đại thụ lắng nghe, lại chẳng nghe thấy gì cả.

Đường Chấn Kiệt đầy hoài nghi, bèn lách ra leo lên một cành cây cao quan sát.

Chàng đột nhiên kinh ngạc. Nguyên là phía trước mặt khoảng ba trượng là một khoảng đất trống nho nhỏ, có rất đông người ngồi, tới hơn trăm vị.

Số người này ngồi vây lại thành mấy đám, từng người từng người mặt đều hướng vào giữa, tựa như một vành sao bọc lấy mặt trăng. Người đông như vậy mà không nghe thấy một tiếng, không gian lắng đọng, trầm tĩnh vô cùng.

Số người này không những vô thanh vô tức mà đến cả động đậy cũng không, rõ ràng là nghiêm túc dị thường, thật khiến người phải nín thở. Đường Chấn Kiệt giấu mình trong vòm lá rậm rạp trên cây, chăm chú theo dõi, thấy cảnh trầm tịch ấy không những cảm thấy kinh ngạc mà còn thấy dựng cả tóc gáy nữa.

Trong cảnh tối tăm xem không rõ chân thực, khó nói tường tận; từng luồng gió thu thoảng qua lá rơi xào xạc. Nhìn nơi này tựa như một nghĩa địa hoang mạc.

Ngồi trên khoảng đất trống kia là người? Hay là quỷ?

Tại sao họ ngồi yên và lại trầm tịch? Lạnh lùng? Nghiêm túc?

Bỗng nhiên từ xa vọng lại một tiếng hô nhỏ :

- Tổng bang chủ đến!

Tiếp đó, âm thanh liên tục vọng lại :

- Tổng bang chủ đến... Tổng bang chủ đến... Tổng bang chủ đến.

Mọi người đang ngồi nhất tề đứng dậy, người người duỗi tay thẳng, cúi người, rồi đột nhiên đứng thẳng.

Cây cối hơi rung động, một người hạ xuống nhưng chẳng nghe thấy một tiếng động, nhẹ như hoa rơi. Tiếp đó một tiếng hô nhẹ thấp trầm, những người đứng nghiêm ở bốn vòng chung quanh lại ngồi xuống. Đường Chấn Kiệt lộ mắt, nhìn qua khe lá thấy người mới đến an tọa ở giữa, hình như là một lão nhân tóc bạc, râu trắng như tuyết. Bụng nghĩ không biết là Tổng bang chủ của bang phái nào?

Lão nhân nọ khi nhìn thì tinh quang sắc xảo, song mục tựa như hai cái ánh đèn vậy. Lão nhìn một lượt những người chung quanh, trầm giọng hỏi :

- Hồng bang chủ có mặt ở đây không?

Một người ứng thanh đứng dậy, cúi mình thi lễ, đáp :

- Hồng Thạo kính chào Tổng bang chủ!

Lão nhân hỏi tiếp :

- Hấp Thiết cốt, người đã qua nơi đó chưa?

- Thưa đã qua, nhưng tìm không ra dấu vết.

Lão nhân phần nộ, lẩm bẩm :

- Phương bang chủ, Thái bang chủ, Kim bang chủ, bình thường xem ra có thể tin cậy bọn chúng, không ngờ lần này dám cả gan phản bội mật dụ của ta, dám tự chui vào trong động, thật là những việc làm đáng chết.

Ngừng một lát, lão nhân lại tiếp :

- Cam bang chủ truy tìm Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên sao vẫn chưa về?

Lời nói vừa dứt, chợt nghe thấy một người tiếp lời :

- Thưa về rồi!

Cây cối đung đưa, một người hạ xuống, cúi người nói :

- Cam Cừu hồi bẩm Tổng bang chủ.

Người được gọi là Cam bang chủ nói xong thì ngừng lại giây lát, ngó nhìn xung quanh một lượt rồi tiến lên một bước, ghé sát tai lão nhân thì thầm mấy lời. Lão nhân bèn vẫy tay áo, mọi người xung quanh bèn tản ra bốn phía, nhanh chóng ẩn nấp, tức thì đã không còn một bóng người.

Đường Chấn Kiệt không hiểu đó là việc gì, đang lúc nghĩ lung tung, chợt nghe thấy xa xa vọng lại một loạt tiếng bước chân. Tiếp đó, trên miếng đất trống nhỏ bé ấy xuất hiện mười bóng đen. Toàn là những hòa thượng cải trang, trong đó có một người như bị kẹp trong quần tăng, hình như bị kẹp rất chặt, tiến thoái không được tự do.

Chỉ nghe thấy một hòa thượng nói :

- Sư phụ, chỗ này thế nào?

Một vị hòa thượng cao lớn khôi ngô, ngó nhìn xung quanh xem xét, sau đó mới trầm giọng nói :

- Tại đây các người mau lập trận thế.

Tám vị hòa thượng đáp lời, vội thoái lui, quay tròn, trong nháy mắt mỗi người đã chiếm một phương càn, khảm, cần, chấn, tốn, khôn, ly, đoài, chính là phương vị Văn Vương Bát Quái.

Vị hòa thượng cao lớn khoanh tay lại, nói với tục nhân :

- Xin mời Hà lão anh hùng ngồi xuống mới để nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện, vị hòa thượng nọ khẽ nói :

- Đệ tử của ta không biết đi phương nào, giả dụ hấn theo động đồ mà tự chui vào động, có lẽ không biết đường tiến thoái. Không biết Hà lão anh hùng có cao kiến chi?

Tục nhân kia rất lâu, rất lâu sau mới đáp :

- Muốn vào Phi Phi cổ động phải có bản đồ mới được, tám bản đồ của hòa thượng hiện đang ở trong tay lệnh sư đệ. Nếu không tìm được người ấy, thì không còn cách nào khác.

Vị hòa thượng nọ không vui, đáp :

- Hy vọng Hà lão anh hùng hợp tác với bản tăng. Nếu không thì Hà lão đừng mong an toàn.

Tục nhân không hề bực tức, cười lạnh đáp :

- Hà Khải Thiên ta tuổi quá sáu mươi, thấy cũng đủ rồi, sống cũng đủ rồi, còn hòa thượng bị đao áp vào đầu, gươm chỉ vào ngực thì chỉ có chết, nóng nảy làm chi.

Đường Chấn Kiệt lúc đó mới biết vị tục nhân ấy chính là đương đại thổ mộc đại sư nổi danh gần xa, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Vị hòa thượng nọ thấy uy bức bất thành, liền cất giọng cười nói :

- Xin lão anh hùng đừng hiểu lầm, ta hy vọng tiên sinh có thể chỉ cửa động khác ở chỗ nào để chúng ta đến tìm.

Hà Khải Thiên trầm lặng một lát rồi đáp :

- Còn có ba cửa động khác, vị trí có thể tìm thấy. Song, không có động đồ thì cũng uống công.

Hòa thượng nói :

- Theo truyền thuyết giang hồ, động đồ gồm bốn góc. Ngoài bản tăng lấy được một góc ra, ba góc còn lại do Tam bảo, Địa Sát bang, mỗi bên giữ một. Lão anh hùng nếu chỉ được ba cửa động khác, không chừng chúng ta có thể gặp bọn họ.

Hà Khải Thiên đáp :

- Nói cho người biết cũng chẳng có quan hệ gì. Ba cửa động khác, một ở Tuyệt Mệnh nhai, một ở Hấp Thiết cốc, còn một nữa ở khe suối dưới chân núi Hoàng Sơn.

- Lối nào cách đây gần nhất?

- Tuyệt Mệnh nhai gần nhất.

Hòa thượng đứng thẳng người lên, kéo Hà Khải Thiên lại nói :

- Sự việc không được chậm trễ, chúng ta hãy tới Tuyệt Mệnh nhai đi một chuyến.

Nói xong định khởi bộ, đột nhiên thấy loang loáng bóng người từ tứ diện bát phương đông như kiến. Một tiếng hô lớn vang lên, tám vị hòa thượng đứng thành vòng tròn chung quanh, đã xuất chiêu với một người mới tới.

Tám vị hòa thượng thân thủ bất phàm, một chiêu kích thoái người mới tới, tiếp đó quay người tại chỗ, mười sáu tay áo cà sa thể như hùng thiên cự dực, liên kết thành một vòng, tiềm lực cùng phát, phong thanh ù ù, tựa như tường đồng vách thép.

Người mới tới hú lên mấy tiếng, nhiều bóng người lướt tới, mỗi người xách đến một cặp nhuyễn gia hỏa, đó chính là độc môn binh khí của Địa Sát bang Sách Mệnh quỷ thảo.

Có tiếng kim khí vang lên, tám vị hòa thượng rút giới giao ở sau lưng ra, đao quang lóa cả mắt.

Người mới tới tung Sách Mệnh quỷ thảo, giống như một quái xà, khí lực hùng hậu, tiếng binh khí chạm nhau, song phương lại giao phong.

Vị hòa thượng cao to đứng ở trung tâm giữ chặt Hà Khải Thiên, từ từ chuyển động thân hình, quan sát tứ phía, rồi nói lớn :

- Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên các người nghe đây, hãy khai sát giới, hãy tiêu trừ hết bọn người đến đây cho ta.

Tám đại đệ tử đồng thanh ứng lệnh, ai nấy vung đao, những sát chiêu liên tục vung ra, bức cho người mới tới thoái lùi mấy bước. Một tiếng quát lớn, đám người mới tới như một trận gió cuộn bay, phút chốc phân làm tám nhóm, mỗi nhóm tám người, tất cả là sáu mươi bốn người, lập tức vây chặt nhóm hòa thượng ở giữa. Đường Chấn Kiệt đang ẩn phục trên cành cây định thần quan sát, thấy sáu mươi bốn người kia mỗi người có chỗ nhất định, người người sẵn sàng chờ lệnh.

Vị hòa thượng cao lớn nhìn trời nhìn đất, cười lạnh nói :

- Trăm nghe không bằng một thấy. Hôm nay hân hạnh tương phùng Địa Sát bang triển khai võ lâm Thái Cực trận. Bọn ta phải lãnh giáo, xem thử rốt cuộc nó có uy lực to lớn thế nào.

Lời nói vừa thốt, Đường Chấn Kiệt mới biết vị hòa thượng cao lớn kia chính là Chủ môn nhân của Âm Sơn phái, Thiên Cực đầu đà - sư huynh của Thiên Nghi. Đồng thời ngó nhìn những người ở vòng ngoài, bọn họ đều là môn hạ của Địa Sát bang.

Thác Cực trận độc bộ võ lâm, uy trấn giang hồ, khả năng thiên biến vạn hóa. Trận này có một chỗ đặc biệt, đó là nhân số lập trận không hạn chế nhất định. Người nhiều cũng được, người ít cũng được. Đa thiếu bất cầu, thêm bớt do mình.

Lần trước, khi Lăng Ba Nhất Yến động thủ với Phương Uy ở tiểu thảo nguyên, chẳng qua chỉ là một bộ phận của Thái Cực trận. Còn Thái Cực trận hôm nay, mới chính là toàn bộ.

Trận thức hình thành bởi Thái Cực hỗn nguyên, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng biến bát quái, lấy tám phương vị Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài mà bày liệt. Lấy: thiên, địa, phong, lôi, thủy, hỏa, sơn, trạch, tám hình tượng hợp thành tám tám sáu mươi bốn người, mỗi người giữ một quái, nếu không rõ số âm dương, lý cương nhu thì có là Đại La thần tiên cũng chấp cánh khó bay.

Lúc này sáu mươi bốn người lập tức di động, trận thế đúng lúc phát động.

Nhịp chân từ chậm đến nhanh, trước sau đồng nhất, tả hữu giao nhau, đan chen tựa như thoi đưa vậy. Vừa lúc đó, gió nổi mây屯, cả núi rừng chấn động. Thái Cực trận thế đã toàn bộ phát động, thế như vạn mã bồn đăng. Âm Sơn phái tám đại đệ tử Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên vội vã phong tỏa chặt chẽ.

Một nhóm trận bên trong của Thái Cực trận đột nhiên hô to, tám đôi Sách Mệnh quỷ thảo nghênh phong thủ thế, mỗi người tiến công một chiêu.

Nghe thấy liên hồi âm thanh “tinh tinh tang tang”, tám đại đệ tử vung đao đỡ Sách Mệnh quỷ thảo, “xoa xoa xoa”... công trước tam thức.

Tám vị đại hán ở nhóm hai của Thái Cực trận tay nắm binh đao kịp thời ứng phó. Song, thấy mỗi người hô tên một quẻ:

Càn vi thiên

Phong địa quan

Thiên phong cầu

Sơn địa bác

Thiên sơn độn

Hỏa địa tấn

Thiên địa phủ

Hỏa thiên đại hữu

Tiếng hô của tám người vừa vọng đến đã nghe thấy tiếng kêu than, một người trong tám đại đệ tử của Âm Sơn phái đã bị gục ngã.

Một tảng ngã xuống, vừa lúc hiện ra một lỗ khuyết, nhiều bóng người lướt qua, nhất tề mãnh công vào trong.

- A di đà Phật!

Thiền Cực đầu đà cao giọng niệm Phật hiệu, rung vai xuất một tiềm lực xông thẳng qua lỗ khuyết. Nhìn bên ngoài thấy nhẹ nhàng nhưng ám kinh rất lớn, thế như trường giang đại hà, lực đạo liên miên bất tuyệt.

Bóng người trong trận xao động, Thái Cực trận lập tức bị rối loạn. Thiền Cực đầu đà tung một chưởng đã thấy công hiệu, liền cười ha hả :

- Lẽ thường là lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Bần tăng có đức hiếu sinh, nay đếm đến ba, Thái Cực trận nếu không thu hồi, đừng trách ta lòng dạ độc ác, quyết lấy “Âm Phong chưởng” đối phó.

Lời vừa dứt một chút đã hô lớn :

- Một!

Tám tám sáu mươi bốn người một trận giao tranh, lập tức lại khôi phục trạng thái như cũ, Thái Cực trận tiếp tục tiếp diễn, thế không thu hồi.

Thiền Cực đếm tiếp :

- Hai!

Tiếng như sóng vỗ gầm trời, làm người ta giật thót tim.

Đường Chấn Kiệt nghe thấy mà hoảng, chàng đã biết sự lợi hại của “Âm Phong chưởng”, không dám chậm trễ, chàng xoay mình dùng thức “Nhũ Yển Xuyên Lâm” tung người ra xa vài trượng, lên một cây cổ tùng cao ngất.

Đang lúc Đường Chấn Kiệt giấu mình, chợt nghe thấy một tiếng :

- Ba!

Tiếp đó, “Âm Phong chưởng” thế như sấm chớp, một trận cuồng phong thổi khí lạnh thấu xương. Đường Chấn Kiệt tuy ở xa vài trượng nhưng khí lạnh vẫn lan đến nên chàng rét run cầm cập.

Nhưng Thiền Cực đầu đà phóng chưởng ấy phải hướng về Thái Cực trận, mà là hướng lên không trung. Đường Chấn Kiệt biết rằng Địa Sát bang vốn xuất hiện nhiều đệ tử như vậy thì phía sau nhất định phải có người thống soái. Tổng bang chủ Địa Sát bang không phải là người tầm thường, cho nên Thiền Cực đầu đà suy nghĩ, lấy phương thức lay sơn dọa hổ, kích không bắt kích nhân, làm cho họ biết sự lợi hại của “Âm Phong chưởng” là thế nào, biết khó mà rút cũng được rồi.

Khí lạnh của “Âm Phong chuông” cuộn tròn, lá cành trong chu vi mười trượng phút chốc đã héo vàng và khô lạnh, tựa như đông cứng lại, cảnh vật tiêu điều. Thái Cực trận đã dừng, tám tám sáu mươi bốn người tuy không bị thương nhưng ai nấy mình mẩy đau như dằm, mệt quá đứng ngậy tại trận. Thiên Cực đầu đà đảo mắt nhìn một lượt, lạnh lùng nói :

- Bần tăng lấy từ thiện làm căn bản, không phạm sát giới. Các người sao không rời đây mau, lẽ nào còn muốn tìm cái chết mới thôi?

Vừa nói xong, đã thấy hai người hạ xuống ngay trước mặt, cười ha hả rồi nói :

- Quý môn chó có coi thường mọi người. Địa Sát bang ta không phải là dễ xem thường đâu!

Thiên Cực nhìn một lượt, người vừa đến chính là Cự Vô Bá Hồng Thao - Bắc Lộ bang chủ của Địa Sát bang, và Trại Diêm La Cam Cừu Tây Lộ bang chủ. Do đó, nghiêm mặt đáp :

- Nhị vị Bang chủ đã lộ diện, như vậy dễ nói chuyện hơn. Quý bang và Âm Sơn phái của ta không dính líu với nhau. Không rõ hôm nay vì sao lại bày ra Thái Cực trận là đạo lý gì?

Trại Diêm La Cam Cừu vốn dĩ là người thô tục, liền trợn mắt đáp :

- Quân tử không làm trò ám muội. Ta muốn bắt cho được vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên kia. Nếu các hạ đáp ứng thì bãi trận, nếu không thì rừng tùng rậm rạp này sẽ là nơi dễ vào khó ra.

Thiên Cực tăng vốn là đại ma đầu của võ lâm, nổi tiếng hiếu sát, bình nhật không thèm để mắt tới Trại Diêm La Cam Cừu. Hôm nay gặp mặt, hấn ăn nói không khiếm tốn, Thiên Cực mặt lạnh như tiền, tiến lên một bước, nói :

- Bần tăng lại muốn xem, ai dám ngăn chặn bần tăng?

Cự Vô Bá Hồng Thao bình sinh không phục người, lập tức tiếp lời :

- Quý Chuông môn nếu vẫn muốn giữ lại Hà Khải Thiên, thì Vô Cự Bá Hồng Thao ta sẽ là người đầu tiên ngăn chặn người.

- Là người sao?

- Không tin cứ thử xem?

Hồng Thao nói rồi định xuất thủ, song nghe thấy tiếng hô liên hồi :

- Tổng bang chủ đến...

Chỉ thấy mười đệ tử võ trang dùng thức Chúng Tinh Bổng Nguyệt, hộ vệ một vị lão sáu, tay nắm trượng, ào ào bước tới. Thái Cực trận lập tức tách ra một đường đi, vị lão sáu ấy thần sắc oai nghiêm, đường hoàng đi tới.

Vị lão sáu ấy xương cốt nhô ra, tóc mai như sương, bộ râu bạc trắng dài tới ba thước, mình khoác một trường bào màu đen, chân mang giày bằng vải gai, tay nắm Kim Quang Như Ý trượng, bước đi rắn chắc, chỉ nhìn không nói.

Đó chính là Tổng bang chủ Địa Sát bang, chuông quản năm lộ Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung, họ Nghiêm, song danh Thiên Uy. Mọi người gọi là Thái Cực Cuồng Sáu.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy đi vào chính giữa, không nói một lời. Kim Quang Như Ý trượng vung lên một cái, hàng loạt tiếng vang lớn như sấm động, tất cả những cây cối lá cành bị “Âm Phong chuông” làm khô héo lúc này rơi rụng lả tả.

Nhiều bóng người thấp thoáng, nắp đông nắp tây thành một đám rối loạn. Đường Chấn Kiệt ẩn nấu xa vài trượng, thấy lóa mắt vội định thần xem kỹ, thấy vòng tròn trước mặt xa vài trượng, tất cả cây cối đều đổ rạp, một tia nắng chiếu xuống rừng, trời đã là hoàng hôn rồi.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy sau khi hiện thân, quay lại nói với Thiên Cực đầu đà :

- Quý Chuông môn dù thấy thế nào cũng đừng cười, lão phu chẳng qua chỉ lau một chút bảo trượng mà thôi.

Thiên Cực tăng biết rõ lão tẩu là ăn miếng trả miếng, nên không dám lộ thanh sắc một chút nào, chỉ mỉm cười đáp :

- Các hạ lau bảo trượng thì chẳng có quan hệ gì, nhưng chọn vào lúc này và ở đây, thật không đúng lúc.

Câu nói này bề ngoài nghe ra nhẹ nhõm, nhưng bên trong hàm ý rằng Thiên Cực này không ngán sợ. Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy cũng không để ý, ngó nhìn Hà Khải Thiên, khoanh tay thi lễ, hỏi :

- Các hạ có phải là Hoàn Vũ, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà lão tiên sinh không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên lắc đầu, đáp :

- Hà Khải Thiên chính là tại hạ, còn Thần Thủ Tiên Chỉ lại là người khác cao hơn, tại hạ không dám!

Nghiêm Thiên Uy vuốt râu nói :

- Lão tiên sinh bắt tất phải quá khiêm tốn. Chẳng giấu gì, ta sai người đi khắp nơi thỉnh cầu lão tiên sinh đã tới nửa tháng rồi. Không ngờ lại chậm một bước, bị hòa thượng này nhanh chân đến trước.

Thiên Cực đầu đà nói :

- Lão Cuồng Sáu phải chăng còn muốn ăn hiếp người?

Nghiêm Thiên Uy bỗng nhiên cười đáp :

- Nói thực ra, một góc bản đồ mà ta lấy được đã bị Tam lộ bang chủ Đông, Nam, Trung của ta mang lên Hấp Thiết cốc và chui vào trong động rồi.

Thiên Cực đầu đà nghe thấy vậy thì giật mình, tuy vậy vẫn không tin, hỏi :

- Thật vậy chẳng?

Nghiêm Thiên Uy nhún mày đáp :

- Bổng Bang chủ nói một là một, xưa nay chưa hề lừa gạt ai.

Thiên Cực lại hỏi :

- Như vậy lão còn có ý định cướp lại Hà lão tiên sinh không?

Nghiêm Thiên Uy trầm lặng một lát rồi đáp :

- Thiên Cực và ta đều không có động đồ trong tay, tốt nhất hãy bắt tay hợp tác, cùng đối phó với Tam bảo, Tam môn, hòa thượng thấy thế nào?

Thiên Cực đầu đà đang buồn phiền vì không có cách nào tính đến bước sau, lỡ xảy ra một trận hung sát ác chiến, thực khó đoán được. Nay nghe Nghiêm Thiên Uy nói vậy thì còn lý gì mà không vừa lòng? Do đó, song phương bắt tay hợp tác.

Vì thế mà trận huyết chiến đã không xảy ra. Đường Chấn Kiệt thấy tình cảnh ấy, nghĩ thầm: “Trước mắt, Hoàng Sơn phong vân tề hội, quần hùng chia cắt, cao thủ tụ tập, song ý đồ của mỗi người đều là đến Phi Phi cổ động. Vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên này chính là mấu chốt...” Đường Chấn Kiệt lại nghĩ tới Tang Bác Cổ, lúc này đang bị hãm trong Phi Phi cổ động.

Phi Phi cổ động lại có loại mặc ngư nọ. Chàng tự nhủ: “Nếu có cách đem được Hà Khải Thiên về Phật Âm tự, hai việc kia sẽ được giải quyết cùng một lúc”.

Đã định chủ ý, chàng lập tức ra khỏi rừng sâu, theo đường cũ về Phật Âm tự báo tin, tìm cách cướp lại Hà Khải Thiên. Vừa đi được mấy bước, lại thấy không thỏa đáng. Nghĩ thầm nếu tin này truyền đi thì thư thư, ca ca phải đến cướp người. Nhưng liệu họ có địch nổi “Âm Phong chuông” của Thiên Cực đầu đà và Kim Quang Như Ý trượng của Thái Cực Cuồng Sáu hay không, việc đó thật khó đoán trước được, nếu có sai sót thì lúc đó tự mình mình có tội.

Chàng nghĩ trước nghĩ sau, tiến thoái lưỡng nan, đành phải dừng bước, nghĩ chán cũng không tìm được lời giải, đột nhiên chàng bật nghĩ: “Tại sao ta không đem việc này báo cho Mai Chương Tẩn Nhân, dùng kế mượn dao giết người, ngư ông hưởng lợi?”.

Thế là chàng tức tốc quay về Tùng Trúc trang.

Mặt trời đã lặn, trời tối dần. Mặt trăng đã lên cao, chiếu ánh sáng bạc xuống dãy Hoàng Sơn nguy nga, thật là một cảnh đẹp.

Một con đường rộng nhưng gập ghềnh, tối đen khó nhìn, hai vách đá nhọn như dao cắt, nhẵn như gương, chim thú không thể đặt chân, rắn rết cũng khó bò, thật là một nơi hiểm địa. Đó chính là Tuyết Mệnh nhai, một nơi nổi tiếng của Hoàng Sơn.

Đêm xuống lặng lẽ, vài con cô nhạn lượn trên cao, thật là hoang mạc lạnh lẽo. Gió rừng thổi vào vách núi phát ra âm thanh rì rào nhẹ nhẹ.

Chính trong màn đêm yên tĩnh ấy, ở nơi hoang mạc lạnh lẽo...

Bỗng trên Tuyết Mệnh nhai có nhiều bóng người xuất hiện, ít nhất đến năm sáu chục vị, nhưng không thấy một tiếng ồn nào.

Đám người thần mật đến nơi thần mật, làm cho Tuyết Mệnh nhai càng thêm thần mật.

Những người đến đó chia ra đứng hai bên trái phải, ba vị lão nhân đứng ở giữa tuổi tác trên lục tuần, một người mặt như trái táo, tóc hung mảy hồng, một người mặt đen tóc hồng mắt lồi, còn một người thì mi thanh mục tú, râu rừ xuống ngực. Sau lưng mỗi người đeo một thanh bảo kiếm, tuy kiếm chưa rút khỏi bao nhưng tràn đầy kiếm khí, ánh bạc lấp lánh. Đó chính là ba thanh bảo kiếm trứ danh của võ lâm, tên là Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, và Ngân Tinh. Những người mang kiếm thật đặc biệt, chính là Tam đại bảo chủ Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh đương danh hải ngoại, uy trấn giang hồ.

Tam đại bảo chủ sánh vai đi đến bên bờ Tuyết Mệnh nhai, nhìn xuống dưới chỉ thấy đen như mực, không biết nông sâu thế nào nên bắt đầu do dự.

Ngân Tinh bảo chủ nhặt một hòn đá ném xuống vực, đợi mãi cũng không nghe thấy hồi âm.

Liệt Nhật bảo chủ trầm tĩnh nói :

- Không biết nông sâu thì không tiện xuống, thôi dùng bách luyện sáo sách đi.

Thế là Tam đại bảo chủ lệnh cho tất cả đệ tử tung ra đi tìm bách luyện sáo sách. Một dây bách luyện sáo sách dài đến ba trượng, bốn mươi lăm dây liên kết lại đủ dài hơn trăm trượng. Phút chốc dây đã được nối lại rồi thả xuống vực, đầu cuối buộc vào một cây đại thụ bên bờ Tuyết Mệnh nhai.

Mọi người sẵn sàng, Tam đại bảo chủ nắm bách luyện sáo sách, vừa định thả xuống vực thì một người vội lên tiếng :

- Khỏi bẩm Bảo chủ, có người!

Tam đại bảo chủ chưa kịp kiểm tra thì đã nghe thấy tiếng gió vù vù, một số người lạ ào ào lao tới, vây kín Tam bảo chủ đến nỗi mưa gió khó lọt.

Tiếp đó, tiếng khua binh đao loảng xoảng, tiếng quát tháo liên hồi, song phương đã công kích.

Tam đại bảo chủ không dám chậm trễ, vội vàng rướn người nhìn, thấy mấy bóng người từ trên cao hạ xuống trước mặt, bèn trầm giọng nói :

- Tưởng là ai, hóa ra là Nghiêm tổng bang chủ và Thiên Cực trưởng môn!

Thiên Cực cao giọng niệm Phật hiệu, vòng tay trước ngực, hơi cúi đầu, nhưng không trả lời.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng diễn thức “Triều Thiên Nhất Chú Hương”, cười ha hả, nói :

- Không sai, chính là Nghiêm mỗ!

Liệt Nhật bảo chủ đáp :

- Tam đại bảo chúng ta với quý phái không dính dáng với nhau, tại sao các vị lại đến đây quấy nhiễu, như vậy là đạo lý gì?

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Đừng giả dạng hồ đồ, hãy giao ngay động đồ ra, nếu không thì đừng trách bảo trọng của ta không biết dung người.

Lời nói thật cuồng ngạo, đúng là coi Tam bảo chẳng ra gì. Tam đại bảo chủ đâu phải là người dễ run sợ, thấy Nghiêm Thiên Uy không coi ai ra gì thì vô cùng căm giận, ngưng một lát rồi cười lạnh nói :

- Động đồ vốn cũng định đưa cho người, chẳng qua có vị bằng hữu không đáp ứng.

- Ai dám không đáp ứng?

- Xem sau lưng!

Vừa nói, ba thanh bảo kiếm đã được tuốt ra khỏi bao. Thấy ánh bạc sáng rực, kiếm khí như cầu vồng! Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, vai vác cây Kim Quang Như Ý trượng, tiến lên một bước nói :

- Ai không sợ chết, hãy bước ra đây.

Tính tình Liệt Nhật bảo chủ rất nóng nảy, lão vùng Liệt Nhật kiếm, loang loáng ánh bạc, sử chiêu “Xuân Nê Lạc Tuyết”, quát :

- Xem đây!

Nghiêm Thiên Uy vừa định xuất chiêu đối phó, nhưng nghe thấy người ở sau lưng nói :

- Tổng bang chủ đừng vội, để thuộc hạ bắt hấn.

Tiếng đến người đến, người đó chính là Cam Cừu “Trại Diêm La” Tây Lộ bang chủ. Liệt Nhật bảo chủ quát một tiếng, dùng chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà” đâm thẳng vào tim của Cam Cừu. Trại Diêm La Cam Cừu dùng Sách Mệnh quỷ thảo sử chiêu “Phù Giao Cầm Long” nhằm đánh tới bảo kiếm của đối phương.

Liệt Nhật kiếm ứng phong vùng một cái, nhanh chóng trầm tĩnh lại, quét hai chân, cắt bàn chân, thần tốc tuyệt luân.

Trại Diêm La Cam Cừu không vội vàng, tay phải “Hải Đế Lao Nguyệt”, tay trái “Xảo Thám Thiên Linh”, lưỡng chiêu đồng thời xuất thủ, công thủ tuyệt diệu.

Liệt Nhật bảo chủ thấy Cam Cừu hùng dũng nên vùng bảo kiếm, vẽ thành chữ thập, giả bộ lách ra. Trại Diêm La không biết là giả, tung song thảo “Hắc Hồ Đào Tâm” ập nhanh tới Liệt Nhật bảo chủ!

- Cam bang chủ, không được...

Nghiêm Thiên Uy trầm giọng gọi ngăn lại, tiếc thay đã chậm một bước. Chỉ thấy bảo kiếm vùng lên với chiêu “Nguyệt Đồng Trường Giang”, choang một tiếng, một đôi Sách Mệnh quỷ thảo bị cắt làm hai đoạn.

Liệt Nhật bảo chủ nắm kiếm, vùng lên chém mạnh xuống hai bên sườn của Cam Cừu nhanh như điện.

Trại Diêm La Cam Cừu bị mất binh khí không thể tiếp chiêu, vội vàng co cẳng bỏ chạy.

- Chạy đâu?

Liệt Nhật bảo chủ dùng kiếm với thức “Bát Bộ Cẩn Thiềm”, trong bài “Phong Tảo Hà Diệp”, nghiêng vai bổ xuống cực nhanh.

- Khai!

Một bóng nhân ảnh soạt qua, đúng lúc đó Cam Cừu nằm rạp xuống, có người vùng bảo kiếm, công liền ba chiêu, người đó chính là Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao.

Cùng lúc ấy, Ngân Tinh bảo chủ hô một tiếng, rút Ngân Tinh kiếm, sử chiêu “Tinh Thùy Bình Dã” tóa ra sao bạc đầy trời, đâm thẳng vào lưng Cự Vô Bá.

Trại Diêm La Cam Cừu thấy vậy giật mình, vội lấy hai đoạn quỷ thảo bị gãy vùng ra phía trước.

Ngân Tinh bảo chủ vùng kiếm, chỉ nghe tinh tang hai tiếng đã đánh rơi hai đoạn quỷ thảo, đoạn biến chiêu “Xích Đế Trảm Giao”. Thân thủ của Ngân Tinh bảo chủ rất nhanh, không để cho Cam Cừu lẩn tránh.

Thiên Cực đầu đà tay trái giữ chặt Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên, thấy Trại Diêm La lùi tới trước mặt mình, nếu không giúp Trại Diêm La một chiêu, có lẽ Nghiêm Thiên Uy sinh nghi ngờ. Do đó, y giờ tay phải, hét to một tiếng, một sức lực mạnh mẽ xung kích Ngân Tinh bảo chủ.

Ngân Tinh bảo chủ không ngờ hòa thượng lại ra tay đột ngột, trong lòng rất bức tức. Cười lạnh một tiếng, bước ngang năm bước, bỏ Cam Cừu, sử chiêu “Quỷ Đoạn Vu Sơn”. Ngân Tinh kiếm thể như điện chớp, chỉ Ấn Đường, điểm cánh tay, chém hai tai, đâm Huyền Cơ, một chiêu bốn thức, đánh thẳng Thiên Cực đầu đà.

Thiên Cực tăng niệm Phật hiệu, phát tay áo một cái định xuất thủ. Nhưng nghe thấy tiếng cười của Thái Cực Cường Sáu Nghiêm Thiên Uy, cây Kim Quang Như Ý trượng đã đánh bật Ngân Tinh kiếm ra ngoài. Nghiêm Thiên Uy ngoái lại Thiên Cực nói :

- Không cần đến hòa thượng xuất thủ, hòa thượng chỉ cần sẵn sóc Hà lão tiên sinh là được.

Lời Nghiêm Thiên Uy nói chưa dứt, đột nhiên cảm thấy có luồng gió mạnh, đánh vào Phong Phủ huyết phía sau lưng. Thái Cực Cường Sáu không hổ là đại cao thủ, liền vận mình, thấy lóe lên một vệt chớp. Ngân Tinh kiếm vút qua sát bụng. Hú vía! Nghiêm Thiên Uy tránh được kiếm đó, không để Ngân Tinh bảo chủ biến thức, liền tung cước theo chiêu “Đăng Vân Bộ Nguyệt” đá thẳng, tay phải chop lấy kiếm của đối phương.

Ngân Tinh bảo chủ lập tức co người vung tay sử chiêu “Lan Giang Kiếp Châu”, chẳng những không tránh mà ngược lại cắt nhanh đôi chân của đối phương, đó là lấy thủ để công, nguy hiểm vô cùng.

Thái Cực Cường Sáu đẩy một chân, tung mình bảy bước rồi vận mình, Kim Quang Như Ý trượng xuất thế “Hoàn Tảo Thiên Quân”.

Ngân Tinh bảo chủ thấy bảo trượng của Nghiêm Thiên Uy rất nặng, không dám dùng Ngân Tinh kiếm ứng tiếp, lúc đó ra một thức “Thuận Thủy Du Ngư” thân mình nhẹ như hoa rơi, không tiến không thoái, tùy theo trượng phong, vung kiếm xuất chiêu “Lăng Lý Tầm Kinh”, rướn người tiến lên.

Thái Cực Cường Sáu rung vai một cái, trượng hóa “Tuyết Lăng Thao Thiên”, kim quang chớp chớp, phong thanh ù ù, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, đó chính là cây trượng va vào Ngân Tinh kiếm, lập tức bắn ra những kim tinh, hoa lửa bay loạn trong không gian.

Cả hai giật mình, tách ra. Ngân Tinh bảo chủ vội vã kiểm tra lại Ngân Tinh kiếm, thấy không tổn hại chút nào, lúc đó mới yên tâm.

Thái Cực Cường Sáu xoay xoay Kim Quang Như Ý trượng, thấy an nhiên vô sự, tiếp đó hô lên một tiếng vang vọng cả Tuyết Mệnh nhai.

- Xem kiếm!

- Tiếp chiêu!

Ngân Tinh kiếm với chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật, Như Ý trượng sử thế “Tử Điện Thanh Sương”, song phương cùng hô lên, nhất tề xuất chiêu, lại giao thủ lần thứ hai.

Địa Sát bang có mười môn hạ, nghe thấy tiếng cười chói tai của Tổng bang chủ, tinh thần mỗi người sẵn sàng, sát khí đằng đằng, cũng vung Sách Mệnh quỷ trảo cùng giao chiến với Tam bảo đệ tử, chốc lát sau, ánh đao loang loáng, bóng người quay cuồng, máu thịt bay tứ tung, tiếng hô sát động trời. Âm Sơn phái, Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên, tám đại đệ tử tựa như con thoi xuyên vào trong đám người, thể như du ngư thoa yển, huy tụ song chưởng, triển khai “Tam thập lục thức Âm Phong trảo”, đánh trúng người nào nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng. Những đệ tử của Tam bảo bị thương bởi trảo không rõ bao nhiêu.

Tuyết Mệnh nhai lâm vào cảnh hỗn chiến!

Hắc Nguyệt bảo chủ đứng ở bên cạnh thấy bọn địch công kích đệ tử của mình, khó mà thắng nổi, nhất là tám vị hòa thượng thân thủ cao cường, xuất chiêu nhanh như cắt, thật khó có người địch nổi. Do đó không thể trì hoãn, vội vung Hắc Nguyệt kiếm, nhằm thẳng đám người lao tới.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy một mặt giao chiến với Ngân Tinh bảo chủ, một mặt vẫn lưu ý đến tứ phía. Thấy Hắc Nguyệt bảo chủ tung mình nhảy ra ngoài, biết ngay là dụng ý của hắn bất thiện, bèn co người vung trượng, trầm giọng quát :

- Thoái hồi!

Hắc Nguyệt bảo chủ vội vàng né mình, tránh Kim Quang Như Ý trượng, lách thân mà tiến, Hắc Nguyệt kiếm chém trên chặt dưới, tuyệt diệu vô cùng!

Cùng lúc đó, Ngân Tinh bảo chủ vội sử chiêu “Mật Vũ Tà Phong” nhằm thẳng hai huyết Huyền Cơ, Tương Đài của Nghiêm Thiên Uy mà đánh tới. Thái Cực Cuồng Sáu cười lạnh, Như Ý trượng xuất chiêu “Nhược quái mãng du long”, lóe lên kim quang đánh bật hai thanh kiếm. Hắc Nguyệt, Ngân Tinh bảo chủ thấy Thái Cực Cuồng Sáu sát phạt dữ dội mãnh, Kim Quang Như Ý trượng biến hóa đa đoan, liền xoay mình né tránh một trượng, đồng thời Hắc Nguyệt kiếm với chiêu “Triều Phiếm Nam Hải”, Ngân Tinh kiếm thì sử chiêu “Lôi Minh Thiên Âm”, song song hoàn kích, lạnh lợi vô cùng.

Nghiêm Thiên Uy vung bảo trượng dùng chiêu “Ngọc Trụ Kinh Thiên”, hóa giải song kiếm, tiếp diễn “Mê Xuyên Bảo Phiệt”, “Chỉ Lộ Kim Thăng”, “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”. Tam trượng xuất thủ, liền nổi lên một trận cuồng phong, uy lực rất lớn. Những người đang giao chiến ở chung quanh bị trượng phong quét, vội né tránh tản ra. Hắc Nguyệt, Ngân Tinh nhị vị bảo chủ cùng tung thân lùi tránh.

Hầu như cùng lúc ấy, nghe thấy “keng” một tiếng, quỷ thảo trong tay Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao do một chút lơ là, đã bị Liệt Nhật bảo chủ một kiếm đánh gãy.

Cự Vô Bá Hồng Thao kinh hoàng thốt lên một tiếng, rồi xoay mình lùi về. Trại Diêm La Cam Cừu đứng một bên, đã lấy được một cặp song đao từ một tên môn hạ của Tam bảo, bèn hô :

- Hồng Thao, tiếp đao!

Rồi vung tay ném tới.

Cự Vô Bá Hồng Thao giơ tay tiếp lấy, hội chiến với Trại Diêm La, quay mình chống đỡ Liệt Nhật bảo chủ. Chợt nghe thấy một tiếng hô trầm của Thái Cực Cuồng Sáu :

- Tránh ra! Để bọn Bang chủ đối phó với tam vị Bảo chủ...

Lời nói chưa dứt đã thấy cây trượng vung lên, theo chiêu “Khai Sơn Đoạn Hà” giáng xuống đầu Liệt Nhật bảo chủ.

Liệt Nhật bảo chủ né sang một bên, đột nhiên cười nói :

- Nghiêm Thiên Uy thật coi trời bằng vung. Tam đại bảo chủ không cho phép ngươi ý mạnh chém giết.

Nói rồi vung một kiếm với chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu”, quét mạnh đến hai tay của đối phương.

- Xem kiếm!

Hắc Nguyệt kiếm cũng sử chiêu “Kim Kê Tịch Vũ”.

- Xem kiếm!

Ngân Tinh kiếm xuất chiêu “Vọng Quỷ Đoạn Hương”.

Tam đại bảo chủ nhất tề xuất thủ, ba phía hợp vây, công kích lợi hại.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng, nhất nguyên, nhất đại, nhất chiến, nhất điểm, sử một thức tuyệt chiêu, tên là “Tứ Tượng Bao Nguyên”. Nghe thấy tinh tinh tinh... ba kiếm bị gạt sang một bên.

Nghiêm Thiên Uy một tay nắm trượng không để đối phương trả đòn, lập tức hai vai rung lên, trong khoảnh khắc tấn công liền mười hai trượng. Chiêu xuất liên hoàn, sức mạnh tựa như trường giang đại hà, liên miên không dứt, chặn phải ngăn trái, đẩy trên chặn dưới, bức Tam đại bảo chủ phải lùi về.

Âm Sơn phái Chưởng môn Thiên Cực đầu đà cũng phải khâm phục trạng pháp thần kỳ của Nghiêm Thiên Uy. Đồng thời cũng nghĩ rằng có Cuồng Sáu ở đó, bảo vật trong Phi Phi cổ động có lẽ khó mà tự mình lấy được.

Trong lúc Thiên Cực suy gẫm, Tam đại bảo chủ đã tránh được những chiếc trượng, hét lên một tiếng, lập tức phản công. Chỉ thấy Liệt Nhật kiếm đỏ lên, Hắc Nguyệt kiếm thì âm lạnh, Ngân Tinh kiếm như tuyết như sương. Tam kiếm đều có sở trường riêng, phối hợp vô cùng ăn ý, áp đảo đối phương, nhất tề công kích.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy thật không hổ thẹn là chủ của một bang. Một cây Kim Quang Như Ý trượng địch lại ba thanh bảo kiếm, không hao phí công lực, tài năng có thừa.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cũng là đương đại cao thủ, cũng là một dòng hào kiệt, nhưng hôm nay gặp phải Thái Cực Cuồng Sáu, nếu muốn thắng hắn thì so với lên trời còn khó hơn.

Nghiêm Thiên Uy mãnh công ba trượng, đối phương phải thoái lui vài bước, lão ha hả cười vang một trận, nói :

- Nếu không giao nộp động đồ, Tuyệt Mệnh nhai sẽ là nơi chôn xác ba người các người.

Thiên Cực đầu đà cũng thừa cơ xen vào :

- Biết tiến thoái là anh hùng hào kiệt, mong tam vị Bảo chủ đừng tham tài mà uống mệnh.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ như gà trống bại trận, giảm sút tinh thần, nhưng vẫn không chịu đem động đồ dâng ra.

Thái Cực Cuồng Sáu vung bảo trượng, quay về tứ phía nói :

- Tam vị Bảo chủ, hãy xem kìa!

Liệt Nhật, Ngân Tinh, Hắc Nguyệt tam vị bảo chủ cùng ngoái đầu nhìn. Thấy tình hình tuy chưa phải là nguy kịch nhưng cũng khiến tâm thần họ hoảng hốt. Hơn năm chục đệ tử của mình bị thương vong quá nửa, tử thi la liệt, số còn lại thì đang run sợ, nếu không ngưng chiến chắc sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Đang lúc quan sát, một loạt tiếng la sợ hãi kinh hoàng vang lên, lại có mấy môn hạ của Tam bảo bị chém giết, máu thịt văng khắp nơi.

Tam đại bảo chủ thấy cảnh thảm thương, không dám ham chiến, vung kiếm định chạy.

- Tiếp chiêu!

Nghiêm Thiên Uy hô một tiếng, Kim Quang Như Ý trượng đã sử chiêu “Điều Hợp Âm Dương”, ai muốn giúp một tay chỉ là hoang tưởng.

Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu giơ đao ngang ngực, nét mặt hằm hằm, đã phân tả hữu, kẹp Tam đại bảo chủ vào giữa.

Tam đại bảo chủ thấy trở tay cũng không kịp, còn công kích thì không phải là đối thủ của Thái Cực Cuồng Sáu, chỉ đành nhìn nhau. Tiếp đó, Liệt Nhật bảo chủ nói :

- Xin trước hết hãy dừng tay, sau đó bọn ta sẽ giao động đồ.

Thái Cực Cuồng Sáu cười ha hả :

- Biết sớm như vậy thì chẳng có việc gì...

Nói rồi phẩy tay, Địa Sát bang môn hạ và tám vị hòa thượng lập tức dừng tay và lui về phía sau.

Tam bảo môn hạ chết cũng nhiều, số còn sống sót thì hồn phi phách tán, chẳng còn ý chí chiến đấu, từng người cúi đầu ủ rũ, tụ tập phía sau Tam đại bảo chủ chờ lệnh.

Nghiêm Thiên Uy hai mắt tinh nhanh, ngó nhìn Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân tinh Tam đại bảo chủ, ngạo mạn nói :

- Bây giờ động đồ lấy ra được rồi!

Liệt Nhật bảo chủ trầm lặng một lát rồi mới từ từ nói :

- Động đồ có thể đưa cho lão, nhưng bọn ta có một điều kiện.

- Câm miệng!

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy không cho đối phương nói hết, lập tức tiếp :

- Không kèm bất cứ điều kiện nào, nếu không thì đừng trách Kim Quang Như Ý trượng của ta không lưu tình.

- Xem kiếm!

- Xem kiếm!

- Xem kiếm!

Tam đại bảo chủ đồng thời xuất thủ, mãnh công một chiêu.

Thái Cực Cuồng Sáu không cho ai có thể làm như thế, bèn trầm giọng hô :

- Thoái hồi đi!

Đoạn vung Kim Quang Như Ý trượng sử chiêu “Dạ Chiến Bát Phương”, toát ra một tiềm lực thâm hậu vô tỉ, lập tức làm cho Tam đại bảo chủ phải thoái lui.

Liệt Nhật bảo chủ lúc này tiến thoái lưỡng nan, đành phải dừng chân, rút động đồ ra.

Thái Cực Cuồng Sáu tràn đầy tự đắc, không ngăn được một trận cười lớn.

Thiên Cực đầu đà thấy động đồ đã đưa ra, nghĩ rằng nếu động đồ lọt vào tay Nghiêm Thiên Uy thì khó mà lấy lại được nên có ý cướp đoạt động đồ, nhưng lại không dám động đến. Thiên Cực suy nghĩ liên miên, nhưng sự đời “lạc cực sinh bi”, khi tiếng cười vừa dứt, Thái Cực Cuồng Sáu vừa định thò tay tiếp lấy động đồ...

Chính lúc quyết định ấy, một bóng người lướt qua, nhanh như sao băng, Liệt Nhật bảo chủ kêu lên một tiếng, tấm động đồ ấy đã không cánh mà bay.

Biến cố xảy ra quá nhanh, làm ọi người ở đó đều cảm thấy giật mình.

Thiên Cực đầu đà vội vàng giữ chặt Hà Khải Thiên, đề phòng bất trắc.

Thái Cực Cuồng Sáu quay một vòng quan sát khắp nơi.

Đột nhiên, từ một cây cổ tùng cao vọng lại một trận cười trầm thấp, nội lực thâm hậu, âm thanh như tiếng sấm rền.

Mọi người nghe thấy vậy đều nghiêm sắc mặt. Các môn hạ của Địa Sát bang lập tức phân khai tả hữu, tách ra chừa một đường đi. Mấy tên võ lâm ma đầu ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười, thấy có ba người đứng ở dưới cây cổ tùng. Đứng bên tả là một vị đại hán mặc thanh y, râu đỏ, đeo mặt nạ, khó thấy được bộ mặt thật. Đứng bên hữu là một thiếu niên môi hồng răng trắng, diện mạo khôi ngô tuấn tú, mình khoác áo hồng sẫm, tựa như bảo thụ lâm phong, tuấn mỹ siêu quần.

Đứng giữa hai người là một lão nhân tóc bạc phơ, diện mạo như tam thu cô nguyệt, lông mày như lớp sóng tuyết. Lão giả này uyên đình nhạc thị, thần thái tự nhiên, đầy uy lực. Tấm động đồ vừa bị mất đang ở tay người này, lão nhân đang lặng lẽ xem.

Lão nhân không ai khác, chính là Tùng Trúc trang chủ, Mai Chương Tẩn Nhân Lã Chí Viễn, và đệ tử râu đỏ cùng thứ tử là Mộng Giao (tức Đường Chấn Kiệt).

Tam bảo đệ tử trước đây đã từng là người bị Đường Chấn Kiệt lôi ra làm trò hề, lúc này đây đúng là một cảnh giao đầu thứ hai. Ngân Tinh bảo chủ trợn mắt nhìn bọn hán một hồi rồi mới thôi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn thấy Mai Chương Tẩn Nhân Lã Chí Viễn, thì mặt mày hớn hở, lập tức gọi to :

- Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã lão kiếm khách, hôm nay kiến diện tại đây thật là hân hạnh!

Hà lão có ý cầu viện nên mới gọi đủ cả tên hiệu.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn ba mươi năm nay không xuất hiện trong chốn võ lâm, nhưng lão là một trong Nga Mi tam kiếm ai ai cũng biết. Nguyệt Sơn Thiên Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, kể cả Tam đại bảo chủ, tuy chưa gặp mặt những đã nghe danh lão từ lâu. Nay nghe thấy Hà Khải Thiên gọi, tất cả đều giật mình.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy nhìn Lã Chí Viễn lưỡng tính một hồi, rồi nói :

- Các hạ phải chăng họ Lã, song danh Chí Viễn?

- Không sai!

Thiên Cực đầu đà niệm Phật hiệu, rồi hỏi :

- Trước đây ba chục năm, Mai Chưởng Tẩn Nhân, một trong Nga Mi tam kiếm chính là các hạ?

- Đúng thế!

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn trả lời hai người, rồi nhẹ nhàng nói :

- Hà huynh bước sang bên này được không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên quay lại nhìn Thiên Cực đầu đà rồi mới đáp :

- Tiểu đệ vốn có việc cần nói riêng với Lã huynh, chỉ hiềm... ờ... không... không tiện.

Thần sắc và ngôn từ của Hà Khải Thiên đã vô tình nói lên tự mình không làm chủ được mình.

Mai Chưởng Tẩn Nhân mỉm cười đáp :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ nào dám ăn hiếp người?

Nói rồi quay sang bảo gã đệ tử râu đỏ :

- Người qua đó thay ta nhận Hà lão tiên sinh về.

- Tuân mệnh!

Gã râu đỏ cúi người bước đi.

Thái Cực Cuồng Sáu vung bảo trượng, hô :

- Đứng lại!

Xào xào xào... Địa Sát bang đệ tử ứng thanh tiến lên, Sách Mệnh quỷ trảo tung ra quay trên không vun vút.

Gã râu đỏ cười lạnh một tiếng, không vì bị ngăn cản mà dừng bước, đột nhiên giơ hai tay, lúc đó đã phóng ra hai đóa lam tinh vô thanh vô tức, mảnh như hào quang, chính là “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai”, ám khí độc môn của Mai Chưởng Tẩn Nhân.

Đệ tử Địa Sát bang chưa nhìn rõ ám khí đã rú lên thảm thương, phút chốc đã có hơn hai mươi người bị thảm hại. Gã râu đỏ tung người nhảy vào trong vòng vây, xuất tiếp một chiêu “Khóa Hổ Đăng Sơn” bổ nhanh xuống Thiên Cực.

Xào xào xào... những bóng người lướt qua, những ống tay áo của sư tăng bay phần phật, Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên, bát đại đệ tử đều nhanh chóng xuất chưởng, định vây gã râu đỏ.

Gã râu đỏ rút Kim Mai Hạc Chưởng, định công trước. Bỗng nghe Lã Chí Viễn hô lên :

- Đồ nhai, quay lại!

Gã râu đỏ không dám cưỡng lệnh, đánh như một chiêu, vừa định tung người lên...

- Người còn chạy được không?

Tiếng đến người đến. Thái Cực Cuồng Sáu phi khởi một trượng, nhằm trúng ngực gã râu đỏ.

Nhưng trong lúc Thái Cực Cuồng Sáu vung trượng, có một luồng gió mạnh, trực tiếp áp vào hai cánh tay. Thái Cực Cuồng Sáu giật mình, đành phải né mình sang ngang một bước.

Gã râu đỏ thừa cơ thoát thân, dùng thức “Yến Tử Sấm Lâm”, vội quay về bên cạnh sư phụ.

Luồng gió mạnh đó do chính Mai Chưởng Tản Nhân phát ra, đó là “Đàn Chỉ thần công”, một tuyệt chiêu của phái Nga Mi. Lã Chí Viễn cứu đại đệ tử rồi ngừng tay, luồng gió mạnh ấy đổi hướng thổi đến một cây đại thụ cách xa mấy bộ, cây đại thụ ấy lập tức bị gãy làm hai, bật tiếng kêu rầm rắc.

Tuyệt học xuất thủ quả nhiên khác thường, làm cho những người tại đó đều đứng ngây ra, kinh hãi vô cùng. Ngay Bang chủ Địa Sát bang là Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, kể cả Âm Sơn phái Chưởng môn, hai đại ma đầu cùng kinh ngạc chẳng còn hồn vía. Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ nhận thấy Mai Chưởng Tản Nhân quả nhiên danh bất hư truyền, không hẹn mà nhìn nhau, trong lòng cùng có dự tính khác nhau.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ngoảnh về hai bên phải trái, nói :

- Đồ nhi, hài nhi, hai người đứng tại đây, chưa có lệnh của ta, không được đi lung tung.

Nói rồi xoay mình, dáng đi như long như hổ, đi thẳng đến đám người.

Lã Chí Viễn chưa tới gần, đệ tử Địa Sát bang đã phải tránh dạt ra.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy gơ Kim Quang Như Ý trượng, bày thế “Bá Vương Đẳng Khai” chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Âm Sơn phái Thiên Cực đầu đà, tay trái giữ chặt Hà Khải Thiên, tay phải đặt trước ngực, đã hành công đầy đủ, “Âm Phong chưởng” chỉ chờ phát ra.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ lại kề vai cùng bước đến trước Mai Chưởng Tản Nhân, khoanh tay nói :

- Từ lâu đã nghe thấy cao danh Tản Nhân tựa như sấm xuân vang vọng, trắng sáng trên cao. Hôm nay không hẹn mà gặp, thật là tam sinh hữu hạnh. Bọn tại hạ đây cam nguyện đem động đồ dâng tặng các hạ, nếu có gì xảy ra, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh tam bảo sẽ xin vâng mệnh.

Mai Chưởng Tản Nhân biết bọn chúng muốn lợi dụng mình để tiện đối phó với Địa Sát bang, Âm Sơn phái, song lão không lộ ra, liền tương kế tựu kế, nói :

- Chư vị đã có lòng ngưỡng mộ thì xin đứng sang một bên, chuẩn bị chiến đấu.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy tiến lên một bước, hướng về Lã Chí Viễn hơi gật đầu, nói :

- Xưa nay nước giếng không phạm nước sông, bốn bang và các hạ không dính dáng đến nhau, xin trả lại động đồ, đôi bên miễn tổn thương hòa khí. Nếu không, hãy...

Mai Chưởng Tản Nhân kiêu ngạo cười hỏi :

- Nếu không thì sao?

Kim Quang Như Ý trượng vung lên hòa theo một trận hô dài, tiếp đó, Thái Cực Cuồng Sáu lạnh lùng nói :

- Đừng trách bảo trượng của ta không nhận ra người, làm cho các hạ khó nói đạo lý công bình.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nghe nói vậy, không hề nóng nảy, chỉ vẩy động đồ đang nắm trong tay, hướng về Thiên Cực đầu đà, nói :

- Đại sư phụ đã có ý làm cho ta khó xử.

Thiên Cực đầu đà niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Hà lão tiên sinh là do bản tạng không quản đường xa ngàn dặm mời tới đây, các hạ nếu có ý giữ Hà lão lại, thì phải đợi ta sau khi vào động mới được.

Mai Chưởng Tản Nhân chỉ nói một câu :

- Cái đó dễ quá, ta đổi động đồ lấy về Hà lão tiên sinh, ý đại sư phụ ra sao?

Thiên Cực đầu đà chưa kịp đáp, Thái Cực Cuồng Sáu đã tiếp lời :

- Mai Chưởng Tẩn Nhân thật là khinh người quá đỗi.

Nói rồi, tung Kim Quang Như Ý trượng, xuất chiêu “Thái Công Câu Ngư”, đánh xuống vai tả của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn xoay mình một vòng, định xuất thủ, Nghiêm Thiên Uy chợt dừng tay giờ ngang cây trượng nói :

- Rút binh khí ra rồi chiến đấu cũng không muộn.

Lã Chí Viễn lại cười nói :

- Binh khí của lão phu đã lâu không dùng đến, nay lão phu dùng tay không để tiếp chiêu.

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Nghiêm mỗ đường đường là Bang chủ một bang, đâu lại đi lợi dụng cái yếu của kẻ khác. Xin mời mau chóng rút binh khí ra, rồi hãy phân thắng bại một phen.

Mai Chưởng Tẩn Nhân đáp :

- Lã mỗ không dùng binh khí là do tự nguyện, người đã xuất chiêu thì không cần suy nghĩ nhiều.

- Nếu vậy thì hãy tiếp chiêu!

Thái Cực Cuồng Sáu vừa vung Kim Quang Như Ý trượng đã tỏa ra một đám quang hoa, đánh thẳng vào Huyền Cơ, Kỳ Môn là hai đại yếu huyệt của Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn né sang mấy bước, chưa kịp trả đòn, Nghiêm Thiên Uy mới sử chiêu nửa chừng đã biến thức, đổi điểm thành quét với chiêu “Điểu Long Bái Vĩ”, nhằm công kích ngang eo lưng đối phương. Lã Chí Viễn lùi về một bước.

Nghiêm Thiên Uy vung hai tay, Như Ý trượng biến chiêu “Quái Mãng Phiên Thân” đầu trượng vung cao rất mạnh rồi đánh xuống vai tả của Lã Chí Viễn.

Ba đòn trượng liên tiếp, nhanh như điện quang thạch hỏa, mạnh như lôi bôn thiểm điện, đúng là không cho đối phương được thở, thật là khác thường.

Lã Chí Viễn tuy tránh được ba trượng, nhưng đã nhận rõ trượng pháp của đối phương kỳ ảo khó đoán, biến hóa đa đoan, người bình thường khó mà so tài. Trong bụng nghĩ nếu biết sớm như vậy thì không nên dùng tay không mà đánh, nhưng lời đã trót thốt ra, giờ đây nếu rút Kim Mai Hạc Chưởng tất sẽ bị người ta chê cười. Y chỉ đành vung hai tay, hóa giải trượng thế, tả thủ vung mạnh một cái, hô một tiếng, ống tay áo bào to rộng, tựa như đôi cánh pháp phối tung bay, thế như thái sơn áp đỉnh, kinh phong hùng hậu, phát thẳng đến Nghiêm Thiên Uy.

Đại hành gia vừa xuất thủ đã biết lợi hại. Thái Cực Cuồng Sáu thấy nội công của đối phương rất tinh thâm, bèn đem đầu trượng chấm đất nhảy sang ngang ba bước, tiếp đó co tay, dùng chiêu “Bá Kiêu Thoát Lão”, đánh từ ông cân tới hang, thật hiểm hóc. Ống tay áo tả của Mai Chưởng Tẩn Nhân xoắn xuống, xuất chiêu “Triển Dực Bạt Vân” hất lùi Như Ý trượng, đồng thời xuất hữu chưởng “Ngũ Chỉ Kháng Huyền” đánh thẳng vào sườn trái của Nghiêm Thiên Uy.

Thái Cực Cuồng Sáu tay nắm chặt Như Ý trượng, thấy lực tay áo của đối phương phát lên cũng giật mình. Nay lại thấy sườn trái bị đánh nên không dám chậm trễ, dùng thức “Thiên Vương Thác Tháp”, xuất tả chưởng ứng tiếp một chiêu.

Song chưởng tương giao, phát ra một tiếng “bình”, kẻ tám lạng người nửa cân, bắt phân thắng bại. Nhưng song phương chưa phải dốc toàn lực nên khó định cao thấp.

Hai người lúc hợp lúc phân, Lã Chí Viễn vung hai tay áo, tựa như huyết liên ngân hồng, diễn chiêu “Nhị Long Xuất Thủy”.

Nghiêm Thiên Uy giữ trượng ngang ngực, lúc lên lúc xuống, trượng hóa “Vụ Mê Vân Phong”.

Lã Chí Viễn hai tay áo đột nhiên tách ra, xuất chiêu “Phượng Hoàng Song Triển Dực”.

Nghiêm Thiên Uy tung bảo trượng, vẫn là thức “Lăng Lý Cổn Giao Long”.

Lúc này trăng sáng gió nhẹ, đêm thu lặng lẽ, tất cả những người trên Tuyệt Mệnh nhai đều lặng lẽ chăm chú xem trận đấu hiểm thấy trong võ lâm.

Nhưng trong đám người ấy, mỗi người đều có tính toán riêng. Tam đại bảo chủ hy vọng Mai Chưởng Tản Nhân có thể đánh bại Thái Cực Cuồng Sáu mà tự bắt tay hợp tác.

Còn trong lòng Đường Chấn Kiệt lại mong muốn Lã Chí Viễn mau mau cướp lại Hà Khải Thiên, sau đó chàng sẽ tìm cách đưa đến Phật Âm tự.

Địa Sát bang Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao, Tây Lộ bang chủ Trại Diêm La Cam Cừu, hai người không có vũ khí trong tay, mơ mơ màng màng, đều dựa vào Tổng bang chủ Nghiêm Thiên Uy, ngấm ngầm dùng lực chờ thế mới đánh, chuẩn bị xuất thủ theo thời.

Nhưng dẫn đầu nhất là Thiên Cực đầu đà. Thiên Cực vốn âm thầm, gian trá, ý muốn cướp động đồ, nhưng lại sợ mất Hà Khải Thiên. Thiên Cực cân nhắc cuộc thế trước mặt, cho dù hai người ấy ai thắng ai bại đều không có lợi ỉnh. Tốt nhất là làm cho Lã Chí Viễn và Nghiêm Thiên Uy rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương, sau đó bản thân sẽ tọa hưởng kỳ thành, ngư ông đắc lợi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên bụng đầy mưu sách, thông minh hơn người, nên sớm đã nhìn thấy tâm tư của hòa thượng. Nghĩ bụng nếu Lã Chí Viễn thất bại thì mình nằm trong tay hai gã Thiên Cực và Thái Cực Cuồng Sáu. Lúc đó sẽ ở vào cuộc diện bất lợi. Hà Khải Thiên định mở miệng nhắc nhở Lã Chí Viễn, cũng chính lúc đó, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ tụ tập với nhau, nói lầm rầm :

- Chúng ta nhất tề hạ thủ Thiên Cực, làm cho hắn trở tay không kịp. Nếu đoạt được Hà Khải Thiên, chúng ta cũng có thể đương đầu với Lã Chí Viễn.

Ào ào ào... bóng người lướt qua, xòà xòà xòà... kiếm quang lạnh người, Tam đại bảo chủ lấy thế tấn “Lôi Bát Cặp Yểm Nhĩ” nhất tề phát động, tấn công Thiên Cực đầu đà.

Thiên Cực tai mắt linh mẫn, cẩn thận cảnh giác từng giờ từng phút. Nay thấy kiếm khí bùng bùng, như cầu vòng bạc, đánh đến rất lợi hại, bèn vẩy tay áo xuất chưởng, hét :

- Khai!

Một luồng gió mạnh thổi ra, đập vào ba thanh bảo kiếm, phát ra tiếng kêu tinh tinh.

Thiên Cực thừa cơ kéo Hà Khải Thiên nhảy lùi hai trượng ra ngoài.

Xào xào... Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Địa, Hạo, Thiên, tám đại đệ tử thấy biến liên tung thân tới, vừa định xuất chiêu với Tam đại bảo chủ, nhưng nghe thấy tiếng niệm Phật hiệu của Thiên Cực :

- A di đà Phật, đồ nhi tránh ra!

Nói rồi hữu chưởng giơ cao, nhìn thì biết ngay đó là “Âm Phong chưởng” độc bộ võ lâm, dồn vào các đầu ngón tay.

- Xin các vị dừng tay!

Hà Khải Thiên nói to như sấm :

- Hãy nghe Hà mỗ nói vài lời!

Lúc đó mọi người giãn ra, ai nấy triệt chiêu thu thế, phút chốc, tất cả những người giao thủ đều ngừng lại, nhất tề nhìn sang Hà Khải Thiên.

- Không biết Hà huynh có gì chỉ giáo?

- Hà tiên sinh có cao luận gì?

Mọi người hỏi nhao nhao, ồn ào như chợ.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên hơi gật đầu, đáp :

- Trong võ lâm có một câu danh ngôn, ta nghĩ mọi người đều biết...

Thái Cực Cuồng Sáu hỏi :

- Không rõ là câu nào?

- Đó là câu “Long đấu long thương, hổ đấu hổ thương, bắt đấu bắt thương”, các vị toàn là cao thủ đệ nhất đương đại, có lẽ hiểu càng sâu hơn Hà mỗ...

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Hôm nay các vị đại động can qua, không ngoài một tấm động đồ và Hà mỗ. Rốt cuộc chỉ là muốn vào trong Phi Phi cổ động. Bây giờ ta nghĩ các vị nên ngừng phân tranh, ta dẫn mọi người cùng vào động, bình phân thu sắc.

Nói rồi hướng về Mai Chưởng Tản Nhân nháy mắt ám hiệu.

Mai Chưởng Tản Nhân lập tức hiểu ý nên cười ha hả, lão là người đầu tiên đồng ý, biểu thị tán đồng. Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vừa nghĩ đã thấy đúng, nếu không làm như vậy mà giao đấu tiếp, có thể thắng hay không, thực khó đoán trước, cho nên Nghiêm Thiên Uy là người thứ hai biểu thị đồng ý.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ chẳng còn lời nào để nói, chỉ cần vào động đã là vui sướng lắm rồi.

Người không vui chỉ có một mình Thiên Cực đầu đà, vì như thế, bảo vật trong động sẽ bị chia thành mấy phần mà không đạt được ý muốn độc chiếm. Nhưng, thấy Mai Chưởng Tản Nhân và Thái Cực Cuồng Sáu trước sau đã tán thành, tự mình chẳng có cách gì hơn, đành gật gật đầu, dần dần nới tay nắm Hà Khải Thiên, nhưng không nói gì. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên thấy mọi người không có ý khác, nên nói :

- Các vị đã tán thành ngu ý, vậy thì chúng ta đi ngay thôi, việc không thể chậm trễ.

Thế là Mai Chưởng Tản Nhân, Thiên Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sáu và Tam đại bảo chủ đi vòng ngoài. Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu vây quanh Hà Khải Thiên, mọi người thẳng đến bên mép Tuyết Mệnh nhai, theo dây sách đã buộc chặt bên bờ để tụt xuống phía dưới. Lúc này Đường Chấn Kiệt đứng ở vòng ngoài, không ngờ đến lúc này sự thể còn thay đổi không như mong muốn, nên chàng rất lo lắng, chẳng còn nghĩ ra cách gì được nữa.

Bọn Lã Chí Viễn một đoàn chín người, đến bên bờ vực nhìn xuống dưới, Hà Khải Thiên đột nhiên nói :

- Chỗ này thật là ẩn mật, không nên để bất cứ ai ở lại trên Tuyết Mệnh nhai, để khỏi bị người phát hiện, như vậy sẽ không hay. Xin các vị truyền dụ quý môn hạ, tức tốc rời khỏi đây.

Thế là các người phân biệt truyền lệnh, Địa Sát bang, Âm Sơn phái, Tam bảo, hơn một trăm đệ tử lũ lượt tản đi.

Mai Chưởng Tản Nhân gọi :

- Đồ nhi, Giao nhi, hai người hãy trở về trang trước đi.

Nói rồi nắm lấy dây tụt xuống.

Sau đó, mấy người kia lần lượt từng người lặng lẽ xuống theo. Trên Tuyết Mệnh nhai lại rơi vào cảnh trầm tịch. Chỉ có gió đêm và lá thông rì rào, với mấy chục thi thể, thật là thê thảm.

Đường Chấn Kiệt mãi suy nghĩ nên đứng ngáy ra. Gã râu đỏ vô chàng một cái, nói :

- Sư đệ, chúng ta về.

Một câu chưa nói hết, đột nhiên hô lên :

- Có người!

Tiếp đó gã xoay cổ tay, rút ngang Kim Mai Hạc Chưởng ra cầm trong tay.

Đường Chấn Kiệt ngẩng nhìn, thấy trong rừng cây quả nhiên có bóng người lướt tới.

Nhưng chàng nhận thật kỹ lưỡng, thì trong lòng rất vui mừng. Tiếp đó thành thật nói :

- Sư huynh, hãy xem đằng kia!

Gã râu đỏ không biết mình bị lừa, vừa quay đầu nhìn đi thì Đường Chấn Kiệt vung mạnh một chưởng, “bình” một tiếng, đánh vỡ sọ gã, thế là một mạng đã bị diệt.

Xào xào... mấy tiếng nhẹ như hoa rơi, nhanh như điện chuyển sao bay, hai thiếu nữ sánh vai tiến lên. Y phục nhị nữ một đen một trắng, đen thì đen như thép, trắng thì trắng như tuyết, còn ai vào đây nữa, chính là Lăng Ba Nhất Yến và Hoa Tường Tường.

- Nhị vị tẩu tẩu đều đến rồi!

Đường Chấn Kiệt hớn hở vẫy tay.

- Hầy, nói năng chẳng ra làm sao!

Lăng Ba Nhất Yến gơ tay véo Đường Chấn Kiệt một cái thật đau.

- Ối a!

Đường Chấn Kiệt lùi lại một bước, vẫn không tha :

- Bây giờ lợi hại rồi, không phải như hôm qua lúc nằm trên giường uống nước tiểu nữa.

- Xem ta không xé xác mi ra mới kỳ!

- Hì hì...

Đường Chấn Kiệt cười, xoay mình nấp sau lưng Hoa Tường Tường.

Lúc này Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, kể cả Vân, Tiêu, Lôi tam vị sư huynh đều kịp đến nơi.

- Làm sao đệ đệ vẫn còn ở đây?

Huynh muội Đường Chấn Anh cùng hỏi.

Thế là Đường Chấn Kiệt đem tất cả những gì đã qua, kể lại đầu đuôi.

Lăng Ba Nhất Yến nghe xong, cười lạnh một tiếng, rồi nói :

- Tên tiểu quỷ này thật quá quắt, dám coi thường Lăng thư thư. Nếu như lúc đó đệ báo tin với Phật Âm tự, đừng nói là một Thái Cực Cuồng Sáu và một Thiên Cực đầu đà, dù có thêm mấy người đi nữa, Lăng thư thư của đệ cũng không hề bận tâm. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên có lẽ đã bị ta cướp lại từ lâu rồi, hầy...

Hoa Tường Tường cũng hăng hái nói với Đường Chấn Kiệt :

- Thân thủ của ta, Kiệt đệ đệ không phải là chưa thấy. Ta không tin trong thiên hạ lại có người đỡ nổi ba chiêu của ta. Để cả gan coi thường ta...

Đường Chấn Kiệt nghe thấy vậy, không dám hé răng, chỉ nhủ thầm :

- Tính tình của Lăng thư thư đã đủ hỏa bạo rồi, còn tính cách của Tường thư thư xem ra càng kịch liệt hơn, đúng là một đôi nữ kiêu tinh ghê gớm!

Để xoa dịu sát khí của nhị nữ, Đường Chấn Kiệt cúi người thi lễ, nói :

- Nghệ, nghiệp võ công của nhị vị thư thư, tiểu đệ không phải là không biết, vốn cũng định thừa với nhị vị. Chỉ vì... chỉ vì sợ ca ca của đệ biết, lại trách móc đệ...

- Dựa vào cái gì mà trách đệ?

- Trách đệ để làm gì?

Nhị nữ không rõ ý trong câu nói của Đường Chấn Kiệt, nhất tề cùng hỏi. Đến như Đường Chấn Anh cũng cảm thấy lạ lùng.

Đường Chấn Kiệt nghiêm túc nói :

- Cái đó đệ còn phải nói rõ ra ư? Trên thế gian này lại có trượng phu nào mà không lo lắng đến an nguy của thế tử? Vạn nhất nhị vị tẩu tẩu gặp nạn, ca ca của đệ không trách đệ thì trách ai nữa?

- Hầy, lần này ta quyết không tha cho đệ!

Lăng Ba Nhất Yến vừa định xuất thủ, Đường Chấn Kiệt tựa như luồng khói đã chạy đến trước mặt Đường Chấn Anh hỏi :

- Ca ca, sao đến được đây?

Đường Chấn Kiệt giả dò hỏi Chấn Anh, nhưng thâm ý biết rằng nơi đây là chốn an toàn nhất. Vì chàng biết Lăng Ba Nhất Yến vì xấu hổ sẽ không dám đến sát gần Anh ca ca của chàng.

Quả nhiên Lăng Ba Nhất Yến chỉ bực bội, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Đường Chấn Anh, mím môi lại, quay về một bên.

Tình cảnh ấy đều lọt vào mắt của Tam tăng, cả ba không nín được, bật cười ha hả. Đường Chấn Anh nói nghiêm túc :

- Từ sau khi đệ đi rồi, ta và Lăng thư thư, Tường thư thư theo kế hoạch sẽ đến Tùng Trúc trang, cứu mẫu thân và di mẫu. Sau đó quyết một trận tử chiến với Lã Chí Viễn để báo thù sát phụ, nhục mẫu, để trả hận cho các đồng môn. Nhưng do tam vị sư huynh, kể cả Tuệ Viễn thiền sư đều kiên quyết ngăn cản, nói là dù thế nào đi chăng nữa, cũng phải đợi một hai ngày. Đợi ân sư đến rồi khởi sự cũng không muộn. Cho nên ta phải đổi chủ ý, trước tiên là đến Phi Phi cổ động, tiếp ứng Tang lão tiên bối, đồng thời đánh bắt mặc ngư để giúp cho Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu nhị vị tiên bối sớm khôi phục tự do...

Lời nói của Đường Chấn Anh vừa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã tiếp :

- Mai Chưởng Tẩn Nhân và các người khác đã xuống khe núi Tuyết Mệnh nhai, vào trong cổ động. Vậy lúc này chúng ta nên truy tiến vào động, giết cho chúng không còn manh giáp, sau đó đánh bắt mặc ngư, như thế nhất cử lưỡng tiện...

Nói vừa xong, nàng co người vút qua đến bên bờ khe Tuyết Mệnh nhai.

- Lăng thư thư...

Đường Chấn Anh thấy vậy kinh hãi, hô lên một tiếng, vội đuổi theo.

Đường Chấn Anh tới bên bờ Tuyết Mệnh nhai, thì Lăng Ba Nhất Yến rút thanh bảo kiếm, thi triển thuật “Ngự Kiếm Hành Không”, đã xuống khe núi Tuyết Mệnh nhai.

Lúc này mọi người cũng vừa kịp đến. Đường Chấn Anh kéo Hoa Tường Tường, nói :

- Tường thư thư, xin thư mau đuổi theo Lăng thư thư, nhất định phải đợi đệ sau khi xuống tới rồi, mới cùng vào động.

- Điều ấy thì dễ...

Hoa Tường Tường thi triển chiêu “Ngân Bình Đảo Quải”, chân cao chân thấp, lấy tuyệt thể khinh công “Lăng Hư Ngự Phong” đuổi gấp.

Thân pháp của nhị nữ rất lạ. Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi đều đứng ngây ra, cảm thấy kinh hãi.

Lúc này Đường Chấn Anh cũng đã theo dây sách trăm mắt biến đi mất.

- Sư đệ!

- Ca ca!

Chỉ nghe tiếng từ phí dưới vọng lên rất nhỏ :

- Các vị đừng xuống, cứ đợi ở trên đó...

Nhưng Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt và ba vị sư huynh làm sao mà yên tâm được, cho nên họ lần lượt tụt xuống cả.

Lăng Ba Nhất Yến tựa như cầu vồng sắp lặn, một tia sáng lóe lên khi lưỡi kiếm được thu lại, thì nàng đã hai chân chạm đất.

Tiếp đó chợt có bóng người lướt đến, thì ra Hoa Tường Tường cũng tới luôn.

Lăng Ba Nhất Yến không thể nghĩ được rằng Hoa Tường Tường lại có tài năng tuyệt vời như vậy, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ bảo ta đuổi theo thư thư, nhấn rằng phải đợi chàng xuống rồi mới cùng vào động.

Lăng Ba Nhất Yến lạnh lùng ờ một tiếng, không trả lời, bỏ đi.

Hoa Tường Tường bèn truy hỏi :

- Thư thư đi đâu?

- Việc gì đến nàng?

Lăng Ba Nhất Yến bực bội nói một câu, rồi co mình vút thẳng tới cửa động.

- Anh đệ đệ bảo ta đuổi theo thư thư, cho nên ta phải quản lý thư thư.

Hoa Tường Tường không nhu nhược một chút nào, quyết đuổi theo.

Hoa Tường Tường vừa mới tới nơi, Lăng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm rồi vọt lên trên khe núi, đồng thời còn bực bội nói nhẹ một câu :

- Người theo ta được không?

- Ta xem thư chạy lối nào?

Hoa Tường Tường lắc hai vai một cái rồi đuổi theo, quyết không rời.

Nhị nữ nhanh như sao băng, như ánh điện vọt lên trên khe núi.

Đường Chấn Anh đang bám dây mau chóng tụt xuống khe, đột nhiên thấy hai bóng người lướt qua, nên hốt hoảng gọi :

- Nhị vị sao lại lên thế...

Lời vừa dứt, “bốp, bốp” hai vai tả hữu đã bị nhị nữ mỗi người nắm một bên, kèm theo một tiếng quát :

- Lên!

Đường Chấn Anh phải rời dây, bị nhị nữ nhắc lên khe núi.

Ba người vừa đặt chân lên khe núi, nhị nữ chia ra đứng hai bên thở hổn hển, một người mặt lạnh như tiền, một người tỏ vẻ luyến tiếc.

Đường Chấn Anh chẳng rõ đầu đuôi, hết nhìn người này lại đến nhìn người kia, giậm chân hỏi :

- Nhị vị thư thư, rốt cuộc là việc gì thế?

Nhị nữ coi như không có chuyện gì, chẳng ai muốn trả lời.

Đường Chấn Anh cũng không dám làm gì, đành quay sang hỏi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, sao mà lên nhanh như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến bực tức nói :

- Cửa động đã đóng rồi, không lên, lẽ nào đứng chết ở khe núi?

Trong lúc trò chuyện thì Tam tăng Nhị tiểu cũng đều lên tới. Vừa nghe nói cửa động đã bị đóng, Đường Chấn Kiệt vội giục :

- Thế là hết cách vào động, chúng ta hãy mau đến Tùng Trúc trang, thừa lúc Lã Chí Viễn không ở trong trang trại, cứu nhị vị lão nhân gia đưa về Phật Âm tự, đúng là trời cho dịp may.

Đường Chấn Anh nhìn ba vị sư huynh, thấy họ gật đầu tán đồng. Thế là mọi người lập tức rời Tuyết Mệnh nhai, tiến về phía Tùng Trúc trang.

13. Chương 13: Phù Dung Phi Tử

Trời về sáng, sao đã thưa thớt, sương sớm đang tan, Đường Chấn Anh một đoàn mấy người từ Tuyết Mệnh nhai chạy nhanh như gió, một lúc sau đã đến phía ngoài Tùng Trúc trang.

Đường Chấn Anh đã hai lần vào trang trại, nhớ lại thấy sợ hãi, đành phải giở Nhật Nguyệt song luân ra.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy ngạc nhiên, hỏi :

- Ca ca, giở binh khí ra làm gì?

- Binh khí trong tay, đề phòng bất trắc!

Đường Chấn Kiệt xua xua tay, cười nói :

- Trong trang trại, trừ Hồng ca ca đang giữ trang trại ra, số còn lại đều là bọn hạ nhân bợc nữ. Lần này vào trang trại, để tiểu đệ dẫn đường, mạnh dạn yên tâm, bình an vô sự.

- Còn hai tên đồ đệ của Lã Chí Viễn, gã râu vàng và gã râu đỏ thì sao?

Lăng Ba Nhất Yến tiếp lời hỏi.

- Lã Chí Viễn đã phái bọn ấy đến Tiểu Long Khê ở dưới chân Hoàng Sơn, do thám các nhân vật của Tam môn đang tìm kiếm cửa động rồi, nay vẫn chưa về kịp.

Trong lúc mấy người trò chuyện thì bờ rào đã ở trước mặt. Đường Chấn Kiệt, Lăng Ba Nhất Yến tung mình hai cái, song song đi đầu vào trang trại.

Ào, ào, ào... Đường Chấn Anh và ba vị sư huynh cùng Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi cũng gấp theo sau hai người, mọi người đi thành hàng dọc. Đường Chấn Kiệt nói :

- Trong trang trại này, đâu đâu cũng có cơ quan bí mật, do Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên một tay tạo nên. Những cơ quan này thiên biến vạn hóa, xuất quỷ nhập thần đến kỳ lạ. Lần này chúng ta không được đi lại lung tung, xin theo tiểu đệ từng bước tiến vào, đệ muốn để các ca ca, thư thư mở rộng tầm mắt...

Nói rồi thì đằng hắng một tiếng, co tay rút Hạc chưởng, xoay mình đi vào trong.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi tuy nghĩ đến tình mẫu tử thân thiết, chỉ muốn lập tức gặp từ mẫu. Song do sự hứng chí của đệ đệ bùng bùng nên không tiện làm tiêu tan hưng phấn của hân, chỉ đành nhịn mà đi theo sau. Xem hân biểu diễn từng chỗ, từng chỗ một.

Mấy người xếp thành một dãy tựa như rồng rắn mà đi. Đường Chấn Kiệt dẫn đầu, Đường Tử Vi ở cuối đuôi, cứ thế tuần tự tiến vào.

Đây là cái hố bẫy!

Kia là cái bảng lật!

Nếu dẫm phải cái nút vàng này, bên trái sẽ có ba con mèo khuyển chạy ra.

Nếu đạp cái nút có ám hiệu này thì sẽ có phi đao bắn ra.

Bên phải là xuyên địa cần!

Trong cái cây kia có chứa “Cổn Bạch Lạp Tráp”, ngũ tạng độc thủy.

Trên hòn đá này có cung tên, lưới câu, và phi móc.

Đường Chấn Kiệt hoa chân múa tay, hưng phấn tột độ, thao thao bất tuyệt. Đến một chỗ, giăng một chỗ, sau đó ấn nút vàng, luyện diễn một lượt. Lúc này toàn trang trại vì đó mà chấn động, tiếng chuông truyền lại tinh tinh tang tang liên hồi.

Trong chớp mắt, Đường Chấn Kiệt đến dưới cây cổ tùng, chỉ tay rồi nói :

- Đây là cây treo người...

Đột nhiên có hai tiếng “vút, vút” vang lên, hai dây xích phóng xuống. Ối a! Ối a! Tiếng kêu sợ hãi vang lên liên hồi. Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi song song rời khỏi mặt đất vì đã bị treo trên cao.

Đường Tử Vi vừa định giãy giụa thì cảm thấy phía trên bị xiết mạnh, và đã bị kéo lên cây, rồi chợt có một cánh tay thò ngang ôm bụng nàng, thì ra thân hình thon thả của nàng vừa nằm gọn trong lòng một người.

Đường Tử Vi hết sức kinh ngạc, giơ tay định phóng ra một chưởng, nhưng khi đã nhìn rõ là ai thì lại vội thu thế nhưng không thể được nữa, một tiếng kêu lạnh lạnh chói tai vang lên :

- Ái da!

- Người muốn chết!

- Vi muội đừng nóng giận, ta vốn muốn đùa với Kiệt đệ đệ, không may lại kéo thêm một cái nút vàng nên kéo cả muội lên...

- Đồ chết tiệt, sao vẫn chưa buông tay?

Lúc đó ở dưới đất vang lên một trận cười.

Đường Chấn Kiệt ngừng đầu nói :

- Hồng ca ca thật to gan, thư thư của đệ còn chưa qua cửa mà ca ca đã dám công khai ôm ấp thế này...

Tử Vi cô nương lúc này mặt đỏ ửng, vội vàng đẩy Bạch Thu Hồng ra, nói :

- Hãy mau buông tay ra!

Bạch Thu Hồng lập tức kéo nút vàng, cả ba người đều rơi xuống đất. Đường Chấn Anh, Lăng Ba Nhất Yến đồng thanh hỏi :

- Hồng đệ đệ, nhị vị mẫu thân có khỏe không?

- Nhị vị mẫu thân nhớ ca ca, thư thư đến phát điên lên, các vị còn không mau mau tiến vào, lại phụ thuộc vào sự sắp đặt của Kiệt đệ đệ, thôi đi mau lên!

Nói rồi thì xoay mình dẫn đầu đi trước.

Đường Chấn Kiệt cười hỏi :

- Các ca ca, thư thư xem xem, vị trưởng huynh tương lai của đệ thật ghê gớm...

Đường Tử Vi trợn mắt nhìn Kiệt đệ, nói :

- Đệ đừng nói lung tung, ta từ nay không nói với đệ nữa.

Mọi người đều theo sau Bạch Thu Hồng, trong nháy mắt đã vào đến nơi ở.

- Mẫu thân! Di mẫu! Vi muội, Anh ca ca đều tới rồi!

Bạch Thu Hồng gọi to rồi lấy tay vén rèm cửa.

- Anh nhi! Vi nhi!

- Vi nhi!

- Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân!

Bạch phu nhân, Đường phu nhân song song bước ra đón.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến nóng lòng đi thẳng vào trong. Mọi người ôm nhau đoàn tụ, mừng mừng tủi tủi.

- Mẫu thân! Mẫu thân!

- Hải nhi của ta, hôm nay mới thấy hải nhi...

- Nương! Nương!

- Thật làm ta lo quá. Hải nhi hôm đó bệnh tình thật nguy kịch...

- Di mẫu! Di mẫu! Anh nhi, Vi nhi xin kiến lễ di mẫu!

- Hải nhi của ta, tất cả đều bỏ qua... Hầy! Anh nhi lớn lên thật tuyệt, cùng với Lăng nhi thật như châu báu hợp lại, trời sinh một cặp...

- Nương! Nương lại khen rồi!

- Vi nhi mặt mày tươi như hoa, thật là thích hợp với Hồng nhi...

- Di mẫu! Mẫu thân...!

Có khóc, có cười!

Có nói, có gọi!

Mỗi người một lời, ồn ào như chợ, chẳng thể phân biệt ai nói với ai.

Rất lâu, rất lâu sau, mấy người mới yên lặng lại được. Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi đang đứng ở ngoài cửa bèn khoanh tay cúi chào nhị vị phu nhân.

Nhị vị phu nhân không nghĩ rằng còn có các vị hòa thượng đến đây, thoát đầu lo lắng không yên, sau nghe mấy người nói mới biết các vị hòa thượng này vốn là sư huynh của Anh nhi, nên vội vàng đáp lễ, nói :

- Hai hải nhi từ nhỏ đã thất lạc, may được lệnh sư cứu đi và nuôi lớn thành người. Thật đã làm phiền các vị đại sư phụ chăm sóc chu đáo nên mới có ngày hôm nay, ân đức này đến chết cũng không quên...

Ba vị tăng nhân vòng tay đáp lễ. Đường Chấn Kiệt kéo Hoa Tường Tường đến chào nhị vị phu nhân, nói :

- Di mẫu! Mẫu thân! Người ở Hàn Nham đã tặng Lưu Kim Khương cho Anh ca ca, và hôm qua lại cứu mạng cho hải nhi chính là Tường thư thư đây.

Nhị vị phu nhân chăm chú nhìn, thấy Hoa Tường Tường xinh đẹp như tiên nữ, dung nhan tuyệt trần, đem so với Lăng nhi, Vi nhi của mình thì một trời một vực, liền nắm tay Hoa Tường Tường tỏ vẻ thân thiết.

Nhưng Hoa Tường Tường chẳng hiểu một cái gì, chỉ nhìn nhị vị phu nhân, cũng không biết kiến lễ, cũng không biết nói năng, chỉ tựa như một người ngu đần vậy, nhị vị phu nhân cảm thấy thật lạ lùng.

Đường Chấn Kiệt vội vàng giải thích thêm :

- Tường thư từ nhỏ lớn lên tại Hàn Nham, chưa gặp một người nào, cho nên khi xuống vùng đồng bằng lần đầu thì cái gì cũng không quen. Mẫu thân và di mẫu đừng lấy làm lạ...

Đường phu nhân nghe thấy vậy thì thương hại nói :

- Con gái người ta sống ở vùng rừng núi, nay một mình đến đây, các con phải chăm sóc tử tế, không được lừa gạt người ta...

Đường Chấn Kiệt lớn tiếng cười ha hả, đáp :

- Mẫu thân cứ yên tâm, ca ca của hải nhi rất quan tâm đến vị cô nương ấy, còn ai mà dám lừa gạt...

Đường Chấn Anh hơi đỏ mặt, nói :

- Đệ đệ, ở trước mặt mẫu thân không được nói lung tung, phải có quy củ!

Hư Vân thấy thời gian không còn sớm, bèn thúc :

- Chỗ này không phải chỗ nói chuyện lâu, hãy mau mời nhị vị phu nhân trở về Phật Âm tự, rồi hãy chuyện trò.

Đang lúc trò chuyện, Bạch Thu Hồng đã từ phía ngoài tiến vào, tiếp lời :

- Tất cả hạ nhân, bộc nữ trong trang đã được tặng kim ngân theo công việc, toàn bộ đã đi hết. Xin di mẫu và mẫu thân mau rời khỏi nơi đây, hài nhi muốn châm lửa đốt trang trại.

Đường phu nhân, Bạch phu nhân nghe thấy nói như vậy thì nhìn nhau, cũng không rõ vì sao mà lệ tuôn như suối, không nói năng gì, chỉ lần lượt xoa đầu Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Lăng, Bạch Thu Hồng, và Hoa Tường Tường rồi mới trù trừ nói :

- Các con cùng với ba vị đại sư cứ ra ngoài chờ một lát, để bọn ta còn thu dọn vài thứ, sau đó cùng đi.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy hơi kỳ quái, do đó ôm lấy Đường phu nhân, hỏi :

- Mẫu thân, tại sao người lại khóc?

Đường phu nhân vội lau nước mắt, miễn cưỡng cười, đáp :

- Ta vui quá cho nên cực hỷ mà khóc!

Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi lên tiếng muốn cùng giúp nhị vị phu nhân thu xếp, nhưng nói thế nào đi nữa thì nhị vị phu nhân vẫn không chịu, nhất định muốn mọi người ra đợi ở phía ngoài. Mấy người chẳng còn cách nào khác, chỉ đành tuân lệnh, đến trước phòng khách đợi.

Ai ngờ rằng đợi mãi cũng không thấy nhị vị phu nhân ra. Lăng Ba Nhất Yến bầm sinh tính tình nóng nảy, không yên tâm nên đứng lên, nói :

- Các người đợi ở đây, để ta vào xem thế nào!

- Lăng thư, chúng ta cùng vào!

Đường Tử Vi liền bước theo sau. Vừa vào trong, nhìn thấy quang cảnh trước mắt, nhị nữ sợ đến hồn phi phách tán, thảm thiết gọi liên hồi :

- Nương! Nương!

- Mẫu thân! Sao lại thất cổ tự vẫn...

Nhị nữ khóc gào liên hồi, cho đến khi cởi được dây, hạ nhị vị phu nhân xuống thì thi thể họ đã lạnh toát, tắt thở từ lâu.

Huynh đệ Đường Chấn Anh nghe thấy tiếng khóc, vội vàng chạy vào, vừa thấy thi thể nhị vị phu nhân thì giậm chân, đấm ngực, khóc lớn. Tiếng khóc vang vọng bốn phương thật là bi thương vô cùng.

Ba vị hòa thượng phải tốn nhiều công sức mới khuyên ngăn được mấy người. Hư Vân nói :

- Người chết không thể sống lại được, phải nén đau thương, mối thù lớn còn chưa báo nên càng phải giữ gìn. Nay hãy đưa nhị vị phu nhân về Phật Âm tự để linh hồn họ được siêu độ, sớm cầu giải thoát.

Huynh đệ Đường Chấn Anh làm theo lời dặn. Lăng Ba Nhất Yến thuận tay lấy một mảnh vải xô trắng, xé ra thành mấy cái khăn rồi buộc lên đầu mỗi người, coi như là thảo thảo phục hiếu. Đường Tử Vi thấy trên bàn có một lá chúc thư, vội mở ra xem, đại ý là:

“... Hai thư muội ta đã cải giá, có nỗi nhục cho hai họ Bạch, Đường. Lẽ ra đã phải tuần tiết, hiềm nỗi Hồng nhi còn bé bỏng, Kiệt nhi chưa sinh, vì hai họ cần truyền tông tiếp đại, lưu lại một dòng hương hỏa, nên đành nuốt hận, nhưng mấy mươi năm qua, mối thù của phụ thân các con, chúng ta không dám quên một phút nào... đã mấy lần bày mưu tính kế định giết Lã Chí Viễn nhưng không thành... mỗi lần nghĩ tới mối thù sát phụ, hận mình đã bị thất tiết, đau lòng không muốn sống... nhờ trời phù hộ và ân đức của tổ tiên, Hồng nhi, Kiệt nhi đã trưởng thành... các hài nhi bị thất lạc từ thuở ấu niên mà sống chết chưa rõ là Anh nhi và Vi nhi nay đã đoàn tụ. Mối thù phụ thân các con đã có ngày báo thù, thư muội chúng ta đã không phải lo lắng gì nữa, thư muội chúng ta bước theo phụ thân của các con ở dưới cửu tuyền, chuộc lại lỗi lầm trước đây... Những mong huynh đệ thư muội các con thành hôn xong phải ân ái đến già...”

Mấy người vừa khóc vừa đọc cho đến hết chúc thư, nước mắt chan hòa. Máy người đem thi thể nhị lão vội rời trang trại, ném ngọn đuốc vào trang, trong nháy mắt, khói phủ dày đặc, lửa bốc ngùn ngụt, Tùng Trúc trang cháy lớn.

Cả đoàn người về đến Phật Âm tự, trước tiên an táng nhị vị phu nhân, cầu thần linh phù hộ. Đường Chấn Anh không thể chịu đựng được nữa, muốn tức tốc đến Phi Phi cổ động tìm Lã Chí Viễn để bám vằm hấn ra nghìn vạn mảnh, như thế cũng chưa hả giận.

Lăng Ba Nhất Yến cảm hận tội độ khiến cho đường gân xanh trên trán lại nổi lên.

Bạch Thu Hồng nói :

- Phi Phi cổ động nay đã phong tỏa, vậy nên làm thế nào?

Đường Tử Vi đột nhiên nghĩ ra một kế, nói :

- Kiệt đệ đệ chẳng đã nói là còn một cửa động nữa ở dưới núi, trong Tiểu Long khe đó sao?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Chúng ta lúc nào mới có thể đến đó?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Ta không thể đợi được nữa, đi ngay bây giờ.

Lời vừa dứt, người đã bay ra sân.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi muốn ngăn lại nhưng đã không kịp. Máy oa nhi tuổi còn nhỏ, nhanh như sao sa, đã xông ra khỏi Phật Âm tự, chạy xuống núi. Ba vị hòa thượng hoảng quá, chỉ kịp đuổi theo.

* * * * *

Hoàng Sơn cao chọc trời, dưới chân núi nhiều khe nước ngang dọc. Hai bên chân núi một dòng nước trong róc rách chảy từ trong núi ra. Tiểu Long khe đúng là một danh lam.

Tiểu Long khe nước trong vắt, nhưng lại sâu thăm thẳm, nước màu bích lục, quanh năm như vậy. Điều làm cho người ta ngạc nhiên là con suối ấy không phải là nhánh sông, cũng không phải là nước tích tụ lại trong núi, nguồn nước này từ đâu lại, vẫn là điều bí ẩn từ thiên cổ, chưa giải thích được. Cho nên các cư dân gần đó xem là kỳ tích, gọi đây là huyết rồng (long huyết). Bên bờ suối có miếu Long Vương, vì thế con suối này được mệnh danh là Tiểu Long khe.

Lăng Ba Nhất Yến dẫn Đường Chấn Anh đến bên bờ Tiểu Long khe thì đã vào buổi chiều. Máy ngũ sắc lẫn trong sóng nước của con suối tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ.

Mấy người đứng trước cảnh đẹp mê hồn, có cảm giác siêu thoát đành phải dừng lại một chút cho lòng thanh thản.

Tiết trời cuối thu, hoa lau nở đầy bên suối, tựa như bạch lộ hoành giang, sương đọng tuyết bay, xem rất đẹp.

Đường Tử Vi đang đau đớn vì tang mẫu, nên chỉ “a” một tiếng, nói :

- Tịch dương thật đẹp, song đã sắp hoàng hôn...

Đường Chấn Kiệt tiếp lời :

- Thư thư ngâm thơ để đệ làm một cái sáo bằng thân cây vi lô, thổi đệm cho thư thư...

Rồi quay mình đến hàng cây lau bên cạnh.

Đường Chấn Kiệt vừa kéo một cây lau, thì bỗng thấy từ trong bụi lộ ra một người.

- Sư huynh, sư huynh!

Đường Chấn Kiệt vừa nhìn thấy chính là gã râu vàng, thân mình ướt sũng, có mấy chỗ chảy máu, tình trạng nguy khốn, liền thò tay kéo người đó lên bờ. Nhưng người này quá mệt mỏi nên vừa lên bờ thì đã ngã xuống đất, thở hồng hộc.

Đường Chấn Kiệt muốn người này nói đôi điều, nên hỏi :

- Sư huynh động thủ với ai?

- ...

- Với Tam đại môn chủ?

- ...

- Người của bọn họ có đồng không?

- ...

- Cửa động đã tìm thấy chưa?

Gã râu vàng lắc đầu, cố gắng thều thào nói :

- Khi ta động thủ với bọn họ thì chưa tìm thấy, trước đó bọn họ đều ở dưới nước, nay thì không rõ nữa.

Đường Chấn Kiệt còn muốn hỏi nữa, nhưng nghe thấy tiếng hô hoán, hỏi :

- Đệ đệ đang nói chuyện với ai?

Đường Tử Vi chạy đến, thấy gã râu vàng thì bức tức vô cùng. Nàng lập tức rút cây Thất Khổng thần địch ra thổi, tiếng địch nghe thật thảm khốc, khiến gã râu vàng chết liền tức thì.

Những người còn lại chạy đến, nghe Đường Chấn Kiệt thuật lại một lượt những câu hỏi vừa rồi, Bạch Thu Hồng lập tức tiếp lời :

- Vậy là đích thực Tam môn có mang động đồ. Chúng ta không được chậm trễ, phải xuống dưới nước ngay để truy tìm, nếu chậm chỉ e bọn họ sẽ vào động mất.

Đường Chấn Kiệt nhìn mọi người, nói :

- Công phu ở dưới nước, các vị ca thư thư phải chăng đều biết?

Đường Tử Vi đáp :

- Ta theo sư phụ tại Tiên Hà linh Ngộ Thiền am, đã học qua, chỉ chưa điêu luyện thôi.

Những người còn lại, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi vì đều sống trên núi nên đối với sông nước không rành. Lãng Ba Nhất Yến cũng chưa học nghề sông nước. Cả bọn chín người, nhưng thạo thủy tính chỉ có ba người là Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt, và Đường Tử Vi mà thôi.

Lãng Ba Nhất Yến rất nhiệt tình, nhưng không thạo thủy tính nên điềm nhiên nói :

- Các người phải xuống nước, ta tuy không có cách nào đi theo, nhưng có thể tiếp ứng ở trên mặt nước. Nếu có chuyện gì, chỉ cần nhô lên mặt nước gọi một tiếng, ta sẽ đến ngay.

Hoa Tường Tường cũng không tỏ ra yếu kém, nói :

- Ta tuy chẳng thạo thủy tính, nhưng chưa chắc rằng dòng nước kia có thể ngăn cản được ta. Không tin thì thử xem sao!

Nói rồi cô người vút đi, lướt trên mặt nước rất đẹp mắt. Lãng Ba Nhất Yến lạnh lùng, nói :

- Cái đó có sá chi!

Nói xong, nàng liền gập người, vặn mình một cái đã kịp đuối theo và đứng trên mặt nước, cười trên ngọn sóng, nói :

- Ấy, có bản lĩnh thì chúng ta đi trước một chuyến.

Hoa Tường Tường bấu môi một cái, nói :

- Đi thì đi!

Lời chưa dứt, nhị nữ một đen một trắng đã nhẹ như lông ngỗng, nhanh như sao bay, phi thân chạy dọc theo Tiểu Long khe.

Đường Chấn Anh thấy vậy, vội gọi to :

- Lãng thư thư, Tường thư thư, các người làm gì vậy... mau mau quay lại...

Nhưng nhị nữ đang cùng ra sức thử tài lẫn nhau, cả hai cũng không chịu nghe, chốc lát đã biến mất tăm.

Đường Chấn Anh không yên tâm, nói :

- Không chừng họ sẽ gặp chuyện, ta phải đi xem thế nào!

Đoạn, chàng vội vàng đuổi theo.

Ba vị hòa thượng lo sự đệ gặp chuyện rủi ro bèn nhìn ba người trẻ tuổi còn lại, niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Các người mau xuống nước, chúng ta gặp nhau ở phía trước...

Ào ào ào... bóng người loang loáng rồi mất hút.

Trong nháy mắt, có chín người thì đã đi mất sáu, Bạch Thu Hồng thăm dò ý kiến của Đường Tử Vi :

- Vi muội, muội không cần xuống nữa, muội cứ đi theo Anh ca ca đi.

Đường Tử Vi liếc Bạch Thu Hồng một cái, hỏi :

- Tại sao?

- Vì chúng ta vội quá nên quên đem thủy y theo, ta và Kiệt đệ đệ thì chẳng cần gì, hiem nổi muội muội y trang bằng tơ lụa vậy sao tiện?

Đường Tử Vi đảo mắt nhìn, thấy gã râu vàng có mặc thủy y nên cười hỏi :

- Muội mặc của người này có được không?

Bạch Thu Hồng đành cởi thủy y của gã râu vàng, đem rửa sạch sẽ rồi mới đưa cho Đường Tử Vi. Sau đó cùng với Đường Chấn Kiệt cởi áo, vội vàng buộc lại, song song nhảy xuống nước.

Hai người từ nhỏ đã lớn lên tại hải ngoại nên rất thành thạo sông nước, sau khi xuống nước thì dùng kiểu “Trầm Thủy pháp” lặn nhanh xuống đáy. Dù giới sông nước đến đâu nhưng quy luật xuống nước là phải xem nước nông sâu thế nào rồi mới tung hoành theo ý mình được. Hai chàng mò mẫm một lúc mới biết nước sâu khoảng mười trượng, nước lạnh như băng, dưới đáy lại càng lạnh. Bàn tay trái chạm đất, đẩy mạnh một cái, cả hai ưỡn bụng xoay, thân mình nhanh chóng đã lên tới mặt nước.

Xoẹt một tiếng, đúng lúc Đường Tử Vi dùng “Tiềm Thủy pháp” bơi qua dưới chân hai người.

Cả hai lại lập tức lặn xuống đuổi theo, lúc này mới biết tài sông nước của Đường Tử Vi là tầm thường. Bạch Thu Hồng trong lòng hơi lo, ngầm đoán nếu phải giao thủ thì e có điều bất lợi. Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng không dám nói. Đường Chấn Kiệt lại khác, với thư đệ thân thiết thì không phải khách khí gì cả. Chàng lập tức đuổi kịp, lấy bàn tay đẩy một cái, tóa ra một loạt hoa nước. Đường Tử Vi giật mình, Đường Chấn Kiệt thò tay nắm được vai phải của Tử Vi kéo lên khỏi mặt nước.

Đường Tử Vi nhận ra là đệ đệ, mới thở phào, nói :

- Tiểu quỷ sứ, dọa ta giật mình!

Đường Chấn Kiệt chẳng khách khí gì, đáp :

- Bây giờ dọa một tý là việc nhỏ, vạn nhất nếu có động thủ mà có gì sơ suất thì thành chuyện lớn rồi.

Đường Tử Vi bực mình nói :

- Đệ nói tài sông nước của ta không được?

- Đích xác là chẳng mấy inh!

Bạch Thu Hồng cũng nhô lên khỏi mặt nước, nói :

- Ta xem Vi muội bây giờ nên lên bờ thôi!

- Muội không lên bờ, muội muốn ở dưới này.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đây không phải là lúc chơi đùa, gặp người thì nguy hiểm lắm.

- Không sợ!

Bạch Thu Hồng nói :

- Muội không sợ, nhưng huynh lại sợ!

Tử Vi nhìn Bạch Thu Hồng hỏi :

- Huynh sợ cái gì?

Bạch Thu Hồng do nói hấp tấp, khi bị Tử Vi hỏi thì không trả lời ngay được. Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Hãy để đệ trả lời thay Hồng ca... phu thê yêu nhau thì đương nhiên phải lo lắng cho nhau!

- Ấy! Tiểu quỷ, xem ta không xé xác mi ra đây mới là chuyện lạ.

Đường Tử Vi định xuất thủ thì đã bị Đường Chấn Kiệt ôm chặt, đẩy mạnh vào lòng Bạch Thu Hồng rồi nói :

- Hai người đi sau, đệ phải đi trước một bước.

Nói xong thì lặn xuống nước, chẳng thấy đâu nữa.

Đường Tử Vi muốn tránh né, nhưng Bạch Thu Hồng giữ chặt, nói :

- Vi muội lên bờ đi thôi, huynh thật lòng lo lắng uội.

- Không, muội không đi!

Nàng hơi giãy giụa trong tay Bạch Thu Hồng.

Mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống, hơn nửa lại không có người thứ ba, Bạch Thu Hồng liền mạnh dạn ôm chặt người ngọc, quyết không buông.

- Huynh bỏ muội ra, huynh...

- Huynh có thể buông tay, nhưng muội phải để huynh dẫn muội đi!

- Dẫn như thế nào?

- Muội nắm lấy vai huynh là được!

- Tại sao phải như thế?

- Vì như thế huynh mới yên tâm!

Đường Tử Vi thấy người bạn đời quan tâm và yêu mình như vậy cũng phải động lòng, và nẩy lên tình ý ngọt ngào. Đành theo ý chàng mà làm, nàng mỉm cười rất tươi, tình cảm của thiếu nữ lộ ra rõ rệt. Tiếp đó là bàn tay ngọc thon thả đặt lên vai Bạch Thu Hồng, vì vậy nửa người đã ép sát vào người chàng.

- Giữ chặt vào!

Bạch Thu Hồng đạp hai chân, bọt nước tóe lên, bơi nhanh về phía trước.

Lại nói về Đường Chấn Kiệt một mình, phút chốc đã bơi xa trăm trượng, quả nhiên thủy tánh của chàng đích thật cao cường. Bỗng một bóng đen hiện ra trước mặt.

Đường Chấn Kiệt co tay sử một thức “Lăng Lý Xuyên Giao”, lúc đó bóng đen đỡ lấy. Chính là một người, nhưng lại là người chết.

Bọt nước cuộn cuộn trôi, lại một bóng đen nữa, ngó nhìn lại là một tử thi.

Đường Chấn Kiệt thấy liên tục bốn thi thể trôi qua, cho nên cảm thấy sợ vô cùng.

Chàng bơi tiếp không xa, lại thấy một thi thể, và càng lúc càng nhiều, theo sóng cuộn cuộn trên mặt nước là máu, phủ đầy mặt mũi làm người ta nghĩ thấy muốn nôn.

Đường Chấn Kiệt ngụp sâu xuống nước, đổi thành kiểu lặn mà tiến lên, tự nhủ thầm: “Xem ra trong Tiểu Long Khê, ngoài các nhân vật của tam đại môn, nhất định còn có người khác, nếu không thì làm gì có nhiều thi thể như vậy? Phải rồi, không chừng là do Lăng thư thư, Tường thư thư giết cũng nên...”.

Đang lúc Đường Chấn Kiệt suy ngẫm, một bóng đen lướt qua sát người. Nhanh đến nỗi chẳng phân biệt được là vật gì.

Đường Chấn Kiệt to gan, ý mình tài nghệ cao, liền gấp bụng, phóng lên truy đuổi theo bóng đen đó.

Bóng đen đó phóng thẳng xuống đáy nước, Đường Chấn Kiệt nhanh chóng lặn xuống đuổi theo.

Bọt nước tóe lên, bóng đen đó đột nhiên lại từ dưới vọt lên, cổ tình nghênh ứng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt tay cầm Hạc chưởng chuẩn bị xuất chiêu. Bóng đen đó thần mật dị thường, xò một cái lại lướt qua sát bụng Đường Chấn Kiệt. Lần này đã xem rõ, bóng đen đó đúng là người và dùng kiểu bơi ngựa.

Bóng đen đó lướt qua dưới người Đường Chấn Kiệt, dùng kiểu “Giao Long Xuất Thủy”, vút bay lên mặt nước.

Đường Chấn Kiệt do thể lặn xuống quá nhanh, không thể hồi thân ngay, đang định gấp bụng vọt lên tìm bóng đen thì đã không thấy đâu nữa. Đường Chấn Kiệt nhô khỏi mặt nước, quan sát thấy núi vòng ba mặt, vừa cao vừa dốc, vách núi nhẵn như gọt, lạnh lẽo tối tăm, như là một cái vịnh chết nho nhỏ.

Đường Chấn Kiệt hai mắt sáng lên như mắt thần, dán mắt trên mặt nước xem xét một lượt, chỉ thấy sóng nhấp nhô chẳng thấy nửa bóng người. Đường Chấn Kiệt hơi chút trầm tư, quay mình định bơi đi, chợt nghe thấy một tiếng động nhẹ tựa như gió thoảng thì ngạc nhiên, tiếp đó là tiếng hát vọng lại theo gió, lời rằng:

Gió thu se sắt buồn thay

Tuổi hoa lại ở chốn này sầu đông

Người cùng sóng nước thông dong

Trút bao tạp niệm nhập lòng giang lưu.

Thật là tuyệt diệu, âm tựa như xuân giang lưu thủy, thanh như giọng chim hoàng oanh líu lo làm cho người nghe mê muội.

Thật may mắn cho Đường Chấn Kiệt vì tuổi còn ít, tính tình chưa bộc lộ hết, tâm địa trong trắng như tờ giấy, không ham nhan sắc, nên lòng không hề chấn động. Gió đêm thổi qua rì rào, nghe thấy tiếng nói :

- A! Thật không ngờ vẫn còn người như vậy!

Đường Chấn Kiệt hỏi to :

- Các hạ là ai?

- Người là người, tại sao còn hỏi là ai?

Đường Chấn Kiệt lại hỏi :

- Người nấp ở chỗ nào?

- Rõ ràng ta ở đây, sao phải nấp?

- Sao ta lại không thấy?

- Cái đó hãy tự trách mình không nhìn kỹ.

Đường Chấn Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đứng trên mặt nước quan sát tứ phương, đột nhiên góc Đông bắc có tiếng nói vang lên, nước cỏ lặn lộn, một cột sóng cuộn lên cao hơn ba thước. Đường Chấn Kiệt dùng thân pháp “Lăng Lý Xuyên Giao”, nháy mắt đã vút đến phía trước, mở mắt nhìn. Chỉ thấy trên mặt nước, cách xa khoảng hai trượng, có một người đang nổi... một nữ nhân... lại là một thiếu nữ. Bộ ngực mỹ miều của nàng nhô lên lung linh trên mặt nước. Một cặp ngọc phong căng đầy và phần bụng dưới tròn trĩnh lúc ẩn lúc hiện thật là tuyệt diệu, rõ ràng nàng không mặc quần áo. Thiếu nữ lấy tay kho nước, nói :

- Xem cái gì vậy? Mau lại đây!

Đường Chấn Kiệt giật mình vội lấy tay che mắt không dám nhìn nữa. Đồng thời miệng ấp úng :

- Ta... ta... ta chẳng xem...

Nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của thiếu nữ :

- Xem một chút cũng chẳng sao, sợ cái gì? Ta đâu phải là hổ ăn thịt người?

Đường Chấn Kiệt hé mắt nói :

- Ta không phải là sợ, chỉ vì nàng là nữ nhân.

- Nữ nhân thì sao?

- Nàng... nàng... không mặc quần áo!

- À, cái người này thật không có mắt, ta rõ ràng đang mặc thủy y, mà chàng lại nói ta không mặc quần áo...

Ngừng một chút rồi tiếp :

- Chẳng qua cái thủy y của ta may bằng tơ, nhìn xuyên suốt mà thôi.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Nhìn xuyên suốt thì có khác gì không mặc quần áo?

- Hà, cái chàng chết tiệt này...

Thiếu nữ co bụng, thả người xuống. Toàn bộ thân mình đã ngập trong nước, chỉ chừa trên mặt nước một cái đầu mỹ nhân, rồi nói :

- Được rồi, bây giờ có thể mở mắt được rồi!

Đường Chấn Kiệt trước tiên nhìn qua khe ngón tay, sau đó mới bỏ tay che mắt, nhỏ nhẹ lấp bắp :

- Nàng một mình ở đây làm gì?

Thiếu nữ ngược về Đường Chấn Kiệt, vẫy tay nói :

- Lại đây đi, cách xa như vậy nói chuyện sao được?

Đường Chấn Kiệt vội tiến lên hơn một trượng. Thiếu nữ vẫn lắc đầu nói :

- Đến đây! Gần thêm một chút!

- Không! Nàng là nữ nhân, ta là nam tử, nam với nữ không được quá gần.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên tạo thành một làn sóng lặn tăn, nói :

- Tại sao không được quá gần?

- Cái đó...

Đường Chấn Kiệt không ngờ nàng lại hỏi như vậy nên vội trả lời :

- Nữ nhân dơ lắm!

Nữ nhân nghe vậy, không nhin được cười, nói :

- Người ta đều nói nam tử ở dơ, chàng nói ngược lại là nữ tử dơ, chàng xem ta dơ ở chỗ nào...

Bọt nước tóe lên, nữ nhân đã nhào đến trước mặt Đường Chấn Kiệt, suýt nữa ngã vào lòng chàng.

- A!

- A!

Một đôi thiếu niên nam nữ ngẫu nhiên tương phùng nhìn nhau rồi thốt lên kinh ngạc.

“Kỳ lạ! Trên đời này lại có một nữ tử xinh đẹp đến vậy sao? So với Vi thư thư, Lăng thư thư, Tường thư thư còn đẹp hơn ba lần...”

Đường Chấn Kiệt nghĩ thầm nàng là tiên nữ, trong lòng tán dương không ngừng.

“Oa nhi này không những thành thật mà còn khôi ngô tuấn tú, cả đời ta nay mới gặp, chắc là đệ nhất mỹ nam tử...”

Trong lòng thiếu nữ cũng cảm thấy bàng hoàng như vậy.

- Nàng là người phải không?

Đường Chấn Kiệt hỏi một cách mê muội. Thiếu nữ cười rất tươi, nói :

- Ta không là người thì là gì?

- Nàng thật giống như tiên nữ, hăng nga, Lăng Ba tiên tử, Thủy Tinh công chúa...

- Hì hì...

Thiếu nữ liếc nhìn chàng, nói :

- Hãy còn hình như cái gì... chàng thật là người kỳ lạ, vẫn chưa hết tính khí trẻ con... chúng ta nắm tay nhau một cái nào.

Đường Chấn Kiệt không tự chủ được, giơ tay cho nàng nắm, cảm thấy những ngón tay của nàng mềm mại, nhẵn như ngọc, thon thả. Thiếu nữ và Đường Chấn Kiệt vừa chạm nhau đã cảm thấy như điện giật, lập tức bắp thịt bị co rút, chân tay lẩy bẩy. Tâm lý và sinh lý có những thay đổi chưa từng có, đó chính là tác dụng âm dương hút nhau, ma sát sinh điện.

Thiếu nữ lộ rõ bị kích động lạ thường, tim đập mạnh, thì thào nói như mơ :

- Chậm rồi! Chậm rồi! Nếu gặp nhau ba tháng trước, ta nhất định thuộc về chàng, nhưng nay tất cả đã muộn rồi... đó là trời muốn bắt phạt ta... tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh, ôi!

Đường Chấn Kiệt không hiểu nàng nói gì, liền hỏi :

- Nàng làm sao thế?

Thiếu nữ lập tức tỉnh lại, mỉm cười :

- Ta nói, chàng là người thứ nhất từ trước đến nay được ta để cho sống!

Đường Chấn Kiệt nghe vậy thì giật mình, vội co tay lại, lùi xa ba thước, nói :

- Nàng quen sát nhân?

- Lê nào chàng vẫn chưa trông thấy những thi thể trôi trên mặt nước?

- Những người đó đều do nàng giết sao?

- Chẳng sai chút nào, chàng cảm thấy kỳ quái ư?

Đường Chấn Kiệt đến lúc này mới hiểu rõ, hơi có vẻ sợ hãi.

Nữ nhân nhìn chàng, cười hồn nhiên nói :

- Đừng sợ! Ta chỉ giết người xấu chứ không giết người tốt, người như chàng đây, ta quyết không sát hại.

Ngừng một chút, nữ nhân lại tiếp :

- Nhưng ta muốn nhắc chàng một câu, lúc này trong Tiểu Long khô sát cơ khắp nơi, không nên đùa giỡn. Chàng hãy mau rời nơi đây, nếu không sẽ nguy đến sinh mệnh!

Đường Chấn Kiệt cười ha hả, nói một cách hào hùng :

- Kể đến không sợ, đã sợ thì không đến. Ta nói cho nàng biết, nếu Tiểu Long khô gió lặng sóng yên thì ta đã không lại.

Nữ nhân lập tức tiếp lời :

- Như thế chàng nhất định muốn lấy bảo vật, vì Phi Phi cổ động mà đến?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Nàng chỉ nói đúng một nửa. Ta đích thực muốn tìm cửa động mà đến, nhưng mục đích ta vào động không phải vì bảo vật.

Lời vừa nói ra làm cho nữ nhân cảm thấy ngạc nhiên, cặp lông mày thánh tú của nàng nhíu lại, nói :

- Phàm là người trong võ lâm đều muốn vào Phi Phi cổ động để lấy bảo vật quý hiếm trên đời, vì cái đó mà họ suốt đời theo đuổi, nay duy nhất có mình chàng là không muốn, vậy chàng vào động là vì cái gì?

Đường Chấn Kiệt không giấu giếm, đáp lời :

- Ta vào động có hai mục đích. Một là tìm Lã Chí Viễn báo thù cho phụ mẫu của ta, hai là để lấy Mặc Ngư đao để cứu nhị vị tiên bối võ lâm.

Nữ nhân nói :

- Thì ra là vậy. Hai việc này của chàng, chẳng cần phải vào động cũng giải quyết được.

- Ta không hiểu, xin cô nương nói rõ thêm một chút!

- Cừu nhân của chàng đã vào động, coi như đã chết, hắc vĩnh viễn suốt đời sẽ không có ngày xuất động. Do đó, chàng chẳng cần vào động giết hắc, còn việc chàng muốn có Mặc Ngư đao, cái đó không khó, đợi đến giờ tỵ ngày kia, chàng lại đến Tiểu Long Khê, đảm bảo chàng chỉ vung tay là có...

Đường Chấn Kiệt nghe những lời nữ nhân nói thấy rất lạ lùng, hỏi tiếp :

- Xin hỏi cô nương, cô nương là...

- Cái đó chàng nên hỏi ta, chỉ mong chàng nghe rõ những lời của ta. Bây giờ hãy mau rời đi, nhất thiết không được vào Phi Phi cổ động.

Nữ nhân ngừng một chút, đột nhiên cười rất đẹp, âm thanh nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng :

- Cổ nhân có câu thơ “Hảo điều chi đầu diệc bằng hữu, tương phùng hà tất tăng tương thức”. Hôm nay ngẫu nhiên tương ngộ trong nước, coi như kiếp trước có duyên, nay ta có lời thỉnh cầu, chàng có đáp ứng được không?

- Cô nương cứ nói cho ta nghe thử, nếu làm được sẽ tự nhiên đáp ứng.

Nữ nhân rất xấu hổ, ngừng một lát mới nói :

- Chàng gọi ta một tiếng thư thư được không?

Nàng nói rất nhanh, lộ ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy thật lạ lùng, chàng chưa biết trả lời thế nào mới phải.

Nữ nhân lại thúc giục :

- Rốt cuộc chàng có đáp ứng hay không?

- Ta... ta... cô nương, tại sao muốn ta gọi cô nương là thư thư?

- Vì ta không có phụ mẫu, lại không có huynh đệ thư muội, cô đơn chỉ có một mình.

Chàng mà gọi ta một tiếng thư thư, ta sẽ cảm kích chàng suốt đời.

Đường Chấn Kiệt nghe nàng nói thật đáng thương, động lòng trắc ẩn, chàng đáp :

- Như thế thì ta gọi cô nương một tiếng thư thư cũng chẳng hề trọng gì... cô nương tên là gì?

- Chàng không cần biết ta tên là gì, chàng gọi ta là thư thư được rồi!

- Thư thư!

- À! Đa tạ chàng, xin chàng gọi lại một tiếng thân thư thư.

- Thân thư thư!

- A! Đệ đệ thân của ta!

Thiếu nữ không ngăn được tình cảm, dang rộng hai tay ôm lấy Đường Chấn Kiệt.

Nhưng chỉ trong tích tắc, Đường Chấn Kiệt định gỡ tay nàng ra thì thiếu nữ đã chuôi mình lặn xuống nước mất tăm. Gió đêm thổi rì rào, làn nước lặn tẩn, trước cảnh ấy, Đường Chấn Kiệt tựa như đang mơ giấc mộng xuân, như kẻ mất hồn.

Đường Chấn Kiệt bơi ra khỏi chỗ núi cong, đập liên mấy cái tựa như cá bơi về phía trước.

Được một quãng, chẳng trông thấy Chấn Anh và mọi người đâu. Đường Chấn Kiệt cảm thấy khác lạ, lo lắng ọi người.

Một khúc Tiểu Long khe vừa dài vừa sâu, nếu không có đầu xích thì đi tìm cửa động của Phi Phi cổ động thật như tìm kim dưới biển.

Đường Chấn Kiệt theo sóng trôi đi, đang lúc chần chừ thì nghe tiếng gọi vọng lại :

- Kiệt đệ đệ... Kiệt đệ đệ...

- Anh ca ca... Anh... ơ...

- Cứu mạng... ơ...

Đường Chấn Kiệt vừa nghe đã biết ngay là tiếng của Vi thư thư, Hồng ca ca. Chàng giật mình, không thấy tiếng kêu nữa, rõ ràng là họ bị người bắt giữ, có chuyện gì xảy ra rồi. Đường Chấn Kiệt vội phân biệt phương vị, tiếng hô cứu vang lên từ trên dốc núi. Chàng không dám chậm trễ, dùng kiếm “Giao Long Xuất Thủy”, co người nhảy lên bờ, triển khai bộ pháp “Thê Vân Tung” nhẹ như lông ngỗng, nhanh như vượn hâu, nháy mắt đã cao tới vài chục trượng. Lúc này ánh trăng sao chiếu xuống, ngọn núi nhấp nhô, gỗ cây tán lác, cảnh vật mông lung.

Đường Chấn Kiệt định thần, quan sát tứ phía nhưng chẳng thấy nửa bóng người, lòng dạ lo lắng, lại bay lên phía trên. Vừa đến một nơi ngoài rừng thì nghe thấy tiếng quát :

- Đứng lại!

Vèo... một bóng đen từ cửa rừng nhảy ra, phóng luôn ba chưởng, nhanh như tia chớp, nhắm Đường Chấn Kiệt công tới ba nơi thượng, trung, hạ.

Đột nhiên bị công kích, Đường Chấn Kiệt trở tay không kịp, vội rùn người xuống thấp.

- Tiểu tử chạy đâu?

Đường Chấn Kiệt chân vừa chạm đất, cảm thấy có một luồng chưởng phong rất lợi hại thổi đến. Chàng giật mình lùi ra xa năm bước.

- Tiếp chiêu!

Tiếng đến người đến, kẻ kia sử chiêu “Hoàng Long Thảm Trảo” nhắm đánh tới gáy và đỉnh đầu chàng.

- Khai!

Đường Chấn Kiệt dồn lực vào hai tay, quát một tiếng, một chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật”, chuyển sang thế công, hữu thủ vung lên với chiêu “Tiểu Chỉ Thiên Nam” đánh tới Ấn Đường của đối phương.

Người đến không né tránh, giơ nhanh tay xuất chiêu “Kim Sách Phụ Long”. Lúc này Đường Chấn Kiệt mới trông thấy rõ người kia là một tráng sĩ hoa y, chàng né mình sang phải, chỉ tay nói :

- Ta và các hạ không quen biết nhau, có gì các hạ lại giở trò ám muội?

Hoa y nhân cười ha hả, nói :

- Đại gia thích gì làm nấy, chẳng cần đạo lý. Oa nhi, hãy nghe lời, đưa tay chịu trời đi thôi.

- Người là đạo tặc?

- Nói là đạo tặc cũng được... Nhưng ta lại không cướp vàng bạc, tài sản quý giá, mà chuyên cướp người, như mỹ nữ, tuấn nam...

Đường Chấn Kiệt nghe vậy rất bức tức, hừ một tiếng, rồi vung vai chỉ tay quát lớn :

- Xem đây!

Chỉ thấy một luồng sáng tím thoát ra từ tay xông thẳng đến Hoa y nhân. Đó chính là một tuyệt chiêu Tử dương hung khí chưởng của phái Nga Mi. Hoa y nhân không ngờ tới, vẫn đứng đó nhìn, chưa kịp tiếp chiêu, định rút về sau, chợt nghe có tiếng nói ở sau lưng :

- Để ta tiếp hấn chưởng này!

Một tiềm lực hùng mạnh ứng tiếp thế chưởng của Đường Chấn Kiệt. Một tiếng “bùng” lớn vang lên, chớp sáng loe loe, cuồng phong ào ào, Đường Chấn Kiệt và đối phương cùng lùi một bước, kẻ tám lạng người nửa cân, không phân thắng bại.

Đường Chấn Kiệt ngẩng nhìn, thấy người xuất chưởng ăn mặc giống hệt Hoa y nhân. Chàng vội nói :

- Bọn người hai người cùng xuất thủ, ta cũng chẳng cần để tâm...

- Chỉ một tên oa nhi thì chẳng cần hai ta nhất tề xuất thủ...

Đường Chấn Kiệt không bận tâm, dùng thức “Khai Hổ Đăng Sơn” tiến tới. Tay trái dùng chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, tay phải “Kim Ấn Phục Ma”, song chiêu cùng tung ra, kích vào vai trái hông phải của hai người rất nhanh.

Hai Hoa y nhân thấy thế của Đường Chấn Kiệt rất mãnh liệt, vội vàng né mình sang hai bên, định trả đòn, nhưng Đường Chấn Kiệt thấy việc tìm người bức thiết hơn, chàng không muốn đánh tiếp, nên nhún chân co người, tách hai người ra định xuyên rừng mà lao đi.

Soạt... một bóng người vút qua, lại một Hoa y nhân từ trong rừng xông ra cản đường, cười ha hả, nhằm Đường Chấn Kiệt phóng tới một chưởng.

Đường Chấn Kiệt tung một chiêu “Khôi Tinh Dịch Tẩu”, xuất liền ba chưởng bức Hoa y nhân lùi bảy thước, Đường Chấn Kiệt muốn tốc chiến tốc thắng, do đó nghiêng răng sắt khí đằng đằng, vung hai tay định kết liễu đối phương. Đột nhiên chàng thấy sau gáy có luồng gió mạnh ập tới, vội xoay mình, một chưởng vút sát qua, lại là một Hoa y nhân.

- Bất sống!

Một tiếng hô vang, bốn Hoa y nhân nổi nhau vây tròn lấy Đường Chấn Kiệt.

- Tiếp chiêu!

...

Bốn Hoa y nhân vừa hô vừa hét xuất thủ liên tục, chỉ thấy chưởng ảnh vun vút tựa như phong vũ tụ tập, đáng sợ vô cùng.

Đường Chấn Kiệt vừa tránh song chưởng trước mặt, phía sau nay lại né tránh một hiểm chiêu ở bên phải, lại tiếp một chiêu bên trái, làm cho tay chân chàng lóng ngóng, xuất chiêu không kịp, được trên hồng dưới,

được trái hồng phải, phút chốc đã ở vào thế nguy nan, mồ hôi đầy người, lòng dạ lo lắng. Đúng là một con dê không thành bầy, một cây không thành rừng, một mình khó địch bốn tay hảo hán, huống chi bốn vị Hoa y nhân này chưa nói là nhất tề cùng đánh, mà cứ một chọi một, Đường Chấn Kiệt chắc gì đã thắng. Nay phải một chọi bốn, đúng là trứng chọi đá. Qua mấy hiệp giao đấu, Đường Chấn Kiệt đã rất nguy kịch, không có khả năng hoàn thủ, xem ra sắp bị bắt đến nơi. Bốn vị Hoa y nhân muốn bắt sống Đường Chấn Kiệt, cho nên không dùng tuyệt chiêu sát thủ mà hoàn toàn dùng cách cầm nã thủ để tránh cho Đường Chấn Kiệt khỏi bị sây sát.

Chính vì thế mà Đường Chấn Kiệt vô lực ứng phó, không có cả thời gian để xuất Kim Mai Hạc Chưởng. Lúc này cho dù có kêu trời, trời không đáp, kêu đất, đất không thưa. Bất giác hét một tiếng dài, xuyên mây tách đá, làm đàn chim rừng sợ hãi, lá rơi ào ào!

Tiếng hô vừa dứt thì nghe thấy những tiếng cười khanh khách :

- Bốn người các ngươi dọa con người ta sợ phát khóc, hãy để đó cho bọn ta.

Tiếp đó chỉ thấy cành cây đu đưa lảo đảo, rồi liền lúc đó có cùng bốn thiếu nữ. Hoa y nhân nói :

- Các cô nương nghỉ đi, bọn ta sẽ bắt tên tiểu oa nhi này.

Phấn y thiếu nữ nói :

- Bọn ta có lời nói trước, gặp phải nữ nhân thì giao lại cho các người bắt, còn gặp phải nam nhân thì sẽ do bọn ta bắt, cho nên không nói nhiều nữa, mau mau tránh ra.

Bốn Hoa y nhân đành miễn cưỡng đứng sang một bên.

Đường Chấn Kiệt thừa cơ rút Kim Mai Hạc Chưởng, thi triển chiêu “Dạ Chiến Bát Phương” khí thế hùng dũng, đoạn thu chiêu, hai mắt tinh nhanh sắc sảo, lặng lẽ quan sát động tĩnh của tứ nữ.

- Tiểu đệ đệ rút binh đao làm gì, ai lại đánh người?

- Tiểu đệ đừng sợ, thư muội bọn ta không làm hại người đâu.

- Mau thu binh khí lại, rồi đi theo bọn ta.

Bốn vị Phấn y thiếu nữ, mỗi ả một lời, giọng đầy vẻ kiêu ngạo, đẹp dễ mê người, vừa nói vừa bước đi uyển chuyển, tựa như luồng gió xuân, vây lấy Đường Chấn Kiệt.

- Đứng lại, không được tiến lên nữa. Kim Mai Hạc Chưởng của ta không nể ai đâu.

Bốn nữ nhân nghe thấy vậy, thì cười hì hì đáp :

- A, vị tiểu đệ đệ này vẫn còn hung hăng lắm.

Lời chưa dứt, người đã tới, một cơn gió xoáy cuộn tới, Đường Chấn Kiệt lại bị vây chặt.

Đường Chấn Kiệt đứng giữa vòng vây không nhúc nhích, thấy thân pháp của các thiếu nữ nhanh nhẹn cực kỳ, họ chạy chung quanh như đèn kéo quân, hoa cả mắt. Tay áo họ phất phới, tỏa ra hơi thơm ngào ngào, tiếng cười nói nhẹ nhàng, chẳng cần động thủ đã xiêu lạc cả ý chí chiến đấu.

- Hừ! Đồ dâm phụ vô liêm sỉ, tiếp chiêu!

Đường Chấn Kiệt quát lên một tiếng, rồi tung Kim Mai Hạc Chưởng, xuất chiêu “Phong Vân Tế Hội”, một luồng sáng phát ra kinh phong quét tới tứ nữ.

Bốn thiếu nữ mềm mại nhẹ nhõm lạ thường, không hoang mang vội vã né tránh Mai chưởng. Tiếp đó nổi lên làn sóng cười, nói :

- Ai là dâm phụ? Bọn ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ...

- Tiểu đệ đệ nói xem, bọn ta dâm đẳng ở chỗ nào?

- Mỹ sắc trước mặt, không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt... Hì hì... ha ha... ha ha... hi hi...

Khẩu khí độc ác dâm dăng, nghe khó lọt tai. Đường Chấn Kiệt chưa từng gặp sự việc như vậy nên hai má đỏ bừng, lông mày dựng ngược. Chàng quát một tiếng, Mai chường sử tiếp chiêu “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”.

- Ha ha... người đã lớn như vậy mà vẫn còn xấu hổ...

- Ai nói không phải lý, xem cái mà như quả trứng gà của người ta kìa...

- Ta bực quá, muốn nuốt chừng tiểu đệ đệ...

Bốn thiếu nữ vừa nói vừa cười, nhưng vẫn tránh được chiêu thức của Đường Chấn Kiệt.

- Này, tiếp chiêu đi!

Đường Chấn Kiệt rùn vai một cái, tả hữu sử “Linh Đài Phiêu Mai”, hữu thủ dùng “Náo Thiên Thám Trảo”, đó là Mai chường hợp lại, một thức tuyệt chiêu.

Trong nháy mắt, đóa đóa mai loang loáng, kim tinh đầy trời, chường ảnh loang loáng tựa như lớp sóng tràn giống như rồng ngâm hồ rỗng, uy lực ghê gớm.

Bốn Phấn y thiếu nữ thân mình lướt tránh hết bên này rồi sang bên kia, tựa như chim yến bay lướt sóng, ong bướm hút nhị hoa, bay lộn trong mai ảnh chường phong, bộ pháp cao tuyệt.

Đường Chấn Kiệt ba lần liền xuất thủ đều bị đối phương tránh được hết, chàng rất đổi kinh ngạc.

- Tiểu đệ buông tay!

Đường Chấn Kiệt đột nhiên cảm thấy cánh tay trái bị tê dại, “không”, lời nói chưa dứt thì Kim Mai Hạc Chường đã thoát khỏi tay.

- Ta tiếp Hạc chường của tiểu đệ!

Các ống tay áo phất lên liên hồi làm hoa cả mắt. Đường Chấn Kiệt không kịp lùi lại, Hạc chường đã rơi vào tay một thiếu nữ.

Sự việc diễn ra nhanh như điện, Mai chường bị rời khỏi tay Đường Chấn Kiệt chỉ là trong chớp mắt.

- Tiểu đệ đệ tiếp chiêu này coi!

Ánh sáng lướt qua.

Đường Chấn Kiệt hơi hoảng loạn, không dám ứng chiêu, vội bước sang ngang một bước.

- Tiểu đệ chú ý, hãy tiếp chiêu “Tiên Nữ Trích Đào” của thư thư.

- Hừ! Ai là đệ đệ của các người? Thật không biết xấu hổ...

Đường Chấn Kiệt nói vậy, nhưng Hạc chường của chàng đã bị vô hiệu hóa. Chàng hoảng hốt, quay người lùi về sau.

Đường Chấn Kiệt không nghĩ đến đằng sau lưng vẫn có người, định xoay mình, thì “chục” một tiếng, chàng đã hứng luôn một nụ hôn.

- Hi hi... người ta vẫn còn là con gà trống tơ.

Đường Chấn Kiệt vô cùng bực tức, nên tấn công liên tiếp. Tứ nữ không hề khẩn trương, vẫn cười nói hoa tay như thường.

Tám cánh tay đẹp đẽ, mãnh liệt, tảo tợn tựa như vờn liễu hái hoa, nhất tề nắm bắt Đường Chấn Kiệt. Sờ một cái, xoa một cái, véo một cái, lại còn thơm một cái...

Chàng như rơi vào trận chiến son phấn, muốn tránh ra còn khó hơn lên trời. Đường Chấn Kiệt đường đường là đấng nam nhi, mà hầu như chỗ nào cũng bị bốn thiếu nữ sờ qua một lượt. Còn khuôn mặt tuấn tú cũng bị họ thay nhau hôn, không biết có bao nhiêu dấu môi son còn in trên đó.

Bốn vị Hoa y nhân đứng bên cạnh thấy cảnh đó, thật vừa thương vừa ghét, một Hoa y nhân nói :

- Ấy! Tiểu oa nhi, người ta đưa thịt thiên nga đến tận miệng mà không ăn mi, đúng là người kém trí.

Đường Chấn Kiệt đã hoa cả mắt, thở hổn hển, nghĩ bụng: “Thế là hết! Đường Chấn Kiệt ta đường đường là đấng nam tử, tài năng khác người, lẽ nào lại bị nhục bởi bọn dân phụ...”.

Ý đã định, chàng kêu lên một tiếng thảm thiết, giơ tay định tự sát.

“Bốp, bốp!” Đã có hai nữ nhân, mỗi bên một người lập tức giữ chặt hai tay.

- Không nên động thủ nữa, tiểu đệ đừng buồn phiền!

- Xem tuổi tác của hần không lớn, nhưng tính tình thật không còn nhỏ, chưa làm gì đã muốn chết.

Đường Chấn Kiệt muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong đành dậm chân mà khóc.

- Các người làm cái gì thế? Ta cầu mong các người hãy giết ta đi!

Bốn nữ nhân thấy cảnh ấy nên thôi không cười nữa, vội vàng nhẹ nhàng nói :

- Chúng ta thật không tốt, chỉ đùa với ngươi một chút, thế mà ngươi tưởng thật!

- Ai... ai đùa với các người, thật không biết xấu hổ... mau buông ta ra.

- Buông thì buông, làm gì phải chửi người?

Lúc đó nhị nữ buông tay ra, lùi lại một bước, rồi nói :

- Ngươi còn muốn thế nào nữa?

- Mau trả ta Kim Mai Hạc Chưởng!

Nhị vị thiếu nữ khác nghe thấy vậy thì cười tít mắt, rồi tách hai chân ra kẹp lấy Kim Mai Hạc Chưởng, chỉ để thò cái cán ra một chút, ở chỗ vùng tam giác phồng lên trông chẳng đẹp mắt, Đường Chấn Kiệt thật hết cách ra tay.

Hai thiếu nữ liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, “bốp, bốp” vỗ tay hai cái, cười như nắc nẻ nói :

- Lại đây, mau mà lấy đi!

- Thật xấu hổ, ta không lấy!

Đường Chấn Kiệt nhổ một bãi nước bọt, rồi dang chân định chạy.

- Hồng!

- Hần chạy rồi!

Bọn họ không ngờ Đường Chấn Kiệt bỏ hết binh khí, thừa cơ chạy thoát... lúc này nổi lên tiếng hô truy đuổi liên hồi.

Có một thiếu nữ vội gào to :

- Tiểu đệ đừng đứng lại, chẳng phải vừa rồi chính là người đang tìm một nam một nữ đó sao?

Tiếng kêu đó thật là linh nghiệm. Đường Chấn Kiệt nghe gọi liền không chạy nữa và quay người lại.

Bốn nam bốn nữ nhìn Đường Chấn Kiệt vậy tay, rồi liền chạy vào trong rừng.

Nguyên tắc của võ lâm là “gặp đèn thổi tắt, gặp rừng không truy đuổi”, nhưng Đường Chấn Kiệt vì sự an nguy của Vi thư thư, Hồng ca ca nên không nề hà gì, vội hít một hơi, thi triển thức “Nhũ Yến Sấm Lâm” nhanh như cắt, hướng khu rừng đuổi theo.

Trong rừng tuy tối tăm nhưng tứ nữ lại đi trước luôn miệng gọi nhau. Do đó, Đường Chấn Kiệt cứ theo tiếng gọi mà truy đuổi, càng đuổi càng vào sâu, khoảng uống hết một tuần trà, đột nhiên nghe thấy tiếng nước ào ào từ phía trước vọng lại.

Đường Chấn Kiệt chạy liền mấy bước đến xem, thì ra là một ngọn núi. Khe nước trên vách núi chảy bắn ra những ánh bạc rồi tụ lại chia làm đôi, chảy theo vách núi. Song không thấy bóng bốn vị Hoa y nhân, kể cả bốn vị Phấn y thiếu nữ.

Đường Chấn Kiệt lòng dạ lo lắng không biết tìm ở hướng nào. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười vui của nam nữ vọng lại :

- Hây hây... tiểu tử đó có lẽ vẫn là hàng tốt.

Tiếng nói này là giọng nam nhân.

Tiếp đó là tiếng của một nữ nhân vang lên :

- Thế thì sai rồi... nhưng theo ta, hần không chắc là con gà trống tơ!

Lại một trận cười hi hi ha ha...

Liền đó hai tiếng quát giật dữ :

- Người muốn làm cái gì?

- Người dám chạm đến ta?

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng giạt mình, thật rõ ràng hai tiếng nói giạt dữ ấy chẳng phải ai xa lạ, mà chính là của Vi thư thư và Hồng ca ca.

Chàng vội vàng quan sát, chẳng thấy nửa bóng người, nhưng nghe tiếng thì như là ở ngay trước mặt.

Đột nhiên lại có tiếng kêu gấp gấp :

- Cứu ta với!

Chính là tiếng của Đường Tử Vi. Đường Chấn Kiệt kinh ngạc ngẩng đầu quan sát. Thì ra, sau khe nước có một động đá, trong động còn có ánh đèn hắt ra, Đường Chấn Kiệt tự trách mình cẩu thả không xem kỹ, bèn co chân khom người nhảy lên cửa động.

Động không sâu, trong động có lửa, tiếng cười vui lẫn tiếng chửi rủa và tiếng khóc sùt sùi, thành một tạp âm. Đường Chấn Kiệt không dám chậm trễ, vội định thần nín thở luồn vào trong động, quay mình quan sát, chỉ thấy trên khoảnh đất có một đồng củi thông đang cháy, lửa cao ba thước, chiếu sáng rực cả động.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, có một đôi nam nữ lỏa lồ đang nhảy điên loạn quanh đồng lửa.

Nữ nhân tuổi không cao, mặt đẹp như hoa, toàn thân trắng như tuyết. Bộ ngực mỹ miều, căng tròn lung linh, hai đầu nhũ hoa nhô cao lắc lư theo cánh tay vung vẩy, làm người ta mê hồn, bụng vằn vẹo, chân nhún nhảy tạo ra cảnh tượng mê hồn.

Nam nhân cũng là một thanh niên tuấn mỹ, đẹp đẽ khác người. Lúc này thân mình gã mồ hôi vã ra như tắm.

Nữ nhân liếc nhìn nam nhân, hỏi :

- Phong lưu tài tử, chàng vẫn nhện được chứ?

Nam nhân cười đáp :

- Ta vẫn miễn cưỡng... Tiên Hồ, Tiên Hồ, nàng thế nào?

- Chẳng sao!

Lại một trận quay cuồng kịch liệt, đầu nhũ hoa phập phồng tự như sóng, mình mềm như rắn... đột nhiên ả quỳ xuống, ưỡn hai vai, ngẩng cao đầu, rồi nằm ngửa ra.

Đường Chấn Kiệt thấy cảnh dâm loạn khó coi vừa xấu hổ, vừa bực tức.

Chàng thấy bên trong có một đôi nam nữ bị trói vào đầu hai cây gỗ.

Đôi nam nữ bị trối nhắm mắt, cúi đầu khóc thầm, quần áo trên người rách tả tơi, phần lớn đã bị bung đi. Đường Chấn Kiệt chú ý quan sát, đợi đúng lúc rồi gọi to :

- Thư thư!

Chàng lập tức xông tới.

- Đệ đệ!

Đường Chấn Kiệt lao tới quá nhanh, không ngờ nữ tử lửa thể thừa cơ án ngay phía trước Đường Tử Vi, nên chàng đã va trúng vào.

- Ấy... ôi...

Đường Chấn Kiệt vừa định giơ tay đẩy ra thì đã bị nữ nhân đó hôn trước một cái.

- Đồ dâm phụ vô sỉ, tiếp chiêu!

Chàng nói rồi, hai tay đẩy ra một chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”.

Nữ nhân đó không né tránh, cũng không hoàn kích mà dùng bộ ngực căng tròn ứng tiếp. Đường Chấn Kiệt hoảng hốt bèn co tay, lùi về sau.

Tuy Đường Chấn Kiệt co tay lại rất nhanh, nhưng hai tay vẫn chạm phải, và cảm thấy mềm mại, nhẵn nhụi.

Nữ nhân phá lên cười, nói :

- Lại đây, chàng chạy làm gì! Hi hi...

- Đệ đệ mau ra tay đi!

- Đối với loại nữ nhân này chẳng cần kiêng nể!

Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng cùng nói, không phân biệt được ai nói trước, ai nói sau.

- Tiếp chiêu!

Đường Chấn Kiệt quát lên, dùng chiêu “Hoàng Long Thám Trảo”, trên chụp đầu, dưới đánh vào bụng, một chiêu hai thức, ra tay rất lạnh lợi.

- Tiểu oa nhi thô lỗ thật!

Nữ nhân đã tóm chặt bàn tay ở phía trên của Đường Chấn Kiệt, đồng thời ưỡn vùng bụng dưới ra chờ đón. Bàn tay ở phía dưới của Đường Chấn Kiệt tuy đã tiếp cần, nhưng dường như không còn sức lực, đành buông trượt xuống.

- Ấy da, khá lắm!

Nữ nhân rên lên một tiếng khoái trá. Đoạn quay sang ra lệnh cho bốn Phấn y thiếu nữ khi nãy vừa mới động thủ, hiện đang đứng chờ sẵn trong động :

- Hãy cho hân xem Tiêu Hồn Trận của chúng ta. Đêm nay bản Động chủ và các người cùng nhau ăn mừng!

- Đệ tử xin tuân huấn dụ!

Bốn thiếu nữ đồng thanh đáp, rồi lắc lư người, những chiếc áo lụa màu đã tụt xuống đất, trên thân hình mỹ miều chỉ còn mảnh vải xanh lục che ngực và chiếc quần lót hồng.

- Bọn dâm oa dâm phụ giết không chết kia. Đường Chấn Kiệt ta sẽ sống chết với các người.

Chàng nói rồi lắc vai, tay đánh chân đá, khí thế vô cùng hung mãnh. Tứ nữ không hoàn thủ, chỉ quay tít xen kẽ nhau như cá gặp nước, bướm vờn hoa, làm người ta mê hồn.

Đường Chấn Kiệt giở hết tài năng bản lĩnh, nhưng cũng không làm gì được đám dâm nữ.

Tứ nữ từ nhanh đến chậm, lượn lờ, bốn cặp ngọc phong đung đưa. Ngọn lửa trong động bốc à lửa dục của bốn thiếu nữ lại còn cao hơn.

Bốn thân hình mượt mà nhẵn nhụi của các thiếu nữ chỗ nào cũng rung động... co rút... vặn vẹo.

Một tiếng gọi to, tứ nữ cùng ra tay điểm huyết.

- Hồng rồi!

Đường Chấn Kiệt kêu to một tiếng rồi ngã xuống, tuy không bị thương, nhưng huyết đạo toàn thân đã bị khổng chế nên không động đậy được.

- Mau lột hết quần áo của hắn ra.

Nữ nhân ban đầu lại ra lệnh.

Bốn Phấn y nữ nhất tề động thủ, cởi áo lột quần... mau chóng hoàn thành công việc.

Thân hình Đường Chấn Kiệt đã trần như nhộng, như con dê non chờ làm thịt.

- Đệ đệ!

- Kiệt đệ đệ!

Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng kêu lên, rồi cùng khóc.

Bốn Phấn y nữ tựa như hổ đói vồ dê, ôm lấy Đường Chấn Kiệt, thân hình không ngừng cọ sát vào nhau.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang động núi rừng...

Đường Chấn Kiệt như kẻ mất hồn, mơ mơ hồ hồ, mộng không ra mộng, tỉnh không ra tỉnh, không biết đã qua bao nhiêu lâu thì nghe tiếng gọi bên tai :

- Đệ đệ! Đệ đệ! Tỉnh dậy!

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng thì sợ hãi run cầm cập, quát to :

- Đồ dâm phụ đáng xấu hổ, ta chết cũng không theo!

Rồi bật dậy và phóng ra một chưởng.

- Sao đệ lại đánh thư?

Đường Chấn Kiệt vừa xuất chưởng đánh loạn một trận, mắt vẫn không mở, hoàn toàn là do tiềm thức điều khiển, nay nghe vậy liền mới hơi tỉnh lại, mở mắt xem đã không còn một bóng các nữ yêu đầu nữa, nhưng bên rặng cây cổ tùng có một con suối chảy róc rách.

Nhìn lên trời đã thấy trăng ở đỉnh đầu.

Đột nhiên “tinh” một tiếng, Đường Chấn Kiệt vội quay mình lại xem, thì thấy một thiếu nữ duyên dáng đang đứng một bên. Nàng mặc áo thêu hoa màu nguyệt bạch, choàng tấm khăn màu xanh, tóc vấn bông như mây, có cài một cây trâm vàng, mặc váy thêu hoa màu dương, thật mỹ lệ vô cùng.

Đường Chấn Kiệt thấy nàng đẹp quá, nên ngẩn ngía mãi.

- Có cái gì mà ngẩn? Lẽ nào chưa đến nửa đêm, đệ đã không nhận ra ta nữa?

Thiếu nữ nói nhẹ nhàng chậm rãi.

Đường Chấn Kiệt giật mình, những vẫn tiến lên một bước, hỏi :

- A, ta cứ tưởng ai, hóa ra là cô nương!

- Ai chả biết ta là cô nương, hãy mau gọi là thân thư thư.

- Ta đã gọi như thế ở Tiểu Long Khê rồi!

- Gọi thêm một tiếng cũng không thừa đâu.

Đường Chấn Kiệt cười nói :

- Chúng ta chẳng phải là thư đệ, sao lại gọi loạn như thế được?

- Đệ không bằng lòng nhận ta là thư thư, thôi đành vậy!

Thiếu nữ nói rồi quay người bỏ đi.

Đường Chấn Kiệt nghĩ lại vội gọi :

- Xin cô nương đừng bước!

Thiếu nữ nọ không trả lời, cứ từ từ bước đi.

- Xin cô nương chậm một bước được không? Ta có lời muốn thỉnh giáo!

Thiếu nữ nghe thấy thế lại càng bước nhanh hơn.

Đường Chấn Kiệt động tâm, bèn chạy đến trước mặt thiếu nữ ngăn lại.

- Đệ chặn đường ta làm gì? Ta không nói đâu, tránh ra!

Gương mặt thiếu nữ rất nghiêm túc, lộ vẻ kiêu hãnh. Đường Chấn Kiệt hổ thẹn, lùi ra sau ba bước, ấp úng nói không ra lời. Thiếu nữ nọ thấy cảnh tượng ấy, nhin không được liền bật lên một tràng cười. Tiếng cười thật ngọt ngào, dễ chịu.

Đường Chấn Kiệt bị thiếu nữ cười, lòng dạ thấy lằng lằng tựa như gió xuân ẩm áp, lại càng không biết nói thế nào.

- Hầy, có gì sao không nói ra? Đệ bảo là có lời muốn thỉnh giáo kia mà?

Giọng nói của thiếu nữ thật dịu dàng, thánh thót, cánh tay áo lất phất quét qua mặt Đường Chấn Kiệt, chàng hoảng hốt, ấp a ấp úng :

- A, đúng rồi... ta muốn... ta muốn thỉnh giáo một chút... vừa rồi ta may mà không chết trong động, chính cô nương cứu ta phải không?

Thiếu nữ nọ cười nói :

- Trong thâm sơn hoang vu, không là ta thì là ai nào?

Đường Chấn Kiệt nghe vậy, vội vàng sửa lại áo quần, vòng tay nói :

- Ôn cứu mạng, xin cô nương nhận của tại hạ một vái.

Nói xong định quỳ xuống, nhưng kỳ quái làm sao, chàng muốn quỳ mà quỳ không được. Chú ý xem kỹ thì thấy một tay áo của thiếu nữ thẳng như cái bút đỡ chặt lấy hai đầu gối của chàng, và còn cứng hơn cả sắt đá.

- Muốn tạ ta, không cần phải cúi đầu!

- Thế tại hạ phải tạ cô nương thế nào?

Thiếu nữ liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, nói :

- Đệ tự suy nghĩ xem, ta cần cái gì?

Đường Chấn Kiệt thông minh dị thường, nên nghĩ ra ngay điều mong đợi của đối phương, đó là muốn gọi thân thư thư, nhưng Đường Chấn Kiệt vốn là nam tử hảo hán cho nên cảm thấy xấu hổ, không gọi thành lời được, chàng vờ coi như không biết.

- Đệ chẳng ngu dốt chút nào, chẳng qua đệ không dám gọi mà thôi...

Thiếu nữ nói dứt lời, liền bước nhanh đi.

Đường Chấn Kiệt thấy thiếu nữ bực mình, tay chân lóng ngóng, không suy nghĩ nhiều, vội đuổi theo, một tay giữ chặt thiếu nữ, gọi liên hồi :

- Thư thư... thư thư... thân thư thư...

- À... à... à...

Thiếu nữ vui mừng tốt độ, nhìn Đường Chấn Kiệt cười tí mắt, thuận thế ngã mình, ư hử một tiếng, rồi thì đã lọt vào trong lòng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt dùng hai tay đẩy nàng ra, đang định lùi về sau thì nghe thiếu nữ nói :

- Không nên rời ta, xin đệ gọi ta mấy câu nữa...

Đôi tay ngọc ngà của thiếu nữ đưa lên ôm chặt lấy đầu chàng, rồi gục đầu vào vai chàng. Phút chốc tuôn ra hai dòng lệ nóng.

- Cô nương... không, thư thư khóc à?

- Ta vì vui sướng quá mà khóc. Đệ đệ thân yêu, đệ để ta khóc một trận thoải mái đi! Ta lớn như thế này mà vẫn chưa bao giờ khóc.

Nói rồi liền khóc to lên.

“Thật khó hiểu! Tâm của thiếu nữ tựa như hoàng mai mười tám lần biến đổi trong một buổi, thật là thần quỷ không rõ ràng”.

Đường Chấn Kiệt trầm nghĩ như vậy.

- Đệ đệ, xin đệ ôm chặt lấy ta được không... ôm chặt một chút... ta mong đệ đáp ứng!

Đường Chấn Kiệt đối với yêu cầu của thiếu nữ cảm thấy khác lạ, định cự tuyệt, nhưng thấy thân hình thiếu nữ trong lòng mình mềm mại như con mèo con, ngoan ngoãn như con cừu non nên động lòng, chàng dang hai tay ôm ghì lấy thiếu nữ.

- A... a...

Thiếu nữ có chút nghẹt thở, nhưng trong lòng cảm thấy sướng khoái lạ thường, chưa bao giờ được ấm áp như vậy. Thiếu nữ cắn nhẹ tai của chàng, nói như mơ :

- Đệ đệ... đệ đệ... gọi ta thêm mấy tiếng đi!

- Thư thư... thư thư...

Đường Chấn Kiệt hoảng hốt nói :

- Thư thư bị thương rồi!

Nói rồi lấy tay lật vai trái của thiếu nữ ra.

Trên vai trái của thiếu nữ, chiếc áo bị rách một đường, thấm đỏ cả vùng vai, chắc là máu chảy nhiều lắm.

Thiếu nữ nọ không hề chú ý, nói :

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ một chút!

Đường Chấn Kiệt vội hỏi :

- Chắc là thư thư vì cứu đệ mà bị thương?

Thiếu nữ gật gật đầu, đáp :

- Vì lúc đó ta vừa mới giằng được đệ ra, không ngờ con dâm hồ ấy lại thừa cơ ra tay, ta chẳng còn cách nào hoàn kích, đành phải chịu một chưởng...

- Thư thư... thư thư... thân thư thư... thân thư thư của đệ... thư vì cứu đệ...

Đường Chấn Kiệt cảm động chảy cả nước mắt. Cũng không biết dưng khí nào đã dậy lên trong lòng Đường Chấn Kiệt khiến hai tay chàng ghì chặt lấy thiếu nữ.

- Mau buông ta ra! Đệ đệ làm sao dám ôm thư thư, người ta trông thấy sẽ cười cho...

Thiếu nữ vươn mình tựa như con bướm bay đi, nhẹ nhàng hạ xuống tiểu khê.

Đường Chấn Kiệt giật mình, cho là thiếu nữ đã bực mình, vội vàng chạy đến gần, nhìn nàng.

Thiếu nữ nói :

- Ta chẳng phải bức mình, mà chỉ là sợ đệ!
- Sợ đệ? Tại sao sợ đệ?

Chàng thấy lạ nên hỏi lại như thế. Thiếu nữ nhìn chàng, nhẹ nhàng nói :

- Sợ đệ sinh hư hỏng, đệ đích thật hư hỏng.
- Đệ hư hỏng? Đệ hư hỏng thế nào?
- Đệ... đệ... đệ... tay của đệ hỏng nhất. Nữ ma đầu nọ...

Thiếu nữ nói rồi thì hai má ửng đỏ, xấu hổ, nhưng lại cười rồi quay mình đi.

Lời ấy vừa nói ra, Đường Chấn Kiệt mới hiểu điều mà thiếu nữ nói là ám chỉ việc ở trong động.

Nỗi lo lắng qua đi, Đường Chấn Kiệt vội cúi đầu xem thấy quần áo tươm tất như lúc đầu, sờ sau lưng vẫn còn Kim Mai Hạc Chường, thì thét lên :

- Bộ y phục này của ta là...

Đường Chấn Kiệt định nói là bộ y phục này của ta là do cô nương mặc lại cho ta, nhưng chợt nghĩ đối phương là hoàng hoa khuê nữ, nên vội giữ miệng không nói thêm nữa.

Thiếu nữ nghe được nửa câu, quay đầu nói :

- Còn hỏi, không biết xấu hổ!

Một thiếu nữ đẹp như tiên lại không nề hà nam nữ khác biệt, dám mặc quần áo ột nam tử lỏa lồ, đúng là tình nghĩa sâu xa, làm cho Đường Chấn Kiệt không dám tưởng tượng.

- A! Thân thư thư của đệ...

Đường Chấn Kiệt không ngăn được tình cảm, bèn ôm thiếu nữ vào lòng, và khóc nức lên.

Thiếu nữ rút khăn tay, thân thiết lau nước mắt cho chàng, nói :

- Đừng khóc, hãy nghe lời thư thư, mau rời khỏi nơi đây, chỗ này sát cơ tứ phía, nguy hiểm trùng trùng.

Đường Chấn Kiệt thừa cơ hỏi :

- Thư thư có nhận ra bọn nam nữ vô sỉ ở trong động không?
- Đó là Nhị đại động chủ nổi tiếng võ lâm. Nam là Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba, nữ là Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan.

Đường Chấn Kiệt nghe qua thì giật mình kinh hãi, nghĩ rằng Võ lâm Nhị động võ công cao cường, trên cả Tam bảo, Tam môn. Thế mà vị thư thư này dám đơn thương độc mã đánh bại hai Động chủ. Nghĩ xong, chàng lập tức hỏi :

- Xin hỏi thư thư tôn tính phương danh và thuộc môn phái nào?

Thiếu nữ do dự một lát mới nói :

- Tên ta chưa hề cho ai biết, nhưng với đệ, ta sẽ nói, chỉ khuyên đệ chớ nói với người khác. Ta họ Lam, tên gọi Viên Viên, nhưng người ngoài đều gọi ta là Phù Dung Phi Tử.
- Phù Dung Phi Tử! Phù Dung Phi Tử! A, một danh hiệu rất tao nhã, chỉ có thư thư mới xứng với danh xưng đó!
- Thôi đi! Ta chỉ mong đệ gọi ta là thân thư thư...

Đường Chấn Kiệt liếc nhìn :

- Như vậy, thư thư nhất định là Phù Dung quận chúa nổi danh của võ lâm!

Lam Viên Viên chưa kịp đáp, bỗng từ khoảng cách trăm bước có một chiếc kiệu nhỏ hai người khiêng, lướt tới không một tiếng động. Thiếu nữ bèn liếc Đường Chấn Kiệt một cái rồi nói :

- Đệ đệ, ta phải đi rồi, mong đệ bảo trọng, đừng quên ngày kia đến Tiểu Long Khê lấy mặc ngư.

Nói rồi phi thân lên chiếc tiểu kiệu.

Đường Chấn Kiệt vội gọi :

- Thư thư, chậm một bước. Vì thư thư, Hồng ca ca của đệ hiện nay ở đâu?

- Ở gần đây thôi, đệ tự mình đi tìm đi.

Lam Viên Viên tay vén rèm kiệu, quay đầu nhử mày, mắt ứa lệ, thở dài một tiếng rồi mới ngồi vào kiệu. Hai kiệu phu nhấc kiệu lên rồi phóng đi nhanh như bay. Chỉ nghe vọng lại trong gió tiếng đàn tỳ bà hòa với tiếng hát. Lời ca ai oán rung cảm lòng người. Đường Chấn Kiệt đứng ngây ra nhìn chiếc kiệu khuất dần, lòng dạ ngổn ngang. Đường Chấn Kiệt ngây ra mãi, chợt nghe sau có tiếng cười, trong lòng thấy lạ, vội quay người lại thì thấy một đôi nam nữ đứng song song, chính là Tử Vi thư thư và Thu Hồng ca ca.

Tử Vi không đợi Đường Chấn Kiệt nói, đã bắt chước giọng của chàng :

- Thư thư... thư thư... thân thư thư... thân thư thư của đệ...

Đường Chấn Kiệt xấu hổ vô cùng, bèn tiến lên một bước, lấy tay bịt miệng Tử Vi lại.

Đường Tử Vi né mình tránh ra và bật cười ha hả cùng với Bạch Thu Hồng.

- Ba người ở đây vui cười, làm bọn ta tìm muốn chết.

Tiếng đến người đến, ba hòa thượng hai nữ nhân cùng một thiếu niên đi lại. Đó là Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi.

Không đợi mọi người nói, Đường Tử Vi nhanh miệng chỉ Đường Chấn Kiệt, nói :

- Tên tiểu quỷ này quá lắm, người nhỏ quỷ lớn, hắn đã mê một người rồi...

Đó là tin mới nhất, mấy người kia cướp lời hỏi :

- Ai?

- Là tiểu thư như thế nào?

- Người thế nào?

Đường Tử Vi cười đáp :

- Nhắc đến người đó, đầu đuôi dài dòng, đó là Phù Dung quận chúa nổi danh trong võ lâm, thường gọi là Phù Dung Phi Tử.

Mọi người nghe vậy thì kinh ngạc lạ thường, muốn hỏi cặn kẽ thì Đường Tử Vi chỉ về phía xa nói :

- Linh hồn của tiểu quỷ đã bị nàng ta lấy đi rồi, chúng ta hãy trở về Phật Âm tự rồi từ từ kể lại đầu đuôi tỉ mỉ.

Thế là mọi người đi về Phật Âm tự.

14. Chương 14: Phong Vân Tế Hội

Nhóm Đường Chấn Anh chín người về đến Phật Âm tự thì trời đã sáng.

Lại nói về Mai Chuông Tẩn Nhân Lã Chí Viễn, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên, Âm Sơn chuông môn Thiên Cực đầu đà, và Tam đại bảo chủ, kể cả Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao, Tây Lộ bang chủ Trại Diêm La Cam Cừu, từ Tuyệt Mệnh nhai theo sách thẳng tọt xuống khe núi, cảm thấy âm khí dày đặc, tối mò, tựa như ném mình vào hang quỷ, mọi người đều cảm thấy lạ.

Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu bèn vung hỏa chiếp tử (bùi nhùi), Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên quan sát tình hình, nói với Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn :

- Lã huynh, hãy đưa động đồ cho tiểu đệ.

Mai Chưởng Tản Nhân đưa động đồ cho Hà Khải Thiên, mấy người tụm lại xem bản đồ.

Trên động đồ, ngoài những điểm khoanh tròn và vài nét hoa văn lung tung, ngoài ra không có chữ nào. Ngoài Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên ra, những người còn lại xem chẳng được cái gì.

Hà Khải Thiên xếp chân ngồi trên đất, lấy ở trong mình ra một cái thước cực kỳ tinh xảo, đo trên bản đồ, sau đó viết trên đất, tính toán một lúc, rồi cuộn bản đồ lại đứng lên, đếm mấy bước đi về phía bên trái.

Mấy người theo sát sau lưng Hà Khải Thiên, không ai hỏi ai, lặng lẽ bước đi, nhưng không ai chịu tụt hậu một bước.

Hà Khải Thiên đi được trăm bước, bèn chỉ vách đá nhẵn nói :

- Xem, cửa động ở trên đó!

Cự Vô Bá Hồng Thao nhìn về hướng chỉ, giơ tay, cây bùi nhùi lập tức bị ném đến đó, chiếu sáng cả một vùng cửa động.

- Tiểu lão nhi xin lên trước...

Hà Khải Thiên vừa dứt lời đã tung người bay lên.

Những người còn lại sợ có chuyện gì xảy ra, nào dám để Hà Khải Thiên một mình đi trước. Không ai chịu tụt lùi, tựa như đàn ong, cùng nhảy tới cửa động.

Hà Khải Thiên bước vào trong động. Mấy vị võ lâm cao thủ sợ bị giữ bên ngoài cổ động, không ai chịu đi sau. Song, cửa động nhỏ hẹp, chỉ có thể hai người cùng vào, đằng này ai cũng tranh vào trước, tụ tập thành một đám.

Hà Khải Thiên ngoảnh đầu lại cười nói :

- Các vị làm cho Hà mỗ ta không yên tâm, ta xin nhường cho các vị đi trước vậy.

Trại Diêm La Cam Cừu cười lạnh một tiếng, đáp :

- Đi trước thì có sao, ta dẫn đầu...

Nói rồi đi lên phía trước.

- Cam bang chủ đừng cậy mình...

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vừa mới nói đã nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng, nhìn lại thì đã không thấy bóng Cam Cừu đâu nữa.

- Cam huynh! Cam huynh! Cam huynh...

Cự Vô Bá Hồng Thao gọi to mấy tiếng, mãi mới thấy từ bên trong vọng ra một tiếng :

- Ta ở đây!

Âm lượng rất nhỏ, theo khoảng cách có lẽ ở xa lắm.

Sự việc thay đổi đột ngột làm ọi người sợ hãi thất sắc. Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vội chạy lên trước Hà Khải Thiên, hỏi :

- Hà lão tiên sinh, có... có việc gì?

Hà Khải Thiên không đáp lời, một tay vịn một hòn đá to đặt vào chỗ Cam Cừu vừa mới đứng rồi hướng về vách động vỗ tay một cái, một tiếng xoạt vang lên, một vòng dây thừng tung ra không biết từ chỗ nào, buộc lấy hòn đá rồi kéo vào trong động. Mọi người thấy vậy đều ngẩn người, tấm tắc khen.

Lúc này ai cũng cảnh giác, đề phòng, không dám tranh nhau đi trước nữa. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn mọi người, thần sắc nghiêm túc lạ thường, nói :

- Không Không thượng nhân rõ ràng là một đại kỳ nhân, kết cấu của Phi Phi cổ động rất tinh vi. Theo trên bản đồ là vùng đất vuông, có nhiều cơ quan bí mật, không cẩn thận một chút là nguy hiểm đến tính mệnh. Cho nên trước khi vào động, xin các vị nhớ kỹ một điều, không được phạm sai sót nhỏ. Khi đã vào đây thì chỉ được tiến chứ không được lùi.

Hà Khải Thiên ngừng một lát rồi giải thích thêm :

- Các bộ phận trong động rất khác thường, hầu như toàn bộ đều có hai lò xo hai dây. Khi bước qua thì bình an vô sự, nhưng nếu lùi lại tất sẽ bị một dây choàng vào, mong các vị luôn luôn chú ý.

Nói rồi tiến lên phía trước.

Những người còn lại thấy nói như vậy thì bán tín bán nghi, nhưng chẳng ai dám dừng lại một bước, vội đi theo.

Mọi người tiến lên được vài bước, nghe thấy một tiếng uỳnh, vội ngoảnh đầu lại nhìn thì cửa động đã bị một hòn đá to bịt kín, mọi người thấy hơi lo sợ.

- Bây giờ đã ở trong động, chỉ có tiến lên chứ không được lùi lại, hãy mau đi tiếp vào trong.

Hà Khải Thiên vừa nói xong, liền cười ha hả...

Hà Khải Thiên cười như thế chỉ làm ọi người dựng tóc gáy, thâm lo sợ.

Thiên Cực đầu đà hậm hực niệm Phật hiệu, nói :

- Hà lão tiên sinh có ý làm quỷ sứ chăng?

Thiên Cực nói xong, một số người muốn xông lên phía trước... Mai Chuồng Tản Nhân Lã Chí Viễn ngăn lại :

- Ý chí mọi người cùng quyết thì vàng đá cũng phải mở, nếu đại sư phụ không tin người, làm sao xoay được...

- Việc của ta, không cần ai lo đến.

- Lã mỗ có trách nhiệm bảo hộ Hà tiên sinh.

“Bình” một tiếng, song phương đã đổi một chuồng, làm ẩm cả trong động.

- Dừng tay, chỗ này không phải nơi động thủ.

Thái Cực Chuồng Sáu quát một tiếng, lách mình đứng giữa hai người.

Mọi người chuyển qua hai khúc ngoặt nguy hiểm, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi to :

- Xin các vị nhanh một chút, làm ta lo đến chết!

Mọi người ngẩng đầu xem thì thấy Trại Diêm La Cam Cừu tứ chi bị các vòng sắt khóa lại, không cử động được và như bị dán vào lưng chừng vách đá.

Hà Khải Thiên và mọi người vội giơ tay ấn vào vách động, “phụt” một tiếng, tứ chi của Cam Cừu được mở ra, Cam Cừu liền rơi xuống.

Nghiêm Thiên Uy trợn mắt một cái, nói khê :

- Hãy theo sau!

- Vâng!

Trại Diêm La Cam Cừu vừa thoát hiểm nên không dám vô kỷ luật nữa, để ọi người đi qua hết rồi mới đi tiếp sau.

Mọi người càng vào càng sâu, hai vách động lúc rộng lúc hẹp, uốn khúc nhiều chỗ, cảm thấy đường đi trong động nhấp nhô, một hồi lâu đã phải thay liên tiếp ba cây bùi nhùi, nhưng vẫn chưa tới đến động.

Thái Cực Cuồng Sáu không nhẫn nại được nữa, Thiên Cực đầu đà nghi ngờ mọi người, hai người không hện mà cùng hỏi :

- Xin hỏi Hà tiên sinh, đường động dài bao nhiêu?

- Không biết còn phải đi bao lâu nữa?

Hà Khải Thiên đáp :

- Đã đến rồi!

Mọi người vừa qua chỗ cong, đột nhiên có tia sáng lóe lên, thấy trước mặt là một hòn đá to cản đường. Trên hòn đá có những hạt minh châu to nhỏ tựa như hạt đào xếp thành tám chữ:

Việt thạch nhất lộ

Hưu tưởng hoàn sinh

(Vượt qua một bước

Đừng hồng sông sót)

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy liếc nhìn, cười ha hả một trận, nói :

- Khẩu khí ghê gớm, Diêm La điện, Phong Đô thành chẳng qua cũng như thế!

Bên cạnh hòn đá còn có một khe đá rộng hai thước, mọi người bước lên ngó nhìn bên trong khe đá thì thấy khai thông, có một thạch thất lớn tới một mẫu, nền bằng phẳng như gương, trống trải, nhưng kỳ quái là bị bao phủ một lớp khí màu lam làm cho trong phòng tối tăm âm u lặng lẽ, thoạt nhìn không thể biết rõ hư thực.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên liền giở bản đồ ra đối chiếu với thực địa một hồi rồi mới nói :

- Từ cửa động này đến thẳng trung tâm thạch thất toàn là đất rắn, hai bên và phía sau thì chỗ nào cũng có cơ quan bí mật, xin chư vị hãy chiếu theo vết chân ta mà tiến lên, không nên xem thường.

Nói rồi đi trước vào thạch thất.

Mọi người lần lượt theo ngay sau lưng Hà Khải Thiên, đến giữa thạch thất mọi người dừng bước quan sát khắp nơi.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn nói :

- Chỗ này trống trải, nghĩ rằng phải có chỗ khác nữa, nhưng không biết đi vào từ đâu?

Hà Khải Thiên nói :

- Chỗ này là một mấu chốt chuyển hướng quan trọng của Phi Phi cổ động, phải đợi thạch thất quay rồi mới hiện rõ đường ra.

Nói rồi bước ngay sang trái ba bước, chân chạm đất, rồi khẽ nhún một cái, chỉ nghe một tiếng “bình”, đột nhiên cả thạch thất chẳng khác nào trời xoay đất chuyển.

Chính khoảnh khắc ấy, trong phòng chợt tối như mực, cái tia sáng màu lam cũng không còn nữa. Bỗng chốc thấy ba tia sáng trắng từ bên phải, bên trái, và ở giữa chiếu rọi vào.

- A! Xuất hiện ba cửa động!

Mọi người hoan hô, định tiến về trước thăm dò...

- Chư vị! Hãy khoan!

Hà Khải Thiên gọi lớn ngăn mọi người lại, rồi giở bản đồ ra, nhưng xem mãi vẫn không nói một lời.

Thái Cực Cuồng Sáu vội hỏi :

- Đường đã thông, Hà tiên sinh còn nghi ngờ không tiến là lý do gì?

Hà Khải Thiên đáp :

- Thái tiên sinh không biết, động đồ này không hoàn chỉnh, vẫn chỉ là một phần của động đồ mà thôi. Trước mắt tuy xuất hiện ba thông đạo, nhưng ba đường đó đi qua những đâu, cuối cùng có thể đến được chỗ nào, trên một góc đồ này lại không có, cho nên ta chưa dám mạo hiểm tiến lên.

Thiên Cực đầu đà có chút không tin, hừ một tiếng rồi nói :

- Đưa đây cho bản tăng coi...

Nói rồi bước tới thò tay định lấy bản đồ.

Tang! Tang! Tang! Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cùng rút kiếm, sử chiêu “Thái Phong Khai Bình”, nhằm Thiên Cực tăng công tới.

Thiên Cực cười hì hì, xoay mình nhảy ngang, song chưởng vung ra, lập tức phóng ra mười luồng hàn phong nhằm Tam đại bảo chủ quét tới.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh ba bảo kiếm cùng vút cao, kiếm khí hùng hực, khí thế kinh người.

Hàn phong và kiếm khí đập vào nhau tạo ra một loại âm thanh kỳ dị và vô số tia sáng tràn ngập thạch thất.

Thái Cực Cuồng Sáu quát một tiếng, vung Kim Quang Như Ý trượng, một chiêu “Khai Sơn Đoạn Hà” quét ra một luồng gió mạnh đẩy hai bên tách ra. Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn đến gần Hà Khải Thiên hỏi :

- Ba thông đạo ấy, trên bản đồ có ghi lại tỉ mỉ không?

Hà Khải Thiên đáp :

- Đều có ghi, nhưng toàn ghi một nửa, muốn biết điểm cuối của ba con đường mà chỉ dựa vào tấm bản đồ không hoàn chỉnh thì thật là khó khăn.

Mai Chưởng Tẩn Nhân lặng đi một chút, lại hỏi :

- Xin Hà huynh xem kỹ, ba con đường này trên tấm bản đồ, thì thông đạo nào tương đối dài?

Hà Khải Thiên lập tức trả lời :

- Hai con đường bên phải và bên trái là ngắn, con đường ở giữa tương đối dài.

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Nếu con đường ở giữa dài thì chúng ta đi theo con đường giữa.

Hà Khải Thiên nói :

- Đi thì có thể đi, chỉ sợ đến nửa đường phải quay lại.

Thiên Cực nói :

- Không cần biết đi bao lâu, nhưng chúng ta phải vào mới được.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cùng nhất tề nói :

- Trên động đồ có ghi một đoạn thì chúng ta cứ đi xem.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên liếc mắt nhìn mọi người một lượt, rồi gật đầu nói :

- Được thôi, chưa đến Hoàng Hà thì chưa sợ chết. Chư vị đều một lòng đi tiếp, chúng ta sẽ đi nốt một đoạn trên bản đồ này.

Nói rồi rung vai gơ tay, một dây vàng từ trong tay áo bắn ra. Chiếc dây vàng này dài đến một thước, hình dáng tựa như chiếc chìa khóa, đoạn trước rất nhọn sắc, đoạn sau lại có ba tắc lưới đao, đó là “Vạn Năng Thần Kim” do Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên thiết kế công phu, chuyên dùng để phá các cơ quan trong động.

Hà Khải Thiên cầm Vạn Năng Thần Kim, tiến lên ba bước, ẩn nhẹ xuống đất, nghe thấy liên hồi tiếng vang, toàn bộ cơ quan ở giữa thạch thất bị đẩy hết, không còn dấu vết.

- Chư vị chú ý...

Hà Khải Thiên vừa nói đã tiến thẳng đến cửa thông đạo. Mọi người đi theo thấy có tia sáng trắng làm lóa cả mắt, tiến lên ba thước, thấy hiện ra hai cánh cửa sắt.

Hà Khải Thiên xem xét một chút, giờ cao Vạn Năng Thần Kim gắn vào chiếc khuy đồng bên phải. Chiếc cửa thép hai cánh lập tức tách ra làm hai bên, nghe kèn kẹt. Mọi người rất ngạc nhiên, xem mặt trong cửa thấy có một cái đầu rồng rất lớn. Cự Vô Bá Hồng Thao tung Sách Mệnh quỷ trảo đánh xuống đầu rồng. Hà Khải Thiên thấy vậy thì vội nói :

- Chớ làm vậy!

Hà Khải Thiên chưa nói hết, lưỡi của cái đầu rồng đó nhấc lên, tung ra nhiều mũi phi châm có tẩm độc.

Cự Vô Bá Hồng Thao hành động quá nhanh, một lúc không thể thu chân lại ngay, định né tránh nhưng đã không kịp.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc thì nghe “chúu” một tiếng, kim quang lóe lên, tinh tinh tinh tinh... liên hồi thấy tiếng kim loại va chạm, toàn bộ phi châm bị rút xuống, đồng thời thân hình to lớn của Hồng Thao bị quét lùi về phía sau, đó chính là Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vừa xuất chiêu.

Hà Khải Thiên thừa cơ xoay nút lò xo, cái đầu rồng lập tức vọt lên cao, lúc đó mọi người mới biết là giả, không nín được cười, Cự Vô Bá Hồng Thao toát mồ hôi lạnh đầy mình.

Sau khi đầu rồng lên cao rồi, thông đạo lại yên tĩnh vô cùng và phủ đầy lớp sương màu xanh, ẩn ẩn hiện hiện, trông âm hiểm đáng sợ vô cùng.

Thiên Cực đầu đà khế niệm Phật, nói :

- Xin hỏi Hà lão tiên sinh, trong thông đạo này có cơ quan bí mật hay không?

- Không những có, mà mỗi bước đều có.

- Hà tiên sinh có cách gì giữ chặt các cơ quan bí mật ở các nơi được không?

Hà Khải Thiên liếc nhìn Thiên Cực một cái rồi đáp :

- Đại sư phụ sợ rồi phải không?

Thiên Cực lúc sợ lúc không, nghe hỏi như vậy thì giả bộ không để ý đến, nói :

- Bần tăng chẳng qua lo cho sự an toàn của mọi người mà thôi.

Hà Khải Thiên nghe vậy liền cười ha ha... rồi bước vào thông đạo đáng sợ ấy.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn đi cùng Hà Khải Thiên, nửa bước không rời, thừa cơ truyền âm nhập mật, nói :

- Hà huynh hãy lợi dụng cơ hội bỏ chúng lại.

Hà Khải Thiên khẽ gật đầu, định sử dụng “Vạn Năng Thần Kim”, đột nhiên cảm thấy đằng sau khác lạ, vội quay đầu lại xem, chính là Thiên Cực đầu đà, liền hỏi :

- Đại sư phụ, làm gì vậy?

Thiên Cực đầu đà tay trái ấn vào huyệt Bối Tâm của Hà Khải Thiên, cười dữ tợn, nói :

- Không có tâm lừa gạt người, nhưng phải đề phòng người, đề phòng bất trắc xảy ra.

- Tránh ra!

Mai Chưởng Tẩn Nhân nhanh chóng xuất chiêu “Đẩu Tụ Huy Phong”, nhanh như tia điện.

Thiên Cực đầu đà thấy tay áo to rộng của đối phương đã quét tới, đành phải lùi lại.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ vừa kịp tới ngay phía sau, cùng quát lên :

- Hòa thượng nên thật thà một chút...

Nói rồi, ba người rút kiếm tấn công phía sau.

Thiền Cực tăng nghe vậy thì giật mình, vội dùng chiêu “Quái Mãng Thiên Phân”, mười ngón tay búng mạnh, bắn ra một luồng gió lạnh. Chiêu này là một trong ba mươi sáu thức Âm Phong trảo, tên gọi là “Ma Trảo Nhiếp Hồng”. Hòa thượng đã bị một chưởng của Lã Chí Viễn, nên vô cùng tức giận, vì gấp quá mà phát ra một lực rất mạnh. Tam đại bảo chủ không dám chậm trễ, kiếm khí bùng bùng, gặp phải luồng gió lạnh của đối phương phát ra tiếng rì rì, đôi bên bình thủ.

Thiền Cực tăng một chiêu không thành, bèn trút giận vào người Tam đại bảo chủ, quát một tiếng, giương hai tay, “Âm Phong chưởng” xem chừng sắp được tung ra.

- Hòa thượng đừng phát cuồng!

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn vung tay áo, chiêu “Cự Dực Thùy Thiên” phát ra, thế nhanh như điện, quét xuống vai Thiền Cực.

Thiền Cực tăng vừa định ứng tiếp một đòn bằng chiêu “Hồi Đầu Vọng Nguyệt” thì Thái Cực Cuồng Sầu Nghiêm Thiên Uy đã ra tay trước, ánh thép của Như Ý trường lóe lên, ra chiêu “Lan Giang Kiếp Chiêu”, nói :

- Mai Chưởng Tẩn Nhân, chớ có khinh người thái quá.

“Đùng” một tiếng, Như Ý trường đã quét đến.

- Hay lắm!

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, lập tức cuộn tay áo lại. Chiêu “Điều Long Bàn Trụ” cực kỳ lạnh lẽo đã giúp cho lão chop được Kim Quang Như Ý trường.

Thái Cực Cuồng Sầu thấy Như Ý trường đã rơi vào tay đối phương, vội vung tay phải sử chiêu “Như Lai Thuyết Pháp” đánh vào ngực Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn nghiêng vai phải né tránh, rồi hoàn thủ một chiêu “Xảo Đả Thiên Môn” bổ xuống đầu.

Nghiêm Thiên Uy vội vã giơ tay dùng chiêu “Thiên Vương Thác Tháp”, bảo vệ yếu huyệt trên đỉnh đầu, thuận thế đánh nhanh vào tay phải đối phương.

Lã Chí Viễn co tay, phóng chân trái đá vào huyệt Đan Điền của đối phương. Nghiêm Thiên Uy vội né mình tránh, tung chân phải lên với chiêu “Nhất Bộ Liên Âm”, đá vào bụng Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn tràn người điểm vào huyệt Địa Cơ nơi chân trái của Nghiêm Thiên Uy.

Chiêu này vô cùng thần diệu, bức Nghiêm Thiên Uy phải rút chân phải về. Lã Chí Viễn thừa lúc hấn rút chân về, tay phải vung chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu” đánh vào huyệt Huyền Cơ, Tương Đài, Kỳ Môn là ba yếu huyệt sinh tử, chỉ thấy chưởng ảnh, chỉ phong lạnh lợi vô cùng. Nghiêm Thiên Uy liên tục thoái lui. Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, tiếp đó vung tay áo ra chưởng “Vụ Mê Vân Phong”, bàn tay luôn bám theo huyệt mạch ở cổ tay phải của đối phương, làm cho đối phương không thể tiến, cũng khó mà thoái.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đánh hai mươi hiệp kịch liệt vô cùng. Kim Quang Như Ý trường nằm trong tay hai đại cao thủ, một người giật đi, một người giữ lại, hình thành thế giằng co.

Thiền Cực tăng tay trái che lưng, tay phải che ngực, “Âm Phong chưởng” đã dần tụ đủ, nhưng vẫn còn giữ thế. Thiền Cực muốn mượn đao sát nhân, làm cho Thái Cực Cuồng Sầu Nghiêm Thiên Uy và Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn bại trận bị thương, nên lão khoanh tay bàng quan, án binh bất động, lòng dạ lão thật âm hiểm như rắn độc.

Địa Sát bang Nhị lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao và Trại Diêm La Cam Cừu thấy Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn xuất chiêu kỳ ảo, thần diệu tuyệt vời, chỉ lo Tổng bang chủ có gì sai sót thất thế, nên cũng tiến lên, đề phòng bất trắc.

- Lui về!

Lã Chí Viễn trầm giọng quát, phát nhanh tay áo phải, đó là tuyệt học của phái Nga Mi, “Huy Tụ Đầu Phong Bát Bách Lý”. Hồng Thao và Cam Cừ cảm thấy kinh phong ập đến, đứng không vững, lập tức bị quét ra ngoài hai trượng.

Thái Cực Cuồng Sáu thừa cơ đẩy mạnh một chưởng “Lực Chấn Sơn Ngục”, nhằm vào ngực Lã Chí Viễn đánh tới.

Lã Chí Viễn hét lên, sử chiêu “Bá Vương Đẳng Khai” ứng tiếp một chưởng. Chưởng của hai đại cao thủ vừa chạm nhau thì phát ra một tiếng “bình” khá lớn, trong thông đạo lập tức nổi lên một trận cuồng phong, đá vỡ rơi ào ào...

Thái Cực Cuồng Sáu cảm thấy nửa cánh tay bị tê dại. Kim Quang Như Ý trượng chỉ một chút nữa là rơi khỏi tay. Tiếp đó là hàng loạt tiếng Hà Khải Thiên sợ hãi hô lên :

- Hãy mau dừng tay, cơ quan bí mật ở các nơi đã bị chấn động rồi.

Mai Chưởng Tẩn Nhân nghe vậy giật mình, buông Như Ý trượng, tung người đến bên Hà Khải Thiên. Thái Cực Cuồng Sáu lúc đó mới thở phào một cái, cảm thấy may mắn, nếu Hà Khải Thiên không gọi kịp thời, Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn chỉ hơi dùng lực một chút thì Kim Quang Như Ý trượng tất phải rời khỏi tay, đến lúc đó thật khó lường.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy thấy sau trận đấu này, bất luận là chiêu thức hay nội công thì mình đều thua cho Lã Chí Viễn, vì vậy nên cảm thấy khí thế bị giảm nhiều.

Hà Khải Thiên dùng Vạn Năng Thần Kim vừa đi vừa điểm, từng bước đi sâu vào. Mọi người theo sau không dám có một chút sai sót, lúc này chẳng ai tranh cãi, nói năng gì.

Một lúc sau, có một màn che màu tím chặn đường. Hà Khải Thiên tiến lên cách màn che năm bước thì dừng lại, quay người nói với mọi người :

- Trên động đồ chỉ có đoạn này, đến đây là hết, tấm màn che là phạm vi trên động đồ này.

Thiên Cực đầu đà tiếp lời :

- Nhưng không biết sau tấm màn che là cảnh tượng gì?

Hà Khải Thiên đáp :

- Không có bản đồ để xem thì thật khó biết.

Trại Diêm La Cam Cừ tiến lên một bước, nói :

- Hãy kéo cái màn che này xem như thế nào?

Hà Khải Thiên không để ý đến hấn, Lã Chí Viễn nói :

- Hà huynh, trước tiên kéo cái màn che xem một chút cũng tốt.

Hà Khải Thiên nói :

- Lã huynh không nên khách khí, xin chư vị đứng lùi lại một bước, đề phòng bất trắc.

Nói xong, xem xét một chút, rồi cười ha hả...

Tiếng cười đột ngột của Hà Khải Thiên làm ọi người cảm thấy kỳ lạ, liền đồng thanh hỏi :

- Hà tiên sinh, vì cái gì mà cười?

- Ta cười Không Không thượng nhân ưa làm trò quỷ, chậm một chút là không phát giác ra.

Hà Khải Thiên nói rồi đi lên phía trước, lập tức kéo cái màn ra, chẳng thấy cơ quan gì cả.

Màn kéo ra, mọi người nhìn thấy giật mình. Đoạn đường này khác với đoạn đường trước, vừa rộng vừa thẳng, hai vách tựa hồ bằng phẳng như gương và lát bằng các tấm thép, nhưng thông đạo không cao lắm.

Mọi người thấy kỳ lạ, định bước vào, Hà Khải Thiên vội hô lên :

- Xin chư vị bảo trọng tính mạng, chớ khinh suất.

Do tấm màn che vừa rồi chẳng hề có bố trí máy móc gì nên Thiên Cực đầu đà cảnh giác với Hà Khải Thiên, có chút không tin, cười lạnh một tiếng, nói :

- Hà tiên sinh nói nguy hiểm là muốn bọn ta sợ khó khăn mà lùi có phải không?

Hà Khải Thiên vuốt chòm râu bạc, nói :

- Tuy hay không thì tùy đại sư phụ, xin mời!

Thiên Cực bắt đầu nhìn con đường thẳng như nét bút, nhưng lại trù trừ.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ hết sức cung kính nói với Hà Khải Thiên :

- Để Hà tiên sinh xem xét đoạn đường thép này nhờ ra có máy móc trùng trùng, cơ quan phân bố thì nguy.

Thái Cực Cuồng Sáu trầm giọng nói :

- Nay đã vào rồi thì không dễ gì mà rút lui, dù nó là rừng đao bể kiếm, bọn ta cũng cứ xông vào.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn hướng về Hà Khải Thiên ám thị một cái nháy mắt, rồi nói :

- Mọi người đều muốn vào sâu, xin cứ để Hà huynh dẫn đường.

Nói rồi dựa sát lại.

Hà Khải Thiên lĩnh hội ý đó, liền nắm tay hỏi mọi người :

- Học thổ mộc, kiến trúc cả đời học không hết. Đoạn đường sau này không thể theo bản đồ mà đi, không đoán trước được, chỉ có kẻ đuôi mù mới xông loạn vào. Giả dụ có cái gì xấu, xin chư vị bao dung tha tội.

Nói xong cúi người thi lễ, rồi quay người đi vào.

Thiên Cực đầu đà vừa định nói, bỗng nghe “bùng” một tiếng, lập tức từ trong văng ra năm quả cầu thép, quả cầu cao bằng người, nặng vô cùng và xếp thành một dãy lấp ngay đường đi, đến nỗi gió mưa không lọt.

Diễn tiến xảy ra rất nhanh, năm quả cầu thép đã ầm ầm văng đến trước mặt.

- Chư vị chú ý!

Hà Khải Thiên nhắc mọi người cảnh giác, đoạn tung mình một cái đã đứng trên quả cầu ở giữa, Lã Chí Viễn kịp theo ở sau và đứng kề vai với Hà Khải Thiên, không dám tách rời một bước.

Các người còn lại hoàn toàn làm theo Hà Khải Thiên, cũng đứng trên bốn quả cầu thép còn lại.

Lại một tiếng vang, năm quả cầu thép nữa tiếp tục lặn đến và xếp trên các quả cầu thép trước.

Các người còn lại cũng đều bỏ hàng thứ nhất tranh nhau xếp thành hàng thứ hai.

Mọi người vừa bước lên hàng thứ hai, cầu thép hàng thứ ba lại văng đến.

Mọi người lần này không đợi Hà Khải Thiên nhắc nhở đã lên ngay hàng thứ ba.

Hà Khải Thiên...

(Thiếu một đoạn)

- Không lên được!

Rồi kéo Lã Chí Viễn một cái vút qua trên cầu thép hàng thứ ba mà hạ xuống nền đất.

Mọi người thấy vậy sợ hãi, lo lắng nhưng chân đã ở trên cầu thép hàng thứ ba. Thời gian rất gấp, không cho phép suy nghĩ lâu, bỗng nghe thấy một tiếng “bình”, năm quả cầu thép từ ở giữa chia ra làm hai, phi đao, tên bắn ra ào ạt, tới tấp.

Sự tình thay đổi đột ngột, mọi người lo lắng, chỉ thấy kiếm quang, trượng ảnh, ống tay áo phát phối, một loạt tiếng va chạm chất chúa vang lên.

Một tiếng kêu than, Trại Diêm La Cam Cừu ngã xuống đất, một thanh phi diệp đao cắm vào hông, máu tươi chảy ra.

(Thiếu mấy dòng)

... nên vội bôi thuốc vào chỗ vết thương để có thể tạm đi lại.

Thái Cực Cuồng Sáu không hài lòng về Hà Khải Thiên, trợn mắt định nói, Hà Khải Thiên lại đột nhiên gọi lớn :

- Nguy rồi, chạy mau...

Lời vừa nói ra đã nhanh chóng vọt vào phía trong.

Mọi người sợ hãi như chim bị trúng tên, nghe thấy định chạy nhưng nghe thấy “bình” một tiếng, tám lát dưới chân đã đứt đôi, phân ra hai bên phải trái. Phía dưới sâu hun hút, tối đen lạ thường.

Trại Diêm La Cam Cừu vì phần hông bị thương, đi chưa được một bước đã ngã xuống phía dưới.

Thái Cực Cuồng Sáu vội hít một hơi mạnh, sử chiêu “Lưu Tinh Cẩn Nguyệt”, nhắc lấy Cam Cừu mà ném mạnh lên, tựa như ném quả bóng vậy.

Lúc này, mọi người vội đón lấy Cam Cừu, đồng thời vỗ tay hoan nghênh việc Nghiêm Thiên Uy cứu người.

Tiếng vỗ tay chưa dứt, bóng người lướt qua, Thái Cực Cuồng Sáu đã đứng vững, mồ hôi trán nhỏ xuống ròng ròng. Phải biết rằng việc bay người xuất thủ vừa rồi là vô cùng hao tổn sức lực.

Mọi người hai lần gặp hiểm, tính mạng như treo trên sợi tóc, nhìn đường sâu của động tối mà thấy kinh hồn táng đởm, tim đập thành thịch.

Mọi người quay đầu lại xem, thấy con đường đã tận cùng, không còn chỗ nào qua được, đúng là một tử lộ.

Thần Thủ Tiên Chỉ đứng quay mặt vào trong đang quan sát kỹ hai vách và đầu cuối, thời gian khoảng uống hết một bình trà, lão dùng Vạn Năng Thần Kim, hướng về vách bên trái, vỗ vỗ hai điểm, một hồi tiếng kèn kẹt vang lên, lúc đó tách ra một cửa. Hà Khải Thiên định bước vào, bóng người lướt qua, Thiên Cực đầu đà đã đứng ngay trước mặt, uốn vai chắn đường, nói :

- Hãy khoan! Lần này không thể để cho tiên sinh đi một mình vào trong.

Hà Khải Thiên không tranh cãi với Thiên Cực, liền đứng ngay ở cửa nhìn vào bên trong, thì ra lại là một thạch thất. Thạch thất này không rộng, sâu khoảng ba trượng, giữa phòng đặt một cái đỉnh đá, cao ngang đầu người, ngoài ra chẳng có vật nào khác.

Thiên Cực tăng xem thấy chẳng có gì khác thường, liền nói :

- Đây hình như là một phòng luyện đan, nhưng lại không giống lắm...

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Chẳng lẽ thạch thất này lại là một phòng chết, bên trong đến một cái cửa cũng không có?

Hà Khải Thiên tủm tỉm cười :

- Chỗ này vừa rồi cũng không có cửa, sao nay lại có?

Thái Cực Cuồng Sáu nhìn vào trong phòng, nói :

- Vậy xin mời tiên sinh vào trong, xem thử có ám môn nào không?

Hà Khải Thiên liền lướt mình vào, Thiên Cực tăng bám sát đằng sau. Hà Khải Thiên cố ý để Thiên Cực đi trước, nói :

- Xin mời đại sư phụ!

Thiên Cực tăng biết rõ Hà Khải Thiên khinh mình không hiểu cơ quan bí mật nên lạnh lùng, nói :

- Hà tiên sinh muốn làm trò quỷ, nếu tiên sinh vờ vĩnh, bản tăng quyết dùng “Âm Phong chuông” để thám sát.

Nói rồi hai tay đặt trước ngực, sẵn sàng động thủ.

- Đại sư phụ thật kỹ lưỡng!

Hà Khải Thiên ha hả cười lạnh một trận rồi dùng Vạn Năng Thần Kim che đỡ châu thân, từng bước từng bước đi vào trong phòng.

Hà Khải Thiên cẩn thận, đi rất chậm, khi đến gần chiếc đỉnh đá lại càng cẩn thận hơn. Thạch thất dài đến bảy trượng, đi mãi mới đến tận đầu cuối.

Hà Khải Thiên đi hết mới thở phào một cái, tự nhủ thầm: “Không Không thượng nhân đích thật khác thường. Nhìn bên ngoài chỉ là một cái thạch thất trống rỗng, kỳ thật lấp đặt vô số cơ quan. Khi đi lần thứ nhất thì chẳng có trở ngại gì, nhưng nếu quay lại hoặc có người thứ hai, tiếp tục đi qua thì nguy hiểm lắm, nơi này tại sao phải phí công sức như thế? Xem ra chỗ này phải là chỗ quan trọng của Phi Phi cổ động”.

Trong lúc Hà Khải Thiên suy nghĩ, Thiên Cực đầu đà cảm thấy mềm ở dưới chân, vội vàng nhảy lên, rơi ngay trên chiếc đỉnh đá. Lúc này từ trong chiếc đỉnh đá bắn ra mười hai lưỡi liễu diệp phi đao, thể như đạn nổ khai hoa, phun ra mạnh mẽ.

Thiên Cực tăng sợ hãi, vội kêu lên hoảng hốt.

Bèn sử chiêu “Tiềm Long Ẩn Hình”, thuận thế phát hai ống tay áo, mau chóng hạ xuống bên cạnh Hà Khải Thiên.

Thiên Cực thân mình khỏe mạnh, ứng biến thần tốc, hai ống tay áo khoác đã bị nhiều lỗ thủng.

- Bị thương rồi chứ?

- Có làm sao không?

...

Mọi người còn lại đang đứng ở cửa nhao nhao hỏi, ồn ào hẳn lên.

Thiên Cực sa sầm mặt, nghiêng rằng nhằm chiếc đỉnh đá huy xuất một chuông.

Mấy người đứng ở cửa giật mình, tất cả cơ mình nhảy qua chiếc đỉnh đá đến chung quanh Hà Khải Thiên.

Chính lúc mọi người vừa mới chạm xuống đất, đột nhiên trời đất quay tròn rồi trở lại yên tĩnh, nhìn kỹ thì thấy thạch thất thay đổi hẳn. Nó vốn dĩ hẹp và dài, qua lần xoay tròn đã thành kiểu bát quái. Phòng chia ra tám mặt, mỗi mặt đều có một thái cực viên môn, trên mỗi khung cửa đều vẽ phù hiệu bát quái.

Lúc này chiếc đỉnh đá ở trong phòng vẫn tiếp tục quay, phát ra tiếng rì rầm dữ dội. Sự biến hóa thần kỳ này làm ọi người không nói được nửa lời, ai nấy ngậy ra như tượng gỗ. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy nói giọng hơi giễu cợt :

- Nghiêm bang chủ là một nhà thái cực nổi danh, chắc là am hiểu phương vị của thạch thất này.

Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy nghe thấy vậy, ha hả cười lớn, nói :

- Nếu luận về cơ quan bí mật, Nghiêm mỗ là người ngoại môn, còn như Hà tiên sinh muốn khảo ta về thái cực bát quái, thì e khó ai vượt qua ta... thạch thất này là Phục Hy bát quái phương vị, ta nghĩ không nên nhầm lẫn.

- Phục Hy bát quái phương vị, phương nào là sống, phương nào là chết?

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Hợp âm dương mà thành thái cực, phân tứ tượng mà định bát quái, phùng dương mà sinh, gặp âm thì tử.

- Phương nào là âm?

- Đoài, chấn, khảm, khôn?

- Phương nào là dương?
- Càn, ly, tốn, cấn.
- Trước mặt nên đi cửa nào?
- Theo càn môn là lợi nhất!

Hà Khải Thiên cười nói :

- Nghiêm bang chủ chỉ biết nói đúng quy tắc, không biết cùng thông sinh biến. Không Không thượng nhân là bậc tiền bối khác thường đã đảo ngược âm dương, tứ tượng lẫn lộn, từ sinh biến tử, từ tử biến sinh cho nên chỉ có Khôn môn là đi được, còn lại toàn là đường chết. Nếu không chú ý xem xét tỉ mỉ ắt dễ bị lừa.

Nói rồi đến thẳng Khôn môn.

Nghiêm Thiên Uy không phục, nói :

- Khôn môn vẫn là cửa giả, không đi được.
- Theo ta đi, bảo đảm vô sự.

Hà Khải Thiên vừa đặt chân xuống Khôn môn, nghe thấy chiếc đỉnh đá phát ra ba tiếng “Bình! Bình! Bình!”, vội ngoảnh đầu lại gọi :

- Mau lại đây, coi chừng sẽ sinh biến.

Mọi người ào ào như chim bị tên bắn, nhanh như điện nhảy ra khỏi thạch thất, tiến vào khôn môn. Chỉ cảm thấy sau lưng có một trận quay tròn, ngoảnh đầu lại xem, không thấy khôn môn nữa, đường đi đã bị ngăn cách.

Thái Cực Cuồng Sáu vẫn cho rằng theo khôn môn là chết chắc chắn, nên sợ hãi hỏi :

- Hà tiên sinh, đó là chuyện gì?
- Tiên sinh sợ cái gì?

Hà Khải Thiên vừa nói xong, chợt nghe thấy có âm thanh phía bên kia vọng lại.

Thiên Cực đầu đà nói lớn :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Những mong sư đệ ở trong!

Thái Cực Cuồng Sáu cũng lên tiếng :

- Hy vọng Tam lộ bang chủ cũng ở trong.

Thiên Cực đầu đà và Thái Cực Cuồng Sáu tiến ngay lên phía trước. Ai ngờ chỗ không xa đã bị một vách đá chắn đường. Hai người áp tai vào nghe, âm thanh đó chính là từ vách đá bên kia vọng sang.

Nghiêm Thiên Uy hừ một tiếng dài, vung Kim Quang Như Ý trượng sử chiêu “Lực Chấn Sơn Ngục”, “choang” một tiếng, những mảnh đá bay tung tóe, đất động núi rung nhưng muốn tách vách đá ra quả thật không dễ.

Thiện Cực tăng ngưng khí hai vai, phát tay áo tung chưởng “bình, bình” hai tiếng, đá vỡ như mưa nhưng vách đá vẫn trơ trơ.

- Nhị vị mau mau dừng tay, không nên phí sức.

Hà Khải Thiên vừa dứt lời, bỗng có hai dòng nước phun ra rất mãnh liệt.

Mọi người nhốn nháo cả lên.

Hai dòng nước tựa như rồng phun, vừa mạnh vừa nhanh, phút chốc đã dâng cao đến đùi. May mắn, những người có mặt đều là cao thủ võ lâm, người người ám đề chân khí, triển khai khinh công “Đăng Bình Độ Thủy” dẫm trên mặt nước.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ đồng thanh nói to :

- Hà lão tiên sinh, mời tiên sinh mau tìm cái khóa nước, chậm trễ nữa thì chúng ta đều bị ngập.

Thái Cực Cuồng Sáu nói :

- Chôn mình trong Phi Phi cổ động cũng xứng, không ngờ đến lúc sắp chết còn làm con quỷ nước.

Thiên Cực đằng hắng một tiếng, nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Đức Phật từ bi! Hà lão không mau tìm cái khóa nước, bần tăng sẽ kết liễu tính mạng của lão...

Nói rồi sấn đến đứng cạnh Hà Khải Thiên.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn lập tức ngăn lại, phần nộ quát :

- Hòa thượng thật vô lễ...

Quát rồi rung vai phất một ống tay áo...

Thiên Cực tăng vung tay áo hoàn kích.

Hai luồng ám kinh gặp nhau liền nổi lên một trận gió xoáy mạnh, bắn tung nước khắp động như rồng phun hổ gầm.

- Hai vị dừng tay, tìm được cứu tinh rồi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên vung Vạn Năng Thần Kim tới một cái thạch động ở vách phòng.

Suyt một tiếng, hai dòng nước lập tức ngừng phun, đồng thời nước trong phòng cạn hết. Tiếp đó, tiếng ken két vang lên liên hồi, vách đá nứt ra một khe.

Hà Khải Thiên nhìn mọi người vẫy tay, lập tức chui vào khe nứt đó.

“Bình!” một tiếng, vách đá đóng phập lại. Mọi người chưa kịp quan sát thì nghe thấy tiếng hô hốt hoảng, có mấy người liên tiếp vọt ra, đó là Thiên Nghi đầu đà. Địa Sát bang Đông, Nam, Trung Tam lộ bang chủ.

Đôi bên gặp nhau, cùng cảm thấy kinh hoàng, Thiên Nghi đầu đà vội tiến lên một bước, vừa định kiến lễ sư huynh Thiên Cực thì đã bị Thiên Cực ngăn lại :

- Sư đệ miễn lễ, động đồ có ở đây không?

- Có!

Thiên Nghi liền đưa cho Thiên Cực đầu đà một phần của động đồ mang theo.

Địa Sát bang Đông Lộ bang chủ Phương Uy, Nam Lộ bang chủ Thái Dũng, Trung Lộ bang chủ Kim Ngao ba người vội thi lễ với Nghiêm Thiên Uy :

- Phương Uy, Thái Dũng, Kim Ngao xin nghênh tiếp Tổng bang chủ.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy không nhìn thấy ba gã có lẽ còn tốt hơn, vừa nhìn thấy đã bực tức vô cùng, phần nộ trách mắng :

- Ba người các ngươi đã vi phạm quy định, dám tự tiện vào động, nếu không trừng trị e rằng bang chúng sẽ bất tuân.

Nói rồi vung Kim Quang Như Ý trượng định ra tay...

Cự Vô Bá Hồng Thao và Trại Diêm La Cam Cừu lo lắng vội can :

- Tổng bang chủ, xin tạm bớt cơn lôi đình, tam vị Bang chủ mong được khoan hồng một lần để có ích về sau, vả lại trước mắt đang cần người.

Thái Cực Cuồng Sáu quét mắt nhìn ba người rồi lạnh lùng đáp :

- Nếu là như vậy, thì chúng ta về rồi mới tính, hãy đưa động đồ ra.

Phương Uy không còn mặt mũi nào nữa, bèn giơ hai tay đưa động đồ ra, rồi ba gã né người đứng sang bên cạnh, sợ quá mồ hôi vã ra như tắm.

Bỗng nhiên vang lên một trận cuồng tiếu, thanh cao âm hùng, chói cả tai, tựa như nước chảy từ trên núi cao, như tiếng chuông của cổ tự, vang động cả bốn vách thạch thất.

- Sao còn thêm người ngoài nào nữa?

Mọi người cảm thấy bất ngờ nên đồng thanh hỏi.

Thiền Nghi đầu đà và Đông, Nam, Trung Tam lộ bang chủ chưa kịp trả lời thì tiếng cười đã dứt, một âm thanh vang lên :

- Trong Phi Phi cổ động này lại thêm chín con quỷ chịu chết, các người là bọn quỷ mới, đầu tiên phải mua nợ của bọn quỷ cũ ta mới xong.

Thái Cực Cuồng Sáu nghe thấy vậy thì phẫn nộ, quát lên :

- Kẻ nào dám giả thần giả quỷ, mượn gió gây sóng...

Thiền Cực tăng cất giọng lạnh lùng, nói :

- Là nhân vật giang hồ thì mau ra gặp nhau, giấu đầu hử đuôi, không đáng mặt anh hùng.

Trong màn sương tím, chân đứng trên đồng đá, từ ẩn đến hiện, đi ra một người.

Trong lúc ai nấy còn đang ngơ ngác, thì người đó đã tới gần. Thì ra là lão nhân đầu trọc, râu dê trắng như tuyết, mình khoác một cái áo choàng màu huyền rách tả tơi, không có cổ tay áo, khuy nút không có, phải lấy dây rơm buộc bụng, chân đi dép cỏ, tựa như quần giấy. Duy phần đầu có ánh sáng chiếu vào thì như phát quang, vừa rõ vừa sáng. Sau lưng giắt một thanh kiếm cán dài, gọi là Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm.

Người đó là ai?

Không phải ai khác, chính là Địa Công Bất Lão Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ. Tang Bác Cổ lừng danh thiên hạ, uy vũ chấn động cả hắc, bạch đạo, ai ai đều biết. Mọi người không dám chậm trễ, bèn lần lượt thi lễ.

Vạn Sự Thông cười ha hả, nói :

- Không ngờ chúng ta lại tương ngộ tại nơi tuyệt cảnh này. Xin chào! Xin chào!

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn vội quan sát tứ phía, hơi trầm lặng, nói với Tang Bác Cổ :

- Lão tiền bối chỉ có một mình vào đây?

Tang Bác Cổ thấy giọng hần hơi khác, bèn liếc nhìn một cái rồi nói :

- Vạn Sự Thông này đến đây một mình, lẽ nào phải có mấy người đi theo nữa?

Lã Chí Viễn liếc nhìn thanh kiếm sau lưng Tang Bác Cổ nói :

- Bảo kiếm sau lưng lão tiền bối có phải là Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm của Lăng Ba Nhất Yến không?

Nghe nhắc đến Lăng Ba Nhất Yến làm Tang Bác Cổ lo lắng vội hỏi :

- Thương thế của tiểu nha đầu đó ra sao rồi?

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, đáp :

- Ta đang chuẩn bị đòi lão trả người đấy.

Tang Bác Cổ không rõ, bèn hỏi :

- Người nói vậy là có ý gì?

Lã Chí Viễn cũng cảm thấy bất ngờ, đành trả lời :

- Nói như vậy, việc Lăng Ba Nhất Yến mất tích không phải là do lão tiền bối gây nên?

- Mất tích? Mất tích lúc nào?

Tang Bác Cổ cảm thấy kinh lạ khác thường.

Hai người tranh nhau hỏi đáp, không rõ ai trước ai sau.

Tang Bác Cổ vội vàng tiến lên nắm lấy Thần Thủ Tiên Chỉ, hỏi :

- Hà lão đệ, mau đưa ta đi ra, chậm trễ thì không xong.

Hà Khải Thiên cười khở, đáp :

- Phi Phi cổ động này rất khác thường, khi chúng ta vào đã gặp bao nhiêu nguy hiểm trên đường, nay đi ra e là không được dễ.

- Hà lão đệ, làm thế nào mà dẫn được họ vào?

- Vẫn là nhắm mắt liều một phen!

- Lão đệ đã không nắm chắc, tại sao còn mạo hiểm tính mạng, không biết sống chết thế nào mà cũng dám vào sao?

Hà Khải Thiên nhìn mọi người, nói :

- Nào phải do cam tâm tình nguyện? Chẳng qua là bị bức vào đây!

Lão nói bản thân bị bức làm ọi người không vui lòng.

Thiên Cực đầu đà liền nói :

- Hà lão nói năng phải chú ý, ai bức bách lão?

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy cũng trách :

- Lão muốn nói lung tung, đừng trách Kim Quang Như Ý tượng của ta không nhận ra lão.

Trại Diêm La Cam Cừu bị một đao vào hông vô cùng bức tức, nhân cơ hội này, phần nộ quát lên một tiếng, nhảy lên một bước, thò tay định chụp bắt Hà Khải Thiên...

- Cút đi!

Tang Bác Cổ chỉ cần phẩy tay một cái, Trại Diêm La kêu lên một tiếng, đã bị quét ra xa hai trượng.

Vạn Sự Thông bản tính cương trực, ghét ác như thù, nhất là đối với bọn tà phái càng không thêm để ý. Lão ra tay quét đi Trại Diêm La Cam Cừu, lập tức kinh động Địa Sát bang Bắc, Trung, Đông, Nam Tứ lộ bang chủ, bọn này bức bối không dám nói, chỉ có Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao trước nay không biết sợ là gì, nhưng khi gặp Tang Bác Cổ thì cũng cảm như thóc.

Địa Sát bang Tổng bang chủ Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy nhìn Cam Cừu bò dậy, lại liếc nhìn Tứ lộ bang chủ, thấy họ có ý sợ sệt, trong lòng không tự chủ được, nhưng cuộc thế trước mắt không thể đánh được, đành nhịn nhục, không dám hành động.

Tang Bác Cổ quay đầu nhìn Lã Chí Viễn, thấy hắn sững sờ, bèn truy hỏi :

- Người nói xem, Lăng Ba Nhất Yến mất tích như thế nào?

Lã Chí Viễn đáp :

- Ta cũng muốn biết rõ nàng mất tích như thế nào, nhưng đến bây giờ vẫn chưa rõ...

Ngừng một lát, Lã Chí Viễn lại nói :

- Lúc trước ta cứ tưởng lão tiền bối đã biết, vì theo ta, hiện nay trên Hoàng Sơn, người biết được Lăng Ba Nhất Yến ở trong Tùng Trúc trang của ta và có thể cướp nàng đi thì không có người thứ hai... nếu không phải là lão tiền bối, thì còn ai nữa?

Tang Bác Cổ nghe thấy vậy cũng ngạc nhiên, trong bụng nghĩ: “Chúng tăng ở Phật Âm tự đang canh giữ Thiên Ngoại Cô Tăng và Cần Khôn Nhất Mẫu, tuyệt đối không dám rời nửa bước. Ngoài ra chỉ còn lại một nha đầu Tử Vi, nếu tính cả Đường Chấn Anh từ Hàn Nham trở về thì cũng chỉ có hai huynh muội hắn. Dựa

vào hai tiểu oa nhi đó để cứu thoát Lăng Ba Nhất Yến thì không phải là việc dễ, xem ra nhất định có thêm người khác đến nữa... nhưng người đó là ai?”

Thiên Nghi chợt lên tiếng :

- Chúng ta ở đây chưa coi xong, còn phải tiếp tục vào sâu nữa.

Hà Khải Thiên nay đã có Tang Bác Cổ bên cạnh nên đã thoải mái nhiều, không phải cúi đầu như trước đây, nay thấy hòa thượng thúc giục bèn khoát tay một cái, nói :

- Hà mỗ đã dẫn chư vị vào động, nay các vị đã có động đồ thì chúng ta cũng nên tách ra từ đây, không liên quan đến nhau nữa.

Thiên Cực tăng đột nhiên nói :

- Tiên sinh nói thật đơn giản, sự việc chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Nói rồi đột nhiên ra tay tóm lấy ngực áo Hà Khải Thiên.

- Hòa thượng tiếp chiêu!

Lã Chí Viễn hét lên một tiếng, vẩy tay áo, quét nhanh vào tay phải của Thiên Cực.

Thiên Cực tăng bị bức phải rút tay lại, tả chưởng xuất “Tật Đàn Tỳ Bà”, đánh vào xương sườn, Đồng thời hướng về sư đệ Thiên Nghi đầu đà ngấm liếc mắt ám hiệu.

Thiên Nghi lãnh hội ám hiệu đó, vận mình một cái đã tới sát Hà Khải Thiên vừa định ra tay...

Bỗng ngân hồng lóe lên, điểm vào ngực, kiếm khí hùng hực làm người ta sợ hãi.

Thiên Nghi đầu đà không dám chậm trễ, lùi lại ba bước, chú ý nhìn, chính là Ngân Tinh bảo chủ, liền nổi giận :

- Người nhúng tay vào làm gì?

Ngân Tinh bảo chủ một kiếm bức Thiên Nghi lùi lại, lập tức cùng Liệt Nhật, Hắc Nguyệt hai bảo chủ, ba người bèn vây kín lấy Hà Khải Thiên rồi mới đáp :

- Người muốn cướp động đồ, đó là hoang tưởng.

- Ta chỉ muốn khai sát giới thôi!

Thiên Nghi tóc dài ngang vai lúc này đã dựng ngược cả lên, ống tay áo khoác dài rộng đã phấp phới, tiếp đó búng mười ngón tay phun ra mười luồng gió lạnh thổi mạnh đến Tam đại bảo chủ.

Liệt Nhật kiếm với chiêu “Dương Quang Phổ Chiếu”, Hắc Nguyệt kiếm với chiêu “Vụ Mê Vân Phong”, Ngân Tinh kiếm với chiêu “Thiên Hà Đảo Quải”, ba kiếm cùng vung lên... hai bên đã tiếp chiêu. Thiên Nghi chiêu xuất liên hồi, tay trái “Phi Trảo Lược Không”, tay phải “Ma Trảo Phát Vân”, hai chiêu cùng đánh tới.

Ngân Tinh kiếm sử chiêu “Tinh Thùy Bình Dã”, Hắc Nguyệt kiếm sử chiêu “Nhật Dòng Trường Giang”, Liệt Nhật kiếm sử chiêu “Húc Nhật Đông Thăng”, ba kiếm hợp làm một, kiếm khí mãnh liệt gặp phải âm phong hàn khí của đối phương lập tức bắn ra đốm quang sáng đầy thạch thất.

Thiên Nghi đầu đà hai lần ra tay không thành công, liền trở hết tài năng, giở độc môn tuyệt học “Âm Phong chưởng”. Cùng lúc đó, Thiên Cực chưởng môn và Lã Chí Viễn đầu với nhau rất mãnh liệt, đột nhiên Thiên Cực nảy ra ý đồ khác bèn quay người lùi nhanh, gọi Thiên Nghi :

- Sư đệ, đừng vội động thủ, nguy cơ còn ở đằng sau.

Ý của Thiên Cực là bảo toàn thực lực, không để người ta làm ngư ông đắc lợi.

Thiên Nghi đành thu lại chưởng thế, ra đứng một chỗ với sư huynh, bình tĩnh chờ cuộc thế thay đổi.

Thế là một trận đấu nhỏ đến đây kết thúc.

Khi mọi người nhìn Hà Khải Thiên thì thấy lão đã được Tang Bác Cổ đem đi cách hai trượng, ngồi trên một đồng đá, đang lẩm bả lẩm bảm không biết nói cái gì.

Tang Bác Cổ thấy mọi người đã ngừng đánh, liền cười to nói :

- Ta đang muốn xem một trận tránh kịch liệt, sao không đánh nữa?

Ngừng một chút, Tang Bác Cổ lại tiếp :

- Nghe lời Vạn Sự Thông ta, tất cả đều ngồi xuống, nghỉ ngơi cho khỏe, thà làm con quỷ chết nhàn còn hơn con quỷ chết mệt, mau mau nghỉ đi.

Mọi người nghe thấy vậy chỉ cười, tất cả đồng ngồi xuống đóng đá tự nghỉ ngơi.

Thạch thất thênh thang, khí âm u, chẳng ai nói một lời, lặng lẽ vô cùng.

Thời gian cứ trôi đi, chẳng thấy mặt trăng mặt trời, không biết ngày hay đêm, tựa như ngục tối giam cầm mười ba vị cao thủ võ lâm, kể cả một vị thổ mộc đại gia.

Số người không nhiều, nhưng môn phái lại không ít. Môn phái nào cũng có ý đồ của môn phái đó, trừ Tang Bác Cổ và Hà Khải Thiên bị bức vào động ra, tất cả đều muốn tìm bảo vật.

Mục đích vào động của họ như nhau, đều muốn lấy bảo vật trong động.

Nhưng tình hình trước mắt là Hà Khải Thiên không muốn hợp tác, Tang Bác Cổ có ý gây rối, đồng thời động đồ mỗi môn phái giữ một mảnh, các môn phái lại không thành thật với nhau, chỉ muốn chiếm độc quyền, cho nên không thể thoát ra khỏi thế bí.

Mọi người đang vô đầu suy nghĩ, đột nhiên tiếng kèn kẹt vang lên. Thấy một hốc của thạch thất nứt ra một khe, mọi người ồ lên một tiếng định xông ra ngoài, những bóng người lướt qua, một đám người đã nhảy vào động đá. “Bình” một tiếng, cái khe nứt ấy bịt kín lại, có tiếng la thất thanh :

- Ấy, ở đây sao lại có người?

Tang Bác Cổ cười ha hả, tiếp lời :

- Lại đến để chết đây, còn thêm mấy nữ quỷ nữa.

Thì ra có một đám người mới đến chia làm ba tổ, một tổ đi đầu chính là võ lâm hắc đạo, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ.

Hai nhóm còn lại, mỗi nhóm có năm người, cả nam lẫn nữ. Đứng đầu là một nam một nữ, đó chính là Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba và Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Động chủ của Võ lâm Nhị động, xếp trên cả Tam bảo, Tam môn. Những người này trừ Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ra, số còn lại toàn bộ đều biết mặt cả.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thốt tha bước đi uyển chuyển, đến sát mọi người, điềm nhiên nói :

- A, mọi người đều ở đây cả. Giang hồ truyền ngôn quả nhiên không sai. Địa Sát bang, Âm Sơn phái, Tam đại bảo đều hội tụ ở đây, hãy mau lấy động đồ đưa ra!

Giọng đầy lạc quan, dứt khoát, thật không coi ba phái ra cái gì.

- Ha ha ha...

Địa Sát bang chủ Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy nghe thấy vậy thì cười một trận dài.

- Thái Cực Cuồng Sáu sao lại cười? Lẽ nào không muốn hợp tác với bốn Động chủ?

Thiên Cực đầu đà tiếp lời :

- Hợp tác? Hợp tác cái gì?

Kim Tiểu Lan chậm rãi nói :

- Động đồ của Tam môn đã giao cho ta, động đồ của ba vị nếu giao cho ta, khi gộp lại sẽ thành toàn đồ...

Thái Cực Cuồng Sáu lập tức cắt ngang lời Kim Tiểu Lan, nói :

- Đem động đồ giao cho người? Ngọc Diện Yêu Hồ đừng có nằm mơ!

- Nằm mơ!

Kim Tiểu Lan mỉm cười tiếp :

- Nằm mơ có lẽ không phải ta, mà chính là các vị.

Liệt Nhật bảo chủ tiến lên một bước, nói :

- Lời nói ấy giải thích thế nào?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan không đáp lại, mà phản vấn :

- Ta hỏi các vị, vào động Phi Phi là vì cái gì?

Ngân Tinh bảo chủ đáp :

- Nói thật lòng, mọi người đều muốn lấy được bảo vật, cái đó ai cũng biết, sao còn phải hỏi nữa?

Ngọc Diện Yêu Hồ gật gật đầu nói :

- Không sai, đều muốn tìm bảo vật mà vào, nhưng các người không dám giao động đồ cho ta, như hiện nay ai có thể hiểu được động đồ để dẫn các vị đi tìm chỗ cất giấu bảo vật trong cổ động. Cho nên nói rằng, không giao động đồ, kẻ nằm mơ chính là các vị chứ không phải ta.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- A, đúng rồi, ta còn quên, ở đây còn có một vị thổ mộc đại sư đương đại, một chuyên gia về cơ quan bí mật.

Nói rồi mắt lướt một lượt, nhìn Hà Khải Thiên, tiếp tục nói :

- Hà tiên sinh có thể thấu hiểu tình hình nhưng lại không biết trong Phi Phi cổ động này tàng trữ bảo vật gì... Hà tiên sinh, tiên sinh thấy có đúng không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên mỉm cười nói :

- Hà mỗ hiểu biết ít, không tranh giành với sự đời, lần này vào động hoàn toàn là do bắt buộc, ta không hề có ý lấy bảo vật, đối với việc đó, ta chẳng bao giờ để tâm.

Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba tiếp lời :

- Bảo vật trong động không những chỉ có Hà tiên sinh không rõ, có lẽ ở đây...

Nói rồi nhìn khắp lượt, cười đáp :

- Người biết rõ toàn diện có lẽ tìm không ra lấy một người.

Khẩu khí lớn, thật là cực cuồng, cực ngạo.

Địa Sát bang chủ Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy đường đường là Tổng bang chủ làm sao có thể nhẫn nại khi bị khinh miệt, không ngăn được cười một tiếng, nói :

- Số cây cầu lão phu đã đi qua còn nhiều hơn con đường người đã đi, chỗ này không phải để cho Lam Nhất Ba người nói khoác, mau sớm đi thôi...

Lúc này Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ đồng phần nộ, nên bọn họ đồng thanh nói :

- Có Tổng bang chủ bọn ta ở đây, ai cho phép họ Lam người hỗn láo?

Nói rồi định xông lên...

Thái Cực Cuồng Sáu gọi Ngũ lộ bang chủ lùi lại, quay về hướng Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba, nói :

- Không Không thượng nhân là một bậc kỳ tài, nay có còn ở nhân gian hay không, chẳng ai biết rõ Phi Phi cổ động là một điều ẩn mật của võ lâm, danh tiếng hàng mấy trăm năm nay, ai ai cũng muốn vào động. Còn việc cất giấu bảo vật trong động theo truyền ngôn thì có nhiều loại, nhưng được các phái trong võ lâm

trọng thị vẫn là một bộ võ công bảo điển, tên là Thiếu Dương thần công mật tiên. Ôn Nhu Lăng Tử, người xem thử ta nói vậy có đúng không?

Thái Cực Cuồng Sấu vừa nói đến Thiếu Dương thần công mật tiên, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ và Âm Sơn song đà cùng đồng thanh tán thành, ồn ào cả thạch thất.

Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba cười ha hả, sắc mặt không hề thay đổi, nói :

- Nói đi nói lại cũng toàn là ech ngồi đây giềng mà tranh cãi nhau.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan nhìn một lượt, nói :

- Tam đại bảo, tam đại môn, Âm Sơn phái, Địa Sát bang đường đường là tôn phái võ lâm mà chỉ biết và nghe như thế. Lẽ nào không có người nào biết trong động có nhiều tuyệt thế kỳ trân...

Tang Bác Cổ vẫn im lặng nãy giờ, nay đột nhiên nói :

- Vạn Sự Thông ta không muốn trả lời người, một kỹ nữ thối tha... nói cho người biết, những điều ta hiểu biết còn hơn người rất nhiều.

Lúc này Kim Tiểu Lan cau mày, nói :

- Biết thì nói, không biết thì không nói, hà tất phải xúc phạm đến người khác? Nếu lão biết thật thì nói ra coi, làm gì phải phùng mang trợn mắt?

Tang Bác Cổ định nói ra các tuyệt thế kỳ trân thì bị Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ngăn lại, nói :

- Tang lão tiên bối cứ từ từ đã, để ta nói trước một câu, xem có phải không... theo truyền tụng thì Đạt Ma khi vượt biển, đến các danh sơn thăm các đại tông phái, sau đó tu trong Tung Sơn Thiếu Lâm tự, theo sự lớn mạnh của các phái. Tích lũy tinh hoa các phái hợp thành một lò, rèn luyện khổ công, viết thành sách “Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông”, được coi là võ lâm điển phạm. Nhưng quyển sách này không lâu đã mất, qua nhiều triều đại vẫn chưa tìm thấy. Theo tin mật thì quyển tuyệt thế kỳ thư ấy đang được cất giấu trong Phi Phi cổ động.

Lão vừa nói xong, quần hào nhốn nháo cả lên.

- Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

- ... Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

- ... Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

...

Mọi người không hện mà cùng nhắc lại quyền Võ lâm bảo điển.

- Lão là người nào?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan nhìn Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn thăm dò một lượt, lộ ra vẻ kinh dị.

- Lão phu họ Lã, tên Chí Viễn, mọi người gọi là Mai Chưởng Tản Nhân.

Kim Tiểu Lan, Lam Nhất Ba hai Đại động chủ nghe thấy vậy thì giật mình, nói :

- Ba mươi năm trước, Nga Mi tam kiếm nổi danh võ lâm, các hạ là một trong số đó?

- Dĩ nhiên!

Tang Bác Cổ cười ha hả, nói :

- Con hồ ly không thổi phồng đấy chứ? Ta bảo người lần nữa, quyển “Võ lâm nghệ nghiệp quy tông” tìm không thấy thì thôi, còn tìm thấy sẽ thuộc về Vạn Sự Thông ta...

Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba có ý không phục, hỏi :

- Lão dựa vào đâu?

- Hi hi... chẳng dựa vào cái gì, chẳng qua cũng nên phân biệt ai đến trước, ai tới sau. Vạn Sự thông ta là người đầu tiên vào động.

Kim Tiểu Lan biết Tang Bác Cổ là người không dễ trêu chọc, nên không tranh luận, bèn quay ra nói với mọi người :

- Trong Phi Phi động, ngoài hai quyển sách quý là Võ lâm nghệ nghiệp quy tông và Thiếu Dương thần công bí lục, còn vô số các bảo vật, khó mà kể hết. Các vị nếu muốn lấy, xin hợp tác với bốn Động chủ, đồng tâm hiệp lực, khám phá huyền bí hàng trăm năm của chốn cổ động này.

Mọi người nhìn trộm nhau, không biết phải làm thế nào mới được. Kim Tiểu Lan thấy không ai phản đối, chẳng nói năng gì nên vui cười, khê khằng nói :

- Xin lấy động đồ ra đi, chúng ta đối chiếu với nhau để xem được tỉ mỉ.

Kim Tiểu Lan trải một góc bản đồ trên đất.

Thái Cực Cuồng Sáu cũng tỏ vẻ thành thật, là người đầu tiên đem một góc bản đồ của mình ra đối chiếu.

Thiên Cực đầu đà suy tính kỹ, rồi cũng tham gia vào đối chiếu bản đồ... bốn thiếu một, còn thiếu một góc.

Kim Tiểu Lan nhìn mọi người rồi liên tục thúc giục :

- Nhanh một chút...

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên không nói không rằng, nhìn Lã Chí Viễn, rồi lại nhìn Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ cười nói :

- Con hồ ly bảo lão đối chiếu bản đồ với nói thì lão cứ đối chiếu, có cái gì mà phải suy nghĩ?

Hà Khải Thiên lúc đó mới lấy bản đồ ra, tiến lên phía trước, trải ra một góc còn trống của ba góc kia. Lúc đó bốn góc bản đồ mới hợp thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh.

Hương thơm ngào ngạt, bốn nữ đệ tử của Ngọc Diện Yêu Hồ vây lại xung quanh.

Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ không chậm trễ, nhất tề nhảy đến bên cạnh Nghiêm Thiên Uy, đề phòng bất trắc.

Thiên Nghi đầu đà thấy người hai phái đều sẵn sàng công kích lẫn nhau, chỉ sợ sư huynh có gì sai sót, nên tiến lên phía trước, chuẩn bị tư thế chờ công kích.

Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ, và Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba cũng đều tiến lên phía trước.

Bản đồ ở giữa bốn người Ngọc Diện Yêu Hồ, Thái Cực Cuồng Sáu, Thiên Cực đầu đà, Thần Thủ Tiên Chỉ, tất cả đều quỳ trên đất và mỗi người đều đè chặt trên mảnh động đồ của mình, chẳng ai dám bỏ tay lơ là.

- Úi chà! Sao tấm động đồ này đối chiếu không phù hợp...

Kim Tiểu Lan thừa lúc Hà Khải Thiên lên tiếng, vội với tay chụp lấy mảnh bản đồ.

Cũng trong lúc đó, Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba vung tay nắm lấy Thiên Cực tăng, tứ nữ đệ tử nhất tề ra tay, cướp lấy tấm động đồ của Hà Khải Thiên.

Tuy biến hóa rất nhanh, nhưng mọi người đều chuẩn bị từ trước, bỗng nghe thấy tiếng quát vang lên liên hồi.

Lúc này bóng người lướt qua lướt lại, tiếng sắt thép va chạm vào nhau, ánh đao kiếm loang loáng, trong thạch thất diễn ra một cảnh ác chiến hung sát.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn tung ra hai chưởng, thân mình như “Phi Hồng Điện Chuyển” đánh ngang bổ dọc, định tìm Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhưng không thấy bóng đâu cả.

Trong cảnh tranh sáng tranh tối, “Hấp Thiết cốc” trong Phi Phi cổ động đột nhiên tách ra. Từ trong phóng ra hai vị lão nhân, chính là Tang Bác Cổ và Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Trong lúc mọi người tranh cướp bản đồ, Tang Bác Cổ ra tay nhanh nhất. Bốn thiếu nữ vừa ra tay, Tang Bác Cổ đã ra một chiêu “Du Thiên Hoán Nhật”, đã cứu Hà Khải Thiên thoát khỏi vòng vây.

Đang lúc hai người ở một góc của thạch thất, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu, rồi tự động hiện ra một động tròn. Tang Bác Cổ chẳng nói chẳng rằng kéo Hà Khải Thiên xông vào động, chính là một thông đạo.

Trong lúc Hà Khải Thiên do dự, Tang Bác Cổ nói :

- Mau xem, kia là cái gì?

Thấy một đốm sáng trắng ở trước mặt khoảng mười trượng, ầm ầm hiện hiện.

- Cẩn thận, cơ quan đây.

Hà Khải Thiên nhắc nhở.

Tang Bác Cổ nói :

- Dù là rừng đao bể kiếm cũng phải xông ra khỏi động. Ta đi trước, lão đệ đi sau, chúng ta hãy chạy đến chỗ đốm sáng trắng rồi tính sau.

Nói rồi liền vọt tới chỗ đốm sáng, nhưng cái đốm sáng lại tự động bay về phía trước.

Thế là hai người đuổi theo đốm trắng, trên đường bình an vô sự, đã mau chóng ra khỏi động.

Trước tiên Tang Bác Cổ hít một hơi dài không khí trong lành, thấy tinh thần sảng khoái, Hà Khải Thiên thì lại trầm tư mặc tưởng một lúc rồi nói :

- Cái ánh sáng trắng ấy thật kỳ quái, và lại tất cả toàn bộ thông đạo đều bị các cơ quan phong tỏa, nếu vậy trong Phi Phi cổ động nhất định có người ở.

Tang Bác Cổ sốt ruột nghĩ đến Anh nhi, Vi nhi và Lăng Ba Nhất Yến, không dám suy nghĩ gì khác, bèn kéo Hà Khải Thiên nói :

- Mặc kệ có người hay không có người, trước tiên lão đệ cùng ta mau trở về Phật Âm tự rồi nói tiếp.

Hai người chạy một mạch về Phật Âm tự thì trời đã chiều, lúc ấy đoàn người của Đường Chấn Anh gồm chín người vừa mới từ Tiểu Long Khê trở về không lâu.

Tang Bác Cổ kéo Hà Khải Thiên qua điện qua sân, đến tịnh thất, vừa bước lên bậc đá, nghe thấy tiếng hoan hô ở trong phòng, tiếp đó rèm cửa vén lên, một đám người đi ra.

- Vạn Sự Thông tiền bối làm bọn tiểu bối lo đến chết.

Đường Tử Vi là người đầu tiên nói.

Tang Bác Cổ đảo nhìn một lượt đã thấy Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng đều ở đây, lòng dạ thanh thản nhẹ nhõm tựa như cất đi được tảng đá nặng ngàn cân. Nhưng lại thấy bọn họ đều quần khăn trắng trên đầu bèn hỏi :

- Các tiểu oa nhi vì sao mà dùng vải trắng?

Câu hỏi đó làm ọi người hết cười, đồng quỳ xuống đất khóc sụt sùi.

Tang Bác Cổ thấy vậy, vội kéo mấy tiểu nhi đứng dậy, hỏi rõ đầu đuôi thì mới biết hai vị phu nhân đã tuần tiết.

Tiếp đó, Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi bước lên thi lễ rồi thông báo Võ Lâm song tôn nội nhật hôm nay sẽ đến, Tang Bác Cổ nghe thấy rất vui mừng. Cuối cùng trông thấy Hoa Tường Tường, biết là nữ nhi của Hàn Nham Quái Mẫu, Tang Bác Cổ vui vẻ nói với Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi ngươi vốn vẫn là một ba tay, đã lấy trộm Lưu Kim Khương của người ta, lại còn mang nữ nhi của người ta đi nữa, hãy cẩn thận! Vị Hàn Nham Quái Mẫu ấy không truy tìm ngươi thì mới lạ.

Lời nói làm ọi người cười ầm lên.

- Thiện tai, thiện tai, A di đà Phật!

Một tiếng niệm Phật vang lên, rồi Huệ Viễn thiền sư từ trong phòng bước ra, nói :

- Chưa vào phòng mà đã lẩm lời, trong phòng hãy còn có người nữa đấy.

Nói rồi kéo Tang Bác Cổ vào trong phòng.

Trong tình thất, các vị bằng hữu nổi tiếng đã ngồi chật cả, toàn là các nhân vật lãnh tụ của các đại môn chính phái của võ lâm Trung Nguyên. Vừa thấy Tang Bác Cổ, Hà Khải Thiên đi vào phòng liền lục tục đứng dậy kiến lễ một lượt rồi mới ngồi xuống.

Sau khi chào hỏi quần hào, Tang Bác Cổ sơ lược kể lại tình hình trong Phi Phi cổ động.

Quần hào nghe nói nhiều đại tà phái đã bị giữ trong Phi Phi cổ động thì cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Chương môn Võ Đang phái là Nhất Huyền đạo trưởng, nói :

- Nghe Tang lão tiên bối nói Võ lâm Tam bảo, Tam môn, Nhị động và Âm Sơn phái, Địa Sát bang nay đang bị hãm thân trong cổ động thật là hồng phúc cho võ lâm. Nhưng điều người ta cảm thấy kỳ quái là vì sao Phi Phi cổ động lại giam giữ, hoàn toàn là các đại tà phái, các ma đầu nổi tiếng, đến một nhân vật chính phái cũng không có, xem ra điều đó phải có lý do của nó.

Chương môn phái Thiếu Lâm Phật Nguyên đại sư cũng thấy nghi hoặc, hỏi :

- Bốn tầng có chỗ không rõ, chưa giải thích được kỳ quái là bốn phần động đồ, làm sao lại rơi toàn bộ vào tay bốn đại tà phái Tam bảo, Tam môn, Âm Sơn, Địa Sát. Võ lâm Trung Nguyên có bao nhiêu chính phái danh môn mà đến một phần cũng không có, điều đó ắt phải có chuyện gì.

Tang Bác Cổ tăng hắng một tiếng, suy nghĩ rồi nói với Hà Khải Thiên :

- Khi đối chiếu bản đồ ở trong động, lão đệ từng nói đã biết trước tám động đồ không hoàn chỉnh, xem ra đúng như vậy rồi, Hà lão đệ thật là giỏi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên đứng dậy cung tay thi lễ rồi kể một sự việc làm cho người ta kinh ngạc...

* * * * *

Đó là một buổi hoàng hôn hai tháng trước đây, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên vì đi tìm ái tử Hà Vũ Hoàn nên đã xuyên rừng xuyên núi mà đi.

Hà Khải Thiên vừa ngồi xuống gốc một cây tùng trên đỉnh núi cao, chuẩn bị nghỉ một lát rồi lại đi tiếp. Bỗng nhiên gió thổi cây rung, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người hạ nhanh xuống cây tùng.

Hà Khải Thiên giật mình vội tùng mình lên cây nấp trong vòm lá rậm rạp, quan sát động tĩnh.

Trong nháy mắt, bốn bóng người đã tới gốc cây tùng. Tất cả đều ăn mặc gọn gang và đeo mặt nạ, không thể nhận ra ai, nhưng thân mình của bốn người lại thấy ngực lung linh, xem ra rất có thể là các nữ nhân.

Bốn người không nói một lời, trong đó có một người rút ở trong bọc ra một tấm da dê rồi trải ra trên một phiến đá màu xanh.

Từ trên cao, Hà Khải Thiên căng mắt nhìn thấy khuyên khuyên điểm điểm chi chít. Vốn là một thổ mộc đại gia nổi tiếng, vừa xem đã biết ngay là một tấm bản đồ, một tấm bản đồ bí mật rất phức tạp.

Đang lúc Hà Khải Thiên chăm chú xem, một người áo đen đã dùng bút chú thích bốn địa chỉ trên bản đồ, đó là Tuyệt Mệnh nhai, Tiểu Long Khê, Thạch Chuẩn động, Hấp Thiết cốc. Một người áo đen khác lấy dao rạch mấy đường, tấm bản đồ da dê ấy bị phân làm năm mảnh, nhưng năm mảnh ấy, phân cắt thật ly kỳ.

Hà Khải Thiên cảm thấy kỳ quái, một người áo đen khác đốt cháy bụi nhùi, mảnh giữa tức mảnh hình chữ thập bị cháy hết.

Liền đó, bốn người áo đen mỗi người lấy một mảnh nhét vào trong túi, một người nói :

- Nhớ kỹ, khi đưa bản đồ không được lộ tông tích, nhưng phải nói rõ đó vẫn là mật đồ Phi Phi cổ động.

Nói rồi bốn người chia ra mỗi người đi một hướng.

Hà Khải Thiên kể lại tình tiết ấy, hớp một ngụm trà rồi ngồi xuống.

Nhiều người hỏi tiếp :

- Về sau ra sao?

Hà Khải Thiên cười cười, ấp úng nói :

- Về sau gặp phải Thiên Cực đầu đà, bị hấn buộc phải đến Hoàng Sơn.

Tang Bác Cổ lúc đó mới hiểu rõ, cười ha hả nói :

- Chẳng trách khi đối chiếu bản đồ ở trong động, ả Ngọc Diện Yêu Hồ đối chiếu không được, vốn là thiếu một mảnh giữa.

Nhất Huyền đạo trưởng nói :

- Bốn người áo đen đưa động đồ thuộc tông phái nào của võ lâm?

Vấn đề này chẳng ai trả lời được, mọi người đoán một hồi cũng không đoán ra.

Đường Chấn Anh ngồi bên cạnh mãi chẳng nói gì, nay thừa cơ hỏi Hà Khải Thiên :

- Xin hỏi Hà lão tiên bối, lúc này Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đang bị giữ trong cổ động, không biết hấn có ra được không?

- Nếu theo tình hình hiện nay mà nói, trừ phi có kỳ tích xuất hiện, nếu không thì đừng hòng ra được.

Đường Chấn Anh nghe thấy vậy hơi lấy làm lạ, hỏi :

- Nếu chúng vân bối muốn vào động thì sao?

Hà Khải Thiên không đáp mà hỏi lại :

- Lê nào các người cũng muốn vào động tìm bảo vật?

- Vân bối chưa hề có ý định đó.

Hà Khải Thiên hỏi tiếp :

- Nếu không tìm bảo vật, thì tại sao muốn vào động?

Đường Chấn Anh ung dung cười đáp :

- Vì vân bối muốn bắt Lã Chí Viễn, phân thây hấn thành trăm mảnh.

Hà Khải Thiên ngạc nhiên, vội hỏi :

- Lã Chí Viễn và oa nhi có mối thù gì mà định...

- Hấn bội phản sư môn, ám sát mười tám đệ tử của Nga Mi và giết chết song thân của vân bối. Vân bối không những có mối thù sư môn với hấn mà còn có mối hận gia môn nữa.

Đường Chấn Anh nói với vẻ bức tức vô cùng, nổi giận không nguôi, hai mắt đỏ ngầu.

Quần hào thấy vậy ai cũng động lòng. Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt vội tiến lên phía trước an ủi ca ca, khuyên không nên nóng vội.

Đường Chấn Anh vẫn năn nỉ Hà Khải Thiên nói ra cách vào động, không thể bó tay chờ Lã Chí Viễn, thề sống chết một phen.

Thần Thủ Tiên Chỉ trước tiên để Đường Chấn Anh ngồi xuống ngừng một lát rồi mới nói :

- Phi Phi cổ động thần quỹ khôn lường, do Không Không thượng nhân cấu thành rất tinh vi, nhiều cơ quan bí mật, cho nên lấy không được toàn đồ thì chẳng có cách nào vào động.

Lúc này Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi đang cùng nhau xoa xoa các mạch máu của Đường Chấn Anh cho chàng nguôi giận. Hoa Tường Tường đột nhiên à một tiếng, ghé sát tai Đường Chấn Anh nói :

- Sao ta nghe tên Phi Phi cổ động rất quen, hình như đã nghe mẫu thân có nhắc đến...

- Lão tiền bối chẳng phải có một góc bản đồ đó sao?

Hà Khải Thiên gật gật đầu xác nhận.

- Có thể cho văn bối xem một chút được chăng?

Hà Khải Thiên bèn lấy động đồ ra, Đường Chấn Anh tiếp lấy giở ra xem, quay về Hoa Tường Tường, nói :

- Tường thư thư xem kỹ đi, xem có nhận ra không?

Hoa Tường Tường chỉ mới liếc mắt qua đã kinh ngạc thốt lên :

- Ấy, thật kỳ quái, nó như nét vẽ trên mình ta.

Lời nói vừa thốt, ngoài một mình Đường Chấn Anh ra, các người còn lại ở trong phòng đều ngơ ngác. Quần hào muốn hỏi rõ tường tận nhưng nghe thấy tiếng chuông ở trong tự vang lên, đã là trưa rồi. Cơm trưa xong, Huệ Viễn trước tiên giao Hà Vũ Hoàn cho Hà Khải Thiên để phụ tử gặp nhau. Tiếp đó, Tang Bác Cổ đi về hậu viện hội kiến Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu, số người còn lại thì nghỉ ngơi trong tự.

Mấy người trẻ tuổi trở về tịnh thất. Đường Chấn Anh dẫn Hoa Tường Tường vào một gian phòng, khẽ hỏi :

- Những nét hoa văn trên mình Tường thư thư quả thật giống như động đồ sao?

Hoa Tường Tường gật gật đầu, nói :

- Xác thực là như thế, đệ muốn thế nào?

- Đệ nghĩ...

Đường Chấn Anh rụt rè mãi mới nói tiếp được :

- Đệ nghĩ mời Vi muội cầm động đồ đối chiếu kỹ càng với thư thư một lượt, có được không?

- Không được!

Nàng đáp một cách dứt khoát, như đinh đóng cột.

- Vậy thì cho đệ xem một chút có được không?

Đường Chấn Anh cúi mặt hỏi, tựa như có điều gì khó xử.

Hoa Tường Tường trợn mắt nhìn Đường Chấn Anh nói :

- Đệ muốn “phạm tội” thì ta đáp ứng với đệ, nhưng nếu muốn xem bản đồ thì không được.

- Tường thư thư, đệ cầu xin thư, xin thư cho đệ vẽ một tấm giống như bản đồ trên mình thư thư, đệ sẽ cảm kích thư thư suốt đời!

- Không được, không được, đệ nói thế nào cũng không được.

Đường Chấn Anh nói ngon nói ngọt mãi mà Hoa Tường Tường vẫn không chịu. Đường Chấn Anh trong lòng bực tức, nói :

- Nếu thư thư không đáp ứng, đệ chỉ còn con đường chết!

Hoa Tường Tường nghe vậy thì lòng như lửa đốt, lại hơi có phần hoảng sợ, bèn ngã vào lòng Đường Chấn Anh, trách móc như khóc :

- Anh đệ đệ... ta không phải là không muốn đáp ứng đệ, quả thật là ta đã phát thệ, bất luận người nào cũng không cho xem, đệ phải hiểu cho ta.

Ở gian ngoài, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng đều đứng sát vách ngăn nghe lén, lúc đó mới biết hết chuyện.

Bỗng nhiên rèm cửa vén lên, Đường Chấn Anh đi ra, thấy mấy người nghe lén thì bực tức nói :

- Các người đang làm cái gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến bĩu môi, là người đầu tiên nói :

- Đệ ăn phải bả của người ta rồi, đừng câu gắt với bọn ta.

Nói rồi bực mình ngồi ở một bên.

Đường Tử Vi cũng không hài lòng, nói :

- Chúng ta đều là huynh đệ thư muội, không có ai là người ngoài. Chẳng có gì là bí mật cả, nghe lén một chút thì có gì là ghê gớm? Hà tất phải bực tức như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thấy Tử Vi cũng bực mình, bèn đứng dậy nói :

- Vi muội, chúng ta đi, ở đây coi chừng lại bị chửi.

Nói rồi định đi ra ngoài.

Chỉ có Đường Chấn Anh là hốt hoảng, vội lên tiếng ngăn lại :

- Lăng thư thư đừng thấy lạ, đệ không phải bực tức với các thư muội huynh đệ, chỉ vì đệ không lấy được động đồ nên lòng dạ rất lo lắng buồn phiền...

Lăng Ba Nhất Yến chau mày nói :

- Lòng dạ lo lắng buồn phiền nên nổi cáu với bọn ta chứ gì?

Đường Chấn Anh không dám nói năng gì, chỉ chấp tay vái Lăng Ba Nhất Yến, nàng không nỡ để cho Đường Chấn Anh quá khó xử, bèn cười nói :

- Không biết xấu hổ!

Đường Chấn Kiệt thừa cơ lại gần, ghé sát tai ca ca của mình thầm thì mấy câu. Đường Chấn Anh lộ vẻ vui mừng, khoát tay nói :

- Nhờ đệ nghĩ ra, đi mau, đi mau...

Đường Chấn Kiệt chạy đi không lâu, rồi quay lại trông vui vẻ hẳn lên, mang một bình trà lại. Lăng Ba Nhất Yến cười nói :

- Xem kia, tên tiểu quỷ này tính tình lại thay đổi rồi.

Đường Chấn Kiệt chẳng nói năng gì, đầu tiên rót ra một tách, hai tay nâng lên đưa cho Hoa Tường Tường, nói :

- Đây là trà trên đỉnh Hoàng Sơn, Tường thư thư ném một chút xem thế nào?

Hoa Tường Tường không biết đó là mưu kế, nhận lấy tách trà rồi uống ngay, chưa uống hết nửa tách đã cảm thấy trời quay đất chuyển, rồi ngã ra hôn mê.

Đường Chấn Kiệt vỗ tay cười, nói :

- Đây là thuốc mê hồn của Tiêu Dao lão tiên bối, rất linh nghiệm.

Tiếp đó, Đường Tử Vi và Lăng Ba Nhất Yến hai người ôm Hoa Tường Tường đặt lên giường, khóa cửa phòng lại...

Phải mất nửa ngày, đến chập choạng tối mới vẽ xong toàn đồ của Phi Phi cổ động.

Đường Chấn Anh vui mừng nhận lấy động đồ, vội vàng đi gặp Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Hà Khải Thiên xem xong, xác nhận tấm bản đồ này hoàn toàn giống như tấm đã xem ở Đại Ba sơn.

Tin tức này truyền lan, làm náo động cả Phật Âm tự.

15. Chương 15: Phong Vân Tế Hội

Trăng đã lên cao, gió đêm nhẹ nhẹ, bóng người thấp thoáng trong Hấp Thiết cốc, chính là Đường Chấn Anh và các nhân vật lãnh tụ của các phái mang theo động đồ đến trong đêm tối.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn bản đồ xác định vị trí, mỉm cười nói với Đường Chấn Anh :

- Tấm đồ này linh hay không linh, lần này mới biết...

Nói rồi cầm vạn năng thần kim, nghiêng mình về phía trước, đưa hữu thủ vỗ lên vách động, quả nhiên động môn hiện ra. Đường Chấn Anh hai tay giữ bản đồ, thấy cảnh tượng ấy thì rất vui mừng, nói với Hà Khải Thiên :

- Tấm bản đồ này là thật.

Hà Khải Thiên không đáp, chỉ gật gật đầu, vén trường bào bước vào trong động.

Đường Chấn Anh định đi theo, nhưng nghe thấy một loạt tiếng động, trong nháy mắt, Hà Khải Thiên đã phong tỏa bảy cơ quan, rồi hướng về phía ngoài động nhắc nhở cảnh giác :

- Người phía sau phải cẩn thận, trong động này toàn bộ các cơ quan đang hoạt động...

Đường Chấn Kiệt tuổi nhỏ nhất lại hay coi thường nguy hiểm, không đợi Hà Khải Thiên nói hết, đã tung mình xông vào động.

- Đệ đệ...

- Thiếu hiệp, không nên tùy tiện!

Ngoài động, trong động trước sau phát ra tiếng hô sợ hãi, nhưng Đường Chấn Kiệt xông vào quá nhanh và mạnh, không thu được thế... vượt qua Hà Khải Thiên đã qua hai trượng. Chỉ có Hà Khải Thiên lo sợ, tay chân rụng rời, muốn cứu mà không thể.

Vút, vút, hai bóng người nhanh như điện, kề vai tiến vào trong động, không đợi cho Đường Chấn Kiệt chạm đất, đã nhắc được chàng lên, kéo lùi về phía cửa động. Thì ra hai người nọ chính là Lăng Ba Nhất Yến và Hoa Tường Tường.

- Hú vía! Hú vía!

Hà Khải Thiên chưa dứt lời thì nghe thấy một hồi chuông ngân lên từ ngoài vào trong hồi lâu mới dứt, Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Phải chăng có quỷ?

Hà Khải Thiên tiếp lời đáp :

- Đúng là có quỷ!

Tang Bác Cổ đã kịp vào động, hỏi :

- Quỷ ở đâu?

Hà Khải Thiên mỉm cười nói :

- Vừa rồi các cơ quan đang hoạt động, nhưng khi thiếu hiệp xông vào đã tự động ngưng tất cả, đúng là một việc kỳ quái.

Tang Bác Cổ có chút nghi hoặc nên kéo Hà Khải Thiên cùng đi vào trong. Quả nhiên không gặp trở ngại gì. Bèn quay người nói với Đường Chấn Kiệt :

- Thực không ngờ tiểu oa nhi mi lại là Văn Thố Tinh tái thế, có thể gặp hung hóa cát, gặp khó khăn thành thuận lợi.

Đường Tử Vi vốn ít lời, nhưng cũng nói xen vào :

- Con quỷ này nhất định là quỷ cái...

Lăng Ba Nhất Yến lập tức tiếp lời :

- Con quỷ cái ấy phải lòng Kiệt đệ đệ của bọn ta rồi.
- Cần thận nghe, bị quỷ mê muội không phải là chuyện đùa...
- Các thư thư thôi đi...

Đường Chấn Kiệt đỏ mặt lên, đi về phía trước.

Mọi người kể tiếp vào động, trên một đoạn đường dài chẳng hề bị ngăn cản gì.

Trong lòng mỗi người đều thấy kỳ lạ nhưng chẳng ai đoán ra nguyên nhân tại sao.

“Bình!” một tiếng, trước mặt hiện ra một cái cửa tròn, lúc đó vọng lại một loạt tiếng hò hét và tiếng binh khí va chạm nhau.

Tang Bác Cổ là người đầu tiên đi vào, tiếp theo chỉ trong nháy mắt mọi người đã xông qua cái cửa tròn vào trong thạch thất. Trong động đầy bóng kiếm ánh đao, chưởng phong ù ù, hiển hiện một cảnh hỗn chiến kịch liệt. Đó là Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Địa Sát bang, Âm Sơn phái, từ lúc Tang Bác Cổ, Hà Khải Thiên đi rồi, đã giao chiến đến lần thứ ba.

Nghe mấy tiếng gọi, lập tức cuộc hỗn chiến dừng lại, Âm Sơn đầu đà, Thái Cực Cuồng Sấu, Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ và hai Đại động chủ thấy quần hào từ đâu kéo đến, thì kinh ngạc vô cùng.

Bỗng nhiên một giọng cười lạnh lẽo vang lên :

- Biết người biết mặt không biết tâm, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương. Ta cứ tưởng Hà huynh đi đâu, không ngờ, huynh mở đường tiên phong cho người lạ.

Người vừa nói chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Hà Khải Thiên ung dung mỉm cười, đáp :

- Lã huynh nói sai rồi, chỉ dựa mình ta cũng không vào được, ta chỉ theo mọi người mà vào.
- Theo người nào?
- Theo oan gia của Lã huynh đây!

Đường Chấn Anh, Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến, Bạch Thu Hồng lập tức tiến lên xếp thành chữ nhất, khí thế bừng bừng, mặt lạnh lùng đầy sát khí.

Thoạt đầu, Mai Chưởng Tản Nhân giật mình, sau bình tĩnh lại, trầm giọng nói :

- Có phải là Long nhi, Giao nhi không? Còn chưa mau tới đây?

Bạch Thu Hồng định xuất thủ, Đường Chấn Kiệt liếc mắt ra hiệu với Bạch Thu Hồng một cái, hai người lao đến trước mặt Lã Chí Viễn, chẳng nói chẳng rằng, xuất chưởng đánh tới.

Lã Chí Viễn là người độc hiểm, không cho phép ai động đến mình, đã thấy rõ sự thật. Nay thấy Nhị tiểu xuất thủ, trong lòng bực bội vô cùng, sát cơ bốc lên, trầm giọng quát :

- Các ngươi muốn chết!

Hữu thủ vung lên, thế nhanh như điện, chưởng lực tựa nghiêng song giốc bể. Chưởng thế vừa xuất, kinh phong đã tới, tiềm lực rất lớn, khiến Nhị tiểu tâm thần rối loạn, rút lui cũng không kịp, xem ra mất mạng như chơi.

Đang khi ngàn cân treo đầu sợi tóc, đột nhiên có một đạo bạch quang đầy hàn khí quét thẳng đến Lã Chí Viễn, nhanh đến nỗi không thể diễn tả được. Lã Chí Viễn cảm thấy kiếm khí mạnh mẽ, mắt hoa lên, đành phải thu lại chưởng thế, thoái lui mấy bước.

Một bóng người lướt tới, rồi hạ xuống, tay nắm Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm, sát khí bức người, chính là Lăng Ba Nhất Yến Bạch Thu Hồng. Tiếp theo sau là một bóng trắng, Hoa Tường Tường bay đến kịp tóm lấy Nhị tiểu lùi về một trượng.

Thân pháp của nhị nữ rất nhanh, khiến mọi người khâm phục. Nhất là kiếm pháp của Lăng Ba Nhất Yến cao siêu, chiêu thức độc hiểm.

- A, là Lăng Ba Nhất Yến!
- Giết đệ tử của bốn bang chính là thị.
- Chính là con nữ sát tinh!
- Tiểu yêu nữ này rất nguy hiểm!

Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ đều sợ hãi thốt lên.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy và Lăng Ba Nhất Yến lần đầu gặp nhau, nhưng Thái Cực nghe thấy vị nữ sát tinh này, chính là người ba năm trước đây đã trong một lúc mà chém mười tám đệ tử của Địa Sát bang tại lầu Nhạc Dương, đến nay vẫn chưa đền tội. Lão giận dữ gầm lên :

- Ba năm trước tại lầu Nhạc Dương, người đã giết chết mười tám đệ tử của bốn bang chính là người phải không?
- Phải, là lão bà bà của người đây!

Thái Cực Cuồng Sáu tiến lên một bước, lại hỏi tiếp :

- Mấy ngày trước, trên tiểu thảo nguyên lại sát hại bao nhiêu đệ tử của bốn bang, phải chăng cũng chính là người?
- Không sai chút nào!

Cùng lúc đó, Chuông môn Âm Sơn phái là Thiền Cực đầu đà hỏi sư đệ Thiền Nghi :

- Bốn đồ nhi của sư đệ cũng bị chết trong tay nữ tặc này ư?
- Đúng là bị thị giết!

Thiền Cực đầu đà nghe thấy vậy, vô cùng phẫn nộ, định xuất thủ thì nghe thấy Thái Cực Cuồng Sáu cười lạnh một trận, nói :

- Đúng là không tìm lại gặp. Hôm nay Lăng Ba Nhất Yến người gặp phải bốn Bang chủ, dù người có mọc ba đầu sáu tay thì cũng khó tránh khỏi...

Nói rồi liền vẫy tay gọi Ngũ lộ bang chủ, nói :

- Trước tiên, hãy bắt nữ tặc đó cho ta!

Trại Diêm La Cam Cừu, Độc Giác Long Thái Dũng, Cự Vô Bá Hồng Thao, Thiểm Điện Thủ Kim Ngao lập tức tung ra Sách Mệnh quỷ thảo nhất tề tấn công. Lăng Ba Nhất Yến từ khi trúng “Âm Phong chuông”, mất nửa tháng nằm trên giường bệnh, từ lâu đã tức giận. Thấy vậy, bèn hô một tiếng, vung kiếm định ứng chiến, chợt có hai bóng người lướt qua, đó là Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đến trợ chiến.

- Anh đệ, Vi muội tránh ra...

Lăng Ba Nhất Yến chưa nói dứt, Ngũ lộ bang chủ đã ào tới công kích. Lăng Ba Nhất Yến không muốn người khác trợ chiến, nên lắc người tràn sang một bên.

- Chạy đi đâu?

Ngũ lộ bang chủ như mãnh hổ hạ sơn, vượn người truy kích theo.

Lăng Ba Nhất Yến đã chuẩn bị tư thế, đột nhiên quay người theo thế “Hồi Đầu Vọng Nguyệt” xuất chiêu “Vạn Lý Phi Sương Giang Hồ Sâu”, thế như con cá kính giòn song, chỉ nghe phong thanh rít lên rợn người.

- Hồng rồi!

Ngũ lộ bang chủ kinh hãi hô lên một tiếng, lập tức lùi lại, mười chiếc Sách Mệnh Quỷ Trào toàn bộ bị cắt đứt, không một cái nào thoát.

Lăng Ba Nhất Yến một kiếm đoạt thượng phong, định thừa thắng truy kích thì bị Đường Chấn Anh giữ lại, nói :

- Lăng thư thư hãy khoan, nên giết Lã Chí Viễn trước, báo thù rửa hận cần hơn.

Nói rồi liền xông đến sát gần Lã Chí Viễn.

- Để thư lấy mạng hắn.

Lăng Ba Nhất Yến định xông tới.

- Khoan!

Một đạo kim quang lóe lên, thì ra Như Ý trượng với chiêu “Lan Giang Kiếp Châu” quét ngay người của Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến tâm thức linh mẫn, vội dùng thức “Nhược Liễu Nghinh Phong” tránh được một trượng. Vừa trông, chính là Tổng bang chủ Địa Sát bang, Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, nàng nghiêng răng, nói :

- Người muốn chết!

Kiểm lập tức sử chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà”.

- Kẻ chết có lẽ không phải là ta, mà là người.

Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng tung ra hai chiêu “Kim Kê Tích Vũ” và “Hoành Tảo Thiên Quân”.

Lại nói về Đường Chấn Anh, khí thế hùng dũng, bước đi mạnh mẽ, cách Lã Chí Viễn năm bước thì dừng lại, hai mắt sáng rực, xạ ra luồng thần quang lạnh lẽo. Lã Chí Viễn không khỏi khiếp hãi, hỏi :

- Người có phải là Nga Mi đệ tử Đường Chấn Anh, lần trước bị bắt trong Tùng Trúc trang của ta không?

- Xem ra người nhớ rất rõ ràng!

- Người định thay mặt sư môn để báo thù phải không?

Đường Chấn Anh bực tức, nghiêng răng đáp :

- Ngoài mối thù của các đồng môn, còn có mối thù của hai nhà Đường, Bạch ta!

Lã Chí Viễn nghe thấy vậy thì giật mình, thần sắc thay đổi, đưa mắt quan sát Đường Chấn Anh một lượt, trầm giọng hỏi :

- Người có quan hệ thế nào với họ Đường?

- Là trưởng tử, cũng chính là đứa bé đã bị người đẩy rơi xuống vực mười bảy năm về trước.

Đường Tử Vi cũng vừa kịp đến, tiếp lời :

- Còn bốn cô nương đây chính là đứa bé thứ hai bị người đẩy xuống vực.

Lời vừa nói ra, Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn liền giật mình. Đường Chấn Anh cười lạnh, nói :

- Người có nằm mơ cũng không nghĩ ra, hôm nay, mười bảy năm sau, huynh đệ thư muội bọn ta muốn người phải trả nợ máu để an ủi linh hồn các tiền nhân của chúng ta.

- Ha ha ha... ha ha ha...

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn cười một trận, nói :

- Mười bảy năm trước không giết các người, để huynh muội các người sống đến ngày hôm nay, nhưng giờ đây gặp lão phu thì đừng hòng sống sót.

Đường Chấn Anh nghe vậy rất phẫn nộ, song chưởng hợp nhất, nói :

- Mời!

Tiếp đó vẫy tay áo, rùng vai xuất chiêu, chiêu hóa “Vạn Trảo Phật Đẳng”, chụp thẳng xuống đầu đối phương.

Lã Chí Viễn sử chiêu “Ma Vân Phát Thiên”, vừa công vừa thủ, nhất chiêu lưỡng dụng, thừa thế đánh thẳng vào huyết mạch ở hai cổ tay của Đường Chấn Anh. Chiêu “Vạn Trảo Phật Đẳng” của Đường Chấn Anh vẫn là phối hợp hư chiêu và thực chiêu, không đợi chiêu thế của Lã Chí Viễn đánh tới, lập tức xoay tay nhanh, song thủ vừa tách ra, đánh vào Huyền Cơ, Kỳ Môn hai huyết sinh tử của Lã Chí Viễn.

Sự biến chiêu trong khi công kích của Đường Chấn Anh tuy rất tuyệt diệu, nhưng Lã Chí Viễn là lão giang hồ cự phách, khê hừ một tiếng, xuất chiêu “Bạch Hạc Lượn Sỉ” đánh thẳng vào hai cổ tay đối phương.

Đường Chấn Anh đang định rút tay về thì đã nghe Lã Chí Viễn quát :

- Oa nhi, nộ mạng đi!

Một chiêu đã đánh vào ngực, xuất chiêu rất nhanh làm cho đối phương khó tránh.

Đường Chấn Anh né tránh không kịp, vội ngưng khí ở vai phải, nghiêng rặng chịu một chiêu.

Chỉ nghe thấy “bình” một tiếng, Đường Chấn Anh vẫn đứng vững, tựa như chẳng có việc gì.

Lã Chí Viễn mất bình tĩnh, liền đánh tiếp một chiêu, miệng quát lên :

- Hãy tiếp đòn này!

Chiêu này đã dùng đến bảy thành công lực, mạnh hơn chiêu trước rất nhiều.

Đường Chấn Anh hồ đồ tiếp một chiêu. “Bình!” Chiêu phong cuộn lên một trận gió mạnh, “hự” một tiếng, Đường Chấn Anh đã bị đánh lùi ra ngoài một trượng.

Hầu như cùng lúc đó, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Tang Bác Cổ đã kịp xông đến, lập tức công kích bức Mai Chương Tản Nhân lùi mấy bước.

Đường Chấn Anh lùi xa hơn một trượng, Hoa Tường Tường đến kịp thời, vội đỡ Đường Chấn Anh lại, hỏi :

- Anh đệ, đệ bị thương phải không?

Nàng nhú mày đầy vẻ lo lắng, biểu lộ vẻ quan tâm thân thiết vô cùng. Đường Chấn Anh ngậm vận khí, thấy các yếu huyết toàn thân vẫn lưu thông, nên thấy yên tâm, lắc đầu nói :

- Tường thư yên tâm!

Nói xong liền co người nhún chân lại xông tới trước, đồng thời quát :

- Lã Chí Viễn, hôm nay không phân thắng bại thành bại, ta thề quyết không thôi.

Lã Chí Viễn giật mình hoảng hốt, tự nhủ thầm: “Ta đã dùng bảy phần công lực mà tên oa nhi này chẳng hề chi, xem ra hẳn cũng lợi hại thật!”.

Ngay đến Tang Bác Cổ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghĩ rằng mới gặp nhau không đầy nửa tháng, công lực của tiểu tử này đã tăng tiến đến như vậy.

Họ làm sao mà biết được Đường Chấn Anh đã nhận được Huyền Môn Vô Tướng thần công của Càn Khôn Nhất Mẫu, cho nên yếu huyết huyền quan khắp mình đã tích tụ một luồng huyền môn cương khí. Chỉ cần gặp lực sẽ phản chấn, tự phát huy tác dụng, nếu ngoại lực càng lớn thì lực phản chấn càng mạnh, đây là một môn tuyệt học mà võ lâm không truyền, nhưng Đường Chấn Anh tự mình cũng không rõ.

Lúc này Nga Mi tam tăng đã bao vây Lã Chí Viễn vào giữa. Hư Vân hòa thượng chấp tay trước ngực, niệm Phật hiệu rồi nói :

- Các hạ và gia sư đã có ước hẹn ba năm, đến tiết đoàn ngộ sang năm mới hết kỳ ước hẹn, sao nay chỉ còn mấy tháng lại không tuân theo tín ước, ám sát mười tám đệ tử của phái Nga Mi ta? Đó là đạo lý gì?

Mai Chương Tản Nhân ngạo mạn nói :

- Lão phu đã báo trước, trước khi giết sư phụ ngươi thì ta phải giết một trăm Nga Mi đệ tử, lẽ nào ngươi đã quên rồi?

Hư Vân hòa thượng nghe Lã Chí Viễn nói một cách kiêu ngạo, lông mày giật giật, trầm giọng nói :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Kẻ sát nhân phải đền mạng, kẻ thiếu nợ phải trả tiền. Hôm nay bản tăng theo lý lẽ, muốn thay ười tám oan hồn bản tự mà báo thù rửa hận, để cho họ được ngậm cười nơi chín suối.

Nói rồi liền phất tay áo định xuất thủ.

Hư Vân, Hư Lô đồng thời cũng xuất thủ, chuẩn bị cùng sư huynh phối hợp.

- Sư huynh, hãy khoan!

Đường Chấn Anh kịp giữ đại sư huynh Hư Vân lại, rồi nói :

- Lã Chí Viễn và tiểu đệ có mối thù không đội trời chung, đệ phải tự tay trừng trị hắn, có như vậy thì đệ mới hả giận!

Nói rồi định tiến lên.

Hư Vân giữ chàng lại, nói :

- Huynh phụng mệnh sư phụ, thay mặt Chưởng môn, nghĩ tới mười tám vị đồng môn, không những có lỗi với anh linh người chết, mà lại càng phụ lòng ân sư. Hôm nay gặp tên cầm đầu hung ác, nếu huynh không tự mình ra tay tiêu diệt cừu địch thì không còn mặt mũi nào gặp lại ân sư...

Đang lúc sư huynh đệ hai người giằng co, đột nhiên có một bóng người công đến Lã Chí Viễn, thì ra là Tử Vi cô nương, nàng tay nắm thần địch, sử chiêu “Thần Tiên Xuyên Dương”.

Lã Chí Viễn thấy Tử Vi rút thần địch ra, đó là Thất Khổng thần địch của sư muội Mai Phụng Quyên mà lão mơ ước cả đời người. Đang lúc Lã Chí Viễn phân tâm, một đạo tử quang lóe sáng, thần địch đã điểm tới ngực. Lã Chí Viễn vội xoay mình bước nhanh, Đường Tử Vi cũng không chịu buông tha, sử tiếp ba chiêu “Đơn Phong Triều Dương”, “Linh Xà Cửu Khúc” và “Tê Ngưu Vọng Nguyệt”, chỉ thấy địch ảnh loang loáng, phong thanh rít lên rộn người.

Lã Chí Viễn thấy Tử Vi dùng độc thủ thì cả giận, quay người tránh ba chiêu, tiếp đó tay áo lúc cuộn lúc bay, sử chiêu “Tật Đàn Tỳ Bà”. “Bình” một tiếng, quét vào đầu nhọn của thần địch. Đường Tử Vi lập tức bị bức thoái lui bảy bước.

Cùng lúc đó, hai người thân hình tráng kiện, mỗi người cầm một đôi Kim Mai Hạc Chưởng, chạy thẳng đến trước mặt và sau lưng Lã Chí Viễn đánh tới.

Lã Chí Viễn vừa trông đã biết là Lã Mộng Long và Lã Mộng Giao, liền né tránh sang một bên, cố ý nói :

- Long nhi, Giao nhi, ta nuôi huynh đệ ngươi trưởng thành, tại sao lại bội bạc trở mặt vô tình?

- Ta là Đường Chấn Kiệt!

- Ta là Bạch Thu Hồng!

- Ngươi giết phụ thân ta, vất bỏ đại ca ta, lại còn bức tử mẫu thân ta, lăng nhục thư thư ta. Thù hận đó còn sâu hơn biển, có lột xác, phân thân giống cầm thú như ngươi ra trăm mảnh, đốt thành tro bụi thì cũng khó mà tiêu hết mối hận của Đường, Bạch nhị gia.

Mai Chưởng Tẩn Nhân có chỗ không rõ ràng, minh bạch, bèn hỏi :

- Thư thư của ngươi là ai?

- Là Lăng Ba Nhất Yến.

Lúc này Lã Chí Viễn mới hiểu rõ, chỉ hận là tự mình hồ đồ, nuôi ong tay áo, để đến hôm nay tự lấy lửa đốt mình, lại hỏi :

- Ngươi nói bức tử mẫu thân ngươi, lẽ nào nhị vị mẫu thân của bọn ngươi đều chết cả?

Bạch Thu Hồng nghiêng rặng đáp :

- Mẫu thân và di mẫu ta đã song song tuần tiết mà chết. Hôm nay chúng ta thề quyết bắt sống người để mổ bụng, phanh thây, để tế vong linh người.

- Hai đệ tử của ta đâu rồi?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đã đi gặp Diêm Vương báo tin rồi!

- Còn Tùng Trúc trang?

Bạch Thu Hồng cười lạnh một tiếng, nói :

- Đã hóa thành tro bụi, chẳng còn một viên ngói.

Mai Chưởng Tẩn Nhân nghe thấy đệ tử bị giết, trang viện bị đốt, nhị vị phu nhân đã song song vong mạng, rất phẫn nộ, than vãn thảm thiết khiến người thấy lạ kỳ.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Đường Chấn Anh, Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng đều đã chờ sẵn, không hẹn mà cùng tiến lên một bước.

Một tiếng gầm lớn vang lên, Lã Chí Viễn lộ đầy sát khí, râu bạc dựng lên, lửa phẫn nộ bốc cao, hầm hầm nói :

- Hôm nay lão phu sẽ cho các người mỗi tên một chưởng, kết thúc tính mạng tất cả bọn người, nhưng không biết ai chịu chết trước?

Đường Chấn Anh lửa hận ngút trời, nghe thế bèn bước tới.

- Sư đệ hãy khoan!

Hư Vân hòa thượng giữa Đường Chấn Anh lại, nói :

- Hãy để huynh tiếp hấn trước.

Lời nói chưa dứt, đã nghe thấy tiếng sắt thép va chạm nhau, lập tức vạn đóa hoa lửa bắn ra tứ phía.

Kim Quang Như Ý trượng và Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm đã va chạm vào nhau, Thái Cực Cuồng Sấu và Lăng Ba Nhất Yến cùng hợp vào rồi tách ra. Lăng Ba Nhất Yến nhảy ra vòng ngoài, thấy bảo kiếm không hề hư hỏng, liền liếc nhìn một lượt, thấy Lã Chí Viễn đang bức tức, sát khí đằng đằng. Lăng Ba Nhất Yến lo lắng cho các đệ muội không phải là đối thủ của Lã Chí Viễn nên bỏ lại Thái Cực Cuồng Sấu, xông thẳng đến Lã Chí Viễn.

- Chạy đi đâu?

Lời vừa dứt, người đã đến, chính trong lúc Lăng Ba Nhất Yến xoay người thì Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ cùng công kích tới lần nữa.

- Các người tự tìm cái chết!

Lăng Ba Nhất Yến quát lên, trong lúc giương vai vung tay, chỉ nghe tiếng rú thảm thiết vang lên. Ngũ lộ bang chủ nhất tề ngã lăn, lập tức khí tuyệt mạng vong.

-Ồ, Thần Bí Đoạt Hồn chưởng...

- Tuyệt học bí truyền của Càn Khôn Nhất Mẫu...

Trăm nghe không bằng một thấy, thấy rồi quả chẳng phải tầm thường.

Trong thạch thất nổi lên một trận náo động, ai nấy ghé tai to nhỏ rùng mình, sợ hãi.

Bất luận chính tà, phạm là người trong cuộc, đều có suy nghĩ riêng.

Nữ sát tinh sau khi đánh chết năm người, không thèm ngó nhìn, tung mình tựa yển bay vờn sóng, công một kiếm “Vu Sơn Đoạn Vân”, bổ thẳng xuống đầu Lã Chí Viễn. Từ khi phát chưởng cho đến khi xuất kiếm,

động tác của nữ sát tinh xảy ra liền một mạch như tia chớp, khiến cho Tam tăng, Tứ tiểu đang vây chung quanh Lã Chí Viễn cũng không nhìn được rõ ràng.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn biết rõ Lăng Ba Nhất Yến thân thủ phi phạm, thủ pháp “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” là võ lâm độc bộ, phòng cũng khó phòng, tránh cũng khó tránh. Hắn không dám chậm trễ, thừa lúc nàng đang ở trên không, quát lên một tiếng, xuống tấn vung chưởng, sức lực vô cùng mạnh mẽ, thể như sóng xô bờ đá, nhanh như chớp giạt, chỉ nghe thấy một tiếng “bình” rất lớn, đá vỡ rơi như mưa, đất động núi nghiêng.

Lăng Ba Nhất Yến thi triển kinh công thượng thừa “Phi Yến Vân Hạc Thập Thất Phiên”, đã hạ xuống đứng trên đồng đá vụn.

- Xem kiếm!

Một tiếng hô kêu hân vang lên, nàng công liền ba kiếm, nhằm yết hầu, đâm tim, đánh bụng dưới, cắt hai chân đánh thẳng đến Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn bước tránh, quay người sử thức “Thuận Thủy Du Ngư”, thoát khỏi màn kiếm ảnh, vung tay áo sử chiêu “Điều Long Bái Vĩ” quét thẳng vào Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến sử chiêu “Xích Dao Trảm Giao”, vừa hóa giải thế công, thì nghe thấy một tiếng kêu lớn, kim quang lóe sáng ngời, Thái Cực Cuồng Sầu Nghiêm Thiên Uy sử trượng xuất chiêu “Lão Tăng Châm Chung” đánh thẳng vào lưng Lăng Ba Nhất Yến.

Nữ sát tinh vung một kiếm “Nghinh Phong Thủ Thế” chém vào đầu trượng, “keng” một tiếng, tiếp liền một chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu” cắt thẳng cổ tay cầm trượng.

Hầu như cùng lúc đó, Lã Chí Viễn giơ tay phóng ra một chưởng “Bá Vương Khẩu Quan” đánh thẳng xuống vai trái của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh giật mình, vội tung mình tiến lên, hữu thủ xuất chiêu “Kim Cương Đoạn Kiếm” nhằm cắt nhanh vào cánh tay phải của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn hừ một tiếng, khê co tay đoạn đuôi ra, điểm trúng huyệt Huyền Cơ của Đường Chấn Anh. Trong lúc Lã Chí Viễn dùng ngón tay của bàn tay phải điểm huyệt Huyền Cơ của Đường Chấn Anh, bỗng cảm thấy có một tiềm lực dội lại, lão sợ hãi kêu lên :

- Ban Nhược bẻ huyệt!

Đường Chấn Anh lùi ra sau năm bước, nhưng vẫn đứng vững không ngã, nghe thấy tiếng hô sợ hãi của đối phương cũng hơi thấy lạ. Đột nhiên, “vút” một bóng người lướt qua trước mặt, chàng cảm thấy lạ, vội sờ đến động đồ Phi Phi cổ động thì thấy đã bị cướp đi.

Bỗng nhiên một trận cười nhẹ nhõm làm xao xuyến lòng người vang lên. Đường Chấn Anh đưa mắt nhìn, thấy một thiếu nữ đứng xa hơn một trượng đang giở động đồ ra xem, tỏ ra rất đắc ý. Đường Chấn Anh trầm giọng hỏi :

- Cô nương là ai mà dám cướp động đồ của ta? Mau mau trả lại!

- Ca ca, nàng là Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan...

Đường Chấn Kiệt chưa nói hết đã lao người đến, giơ Kim Mai Hạc Chưởng định khều lấy động đồ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vận hồng quang mình tránh, điềm nhiên cười một tiếng, nói :

- A, té ra là đệ, lần trước bàn tay của đệ thật hồng quá!

Nói rồi liền cười không dứt.

Đường Chấn Kiệt nghe Kim Tiểu Lan nhắc đến việc trong động, đột nhiên mặt đỏ lên, nổi giận nói :

- Ai cho ngươi nói như vậy? Mau mau trả động đồ cho ta.

Chàng giơ Mai chưởng dẫn thân công đến.

- Oan gia!

Kim Tiểu Lan kêu một tiếng kêu ngạo, phất nhẹ ống tay áo hóa giải Mai chưởng, lấy hai ngón tay véo má bên trái của Đường Chấn Kiệt, sức không mạnh cũng không nhẹ.

Tang Bác Cổ trông thấy liền vỗ tay cười nói :

- Đẹp thật!

Đường Chấn Anh thấy đệ đệ còn lâu mới là đối thủ của người ta, nên định tiến lên trợ chiến, nhưng nghe thấy tiếng hô :

- Tiểu tử họ Đường kia, tiếp chiêu!

Lã Chí Viễn vung tả thủ, sử chiêu “Tiểu Chỉ Thiên Nam”, điểm thẳng vào giữa mi mắt Đường Chấn Anh. Đường Chấn Anh thấy Hoa Tường Tường đang đứng ngậy ở một bên, nên một mặt tiếp chiêu, một mặt gọi :

- Tường thư, mau đi chiêu cổ Kiệt đệ đệ.

Hoa Tường Tường vốn đang ngơ ngác bởi trận hỗn chiến đó, không biết rõ ràng ai là thù, ai là bằng hữu, cho nên rơi vào cảnh mơ hồ. Nay nghe thấy có người gọi vội bưng tỉnh, chạy đến chỗ Đường Chấn Kiệt.

Cùng lúc đó, Bạch Thu Hồng, Đường Tử Vi cũng cùng đến.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan phất ống tay áo, một luồng gió thơm phả vào mặt, bốn vị phần y thiếu nữ lập tức vậy lại.

Hoa Tường Tường thân pháp khác thường, nhắc bóng Đường Chấn Kiệt lên, chẳng nói chẳng rằng, nhảy ra vòng ngoài. Đường Chấn Kiệt bực bội, giậm chân nói :

- Tường thư làm cái gì vậy?

- Ca ca của đệ bảo ta chiêu cổ cho đệ mà!

Đường Chấn Kiệt vội nói :

- Hơ, bảo thư ra tay cướp lại động đồ, chứ không phải bảo thư đi chăm sóc cho đệ là xong.

- Vậy đệ nói cho ta rõ, rốt cuộc phải giết người nào?

Đường Chấn Kiệt lấy tay chỉ, nói :

- Bốn phần y thiếu nữ đang động thủ với Hồng ca ca, Vi thư thư, và một nữ nhân đứng bên cạnh, đều giết tất cả.

Trong lúc hai người đang nói với nhau, Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba thấy Hoa Tường Tường xinh đẹp như tiên nên tim đập mạnh, khẽ nói nhỏ mấy câu, lập tức bốn tên đệ tử của hắn xông đến.

Hoa Tường Tường vội nói :

- Biết rồi, đệ đứng sang một bên!

Hoa Tường Tường đẩy Đường Chấn Kiệt ra, vịn mình đến ứng tiếp bốn gã hoa y nam tử, vừa quay vừa chuyển, chỉ nghe thấy một tiếng hô thê thảm, một người đã bị Tường Tường xé làm hai.

Ba gã hoa phục nhân còn lại trông thấy vậy thì kinh hồn, không kịp hoàn thủ, Hoa Tường Tường một tay nắm lấy nửa tử thi, thể nhanh như điện, quét đến.

“Bốp, bốp” hai tiếng, hai gã đã bị quét ngã, còn lại một định chạy, Hoa Tường Tường bay lên đá một cái trúng vào ngực, ngực hắn lập tức bị toác ra, một tên nữa bị diệt.

Hoa Tường Tường ra tay nhanh, chiêu thức rất độc, làm ọi người trong cuộc đều nhúu mày trở mắt, chẳng ai biết rõ lai lịch của nàng.

- Xem chưởng!

Đột nhiên, một tiềm lực thể nhanh như điện, đánh vào ngực Hoa Tường Tường.

- Tường thư chú ý!

Đường Chấn Kiệt vội nhắc cảnh giác!

Hoa Tường Tường điềm nhiên cười, không hoang mang, không vội vã, cũng không ra tay hoàn kích, chỉ giơ cánh tay dựng thẳng như đao, ứng tiếp luồng khí mạnh mẽ của đối phương, một bổ một cắt rất mạnh làm cho luồng khí của đối phương tách vỡ làm hai, tách ra trái phải hai bên, tiếp theo nàng tung mình đến sát người vừa xuất chiêu, quát :

- Người là ai?

- Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba là ta! Hãy tiếp một chiêu xem sao!

Chiêu xuất theo lời, đã công tới lần nữa.

Hoa Tường Tường quát lên, cũng giống như trước, phân khai chiêu thể rồi tiến lên, giơ tay chộp lấy Lam Nhất Ba.

Chợt nghe tiếng của Lăng Ba Nhất Yến từ phía bên kia vọng sang :

- Tiếp chiêu!

Tay vung một kiếm “Tảo Tinh Lạc Nguyệt”, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy chống giữ không nổi, vội lùi về mấy bước.

Nữ sát tinh lo cho sự an nguy của Đường Chấn Anh, liền tung người đến bên chàng, nói :

- Anh đệ tránh ra!

Kiếm xuất theo lời, một chiêu “Thất Xảo Nữ Nhấn Châm”, đâm thẳng xuống đầu Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn bước sang ngang một bước, định xuất chiêu hoàn kích, nhưng nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan :

- Tản Nhân hãy khoan, ta có lời muốn nói với lão.

Lã Chí Viễn vội nhảy đến bên cạnh Kim Tiểu Lan, hỏi :

- Cô nương có gì muốn nói với Lã mỗ?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan hơi gật đầu với Lã Chí Viễn rồi nói :

- Lam động chủ lại đây! Không nên giao đấu nữa.

Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba và bốn phần y thiếu nữ cũng triệt chiêu thu thế, lần lượt lùi lại.

Thế là một trận hỗn chiến đã ngừng, mọi người mới thở phào.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đưa mắt quét nhìn một lượt những người chung quanh, rồi mới hỏi Lã Chí Viễn :

- Cừu nhân của các hạ ở đây, các nhân vật lãnh tụ của các phái cũng đều đang tập trung ở đây, không biết đối với cuộc thể hiện tại, các hạ có cách nhìn thế nào?

Lã Chí Viễn cười ha hả, đáp :

- Mấy tên văn sinh hậu bối, Lã mỗ không để tâm đến chúng. Còn các quần hào tại đây, ta với họ chẳng có ân oán gì. Cuộc thể trước mắt ta không có gì là bất lợi.

Ngọc Diện Yêu Hồ nghe vậy bèn nhún vai, nói :

- Nhìn bề ngoài, các hạ nói thì không sai. Nhưng ta muốn hỏi lão một câu, các hạ có còn ý định lấy các món bảo vật trong cổ động là Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông và Thiếu Dương thần công bí lục hay không?

Lã Chí Viễn vuốt chòm râu, rồi lại cười ha hả, nói :

- Nếu không vì Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông, Lã mỗ đã chẳng vào Phi Phi cổ động.

Ngọc Diện Yêu Hồ lập tức tiếp lời :

- Thế thì không xong rồi!

Liên rút động đồ ra, rồi nói tiếp :

- Nhưng không có động đồ thì khó đạt được nguyện vọng. Nếu các hạ muốn lấy Vô Lâm Nghê Nghiệp Quy Tông mà chỉ dựa vào sức lực một mình để mang ra khỏi động thì có lẽ không thể được.

Lã Chí Viễn đã biết được ý đồ của Kim Tiểu Lan, nhưng vờ không hiểu, hỏi :

- Ý của cô nương là...

- Bắt tay hợp tác, cùng dốc công sức.

Mai Chưởng Tẩn Nhân không ngăn được cười, nói :

- Cô nương nói hợp tác, chi bằng nói thẳng ra là muốn ta thay cô nương trông giữ động đồ thì đúng hơn.

Ngọc Diện Yêu Hồ cũng cười, đáp :

- Hợp tác cũng được, trông giữ động đồ cũng được, chúng ta nói như thế là đã quyết định rồi.

Tiếp đó lại quay về phía Thái Cực Cuồng Sấu, hỏi :

- Ý Nghiêm bang chủ thế nào?

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy buồn phiền khác thường, nói :

- Ta phải giết Lăng Ba Nhất Yến trước tiên, thay những người chết của bốn bang mà báo thù rửa hận. Đồng thời ta cũng muốn lấy được bảo vật trong động, có vậy mới không phụ chuyến đi này.

Ngọc Diện Yêu Hồ gật đầu tán thành, lại quay về phía Tam đại môn phái, Tam đại bảo chủ, và Âm Sơn song đà, nói :

- Bây giờ đến phiên chư vị tỏ rõ thái độ.

Tam đại môn chủ lập tức nói :

- Chúng ta ở Tiểu Long Khê đã giao ước trước, đương nhiên là hợp tác đến cùng.

Nói rồi nhất tề bước lại gần bọn Ngọc Diện Yêu Hồ.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cũng theo đó, nói :

- Chỉ cần lợi ích công bằng, bình đẳng, Tam đại bảo chủ chúng ta đương nhiên nguyện ý liên minh.

Ngọc Diện Yêu Hồ chớp chớp mắt, lại quay về phía Âm Sơn song đà hỏi :

- Còn hai vị muốn khoanh tay bàng quan, làm ngư ông đắc lợi phải không?

Âm Sơn song đà tính tình quỷ quyệt gian dối, âm hiểm vô cùng, chỉ mong đôi bên thiệt hại rồi mới lộ mặt ra tay, ngồi thu lợi. Nhưng nay thấy Kim Tiểu Lan làm như vậy, toàn bộ sự toan tính của họ đều bị đổ vỡ, trong lòng thấy không thỏa mãn. Song, cân nhắc cuộc thế trước mắt thì hợp tác là hơn, do đó nhị tăng cũng bước lên phía trước.

Lúc này nhóm người của Đường Chấn Anh đã tới, nếu Tang Bác Cổ không khuyên nhủ họ, có lẽ họ đã ra tay từ lâu.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng tức giận, chẳng nói chẳng rằng, nài nỉ người chạy đi, cười lạnh rồi nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ, ngươi đừng mượn gió bẻ măng, đừng nói mấy người đó, dù là người có mười vạn thiên binh cũng không giữ nổi cái đầu ngươi. Ta phải thanh toán Lã Chí Viễn trước, báo được đại thù xong, sẽ lấy động đồ, giết ngươi để rửa hận việc ngươi đã lăng nhục đệ muội của ta.

Nói rồi liền chia bảo kiếm về phía Lã Chí Viễn, quát :

- Đồ súc sinh, ngươi không mau mau nhận tội chịu chết đi, lại còn đợi đến bao giờ?

Lã Chí Viễn không đáp, Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy quát một tiếng :

- Sát nhân phải thường mạng. Lãng Ba Nhất Yến, mau mau đền mạng cho Ngũ lộ bang chủ của ta.

Nói rồi vung Kim Quang Như Ý trường côn ra trước.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vừa rồi thấy tài nghệ của Lãng Ba Nhất Yến, lại có võ lâm độc bộ thần mật Đoạt Hồn chưởng, nghĩ bụng nếu không trừ được, mọi việc sẽ khó khăn khôn lường.

Kim Tiểu Lan lo Thái Cực Cuồng Sáu một mình đâu không lại Lãng Ba Nhất Yến, nên nói với Âm Sơn song đà :

- Vừa rồi nghe thấy nhị vị nói riêng với nhau là bốn đệ tử của chư vị đã bị Lãng Ba Nhất Yến sát hại thì phải?

Âm Sơn song đà gật gật đầu, Ngọc Diện Yêu Hồ vội tiếp :

- Nếu vậy, “Âm Phong chưởng” uy chấn giang hồ của quý phái nay sao không giương uy?

Nhị tăng nghe thấy ả nói vậy, chửi thầm một tiếng, đúng là một con hồ ly điêu ngoa xảo trá, nhưng trước mặt mọi người phải im lặng. Thiền Nghi nhìn sư huynh ngầm ra hiệu, rồi theo sau Thái Cực Cuồng Sáu.

- Đứng lại!

Lãng Ba Nhất Yến tay rung nhẹ, kiếm khí hùng hực phát ra đến mấy thước làm người ta hoa cả mắt, lạnh cả người. Nàng lấy tay chỉ Thái Cực Cuồng Sáu, Thiền Nghi đầu đà, nói :

- Hai người dám tiến lên một bước nữa thì ta sẽ lấy mạng ngay. Nói rồi tay cầm sẵn Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, đồng thời quay về phía Lã Chí Viễn khiêu chiến :

- Đồ súc sinh, ngươi rúc đầu vào vai, trì hoãn không dám ra trận, còn nói làm gì đến tên hiệu Tẩn Nhân nữa?

Thiền Nghi đầu đà lòng dạ rất độc ác. Trước khi từng xuất đã hành công đầy đủ, đã tích thể “Âm Phong chưởng” chỉ chờ ra tay. Nhân lúc Lãng Ba Nhất Yến khiêu chiến với Lã Chí Viễn, thấy cơ hội đã tới liền lặng lẽ tung ra “Âm Phong chưởng”.

Đường Chấn Kiệt thấy đầu đà giơ tay xuất chưởng, đang lúc không biết làm thế nào, thì một bóng nhân ảnh lao bổ tới đầu đà, thì ra đó chính là Hoa Tường Tường.

Đường Chấn Kiệt vội gọi lớn để cảnh giác :

- “Âm Phong chưởng” đó, Tường thư chú ý!

Chưởng thế của Thiền Nghi đầu đà đã gặp chưởng phong của Hoa Tường Tường, không chủ động lập tức phân khai sang trái sang phải.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Hoa Tường Tường đã nhanh chóng làm tan “Âm Phong chưởng”. Thiền Nghi trở tay không kịp, bị trúng một chưởng rú lên thảm thiết, đầu óc của Thiền Nghi đã vỡ nát, thân hình gãy gò bắn ra xa hơn ba trượng. Thiền Nghi đầu đà không phải là loại người bình thường, là một đại ma đầu của võ lâm, nhưng hôm nay chưa giao đấu hết một hiệp đã bị Hoa Tường Tường dùng một chưởng đánh chết, làm ọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc và dao động.

Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phật Nguyên đại sư chấp tay nói nhỏ :

- Thân thủ của nữ thí chủ này thật đặc biệt, vượt hẳn quy tắc thông thường của võ lâm. “Âm Phong chưởng” chẳng công hiệu một chút nào với nàng.

Chưởng môn phái Võ Đang là Nhất Huyền đạo trưởng tiếp lời :

- Trường giang sóng sau dồn sóng trước, lớp người mới thay lớp người cũ. Thật là hậu sinh khả úy!

Không riêng hai đại Chưởng môn tán dương mà Võ Lâm Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ cũng cảm thấy đặc biệt. Lão thấy Hoa Tường Tường từ lúc rướn người, đánh tan “Âm Phong chưởng”, ra tay giết Thiền Nghi...

không những nhanh như điện, chỉ chớp mắt là xong, lại còn biểu diễn một môn võ công đặc biệt, không ai hay biết. Lão tự nhủ thầm: “Ta đã từng ứng chiến một trận với Hàn Nham Quái Mẫu, nhưng chưa thấy bà ta có thân thủ như vậy. Thế mà nữ nhi Hoa Tường Tường của bà ta có môn võ công khác thường, lẽ nào do người khác truyền dạy?”.

Mọi người đã tận mắt nhìn thấy sự cao thâm của Hoa Tường Tường. Lại nói Thiên Cực đầu đà thấy sư đệ bị giết thì tức giận vô cùng, bèn niệm một tiếng Phật hiệu rồi xông ra.

Cùng lúc đó, Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn bị Lăng Ba Nhất Yến chửi ất mặt, hừ một tiếng, tung người nhảy ra nói :

- Người ăn nói không khiêm tốn, trong vòng ba chiêu, lão phu đảm bảo ngươi phải nát bét như bùn.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng đã thông hận lắm, gân mặt giật giật mấy cái, từ xanh biến thành hồng, nói :

- Không cần nhiều lời, mau lấy Kim Mai Hạc Chưởng ra, ta đã đợi lâu sốt cả ruột.

- Nha đầu ngoan cuồng, hãy tiếp trước một trượng của ta thử xem.

Thái Cực Cuồng Sáu nói xong, Kim Quang Như Ý trượng như quái mãng giao long, một chiêu “Bảo Đái Triền Yêu” công thẳng đến Lăng Ba Nhất Yến. Một tiếng “keng” vang lên, Như Ý trượng đã bị bật ra, người đến chính là Đường Chấn Anh tay nắm Nhật Nguyệt song luân, mặt đầy tự tin, vẻ mặt lạnh lùng tràn đầy sát khí.

Một ánh sáng tím lóe lên, Thất Khổng thần địch phát ra một âm thanh tuyệt vời.

Đường Tử Vi cũng đồng thời nhảy xuống bên cạnh Hoa Tường Tường, nói :

- Tiểu muội và Tường thư thư cùng liên thủ, đấu với ác tăng.

Hoa Tường Tường như chớp mắt, hờ hững cười :

- Giết mấy kẻ này chẳng là cái gì ghê gớm, tên hòa thượng kia cứ để ta ra tay. Muội hãy lại giúp ca ca của muội đi.

Nàng đối mặt với một đại ma đầu mà không hề bận tâm, ung dung như không thấy ai trước mặt. Hai bóng người lướt qua. Đường Chấn Kiệt tung Kim Mai Hạc Chưởng, trong chớp mắt đã đứng kề vai với Đường Chấn Anh. Bạch Thu Hồng cũng đã đứng bên cạnh thư thư Lăng Ba Nhất Yến.

Nhưng Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường vẫn độc lập ứng chiến. Do đó, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, và Bạch Thu Hồng chỉ đành lùi lại mấy bước, đứng sát vào một góc, sẵn sàng trợ chiến. Mai Chưởng Tẩn Nhân, Thái Cực Cuồng Sáu, Thiên Cực đầu đà thế đã sẵn sàng, từng bước tiến lên.

Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường đợi thời cơ ra tay.

Mai Chưởng Tẩn Nhân Lã Chí Viễn ra trận lần này rất khác thường, một mặt che mình, một mặt phong bế đại huyệt Huyền Quan, chuẩn bị đối phó với “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”. Lão ta chuẩn bị sau khi kết liễu Lăng Ba Nhất Yến, sẽ dùng thủ pháp nhanh giải quyết toàn bộ mấy huynh đệ họ Đường, cắt cổ nhỏ rế, vĩnh viễn không để nảy mầm.

Thiên Cực đầu đà chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng tập trung một chưởng cắt thì thể Hoa Tường Tường ra làm trăm mảnh, thay sư đệ báo thù rửa hận.

Thái Cực Cuồng Sáu nhú mày, nháy mắt với Lã Chí Viễn, Thiên Cực tăng. Thế là ba người cùng quát lên :

- Tiếp chiêu!

- Nộp mạng!

- Xem chưởng!

Trong lúc nguy kịch đó, chợt nghe thấy một tiếng Phật hiệu vang lên, tiếp đó là một giọng nói :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Anh nhi, Vi nhi, mau lùi lại. Sư phụ đã tới!

Tiếng nói trầm hùng làm cho song phương phải lập tức thu thế lùi lại.

Quần hào nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, cũng không biết từ lúc nào, tại góc Đông nam đã nứt ra một khe, một vị hòa thượng và một vị lão ni đang bước vào. Họ chẳng phải ai khác, chính là Thiên Thủ song tôn, lừng danh võ lâm bấy lâu. Đi cùng với Song Tôn là hòa thượng Hư Chấn. Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi và ba người Hư Vân liền hoan hô, tiến lên phía trước, nhất tề cúi đầu thi lễ.

Vô Tướng thiền sư và Tuyết Trần thần ni phát nhẹ tay áo, nói :

- Miễn lễ!

Song Tôn đỡ các đệ tử đứng lên rồi chấp tay trước ngực, đáp lễ từng nhân vật long đầu của các phái.

Bỗng nghe thấy một trận cười, nói :

- Một tăng một ni các ngươi sao lúc này mới đến, làm Vạn Sự Thông ta đợi mãi!

Vô Tướng thiền sư vội bước tới vái Tang Bác Cổ một cái, rồi nói :

- Chư đệ tử được lão tiền bối phí sức chiêu cố, bản tăng Vô Tướng cảm kích vô tận.

Tuyết Trần thần ni nói :

- Anh nhi, Vi nhi có làm cho lão tiền bối bực bội chăng?

Tang Bác Cổ lắc lắc đầu mấy cái, nói :

- Hai tiểu bảo bối của các vị, ta coi như đã lĩnh giáo đủ rồi, không khóc thì làm ầm ĩ, không tìm chết thì chạy đi mất. Nay hai vị đã tới, ta xin giao lại. Nếu không, ta thật chẳng có biện pháp nào nữa.

Lời nói ấy làm ọi người cùng cười to.

Tang Bác Cổ gọi Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Chấn Kiệt, và Bạch Thu Hồng lại, ra lệnh thi lễ với võ lâm nhị thánh, vừa định thuật rõ đầu đuôi thì bỗng nghe thấy một trận cười cuồng dại ha ha ha... ha ha... âm vang bốn vách mãi không thôi.

Võ Lâm song tôn đưa mắt nhìn, thấy một lão nhân mặt mũi khô ngô, tóc chải ngược, lông mi nhướng cao, rõ ràng là bị khích động khác thường. Chỉ cần chú ý nhìn rõ, sẽ nhận ran gay, chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn. Tuy ba mươi năm không gặp, nhưng tiếng nói giọng cười vẫn như trước đây.

Trận cười cuồng dại của Lã Chí Viễn lẫn lộn nhiều thứ tình cảm, là hỷ, là hận, là bi, là phẫn...

Lão ta mượn tiếng cười đó để thổ lộ nỗi buồn trong ba mươi năm. Mang sự yêu ghét kết lại trong tâm mà bày tỏ ra, đem dục vọng suốt đời theo đuổi làm nóng lại, trào dấy mối hận như biển, mối tình như lửa, tựa như Hoàng Hà tuyệt khẩu, nam hải phiếm trào, đã bộc lộ ra khó mà kìm lại được.

Mọi người tại đương trường nghe tiếng cười đó mà cũng phải động lòng, thay đổi thần sắc, rõ ràng là đã bị trận cười đó cảm nhiễm.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy một tăng một ni vừa đến chính là Võ Lâm song tôn nổi danh thế gian, nên lòng dạ cũng lo lắng, tự nhủ thầm: “Động đồ đã ở trong tay, lúc này không rời nơi đây thì còn đợi đến lúc nào?”.

Lập tức nhìn Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba nháy mắt ám hiệu, rồi xoay người chạy đến chỗ khe nứt của thạch thất.

Trong lúc hai người chưa có ai đi thì thấy bóng người ở chỗ khe nứt lướt một cái, tiếp đó thì nghe thấy một tiếng “bình”, khe nứt đã lấp kín lại. Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi tuy không rõ là ai, nhưng thấy thân hình lung linh, tay áo phát phới thì rõ ràng là một nữ nhân, trong lòng thấy lạ.

Đường Tử Vi đến trước mặt tứ sư huynh Hư Chấn khê hỏi :

- Xin hỏi sư huynh, sư huynh và nhị vị lão nhân gia làm thế nào mà đến được đây?

Hư Chấn đáp :

- Chúng ta từ Hoàng Sơn tây lộ Tiểu Long khê lên núi, vừa lên tới nơi thì gặp một bóng đen dẫn chúng ta vào động này.

Đường Tử Vi định hỏi tiếp, lúc này tiếng cười vọng lại, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đột nhiên nhìn chăm chăm vào Tuyết Trần thần ni, thở dài một cái, nói :

- Ba mươi năm không gặp, sư muội phong thái vẫn như xưa. Hôm nay gặp nhau trong động này thật là may mắn, mong sư muội hồi tâm chuyển ý, để ngu huynh được toại nguyện bình sinh.

Tuyết Trần thần ni không ngờ sự việc đã qua ba mươi năm, mà long mong ước của hần vẫn không chết, trong lòng thấy lạ, nhưng trước mặt mọi người, thần ni vẫn giả vờ như không có chuyện gì, phải cố kiềm chế, lớn tiếng nói :

- Phật môn đệ tử không nghe những lời phạm tục của tục nhân, các hạ đừng nói những lời hạ lưu làm ô uế tai ta. Lã Chí Viễn, ba mươi năm trước các hạ đã không còn là người của phái Nga Mi, ai là sư muội của các hạ? Thật chẳng có đạo lý nào lại như thế.

Lã Chí Viễn nghe thấy vậy, lại cười cuồng loạn một trận, rồi nói :

- Sư muội không nhận ra huynh, nhưng huynh lại nhận ra sư muội. Cách biệt ba mươi năm, nhưng hình ảnh của sư muội lúc nào cũng ở trong tâm ta.

- Câm miệng!

Tuyết Trần thần ni đột nhiên quát lên, rồi nói :

- Nếu các hạ còn nói lung tung, bản ni sẽ cắt lưỡi trước, để ngăn chặn ác khẩu.

Lời nói của thần ni đối với Lã Chí Viễn như gió thoảng qua tai, hần điềm nhiên nói :

- Sư muội và ta đã gặp lại nhau thì không nên xa nhau nữa, mau mau lại đây, còn đợi lúc nào...

Hần nói xong thì bước lại chỗ thần ni.

- Thiện tai, thiện tai! A di đà Phật!

Nga Mi Chưởng môn Vô Tướng thiền sư cao giọng niệm Phật, rồi nói tiếp :

- Lã Chí Viễn khinh người quá đáng!

Đoạn lập tức tiến lên. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn, bốn đại đệ tử thấy sư phụ ra tay, bèn kề vai sát cánh theo sau chuẩn bị giao chiến. Song phương còn cách nhau năm bước, ai nấy đều sẵn sàng, Lã Chí Viễn cười với Vô Tướng thiền sư một tiếng, rồi nói :

- Ba mươi năm trước, người ngăn ta và sư muội thành hôn với nhau. Lẽ nào hôm nay, ba mươi năm sau, người vẫn muốn cản trở?

Vô Tướng thiền sư thấy hần nói ào ào, hoàn toàn bóp méo sự thật, bèn chấp tay nói :

- Đức Phật từ bi, việc ba mươi năm trước nhớ lại như mới hôm qua. Bản tăng vì sự thành đạt cho Lã Chí Viễn người mà cắt tóc đi vào cửa Phật, nhưng người đã tự mình quên đi tất cả, không từ cả thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi, nên mới bị sư muội cự tuyệt. Người chẳng những không biết phản tỉnh, lại trách tội bản tăng. Người trở lại Kim Đỉnh Không Tĩnh tự, đại động can qua, làm ra việc khinh sư diệt tổ, bội phản sư môn. Bốn Chưởng môn vì tình đồng môn nên mới cho người con đường sống, song người lại không hề tự thấy xấu hổ, lại tiếp tục phản bội Nga Mi, hai lần tìm bản tăng báo thù, gặp lúc bản tăng vắng mặt lại đi lừa gạt đệ tử của ta. Người đã quy ước ba năm, nhưng hạn kỳ quy ước chưa hết, thừa lúc ta bế quan, người đã giết hại hàng loạt đệ tử của bốn phái, liên tục sát hại mười tám người... gặp nhau hôm nay, lời nói lại không có trên dưới, đạo lộ trắng đen. Không biết Lã Chí Viễn người còn có cách bào chữa gì để trả lời bản tăng chăng?

Lời nói của Vô Tướng thiền sư nghiêm trang, Lã Chí Viễn vẫn hồ đồ vẫn nói cứng :

- Hách Quang Vũ (tục danh của Vô Tướng thiền sư), người ăn nói liến thoắng, hôm nay cũng khó tránh một trận chiến. Ba mươi năm trước, ta chỉ cần chưa đến nửa chiều đã chặt đứt tay người. Ba mươi năm sau, ta muốn lấy đầu người để hủ cơm giận trong lòng ta.

Hần nói rồi trợn mắt, thủ thế chờ ra tay.

Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đệ tử thấy Lã Chí Viễn ăn nói ngạo mạn, lẳng nhục người, nên rất tức giận, bèn xin lệnh Vô Tướng thiền sư :

- Xin sư phụ lùi lại một chút, để đệ tử ra tay.

- Để chúng đồ nhi cùng nhau ra tay!

Vô Tướng thiền sư không rõ tài nghệ võ công của Lã Chí Viễn giờ đây đã đạt đến trình độ nào, nên dẫu dám để bốn đệ tử động thủ, do đó phất nhẹ tay áo rồi nói :

- Tất cả lùi ra sau!

Bốn đại đệ tử không dám trái ý, nhất tề tuân lệnh, vừa mới lùi lại sau thì Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng và Lăng Ba Nhất Yến năm người đã ào đến.

Vô Tướng thiền sư không đợi ngũ tiểu mở miệng, đã nói trước :

- Không được làm liều, hãy đứng sang một bên!

Đường Chấn Anh tiến lên một bước, cúi người thưa :

- Lệnh của sư phụ, đệ tử không dám trái. Chỉ bởi vì Lã Chí Viễn là kẻ thù sát phụ, bức mẫu và có rất nhiều thủ đoạn sát hại huynh đệ thư muội của đồ nhi, là kẻ thù không đội trời chung. Do đó, đồ nhi xin lệnh, thề quyết giết tên súc sinh này để báo thù cho sư môn và rửa hận cho gia môn, để an ủi các oan hồn và ủy lạo phụ mẫu nơi chín suối. Cúi mong sư phụ ân chuẩn!

Vô Tướng thiền sư nghe vậy thì rất ngạc nhiên, Tuyết Trần thần ni cũng thấy lạ, nghĩ rằng chưa đầy một tháng, những điều kín đáo của Anh nhi, Vi nhi đã bị phát hiện. Vô Tướng thiền sư đưa mắt nhìn ngũ tiểu một lượt, chưa kịp nói gì thì Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cười ha hả, châm chọc :

- Hách Quang Vũ người là Nga Mi Chưởng môn mà đệ tử của người chỉ ham muốn nữ sắc, muốn báo thù cho đồng môn, mà lại chung đụng với cừu nhân?

Nói rồi lại cười vang.

- Lời ấy có ý gì?

Vô Tướng thiền sư không rõ đầu đuôi nên hỏi lại.

Lã Chí Viễn không trả lời câu hỏi, mà hỏi lại :

- Người có biết mười tám đệ tử của người đã chết trong tay ai không?

- Đương nhiên là chết trong tay họ Lã người.

Lã Chí Viễn lắc đầu, nói :

- Không phải! Lã môn ta từ khi đến Hoàng Sơn, chưa bao giờ xuống núi nửa bước.

Vô Tướng thiền sư nghe họ Lã nói vậy, bèn hỏi :

- Lẽ nào là do kẻ khác làm?

- Không sai chút nào!

- Là ai?

Lã Chí Viễn mỉm cười, đáp :

- Cái đó có lẽ nằm ngoài dự đoán của người...

Nói chưa xong, Lăng Ba Nhất Yến đã tự động bộc bạch :

- Là tiểu nữ!

Lời vừa nói ra, làm cho quần hào tại đó đều sửng sốt, chẳng ai rõ rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Vô Tướng thiên sư chăm chú nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thấy nàng lông mi dựng ngược, mặt ngọc thanh tao, lúc này Lăng Ba Nhất Yến phần hận ghê gớm, hừ một tiếng, chửi Mai Chương Tản Nhân thậm tệ :

- Người giam giữ gia sư, giết phụ mẫu ta rồi hạ độc được khổng chế ta, để làm công cụ cho người sai khiến, bức ta đi ám sát một trăm Nga Mi đệ tử... nay người lại đẩy trách nhiệm cho ta. Lã Chí Viễn, Lã Chí Viễn, ta thề nếu hôm nay không băm vằm người ra hàng trăm mảnh thì quyết không làm người.

Lăng Ba Nhất Yến vừa nói xong thì đã rướn mình tiến lên, Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm sử chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật” đâm thẳng vào ngực Lã Chí Viễn, vừa nhanh vừa gấp, thần quỷ cũng khó tránh.

Lúc này Lã Chí Viễn phải đối mặt với đại địch nên không dám lơ là, hần vẩy tay áo một cái, đẩy ra sát chiêu, thể nhanh như điện, sức lực mạnh mẽ vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến hơi giật mình, vội thu kiếm phòng thân, xoay mình nhẹ nhàng thư yến lướt, mỹ miều làm động hồn người. Đó là “Hoàng Oanh Xuất Cốc” trong tuyệt học bí truyền Phi Yến Vân Hạc Thập Thất Phiên.

Trong lúc nàng còn đang ở trên không thì liền một lúc ba mũi “Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”, vô thanh vô ảnh vô sắc bắn thẳng xuống Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn đã đề phòng từ trước nên vịn mình một cái, cương khí bảo hộ toàn thân, ba mũi châm “Thần Tiên Sâu” lập tức cắm vào tẩm đả.

Lăng Ba Nhất Yến từ khi sử dụng “Thần Tiên Sâu” đến nay, lần nào cũng bách phát bách trúng, chẳng ai địch nổi, nhưng hôm nay lại mất hiệu quả, đây là lần đầu tiên nên nàng hoảng hốt.

Lã Chí Viễn hóa giải ba mũi Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, tiếp đó tay áo lúc cuộn, lúc duỗi, thể như trường giang đại hà, đẩy nhanh đến Lăng Ba Nhất Yến. Đó là Nga Mi tuyệt học Huy Tụ Đẩu Phong bách bát bách lý.

Trong lúc Lăng Ba Nhất Yến hơi chậm lại một chug, đối phương đã đánh tới. Nàng không may là đang ở trên không, thấy chấn động mạnh, vội quay mình theo thức “Dã Hạc Sơ Linh” tựa như tên bay, nghiêng người hạ xuống.

Nên hiểu là cái phát tay áo của Lã Chí Viễn đã tập trung hết sức bình sinh, nên sức công rất mạnh.

Lăng Ba Nhất Yến khinh công tuyệt đỉnh, thân pháp tuyệt diệu, ứng biến thần tốc nên đã tránh được hết, riêng khăn đội trên đầu đã bị thổi rơi, nhưng sợ tơ bay đi.

Tiếng binh đao vang lên, Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt vội vàng ra tay, nhất tề tiến đến gần Lã Chí Viễn...

- Lùi lại!

Vô Tướng thiên sư vừa cuộn tay áo lên, bốn người lập tức bị ngăn lại.

Lăng Ba Nhất Yến chân vừa chạm đất, thấy khí huyết sôi động, nhưng vì lòng hiếu thắng, vả lại đã có mối thù khắc cốt với Lã Chí Viễn, bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, vung tay một cái, kiếm khi đằng đằng, định xoay mình biến chiêu...

- Nữ thí chủ, hãy khoan...

Vô Tướng thiên sư kịp thời ngăn Lăng Ba Nhất Yến lại.

Lăng Ba Nhất Yến không dám trái lời, liền thu thể kiếm, hai đầu gối quỳ xuống, cúi đầu nói :

- Vãn bối sát hại mười tám đệ tử của quý phái, tuy không phải là tự ý, nhưng họ đã chết trong tay vãn bối, đó là một sai lầm lớn. Mong Chương môn cho phép vãn bối trừng trị nguyên hung thủ, sau đó xin chịu tội với Chương môn, dù có băm vằm vãn bối ra trăm mảnh, vãn bối chết cũng không hận...

Lời nàng nói ra rất thành khẩn, giọng nói bi ai, vừa nói xong thì lệ tuôn như nước, làm ọi người phải ngậm ngùi.

Đường Chấn Anh cũng muốn bước đến để an ủi Lăng Ba Nhất Yến, nhưng trước mặt sư phụ không dám lộ ra. Lòng dạ lo lắng, cảm động rơi nước mắt.

Vô Tướng thiền sư khẽ nói :

- Nữ thí chủ tạm thời hãy lui ra. Vì bản tăng quy ước ba năm với Lã Chí Viễn, đợi xong việc rồi phải trái thế nào sẽ có công lý...

Lời chưa dứt, thấy Lăng Ba Nhất Yến quay mình hai cái, kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

- Lăng thư!

- Lăng thư!

- Lăng thư...

Đường Chấn Anh, Chấn Kiệt, Thu Hồng, Tử Vi đồng hốt hoảng chạy tới... Vô Tướng thiền sư tướng Lăng Ba Nhất Yến bị nội thương, bèn vẫy tay gọi sư muội Tuyết Trần thần ni :

- Sư muội, muội xem oa nhi này...

Thiền sư vừa nói, Tuyết Trần thần ni đã bước lại, ôm lấy Lăng Ba Nhất Yến rồi đi sang một góc.

Ngoài Đường Chấn Anh không thể rời Vô Tướng thiền sư ra, mấy người còn lại đều rút theo Tuyết Trần thần ni.

Sau khi đến một góc, thần ni ngồi xếp chân bằng tròn, đặt Lăng Ba Nhất Yến lên đầu gối. Bọn Đường Tử Vi lập tức vây kín bốn góc, bảo vệ đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ kéo Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao chạy lại.

Xem qua bệnh, Y Thánh lấy ra hai viên thuốc, cho Lăng Ba Nhất Yến uống, rồi nói :

- Tiểu cô nương bị trúng đòn, lẽ ra rất nhẹ, nhưng vì bức tức quá đỗi, huyết Khí Hải mở rộng, nên bị trúng cương khí bên ngoài, nên mới bị ngắt đi như vậy. Thần ni có thể dùng thủ thuật Thôi Cung Quá Huyết.

Tuyết Trần thần ni làm theo lời Y Thánh. Lúc này Vô Tướng thiền sư mới biết Lã Chí Viễn đã làm vô số việc hại người, và từng việc ấy không tách rời chữ “dâm”.

Lúc này Vô Tướng thiền sư rất phẫn nộ, chỉ vì thiền sư tuổi cao đức trọng, định lực đã đạt đến tột cùng, suy đi tính lại, hoàn toàn không nên lộ ra sắc diện. Nhìn bề ngoài vẫn như thường, không hề thay đổi thần sắc, chỉ niệm Phật một tiếng, rồi quay lại hỏi Lã Chí Viễn :

- Người quy ước với bốn Chưởng môn kỳ hạn ba năm, không rõ ý muốn thế nào?

Lã Chí Viễn ngẩng đầu cười ha hả, nói :

- Người và ta đều biết cả, hà tất phải giả vờ? Phi Phi cổ động nay là đất quyết thắng bại giữa người và ta, có người thì không có ta, có ta thì không có người. Hách Quang Vũ, tiếp chiêu đi!

Vô Tướng thiền sư liền chấp tay lại, nhắm mắt khấn lớn :

- Đệ tử Vô Tướng, vì thanh lý môn hộ, dâng thanh hoàn vũ, hôm nay thế phải liều mình sát giới, Tây Thiên Lôi Âm, liên đài bảo tọa, mong sư thần rõ cho.

Song phương không nói gì nữa, ai cũng ngấm ngầm hành công. Trong thạch thất cao to rộng lớn đầy khí thể khẩn trương, nhưng rất tĩnh mịch.

Mỗi người đều thấy sôi sục trong lòng. Thời gian kéo dài lại càng khẩn trương căng thẳng.

Đó là vụ công án Nga Mi, từng chấn động cả võ lâm mà qua ba mươi năm vẫn chưa dứt. Hôm nay, hai đại cao thủ võ lâm muốn có một trận chiến sống mái, thật là một trận đấu hiểm thấy của võ lâm.

Vô Tướng thiền sư là Chưởng môn của một phái, nhưng không dám khinh suất với Lã Chí Viễn, vì không rõ trình độ võ công của hắn trong ba mươi năm qua, nay đã tiến bộ đến mức nào. Còn Lã Chí Viễn cũng đề phòng. Ai thắng ai thua thật khó đoán. Cho nên, song phương ai cũng không dám mạo hiểm ra tay, ai cũng không muốn công trước, đều yên lặng chờ cơ hội mãnh kích. Hai người giữ thế, thời gian đã đủ để uống hết ấm trà, nhưng vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Đột nhiên, song phương hai mắt sáng lên, Vô Tướng thiền sư dịch sang phải, Mai Chưởng Tản Nhân cũng dịch sang phải, hai người bắt đầu xoay tròn, nhưng rất chậm.

Lúc hai người nhấc chân lên, đã thấy dấu chân hằn sâu xuống đá, hai người xoay tròn một vòng thì dấu chân cũng hằn lên đá thành một vòng dấu chân, nhưng đôi bên vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Sau đó, song phương từ chậm đến nhanh, từ hoãn đến gấp, tay áo phấp phới bay, bộ râu bạc cũng phất phơ tựa như hai đám mây trắng, bỗng nhiên tiếng gió ù ù, sức lực rất mạnh, làm áo quần của mọi người trong động cũng bay phàn phật, khiến Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử đứng gần đó phải lùi về sau mấy bước.

Trong lúc toàn trường chấn động, Lã Chí Viễn phất tay áo một cái, xuất chiêu “Phong Tảo Tàn Linh” phủ xuống Vô Tướng thiền sư.

Vô Tướng thiền sư không rút tay về, nghiêng mình bước sang một bước.

Lã Chí Viễn vung tay ra một hư chiêu, định thăm dò hư thực. Thấy lão hòa thượng vẫn bình tĩnh không lộ vẻ gì, bèn rung vai tung chưởng “Tập Đàn Tỳ Bà” đánh xuống sườn phải.

Vô Tướng thiền sư đang lùi thành tiến, vội quay mình tả chưởng sử chiêu “Kim Kê Tích Vũ” từ dưới lên trên đánh cánh tay, cắt khuỷu, nhanh tuyệt vời.

Lã Chí Viễn thấy Vô Tướng xuất chiêu lanh lợi, vội vàng thư hồi chưởng thế, tung một cước “Khóa Hổ Đăng Sơn”, đá vào bụng dưới, chiêu thức độc hiểm. Lão thiền sư không tránh, không né, vai phải hạ xuống, tay áo cuộn lên đánh vào bàn chân, tới bắp chân, đó là chiêu “Kim Sách Phụ Long”. Lã Chí Viễn đã biết thiền sư giữ ngọn đòn đó, liền giơ chân lên, lắc đầu gối một cái, xuất chiêu “Liên Thăng Tam Cấp” đá thẳng vào tim, đồng thời song chưởng cùng sử chiêu “Xuân Lôi Quán Nhĩ” kẹp đánh vào huyệt Thái Dương hai bên phải trái. Hai chưởng một cước đó cùng đánh và ba chỗ yếu huyệt nguy hiểm, chỉ cần trúng một thì đã bỏ mạng.

Vô Tướng thiền sư thân thủ phi phàm, chỉ vận mình một cái đã không thấy bóng người đâu, thân pháp rất nhanh, quần hào đứng đó cũng thấy hoa mắt.

Đó chính là vô thượng thân pháp “Hóa Ảnh Ẩn Hình” tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi.

Lã Chí Viễn xem xét rõ ràng, cười lạnh một tiếng rồi rung vai, đánh liền ba chưởng, tiếp đó nhún chân, tung người lên.

Đó là thủ pháp cách không cầm nã của phái Nga Mi, tên là “Tập Vân Mê Nhật”. Mỗi lần ra tay phải ba chưởng liền kết hợp thiên, địa, nhân, hình thành ba lực khác nhau, hợp lại một chỗ, tụ khí bất luận chim bay thú chạy, hoặc là cao thủ võ lâm chỉ cần chụp trúng thì khó mà thoát thân.

Vô Tướng thiền sư triển khai thân pháp “Hóa Ảnh Ẩn Hình”, bay vao đám sương tím trên đỉnh động, dụng ý là muốn xem Lã Chí Viễn còn có thủ đoạn gì nữa ngoài thủ pháp cách không cầm nã “Tập Vân Mê Nhật” của bốn môn, thiền sư cũng đánh liền ba chưởng.

Lã Chí Viễn tung người nhảy lên đỉnh động, né mình tránh được ba chưởng, lại tiếp ba chưởng nữa.

Hai vị đại cao thủ lúc ẩn lúc hiện như thần long thấy đầu không thấy đuôi, quần hào đứng nghênh mắt nhìn, tán dương liên tục.

Đây là trận đấu hiếm thấy của võ lâm, giao thủ trên không tuyệt diệu vô cùng.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hòa, Bạo Phong Tam đại môn chủ đứng ở một góc, họ đều chia nhau xưng hùng xưng bá một phương, nổi danh giang hồ, nhưng đối với võ công tuyệt trần này, họ chưa hề trông thấy, nghe thấy bao giờ, cho nên chỉ biết đứng mà tán thưởng.

Đến như Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba và Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan cũng phải lộ vẻ kinh ngạc. Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy vốn chẳng coi ai ra gì và Thiên Cực chưởng môn nguy hiểm độc ác, nay đối mặt với Nga Mi chính phái thực tài thực, cũng phải thán phục.

Thái Sơn đã à cao hơn còn có trời, biển đã thấp mà dưới biển còn có đất. Kể mạnh, sẽ có kẻ mạnh hơn, người tài, lại có người tài hơn. Một trận chưởng kích đã qua, Vô Tướng thiền sư và Mai Chưởng Tản Nhân

đã song song đáp xuống đất, cách nhau hai trượng, ai nấy đều đứng vững vàng, đối diện nhau tựa như tượng gỗ.

Trong thạch thất lại tĩnh mịch.

Hai đại cao thủ lại cùng hô lên, cùng ứng tiếp một chiêu.

Mai Chưởng Tản Nhân mặt đang dần chuyển sang tái không như trước nữa, còn Vô Tướng thiền sư thần sắc nghiêm túc vô cùng. Lã Chí Viễn ngằm vận cương khí toàn thân, ngưng khí tập trung vào song thủ, tích thể chờ hành động.

Vô Tướng thiền sư nhìn bề ngoài thản nhiên, nhưng vẫn ngằm vận khí, chuẩn bị hoàn kích.

Trước trận quyết chiến rất yên tĩnh, nhưng đôi bên tiếp tục chuẩn bị, trận đấu còn sắp diễn ra.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, sự khấn trương lại từng bước từng bước sát gần.

Lã Chí Viễn nghĩ thầm: “Trận này nếu không tiêu diệt được đối phương thì càng khó giành chiến thắng, ta thể tiêu diệt...”

Vô Tướng thiền sư đã biết rõ ý đồ của Lã Chí Viễn, biết rằng hắn đã ra tay là tập trung hết sức bình sinh để công kích, nên cũng không dám lơ là, hết sức cẩn thận. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử không hèn mà cùng tiến lên mấy bước, nắm tay đề phòng bất trắc.

Đường Chấn Anh đã nắm Nhật Nguyệt song luân trong tay. Trong lúc kiếm bổ cung giương, Tuyết Trần thần ni dùng thủ pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” để khí huyết của Lăng Ba Nhất Yến bình thường trở lại và khôi phục sức lực. Lăng Ba Nhất Yến rướn mình một cái, thoát khỏi lòng thần ni, đa tạ thần ni rồi vung Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm định nhảy lên...

- Hãy khoan!

Tuyết Trần thần ni gọi Lăng Ba Nhất Yến, rồi nói :

- Ta có lời muốn hỏi cô nương.

Lăng Ba Nhất Yến phải dừng lại, thu lại kiếm thế, đứng về một bên, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm thần ni.

Tuyết Trần thần ni hỏi :

- Lệnh sư là Càn Khôn Nhất Mẫu danh chấn hoàn vũ phải không?

- Dạ phải!

- Cô nương là biểu thư của Vi nhi?

Lăng Ba Nhất Yến chưa kịp đáp, Đường Chấn Kiệt đã đáp thay :

- Lăng thư không những là biểu thư của chúng vân bối, mà còn là tẩu tẩu tương lai nữa.

Lăng Ba Nhất Yến thẹn đỏ mặt, vội vàng nói :

- Tiểu quý, đừng nói lung tung...

Nói rồi trừng mắt nhìn Chấn Kiệt.

Tuyết Trần thần ni cười hỏi các tiểu nhi Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, mỗi người nói một câu, tường thuật một lượt, đồng thời cũng nói rõ về Hoa Tường Tường.

Nhất là nhị nữ nhớ lại cảnh bị Lã Chí Viễn lăng nhục, lại bức tức trào nước mắt. Tuyết Trần thần ni nghe xong thì không ngăn được cơn bức bội, phẫn nộ.

Tuyết Trần thần ni vốn không nhiều thù hận với Lã Chí Viễn, và vẫn cho rằng hắn cầu hôn không kết quả, mới từ yêu biến thành hận, tâm lý bất thường nên làm những việc không đúng lẽ nghĩa. Nay nghe thấy mấy hậu bối thuật lại thì mới biết, trước tiên là hắn đã phạm tội giết người, không những cướp thể người ta, mà còn muốn gian dâm thiếu nữ, nếu Tang Bác Cổ không đến kịp thì nữ đệ tử thân nhất của mình là Đường

Tử Vi cũng đã bị hấn giầy vò. Bà nghĩ tới đó thì từng sợi tóc trắng dựng ngược, tà áo không gió cũng hơi phất phất, thần ni đứng bật dậy.

Lúc đó nghe thấy tiếng hô của Lã Chí Viễn :

- Xem chừng!

Thấy luồng tử quang thoát khỏi tay, thể như vạn mã bồn đào, quét thẳng đến Vô Tướng thiền sư.

- A, một tuyệt chiêu bí truyền của phái Nga Mi...

- Tử Dương Trung Khí chừng...

Lúc này, quần hảo náo động cả lên.

Vô Tướng thiền sư cũng phóng ra một luồng tử quang, lập tức tiếp luồng tử quang của Lã Chí Viễn.

Chừng thể của song phương gặp nhau, “bình” một tiếng, vách rung đất động, đá vỡ ào ào, sương tím bập bênh, một cảnh tượng hỗn độn xảy ra trong thạch thất.

Chừng thể của Lã Chí Viễn bị ngăn lại, hấn bèn quát một tiếng “hây”, rồi dốc hết sức bình sinh, thể như trường giang đại hà. Vô Tướng thiền sư lấy thủ làm công, trước sau vẫn giữ thái độ thăm dò, công lực tăng mạnh dần.

Luồng khí do hai thể chừng tạo nên, từ thanh đến thô dần dần to ra và màu tím càng ngày càng đậm. Cuối cùng thành dạng mặt bàn tròn, màu tím đã biến thành màu đen.

Mai Chưởng Tản Nhân vỗ một lúc hai chừng rồi tiến lên ba bước. Vô Tướng thiền sư vươn vai một cái, lập tức đẩy lùi thể chừng.

Hai luồng khí lúc tiến lúc thoái thành trạng thái như kéo cưa.

Lúc này trong động vang lên tiếng rít của hai luồng khí cọ sát nhau, đồng thời phát ra vô số vòng sáng tựa như hàng vạn con bướm to nhỏ quay cuồng nhảy múa, đầy cả thạch thất.

Song phương dùng hết sức lực tiếp tục cuộc chiến sinh tử, ai cũng không dám liều mình sơ suất. Bất luận bên nào, chỉ cần có chút sơ suất là sẽ bị tan xương nát thịt, biến thành tro bụi ngay.

Tử Dương Trung Khí chừng là dùng tiềm lực tập trung quanh mình, hình thành bởi huyền quan canh khí nạp vào trung khí, cho nên trận chiến này hoàn toàn là nội lực gặp nhau, hao tổn sức lực vô cùng.

Sau nửa giờ giao chiến, hai bên thái dương của Vô Tướng thiền sư mồ hôi chảy ròng ròng, thấm mệt, hai mắt dần nhắm lại. Mai Chưởng Tản Nhân mặt mày trắng bệch, mồ hôi đầy người, thấm mệt còn hơn Vô Tướng thiền sư.

Đồng thời trên đỉnh đầu hai người hội tụ một vùng khí trắng, nhìn thì biết ngay đó là “Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên”. Người luyện võ đạt được trình độ như vậy thật không phải dễ. Nhưng hiện tượng này chưa đến bước mấu chốt cuối cùng, rất khó được xem.

Hai đại cao thủ võ lâm này đã vào giai đoạn cuối của cuộc đấu sinh tử. Ngoài tiếng rít của hai luồng khí cọ vào nhau, chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, thạch thất im lặng.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn Tang Bác Cổ một cái, Tang Bác Cổ cười đáp lại, nhưng không nói gì.

Tuyệt Trần thần ni sắc mặt nghiêm nghị, chờ đợi cuộc thể thay đổi. Hoa Tường Tường có điểm không rõ, đến gần Đường Tử Vi hỏi khẽ :

- Người họ Lã nếu là cừu nhân của chúng ta, sao Anh đệ đệ đứng gần hấn thể mà không xuất thủ lấy mạng hấn đi?

Đường Tử Vi biết Hoa Tường Tường không hiểu quy tắc của võ lâm, nên vội giải thích :

- Trong lúc đứng gần nhau, người bên mình muốn ra tay, đó là ám tập, là điều cấm kỵ của võ lâm. Do đó Anh ca ca chỉ có thể đứng quan sát, chứ không dám ra tay giết hấn.

Hoa Tường Tường cho là không đứng, lại nói :

- Báo thù là báo thù, quản gì những quy tắc đó? Ta ở Thiên Đài Hàn Nham, giết người vô số, chẳng ai cấm đoán gì, thế mà muốn giết Lã Chí Viễn lại phải suy nghĩ nhiều như vậy...

Nàng nói chưa xong, đột nhiên nghe thấy “bình” một tiếng.

Hai luồng khí tím thối mạnh xào xào... lúc sáng lúc tối. Xem thấy chưởng thế của Vô Tướng thiền sư tiến nhanh, chưởng thế của Lã Chí Viễn lùi nhanh, luồng khí tím của Vô Tướng thiền sư từng bước từng bước tiến dần, chỉ còn cách Lã Chí Viễn ba bước. Lúc này, luồng khí tím của Lã Chí Viễn đã bị ép nén thành một vòng, nhỏ dần dần và sắp tiêu tan.

Lã Chí Viễn đã đến bước đường cùng, chòm râu bạc rung động, mồ hôi vã đầy lưng, thở phì phò, chỉ cần chưởng thế của đối phương tiến thêm ba bước, tất hẳn sẽ bị thịt nát xương tan.

Nhưng Lã Chí Viễn ba mươi năm giấu thân nơi hải ngoại nghiên cứu một bí lục của Nga Mi tuyệt truyền, chuyên tâm nghiên cứu đêm ngày, lão ta muốn báo thù vì một luân của Vô Tướng thiền sư, lão ta vì thế phải bắt được sư muội Mai Phụng Quyên (tức Tuyết Trần thần ni), ba mươi năm như một ngày, chưa bao giờ gián đoạn nên trừ luân chiêu, địch chiêu, lão đã nhuần nhuyễn Nga Mi tuyệt học. Nếu không thì lão ta đâu dám trở lại Nga Mi, hai lần gây chiến?

Thế cuộc hôm nay, Lã Chí Viễn tuy dùng Tử Dương Trung Khí chưởng, so với Vô Tướng thiền sư hơi kém một chút, nhưng lão ta không cho đó là thua, không cam chịu bị diệt.

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Lã Chí Viễn rung vai đẩy một cái, lúc đó chưởng thế phản công ba thước, lão ta thừa lúc luồng khí tiến lên, vận mình tùy chưởng thế tràn sang ngang hai trượng, động tác rất nhanh, đó chính là vô thượng thân pháp “Hóa Ảnh Ẩn Thân” - một tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi, mà Vô Tướng thiền sư vừa mới dùng.

Vô Tướng thiền sư đường đường là một vị Chưởng môn, quang minh chính đại, tính tình lương thiện, không ngờ đến bước đường cùng mà Lã Chí Viễn vẫn còn sử dụng tuyệt kỹ, tránh được chưởng thế. Do đó luồng khí màu tím thô như mặt bàn không bị ngăn cản nữa, tiếp tục thối mạnh về phía trước, làm ọi người đứng cạnh đó sợ hãi tránh xa. Lão thiền sư vô thuật siêu quần, thế chưởng đã đạt đến trình độ thu phát do ý muốn, bèn thu Tử Dương Trung Khí chưởng về. Nhưng trong lúc lão thiền sư thu chưởng, Lã Chí Viễn xoay tay tung ra Kim Mai Hạc Chưởng, một chiêu “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên” dùng thủ pháp cực nhanh, chụp xuống khắp người Vô Tướng thiền sư.

Thiền sư trở tay không kịp, Đường Chấn Anh vung Nhật Nguyệt song luân, bốn đại đệ tử cùng hợp sức vung trường kiếm, tiếp ứng đúng lúc, nhưng họ vừa mới hành động, liền nghe một tiếng hô vang lên, tiếp đó là bóng người lướt qua.

Hai tiếng keng keng vang lên, Kim Mai Hạc Chưởng bị gạt ra, thì ra người mới đến là Tuyết Trần thần ni. Thần ni công liền ba đòn, chiêu thức kỳ ảo khó đoán, buộc Lã Chí Viễn phải lùi về bảy bước.

Thần ni vì nghe những lời nói của Đường Tử Vi, nên coi Lã Chí Viễn là kẻ thù ghi xương khắc cốt, do đó nhân cơ hội này mới ra tay. Lã Chí Viễn không kịp hoàn kích, địch ảnh loáng qua một cái theo thức “Nữ Oa Bỏ Thiên” bỏ xuống đầu, lão không dám chậm trễ, tung người nhảy sang một bên. Tuyết Trần thần ni hơi rung hai vai, lực như bóng đi theo hình, vung thần địch, cười lạnh một tiếng, nói :

- Lã Chí Viễn, nộp mạng đi!

Một chiêu “Tước Phụng Khai Bình” hóa ra rất nhiều địch ảnh, lúc này Lã Chí Viễn bị vây ở giữa. Thần địch với chiêu “Linh Dương Quả Giác” một lúc điểm vào ba yếu huyệt tử của Lã Chí Viễn là “Thần Chí”, “Tương Đài” và “Kỳ Môn”.

Lã Chí Viễn vì đã dồn hết sức lực vào lần đấu nội lực với Vô Tướng thiền sư, nên đã hao tổn nhiều nguyên khí, làm sao mà chịu được đòn công kích nhanh như điện của Tuyết Trần thần ni? Huống chi, thần ni xuất thủ toàn là tuyệt chiêu, nhưng sinh tử trước mắt, hẳn không dám chậm trễ, đành cắn răng tung Kim Mai Hạc Chưởng, sử chiêu “Phát Cán Thám Trảo”, miễn cưỡng ứng tiếp một kích.

Chỉ nghe thấy tiếng “keng”, Kim Mai Hạc Chưởng lập tức rời khỏi tay. Lã Chí Viễn kêu “hổng rồi!” rồi xoay người chạy đi. Tuyết Trần thần ni xoay cổ tay, sử chiêu “Linh Xà Cửu Khúc, quát lên :

- Tiếp chiêu!

Thất Khổng thần địch nhằm huyết Thái Dương bên phải của Lã Chí Viễn điểm đến, xem ra mạng hãn sắp châu trời.

- Xin hãy tạm hạ thủ lưu tình!

Đường Chấn Anh, Lăng Ba Nhất Yến, và các tiểu bối cùng lúc hốt hoảng kêu lên.

Tuyết Trần thần ni nghe thấy vậy liền chùn tay lại, từ huyết “Thái Dương” đổi sang “Khoa Bả” huyết. “Bình” một tiếng, Lã Chí Viễn đứng không vững, lùi xa hơn một trượng, vai phải bị đánh trúng.

Tuyết Trần thần ni quay đầu hỏi :

- Tại sao phải lưu tình?

- Đệ tử muốn tự tay giết chết tên cừu nhân đã sát phụ, bức mẫu...

Đường Chấn Anh chưa nói xong, Lăng Ba Nhất Yến đã tiến lại, vung một kiếm “Vọng Lương Đoạn Hồn”, cánh tay phải của Lã Chí Viễn liền bị đứt lìa.

- Lăng thư đừng giết hãn...

- Ta còn muốn giải hận đây...

Lăng Ba Nhất Yến muốn kết liễu sinh mạng của Lã Chí Viễn, nhưng do các đệ muội nhao nhao nói, đành phải đứng sang một bên.

Lã Chí Viễn quả xứng đáng là một nhân vật nổi danh, tuy bị đứt cánh tay, nhưng không hề kêu một tiếng, vội vận khí bế huyết cầm máu. Đường Tử Vi đã nhận lại Thất Khổng thần địch từ tay Tuyết Trần thần ni, thừa lúc Lã Chí Viễn vận khí phong bế huyết, nàng ra một chiêu “Thần Tiên Xuyên Dương” đánh thẳng vào đầu hãn.

Lã Chí Viễn vội né đầu, nhưng chậm một chút, cây địch sạt qua má trái, lập tức máu chảy đầy mặt, hãn lấy tay sờ thử thì mới phát hiện tai trái đã không cánh mà bay.

Lã Chí Viễn định lùi lại, nhưng cảm thấy có luồng gió lạ nổi lên phía sau lưng, vội bước sang ngang một bước. “Bùng” một tiếng, chân phải của hãn bị trúng một Hạc chưởng, đó là Bạch Thu Hồng gây ra. Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Lã Chí Viễn bị một kiếm, hai địch, một chưởng, mất một tai, đứt một tay. Lão hét một tiếng, âm thanh như xé vải, rướn người lùi về hai trượng, lấy lại sức, dùng tay trái che ngực, đề phòng.

Đúng lúc đó, Đường Chấn Kiệt và Đường Chấn Anh xông tới.

Đường Chấn Kiệt quát một tiếng, dùng Kim Mai Hạc Chưởng đánh vào ngực Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn cười lạnh, tay trái vung mạnh, tay áo cuộn lấy Kim Mai Hạc Chưởng của Đường Chấn Kiệt, quét chúng rơi xuống đất.

- Nguy rồi!

Đường Chấn Kiệt hốt hoảng kêu lên một tiếng, định rút lui.

- Chạy đi đâu!

Lã Chí Viễn xuất chiêu “Kim Ẩn Phục Ma”, tay trái nhanh như cắt đã điểm huyết Bối Tâm của Đường Chấn Kiệt. Hãn ta định kết liễu sinh mạng Chấn Kiệt để rửa hận, đột nhiên một đạo kim quang lóe lên, chụp xuống đỉnh đầu hãn.

Đường Chấn Anh rung động Nhật Nguyệt song luân, định tiến lên thì thấy đệ đệ bị giữ nên không dám xuất chiêu, sợ Lã Chí Viễn sát thương đệ đệ, đành phải thu lại thế công.

Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng vừa hô vừa gọi, lần lượt chạy đến vây lấy Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn tay trái nắm chặt huyết Bối Tâm của Đường Chấn Kiệt, hai mắt đảo nhìn một lượt, đột nhiên phá ra cười :

- Bọn ngươi ai dám hại lão phu, lão phu sẽ kết liễu tính mạng tên oa nhi này trước.

Đường Chấn Anh lạnh lùng nói :

- Lấy người để bắt bí thì không coi là anh hùng. Lã Chí Viễn, ngươi nếu đúng là đại trượng phu thì đánh với ta ba trăm hiệp để phân thắng bại.

Đường Tử Vi nói :

- Ngươi hãy bỏ đệ đệ của ta ra, ta có lời thương lượng.

Lã Chí Viễn lộ vẻ mặt hung ác, nói :

- Các ngươi miệng lưỡi liến thoắng, nói huyền thuyên, trước khi ta chưa ra khỏi thạch thất, muốn ta thả tên này thì e rằng còn khó hơn bay lên trời.

Lăng Ba Nhất Yển bực tức, lông mày dựng ngược, mắt trợn trừng, nhưng nằng chỉ lo lắng vô ích, vì chẳng có biện pháp gì.

Hoa Tường Tường lại càng như bị lửa đốt, nằng nóng lòng chuẩn bị xuất thủ cướp lại Kiệt đệ đệ, Đường Tử Vi nhìn thấy rõ điều đó nên vội giữ Hoa Tường Tường lại.

Bạch Thu Hồng tay nắm Kim Mai Hạc Chương, lúc nâng lúc hạ, nhưng không dám manh động.

Đường Chấn Kiệt tuổi tác tuy nhỏ nhưng bẩm sinh gan dạ, cứng cỏi, tuy kề cận cái chết, nhưng chẳng sợ sệt gì. Chàng quét mắt nhìn mọi người, rồi nói :

- Ca ca, thư thư, không phải lo lắng cho đệ. Hãy mau ra tay bằm vằm lão tặc, phanh ngực mổ tim để an ủi linh hồn phụ mẫu. Đệ dù có chết cũng vui lòng...

Nói chưa hết, chàng đã bị Lã Chí Viễn điểm nhẹ một cái, bỗng cảm thấy huyết mạch nhộn nhạo, hoa mắt như chầu, lời nói gián đoạn giữa chừng. Mấy huynh đệ trong lòng lo sợ, lại nhìn Đường Chấn Kiệt, chỉ thấy mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái đi, hai dòng máu tươi rỉ ra hai bên mép.

- Đệ đệ...

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, nói :

- Chẳng qua lão phu cho hấn ném thử một chút đau khổ, chứ chưa hề kết liễu tính mạng hấn. Các người hốt hoảng la gọi cái gì?

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật!

Vô Tướng thiên sư niệm Phật hiệu, bước đến nói :

- Lã Chí Viễn, ngươi vốn có oan kết với ta, tại sao lại làm khổ tiểu hài nhi đó? Hãy mau mau buông tay, bản tăng quyết một trận thắng bại với ngươi.

Tuyệt Trần thần ni cũng tiến đến, nói :

- Bản ni vốn muốn để ngươi sống. Lã Chí Viễn, ngươi sát hại phụ mẫu người ta, chẳng còn một chút tính người, giờ lại muốn hại luôn hậu nhân của người ta sao?

Một tăng một ni vừa nói vừa tiến đến gần Lã Chí Viễn.

Đột nhiên một bóng người lướt qua, nhanh như cắt, giơ tay giữ Vô Lâm song tôn đứng lại ngay trước mặt Lã Chí Viễn, cười ha hả một trận, thì ra đó là Vô Lâm Vạn Sự Thông Địa Công Bất Lão Tang Bác Cổ.

Lã Chí Viễn vội giữ chặt Đường Chấn Kiệt, trợn tròn hai mắt, nói :

- Tại sao lão lại cười?

Tang Bác Cổ lắc lư người mấy cái rồi nói :

- Ta cười bọn họ, đến ý đồ của người mà họ cũng không nhận ra. Chỉ biết tranh luận với người về cổ đạo hiệp phong, hây hây, cho nên nghe không lọt, tựa như đàn gảy tai trâu.

Lời nói của Tang Bác Cổ bên ngoài là nói mấy tiểu bối và Võ Lâm song tôn, nhưng bên trong lại là chửi rửa Lã Chí Viễn, lời nói bóng gió, thật là khéo.

Lã Chí Viễn làm sao mà không nghe ra được lời lẽ đó, nhưng hắn chỉ im lặng, vờ như không biết, ậm ừ nói :

- Lão nói ta có ý đồ gì?

Tang Bác Cổ vuốt râu, đáp :

- Trước mặt người thật thà mà nói lời giả dối, ý đồ của người ta mà đoán không ra thì cũng uổng danh là Vạn Sự Thông.

- Cứ nói thẳng ra, xem lão đoán đúng hay không đúng?

- Ý đồ của người là lấy tiểu oa nhi đó làm lá chắn che thân để chạy trốn, ha ha, giỏi tính toán quá đó.

Tang Bác Cổ nói xong, không cứu Đường Chấn Kiệt, ngược lại lắc cổ tay một cái làm hiệu, ý là muốn mấy tiểu bối và Võ Lâm song tôn đang vây chung quanh lùi lại, khiến vòng vây dần ra. Đường Chấn Kiệt và mấy người không hiểu lão giở trò gì, hơi chần chờ một lát, nhưng sau đó cùng lùi lại, mở đường cho Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn nhìn Tang Bác Cổ, hơi có chút do dự, nói :

- Nếu lão muốn lừa dối ta thì đừng trách ta lòng lang dạ thú, tiểu oa nhi này sẽ là kẻ bỏ mạng đầu tiên.

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Ý của Vạn Sự Thông ta là để người an toàn thoát ra khỏi thạch thất, làm gì có sự lừa dối? Đây hoàn toàn là thiện ý!

Lã Chí Viễn không trả lời, bèn đẩy Đường Chấn Kiệt đi trước về phía Tam bảo, Tam môn, Nhị động, v. v... Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan bước lên đầu tiên, đưa những ngón tay ngọc ngà khẽ véo má Đường Chấn Kiệt một cái, rồi nói :

- Rõ khổ cho tiểu đệ đệ!

Đường Chấn Kiệt mở mắt, nhổ một bãi nước bọt văng vào đầu và mặt Kim Tiểu Lan, rồi quát :

- Đồ không biết xấu hổ, cút đi!

- Tiểu oan gia ghê gớm thật!

Ngọc Diện Yêu Hồ lấy tay áo lau nước bọt, không bực bội mà ngược lại cười một trận, nói :

- Đệ đừng lo, có ta đảm bảo cho đệ bình an vô sự.

Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi chưa bao giờ thấy một nữ nhân vô sỉ như vậy, không kìm chế được phần nộ. Họ định nhảy lên thì bị Tang Bác Cổ giữ lại, khề nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ là bảo phiếu của Đường Chấn Kiệt. Có nàng, Lã Chí Viễn sẽ không dám ra tay độc ác.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Chúng ta phải cướp lại động đồ mà nàng đang giữ.

Tang Bác Cổ phát tay một cái, nói :

- Lã Chí Viễn chính vì Kim Tiểu Lan đang giữ động đồ nên mới chịu hợp tác. Nếu chúng ta lấy lại động đồ bây giờ, hai người bọn chúng sẽ lập tức phân ly. Đến lúc đó thì tính mạng của Kiệt nhi sẽ nguy hiểm.

Trong lúc mọi người đang trao đổi chuyện trò, Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ, Thái Cực Cuồng Sấu, Thiên Cực đầu đà và Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba tất cả đều đứng cùng một chỗ với Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn quan sát mọi người một lượt, nói rất khể với Ngọc Diện Yêu Hồ :

- Mau theo động đồ mà tìm cửa ra. Chúng ta ra khỏi thạch thất này rồi nói chuyện sau.

Thiên Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sầu, và Ôn Nhu Lãng Tử lập tức nói :

- Bần tăng còn muốn thay sư đệ mà báo thù.
- Ta cũng thay Ngũ lộ bang chủ của ta mà báo thù.
- Nữ nhi họ Hoa giết hai đồ đệ của ta. Lam Nhất Ba ta quyết đòi nợ máu mới thôi.

Lã Chí Viễn thấy ba người nộ khí bừng bừng, bước lên một bước dùng truyền âm nhập mật nói với họ :

- Lực chiến không bằng trí thủ. Chúng ta nay đã lấy được động đồ, sau khi ra vẫn có thể phong bế thạch thất. Đó chẳng phải là diệu kế, huyết không thấm đao mà vẫn nhốt được tất cả bọn chúng vào trong Phi Phi cổ động hay sao?

16. Chương 16: Kỳ Nhân Dị Sĩ

Ba người nghe, đứng ý thì cười, không nói thêm gì.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan phất nhẹ tay áo, bốn phần y thiếu nữ lập tức bảo vệ hai bên tả hữu, Lã Chí Viễn giữ Đường Chấn Kiệt, cẩn thận đi theo sau Kim Tiểu Lan. Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ lúc đó chia ra đứng hai bên, vây bọc Kim Tiểu Lan, Lã Chí Viễn ở giữa để phòng quân hào tập kích.

Thái Cực Cuồng Sầu Nghiêm Thiên Uy nắm Kim Quang Như Ý trượng cùng Ôn Nhu Lãng Tử, Thiên Cực đầu đà chặn đoạn sau, nếu có biến động thì kịp thời động thủ. Mọi người di chuyển xong, Kim Tiểu Lan mới xoay người nhẹ nhàng đi về góc Đông bắc của thạch thất. Lăng Ba Nhất Yến không nhẫn nại được nữa, rút Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm nhảy đến bên cạnh Tang Bác Cổ, nói :

- Chúng ta không xuất thủ, bọn họ sẽ chạy hết.

Tang Bác Cổ điềm tĩnh, nói :

- Thì để bọn họ chạy.

Lăng Ba Nhất Yến nghe thấy vậy, tỏ vẻ không bằng lòng, nói :

- Ấy, Vạn Sự Thông đúng là đùa giỡn...

Nói rồi quay người chạy đi.

Vạn Sự Thông dùng một chiêu “Bát Bộ Cẩn Thiên” lập tức giữ Lăng Ba Nhất Yến lại, khẽ nói :

- Nha đầu yên tâm, đảm bảo chúng không thể thoát ra khỏi Phi Phi cổ động.

Lăng Ba Nhất Yến không rõ, vội nói :

- Văn bối không hiểu ý của lão tiền bối!
- Trong động nhất định có người, hơn nữa họ lại còn đứng về phía chúng ta!

Lúc này huynh đệ Đường Chấn Anh đều chạy lại, nghe nói trong động có người thì đều giật mình. Đường Tử Vi hỏi trước :

- Lão tiền bối làm sao biết được trong động có người?

Tang Bác Cổ hạ thấp giọng nói :

- Khi chúng ta vào động, vốn là tất cả cơ quan đều phát động. Tại sao khi Kiệt nhi nhảy lên phía trước một cái thì tất cả đều ngừng lại hẳn? Sự phụ và sự bá của các người vào động như thế nào? Cứ từ từ đợi xem, có lẽ màn kịch hay sắp sửa diễn ra.

Mười vị long đầu của võ lâm nhìn Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan giữ toàn đồ Phi Phi cổ động, định chạy ra khỏi thạch thất thì tất cả đều muốn ra tay, nhưng vì e ngại Song Tôn nên không tiện động thủ. Nay thấy Tang Bác Cổ và mấy người thăm thẳm thì thì, không biết đang nói chuyện gì. Thiếu Lâm Chưởng

môn Phật Nguyên đại sư, Vô Đường Chứng môn Nhất Huyền đạo trưởng mỗi người niệm Phật một câu, rồi cùng hướng về Tang Bác Cổ cung tay nói :

- Nếu chúng ta không hành động, có lẽ sẽ bị nhốt trong này.

Tang Bác Cổ vuốt ria mép ha hả cười :

- Chư vị, xin cứ yên tâm, không cần chúng ta ra tay, đảm bảo bọn chúng không thoát ra khỏi thạch thất đầu...

Vạn Sự Thông nói chưa dứt lời, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xem qua động đồ, rồi cuộn động đồ lại, đột nhiên duỗi thẳng những ngón tay ngọc ngà, ấn mạnh vào vách đá.

Một hồi âm thanh trầm nặng vang lên, lập tức hiện ra một cửa hình tròn (nguyệt lượng môn).

Quần hào thấy vậy kinh hoàng, không suy xét gì thêm, một loạt tà áo pháp phới bay về phía đó.

Đúng lúc ấy, nghe thấy một tiếng “hự” vang lên, làm mọi người kinh hoảng.

Tiếp đó, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đột nhiên lùi lại nhanh như điện. Rồi một tiếng “bình” vang lên, luồng sáng tím đã tắt, toàn thạch thất tối om.

Thay đổi đột ngột làm ọi người hoảng sợ, nhưng họ đều là cao thủ võ lâm, nên vội ngưng thần đề phòng bất trắc.

Tai nghe thấy một loạt tiếng gió thổi vào các tay áo. Một loạt bóng người, thấp tha thấp thoáng và hình như có tiếng động thủ nhưng rất khẽ.

Thời gian vừa qua rất ngắn, “bình” một tiếng, trong phòng lại khôi phục ánh sáng như ban đầu, màn sương tím lảng đãng.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, toàn bộ cuộc thế đã thay đổi. Lã Chí Viễn cùng đồng bọn vốn tụ tập ở góc Đông bắc, đã lùi đến góc tây bắc.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh ba thanh bảo kiếm, chém thép như bùn, loang loáng vung lên, kiếm khí toát ra lạnh lẽo, lại thêm Như Ý trượng, ánh thép khắp nơi đan xen nhau thành một màn kim quang bảo vệ góc tây bắc đến nỗi mưa gió không lọt qua được.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan ngồi ở phía trong màn quang, sắc mặt xanh nhợt, đầu tóc rối bời, đang vận công điều khí, rõ ràng là bị nội thương. Bốn nữ đệ tử của Kim Tiểu Lan đứng bảo vệ chung quanh, mặt mày buồn rười, lộ vẻ sốt ruột lo lắng.

Những người còn lại lo sợ, mười mấy cặp mắt đều nhìn trừng trừng phía góc Đông bắc, không ai nói một lời.

Song người lo lắng sợ hãi nhất vẫn là Lã Chí Viễn, lão ta đứng tựa vào vách đá ở góc tây bắc, mắt nhắm lại, vết thương chỗ cánh tay phải lại chảy máu ròng ròng.

Người tinh mắt nhìn là biết lão ta nhất định bị trọng thương, vết thương mới được bịt nay lại bung ra. Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba xé một mảnh áo lót buộc lại vết thương cho lão.

Song, điều rất kỳ quái là Đường Chấn Kiệt không biết đi đằng nào.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến không thấy bóng dáng Kiệt đệ đệ thì rất lo lắng. Nhưng cái đó chỉ thoáng qua, nếu nhìn chỗ Nguyệt Lượng môn mới mở ở góc Đông bắc sẽ thấy kinh hoàng vô cùng.

Đừng nói bọn họ, đến như Vô Lâm Vạn Sự Thông, Vô Tướng thiên sư, Tuyệt Trần thần ni và mười vị long đầu của võ lâm cũng phải tập trung tinh thần, không một tiếng động, nhìn kỹ góc Đông bắc.

Thạch thất rộng lớn không một tiếng động, trầm tịch vô cùng.

Chỗ Nguyệt Lượng môn ở góc Đông bắc, thấy có nhiều màu sắc, các cánh tay áo pháp phới, phía trên là mây và sương, phía dưới toàn là sen, nhiều làn gió thơm, nhìn không rõ người, đếm không biết có bao nhiêu kiều nữ xuyên qua luồng gió xoáy.

Phút chốc, gió lặng sóng yên, mười sáu bạch y thiếu nữ chia ra đứng hai bên. Lúc đó xuất hiện một thiếu nữ choàng áo lụa, nước da mịn màng, nhan sắc tuyệt trần.

Đường Chấn Kiệt vốn bị thất tung, nay đang ngầy người đứng trước mặt thiếu nữ đó.

- Phù Dung quận chúa...

- Phù Dung Phi Tử...

Thạch thất lại náo động. Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng cũng hốt hoảng nói :

- A, chính là nàng... nàng đã bắt Kiệt đệ gọi là thư thư.

Đường Chấn Anh kinh ngạc hỏi :

- Muội nhận ra cô nương đó ư?

- Tối ngày hôm kia, cứu muội và Hồng ca, Kiệt đệ thoát hiểm chính là thiếu nữ đó mà.

Phù Dung Phi Tử lặng lẽ đứng yên rồi nhìn Đường Chấn Kiệt đang đứng trước mắt, nói :

- Ta đã nhiều lần khuyên nhủ đệ không được vào động, đệ lại cứ vào, không nghe lời thư thư, để nguy hiểm đến tính mạng. Ấy, thư thư chẳng còn cách nào với đệ cả.

Lời không nhiều, nhưng rất thấm thiết và đượm vẻ buồn, nhất là như oán như trách, làm mọi người trong động đều cảm thấy không yên lòng. Chẳng ai biết thiếu nữ với Đường Chấn Kiệt có quan hệ thế nào?

Nhưng Đường Chấn Kiệt chẳng nói một lời, chỉ đứng ngây ra nhìn Phù Dung Phi Tử, tựa như bức tượng gỗ vậy.

Phù Dung Phi Tử thấy chàng nhìn như vậy cũng e thẹn, hai má hơi ửng hồng, nói :

- Trông mặt đệ ngây ra thế kia, hai hôm không gặp đã lạ rồi, thư thư đang nói đệ, đệ có nghe rõ không?

Nói rồi phất nhẹ tay áo, đẩy Đường Chấn Kiệt một cái.

Đường Chấn Kiệt vì Bối Tâm huyết bị điểm quá lâu nên khí huyết nhộn nhạo, tinh thần không được minh mẫn, lại thêm áo quần hôm nay của Phù Dung Phi Tử hơi khác biệt, không giống như hai lần trước. Nàng mặc bộ tơ lụa nhẹ như mây, phất phới như tiên. Cho nên Đường Chấn Kiệt hình như lúc lại nhận ra, lúc thì không nhận ra nàng, đang mơ màng màng thì bị tay áo quét qua một cái, lúc đó mới tỉnh lại, chàng nói :

- O, chính là thư thư, hôm nay thư ăn mặc đặc biệt, cho nên đệ... đệ... đệ... không dám nhận ngay.

Phù Dung Phi Tử thấy chàng không lanh lợi như trước, trong lòng thấy lạ, vừa định hỏi thì thấy bên mép có vết máu chảy, vội hốt hoảng hỏi :

- Sao, đệ bị thương ư?

Nàng hỏi xong thì vội vàng bước lên, một mặt lau vết máu, một mặt lấy ra hai viên thuốc, nói :

- Mau uống thuốc này!

Nói xong liền nhét thuốc vào miệng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt nuốt viên thuốc, cảm thấy nhẹ nhõm, khỏe hẳn lại, tinh thần minh mẫn, hô lên một tiếng dài vang động bốn vách. Phù Dung Phi Tử chăm sóc Đường Chấn Kiệt từng ly từng tí.

Lúc này mười vị long đầu của võ lâm đã lần lượt đến gần và vây quanh bọn họ.

- Mau lùi lại!

Mười sáu bạch y thiếu nữ cùng hô lên, các tay áo phất phới tung ra, đan xen nhau tạo ra một luồng gió mạnh ngăn mọi người ở vòng ngoài.

Phù Dung Phi Tử quay người nhìn quần hào một lượt, rồi mới từ từ nói :

- Gần ba tháng nay, chư vị theo dõi ta khắp nơi, hôm nay lại dồn cả vào động này, không biết có ý định gì?

Võ Đang Chưởng môn Nhất Huyền đạo trưởng vừa cười vừa nói :

- Thất lễ! Thất lễ! Chúng ta không phải theo dõi cô nương, mà chỉ muốn hỏi một câu, nhưng không biết làm sao gặp mặt được.

- Bây giờ thì có thể hỏi đi.

Nhất Huyền đạo trưởng tiếp lời :

- Nghe nói, nguồn gốc của Quận chúa có liên quan đến Phi Phi cổ động này, có phải như vậy không?

- Phải thì sao?

Không Động chưởng môn tiếp lời :

- Như vậy Quận chúa nhất định là hậu duệ của Không Không thượng nhân?

Phù Dung Phi Tử lần này không đáp lời, cũng không tỏ thái độ gì.

Côn Luân Chưởng môn hỏi :

- Quận chúa sao chẳng nói năng gì? Rốt cuộc thì điều đó có phải hay không?

Phù Dung Phi Tử nét mặt đột nhiên xịu đi, nói :

- Ta có nỗi khổ tâm riêng không thể nói được, các vị đừng nên ép người thái quá.

Trường Bạch Chưởng môn nói :

- Thân thể Quận chúa không hỏi cũng được, nhưng xin chỉ giáo, theo võ lâm lưu truyền: trong Phi Phi cổ động có cất giấu hai bộ kỳ thư, một bộ là “Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông”, một bộ là “Thiếu Dương thần công bí lục”, điều đó là thật hay giả?

Phù Dung Phi Tử nhếch mép cười lạnh :

- Ta đã biết trước lòng dạ của chư vị, nhưng nói cho chư vị biết cũng chẳng sao...

Thái độ của nàng không bức tức nhưng vô cùng uy nghiêm, mặt lạnh như tiền, thái độ khác hẳn như khi nói chuyện với Đường Chấn Kiệt. Nàng ngừng một lát rồi tiếp tục :

- Về quyển Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông thì tin đồn không sai, nhưng quyển kia lại là Tứ Tượng thần công bí lục. Tứ Tượng là Thái dương, Thiếu âm, Thiếu dương, Thái âm, trong đó Thiếu dương là một trong Tứ tượng. Người đời không rõ, gọi thành Thiếu Dương thần công bí lục, chẳng khác nào người mù sờ voi, nghe chưởng cả tai.

Phù Dung Phi Tử nói nhẹ nhàng từ tốn, chỉ ra cái bí mật của kỳ thư, làm cho tim mọi người trong thạch động đều đập mạnh.

Tang Bác Cổ lúc đó lộ vẻ đắc ý, nhìn huynh đệ Đường Chấn Anh gật gật đầu, nói :

- Vạn Sự Thông ta nói trong động có người, thế nào, ta không nói sai chứ? Việc báo thù rửa hận, chỉ cần mấy tiểu oa nhi các người là đủ thắng rồi, không cần đến mấy lão già này.

Nói rồi cùng Võ Lâm song tôn, Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ đứng vào một chỗ, thì thà thì thầm không biết những gì. Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến, v... v... vì Phù Dung Phi Tử cứu Kiệt đệ đệ thoát hiểm mà cảm kích bội phần, bèn nhất tề tiến đến gần. Đột nhiên Đường Chấn Anh thấy Lã Chí Viễn tựa vào vách đá ở góc tây bắc đang từ từ quay lại, bèn nhảy tới, Nhật Nguyệt song luân múa lên thành chữ thập, quát :

- Hận của sư môn sâu như biển, thù của phụ mẫu không đội trời chung. Lã Chí Viễn, ta đòi ngươi phải trả nợ máu, mau mau ra đây nhận cái chết.

Tiếng sắt thép vang lên, lòng phần nộ khôn nguôi.

Mai Chưởng Tân Nhân Lã Chí Viễn tay phải máu chảy, tuy đã cố gắng chịu đựng nhưng vì thọ thương nhiều chỗ nên lực bất tòng tâm, trong lòng suy tính cuộc diện hôm nay, đừng nói đến chuyện muốn báo thù ba

mười năm về trước và cường bức sư muội Mai Phụng Quyên để thỏa lòng mong muốn suốt đời, có lẽ muốn thoát vòng vây để cứu mạng sống cũng rất khó khăn. Đừng nói ai khác, chỉ cần một mình Phù Dung Phi Tử cũng đã đủ sợ rồi, vì lão ta vừa mới bị một trận xong.

Nay thấy Đường Chấn Anh công nhiên khiêu chiến, sát khí đằng đằng, Lã Chí Viễn biết rõ không còn sức để tiếp tục trận chiến, nhưng để bảo toàn tính mạng thì phải liều, do đó vội lấy hết sức bình sinh bước lên ứng chiến.

Đường Chấn Anh quang minh chính đại hào hiệp, thấy Lã Chí Viễn tay không xuất trận, bèn đem Nhật Nguyệt song luân giắt vào sau lưng, nói rành mạch :

- Đường Chấn Anh ta không bao giờ ăn hiếp người. Lã Chí Viễn, ngươi tay không ra trận thì ta cũng sẽ dùng tay không.

Đường Chấn Anh nói rõ ràng, đầy hào khí làm ọi người đều kính phục.

Vô Tướng thiên sư đứng ở chỗ xa, tình sư đồ như phụ tử, thấy ái đồ thu lại binh đao, dùng tay không giao chiến với Lã Chí Viễn, trong lòng lo lắng, nên nói :

- Hải nhi này có lẽ quá kiêu ngạo...

Tuyệt Trần thần ni tiếp lời :

- Anh nhi có tấm lòng nhân hậu, tuổi tuy nhỏ nhưng phong cách hào hiệp, thật là một đóa hoa đẹp của Nga Mi phái chúng ta.

Vô Tướng thiên sư vén tay áo tăng bào, định nhảy ra thì bị Tang Bác Cổ giữ lại, nói :

- Thiên sư yên tâm đi, lần này Anh nhi giao chiến với Lã Chí Viễn, hẳn đã bị thương nhiều chỗ, lại mất cánh tay phải, thì Anh nhi không thể bại được, hà tất thiên sư phải đích thân ra tay?

Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử sợ sư đệ thất bại, vội cùng nhảy tới.

Nhưng khi bốn tăng chưa tới, thì một bóng người đã lướt qua, thì ra cô nương Hoa Tường Tường đã đứng ngay bên cạnh.

Lã Chí Viễn thấy Đường Chấn Anh thu lại Nhật Nguyệt song luân, hình như coi thường lão, lão cảm thấy khó chịu, lạnh lùng cười nói :

- Ngươi đừng tưởng ta mất một tay là thành người vô dụng. Ta đối phó với loại hậu sinh tiểu bối như ngươi thì có sá gì. Binh khí dùng hay không dùng tùy theo ngươi muốn, ta không cần cái lòng tốt đó.

Đường Chấn Anh cười ha hả, nói :

- Phong cách nghĩa hiệp là do ta muốn, ai bảo ngươi cần hay không cần.

- Phí lời, hãy mau xuất chiêu!

Lã Chí Viễn co tay trái ngang ngực, chuẩn bị tư thế, chờ động thủ.

Đường Chấn Anh nói một chữ “mời” xong, vùng hai tay định ra thế xuất chiêu.

- Anh đệ đệ tránh ra, để ta giết lão già này...

Hoa Tường Tường đã nhảy đến đứng bên cạnh Đường Chấn Anh.

- Tường thư thư hãy lui ra, mong thư đừng tranh với đệ. Đệ nhất định phải tự tay giết tên hung ác này.

Nói rồi kéo Hoa Tường Tường sang một bên, và tiến lên...

Hoa Tường Tường vẫn lo cho Đường Chấn Anh, nên vội ra tay trước. Cứ như vậy, hai người giằng co, tranh luận mãi không thôi.

Trong lúc đó, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đã nghỉ ngơi được một lát, đoạn vươn mình, ngó nhìn Nguyệt Lượng môn ở góc Đông bắc, rồi dùng truyền âm nhập mật thông báo cho nhóm người của thị :

- Tình thế trước mắt đã là bước sống chết cuối cùng. Phù Dung quận chúa và mấy thiếu niên họ Đường xem ra quan hệ thắm thiết sâu nặng, nhưng với các long đầu của các phái thì hình như có sự tranh chấp, chúng ta phải nắm vững thời cơ, thừa lúc họ tranh chấp, lập tức ra khỏi động. Mong mọi người gác lại những suy tính riêng tư, đồng tâm hiệp lực, tùy theo sở trường mà cố gắng, làm sao vượt qua được Nguyệt Lượng môn rồi tính toán sau.

Nói xong, nhẹ nhàng bước đi, tay áo phát phới, đã ra tay trước.

Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ nghe thấy vậy thì giật mình, một cây Kim Quang Như Ý trường, ba thanh kiếm chém sắt như bùn, vang lên kiếm khí ùng ùng, ánh thép lóa mắt, trong phòng náo động hẳn lên. Tam môn chủ cũng không dám chậm trễ, ai nấy đều nắm chặt binh đao. Ác Thủy môn chủ vì lần trước ở Tunnel Lâm bị Hoa Tường Tường giết hơn mười đệ tử của lão, nên mang hận trong lòng. Nay thấy Hoa Tường Tường và Đường Chấn Anh giằng co nhau, vả lại cách đó rất gần, hẳn cầm Phân Thủy Bạt Lãng đao, tựa vào Quỷ Hỏa môn chủ liếc nhìn một cái. Quỷ Hỏa môn chủ hiểu ý liền tung Hỏa Long tiên (roi rồng lửa), ấn nút lò xo, liền một lúc đánh ra bảy hạt hắc hoàn, bắn thẳng vào Hoa Tường Tường và Đường Chấn Anh.

Sự đời là giáo đâm thẳng dễ tránh, ám khí phóng ra khó lường, đến khi hai người phát hiện, bảy viên hắc hoàn đã bắn đến nhanh như điện. Đường Chấn Anh hốt hoảng nói :

- Có ám khí...

Hoa Tường Tường lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái quặp lấy Đường Chấn Anh, tay phải vội ra một chưởng phách không. Bảy viên hắc hoàn cũng thật quái dị, bị chưởng phong kích không những không rơi, mà lại quay tròn, tiếp đó thì “bình, bình, bình” vang lên một lúc bảy tiếng, hắc hoàn bị nổ tung biến thành bảy cụm lửa chụp vào hai người. Cái đó gọi là “Thất Tinh Cao Chiếu”.

Bạo Phong môn chủ cười một trận, vung Chiếp Liệt Phong Hỏa phiến, hướng cụm lửa trên không, quạt liên hồi, lửa gặp gió càng bốc cao. Mấy huynh đệ Đường Tử Vi trông thấy cảnh tượng ấy, lo sợ nhao nhao gọi to :

- Anh ca ca, mau lùi lại...

- Tường thư thư, lùi lại mau!

Lăng Ba Nhất Yến vung Luyện Thạch Bỏ Thiên kiếm nhằm thẳng cụm lửa...

Đường Chấn Anh vừa mới kéo Hoa Tường Tường định chạy ra ngoài. Ngược lại Hoa Tường Tường giữ chặt lấy Đường Chấn Anh nói :

- Sợ cái gì...

Vừa nói, nàng giơ cao tay phải xoay ba cái, động tác rất ung dung. Nhưng thế lửa bốc cao ở bốn chung quanh, tựa như sóng triều tràn bãi cát, nước dội vào lửa, hỏa thế đã bị tắt ngấm, chỉ còn luồng khói trắng.

Chiêu thế của Hoa Tường Tường rất lạ, làm ọi người trở mắt đứng ngây ra.

Phù Dung Phi Tử nói :

- Ô, Thiếu Âm thần công!

Quần hào nghe vậy đều thấy lạ lùng, cùng quay về phía Phù Dung Phi Tử, hỏi :

- Sao? Quận chúa nói vị bạch y nữ hiệp này vừa sử dụng Thiếu Âm thần công?

Phù Dung Phi Tử không kịp trả lời, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đã dẫn mọi người đi rồi. Tam đại bảo chủ đi đầu, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh kiếm, ba thanh lợi kiếm tỏa một màn ánh sáng, kiếm khí hùng hực, đồng thanh nói :

- Nhường đường thì sống, chặn đường thì chết, tất cả mau mau tránh ra.

Mười sáu bạch y thiếu nữ định ra tay, nhưng Phù Dung Phi Tử đột nhiên cười lớn, nói :

- Bỏ Quận chúa thấy có thể đánh bại ba thanh bảo kiếm đó, để ta thành chinh tiếp chúng.

Nói rồi phất nhẹ tay áo, mười sáu bạch y thiếu nữ theo lệnh nhất tề tránh ra.

Tam đại bảo chủ vung kiếm xông lên. Liệt Nhật kiếm với chiêu “Xích Đế Trảm Giao”, Hắc Nguyệt kiếm “Âm Sơn Đoạn Hồn”, Ngân Tinh kiếm “Xuân Nê Lạc Tuyết”, ba kiếm cùng xuất, thế như phong ba bão táp, lạnh lẽo vô tỉ, tinh tang tang... ba kiếm lúc này xông vào một chỗ, kiếm quang loang loáng, lúc đó không biết Phù Dung Phi Tử ở đâu. Biết việc chẳng xong, ba người hốt hoảng cùng hô lên, vội giữ chặt kiếm, nhưng nghe tiếng cười kiêu hãnh ngay cạnh mình vang lên :

- Các người chẳng qua chỉ là đồ bỏ đi.

Tam đại bảo chủ giật mình, chưa kịp nhìn rõ người ở chỗ nào, thì thấy huyết Uyển Mạch bị tê dại, bảo kiếm đứng lúc đó rời khỏi tay bay đi.

Phù Dung Phi Tử phất tay áo lên ột cái, ba thanh bảo kiếm đều rơi vào tay nàng, thủ pháp đó kỳ diệu không sao tả nổi.

Cùng lúc đó, Hoa Tường Tường dùng võ lâm tuyệt học Thiếu Âm thần công dập tắt cụm lửa, tiếp đó hô lên một tiếng, xuất chiêu. Ác Thủy môn chủ đang đi đầu, vội vung Phân Thủy Bạt Lãng đao vừa định ứng kích. Hoa Tường Tường dùng thế nhanh như điện, tay phải đã đánh vào đầu Ác Thủy môn chủ, “bình” một tiếng, đầu óc vỡ tung, thuận thế nhảy lên đá một cái, một thi thể đã bị đá ra xa hơn ba trượng. Ác Thủy môn chủ vừa bị giết chết, thì Bạo Phong môn chủ rú lên một tiếng thảm khóc, cũng vắng tới chỗ thi thể kia, đó chính là kết quả xuất chiêu của Lăng Ba Nhất Yến.

Tam đại môn chủ lúc này chỉ còn lại một mình Quỷ Hỏa môn chủ, thấy thế bất lợi vội vung Hỏa Long tiên, giở một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” đi về phía góc Đông bắc. Đường Chấn Anh thấy hai thiếu nữ cùng chiến thắng thì rất phấn chấn, nhưng nhìn Lã Chí Viễn đã không ở trước mặt nữa. Do đó vội vẫy hai nàng, cùng tiến về góc Đông bắc.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy binh khí của Tam đại bảo chủ bị cướp, định lấy lại. Thấy Quỷ Hỏa môn chủ chạy đến bên giục Môn chủ phóng hỏa công kích.

Quỷ Hỏa môn chủ một tay vung Hỏa Long tiên, một tay thò vào trong túi, muốn dùng các loại hỏa khí tung ra khắp chốn. Trong nháy mắt, hỏa cầu, hỏa tiễn, hỏa trường trùng, hỏa áp tử, lưu hoàng hỏa tiểu, tùng tử lôi yên... toàn bộ tề xuất lần lượt nhằm Phù Dung quận chúa công kích.

Trước Nguyệt Lượng môn, ngọn lửa cuộn cuộn, khói nghi ngút, mười sáu bạch y thiếu nữ xuyên qua ngọn lửa, lúc ẩn lúc hiện, nhanh mà không loạn, đến chỗ quần hào.

Đường Chấn Kiệt thấy lửa bốc cao vội vàng vung Kim Mai Hạc Chưởng, kích tả đả hữu, quét mấy loại hỏa rơi xuống đất, như thế càng nguy hiểm, dễ bị cháy. Phù Dung Phi Tử cất giọng như chim hót, nói :

- Đệ đệ, đến bên này!

Nói rồi khẽ hạ cánh tay ngọc ngà giữ Đường Chấn Kiệt cùng một chỗ. Đoạn, nàng hô một tiếng, vang lên hàng chuỗi tiếng kêu chít chít, ngọn lửa bị dập tắt.

Hoa Tường Tường thấy vậy, thốt lên :

- A! Thiếu Âm thần công!

Quần hào lúc này lại càng ngạc nhiên, nghĩ rằng nhị vị cô nương đều biết Thiếu Âm thần công, nên càng kinh hoàng.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, Mai Chưởng Tân Nhân Lã Chí Viễn, Thiên Cực đầu đà, Quỷ Hỏa môn chủ, và Tam đại bảo chủ v. v... vừa thấy ngọn lửa bị tắt, lòng dạ sợ hãi, lập tức ngừng công kích, lùi lại phía sau.

Đường Chấn Anh hô to một tiếng, nói :

- Tận trời cuối đất rồi, Lã Chí Viễn, người còn chạy đi đâu nữa...

Lời nói chưa hết đã rướn người tiến lên, ra một chưởng “Lực Chấn Sơn Nhạc” đánh xuống Bối Tâm huyết của Lã Chí Viễn.

Địa Sát bang Tổng bang chủ, Thái Cực Cường Sáu Nghiêm Thiên Uy so với Lã Chí Viễn hơi tụt sau một bước, thấy Đường Chấn Anh truy đuổi phía sau, lão đột nhiên ra tay, vung Kim Quang Như Ý trượng, xuất chiêu “Lan Giang Tiếp Châu”, nhằm bụng Đường Chấn Kiệt quét tới :

- Lão già muốn chết!

Hỏa tinh loang loáng, chính là Lăng Ba Nhất Yến kịp thời xông đến, kiếm đâm thẳng “Họa Long Điểm Tinh”, Như Ý trượng lập tức văng đi.

- Oa nhi, tiếp chiêu! Lã Chí Viễn đã quay người lại, một chiêu “Nghinh Phong Khước Nguyệt”, vừa quét vừa đánh, trong nhu có cương, tấn công bốn yếu huyệt sinh tử của Đường Chấn Anh là Huyền Cơ, Tương Đài, Kỳ Môn, Khí Hải, vừa nhanh vừa mạnh, độc hiểm vô cùng.

Đường Chấn Anh tích thế đã lâu, vận khí rắn như thép, thấy đối phương ra chiêu công kích, không né tránh, không vội vàng, vung mạnh lên, sử dụng “Quan Công Khiêu Lão” dùng sức bình sinh ứng tiếp một chiêu. Song phương tiếp chiêu của nhau, Lã Chí Viễn tựa như cái cung nỏ bắn mạnh, còn Đường Chấn Anh như con sư tử tỉnh dậy xông khỏi chuồng. Hai bên giao chiến, kẻ tám lạng, người nửa cân, thế lực cân bằng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn muốn giúp Đường Chấn Anh để tiện tay giết Lã Chí Viễn, nhưng thấy ánh thép lóe lên, Nghiêm Thiên Uy đã vung Kim Quang Như Ý trượng, gỡ thủ pháp “Kim Cương Tam Thích” trên điểm diện môn, giữa điểm Đan Điền, dưới điểm trung cực (tức âm bộ).

Lăng Ba Nhất Yến thấy hấn xuất chiêu kiểu hạ lưu, trong lòng rất bức tức, “hừ” một tiếng, sát khí bốc lên. Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm loáng qua, xuất chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà”, gạt Kim Quang Như Ý trượng, hơi nhích người lên, diễn tiếp chiêu “Tiên Quyết Phi Sương”, kiếm khí hùng hực. Bên này Hoa Tường Tường và Phù Dung Phi Tử lại đang nhìn nhau, bốn mắt lộ vẻ kinh dị, nháy nháy liên tục. Đồng thời hai người bước đến gần nhau.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng ba người đứng ở giữa hai nữ nhân, hết nhìn Hoa Tường Tường, lại nhìn Phù Dung Phi Tử cảm thấy khó hiểu.

Đường Chấn Kiệt không nén được sự lạ lùng, bèn hỏi hai nữ nhân :

- Nhị vị thư thư đều biết Thiếu Âm thần công ư?

Nhưng Hoa Tường Tường và Phù Dung Phi Tử chẳng ai trả lời, chỉ hơi gật đầu, vẫn chú ý quan sát, cùng từ từ tiến lại gần.

- Tường thư thư, thư có biết vị Quận chúa này không?

Đường Tử Vi hỏi :

- Thư thư, thư có biết Hoa thư thư của đệ không?

Đường Chấn Kiệt hỏi.

Thư đệ họ Đường cùng hỏi, khó biết ai hỏi trước ai hỏi sau, nhưng nhị nữ vẫn không trả lời, hình như không dám tiết lộ với bên ngoài.

Bạch Thu Hồng lúc này chợt nói :

- Ô, sao Tường thư thư với vị Quận chúa này giống nhau thế nhỉ.

Qua lời nói đó, quần hào càng thấy lạ, mọi người không hện mà cùng vây lại.

Mười sáu bạch y thiếu nữ vội vàng đuổi tay, đan xen nhau buộc quần hào đứng ở vòng ngoài, đề phòng bất trắc.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi nhìn kỹ hai thiếu nữ, hơ, họ giống nhau quá. Lúc này hai thiếu nữ đã đến sát nhau, mặt đối mặt, khoảng cách chỉ còn một sải tay. Phù Dung Phi Tử đầu tiên hướng về Hoa Tường Tường, hơi rướn mình một chút, nói :

- Thiếu Âm thần công, là trích một phần trong Tứ Tượng thần công bí lục, chưa hề lưu truyền ra ngoài động, vẫn là một tuyệt học bí truyền, không biết thư thư học được từ đâu?

Hoa Tường Tường cũng ngạc nhiên hỏi :

- Học của gia mẫu, không có người nào khác dạy. Khi gia mẫu dạy ta, đã từng giảng là: dương kim vô lâm, người biết Thiếu Âm thần công, ngoài ta ra không có người thứ hai, sao thư thư cũng học được?

Phù Dung Phi Tử nghe thấy Hoa Tường Tường nói học của mẫu thân nàng, nên thấy là, bèn hỏi tiếp :

- Không biết bá mẫu họ tên là gì?

Hoa Tường Tường không biết “bá mẫu” nghĩa là gì. Đôi mắt to tròn, sáng sủa chuyển đi chuyển lại, lộ vẻ không hiểu, Đường Chấn Kiệt vội giải thích :

- Bá mẫu tức là nói mẫu thân của thư đó.

Hoa Tường Tường lúc đó mới hiểu, liền nói :

- Mẫu thân ta họ Hoa, nhưng tên là gì thì chưa bao giờ nói với ta. Trước đây người chỉ tự xưng là Hàn Nham Thánh Mẫu.

Phù Dung Phi Tử đột nhiên kêu một tiếng kinh hoàng, nói :

- Bá mẫu của thư hiện nay nhất định đang ở trên Thiên Đài sơn!

Hoa Tường Tường nghe thấy vậy liền giật mình, nói :

- Mẫu thân ta ở trên Thiên Đài sơn, làm sao thư thư biết?

Phù Dung Phi Tử im lặng không trả lời câu hỏi của Hoa Tường Tường, mà chỉ vào tờ động đồ trong tay của Kim Tiểu Lan, nói :

- Tầm động đồ này là mẫu thân giao cho thư ư?

Hoa Tường Tường lắc lắc đầu, nói :

- Không phải, đó là Anh đệ đệ của ta tự vẽ...

- Tự vẽ?

Phù Dung Phi Tử đột nhiên thấy lạ quá, không hiểu gì cả.

Đường Chấn Kiệt vội tiến lại, ghé sát tai Phù Dung Phi Tử thuật lại vắn tắt việc vẽ bản đồ.

Phù Dung Phi Tử thấy nói trên mình Hoa Tường Tường có vẽ đồ hình, thì mặt đỏ lên, xì một tiếng, ra vẻ xấu hổ. Đường Chấn Kiệt thừa cơ nói :

- Nhị vị thư thư đều biết Thiếu Âm thần công, bên trong tất có ẩn tình.

Phù Dung Phi Tử gật gật đầu :

- Vì hai chúng ta là thư muội, cho nên đều biết Thiếu Âm thần công.

Nói rồi liền hướng về Hoa Tường Tường, cúi người thi lễ :

- Thư thư là bề trên, xin nhận của tiểu muội một vái.

Hoa Tường Tường thấy vậy rất lạ lùng, vội kéo Phù Dung Phi Tử, phân vân không biết phải làm thế nào.

Đường Chấn Kiệt kinh ngạc vạn phần, không hiểu thế nào, bèn hỏi :

- Hai người chưa bao giờ gặp mặt, làm sao trong chốc lát thì đã trở thành thư muội...

Phù Dung Phi Tử nói :

- Hai người chúng ta là thư muội, cùng một thân phụ nhưng khác thân mẫu. Ta tên là Lan Viên Viên.

Đường Chấn Kiệt càng không hiểu, hỏi :

- Nhưng tại sao thư này là họ Lan, còn thư kia là họ Hoa, sao không phải là cùng họ?

Phù Dung Phi Tử định nói, chợt nghe thấy tiếng kêu, quay lại nhìn rồi chợt hốt hoảng.

Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng ba người cùng gọi, cùng chạy đến, nhưng thân pháp nhanh nhất vẫn là Hoa Tường Tường, nàng xuất phát sau nhưng lại đến trước, nhanh như cắt đã đứng bên cạnh Đường Chấn Anh.

Lúc này Đường Chấn Anh và Lã Chí Viễn đã tách ra cách nhau hơn hai trượng, thấy Lã Chí Viễn mặt tái nhợt, cúi đầu nhắm mắt, vết thương nơi hữu thủ bị đứt lại bung ra, máu chảy ròng ròng, rõ ràng là bị Đường Chấn Anh dả thương, hắn đang thở hồng hộc. Còn Đường Chấn Anh mặt cũng xanh như tàu lá và nghiêm nghị khác thường, ngực hơi bị vồng lên, hơi thở dồn dập, song hai mắt vẫn sáng long lanh, chăm chăm nhìn Lã Chí Viễn, lộ sát khí đằng đằng.

- Đệ đệ bị thương rồi!

Sự quan tâm của Hoa Tường Tường không sao tả nổi. Hoa Tường Tường nói xong vội chạy lại.

- Đệ không bị thương, thư để cho đệ nghỉ một chút rồi sẽ khỏe thôi.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng ba người thấy Chấn Anh không bị sao, trong lòng rất vui mừng, bèn nhìn về phía Lã Chí Viễn đang thở hồng hộc rồi cùng quát lên, thừa cơ định xuất thủ để bằm vằm ra làm trăm mảnh. Đường Chấn Anh vội lắc tay ngăn lại, nói :

- Đệ, muội đừng vội vàng, lợi dụng nguy cơ của người khác không phải là điều mà ca ca mong đợi, cứ để hắn nghỉ ngơi xong, rồi giết cũng không muộn...

Lời nói chưa dứt đã chợt thấy Lăng Ba Nhất Yến sử Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm thế nhanh như cắt, kiếm vung lên đánh vào tâm can Bách Hội huyết của Nghiêm Thiên Uy.

Kim Quang Như Ý tượng chỉ tiện việc đánh xa không tiện đánh gần, không thu lại kịp, tiếp chiêu cũng không được nên Nghiêm Thiên Uy lo sợ, kêu to một tiếng, lùi nhanh về phía sau.

- Chạy đi đâu!

Nữ sát tinh dùng chiêu “Bát Lộ Cẩn Thiên” vung kiếm đuổi theo.

Quỷ Hỏa môn chủ đứng ở một bên thấy diễn tiến khó lường nên vung Hỏa Long tiên xuất chiêu “Ngọc Đái Triền Yêu” quét ngang mình Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến tâm trí mình mẫn, bèn quay mình cúi người sử chiêu “Nghinh Phong Đoạn Thảo”, đẩy ra phía ngoài, nghe thấy keng một tiếng, Hỏa Long tiên đã bị cắt đứt làm hai đoạn.

Quỷ Hỏa môn chủ kêu to lên :

- Lợi hại!

Đoạn xoay người định chạy, Hoa Tường Tường đến kịp thời, vung chưởng đánh thẳng xuống đỉnh đầu hắn, “bình” một tiếng, bộ óc tựa như quả dưa hấu vỡ tung tóe.

Hoa Tường Tường vừa kết liễu sinh mệnh Quỷ Hỏa môn chủ, chợt nghe thấy Đường Chấn Kiệt gọi gấp :

- Tường thư thư, đằng sau...

Hoa Tường Tường dùng chiêu “Hồi Đầu Vọng Nguyệt”, thấy Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba song chưởng đang vỗ tới huyết Tiểu Yêu, Bối Lương sau lưng nhanh như điện và rất hiểm độc. Nàng vội quay người né tránh, Đường Chấn Kiệt giở Mai chưởng nhảy tới.

- Kiệt đệ đệ tránh ra.

Hoa Tường Tường kêu lên một tiếng tung chân đá một cái vào hông trái Lam Nhất Ba với chiêu “Hàn Mai Thổ Nhị”.

Lam Nhất Ba xoay người né tránh rồi cười ha hả nói :

- Một đôi chân mê hồn.

Nói rồi xuất chiêu “Hải Đế Lao Nguyệt”, thò tả thủ ra chộp lấy chân đối phương. Hoa Tường Tường chẳng phải tầm thường, một cước này của nàng hư thực lẫn lộn. Nay thấy đối phương hạ thấp tả thủ bèn rút chân về, xuất chưởng đánh vào huyệt Khoa Bàng của hắn.

Đồng thời, Đường Chấn Kiệt dùng Hạc chưởng quét chân, Kim mai kích vào trán, song song đánh tới.

Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba song quyền khó địch tứ thủ, vội vàng thoái lui bảy bước.

Hoa Tường Tường nhún chân co người định tiến lên, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vung tay xuất chiêu “Sách Nữ Đàn Cầm” thế lực hùng hậu, đánh vào sườn tả Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường vận mình một cái né tránh, nhưng Đường Chấn Kiệt lại đứng ngay sau lưng mà chưởng thế của Kim Tiểu Lan rất lạnh lẽo nên đánh trúng ngay tay trái của Đường Chấn Kiệt. “Bình” một tiếng, Đường Chấn Kiệt kêu lên, một thân hình cao to như vậy mà bị bắn ra.

Kim Tiểu Lan không ngờ rằng chưởng đó lại đúng vào người tiểu lang quân do thị hơi ngừng lại rồi tiến lên. Hoa Tường Tường khẽ kêu, quay mình phóng nhanh một chưởng, bức Kim Tiểu Lan phải lùi về, tiếp đó tung người lên cao theo thức “Phi Yến Xuyên Hoa” ôm chặt lấy Đường Chấn Kiệt hạ xuống góc Đông bắc.

Bóng người lướt qua, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh tất cả đều chạy đến.

- Đệ đệ! Đệ đệ! Đệ đệ...

Mọi người cùng gọi.

Nhưng Đường Chấn Kiệt không trả lời lấy một tiếng, chàng đang bị Hoa Tường Tường ôm chặt trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi đầy trán, đang ở vào tình trạng khó chịu không hề hình dung nổi.

Phù Dung Phi Tử Lan Viên Viên vội lấy ngón tay ngọc ngà lau mồ hôi trán cho Đường Chấn Kiệt, đột nhiên tựa như bị điện giật, lập tức rút tay về.

Mấy huynh đệ trông cảnh tượng ấy thấy lạ, vội đưa tay chạm một cái vào người Đường Chấn Kiệt, cảm thấy nóng khác thường, lúc này mới cùng hốt hoảng.

- Các hài tử trấn tĩnh một chút, mau để Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao tiên sinh xem bệnh.

Võ Lâm Thiên Thủ song tôn, Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ và Tang Bác Cổ, tất cả đều chạy tới, người vừa nói chính là Tuyết Trần thần ni.

Đông Phương Tiêu Dao lệnh cho Hoa Tường Tường đặt Đường Chấn Kiệt xuống đất, cúi người nắm lấy cánh tay trái của Đường Chấn Kiệt bắt mạch.

Mọi người đứng vây ở chung quanh yên lặng và đều quan sát vẻ mặt của Đông Phương Tiêu Dao. Thấy hai mắt của Đông Phương Tiêu Dao hơi sáng lên tựa như lão tăng nhập định, nhưng vẻ mặt lại dần dần nghiêm túc, cuối cùng thì lộ vẻ lo sợ. Mọi người sốt ruột lo lắng vô cùng.

Qua một thời gian, Đông Phương Tiêu Dao mới thôi bắt mạch, lại vạch tay trái của Đường Chấn Kiệt ra xem, thấy một vùng tấy màu đỏ, trên đó tiết ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Thương thế nhìn bề ngoài thấy không nghiêm trọng, nhưng người giỏi y lý vừa nhìn thì biết ngay đó là do chưởng pháp đặc biệt gây nên.

Đông Phương Tiêu Dao đứng lên, hít một hơi khí lạnh rồi lùi ra sau hai bước, không nói gì.

Mọi người thấy sắc mặt của Đông Phương Tiêu Dao cảm thấy sự việc nghiêm trọng, Tang Bác Cổ vội vàng hỏi :

- Rốt cuộc làm sao, mau nói ra nghe, đừng giấu giếm.

Đông Phương Tiêu Dao chần chờ một lát mới nói :

- Trong trời đất, hành động cần âm dương, hai khí giao lưu, mới mong khỏe mạnh. Âm dương tương hợp mới sinh ra vạn vật, người là linh hồn của vạn vật, đương nhiên không thể có ngoại lệ. Nay Ngọc Diện Yêu Hồ dùng chưởng pháp gì, tuy chưa biết nhưng Đường hiền đệ âm khí khắp mình đã tiêu hết, thật đáng lo.

Tang Bác Cổ thật xứng là Vạn Sự Thông, lập tức nói :

- Ta nghe nói có một loại chưởng pháp tà môn, gọi là “Huyền Nữ Trừu Âm”, có thể Chấn Kiệt đã trúng loại chưởng đó...

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đột nhiên cười, nói :

- Rốt cuộc gừng vẫn cay, lão đoán không sai một chút nào. Bồn Động chủ xuất chưởng đó chính là “Huyền Nữ Trừu Âm”, tuyệt thế kỳ công. Người bị trúng nếu không nhanh tay chữa trị thì sau một canh giờ là thành tro bụi.

Tang Bác Cổ quay về phía Kim Tiểu Lan, chìa tay ra nói :

- Mau mau mang lại đây!

Kim Tiểu Lan hỏi :

- Lão muốn gì?

- Giải được!

Kim Tiểu Lan lắc đầu nói :

- Xin thứ lỗi, ta không có giải được, nhưng nếu chịu giao người cho ta, ta sẽ có cách chữa khỏi.

Đường Tử Vi bực mình, chửi một câu :

- Không biết xấu hổ!

Đoạn nàng kéo Tang Bác Cổ, nói :

- Lão tiên bối đừng nghe thị khoác lác, thị muốn hại chết đệ đệ của văn bối đây.

Tang Bác Cổ lại quay người lại hỏi Đông Phương Tiêu Dao :

- Thương thế của oa nhi này, tiên sinh xem cứu chữa gấp như thế nào?

Đông Phương Tiêu Dao điềm nhiên nói :

- Đường hiền diệt âm khí táng tận, dương khí mất cân bằng với âm khí, trước mắt mong muốn duy nhất là nghĩ cách khôi phục âm, áp chế dương. Nhưng nói thì dễ, mà thực hành thì khó, vả lại...

- Vả lại cái gì?

Tang Bác Cổ hỏi.

Do trước mặt có nhiều nữ nhân, Đông Phương Tiêu Dao không tiện nói lớn, bèn bước lên một bước khẽ trả lời :

- Vả lại Đường hiền diệt thương thế nguy hiểm, nên phải có được thiếu nữ còn trinh “giúp đỡ” thì có lẽ mới sống nổi.

Tang Bác Cổ hất cái đầu trọc một cái, nói :

- Lão nói cần bao nhiêu thiếu nữ còn trinh thì mới có thể cứu được mạng của Kiệt nhi?

- Ít nhất cũng phải ba mươi người.

“A”, Tang Bác Cổ giật mình thốt lên, nghĩ rằng điều đó có nghĩa là Chấn Kiệt sẽ chết.

Những người đứng chung quanh nghe lời nói của Đông Phương Tiêu Dao nghiêm trọng không phải nói chơi, trong lòng rất lo lắng.

Hoa Tường Tường mếu máo như khóc, tự trách :

- Chỉ trách ta ngu quá, lỗi tại ta!

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng thấy Chấn Kiệt nằm trên đất như bị luộc chín, bèn khóc nức lên, lệ tuôn trào. Còn có một người cũng khóc sục sịt, rất thương tâm. Mọi người ngẩng đầu nhìn, đó chính là Phù Dung Phi Tử Lan Viên Viên.

Lăng Ba Nhất Yến không nhẫn nại được nữa, rút Luyện Thạch Bỏ Thiên kiếm, nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ, người không giao ra giải được, ta sẽ phân thân người thành trăm mảnh...

Lời chưa dứt thì đã định nhảy lên.

- Khoan đã!

Phù Dung Tiên Tử phẩy tay áo giữ Lăng Ba Nhất Yến lại, rồi nói :

- Cô nương không cần bức con hồ ly đó, thị không có giải được, cũng không chữa trị được vết thương.

Mọi người nghe thấy vậy thì lo lắng, Đường Tử Vi đầu tiên tiếp lời :

- Quận chúa nghệ nghiệp cao siêu, đối với thương thế của xá đệ, thiết nghĩ tất phải có cao kiến khác?

Đường Chấn Anh cũng nói :

- Xá đệ hai lần lâm nạn, tính mạng nguy hiểm đều được Quận chúa cứu thoát, làm cho tại hạ cảm kích vô cùng. Lần này lại gặp “Huyền Nữ Trừu Âm” mà bị thương, Quận chúa nếu có thuốc hay, tại hạ sẽ mang ơn suốt đời.

Phù Dung Phi Tử từ từ nói :

- “Huyền Nữ Trừu Âm” là độc môn võ công của tà phái, mà “Thiếu Âm thần công” chính là khắc tinh của nó.

Lời vừa nói ra, mọi người hơi phấn chấn. Hoa Tường Tường cũng không nghĩ ngợi gì thêm, lập tức giữ chặt Đường Chấn Kiệt, nói :

- Nếu “Thiếu Âm thần công” có thể trị được vết thương thì để ta ra tay.

Kỳ thật cách chữa trị như thế nào nàng cũng chưa rõ.

Đông Phương Tiêu Dao vội xua tay :

- Cô nương tuy có Thiếu Âm thần công, nhưng cô nương lại không có cách tấu hợp hiệu quả...

Phù Dung Phi Tử đến trước mặt Hoa Tường Tường, nói :

- Thư thư, hãy giao người uội đi.

- Không, vết thương của Kiệt đệ là do ta gây nên, phải để ta chữa trị cho Kiệt đệ.

Phù Dung Phi Tử cười nói :

- Thư thư...

- Ta làm sao?

Phù Dung Phi Tử ghé sát tai Hoa Tường Tường, dùng truyền âm nhập mật, nói :

- Theo như tiểu muội đoán không lầm thì thư thư không còn là gái đồng trinh nữa.

“A!” Hoa Tường Tường kêu lên như đang mơ tỉnh lại, Phù Dung Phi Tử thuận thế ôm lấy Đường Chấn Kiệt.

Mười sáu bạch y thiếu nữ lập tức đến trước mặt Phù Dung Phi Tử, cúi người nghiêm túc nói :

- Luật lệ của Phù Dung quân chúng ta rất nghiêm khắc, xin Quận chúa nghĩ lại.

Phù Dung Phi Tử do dự một lát rồi nói :

- Sự việc bức bách phải như vậy, bốn nhân không còn cách nào khác. Sau việc này, nhất định sẽ có một buổi chiều dài các người. Ta đi một lát rồi trở lại, mong các người giữ lấy cửa này, không để cho ai ra.

Nói rồi ôm Đường Chấn Kiệt ra khỏi Nguyệt Lường môn.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy Phù Dung Phi Tử đã đi rồi, nghĩ rằng lúc này không đi thì còn đợi lúc nào nữa, do đó phát tay áo một cái, dẫn các người của tà môn xông qua cửa Nguyệt Lường môn.

Mười sáu bạch y thiếu nữ lập tức chặn lại, Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi, Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng và bốn đại đệ tử phái Nga Mi lập tức công chiến. Hai bên giao chiến kịch liệt.

Thời gian chững một khắc sau, Phù Dung Phi Tử đã “trị thương” xong cho Đường Chấn Kiệt, liền cùng chàng trở lại thạch thất.

Trong thời gian chữa trị vết thương, nơi đây giao chiến ba lần, rất kịch liệt.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ đã chết dưới bảo kiếm của Lăng Ba Nhất Yến, thi thể phơi ra đó, đầu một nơi mình một nẻo. Hoa Tường Tường đang giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ, kẻ tám lạng người nửa cân, trong chớp lát không thể phân thắng bại. Âm Sơn chưởng môn là Thiên Cực đầu đà giở ba mươi sáu thức Âm Phong trào cùng với Lăng Ba Nhất Yến giao đấu ác liệt. Một bên là “Âm Phong chưởng” chờ thể ra tay, một bên là “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” chờ thời xuất thủ.

Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba dẫn bốn ả phân y thiếu nữ, hai hoa phục tráng niên định tiếp ứng Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, nhưng bị Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử và Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng chặn đánh thành từng cặp chém giết lẫn nhau.

Chỉ còn lại một mình Thái Cực Cuồng Sáu, vốn cùng Thiên Cực đầu đà song chiến với Lăng Ba Nhất Yến. Về sau Tang Bác Cổ sợ Lăng Ba Nhất Yến sẽ thất thế nên mới tiếp chiến với Thái Cực Cuồng Sáu. Nghiêm Thiên Uy giở các tuyệt kỹ, một thanh Kim Quang Như Ý trượng, tựa như rồng phun nước, tiếng gió ù ù, uy phong凛凛.

Nhưng Võ Lâm Vạn Sự Thông, Địa Công Bất Lão Tang Bác Cổ cứ cười hi hi ha ha, quay phải quay trái, dùng các tư thế đùa giỡn mà vây lấy Nghiêm Thiên Uy. Đánh một cái, vịn một cái, chụp một cái làm cho Tổng bang chủ sứt răng méo môi, kêu lên liên hồi. Thanh Kim Quang Như Ý trượng dù có thiên biến vạn hóa, giở trò ma quỷ thế nào nhưng muốn chạm đến Tang Bác Cổ thì còn khó hơn lên trời.

Giao đấu kịch liệt nhất là Đường Chấn Anh. Chàng dùng cả song thủ, tay đánh chân đá, liên tiếp giở các chiêu kỳ lạ, bức Lã Chí Viễn mệt đứt hơi, vả lại, chàng dùng toàn thể hiểm, nhưng phong cách quang minh lỗi lạc, phong độ hùng dũng, thật xứng với lời khen ngợi của mọi người.

Chỉ thấy Võ Lâm Thiên Thủ song tôn nở nụ cười, tựa như hài lòng vì có một ái đồ như chàng, gật đầu tặc tặc khen ngợi mãi. Mai Chưởng Tản Nhân lúc này lực bất tòng tâm, vết thương nơi cánh tay phải máu vẫn chảy, lão nghiêng răng dùng một tay hoàn kích, thế đã yếu mà muốn thắng thì như nằm mơ. Song, Lã Chí Viễn vẫn là một trong Tam kiếm của Nga Mi, một đại cao thủ của võ lâm, nên Đường Chấn Anh vẫn phải thận trọng, không dám khinh thường. Mười sáu bạch y thiếu nữ đan xen nhau bịt chặt Nguyệt Lường môn, gió không lọt, mưa không hắt, đến Đại La thần tiên dù chấp cánh cũng khó bay qua.

Mười sáu bạch y thiếu nữ đang đi lại thướt tha, thấy Quận chúa trở lại bèn dừng bước, chia ra đứng hai bên.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao thấy thương thế của Đường Chấn Kiệt đã khỏi, và chàng cũng trở lại, bèn gọi :

- Hiền đệ đã hoàn toàn khỏe rồi chăng?

Tiếng gọi đó vang lên khắp động, chợt nghe tiếng leng keng vang lên, bóng người lướt qua. Trong nháy mắt, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến... tất cả đều chạy lại.

Huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, mấy người vây lấy Đường Chấn Kiệt, vui mừng vô hạn, không ngăn được lệ rơi, rồi vội tạ Phù Dung Phi Tử, cảm kích vô tận.

Lúc này cuộc giao chiến đã ngừng, gió yên sóng lặng, chỉ vang lên những tiếng khóc do vui mừng tột độ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xông ra mấy lần nhưng vẫn không ra khỏi Nguyệt Lượng môn, trong lòng lo lắng, vả lại, càng giao chiến thì thương vong phe mình càng nhiều, mắt thấy Ngũ lộ bang chủ, Tam đại môn chủ, Tam đại bảo chủ, Thiền Cực đầu đà và hai hoa phục tráng niên đã bị sát hại, nay đến bước sinh tử cuối cùng, tự nhủ thâm nếu không mau mau ra chiêu tối hậu thì có lẽ khó đảm bảo tính mệnh. Thừa lúc trận chiến đang dừng, thị lách tay áo một cái, bốn phần y đệ tử liền vắn mình, một luồng gió xoáy cuộn lên, áo quần tuột ra hết.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Bốn nữ đệ tử múa tay giơ chân, áo ngoài, áo lót, quần lót đều tuột ra rơi lả tả tựa như đàn bướm.

Mùi thơm ngào ngạt, các thân hình đầy sức sống, rồi bốn nữ nhân cùng cất tiếng tựa như chim hót, hát bài Thập Hương từ.

Mười chữ hương đích thực là diễn tả hương thơm tuyệt vời, khiến mọi người chung quanh cảm thấy ngất ngây. Người đẹp hát, hương thơm đầy mình, bao gồm “phát hương”, “nhũ hương”, “tai hương”, “cảnh hương”, “khẩu hương”, “thổ khí hương”, đến “tiêu hồn biệt hữu hương” để nhập vào “thỏa mật hương”, “cơ phu hương”, thậm chí toàn thân đều là hương.

Lời bài hát rất hay, như mây trôi nước chảy, nhịp điệu hơi nhanh tựa như sóng nhanh thuyền nhẹ. Bốn thân hình lỏa lồ vừa hát vừa múa, kêu gọi lòng người.

Các vị long đầu của võ lâm từng người, từng người mặt mày nghiêm túc, đầu quay về một bên, niệm Phật niệm đạo.

Nam nhân không dám nhìn, còn nữ nhân thì cắn răng vừa giận vừa xấu hổ. Đường Tử Vi đột nhiên thối một tiếng địch, âm thanh xuyên mây tách đá, tiếp đó thì vung thần địch tung người tiến lên.

Thân mình của Đường Tử Vi chưa chạm đất, hai bóng người lướt tới, đó là hai nam tử lỏa lồ chắn ngay trước mặt, tay nắm tam đại hương đen nhánh, tựa như trượng bát xà mâu của Trương tam gia Trương Phi. Đường Tử Vi xấu hổ, hai má ửng hồng, vội cầm Thần địch, quay người lùi lại.

Hai người đó chính là hai hoa phục đệ tử của Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba. Hai người này phối hợp thành một nhóm với bốn phần ý thiếu nữ, nam lai nữ ứng, nữ lai nam ứng, đó chính là “Phong Lưu Tiêu Hồn trận” có tiếng của Nhị động.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba thấy mọi người không dám nhìn, Đường Tử Vi thì xấu hổ, hai người không hẹn mà cùng cười, tiếp đó cũng tuột hết quần áo.

Hai tráng niên lỏa lồ cầm ngọc chí kim châm, đến thẳng chỗ các thiếu nữ mà không chút e thẹn.

Hoa Tường Tường vốn là một lỏa nữ, thấy việc không mặc quần áo cũng bình thường và quen rồi. Nay thấy hai tráng niên công tới, nàng chẳng e thẹn gì, dùng chiêu “Phân Hoa Chi Liễu” đánh ra, “bốp, bốp” hai tiếng, mỗi người bị ngay một bạt tai.

Hai tráng niên không ngờ tới, không kịp hoàn kích thì đã bị Hoa Tường Tường tóm được một người giơ lên cao, đồng thời phi một cước “Trực Đảo Hoàng Long” đá thẳng vào tam đại trượng của tráng niên khác, một tiếng rú thảm khóc vang lên, hấn chết ngay đương trường, tiếp đó, hai tay Hoa Tường Tường xé xác tráng niên đang bị giơ cao làm hai mảnh.

Bốn thiếu nữ lỏa lồ thấy cảnh tượng đó thì run sợ, quay người định chạy.

- Bọn dâm phụ vô sỉ chạy đi đâu?

Lăng Ba Nhất Yến vung tay, Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm lập tức phóng ra, bốn tiếng kêu thảm vang lên, bốn người liền ngã xuống. Hai Đại động chủ thấy các đồ đệ bị giết, liền bức bội quát lên một tiếng rồi xông tới. Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xông đến Hoa Tường Tường, Ôn Nhu Lăng Tử xông đến Lăng Ba Nhất Yến. Hai người tựa như đôi bạch dương bị lóc da.

Hoa Tường Tường chẳng để ý đến điều đó, lập tức vung tay ứng kích, giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ ở một nơi, nhưng Lăng Ba Nhất Yến lại cảm thấy ngượng ngùng, nàng thấy Ôn Nhu Lăng Tử lỏa lồ đang bỏ đến mình, mặt đỏ lên, hừ một tiếng rồi né tránh. Trong lúc Lăng Ba Nhất Yến né tránh, Đường Chấn Kiệt

rung Kim Mai Hạc Chưởng chạy đến, chẳng nói chẳng rằng, một đường công kích nhanh, đánh xuống Ôn Nhu Lăng Tử.

Tiếp đó, một bóng người lướt tới, Bạch Thu Hồng cũng chạy đến, cùng Đường Chấn Kiệt tụ lại một chỗ, giáp công Lam Nhất Ba.

Lam Nhất Ba là một nhân vật nổi danh của tà phái, một mình hấn giao chiến với Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng, một địch hai mà cũng chẳng lo sợ gì. Thiên Cực đầu đà và Thái Cực Cuồng Sáu Nghiêm Thiên Uy đứng một bên thấy trận chiến đã bắt đầu, lúc này không đi còn đợi đến lúc nào nữa. Hai người liếc mắt cho nhau, cùng nhảy lên nhanh như điện chớp định chạy ra ngoài cửa.

Lăng Ba Nhất Yến quát lên một tiếng, lao tới xuất thủ một chiêu “Mẫu Ngưu Xung Giác”, mũi kiếm công kích hai người nhanh như điện.

Thái Cực Cuồng Sáu, Thiên Cực đầu đà thấy kiếm thế lanh lợi, không tiện ứng chiến, bị bức lùi xa. Hai người vừa chạm đất, lập tức gia nhập vòng chiến, cùng với hai Đại động chủ hợp lại thành một nhóm. Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi lập tức ập đến, một trận hỗn chiến diễn ra. Một bóng người lướt qua, bổ xuống Mai Chưởng Tẩn Nhân, đó là Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh quát một tiếng, nói :

- Lã Chí Viễn, mau mau nộp mạng...

Lời chưa dứt, chưởng đã xuất, một chiêu “Lưỡng Nghi Hồn Nguyên”, song chưởng điểm hai đại yếu huyệt “Huyền Cơ”, “Tướng Đài”.

Lã Chí Viễn vừa mới cầm máu cho vết thương trên vai, vừa thấy Đường Chấn Anh hỏa tốc công tới, vội vung một tay áo, hóa giải chưởng thế, một chiêu “Đồng Diệp Phiêu Linh”, vung ra tụ ảnh trùng trùng, chụp nhanh xuống đầu Đường Chấn Anh. Đường Chấn Anh vừa đứng xuống đất, tay trái sử chiêu “Hồn Độn Sơ Khai”, dùng một lực mạnh đánh bật tử ảnh, chưởng chiêu “Hoàn Tung Huyền” điểm thẳng vào huyệt “Bách Hội”. Hai thế chưởng cùng ra, một thủ một công, rất độc hiểm. Lã Chí Viễn thấy Đường Chấn Anh sát phạt kiên dũng, liền vờ ra một chiêu, né tránh.

Đường Chấn Anh xuất thủ lần này quyết phải kết liễu tính mạng của Lã Chí Viễn thì mới thu chiêu. Do đó, song thủ khẩn trương tiến đánh, khiến cho Lã Chí Viễn khó bề tránh né, chưa quá mười chiêu, vết thương bên vai phải của Lã Chí Viễn lại bị vỡ ra, máu tươi chảy ròng ròng.

Lại nói về Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt, năm người giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ, Ôn Nhu Lăng Tử, Thái Cực Cuồng Sáu, Thiên Cực đầu đà bốn đại ma đầu, đánh loạn một hồi mà chưa thủ thắng. Nguyên nhân chủ yếu là vì Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường hai người lo cho Thu Hồng, Chấn Kiệt, Tử Vi nếu có điều gì sơ suất mà thất thế nên mới dùng cách quần thể hỗn chiến để tiếp ứng lẫn cho nhau. Lăng Ba Nhất Yến vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, theo thức “Phi Phùng Điện Chuyển”, dương đông kích tây, kiếm khí lạnh lẽo. Đường Tử Vi dùng thần địch thi triển sở học, biến hóa đa đoan, các kiểu: điểm, đâm, chém, bạt, kích, chụp, gõ, mổ đều cùng thi triển. Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt hai đôi Kim Mai Hạc Chưởng phối hợp một nơi, sát đến nỗi hoa mai tan tã, bóng chưởng pháp phối, phối hợp tuyệt diệu không chút sơ hở.

Đối phương bốn người, có ba người tay không, chỉ có một thanh Kim Quang Như Ý trượng, đánh trên đánh dưới. Chỉ nhờ thân hình lơ đãng của hai Đại động chủ, tận dụng cơ hội, đã bức mấy tiểu nhi phải lùi bước.

Kim Tiểu Lan đối với Đường Chấn Kiệt vẫn nhớ tới chuyện trong động nên đối với chàng có chút lưu tình. Nhưng Lam Nhất Ba thấy vậy thì lửa ghen bốc lên, cứ nhằm đánh Đường Chấn Kiệt.

Thiên Cực đầu đà âm thầm tính toán, và nghĩ nếu cuộc thế hôm nay nếu đơn đả độc đấu mà muốn chạy ra khỏi Phi Phi cổ động là một điều hoang tưởng. Phải tính toán kỹ mới thành công, điều giản đơn nhất là bắt lấy Đường Chấn Kiệt để bức Phù Dung Phi Tử...

Phù Dung Phi Tử đã dâng hiến cho Đường Chấn Kiệt sự trong trắng quý nhất của một thiếu nữ, nên rất quan tâm đến vị tiểu lang quân đó, không, phải nói là nàng dốc toàn tâm chí chú ý đến chàng. Nay thấy Ôn Nhu Lăng Tử, Thiên Cực đầu đà đều dốc toàn lực tấn công Đường Chấn Kiệt, Phù Dung Phi Tử lại càng đặc biệt chú ý đề phòng bất trắc, do đó vội gọi :

- Đệ đệ, mau quay lại...

Phù Dung Phi Tử đã biết trước nhưng lại chậm một bước, chỉ nghe thấy một tiếng quát :

- Tiếp chiêu!

Lúc đó vang lên mấy tiếng kêu sợ hãi, tả thủ của Thiên Cực đầu đà đã điểm vào huyệt Bối Tâm của Đường Chấn Kiệt. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, huyệt Bối Tâm của Thiên Cực đầu đà cũng bị nhói một cái và nghe tiếng hô :

- Bỏ đệ đệ ta ra!

Người điểm huyệt chính là Phù Dung Phi Tử, thân pháp của nàng rất nhanh, khiến mọi người chung quanh chẳng một ai trông thấy rõ.

- Phù Dung Phi Tử, ta xem ngươi chạy đường nào?

Tiếng đến người đến, Lam Nhất Ba vung tay xuất chiêu, cũng điểm vào huyệt Bối Tâm của Phù Dung Phi Tử. Sự tình xảy ra đột xuất, Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường muốn ra tay cứu cũng không kịp. Phong Lưu động chủ, Phù Dung Phi Tử, Thiên Cực đầu đà, Đường Chấn Kiệt một người giữ một người, bốn người thành một dãy, số đen đuôi vẫn là Đường Chấn Kiệt.

Ngọc Diện Yêu Hồ và Thái Cực Cuồng Sáu đứng đằng sau Phong Lưu động chủ, đề phòng bọn Lăng Ba Nhất Yến tập kích.

Hoa Tường Tường “hừ” một tiếng, định nhảy lên thì Lam Nhất Ba cười lạnh nói :

- Nếu tiến một bước, bốn Động chủ lập tức kết liễu tính mệnh của Phù Dung Phi Tử ngay.

Phù Dung Phi Tử đang ở trong tình trạng sống chết kề bên nhưng chẳng sợ hãi chút nào, một mặt ngằm vận chân khí, một mặt nói với Thiên Cực :

- Hòa thượng mau mau bỏ tay ra, nếu không đừng trách ta hạ độc thủ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vội nói với Đường Chấn Kiệt :

- Oa nhi muốn sống thì mau dẫn đường ra ngoài, nếu không thì ngươi sẽ thành tro bụi.

Đường Chấn Kiệt mắt tròn, nói :

- Đại trượng phu sinh có nơi, tử có chốn, uy vũ không thể khuất phục. Các ngươi muốn lợi dụng ta để tháo chạy khỏi Phi Phi cổ động, thật là hoang tưởng.

Kim Tiểu Lan thấy cứng không xong, bèn chuyển giọng nói :

- Thì xem như ngươi không cần đến tính mệnh, nhưng còn vị Phù Dung Phi Tử này của ngươi, lẽ nào cũng để cô nàng cùng chết với ngươi thì mới thỏa lòng?

Đường Chấn Kiệt nghe vậy thì giật mình, tự nhủ thầm: “Ta và nàng ngẫu nhiên tương phùng, nhưng nàng đối với ta luôn luôn là trợ thủ, quan tâm đến ta, ba lần nguy kịch đến tính mạng, nàng đều cứu thoát. Lần này cũng vì cứu sống ta nên mới lâm vào nguy cảnh. Ta chết cũng không quên, như thế làm sao có thể để nàng phải cùng phí thêm một tính mạng nữa... ta phải đi ra ngoài”.

Đường Chấn Kiệt chưa nghĩ xong, Phù Dung Phi Tử đã ngầm tích đủ chân lực, đột nhiên tung một chân đá văng Thiên Cực tăng, lập tức giăng lấy Đường Chấn Kiệt, đồng thời nắm chặt, tả thủ phản kích ra đằng sau, song thủ nhất cước cùng xuất chiêu nhanh như chớp, mọi người rất ngạc nhiên. Thiên Cực đầu đà kêu lên một tiếng thảm thiết, phun ra một búng máu tươi, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Sự tình thay đổi đột xuất, Ôn Nhu Lăng Tử Lam Nhất Ba ấn mạnh hữu thủ, chỉ nghe “hự” một tiếng, Phù Dung Phi Tử bị bắn ra xa hơn ba trượng.

Đường Chấn Kiệt kêu lên một tiếng rồi chạy đến, vừa đúng ôm được Phù Dung Phi Tử vào lòng.

Hầu như cùng lúc đó, nghe thấy mấy tiếng rú vang lên. Ngọc Diện Yêu Hồ, Ôn Nhu Lăng Tử, Thái Cực Cuồng Sấu nhất tề ngã xuống chết ngay. Quần hào thấy cảnh tượng ấy đều sợ hãi, trong thạch thất xôn xao cả lên.

Nguyên là bọn Ngọc Diện Yêu Hồ ba người thấy Phù Dung Phi Tử đột nhiên ra tay, trong lúc cảm thấy bất ngờ, ngờ ngác thì Lăng Ba Nhất Yến thừa lúc quan trọng ấy, phóng ra ba mũi “Thần Tiên Sầu”, khiến ba người cùng xuống châu Diêm Vương.

Đường Chấn Kiệt chú ý xem xét Phù Dung Phi Tử, thấy mặt nàng trắng bệch, mắt nhắm lại, hai dòng máu tươi chảy ra từ hai bên khóe miệng, hơi thở thoi thóp. Chàng ngăn không được bèn khóc to lên, những giọt lệ nóng tuôn trào.

Mười sáu bạch y thiếu nữ vội vây lại, ai cũng khóc sùi sùi và trợn tròn mắt cảm hận nhìn Đường Chấn Kiệt, trách móc liên hồi :

- Hừ, tất cả là vì người...

- Mau giao Quận chúa lại cho chúng ta...

Mấy bạch y thiếu nữ nói rồi định xông tới cướp lại Phù Dung Phi Tử, song Đường Chấn Kiệt hai tay ôm chặt, chết cũng không buông, cuối cùng ngồi xuống đất ôm lấy Phù Dung Phi Tử khóc thảm thiết.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao vội tách quần nữ ra, chạy đến bắt mạch cho Phù Dung Phi Tử, thấy người nàng lạnh toát, mạch đập rất yếu, rõ ràng là bị một loại chưởng pháp kỳ lạ đánh trúng, ngay một lúc không thể nói ra tính mệnh ra sao được.

Đường Chấn Kiệt vừa khóc vừa hỏi :

- Lão tiên bối, xin hãy cứu nàng. Bất luận thế nào, lão tiên bối cũng nhất định phải tìm cách cứu nàng, dù là muốn tiểu bối chết thay, tiểu bối cũng vui lòng.

Đông Phương Tiêu Dao cười nói :

- Trước tiên diệt nhi đừng khóc, nàng ta đã chết đâu?

Đường Chấn Kiệt vì quá bị thương, tinh thần hơi bị lú lẫn, cho nên vẫn tiếp tục nói :

- Sao nàng không nói?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Tình trạng của cô nương này cũng giống như thương thế lúc này của hiền điệt, chỉ khác nhau ở chứng hạn. Hiền điệt trúng là “Huyền Nữ Trừu Âm chưởng”, âm khí tận thất, còn vị cô nương này thì trái ngược lại với hiền điệt, là dương khí bị lấy đi...

- Vậy phải chữa trị như thế nào?

- Cái đó...

Đông Phương Tiêu Dao do dự một lát rồi ghé sát tai Đường Chấn Kiệt khẽ nói :

- Phải lấy đồng trinh thuần dương (tức thiếu niên đồng trinh) mới có hiệu quả, nhưng có lẽ hiền điệt đã không còn là đồng trinh rồi.

Đường Chấn Kiệt nhất thời không hiểu, chỉ ngây ra. Đột nhiên Phù Dung Phi Tử tựa mình, thốt ra thanh âm nhẹ nhàng, nói :

- Các người không nên lo lắng, ta chưa chết...

- Thư thư! Thư thư!

- Quận chúa! Quận chúa!

Đường Chấn Kiệt và quần nữ lúc này vui mừng hẳn lên, kêu gọi liên tục.

Phù Dung Phi Tử mắt hơi mở nhưng không có hồn, nhìn Đường Chấn Kiệt nói tiếp :

- Đệ đệ, Y Thánh nói chuyện với đệ, thư thư đều nghe rõ hết. Thư thư không cần đệ chữa trị, mong đệ yên tâm. Đệ vẫn là đồng tử kim cương.

Nói xong liền nhắm mắt lại, trên gương mặt trắng bệch của nàng lại hiện ra vẻ e thẹn của một thiếu nữ.

Vô Tướng thiền sư, Tuyệt Trần thần ni, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ đang vây xung quanh nghe thấy lời của Phù Dung Phi Tử thì đều tấm tắc khen ngợi, trong lòng nghĩ nàng dùng xử nữ thuần âm (tức sự trinh tiết của người con gái) cứu được Đường Chấn Kiệt nhưng không phá đi sự trong trắng của chàng, rõ ràng là thiếu nữ này rất yêu quý Đường Chấn Kiệt, có thể gọi là thần tình chí mỹ.

Tang Bác Cổ vỗ Đường Chấn Kiệt một cái, nói :

- Tiểu oa nhi, ngươi còn đứng ngây như thế, mau mau ôm lấy thư thư của ngươi mà đi chữa trị vết thương đó đi chứ.

Đường Chấn Kiệt vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, không cần nói nhiều, chỉ một chút đã hiểu, do đó liền đứng lên, ôm Phù Dung Phi Tử bước nhanh về hướng Nguyệt Lộng môn.

- Bỏ ta ra!

Phù Dung Phi Tử dùng hết sức lực thốt ra câu nói đó, và nắm lấy tay Đường Chấn Kiệt, lộ vẻ bức tức.

- Thư thư, thư bảo ta phải thế nào?

Đường Chấn Kiệt cảm thấy hoang mang, run rẩy nói ra như vậy.

- Ngươi muốn làm đệ đệ tốt của ta thì phải nghe lời ta, không cho phép đệ làm loạn, mau mau ngừng lại.

Đường Chấn Kiệt không dám trái lời, vội dừng lại, nhưng nghe thấy một tiếng gọi :

- Ôi, đệ quên một việc lớn rồi!

- Việc gì?

- Ta đã chẳng bảo đệ là đêm nay đệ phải đến Tiểu Long khê đợi bắt mặc ngư sao?

Lời vừa thốt ra, Lăng Ba Nhất Yến là người đầu tiên ứng tiếng :

- Mặc ngư ư?

Phù Dung Phi Tử lại nói :

- Ấy, có lẽ bây giờ đã bị người khác bắt từ lâu rồi...

Phù Dung Phi Tử chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy một trận cười ha hả vang lên :

- Bọn tiểu tử các người, tiểu oa nhi cầm chưa có râu bàn việc không giữ kín, nếu không phải là lão gia đến kịp thì mặc ngư đó đã chạy mất rồi.

Không bóng, không một người, âm thanh vang vọng từ trên không, mọi người quan sát bốn phương. “A!” tất cả đồng thốt lên. Không biết từ lúc nào, ngay giữa thạch thất có một người hạ xuống, chỉ thấy tóc dài trắng phủ ngang vai, xõa xuống trước ngực dính với râu lông thật, mi dài, một phần mặt bị tóc che kín nên không rõ bộ mặt thật thế nào, trên trán có những vết nhăn của năm tháng, mình khoác một nạp vũ bạch y (tức áo lông trắng kiểu của sư tăng), chân đi đôi giày cỏ. Trang phục đặc biệt, không tăng, không đạo, lại chẳng ra tục.

Quái lão xuất hiện làm cho toàn thể thạch thất trở nên náo động. Vô Tướng thiền sư và sư muội Tuyệt Trần thần ni mỗi người niệm một câu Phật hiệu, song song tiến lên, nói :

- Sư thúc đi đã bốn mươi thu, nay đột ngột giá lâm cổ động, xin hãy nhận của diệt bối một vái.

Quái lão tăng hắng một tiếng, giơ tay ra ngăn Vô Tướng thiền sư lại, chỉ nhận một vái của Tuyệt Trần thần ni, sau đó nói :

- Ngộ diệt đã là Chứng môn, không thể loạn lễ, phải để ta tham kiến đại lễ trước mới phải.

Nói rồi nghiêm túc vái một vái, Vô Tướng thiền sư nhận lễ xong mới lấy tư cách diệt bói hoàn lại một lễ. Tiếp đó, Tang Bác Cổ nói với quái lão :

- Lão quái vật, ở Kim Đỉnh Không Tĩnh tự, như thần long hiện đầu không hiện đuôi, sao hôm nay mới lộ mặt ra?

Quái lão cười ha hả nói :

- Lúc này, lúc khác, không thể cùng ngày mà nói.

Mười mấy nhân vật long đầu các phái thấy lão đứng là “Nga Mi dị nhân” Vô Danh Thị liền nhao nhao tiến lên kiến lễ.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng quát to như sấm, tiếp đó là một tiếng rú thảm thiết nghe đến kinh hồn động phách. Quần hào ngược mắt nhìn thì thấy Lã Chí Viễn đã bị bắn ra xa ba trượng, ngã xuống đất. Đường Chấn Anh dùng chiêu “Bát Bộ Cẩn Thiền” tung người chạy lại định hạ thủ.

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị vội nói :

- Tiểu oa nhi hãy khoan!

Đường Chấn Anh nghe tiếng giật mình, tiếp đó co mình thu chưởng, quay người nhìn, vừa nhìn thì nhận ra không phải ai khác, chính là lão nhân lần thứ nhất xuất hiện ở Dương Tử Giang, lần thứ hai xuất hiện ở Nga Mi kim đỉnh đã ban cho chàng và Tử Vi “Bát Nhã Bế Huyệt Kinh”. Đường Chấn Anh không kịp kiến lễ, Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị đã đi đến trước mặt Lã Chí Viễn, nói :

- Người lừa dối sư muội, bội phản Chưởng môn, ám sát văn bối, hãm hiếp thê tử của người, còn nhận ra lão phu không?

Lã Chí Viễn thở hồng hộc, chú ý nhìn kỳ rồi vội vàng quỳ xuống cúi đầu cầu xin :

- Diệt nhi biết tội, mong sư thúc tha thứ!

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị vuốt chòm râu bạc, cười lạnh nói :

- Người đã biết có hiện tại, sao lại phản nghịch? Nay tội lỗi của người đã quá nhiều, phải trả nợ máu, đó là lẽ đương nhiên, lão phu chẳng làm được gì. Nhưng người đã được bốn phải đào luyện trưởng thành, đạt đến trình độ cao, ta không thể để người chết nằm trên đất, cho nên đem người trả về cho nguyên thủy.

Nói rồi lấy ra một ngân châm dài khoảng bảy tấc, hai lần vung lên, hai giọt máu chảy ra từ huyệt Thái Dương bên phải và bên trái của Lã Chí Viễn, sau đó dùng một tấm vải dầu bọc lấy Lã Chí Viễn, liếc nhìn Đường Chấn Anh một cái, đoạn tung người tránh xa. Đường Chấn Anh kêu lên một tiếng dài, ngẩng lên trời khấn :

- Phụ thân! Mẫu thân! Anh nhi hôm nay cũng báo được thù... mười tám oan hồn đã khuất của bốn phái, hôm nay ta đã thay các người rửa hận rồi...

Vừa nói liền phóng chưởng, Lã Chí Viễn kêu lên một tiếng, đầu óc vỡ tan.

Bóng người liên tục lướt tới, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng kịp tới, bảo kiếm, Thần địch, Kim Mai Hạc Chưởng nhất tề bổ xuống, Lã Chí Viễn đã nát bét như bùn, chẳng còn thấy thi cốt. Đây chính là báo ứng tuần hoàn, lý lẽ đương nhiên, lưới trời khắp nơi, thưa mà không lọt.

Mấy huynh đệ sau khi kết liễu tính mệnh Lã Chí Viễn, lúc này do Đường Chấn Anh dẫn đầu đến trước Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị cúi đầu thi lễ. Lăng Ba Nhất Yến thừa cơ hỏi :

- Xinh hỏi lão tiền bối, mặc ngư hiện nay ở đâu?

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị trợn mắt một cái, nhìn Lăng Ba Nhất Yến, nói :

- Ta đã lệnh cho Thập Bát La Hán của Phật Âm tự đưa về Tự rồi. Sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của người có lẽ cùng sắp tới đây đó.

Mọi người nghe nói mặc ngư đã đưa về Phật Âm tự nên rất yên tâm. Võ Lâm song tôn nói :

- Sự thúc xa bốn phái đã bốn chục năm, nghe nói ẩn cư hải ngoại nhưng không biết vì sao nay đột nhiên trở lại Trung Nguyên, sau này ra sao xin minh thị.

Nga Mi đệ nhân Vô Danh Thị nói :

- Ta nghe tin Lã Chí Viễn từ hải ngoại trở về Trung Nguyên định báo thù nên không yên tâm, chờ về đến bốn tự xem thế nào. Nhưng khi vừa mới về lại nhận được sự ủy thác của Không Không thượng nhân, theo người tính toán thì Phi Phi cổ động sẽ có trận đại chiến đẫm máu, cho nên ta đến đây thăm dò xem sao...

Quần hào nghe vậy đều cảm thấy lạ thường, Tang Bác Cổ không đợi lão nhân nói hết, lập tức chen vào nói :

- Theo lão nói thì Không Không thượng nhân vẫn còn trên nhân gian?

- Không Không thượng nhân đã ngoài hai trăm năm mươi tuổi, ẩn cư hải ngoại, không lộ diện để dưỡng tuổi già, đã có được linh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt, võ học đạt đến tột đỉnh, có thể biết được việc tương lai... đã thành tiên.

Vô Danh Thị đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên trông thấy Đường Chấn Kiệt đang ôm Phù Dung Phi Tử trong lòng, liền nói :

- Ta suýt nữa quên mất, Không Không thượng nhân đã từng nói, người có một nữ đồ đệ đang giao chiến trong động này, có lẽ là cô nương bị thương kia...

Nói rồi đi đến trước Phù Dung Phi Tử.

Phù Dung Phi Tử ngược mắt nhìn lên, nói :

- Chính vì văn bối mà lão tiền bối không quản đường xa ngàn dặm đến đây, văn bối vô cùng cảm kích.

Đường Chấn Kiệt nghe thấy lạ, hỏi :

- Thư thư và vị Không Không thượng nhân ấy có mối quan hệ thế nào?

Phù Dung Phi Tử mỉm cười :

- Nói ra thật là dài dòng, chúng ta đến một thạch thất khác rồi nói...

Nói rồi vén tay áo lên, mười sáu thiếu nữ lập tức đi đầu dẫn đường, đi ra khỏi Nguyệt Lượng môn, qua một khúc quẹo thì bước vào một thạch thất khác.

Mọi người ngược mắt nhìn thấy thạch thất này rộng hơn thạch thất trước, một màn sương màu vàng nhạt, ở giữa phòng đặt một tảng đá hình vuông, tựa như một cái bàn. Tang Bác Cổ nhìn kỹ thì nhận ra chính là cái phòng mà trước đây lão đã tới.

Bỗng nhiên, một tảng đá đang ở giữa phòng ấy dịch sang một bên, dưới đất hiện ra một địa đạo rộng lớn.

Bóng người loáng thoáng, trong khoảnh khắc từ trong địa đạo nhảy ra hơn hai mươi thiếu nữ, họ còn đội một cái giường trải tấm khăn thêu.

Đường Chấn Kiệt đặt Phù Dung Phi Tử lên giường, nàng đành hắng một tiếng, rồi từ từ nói :

- Hơn bảy mươi năm trước, Không Không thượng nhân khám phá ra cái động này. Người còn mang theo ba đồ nhi vừa mới biết đi cùng đến đây. Ba đồ nhi đó có một nam hai nữ. Họ lớn lên tại đây, sau khi Không Không thượng nhân rời khỏi động, thì họ cũng trở thành phu thê. Về sau, vì tình cảm đổ vỡ, hai nữ nhân kia lần lượt rời khỏi động. Người rời khỏi động trước tiên họ Hoa, tức là Hàn Nham Thánh Mẫu, hiện đang ẩn cư ở Thiên Đài sơn. Người rời sau họ Lan, tức là Phù Dung quận chủ được giang hồ truyền tụng, và cũng chính là mẫu thân của tiểu nữ.

Hoa Tường Tường nghe đến đó thì khẽ kêu lên một tiếng, tiến lên phía trước, nói :

- A, như vậy nàng đúng là muội muội của ta...

Đường Chấn Kiệt vội nói :

- Tường thư đừng ồn ào, cứ để nàng nói hết đã.

Thế là Phù Dung Phi Tử lại tiếp tục nói :

- Tiểu nữ sinh ở ngoài động, từ sau khi sinh vẫn chưa trở lại động. Mãi đến ba tháng trước, sau khi mẫu thân tạ thế thì tiểu nữ mới cùng các thư muội trở lại đây. Nhưng sau khi vào động rồi thì mới biết là phụ thân đã mất ở trong động này từ lâu. Tiểu nữ cảm thấy cuộc đời thật ngắn ngủi, nên chán đời và không thiết gì nữa, quyết ở lại trong động để khỏi nếm bụi trần gian. Nhưng trước khi phong tỏa động, tiểu nữ còn phải làm một việc đại sự cho võ lâm, đó là tiêu diệt hết tà phái, quét sạch bọn ma quỷ...

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên lúc đó mới đại ngộ, nói :

- Cho nên cô nương mới dùng động đồ làm mỗi thơ để dụ Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Âm Sơn và Địa Sát bang?

Phù Dung Phi Tử mỉm cười đáp :

- Chính vì điều đó nhưng cũng vì các vị.

Mọi người nghe thấy thế thì rất khâm phục, và ca ngợi Phù Dung Phi Tử. Phù Dung Phi Tử vì mình bị trọng thương nên chỉ cung tay đáp lễ, nói :

- Nay sự việc đã xong, không thể đãi khách trong động, tiểu nữ không thể đưa tiễn, xin chia tay ở đây...

Nói rồi quay về phía Đường Chấn Kiệt nói :

- Đệ đệ, đệ cũng phải đi thôi...

Nói xong thì lệ đã tuôn rơi, khóc không thành tiếng.

Đường Chấn Kiệt tuy tuổi còn ít, nhưng là người có tình nghĩa, vội nắm lấy tay Phù Dung Phi Tử, nói :

- Thư thư vì đệ mà thọ trọng thương, đệ không thể bỏ mặc mà đi. Lúc nào vết thương của thư chưa lành, đệ quyết không rời khỏi đây.

- Thịnh tình của đệ đệ, ta xin nhận, nhưng đệ bắt buộc phải rời khỏi đây.

- Tại sao?

- Vì thương thế của ta phải bồi dưỡng lâu ngày, không phải ngày một ngày hai mà khỏi được.

- Bất luận thời gian dài bao nhiêu, đệ cũng luôn luôn ở bên cạnh thư thư, không rời khỏi động này.

- Nếu một năm không khỏi?

- Thì đệ đợi một năm!

- Ấy, không được! Đệ đệ, đệ đệ thân mến của ta... Ấy, đệ bảo ta phải nói thế nào mới được...

Phù Dung Phi Tử nói rất cảm động, khóc không thành tiếng.

Đường Chấn Kiệt nhìn Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến như dò hỏi ý kiến. Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi tuy trong lòng không đồng ý, nhưng thấy Đường Chấn Kiệt quyết tâm ở lại cũng đành tán thành. Lát sau Phù Dung Phi Tử mới không khóc nữa, nhìn Đường Chấn Kiệt nói :

- Ta định tặng đệ cuốn sách Thiếu Dương thần công bí lục, nay đệ đã quyết định ở lại trong động thì đích thân ta sẽ truyền thụ lại cho đệ, nhưng về sau đệ đừng hối hận.

Nói xong lại quay về phía quần nữ, nói :

- Ta vì cứu người mà phạm vào điều cấm thứ nhất của Phù Dung quận chúa, làm mất đi sự tôn nghiêm của Phù Dung quận chúa. Các người nếu có ai không muốn thì cứ tự do rời đi, làm theo ý muốn của mình, ta không cưỡng ép ai ở lại.

Quần nữ cúi đầu nói :

- Nguyện cùng Quận chúa bảo vệ động, chết cũng không hối hận.

Phù Dung Phi Tử cảm thấy rất vừa lòng, giục quần hào ra khỏi động :

- Xin đừng trách tiểu nữ vô lễ, tiểu nữ lập tức sẽ đóng cửa động lại.

Thế là quần hào bèn cáo từ, lần lượt ra khỏi động.

Huynh đệ thư muội chia tay, khóc không thành tiếng, vẫy chào Đường Chấn Kiệt lần nữa, nước mắt đầm đìa.

Mọi người vừa mới ra khỏi động thì chợt nghe thấy một tiếng vang lớn, đất động núi rung, quay đầu lại xem thì đã chẳng thấy cửa động đâu nữa.

Ừ ù ù... gió lạnh thổi mạnh, mưa lất phất rơi, đã là rạng đông. Mọi người xem xét một chút, biết đang ở trong Hập Nhiệt thiết cốc, đang định trèo lên vách, thấy trước mặt có ba bóng đen đang lướt tới. Hoa Tường Tường nhìn một cái thì nhận ra ngay, đi trước là hai con vượn, đi sau là mẫu thân của nàng, Hàn Nham Thánh Mẫu, nàng lập tức gọi to rồi chạy lên đón.

Chỉ nghe tiếng Hàn Nham Thánh Mẫu mắng :

- Oa nhi dám cả gan đi một mình, làm ta phải xuất sơn. Người mau theo ta về chịu tội.

Lời chưa dứt đã bắt lấy Hoa Tường Tường định mang đi.

Hoa Tường Tường vội kêu to :

- Anh đệ đệ, mau cứu ta...

Sự việc thay đổi quá nhanh, khiến mọi người đều kinh ngạc. Vô Tướng thiên sư quay về phía Đường Chấn Anh quát một cái, nói :

- Tất cả đều do người gây nên!

Đường Chấn Anh định chạy đuổi theo để giải thích, nhưng bị sư phụ quở trách, đành không dám đuổi theo nữa, nhưng trong lòng thấy ấm ức. Quần hào lần lượt cáo từ rồi tản đi. Vô Lâm song tôn, Tang Bác Cổ, dẫn đoàn người, không quản mưa gió đi về Phật Âm tự.

Cần Khôn Nhất Mẫu đã được mặc ngư cất đứt dây trói, khôi phục tự do, đang định đi đến Phi Phi cổ động thăm dò một lượt, thì mọi người đã về đến...

Không cần miêu tả lại những lần hàn huyên. Mấy huynh đệ soát lại các tử thi, định đem nhĩ lão mẫu mai táng bên cạnh miếu, một nơi phong cảnh tuyệt vời. Nga Mi đệ nhân Vô Danh Thị vì vội quay về hải ngoại, nên rời đi trước. Vô Lâm Thiên Thủ song tôn dùng cơm trưa xong mới dẫn Chấn Anh, Tử Vi và bốn đại đệ tử cũng định khởi hành ngay.

- Anh nhi và biểu thư, Vi nhi và biểu ca đã tự đính hôn, bây giờ phải làm như thế nào?

Vô Tướng thiên sư khẽ nói :

- Việc hôn nhân của Vi nhi do sư muội ta làm chủ, còn việc hôn nhân của Anh nhi... còn phải suy nghĩ lại.

Lăng Ba Nhất Yến nghe thấy vậy, đầu nóng bừng bừng, nước mắt chảy ròng ròng, đi vào trong phòng khóc to lên.

Cần Khôn Nhất Mẫu đâu phải là người dễ châm chọc, thấy cảnh tượng ấy thì nói lớn :

- Đồ nhi của ta có chỗ nào không tốt mà hòa thượng người lại dám ngăn cản? Nếu không nói rõ cho ta biết, hôm nay chúng ta sẽ dùng võ công để giải quyết.

Vô Tướng thiên sư nghiêm sắc mặt nói :

- Không phải bần tăng ngăn cản, vốn là lệnh đồ đã giết mười tám đệ tử của ta, vết máu còn đó. Ta xem tình hình mọi mặt, không tiện hỏi thêm. Nếu cho phép hai trẻ kết thành bạn đời, trừ phi là đem tiểu đồ đuổi ra khỏi môn tường, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Nói xong thì vái mọi người một cái, rồi đi nhanh ra khỏi phòng. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử thấy lời nói của sư phụ dứt khoát nên không biết kết thúc thế nào cho phải.

Đường Chấn Anh đau khổ nhìn Tang Bác Cổ nói :

- Sao tiền bối không nói trước...

Tang Bác Cổ lúc đó tiến lên một bước, cung tay hướng về Tuyết Trần thần ni, Càn Khôn Nhất Mẫu, nói :

- Chúc mừng, chúc mừng hỷ sự. Lão phu phải đuổi theo hòa thượng, bắt lão phải đáp ứng mới được. Chư vị cứ đợi mà ôm cháu nhỏ.

Nói rồi cười ha hả, chạy vụt đi.

Đường Chấn Anh nghe thấy vậy thì giật mình, không dám nghĩ ngợi nhiều, bèn chạy vào trong phòng cùng chỗ với Lăng Ba Nhất Yến, ôm đầu khóc to, nói :

- Lăng thư, Lăng thư, đệ không giữ được thư, đều là tại đệ cả...

Lăng Ba Nhất Yến hơi xấu hổ, nói :

- Cái đó không thể trách đệ, tất cả đều do thiên định. Nhưng Anh đệ cứ yên tâm, thư sống là người của đệ, chết cũng là quỷ của đệ. Cầu chúc cho đệ nghệ nghiệp tinh thông, tương lai là một ngôi sao sáng của võ lâm, thư có chết cũng yên lòng nhắm mắt được...

Đường Chấn Anh định nói tiếp, nhưng nghe thấy tiếng của Tuyết Trần thần ni ở bên ngoài thúc giục :

- Anh nhi, phải đi thôi. Việc hôn nhân cứ để ta lo liệu, con cứ yên tâm. Ta sẽ mang Lăng thư của con về Tiên Hà Ngộ Thiên am của ta trước, ở lại vài ngày, sau đó sẽ dẫn đến Kim Đỉnh Không Tĩnh tự và trình bày với sư phụ con. Bây giờ con phải cùng với bốn sư huynh của con mau đuổi theo sư phụ.

Đường Chấn Anh vội từ giả Lăng Ba Nhất Yến, đi ra ngoài phòng cảm tạ Tuyết Trần thần ni, từ biệt mọi người rồi cùng bốn sư huynh vội lên đường.

Trời đã cuối thu, trên núi cao lá vàng rơi xào xạc, dưới chân núi phủ đầy sương, rét lạnh, cả một dãy Hoàng Sơn chìm đắm trong gió mưa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thu-song-ton>